

ספר

פרדם רמונים

והוא

באור על יוד הלכות נדה

ויפרד לשני ראשים **מקשה זהב** והוא ביאור מווקק שבעתים לדרת לעומק דברי רבינו המז"י **ושפתי חכם** דעת שפתיו ברור מללו להרהיב עומק כיונת דברי הש"ך י"עם פתיחה כוללת ופתיחות לכל ענין בפ"ע אשר בשם **פתחי נדה** יקרא שמו הן הן גופי הלכות גבוהות ועמקות במעמקי מצולות ים התלמוד והפוסקים אשר הניחו לו הראשונים מקום להתגדר במ.

מאת

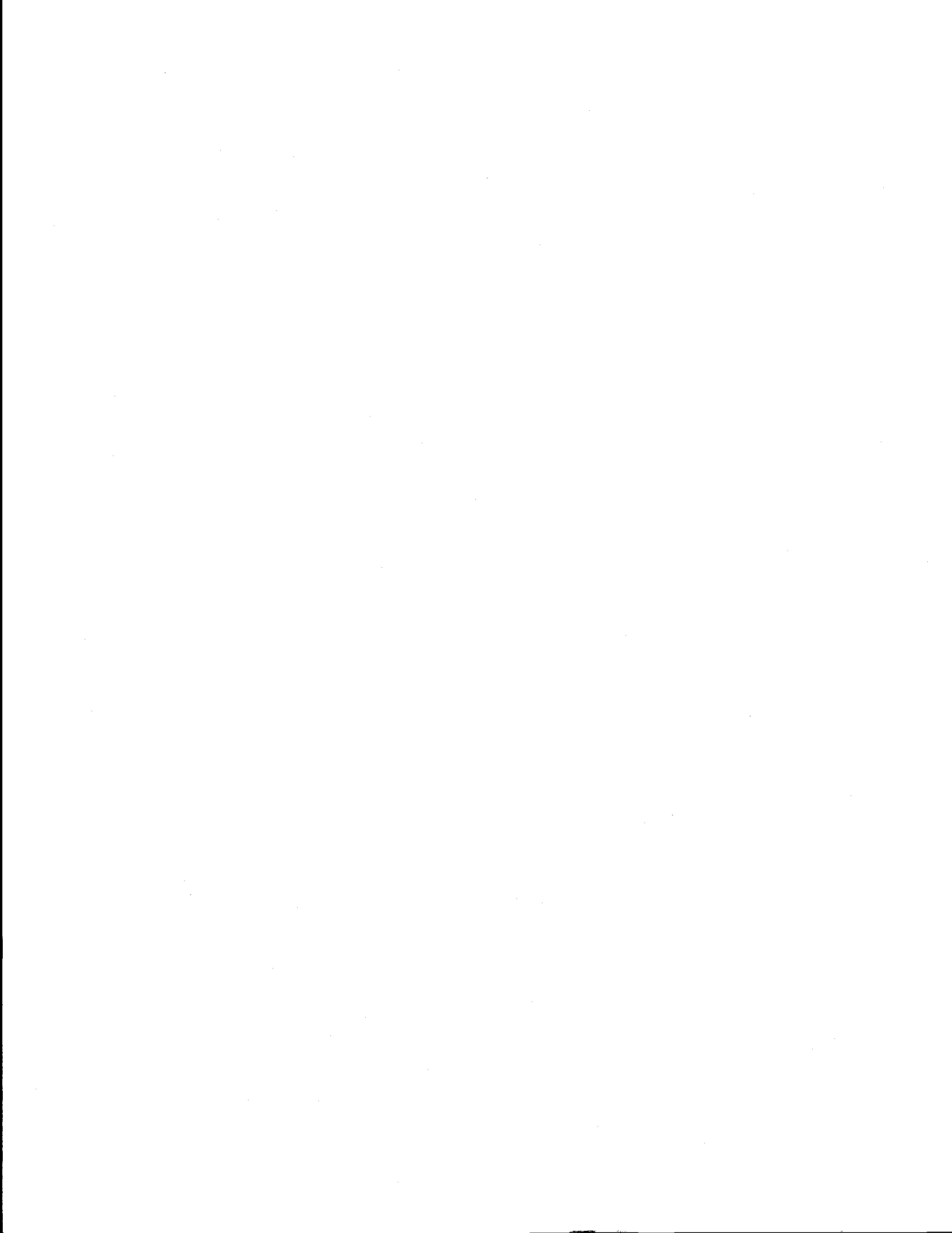
כבוד רב האי גאון אמיתי המפורסם • באור הגולה • הרביץ תורה לעררים • שמו נודע בשערים •
מין **משה יצחק אביגדור** נ"ע • אשר אור תורתו זרח בק"ק סלאנים • ואשלישק •
סיני • קאוונא יע"א • ולבסוף ימיו אזה ה' למישוב לו בעיר המעטירה שק לאב יע"א •
ושמה נגנו ארון אלהים • תנצב"ה • זי"ע :

זוילנא

שנת תרכ"ט לפ"ק

ועתה נרפס מחדש בארץ ישראל

שנת תשכ"ט

מבוא הפרדס

[illegible][illegible]

מבוא הפרדס

[illegible]

את־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קִרְאִי הַיְּקָרִים כִּי מִתּוֹכָם מִתְּכַנֵּן קֹדֶשׁ שֶׁל מֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר מֵאֵלָּה בֵּין כְּתוּבֵי הַגְּשָׁמִים לִי וְיִסְדֵּי הַדְּבָרִים כֹּל מַעֲשֵׂה יִצְחָק וְנִלְחַן וְקִרְאִים וְחִדְּוֹת וְיִסְרָחוֹת הֵלֵךְ הַפֶּה כְּמוֹכֵר שֶׁל לֵטוֹת גְּדוּלָּה כֹּל מִקְרָיו וּמְכֻבְדּוֹ, וְיִסְדֵּי הַגְּשָׁמִים הָאֵלֶּה כִּי וְהִלְכָה לְרֵדִי עִם מַעֲשֵׂי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲלֵיכֶם:

[illegible]

פרדס רמונים

פתחי נדה

בעזרה אתחיל לבאר כללי ה' נדה חיינה ומה היא מן התורה ועל מה נזרז חז"ל וכמ"ש בס"ד ומה אשאל עוד שיעורני להתחיל ולסיים בביאור היטב דבר רבוב על אפניו ויצילי משניאות ודאני סתורתי נפלאות אכ"ר וזה הדלי בס"ד :

פתחה כוללת לה' נדה

קדם נבוא לבאר משפטי ימי הנדיות וימי היובות סדרת :

א לפי דין הורה מחלק ראוי האשה דם לשני חלקים והם זיין ימי נדה וי"א ימי זיבה דין הנדה הוא שאפי' לא רחצה רק יום ח' ה"ה פתחה זיין ימים וכמ"ש שבעה ימים הה' בנדה' אמנם זיין ימים אלו ח' להיות נקיים דווקא ואפי' רחצה כל זיין אם פסקה בטוהרה ביום השביעי לפעם ערב טובלה בלילה והיא פטורה אחר בלוח זיין ימים הללו מהחילין י"א ימי זיבה ומשפטן כך הוא א"ס לא רחצה רק יום ח' לריכה לספור יום ח' נקי כנגדו וזו נקראה שומרת יום כנגד יום וכן אם רחצה דם ב' ימים לריכה לספור יום ח' נקי כנגדן ואפס אם רחצה ג' ימים לריכה לספור שבעה ימים נקיים וכמ"ש ואם טוהרה מוזבה וספרה לה שבעה ימים ג' גם ממוייבה להביא קרנן ביום השמיני כמבואר בקרא שם ואחרי כלום י"א ימים הללו מהחילין זיין ימי נדה שכל דם שהראה בהם דינה כמו הנדה וכמבואר משפטן למעלה וע"כ אם רחצה ביום האחרון ימי זיבה שהוא יום אחד עשר מחלקי בזה ב"ס וב"ה במה"י דסוף וכולהוין ב"ס ס"ל דגם ראוי י"א לרץ שימור מן הטוהרה ביום י"ב וע"כ אם טבלה בליל י"ב ושמה ס"ל לב"ס דמטמאין מו"מ ומייבין בקרבן דכיון דלא עבדה שימור כלל הרי שימש עם זיבה קטנה אך אם טבלה ביום י"ב ושמה דעבדה שימור מקחן יום י"ב ס"ל לב"ס דפטורין מקרבן אמנם מטמאין מו"מ מדרבנן אם לא רחצה היא מטמאה מו"מ ולא בועלה ואם רחצה מטמא' גם בועלה מו"מ והגם דראוי אינה סותרת שימור דירה דראוי זו היא בימי נדה ולא בימי זיבה כנ"ל עכ"ל נזרז אשו רחיה' הך י"א יום וב"ס סבירי דיו' י"א ח' שימור מה"ס דלא האריכו' שימור רק בימי זיבה ולא בימי נדה ויו"ס י"ב הוא בימי נדה כנ"ל רק מדרבנן לרץ שימור נזירה אשו הך י"א וע"כ ס"ל דאם שימשה בליל י"ב פטורה מקרבן כיון דמה"ח ח' שימור רק דמ"מ מטמאין מו"מ מדרבנן ואם שמה ביום י"ב אינן מטמאין מו"מ וקרא גרנן ע"ש ובס"פ בא סימן כ"ד ח' מחלקי בזה רב ששה ורב אשי ר"ש ס"ל דגרנן דהן אסור דיש בזה אסור דרבנן שלא לשמש יום י"ב נזירה אשו הך י"א ור"א ס"ל דאפי' אסור דרבנן אין כחן א"ס לא רחצה רק ביום י"א ע"ש ואם רחצה ביום עשירי לימי זיבה מחלקי בזה ר"י ורשב"ל בשוף מבינהוין ס"ל דעשירי בעי שימור מן הטוהרה ורשב"ל ס"ל דגם עשירי לא בעי שימור רק מדרבנן דמה"ח ח' שימור נזירה קטנה רק ה"כ דאפשר לה לבוא שהרי זבה גדולה מחל' רחצה בעשירי ח' לא שהרי זבה גדולה שהרי אין לה מימי זיבה רק ב' ימי עשירי ואחד עשר ומה שהראה ביום י"ב אינה מלסרף לזיבה שהרי הוא מימי נדה כנ"ל וכלי' שנה בהרה ב"ס שם אמרינן דר"י ורשב"ל פליגי בהא דה' ראב"ע ד"א יום שבין נדה לנדה הם הנזירות דר"י אמר הלכה אחד עשר והיינו שבדבר ח' חס

הוא חלקו מלפניו דלמא נוסף לא לרץ שימור הא לאחרני עבד שימור ורשב"ל אמר הלכות אחד עשר והיינו שחלקו ב' דברים משלפניו דלא חיהו בעי שימור ולא לאחרניא עבד שימור ע"ש והנה סוגי' זו לכוונה הוא תמוה מאוד וכמו שהמרו שם בזה' דהא ודאי דראב"ע לא חיירי רק בחשבון הימים שבאות י"א יום דשייכי בזה זיבה אבל משימור דיום י"א לא חיירי כלל דלח"ה יקשה מאי פריך שם בש"ס ח"ה' הני הלכות נינוה הני קראי נינוה ואם נאמר דראב"ע חיירי בשימור דיום ח' לשיני דקראי אחיין למנין הימים והלכא לשמור ד"א ופי"ש בהוס' שכתבו דהא ודאי הלכה דקאמר ראב"ע לא חיירי אלא בזמין הימים ור"י ורשב"ל בסבירא בעלמא פליגי בו ע"ש וכל מעיין יראה הדוחק העצום בפי' הש"ס לפי' הוס' הנ"ל גם ברש"י בזה מאי הלכה משמע בהדי' דס"ל דראב"ע בשימור דיום י"א חי לרץ שימור או לא וכן מבואר ברש"י בסנהדרין פ"א ח' גם מש"ס שם משמע ג"כ כפרש"י ע"ש :

אמנם בלחמ קושיא חוספי' על זה היא קושי' חזקה כמבואר קושיא שגלג"ד ליישב פירש"י בשנוסף להקשות לפי מה דמסיק בש"ס לר"ע קרא לראב"ע הלכה ח' ח"כ לא פרכי' לראב"ע מה עבד ל' בהני קראי דר"ע ובדפרש"י לפי' ל"ב ח' מאחר דהלכה קרא למ"ל ועמוס' ב"ה זיין ע"ב ועוד בכ"ד טובי' ופי"ק דלפי מה דמסיק הכא ראב"ע לא דריש להני קראי דר"ע ונפקא ל' הני י"א יום מהלכה ח' ח"כ אך פרכי' בהוריו ד' ח' אהא דאמר שמואל בדבר שדדוק' מודין זו פטורים דזיל קרי בי רב הוא מהא דהנן במהני' יש נדה בזהא אבל הבא על שומרה יום ס' פטור ואמאי ש' כנגד יום הא כהיבא ית' לה (כ"ב בהוס' שם) מולד שאפרכ ח' לא כו' ע"ש ומאי קושי' והא קתן ראב"ע דלא דריש להאי קרא ונפקא ל' דין דש' מהלכה וח"ך נזמא ע"ז זיל קרי בי רב הוא לכן נראה דהא ודאי דגם ראב"ע דריש לה להני קראי דר"ע וההלכה לא ה' רק על יום י"א שחלקו הוא משלפניו וכמ"ש בש"ס בפלגהא דר"י ורשב"ל ומה דפרכי' הני הלכות נינוה הני קראי נינוה ה"פ דלמ"ל האי קרא דיהי' לה דילפי' מכאן דאפרכ אחד לאחד גם לפי' מחלקי דלמיה לפי מ"ש רשב"ל דהלכה ה' ד"א ח' שימור גם לא עבד שימור לאחרניא ממילא מוכח מחלקי הני דינים הנ"ל דזה ודאי ח' לזיבה לריכה לספור רק כשהלכה ג' ימים רח"ה ח' אך היתה האל' ד"א ח' שימור ולא עבד שימור והרי יום י"א הוא מימי זיבה ואם רחצה ב' וי"ד וי"א פטורה לריכה לספור שבעה נקיים גם ח' דא"ל לספור לאחד כ"א אחד לגימ' דח"כ מ"ס הלכה ד"א לא עבד שימור לאחרניא ע"כ ברחשה בפי' וביד' וח"כ יקשה מ"ס לא האריך לשמור יום י"א והרי חזי נאחזקופי' שם הראה בו שהי' זבה גדולה והאריך לספור זיין נקיים וכמ"כ ח' דאם רחצה ב' ימים לריכה לספור זיין נקיים כמו זבה גדולה דנ"כ יקשה לפי' מ"ס לא עבד י"א שימור לאחרניא והיינו אם רחצה ביו"ד והרי חס

[illegible]

אם תראה נ"ב ב"ה האטריך לספור שבעה נקיים וז"ל ה' ח'י' אלעטרופי' ח'י' מוכח לן ספיר מההלכה דגס בראהה שני ימים ח'י' לספור רק יום ח' וגס בראהה יום ח' לריבה לספור יום ח' כגדו וכל' וז"ל ג'ל' למל' קרא זה דיה' לה לבנות רחיות יום ח' למעט רחיות ב' ימים ספירה זין הלא כ"ו דגס מההלכה ככל' וע"ז משי לר"ע קראי וזלצ"ע הלהא' ור"ל דלרצ"ב ודלי דלא אלעטרין ח' קרא זה דיה' לה לבנות דסופרת ח' לאחד או לשנים דזה ספיר דגס מן ההלכה ככל' וקרא זה דיה' לה לא אלעטרין לרצ"ע רק למעט דלוינה סופרה אלא יומא דלי ללו הלי קרא ה"א דחפ' לא רחאה ביום ח' לריבה לספור שבעה נקיים וזרי במגילת ד' ח' ח' אמרו על נ"ב בעל שה' רחיו' דלמל' קרא ובהלא דין הוא חס' מנחמא חפ"א לרי יקון ספירה שבעה רק שדמו שס ש"י כנגד יום הובית שמטמאה מו"מ וז"נה טעונה ספירה שבעה ע"ש וז"ל אחר דרשין מקרא זה דיה' לה דלוינה סופרה אלא יומא הא י' ללו הלי קרא ה"א דבאנח חפ' לא רחאה רק יום ח' כיון דמטמאה מו"מ כדרדש' לה בברייתא דלי מקרא דכל יום ח' כמ"ב לריבה ספירה שבעה ומה דכחש בבחיילת הפסוק זב דמה ימים רבים ודרשין בח"כ ימים שנים ביום שלשה זכו לענין קרבן דלוינה מחוייב בקרבן ח"א"ב רחאה ג' רעפים אבל לענין ספירה שבעה חפ' ברה' אחת לריבה לספור זין ימים וכמו דמטמאה מו"מ ברה' אחת ובהלכה ב"ה למעט רח' יוד' וי"א דח"ס ספירה שבעה וז"ל ממוס דלא בעי ספירה שבעה רק איכא דחיו רח' וי"א אלעטרופי' שה"ה זכב גדולה להחיות בקרבן מטמא' ח' וי"א דח"א לה להיות זכב גדולה ח"א ספירה שבעה ודין זה הודיע לנו הלכה זו דלא בעי' ספירה שבעה רק היכא דחיו אלעטרופי' שה"ה זכב גדולה וע"ז אלעטרין לן קרא זה דיה' לה לנועם דכל שלח רחאה ג' ח' רחוף ז"נה סופרה אלא יומא אבל לבנות דלוינה לספור עכ"פ יום אחד ח' ח' קרא דזה דגס מההלכה ככל' וז"ל בברייתא דבעי' קרא לרבוה דסופרה אחד לאחד ברייתא זו אחי כר"ע דלית ל' הלכה כלל וע"ז לריין למילף זה מקרא וז"ל גפ"ז דלית ל' לר"ע כלל הלכה זו מנ"ל ד"א לא בעי שימור הא לק"מ דיל' דמסבירא ס"ל הכי וכמ"ס הוס' לרי' ורשב"ל דבסבירא בשלמא פליגי פ"ס ומהנה אוב לא ק"מ כל הקשיו' הג"ל כמבואר למעין וז"ל:

ב בבי סקפ' הביא דברי הסמ"ק שכתב דיוס י"א לא בעי
 שימור ב"ב רק מדרבנן ואם רחשה ב'רירי' שימור ב"א
 ומה"ה לרי' אבל אם רחשה ב'רירי' לריכש שימור מה"ה וי"א מד"ס
 כו' וכת' ע"ז הבי' לריכשא דחבל חיט טוח לו דמשמע דככה"ג גם
 לרשב"ל תריך שימור מה"ה וי"א ליהא דקיון דרשב"ל ס"ל דיו"ז לחוד
 לא בעי שימור מה"ה וכן י"א לחוד לא בעי שימור כי חו' ח"ל להרריו' ו
 השמע ודחי' דלא בעי שימור וכ"ז מדברי ה' ס"פ ב"א סימן כו' ט"ז
 ולחלוהי יראה מדברי הבי' לרשב"ל דמי' ממש רחשה ב' לריכש
 ב"א ובהרריו' לא בעי שימור כל' אמנם המעיין בהו' ס"פ
 ב"א סימן כ"ד ח' ד"ה השמע יראה דהקו' גם זה מזה חליבא דמש
 בא דע"ל דברקני דהק' חיט חסור ואלו רחשה ב"א מוחרה לרשע
 ביו' י"ב אמנם לריכש בעשרי' לריכש שימור מדרבנן כ"ז לרשב"ל
 ואם רחשה גם ב"א לריכש שימור ב"ב ואסורה לשמע כל יו' י"ב
 עי"ש בהו' ה' ה' לחסור טעם החילוק בזה לא ידענא דהא זה
 נבואר במהני' דס"פ העיקר דגם ברחשה ב"א לריכש שימור
 מדרבנן גם לבי' וע"ז אם ששמה מנצבת מטהמה מו"מ לבי' ע"ז
 רק דב"ס ס"ל לריכשה שימור מה"ה וע"ז ממייב' ג"כ בקרבן
 ובי' ס"ל דחינה לריכש שימור רק מדרבנן וע"ז פשרי' מקרבן
 וע"ז זה מבוחר דגם לב"ה לריכש שימור עכ"פ מדרבנן ועכ"ז
 אם עברה קנה שימור ב"ב מוחרה למשע ביו' י"ג לב"ה אם
 נאמר דגרעין דהק' חיט חסור - והטעם בזה נמוס דגם בשארי'
 שומרי' יס' אפי' בנזק י"א וזכור מה שאסורה לשמע ביו' הממרה
 אחר עששה שימור קנה ועלבה חיט רק משום דחישי' מזה
 הראה והסאור וכמבואר במהני' גם ששמה כו' ה"ז הרצוה דשה
 מ' פרי' ס' וכו' ס"ז ב' אחר ר"ש אבל אמרו הכמים חסור
 נמשח ק' ופי' הרי"ף והרי"ק דהשמי' דאין חיטורו' ואפילו
 מדרבנן שמה הראה והסאור ועכ"ז ס' הכל מ"ז בזה - ואפילו
 לפר' והו' הראה ואפילו עי"ש עכ"ז ה' ודחי' מה שאסורה
 למשע ביו' הממרה חיט רק מטעם דלמא הראה והסאור

טבעה מפ' כל' סימן כז' רחיה בציורי רש"ל לסמ"ג שפרס
מ"ס הסמ"ג חלל אס רחיה כו' כמ"ס הפרישה והב"ח הלל שמונה
לומר שחם רחיה ביו"א ובי"א יש מחלוקה בזה אליבא דר"י כו' .
לחמם בזה לא פי' כמ"ס הפרישה והב"ח לומר שכוון להך פלוגתא
דרש"י ור"א בס"פ כל' סימן רק בזה פי' כמ"ס דמה שז"ס הסמ"ג
וכ"כ בפ' כל' סימן כוונה להביא רח"י ל"א הב' מפ' כל' סימן וע"כ
הקדש שם דמה רח"י הביא מפ' כל' סימן והב"ח ר"א חשיק שם בלחמה
דיו"ד בפי' סימור ונדחק ליישב דס"ל להסמ"ג דהלכתא כר"ס פ"ט
דבריו . לחמם גם מה שפי' הפרישה והב"ח לישנא דחלל שכתב
הסמ"ג הכס שכן פי' ג"כ בציורי רש"ל כו' וכ"ס בציורי מהר"א
שז"ן סס פ"ט . עכ"ל ח"ן לשון הסמ"ג סובל פי' זה דלדבריהם
ק"ה ל' להסמ"ג לומר חלל אס רחיה ביו"א ובי"א בזה י"א רח"י
סימור רק מהדקן שפיר כבר כתב בזה בלחמה דיו"ד לנדר לר"ך
סימור מה"ה לר"י וח"כ מה זה שכתב חלל אס רחיה ביו"ד
ובי"א לר"ך סימור מה"ה וי"א מר"ם כו' רהיטא דלישנא לכל
מדקדק בו מבוחר כהכנה הב"י דעיקר חדותו הוא דבה"כ
לר"ב סימור לכ"ס רק ד"ל דליתו ע"כ מר"ם . וע"כ שפיר כתב
הב"י דלישנא דחלל ח"ט טח לו וכלי ספק הלא נפלט מהב"י פירושם
הל' לחמם רחיה שח"ן לשון הסמ"ג סובל זה ובאמור ומ"ס הב"י
בהחילה דמ"ס הסמ"ג ש"א דפי' סימור מה"ה וי"א מר"ם בסוף
גדה חילפנו לחב"ע ור"ע כו' דמשמע לכוונה שר"ה לפרס בדברי
הסמ"ג דהני הרי י"א חילפנו בפלוגתא דרשב"ע ור"ע כבר הבינו
שליז בזה הפרישה והב"ח . לחמם ברור דס"ס נפל בבי' ובכל
וה"ס דיו"ד (ר"ל רחיה עשיריה) בני סימור מה"ה וי"א (ר"ל רח"י
לחד עשר) מר"ם בסוף גדה כו' וכוונה לבאר מ"ס הסמ"ג
בהחילה דרחיה עשירי בני' סימור מה"ה ורחיה י"א ח"ל סימור רק
מר"ם . וזה מבוחר לכל מעין היטב בדברי הב"י שם וכענין זה
הגיה בספר הפל"מ פ"ט . ובעיקר דברי הסמ"ג היה מקום לחי
לבאר בדבריו באופני' אחרים . לחמם אחר שא"ט כל ק"ך לרינא
בזה פ"כ ח"ן רטני להאריך בזה וישני :

שנה נבוא לבאר סדר ימי תעודת ימי החיבות :

א בעיקר דבר זה נחלקו גדולי הראשונים וכמ"ס בס"ד .

דעת הר"מ מבוחרת בחיבורו ברפ"ו ופ"ו ושור
בכ"ד דו' הימים שנקבע לה כוסה בהחילוק הכס נקראים ימי
גדה בין רחיה בן דס בין לא רחיה בן ואחר . ז' הימים
מהחילוק י"א ימי זיבה ובין רחיה בן בין לא רחיה בן נקראו
ימי זיבה . וכל ימי האשה מיזם שנקבע לה ווסה עד שהחיות או
השקדקור הכוסה ליום אחר הספור לפעול' ימי גדה מהחילה הכוסה
וי"א ימי זיבה . וע"כ לר"ב להאיר ולחשוב שחזק זה המיד בדרי
שהדע בעה שהרחל דס אס הוא בימי גדה או בימי זיבה .
והשקדן זה לא יופסק וזה אס לידה ולד או הרחיה הראשונה שאחר
מלחה ימי לידה להחילה גדה יחשב . עוד זאה ס"ל לר"מ
דאס נמשכו ז' נקיים כל ימי זיבה בהך שבעה ימי גדה או
מה שהרחל בהך ימי גדה ח"ן סותרין ספירה כל ה' נקיים .
רק יוס זה שרחיה בו הוא לבדו ח"ט נחשב בשבוע הנקיים ואס
בבר ספירה ב' או ג' ימים נקיים השלם עליהם ד' או ה' ימים נקיים
אחר יוס זה שרחיה בו כי ח"ט סופה ספירה נקיים כל הוצב לא
מה שהרחל בהך ימי זיבה דווקא . וזה דעה הר"מ . חלי דעה
הב"י בשיתובין ח"א ד' דיון בשעריה זכר גדולה כז' ח"ט חוזרה
לפניה גדה עד ששכב מקודם וי"ן נקיים . וכל מה שרחיה
בהך ספירה ז' נקיים בזה הכל לזיבה יחשב וסופרה כל מה שספירה
ואר"ה אספ"ר ז' נקיים מחדש . עוד מבוחר בדבריו שם דל"ן
זיבה כ"א חזק י"א יוס הספירה ל' ימי גדה שרחיה בזה דס
ואס רחיה בהחילה גדה כר"ס ניסן וסב לא רחיה עד ר"ח
חייב הכס כי לפי החשבון י"ה ר"ח חייב בימי זיבה . פכ"י
לחזק דלח"ה זו שרחיה ב"ה חייב הוי הגלגל גדה ד"א ימי
זיבה ח"ן רק חזקן הסמכות ל' ימי גדה שרחיה בן דס
ש"ס בפיר"ו ובנוטילתין ב"ד ל"ד א' בפיר"ו וסו"ס שם . גם הרמב"ן
בחי' נגדה שם האריך לחלק ע"ד הר"מ והגלה בפיר"ו וסו"ס
ש"ס דבריו באורך . וכ"ה דמה רח' הסופרים עכ"י סקפ"ג . ובאמה
גלגל דבריו הר"מ הכס מוקדם מאוד מכהה סוגיה עוד זאה

יקשה מדריה חרידיה דנפ"ס בפ"ח הלכה ט"ה דל"ן אשה קובעת
וסה בימי זיבה ח"כ ח"ך כחב שם בהלכה ו' ה' רוחה יוס ט"ו
בחורש וה יוס ט"ו בחורש שלחמיו ס' הרי קבעה לה וסה לדילוג
וכ"כ עוד שם בהלכה ז' ה' דרכה להיות רוחה יוס ט"ו כו' פי"ט
והרי לפי החשבון יהיה זה בימי זיבה ואינה קובעת וסה בן כלל
ולפי האמור לא משכחה כלל להר"מ וסה חמורש ח"ה חמור . וסב"ר
היה לומר דלענין קביעת וסה גם הר"מ ס"ל דרוקא בימי זיבה
הסמכות ל"מי גדה שרחיה בן ח"ט קובעת וסה ומטעם שכתב
הראב"ד שהיו בחוקה מסולקה דמיס בימים הללו כגבר מהחוקה
דמיס בימי גדה וע"כ דייקין כל רחיות שהיו רוחה בימי זיבה
לחקרה ואינה קובעת וסה בן עי"ן בדברי הראב"ד בנפ"ס
ובכ"ס משא"כ ימי זיבה שא"ן רק עי"ן החשבון הרי לא נחמקה
דמיס בימי גדה וע"כ שפיר קובעת וסה בן . שוב מלחתי בזה
סקפ"ג סק"ג שכתב ג"כ כנ"ל בדעה הר"מ פי"ט : חולס לישנא
דהר"מ בפ"ח לא משמע כן . שפיר בימי גדה חילק שם בין ימי
גדה לרחיה בן שא"ט קובעת וסה . ובין ימים הראוים לנדה
שהיו קובעת וסה בזה (הכס שהוא דבר פשוט מאוד כמסולק) .
ובימי זיבה סהם ופסק דליתו קובעת בן וסה ולא חילק כנ"ל
בין ימי זיבה הסמכות ל"מי גדה ובין ימי זיבה שא"ן רק לפי
החשבון מכלל דס"ל דל"ן לחלק בזה ופ"י אס נגדה לחמק בזה דמה
שמילק בימי גדה בין ימים שרחיה בן גדה ובין ימים שא"ן
בימי גדה הוא משום דבימי זיבה ח"ן חילוק בזה ואינה קובעת וסה
ימי זיבה ח"פ לא רחיה בן זיבה . רק שכן ימים הראוין ל"מי
זיבה . אך כ"ז בי"א ימי זיבה הסמכות ל"מי גדה שרחיה גדה
בן . דל"ן ח"ט קובעת וסה בי"א ימים הכל ח"פ לא רחיה מקודם
בי"א ימים הכל רק שכן ימים הראוין ל"מי זיבה . לחמם בימי
זיבה שא"ן סמכות ל"מי גדה שרחיה בן רק שכן ימי זיבה לפי
החשבון לא הולך לבאר דפס"י דקובעה וסה כיון סק"ג בזה על מ"ס
שם מקודם דקובעה וסה חמורש שכדור או דילוג כנ"ל לחמם מדברי
ה"ה שם מוכח להדיא דס"ל לחלק בזה . שפיר ה"ה שם הביא
מקודם דברי הראב"א שפי' מ"ס ח"ט קובעת בימי זיבה כיון
אס רחיה ב"מ ובס"ו בו לא קבעה לה וסה לפי שרחיה ט"ו שומרה
הך ימי זיבה לרחיה ר"ה כו' . ובזה ע"ד דכ"ל לפי שיטת הרמב"ן
כו' שא"ן זיבות אלא סמוך ל"מי גדה כו' חלל לדעה דביט שהיו
סופרה לפעול גדה וזיבה בין הרחל בין לא הרחל ח"ן לכל זה
עוד כו' פי"ט . הנה מבוחר דס"ל לדעה הר"מ ח"ט קובעת
וסה ח"פ . בימי זיבה שא"ן רק לפי החשבון . דל"ה הרי גם לדעה
הר"מ לר"ך לפרס כמו שפי' הרב"א וכמבוחר וכ"כ בפ"י סוף ס' .
קפ"ס בזה מדין ההלכות כו' פי"ט שכתב כמ"ס ה"ה הל' בציורי
יזה . ומעשה לפי דבריו דקד"ל ע"ד הר"מ הל' דל"ה לא משכחה
לה וסה חמורש כלל ובאמור . הן אמה שדברי הב"י שם בלח"ה
המוזין מאוד שהוא ז"ל כתב דבריו שפי' הרב"א בזה ח"ה
דמשכחה לה דקבעה וסה בימי גדה וזיבה כיון אס ב' רח"י
הראשונה היה ממשיין סהם והוא שרחיה ב"ס בר"מ ובפ"י רחיה
בהך ימי גדה בין עכ"י רחיות הראשונה היה ממשיין
סהם . וכן בימי זיבה אס רחיה ב"ס בר"מ ובפ"י רחיה
כל' לחדש ובר"מ קבעה וסה בר"מ כו' פי"ט . ובזה ע"ד בפ"י דכ"י
ח"ט רק לשיטת הרמב"ן שא"ן זיבה אלא סמוך ל"מי גדה שרחיה
בן כו' חלל להר"מ שאסור שהיו סופרה לפעול גדה וזיבה בין
הרחל בין לא הרחל ח"ן עוד נפרס . וסה בימי גדה שרחיה ב"ה
וכ"ה לחמור כו' דאפי' לא רחיה קודם לכן כלל משכחה לה ימי גדה
וכן נבי וסה בימי זיבה ח"ל לפרס שרחיה ב' לחמור ור"מ דפי'
הרב"א בלחל רחיה קודם ר"ח ממשכחה לה ימי זיבה כו' פי"ט וסו"ס
החום מאוד נפ"ד דהא הרב"א חייב בנוגה דקובעת וסה . וח"י
הרי הולך לפרס שרחיה כל' לחמור ור"מ להורות דהכס דלח"ה ב'
היה ממשיין פחות עכ"י קבעה ור"מ משמע דלח"ן בזה ב' רחיות
הראשונה שהיה ממשיין סהם וכן בימי גדה הולך לפרס שרחיה
ב"ה לחמור ובר"מ דהכס דלח"ה ב' היה בימי גדה משום ולא
בימים הראוין ל"מי גדה . עכ"י קבעה וסה כיון דב' רח"י
הראשונה היה ממשיין סהם וכן הוא מבוחר להדי' בש"ס ס"ס בזה
בזה ל"ס פ"כ פי"ט וסו"ס חמס השמים דין זה דל"ה רח"י
הראשונה היה ממשיין סהם קובעת יסה הכס דלח"ה ב' הי' ממשיין
פחות

פסח ולא זכרו כלל - בלחם הוא הנחם וצריך להתייבש הדבש
 בזה למען השמיט דין מפורש בש"ס - אמנם דברי הרשב"א מוכח
 מחזור לזכור בחזקת שכתב גם לדעת הר"מ ובתוספתא לכל מצעין :
ב' שוב נתייבשתי בזה ונראה דדברי הב"י כוונתו דהנה בד' י"א
 ח' אמרי' דהא דלר"י דלשה קובצת ומה בימי נדחה
 דוקא היכא דחזיקה ה מנעין סהם אבל חזיקה מנעין פסח לא
 יבדל ל"ט חלפנו בזה ר"פ ור"ה בד"ר ר"פ נזקק לה לרשעה ב"ס
 הרשעות מנעין פסח ובפ"ג רשעה מנעין סהם - ומ"ס ר"י
 דקובצת ומה בימי נדחה דמנעין דקא על פ"ג סהם הקביעות
 היו בימי נדחה הוכיח מזה לדמיון הראוי מניין ולפי חשבון
 רחיקה מקודם הוא בחוק ימי נדחה ור"ה בד"ר ר"י חוקי'
 דב"ס הרשעות היו מנעין סהם ובפ"ג היה מנעין פסח
 דהבחה היו בחוק ימי נדחה מנעין ועל"י קבצה ומה מנעין דב"ס
 הרשעות היה מנעין סהם - חולס בזה הרחיבו ס"ל דמ"ס
 ר"י אש קובצת בחוק ימי נדחה קא על פסח ג' סהם עיקר
 הקביעות - ובמ"ס בחו"ט ס"ל ר"ה חלוצה בשם ד"ס - עי"ש - ולפ"י
 שפיר קאמר הב"י דר"ס - והרשב"א דס"ל דלא תהי' דמי נדחה וזכר
 לפי החשבון רק הראיה הרשעות הוא החלה נדה ע"פ הדין לפרש
 דמ"ס בש"ס בד' י"א דר"י חזיקה דחזיקה מנעין סהם לא קא רק על
 ראיה זו הבלתי דלתייבש בים ר"י רק קא על ב' ראיה' הרשעות
 חבל ראיה השלישית חזיקה מנעין פסח ובדלוקי ר"ה בד"ר ר"י
 חזונם לדעת הר"מ דס"ל דהשכין ימי נדחה נדחה לפי החשבון
 בין רשעה בין לא רשעה לא חלוצה לנחוקי כמ"ס דהחזיקה
 מנעין סהם דקא על ב' ראיה' הרשעות ומה מנעין סהם הנס שרוא
 דקא על ראיה זו השלישית דלתייבש בזה ר"י ואמר דלשה קובצת
 בו' ובכל' ויטיב דלתייבש זו היה מנעין סהם דוקא שלא רשעה
 מקודם ומה דקרי ליה חוק ימי נדחה הייט' ולפי החשבון הוא
 הדין ימי נדחה ובדלוקי ר"פ כנ"ל ונענה ח"ס ג' מ"ס ששנתי' הר"מ
 לן זה חס' ב' ראיה' הרשעות היה מנעין סהם הנס שרוא
 ה' יום מנעין פסח קובצת ובמ"ס בש"ס כנ"ל בזה מקודם
 ולפי החזון ח"ס דכ"ל לר"ה בד"ר - אמנם לר"ס לא הליח מירי
 ברליהו הרשעות - רק ראיה הנ' שריא עיקר הקביעות בה
 קפדין על הדין מנעין פסח - וזהו שכתב הר"מ אין האשה
 קובצת זה ומה בחוק ימי נדחה שרעה בן בו' אבל קובצת
 היא ומה בימי נדחה שאינה שרעה בן בו' והיט' לדעת דקובצת
 קא על ראיה השלישית כמ"ס למעלה ומה חלק חס' היה מנעין
 פסח חזיקה קובצת וחס' היה מנעין סהם קובצת ונחוס דמיון
 דבזה פסק כר"ס דהשכין למנין הראוי ח"ס שפיר מהפסדן דברי ר"י
 כששכן דקא על ראיה הנ' ובכל' ונענה ח"ס ג' מ"ס ששנתי' חלק
 הר"מ בימי יצבה בין ימי יצבה מנעין סהם וכן ימי נדחה יצבה לא
 החשבון ומה דלשנתי' חזיקה בזה נדה הוצרך לחלק בין ימי נדה
 שרעה בין לא חזיקה קובצת בכל השבוע ובין ימי נדה שאינה קא לפי
 החשבון קובצת בן וס' - אמנם בימי יצבה שכן י"א יום אחד ימי
 נדחה לא בש"י דוקא שרעה בן דלשה' לא רשעה כלום בחוק ה"א
 יום עכ"ל חזיקה קובצת ומה בן כל ששנתי' י"א הללו ימי נדחה
 שרעה בן - והשם בזה מפורש דבימי נדה חזיקה קובצת מנעין
 שריא עלולה לרשעה כמ"ס דר"ס בד' י"א ועכ"ל בש"י דוקא ימי
 נדה שרעה בן בחתלה השבוע שוב חזיקה קובצת בכל השבוע
 מחל"כ בימי יצבה ששנתי' שריא קובצת בן הוא מנעין סהם
 או בחוק מנעין דמיס שכבר נתחברק דמיס בימי נדחה ובמ"ס
 למעלה בשם הרשב"ד - ח"ס ח"ס' לא רשעה כלום בימי יצבה
 לא שרעה בימי נדחה חזיקה קובצת ומה בחוק י"א יום אחד יצבה
 הר"מ חזיקה חזיקה קובצת ומה בימי יצבה שכן י"א יום - אמנם
 בימי יצבה שאין רק לפי החשבון שלא רשעה גם בימי נדחה שריא
 דקובצ' ומה בן ומה בן על מ"ס שרעה ומה בימי נדחה שאינה
 חזיקה בן - ומכ"ס דקובצת בחוק י"א יום ששנתי' חזיקה ור"י
 עוד מ"ס ששנתי' בזה בש"י ועמ"ס סק"ד בש"י ס"ק י"ט
 עיין ס' :

ג' הנה נהבדד לט' למעלה דעת הר"מ לענין קביעות ומה בימי
 נדה ויצבה לנפסק כר"ס ולא כר"ה בד"ר - וכמו שהובא זה
 למעלה מדברי הר"מ בזה - קן עשה נהבדד לט' ג"ס מ"ס הר"מ
 כשדד חשבון ימי הנדחה והיצבות - לנפסק חשב' - ימי נדה ויצבה
 מ' :

חסי' לא רשעה והחולק' עליו ס"ל דחס' לא רשעה חזיקה וכן וחל"כ
 מהחלה לרשעה היו או החלה נדחה וכמ"ס למעלה י' קן עשה נהבדד
 לט' מקור הבדד ששכח מנעין סהם - ל' - כי קן ה' דברי ר"ס
 דמ"ס ר"י בחוק ימי נדחה הוא מנעין סהם דהשכין למנין הראוי חסי' לא
 רשעה ובכל' ונענה על ר"ס - וכמו שנתקד חזיקה לר"ס כמ"ס נחמד
 הר"מ כמ"ס יקא על ר"ס - וכמו שנתקד חזיקה לר"ס כמ"ס נחמד
 לדעת הר"מ ואין להנחה ע"מ שפסק כר"ס נגד ר"ה בד"ר
 ובכל דוכחא פסקין כר"ס בד"ר דר"י נגד ר"ס דהא בגוף דין זה
 ח' חזיקה' לנחם בימי יצבה גם הרשב"ד וב"ס פסקין כר"ס והרשב"א
 בחו"ט קא"ל ב' פסק בזה דהא כי חלח רבין וכל נחזיקי ימא
 חזיקה' כר"ס ולדודיה חסי' מנעין לא חזיקה' - ועכ"ל סייס גם כס'
 מוספדה דים לחוס לדברי הרב ע"ס - וה"ה נקד טעם לזה מנעין
 דמ"ס האשה נחמד דברי ר"ס בלי סוס מחלוקת מכלל דהי' ס"ל
 לנחמה דמ"ס ע"ס - ונענה ביון דכל הך שקלא וטרי' דר"ס ור"ה
 הוא מנעין דר"ה רשעה לחזקה עיקר הדין דר"ס דבימי יצבה לא כלל
 אבל לפי מה דקא"ל דשיקר הדין כר"ס מניחא קא"ל גם בכל השקלא
 וטרי' דידהו כר"ס וזהו טעמו כל הר"מ בלי ספק - ומה נחזיקי חס'
 הקובצת ששכח החולק' ע"ל הר"מ בזה ומה ששכח
 לומר ביטוב :

ד' הנה בח' הרמב"ן הקדש ע"ל דל"ס לשלל נדחה ופסחה
 מכל' מניין הנה מפורש דנענה נדחה מחלוקת ימי
 נדה - וצדד מזה דהן היה למעלה לנחום יום ט"ו וליקדים שכולל
 ט"ו לשבועה שכן כ"כ לראיהו כי וזה חלח מנעין כל ימי נדה
 יצבה לחתלה חזיקה רשעות כי הדרי' כ"ס חלחלי בימי יצבה קיימי
 וא"ך קבצה ומה בן ע"ס בחוק בד' כ"ד ח' - והנה קובצת
 הרשעות חסי' ג"ל לר"ס עלמו שריא ראיה מדברי ר"י דמריס
 ידחז' מניין והרי הוא עלמו חזר לשלל נדחה ופסחה מכל' מניין ולא
 לפי חשבון הראוי - וכבר ראינו בח' הרמב"ן בד' ל"ט שם ששכח
 בזה קן על ר"ס - ונדחק מזה לייבש - ובסוף סייס דמ"ס
 חזיקה מחזיקי ע"ס - הנה מפורש דקובצת זו ששכח על הר"מ לא על
 הר"מ הלוגה ח"ס על ר"ס עלמו - וכמו שתייבש דברי ר"ס כמו
 קן ייבש דברי הר"מ - ואשן ואומר מה ששכח' לומר ביטוב קובצת
 זו בש"ד - הנה בסוג' לאוין ק"ל הביא לטן הר"מ בחשבון סדר
 ימי הנדה והיצבה וכתב ע"ל הר"סל ציחוריו וז"ל מיום ששכח
 לה כוסה קד הוא לסדר הר"מ ור"ס' (הוא השנ"ל) פסח - ראשונה
 שרעה' דס' מהחלה לספור ימי נדח' וחל"כ י"א ימי יצבה וכל' שרעה
 חל"כ חס' בו' ימי הנדחה הוא נדה וחל"כ י' ימים בנדחה מנעין החלה
 הראוי חסי' חל"כ חס' בו' י' נדחה חס' י' ימים וחל"כ מחלוקת י"א
 ימי היצבה - ודוקא שדקדק בחלוקת ימי נדה ולא רשעה ובסוף רשעה
 או מחלוקת ימי נדחה מנעין הראוי עד כלום ז' ימים ולא נקדמים
 ימי יצבה אבל היכא דלא בדיק ובסוף ז' בדיק ומלאה חס' ספק
 הוא לנחם רשעה כל ז' וחל"כ פסקי' ז' ימי הנדה וחס' הראוי חל"כ
 ג"ל היו ראיה ספק וזה גדולה לנחם לטן ימי נדה ועשכיו ימי
 יצבה או לנחם הכל ימי נדה דשנתי' לא רשעה כל החלוקת ימי
 הנדה כנ"ל - וכן הסדר לנחם מהחלוקת הראיה עד שרעה ג"ס
 שוב בחזקת ימים מ' ק' או מ' ל' או הקובצה כוונ' - וה"ה
 מהחל' למנעין ימי הנדחה מיום ששכח' לה כוסה בש"י ה' מנעין ימי
 נדה וי"א ימי יצבה חסי' בל' חל"כ כוסה בימי יצבה דיעה כיוצא וחס'
 בנדחה דיעה נדחה עד ששכח' כוסה יום אחד כי או מנעין ימי נדה
 פסח השנ"ל ששכח' ומה אחד בו' ע"ס - העהקויו כל לשונן משנה
 כמה חזיקה דיעה ג' ימים לט' מדברי הרב ז"ל לדעת הר"מ - והנה
 מקודם נבוא לנחם דיעה ג' ימים דברי הר"ל ציחור דברי ר"ה
 נבוא לחזק בעיקר הענין חס' ימי נדחה דברי הר"מ בחזקתו
 ובמ"ס בש"ד :

והנה לבדד דבריו הנחזק דמהחלה כזה דלשה' רשעה בו'
 נדחה חסי' חל' זו להחלוק נדה - וחל"כ כלוח' ימים
 מהחלוקת י"א ימי יצבה בו' - הנה מפורש דלא חשבין לפי חשבון
 י"א ימים מרמיה רשעות רק חשבין ראיה זו שרעה עשה להחלוק
 נדה - וחל"כ שפ' דמיס ששכח' לה כוסה חשבין ז' ימי נדה
 וי"א ימי יצבה וחס' בל' כוסה חל"כ בימי יצבה דיעה כיוצא בו' -
 ולפי דבריו הראשונים לא משנה לה שינוי כוסה בימי יצבה
 דלשנים נחזק ראיה כוסה להחלוק נדה ובגן חס' החזקה לרשעה
 מ' :

חזרה לפסח נדחה כ"ז שלא ספירה ז' נקיים ומשום דכל מה שהיה
רואה הו' ימי ספירה היו סוחרה מנינה וה"ל זכר כנחמיה
ובח"ט רש"י (בד"ל ל"ז) ד"ה מה ימי נדחה דכל מה שדושה אינה
אלא סוחרה כו' עי"ט. א"כ כיון נאמר בזכר קטנה נאמר דגם
לריכה לפסח מה"ח רק שזו סופרה ז' ימים וזו סופרה יוס אחד
וכי מספר הימים גורם וכיון דלא תאמרינן דקם נדחה הספור דכל שנה
שלמה מספרה אינה נעשים נדה מה י"ל לא לריכה לספור ז' ימים
או אינה לריכה לספור רק יוס ח' עכ"ל כל שלא שלמה מספרה לא
החזיר לפסח נדושה וכל דם שחררה אינה רק סוחרה ז' ובמנינה (ד'
כ') אמר' דכיון דבני ספירה ספירה ביממה היו ויפרכ' שם כיון
דח"י אחד לאחד נמשך הפירה הוא מנדומה ספירה ז' כל ספירה
ביממה היו דהכי וספרה לה ז' ימים עי"ט הא קמן דקדושי
מקדישן אחדדי וכו' הספירות דין ח' להם ז' ושלמה לא חש להחריה
עד למחר דכבר עבדה לה מקלם שימור ספיר י"ל דמה שחררה
אח"כ היו נדה דכבר שלמה חס ספירה ח' אמנם כאן בס"פ בל
סימן הא עסקי' דחז' מנעבר ועדיין לא עבדה שימור כלל חס נאמר
דכל בלא שלמה חס ספירה אינה חוזרה לפסח נדושה כנ"ל כמו
כ' נאמר בזכר קטנה דכיון שעדיין לא חזרה לספור יוס ח' נקי
מה שחררה עבדי' אינה רק סוחרה ולא היו נדה עד השפסוד בין
יוס ח' נקי כמו שזרה החזרה ואיני רואה טעם נכון לתקן ל'ן
זה לה' זולת חס נאמר דשימור דזכר קטנה בימי נדה אינו
רק מדברקן והשחא שפיר י' לתקן בין זכר קטנה לזכר גדולה
אמנם כשנאמר דגם זכר קטנה בני' שימור מה"ח אפי' בימי נדה
ועכ"ל נתקן בין זל"ז וזה למטה והכל בב' ראשין כי הם הרהרי
דספרי אחדדי וספרי :

עוד ואלו חומר דהבש' שהיה' כהנו בפשיטות כ"ס' בל סימן
 ב"ה השמט' דל"ר' אליבא דרב דרש' לר"ד פשירי שימור
 מ"ה"ה אפי' בימי נדה אין זה מלאש פשיקא והר"מ ודלי דלא ס"ל
 כה"ר סה"ה וכתב בפ"ו דאם רחאה בי"א וסבלה לערב ושמכה
 בתוך חייבי'ם בקרבן מפני שהן יום י"ז משמט' ליום י"ח כ"ו ואלא
 ה"ה סובר דפשיירי בעי שימור מ"ה"ה אפי' בימי נדה ה"ל דאם
 בזה ולומר דאם רחאה בי"ז וי"א וסבלה ושמכה בליל י"ז כחייבי'
 בקרבן דכיון ד' בעי שימור מ"ה"ה הרי זה דומה כדאשה בי"א לנ"ס
 דחייבי'ם בקרבן כמבואר במה"ר ב"ר דאם מכלתין ח"ו דס"ל לנשוא'
 ח"ו חייב בקרבן בשמט' בליל י"ז כיון שהוא חייב מימי נדה אין
 ההשימור בו רק מדרבנן דרש' חשי ס"ל דאפי' הימנה דגנבה
 דהאן ח"ו אחר זה כדאשה בי"א בליל אבל כדאשה ב' ג"כ אסורה
 לשמט' ביום י"ז ל"ע' האם אינו רק מדרבנן וע"כ השמט' ה"מ
 דין כדאשה ב' ולא הוצרכו כלל דכיון דפסא דגנבה דהאן אחר
 אפ"ה לא רחאה ר"ה אלא שוב אין לו שום נזק דרחאה ע"כ ח"ו
 לא רחאה ר"ה וי"ז בעמ' הר"מ :

שזור רחיה צבי' בתי' למח' זו ס'ם ב'א סימן שכחז ד'ס לפרס
מ'ס הסמ'ג ברחשה צ' ו'א ד'א' ד'ריך שימור מה'ס ו'י'א
ממח'ס דהני הרי י'א פליגי בדרכ' אפי' והנס דהס' כחבו דלר'א לריך
שימור מה'ס חין זה מוכרח מח' דר'א ר'א צ'סרס' ניטבו כמ'ס
לומר כן לפי פירוש' לקמן טעם דפריך לה' אפי' ניטבו כמ'ס
במחבר'ס'א חלל לפי פירש' שס חין זה הכרח כ' פ'ס' ו'א מח'ס
אלא ויחיה להבין שרש הדבר בזה לפי מ'ס חוס' ד' צבי שימור
הס'ס'א ח'ס' בימי נדה בשלח להש'ל ח'ס' דכלל' כיל' דלח ה'ריכה
והיה שימור רק ברח' דחוי' לל'סרופי לזכר גדולה - חמס' לרי'
קשה במח'ס א' ס'ל דהקדמה' סיה' השימור בימי זיבה דוקא
כל בימי נדה ח'ס' אפי' שפיר'ל ח'ס' שימור בימי זיבה - וחי'
ס'ל דכל שרחשה בימי זיבה לריך שימור ח'ס' בימי נדה ח'ס' מ'ס
ח'ס' צבי אחד עשר שימור בימי נדה הא גם רח' ו'א היא בימי זיבה
חמס' חן גלח' דבמח'ס ח'ס' צבי' שימור בימי נדה רק מדרבנן
ח'ס' דמן ההרה' ח'ס' שימור רק בימי זיבה דוקא - וב'ס' רח' שפיר'
צ' שימור בי'א הוה חמי' זיבה ורח' ח'ס' ח'ס' שימור בימי נדה
ח'ס' - ובלי ספק ח'ס' שנס רש' ידע מפ' חוס' שווי'עס'ס הנ'ל -
ע'ס' הגס דגס הוא סוכר נזה כדעת ח' וס'י'ע'ס' דזכר גדולה ח'ס'
והורה לפתח מדוה' עד אחד ז' קקיס' מכל מקום נדחק מחזר
לפרס קוש' דקאי על זבה גדולה ולא רלה לפרסו על
זבה קטנה מפלח כל הני קושיו' הנ'ל - ומחזר שצברנו כנ'ל -
משה

החשפוי ספירה בשבע צימי נדה כי חיה נעזית נדה עד שהספיר
מקודש' נקיים ע"ש ולדעת הר"ם אחי קרי ל' ח"ל אפשר ואפשר
הכו' וזו דלמחל פשיטא ל' צימי נדה דלחן ספירה עולה חזן
יוהר מימי לידה וכמו דבימי לידה ס"ל לרוב דעולין לספירה כמו
כן י"ל צימי נדה (וכ"פ בחמה הר"ם בפ"ו הלכה ו"ד ו"ה ע"ש)
ומהיכא פשיקא ל' להגד דבריהם דצימי נדה ודלי חזן עולין
ולמד מזה דבריהם לצימי לידה:

[illegible]

מעתה מובחר הוא בזהויה בסוגיא זו כדעת הרמ"מ דמה שדחק
 רש"י לפרש דהנס שאינה נעשית נדה כ"ו ע"ז מחשבין
 למי נדה ככל מובחר הוא לכל משיין רב הדוחק בה ובמעט לא
 אפשר לאחרי דלדך מוכיח מחלן דמיני נדה עולין לספירה זיבהה
 ובפשוט מזה למי לידהה והרי אינה נדה כלל וכל הרלו' שהיא
 רואה נחשבין לזיבה. וכבר הורה בזה גם הרמב"ן בח' דס דדברי
 רש"י חזין מוחין ע"פ"ם רק שבהב דלפטר על זבה קטנה
 וכלל. ואמנם אחר שהדלנו לדעת דלאל לפרש על זבה קטנה
 ובע"ז חזירי בזה גדולה. ח"כ הר"ב מובחר בסוגי' זו כדעת
 הרמ"מ דגם אחר נעשית זבה גדולה כשיגיע ימי נדוהה נחשבין
 למיני נדה והשתא ח"ס סוגי' זו נפטר' בלי שום למן דוחק כלל.
 הן עתה אחר שבהביר לנו דע"פ קל' פירכה הש"ס על זבה גדולה
 מעתה כל הקושי' שהקשו על הרמ"מ מהא דרנ"י ומשנת רביע
 ימים בנדר כ"ח יום וכן משנת ע"ו יום מהנך מ"ח יום הן הנה
 קושיה הו"ו על הש"ס לפי פרש"י. ובע"ז נעטרך לומר דזה לא ה"ו
 ק"ה לבעלי הש"ס. ומכוס דספיר אפשר לפרש מ"ח משנת רביע
 ימים מחוץ כ"ח יום דקל' על כל כ"ח יום הראשונים וכו' ממך
 קל' ימים שהם שבעה הקפים מ"ח ימים. ובכל כ"ח ימים
 הראשונים משנתה הקפים הכל משנת רביע ימים. או נפרש
 כ"ח כ"ח. וכן מ"ח משנת ע"ו יום מחך מ"ח ימים היינו
 בכל מ"ח. (*הר"מ בחיבורו ע"פ) ימים הראשונים ממך קמ"ד יום
 שהם שמונה הקפים מ"ח ימים וע"כ לא הוקשו לבעלי הש"ס מזה כלל
 רק וזה הוקשה להם דמי ארביס' ניהו וממילא שוב חזין מחלן
 קושי' על הרמ"מ אחר דחזין לבעלי הש"ס לא הוקשה להם דבר
 זה כלל. הנה נחביר לט דלדוהי זו שהבילו מוס פ בל סימן דבר
 סייעתא דרבה לדעת הרמ"מ ובדברני הר"ב בזה הו"ב בס"ד :
ויעתה נבוא לעיין בראיה הש"י שהבילו עוד דעה הרמ"מ
 מ"ח (בד' ל"ז ב') מה ימי נדהה שאלה ראיה
 לזיבה וחזין ספירה שבעה עולה מהם כ"ו ע"פ ופי' הם דע"כ
 חזין ספירה שבעה עולה מהן מכוס דלי אפשר דקיון נעשית זבה
 גדולה אינה נדרה לדוהה עד שבעה ע"ו קיים. וע"כ הקשו
 בס"ס ע"ו ופי' דנין אחר מחלן אפשר וכו' לא נסתמך לה
 שהי' ספירה שבעה כל זבה בנדר ימי נדוהה. משאל' לדעת
 הרמ"מ מלי פירך ופי' דנין כ"ו אפשר ואפשר שהי' ספירה זו כל זבה
 בנדר ימי נדה וזהו שרש ראיהה ע"פ :

אמנם כן בעטוהי נא וכו' להבין כל עיקר פירושם זה :
 לדבריהם ל"ל דמ"ח בבדיקה מה ימי נדהה חזין ראיה'
 לזיבה כ"י היינו חס לא ה"ו זבה מקודש וראיהה בימי נדה לא היו
 זבה רק נדה ע"י פירש"ם שם ומה כיון ההוא בנ"ל דמיני נדהה חזין
 ראיה' לזיבה. חס כוונתו לנהיגה טעם דמיני נדהה מפאה שאין ראיה'
 לזיבה ע"כ חזין ספירה שבעה עולה מהם ואלה לנדר מה דמיני
 בימי נדה כיון שאין ראיה' לזיבה חזין ספירה שבעה עולה מהם.
 הא למה דמה דחזין ספירה שבעה עולה בימי נדהה חזין הטעם
 מפאה שאין ראיה' לזיבה רק מפאה דלא נסתמך לה ימי נדה
 בספירה שבעה וזמן ספירה' וביעטוהי כ"ל זה הטעם לא שייך בימי
 נדה וספיר' י"ל דספירה שבעה עולה בימי נדוהה. ואם הכוונה
 הוא לנדרה לומר דמיני נדה הם הנס שאין ראיה' לזיבה ע"כ חזין
 ספירה שבעה עולה מהם וזמן כן נאמר בנדרה. לא ידעתי לך
 הכוונה בזה. ומה ענין ז"ל. ולפי הכרח חזין שום ההצטרות
 ז"ל. והו יקשה קושיה חס' שם דכלן אחרין בפשוט דחזין
 ספירה שבעה עולה בימי נדהה ומשבין זה לזי אפס. ולקמן
 ש"ס בא סימן אחרין דמיני נדהה עולין לספירה זיבהה ומה שהי'
 הוא דש חזירי בזה קטנה וכלן בזה גדולה ע"פ ופי' זהו לפי
 פירושם שם אמנם לפרש"י שם דחזירי בזה גדולה דקל' וכו' והו
 דלפי' לפי' הו"ו דמחזיקין בין זבה קטנה לזבה גדולה יקשה אלא
 דמסקינן בהן בש"ס דע"כ דנין אפשר מחלן דמוס דע"כ הקיין
 הכוונת ודעתי דלמה למהלי הקשה לדרשא אחרת. אבל חס
 ה"י מוסרין לן הדין דלדעא אחרת. לא היינו דנין אפס מחלן
 הפסד ובנ"ל הו"ו שם ד"ס על כרחי. ולפי' יקשה טובא אמר
 דחזי הקשה אלא שגלחתי ימי לידה מימי נדה בזה גדולה
 דמיני ח"ל ודלמא אלא הו"ו הקשה שגלחתי ימי לידה מימי נדה
 בזה קטנה. ונאמר דבאו דמיני נדהה עולין לספירה זיבהה

בזה קטנה דלפטר הוא כמו ק' ימי לידה עולין לספירה זיבהה
 בין גדולה בין קטנה וכיון דלפטר לומר דחזי הקשה אלא שגלחתי
 אפשר מחלן הו חזין לו הכרח שנאמר בע"כ הקיין הכוונת שגלחתי
 אפשר מחלן כ"ו :

אולם הנלע"ד בפי' סוגי' זו הוא מדבר הלמד מעניני דהנה
 שם בע"כ עסקי' דדבר שאיט נורס חזין סוגי' ויבדלו
 ברייהא דרמ"מ דלמך דלחזין לידה סותרת בזיבה ואפלוני אביי ורבא
 חס עולין למנין ז' אביי ס"ל דחזין עולין ורבא ס"ל כיון דחזין
 סותרין עולין. ואלה רבא להוכיח דעמו מהא דהניח ואחר מהסר
 בלא חסא טומאה מפסקה ואם נאמר דחזין עולין הרי טומאה
 לידה מפסקה והול' דסוחר ג"כ ודחה אביי שלא הקפיד הכוונת רק
 שלא חס' טומאה זיבה מפסקה אבל בשארי טומאות לא הקפיד
 ואחר אביי ואלה להוכיח דעמו מהא דחזי' דוהה הטמא לרבוה
 יולדת בזוב דלרביה לישב ז' נקיים ומשמע ל' דבעי שיהיו נקיים
 לנמרי מכל טומאות אחרות ודחה רבא דבעי' שיהיו נקיים משומאה
 דם אבל טומאה לידה לא אכפה לן וספיר' י"ל שגולין לספיר' ז' .
 וע"כ הביא אביי ראיה דחזין לחלוק בין ז"ל מהא דהניח כימי
 נדהה כ"ו. והנה בימי לידהה טומאה הכוונת אפי' לא רחשה
 דם כלל רק מפאה הלידה עממה טמאה הכוונת כנדה. חולם
 בימי נדהה אינה טמאה רק חס רחשה דם אבל חס לא רחשה
 ה"ה טמאה ככל הנשים הטהורות. וע"כ ס"ל לאביי דהא דילפי'
 ימי לידה מימי נדה. היינו ימי נדה שרואה בן דם וס"כ ספיר' ימי
 נדהה חזין ראיה' לזיבה ככל דהנס שהיא רואה דם בנדר ספירה
 ז' של זיבהה חס היא בימי נדה חזין סותרין המנין לספירה
 מכבר ובמ"ס לעיל שלא הקפיד הכוונת רק שלא חסא טומאה
 זיבה מפסקה ביניהם. אבל שארי טומאות לא אכפה לן (וכ"ס
 הרמ"מ בפ"א הנכה י"ל דחזי' נדה אינה סותרת ע"פ). וע"כ חזין
 ספירה ז' עולה מהם. היינו כ"ו שהיא רואה דם וכדלחיקא לא
 דנקיים מדם ודלי בעי'. כך ימי לידהה הנס שאין ראיה' לזיבה
 וחזין סוחר' המנין כלל. ע"כ חזין עולין ג"כ. וברש"י רח"י אביי
 לדמות דברי רבא שחוק לעיל מינה דבעי' שיהיו נקיים מדם ולא
 משומאה לידה כ"ל ע"כ הביא לו אביי ראיה' מברייחא זו דילפי' זה
 מזה דכמו דבעי' נקיים מדם כמו כן בעי' נקיים מלידה ודחה לורבא
 דהא מני ר"א היא דש"ל דסוחר גס כן ומ"ס בבבליהא מה ימי נדה
 שאין ראיה' לזיבה חזין הכוונה חזין סותרין כלל דחזי' דלחזי'
 סותרין ג"כ כיון דס"ל דדבר שאיט נורס גס כן סוחר רק הכוונה
 הוא על המלה רחייחא חס לא ה"ו זבה מקודש וראיהה בימי
 נדהה אינה רק נדה ולא זבה. והו אחרו מה ימי נדהה חזין
 ראיה' לזיבה. ל"ל הנס שחוקים זה מזה דחז רחשה בזה דם אינה
 זבה רק נדה. וע"כ חס' חס ה"ו זבה מקודש חזין ספירה ז' עולה
 מהם דבעי' שיהיו נקיים מכל דם חס' מדם נדה כמו כן ימי לידהה
 הנס שאין ראיה' לזיבה חס לא ה"ו זבה מקודש אינה נעשית זבה
 בזה שהיא רואה בימי לידהה ע"כ חזין ספירה ז' עולה מהם
 דבעי' שיהיו נקיים משומאה לידה גס כן. או יאמר דה"ק הנס
 דברייחא מה ימי נדהה שהיא רואה בזה שאין ראיה' לזיבה היינו
 לספירה זיבהה שהי' סותרין המנין כל זמן שהיא רואה דם וכדלפי'
 לר"א דלפי' חזי' גורס סוחר חס כן וחזי' חזין ספירה ז' עולה
 מהם כיון שהיא רואה דם כך ימי לידהה כיון שאין ראיה' לזיבה
 לספירה זיבהה שהי' הלידה בשלמה סותרת המנין אפי' לא רחשה
 דם כלל ע"כ חזין ספירה ז' עולה מן גס כן בכל המך שומאה
 הכוונת מפאה לידהה. אך כ"ל לר"א דס"ל דסוחר ג"כ אמנם לדין
 דס"ל דחזין סותרין שפיר י"ל שגולין ע"כ פיר' ופי' דנין אפשר
 מחלן דלדך נילף ימי לידה שאינה רואה בן ואפשר לה לספור
 ז' נקיים מימי נדה שהיא רואה בזה שאל' לה לספור ז' אחר
 שהיא רואה דם בכל יום. וע"כ מבני ר"א היא כ"ו או בע"כ הקיין
 הכוונת ימי לידה שאינה רואה בן למי נדה שהיא רואה בזה
 וכלל. ומעתה ח"ס' הק דש"ס בא סימן דכלן עסקי' בימי נדה
 שהיא רואה ע"כ אחר' בפשוט דחזין ספירה ז' עולה מן. חולם
 שם בעק' בימי נדה שאינה רואה בן וע"כ הוכיחו שם מברייחא
 דעולין לספיר' ז' ומדמי' שם ימי לידה שאינה רואה בן למי נדה
 שאינה רואה בן כדפסטי שם מברייחא דמיני לידה שאינה רואה בן
 עולין למנין ז' ופני' אחרת דהכל דמדמי' ימי לידה שאינה רואה בן
 (ימי)

הנהיג

למי נדה שהיה רואה בן כנען
וא"ל זהו הנל בפי' סוגי' ו'
(*) ולפי' גם מסובי' או נלמדו
דברי הר"ם דגם אחר שפשיע
זנה גדולה עכ"ל אחר י"א יוס
מחליק ימי נדה וכבדו
לשמה בדבריו באל' הטיב
בס"ד:

ח עתה נעתיק עמנו אל
הר"ל השלישי

מקד סוגי' דפי' דערנין הכל'
ולפי' הכרחו וז"ל הר"ל החוקר
מכל הר"ל - כי בלמה לדעת
הר"ל חן שום ביאור לסוגי' ו'
וראוי בחי' סקפ' שירד להל'ל
בזה ולישב הסוגי' הר"ל -

א"ל לפי מ"ס אהא דמסני כול' בפ"א
הקצין הכתוב . ומל' לומר שהכתוב
הקצין ימי נדה שהיה רואה בן ודלמא
הקצין הכתוב ימי נדה שאינה רואה
בן ודלמא בפ"א נ"ל לה' י"א
דפי' לה' חמ' דפי' ב"ל דכיון
דכמי' בקרא ימי נדה דוחה הפאה
וה' דוחה הוא מיוחד וכו' למכתב
ימי נדה הפאה . וה' דרשיק
לפי' לרבות שפשיעא לא בעלה ט'
הוא מתיבתא הפאה דנ"ל מותר כמו
שפשיע' דנ"ל נ"ה ו' ומתיבתא דוחה
דרש' ה'י מל' דלמא לאשמועי' דמק'
ימי נדה שהיה רואה בן וז"ל דוחה
שז' ממנה דם כמו שפשיע' בחומש
פי"ג ודו"ק :

ולפי' מעט אשר לדעת וכתב' בס"ד . חורף דבריו הם דמ"ס שם
פסחה י"א וז"ל הכוונה הוא שחור זמן זה הולך לקבוע לה ווסה ואלו
התחיל למנוח מוסה מל"ח ה' ימי' מר"ל וז"ל ה"ה בימי זיבה
הסמוכין ימי נדה שרחה בן ולי' לקבוע וסח' בן כנע' ופי' כ'
ברחה יוס' ה' או ב' ונ' ימי' פסחה י"א דחיי"ש' שמה ב' ימי'
הראשונים ה' ימי' זיבה ויוס' בנ' ה' ימי' נדה וסח' א"ן
לקבוע וסח' עד אחר י"א ימי' מר"ל או כנע' לאגס ברחה ד'
ימי' אמר' דפסחה ט"ו . ומשום דבאמה בטובה אפי' ביוס' ה' ה'
ראוי שהקבע לה וסח' מחמה ס"ס דהא אפי' בימי זיבה הוא רק
ספק נד' קביעות וסח' . וכיון שיש עוד ספק דלמא לאו מימי זיבה
הוא ה' ס"ס רק כיון דבהחלטה הטענה דבר אחרין לה ספק
שחב' ז' ימי' נדה לא ה' ס"ס כמ"ס בס"ד ק"י ס"ט . חנל
דנ' ימי' כיון שיש עלי' ספק קרנ' בחמילה דין ספק קרנ' שחלו
נחל' לסיק ב"א שחל' שנלמד עוד ספק נענין קביעות וסח' ה'
ס"ס כיון שמחמילה עשיו ב"א אוהה ספק כ' ע"ש דבריו :

והנה מ"ס בחמילה לדעת הר"ם מ"ס פסחה י"א וכדומה הכוונה
הוא לענין קביעות וסח' זהו ודל' דבר דבור . וכמבואר

להד' בפ' המטה להר"ם בערכין שם והביאו החו"ד ב"א . אמנם
מ"ס חמ"ס בפסח מ"ס ד' ימי' דכחה ט"ו . בזה דבריו החוקרין
וכמ"ס בס"ד . ומקורם נבאר דבריו במ"ס דלמ' בטובה יוס' ה' ה'
ראוי שהקבע לה וסח' חמ"ס משום ס"ס כו' . לנאורה הוא תמוה
דמ' ס"ס יס' כול' ברואה יוס' אחד . אמנם טוונת בזה מבואר
דלמ' פה רחש יוס' ה' ולחלח י"א יוס' החזר ורחש חול' לקבוע
וסח' ביוס' הר"ל הסני' מפלה ס"ס חדא שמה אפי' בימי זיבה היא
קובעת וסח' דמ"ס חן אזה קובעת וסח' בימי זיבה חנו רק
מפלה ספק כנע' . ולפי' דלמ' קובעת וסח' בימי זיבה שמה
הר"ל שרחה ה' בימי זיבה ופעה היא בימי נדה שפיר קובעת
וסח' בימי נדה . ואפי' דבר' שרחה מחמילה ה' סוף ימי
זיבה ואפי' כבר עברו ימי נדה ופעה היא עוד פשע בימי זיבה
ברא' הסני' ע"ז כיון בלא רחש כלום בימי נדה ח"ה ה'
הר"ל הסני' היא בימי זיבה שאין ר' לפי חשבון ושפיר קובעת
וסח' בן וכמ"ס (אוח ב') וע"ז כח' דמ"ל לא ה' ס"ס משום
דמחמילה אסרנו לספק הזה . והלכנוה כחב' ז' ימי' בנדה
ה' החוקר ראו' ז' לנדה ופי' טוב לא ה' ס"ס . מל"ח ברחה
ד' ימי' דגם מחמילה החוקר ראו' ז' לספק נדה ספק זיבה וע"ז
שפיר ה' ס"ס . ואפי' דגם ברחה יוס' ה' שהחוקר לנדה
ה' חן הכרעה שבחוקר אוהה להחלה ימי נדוהה ושמה הוא סוף
ימי נדוהה דנ"ל לריבה ליב' ז' בנדהה ופי' חס' טוב הר"ל
אחר י"א יוס' חזרה למה נדוהה ואפי' אכנה ה' ס"ס שמה ה'
מחמילה בספק נדוהה וה"י היא ענה בימי נדה ואפי' שח'
פעה בימי זיבה שמה גס בימי זיבה קובעת וסח' כנע' . אמנם
לז' דפי' כמ"ס (אוח ד') בנס' הר"ל דכל ברחה
בימי נדוהה אפי' לא רחשה עד יוס' ז' לנדוהה מחמילה למנוח ימי
נדוה וזיבה מר"ל וז' כנע' ואפי' . אמנם עכ"ל דברי החו"ד תמוהין
מאד מפלה כמה קובי' . חדא במ"ס ברחה ד' ימי' בפסחה
ט"ו . ולנאורה לפי דרכו של החו"ד הנל' ה' לנו לומר דפסחה
י"ד . ואם רחשה בפי' הכול לקבוע לה וסח' ברחה' ז' מפלה ס"ס

חדא שמה כל כד' ימי' שרחה ה' ימי' נדוהה וכבר שלמו י"ח
יוס' בשח' דל' הסני' ז"ל בימי נדה . ואפי' שמה שרחה בנדי
ד' ימי' היו מקלחין בימי זיבה . דכחהה גס ראו' השני שרחה
בפי' הוא בימי זיבה . פכ"ל שמה גס בימי זיבה קבועה וסח' וה'
כול' לא החוקר לספק ה' שדל' רחשה בימי זיבהה רק בספק
ואפי' דכל' בספק ה' יס' ס"ס לליטורל שמה יוס' ה' בימי
זיבה ושמה ב' ימי' ה' בימי זיבה ושמה ג' ה' בימי זיבה ופי'
מחלקין להספק הזה ואחרין ד' ימי' בימי זיבה ונ' בימי נדה .
דכמו כן חילק ס"ס לסיפק שמה כול' בימי נדוהה וכל' ושמה
כול' בימי זיבהה ולא רחשה בימי נדה כלום . ומעשה כשחלה
בפי' אפי' שמה ה' בימי זיבה ה' חן רק ימי זיבה לפי
המחבין מחלה של רחשה כלום בימי נדוהה . וכבר כהצנו דבימי
זיבה שאין רק לפי חשבון שפיר קובעת וסח' בן . וכול' ליכא
למימר שכבר החוקר לספק ה' שדל' ה' בימי נדוהה . דהא
ברחהה ד' ימי' החוקר מחמלה גס לספק זכר וכמו' החו"ד
בע"ז . ואפי' שפיר ה' יס' . וה' יקשה דכ"ס נאמר דפעהה
פי' ואם רחשה בפי' חולל לקבוע לה וסח' דכחהה בספק ה' חילק
ספי' טובא שמה כול' בימי נדוהה ושמה אפי' רק יוס' ה' ימי'
זיבה ונ' ימי' נדוהה ושמה כול' בימי זיבהה ולאסורה ליכא רק
ח' ספי' שמה ב' ימי' בימי זיבהה ושמה ג' ימי' ופי' יוס'
נישה להחריף וכל' ה' ה' ספי' דשמה גס בימי נדוהה קבועה
וסח' ה' ס"ס בנוד' להחריף . וכמו כן יקשה ברחהה ג' ימי' להם
לא נאמר דפעהה ט"ו דכל' ליכא למימר כמ"ס החו"ד שמחמילה
אסרנו להספק ה' והחוקר לודל' נדה דהא ברחהה ג' ה'
ליב' ג' ולהביא קרנ' ואינו נחל' . ה' החוקר מהחילה לספק
זיבה ספק נדה . ואפי' חס' טוב הר"ל בפי' חולל לקבוע לה וסח' .
דלמ' ספי' טובא שמה ה' חן כול' בימי נדוהה וכבר נלמו
ח' ימי' ואפי' דמקלחין ה' בימי זיבה שמה ה' חן כול' בימי זיבה
דכחהה חולל לקבוע לה וסח' בפי' בממ"ל דלמ' נאמר שח' החילק
ימי זיבה מה שרחה בנ' ח"ה ה' היא ענה בימי נדוהה ושפיר
קובעת וסח' ואפי' דכנ' ג' ה' סוף ימי זיבהה דכחהה ה' בפי'
בימי זיבהה עכ"ל ה' לא רחשה כלום בימי נדוהה ואינוה רק
בימי זיבה לפי החשבון ושפיר קובעת וסח' בן ובכ"ס ה' ה'
ספי' דשמה גס בימי זיבה קובעת וסח' ה' חן ספי' להחריף .
וה' יקשה דכחהה דפי' ברחהה ב' ימי' חן אפי' יוס' ח' חולל לקבוע
לה וסח' אחר י"א יוס' מפלה ס"ס שמה מה שרחהה לא ה' רק
בימי זיבהה . ואפי' שח' בימי נדוהה שמה קובעת וסח' בימי
זיבה וכמ"ס למעלה . ומ"ס החו"ד דמחמילה החוקר הספק הזה
לנדה והלכנוה ליב' ז' ימי' בנדהה וכל' ה' ליכא . וגם מחמילה
החוקר לספק זכר נדה שח' כמו שהלכנוה אוהה ליב' ז'
ימי' בנדהה כמו כן הלכנוה אוהה לספור יוס' ח' נקי' מספק זכר
קטנה . ואפי' ה' החוקר מהחילה הספק הזה לספק ובהלכ'
ה' ספי' דשמה קובעת וסח' בימי זיבה ה' ס"ס ועוד יס' להקשה
כול' הדבר קובי' ע"פ דרכו של החו"ד חן ונ' להחריף בן .
כל מעין יהבין בזה . גס בנדהה דכר' מ"ס החו"ד ברחהה
יוס' ח' ב' ימי' לא ה' ס"ס מכוס דמחמילה אסרנו לספק הזה
ולין לק' ס"ס כנע' כל מעין יהיב' שם דכר' הרב וסח' מ"ס
וה' וספי' שם יראה מבואר דמיוק' של החו"ד הנל' חנו
עולה יפה נכוס ח' מהחלוקים הנל' . לדעת הרב וספי' חן
כול' ס"ס אפי' ברחהה ד' ימי' ולנדהה המ"ס וספי' חנו ככר' ס"ס
אפי' ברחהה יוס' ח' ע"פ הר"ל ממל' מבואר חנו ככר' חנו . הנה
החלנו לדעת דבריו של החו"ד לא יסכן בשום פנים וכחלומר :

אמנם מה שגלה לעיל לומר ביבז דעת הר"ם בזה
נקים דבי' הרב"ל בפסח' ג' בער' הוסחה ביון

ורחשה המטה ימי' ילויים ככהה דם וז' ולי' ה' תלחא ומתי
בדיוק י"א יוס' וה' מינייהו בהחילה י"א יוס' חמ"ל דלא מיחמלי
החילה נדה עד דספי' ז' ז' ומהבדל' ל' דלמקבע בזה וסח' מימי
נדה חב' . להוקבעה דכ' אחר שכול' ימי זיבה לא קבעה בזה
וסח' חמ"ל קאי דקתי כל י"א יוס' בחוקר שרחה ופי' אחר
שמיל' לומר שאינה קובעת לה וסח' בכוך י"א ודוקא קלמ' י"א
אכל ימי' הר"ל' לספוח' י"א לא קלמ' . דק"ל לרנבן דכר'
ימי נדה היא כמחמילה מהחילה ולא בדרי חלל עד י"א יוס' וזי
מטי ל"ח בן שח' ראו' לנדה בן שח' משפיר זיבה ראו' הס'
לביעת

והנה כבר נחצב' דברינו למעלה דמ' חין אש' קובעת וס' בימי זיבה וזו דוקא ב"ח יום הסמוכין לימי נדה שר'ה' צ'ון חבל בימי זיבה שאין רק לפי החשבון שפיר קובעת וס' צ'ון י' והעטס בזה מבוחר ל' ה' ה' הנמחר למ' מן הכחוד וז'ן הר'הלכ'הו'א' משך י"ח ימים לא פוסח' ובמ' למעלה מדברי הר'מ' בפי' לנדה שז'ר' ה'ס'ה' ה'ר'ה' ק'ר' שבין נדה לנדה - וע"כ ח'מרו אש'ר' בהו'ך משך י"ח ימים ח'י' לקבוע וס'ה' דל'ס' ח'ר'ה' ב'ז' ימי נדה' ח'ין ר'ח'י' זו ח'ב'ו'ה' לקבוע וס'ה' מס'ס' דל'ז' מ'ש'י'ה' פ'ס'ו'ה' - וכל מה ש'פ'י'ח' ר'ח'ה' ב'ח'ו'ך ו' ימי נדה נמש'ין ח'ח' - ה'ר'ה'ה' ה'ר'ח'ש'ו'י' ש'ר'ה'ה' ב'ה'ח'י'ה' ימי נדו'ה' וס'ה' ח'ר'ה' ב"ח' י'ו'ס' ש'ח'ר'י'ה'ס' ג'כ' ח'ין ר'ח'ו'י' לקב'י'טו'ה' וס'ה' י' ח'ז' דל'ז' מ'ס'ל'ק'י'ן ש'כ'ר' מ'ח'ק'ר'ן ד'מ'י' ב'י'מי' נדה - וס'ה' ח'ין ר'ח'ו'י' ל'ר'ח'ו'ה' ע'ד כלו'ס' ח'י' י'מ'ס' מ'ר'ח'ו'י' ה'ר'ח'ש'ו'י' וכל'ז' מ'ש'ח'ל'כ' ח'ס' ל'א' ר'ח'ה' ב'ה'ח'ל'ה' ימי נדו'ה' ה'ס' ב'ל'פי' החשבון ה'י' ש'מ'ד'ה' ע'ס'ה' בימי זיבה שפיר ה'י' קובעת וס'ה' ר'ח'ו'י' זו כ'י'ן ב'ל' ר'ח'ה' מ'ק'ו'ס' ב'מ'ך ח'י' י'מ'ס' מ'ר'ח'ו'י' זו ש'ר'ה'ה' ע'ס'ה' ח'י'כ' ה'י' ה'י' ר'ח'ו'י' ל'ר'ח'ה' ע'ס'ה' וע"כ י'ס'ה' לקבוע וס'ה' ר'ח'ו'י' זו - וס'ה' ש'ה'ק'ד'מ'ו' ח'ז' ל'א' ח'ל'ה' מ'ע'ת'ה' ח'מ'ר' ח'י' ד'מ'י' ח'י'ן אש' קובעת וס'ה' בימי זיבה וס'ה' ח'י' י'ו'ס' הסמוכין ל'ז' ימי נדה ש'ר'ה'ה' ב'כ'ן כ'ל'ל' - וז' דוקא ח'ס' ה'ר'ח'ו'י' ש'ר'ה'ה' ב'ה'ח'י'ה' י"ח ימים ר'ח'ו'י' לקבוע וס'ה' ע'י' ה'ס'ח'ה' שפיר ח'מ'ר' כ'י'ן ש'ר'ה'ה' ב'ה'ח'י'ה' י"ח ימים וס'ה' ר'ח'ו'י' ע'ק'ר' כ'וב ח'י'ה' ר'ח'י'ה' ל'ר'ח'ו'ה' ע'ד כלו'ס' משך ח'י' י'מ'ס' ד'ח'ו'י' ה'ס'ה' הפ'ס'ו'ה' ש'מ'ס'ר' ל'ז' כ'ל' - וכל מה ש'פ'י'ח' ח'י'ה' ב'ח'ו'ך משך ו' ח'י'ן רק ה'ר'ה'ה' ע'ק'ר'ת' ח'ין ר'ח'ו'י' לקב'י'טו'ה' וס'ה' - ח'ס'ס' ח'ס' ה'ר'ח'ו'י' ש'ר'ה'ה' ב'ה'ח'י'ה' י"ח ימים ח'י'ה' ר'ח'י'ה' לקבוע וס'ה' דל'ז' ח'ש'ב'י'ן ל'ה' ל'ר'ח'ה' ע'ק'ר'ת' רק ל'ס'פ'י'ה' ל'ר'ח'ו'י'ה' ה'ק'ו'ד'מ'ו'ת' ח'י'כ' כ'וב י"ל ש'ה'ק'ב'ע' וס'ה' ח'ש'י' א'ס' ה'ר'ח'ה' ח'ו'ך משך ח'י' י'מ'ס' ל'ר'ח'ו'י' זו ל'ע'י'ן קב'י'טו'ה' וס'ה' ח'ש'ב'י' ל'ר'ח'ה' ח'ר'ח'ש'ו'י' כ'מ'ז'ן ל'ד'י'ה'ה' מ'ח'ה' - דל'ז' ח'ש'ב'י' ל'ה' ל'ר'ח'ה' ח'ש'ב'י' וס'ה' ח'י'ה' ר'ח'ו'י' לקב'ע' ע'י' וס'ה' ו'ד'ר' ו'ז' ה'ו'א' ב'ר'ז' ע'ס'ס' וס'פ'ר'ל' ג'ג' מ'ע'י'ן ב'ק'ו'ך - וס'ה'ס'ה' נ'ח'ר' ד'מ'י'ס' ה'ר'ח'ש'ו'י' ח'ל'ק' ל'פי' ד'ש'בו' ב'ין י'מ'ס' ה'ר'ח'ו'י' לימי נדה וצ'ן י'מ'ס' ה'ר'ח'ו'י'ס' לקב'י'טו'ה' וס'ה' ובמ'ס' ד'ה'ס' דל'ז' מ'ס'ח'י'ן ימי נדה ל'ע'ד ש'ח'ס'ו'ר' ו' נק'י'ס' ע'כ"ז ל'ע'י'ן קב'י'טו'ה' וס'ה' ימי נדה קר'י'ן ל'ז' וק'ב'ע' ב'ק'ן וס'ה' נ'מ'ו' כ'ן נ'ח'ר' ח'ק' ל'ר'ח'ה' ה'ר'ח'ו'י' ד'ל' ח'ל'ק' ב'ין ו'ז' ל'ז' - ח'ך ה'י'פ'ר' מ'ד'ע'ה' ה'ר'ח'ש'ו'י' וס'ה' ל'ד'ע'ת'ה' נ'ח'ר' ד'מ'י'ס' ד'ג'ס' ד'מ'י' ד'י'ן מ'ס'ח'י'ן כ'לו'ה' י"ח ימי זיבה וס'ה' ל'א' ס'פ'ר'ה' ע'י'י'ן ע'כ"ז ל'ע'י'ן קב'י'טו'ה' וס'ה' א'ס' ח'ר'ה'ה' מ'ק'ו'ס' ג' י'מ'ס' ב'י'ז' זיבה וס'ה' ח'ל'ז' מ'י'ד' ח'ר'ה'ה' י'ו'ס' ח'י' ח'ז' י'מ'ס' ב'י'מי' נדה ח'י'ה' קובעת וס'ה' ח'ש'י' ב'ח'י'ה' ש'ר'ה'ה' בימי נדה והעטס בזה דל'ס'ל' כ'מ'ס' ה'ר'ח'ו'י' ד'י'ן ש'ר'ח'ו'י' ש'ר'ה'ה' בימי נדה' ה'י' ל'ז'פ'ס' ע'ס'ה' ש'ר'ה'ה' בימי זיבה ע'כ"ז ח'ש'ב'י' ח'ך ר'ח'ו'י' ש'ר'ה'ה' בימי נדה ח'י'ה' ר'ח'ו'י' ע'ק'ר'ת' רק ה'י'ה' ע'ס'ה' ל'ז'י' ח'ל'ז' ח'ר'ח'ש'ו'י' לקב'י'טו'ה' בימי זיבה וס'ה' ח'י'ה' רק ה'ס'פ'ת' ד'מ'י'ס' ב'ע'ל'מ'ו' וע"כ ח'י'ה' ר'ח'ו'י' לקב'י'טו'ה'

לכל הפחות נז' ימי גדה בתוך ח' ימים אך אין צידונו לבשר בלשה
 זו איזה דם הוא לפי הטעם ואיזה הוא חזק לטבע. וע"כ אהנו
 אומרים שמענה אין לדון בלשה זו על הדם כלל רק שדון על הימים
 לבדן ואחר דבימים הללו היא ראויה לרחוה וה"ה נדה ובימים הללו
 אינה ראויה לרחוה ומה שהיא רואה בזה היא דם ויבה. וע"כ
 ס"ל להר"מ ג"כ דאם לא ראהה זמן רב ואח"כ תראה חשבון
 ג"כ לפי חשבון י"ח ימים מראהה הראשונה ואם יהיה בימי נדה
 ה"ה נדה ואם בימי ויבה יהיה זה. והוא ג"כ מטעם הג"ל דכיון
 שלא ראהה כפי טבע שארי הנשים וא"כ אם נדון על הדם יהיה
 כל הדמים שלה דם נדה כיון שכל הראיה שלה הם פחות מכפי
 טבע כל הנשים לרחוה וע"כ אין אהנו דין כלל על הדם רק על
 הימים לפי חשבון ח' ימים מראהה הראשונה ואחרין דבימים הללו
 היא ראויה לרחוה ומה שהראהה בזהו הימים ה"ה נדה ובשאר
 הימים שאינה ראויה לרחוה לפי החשבון אם הראה בהם ה"ה זה
 וזהו שכתבו למעלה בלשה ד' שאם וסאה מלמד ללמד יום יהיה
 לפעמים וסאה בימי נדהה ולפעמים בימי ויבה. אך אם וסאה
 מל' ל' יהיה לעולם וסאה בימי נדהה והטעם בזה כמבואר
 בדברינו למעלה. ואחר שכתבו אם לא תראה מראה נתיי אכן
 בדברי הוס' דל"ה ח' ד"ה דבר הנורס סוהר שהקשו יולדת בזה
 יוכיח דסוהרה כו' אע"פ דרס סוהר אינו גורס שום טומאה וה'
 דל"ה חשיב גורס כיון שאם לא ילדה היו ויבה או נדה לבד דלמחר
 נעניין ח' הוא וד' לקושי דלעולם דם שהראה מחמת קושי לידה
 אינו גורס ויבה ע"ש. ביאור דבריהם בחילוקם זה הוא דרס סוהר
 מופאה עלמיה דה"ה דם טמא לבד דל"ה מעיין אחד הוא
 ומה שפירר הכוזב לדס זה אינו רק מפאה הימים נכך גור
 הכוזב שבימים הללו לא הטמא בלד' דם. וע"כ חשבון לדס
 זה דבר הנורס כיון דבשאר הימים ה"ה דם טמא. משא"כ דם
 הבא מחמת קושי הלידה שדס בטמא אינו גורס שום טומאה
 ויבה שלא טימא הכוזב רק דמה מחמת עלמיה ולא דם היורה
 מפאה קושי הלידה ומטהר' ל' מפאה עלמיה דה"ה לא מפאה
 הימים ע"כ מקרי אינו גורס ואינו סוהר. וכ"ה דעה הר"מ
 בפ"ו שכתב בבלגה ו' יולדת בזוב שלא פסק דמה אין לה דם
 סוהר אלא כל דם שהראה כדס ויבה הוא כו' מבואר בדריא
 דניסכה נניי סהר מואה קדיו כדס. ויבה והרי דם ויבה ודלי
 סוהר ואינו בדם ש"ס. פסק בבלגה ו' דלינו סוהר וע' בזה"ש
 ודרינו בס"ט בזה"ש על המס' (בדף ל"ה ב') שדברי הר"מ הג"ל
 הוא פלא בעינינו ל"בא בארעא כו' ע"ש. ולא ידעתי איך נשכחו
 ממנו בלחור פהם דברי הוס' הג"ל שכתבו בדריא כן ונהנו טעם
 לזה ובג"ל. שוב ראויה בס"ט ס' קל"ג שהביא דם דברי הוס'
 ה"ל וכתב דמדבריהם שחמם דל"ה כו"ל ה"ה בדעה הר"מ ע"ש.
ומעתה לפי' נהבדנו ונהלבנו ג"כ דברי הר"מ בראהה ד'
 ימים טמאים או ה' או ו' ושוב לק"מ מה שחקשו
 הרמ"ע והס"ט כג"ל. דהנה מ"ס הר"מ בזה"ש י"ל דימי נדהה
 שהיא רואה בהם אין סוהרין כל הימים. טעמו בזה מהא דלמחר'
 בש"ס דדבר שאינו גורס לא סוהר ודס נדה אינו גורס ויבה.
 אך כ"ל כשהיא כדרי כל הנשים דבזה דמה מפאה עלמיהו
 אינו ראויה לויבה דמה שהיא רואה עתה היא מפאה וסאה כטבע
 כל הנשים ודס ויבה לא יהי רק מה שזב מונח עורף על הטבע
 ובמ"ס למעלה. וכיון שדס הזה אינו ראויה לויבה מפאה עלמיהו
 דמי לדס קושי דלמחרין כיון דלינו גורס אינו סוהר. משא"כ
 בשקבעה לרחוה ד' ימים טמאים כו' שילהה מטבע כל הנשים
 ומפאה דה"ה יס לנו לומר דכל הדמים שהיא רואה המה דם ויבה
 שהם עורפים על הטבע ומה שאלו אומרים שדס שהיא רואה
 בימי נדהה אינו דם ויבה רק דם נדה אינו מפאה דה"ה רק מפאה
 הימים דלמחרין מה שהיא רואה בימים הללו היא דם נדה ובמ"ס
 למעלה. ח"כ דמי ממש לדס סוהר דג"כ אינו גורס ויבה מפאה
 הימים וע"כ דלמחרין דסוהר אפילו מה שהיא רואה בימי
 נדהה וע"כ אמרו דלמחרין משמחם רק יום אחד אחר נדהה או
 ג' וד' ימים ושוב אינה משמחה לעולם דבאשקא זו גם מה שהיא
 רואה בימי נדהה סוהר כל מה שספרה כג"ל. והרי כ"ל בזה
 ונכון מאוד בס"ד:

ושב אינה משמחה לעולם. וכן בראהה ה' ימים טמאים משמחה
 ג' ימים אחר נדהה ושוב אינה משמחה לעולם. וכן בראהה ששה
 ימים טמאים ע"ש. ולדעה הר"מ הג"ל דמה שהיא רואה בימי
 נדהה אין סוהרין המספר שספרה מקודם וכשיפסוק הדם יכולה
 להגיש כג"ל. ח"כ בראהה ד' ימים טמאים ובסוף היקף השלישי
 מ"ח ימים יה' לה ד' ימים טהורים היינו יום ג"כ וג"כ ונה"ו
 ומה שכתבה ח"כ מיום י"ז עד יום ס' לפי חשבון הר"מ יהיה זה
 בימי נדהה ואין סוהרין הפסוק שספרה מקודם. וא"כ כשיצאו לה
 ד' ימים טהורים מיום ס"א ואח"כ חשלים ג' ל' ימים שספרה
 מקודם ואוכל לשמש כל יום ס"ד. וכן בסוף היקף הרביעי יה'
 לה ד' ימים טהורים ס"ט וע' וע"כ וס' ומה שהראה מיום ע"ג
 ואח"כ בימי נדהה לחשבון הר"מ כי הוא החילוק היקף החמישי
 מ"ח ימים וא"כ הולך להשלים מיום ע"ג ואח"כ והשלים ל' יום פ'
 וכמו כן בראהה ה' ימים טמאים לפי החשבון הג"ל הולך לשמש ביום
 כ"ה וב"ט וד'. וכן ביום ל"ח ול"ט וק' וכן בראהה ששה ימים
 טמאים הולך לשמש חמשה ימים מיום מ"ד עד יום מ"ח ואח"כ
 אמרו דשוב אינה משמחה לעולם. והר"מ שם נדהה בזה הרבה
 וביים בסוף דח"ל למשכניו נפשינן אחרי דלא ס"ל ודבריה היא
 דמהא אלא כל חמשי ישראל ע"ש. גם ביום ג' וס' צא סימן
 התמחרם בזה מאוד וכבר שכל אלה הם פילוחה נשנוה מאוד
 בעינינו ע"ד הר"מ הג"ל. גם ההכלל על נושא כליו כל הר"מ שלא
 העירו דבר מזה ונדהה ג"כ לייבב וביים ג"כ. ובאמת שכל אלה הם
 המהות נשנוה מאוד כמבואר לכל מעיין. אהנו כן בלשה ויבני
 ה' יח' לרחוה מע"ד הר"מ התמחיה הנדולה אשר עמרו
 עליהם גדולי הראשונים ל"ע וכמבואר בדברינו למעלה
 שהיה אל לבי לעיין ג"כ בזה חולי יעלה בדי' אחת ישוב
 נכון גם בזה ואחר עיניי הטוב בזה בעיני' יבנה ומלאה
 ישוב נכון וברור אשר גם מזה אין שום קושי. ע"ה הר"מ וד'.
 ואחר המעיין הט' אונק' ושם איך נו"א כאור דקדק כל הר"מ
 זל התמחיה הנדולה הללו בדרך נכון אשר יתח בלב כל מביט.
 הנה כבר נחשאר בדברינו למעלה ענין קריאה ימי נדה וימי ויבה
 דימי נדה הם ימי וסאה מה שדך כל הנשים לרחוה דם נטבע.
 והס' י' ימי נדהה וימי ויבה הן י"א יום שבין נדה לנדה אשר מטבע
 כל הנשים אין רואוה דם בתוך הימים הללו כי זהו הזמן היותר
 קצר שבין נדה לנדה. וע"כ אמרו בש"ס אשך בתוך הימים הללו
 הוא בחזקת מסולקת דמים. ולכן אין ראהה דם בתוך הימים
 הללו היא נקראה ויבה והכוונה הוא שדס הזה זב ממנה עורף על
 הראוי וחזק מטבע כל הנשים והמחירה הורה בדם הזה שאם
 הראה ב"פ ב' ימים ראיין לריבה לספור ו' נקיים וגם מחויבה
 בקרבן ועיקר הדברים הללו מבוארים הם בזה"ל בדברי הר"מ
 ב"פ התמנה ב"ד ודבחה' דבריו למעלה ע"ש. גם זהו נחשאר
 בדברינו למעלה מדברי הש"ל בביאוריו לסמ"ג דבשאר כל הנשים
 אם ראהה דם בימי נדהה אפי' ראהה ביום ו' לנדהה מהחלה
 למנוח ימי נדה מיום זה ואחר משך ו' ימים מרא' זו התחיל למנוח
 י"א ימי ויבה רק בלשה שראהה ד' ימים טמאים וד' ימים טהורים
 או ה' או ו' וכיוצא בהם בכל הג"ל אין מונע ימי נדהה מיום הריבה
 רק שבעי' ימי נדהה וימי ויבה לפי חשבון ח' ימים מראהה
 הראשונה. והטעם בזה מבואר הוא בדברינו למעלה (אזה ה') ב"פ.
 וסאה נושא קלם ביאור בזה והוא דאם היא רואה בדרך כל
 הנשים בימי וסאה דייקנין על הדם אם הוא יורד לפי טבעו
 בדרך כל הנשים או הוא זב ממנה יורד מטבעי' כל הנשים. וע' כ'
 אם לא ראהה עד יום ו' לנדהה דלמחרין דה"ה יהי יורד בטבע בזה
 וסאה דכל ג' ימי נדהה נקרא עה וסאה ובמ"ס למעלה (אזה הג"ל)
 מדברי הר"מ נזה וביון דדס זה יורד בטבעו דלמחרין דכל ו' ימים
 מראהה זו נקראים עה נדהה ומה שהראה אחר ו' ימים נדהה זו
 הקרא וזה לפי שאז הדם יורד עורף על הראוי וחזק מטבעי' כל
 הנשים כג"ל. אהנו בלשה זו שקבעה לרחוה ד' ימים טמאים
 בתוך ח' ימים לא ה' ימים בתוך ח' ימים ובדומה לזה עד ה' וע'
 הרי ילכה זו מטבע ודרך כל הנשים שאין דרכן לרחוה רק ו'
 ימים בתוך ח' ימים כג"ל. ומעשה אם נדהה לדון על הדם הזה
 יס לנו לומר דכל הדמים שהיא רואה המה חזק לטבע כל הנשים
 נקראים דם ויבה שזבים ממנה יורד מהראוי אולם זה ידוע
 דים מהן שדס יורדין לפי טבע דה"ה זה טבע כל הנשים לרחוה

עוד רחמי' בס"ט ס"פ בל' סימן שהמה ע"ד הר"מ הגל' מנ"ש
 ברחמי' ב' ימים טמאים וכו' טהורים דמשמח' וי"ג
 וס"ו וב' ש"ל רק בדיקת ראשון חבל בדיקת שני חזית יכולה
 לשמש ביום כ' כעבר נעשים נדה ביום י"ו לרחייה וכן בדיקת
 ג' חזית משמח רק ח' וי"ג וס"ו חזרת חזרה למשפט היקף
 הראשון רק אחר ח' הקיפים מל' יום כו' ע"ש דבריו והנה מ"ש
 מהיקף שני דל' לשמש ביום כ' זו חזית קושי' דבש"ס לא חזר'
 רק דבימים הטמאים ח"ל לשמש בל' בד' ימים הללו חבל בימים
 הטמאים פשיטא דאסורה לשמש ופרט דג' ימים הראשונים היינו
 ח' וי"ג וס"ו חזית נמי בדיקת ח' רק דיום כ' ליכא בדיקת
 הב' משום שהיא טמאה נדה ואין בזה קוש' אמוס מ"ש דגם
 בדיקת הב' לא משכחה לה שמש ביום כ' רק אחר ח' הקיפים
 כו' לא ידענא מאי קאמר וכמדומה שהוא טענה שהרי בדיקת
 הא' מ"מ הימים היא מחללה בג' ימים טמאים ומסיימה בג'
 ימים טמאים ובדיקת הב' מ"מ ימים היא מחללה בג' ימים
 טהורים ומסיימה בג' ימים טהורים ואל"כ בדיקת השלישי מ"מ
 ימים היא מחללה בג' ימים טמאים ומסיים בג' ימים טמאים
 כמו בדיקת הראשון ואל"כ גם בדיקת השלישי היא משמח' ד' ימים
 כמו בדיקת הראשון וכן לעולם בדיקת אחר היקף בל' היא
 נמשח' ד' ימים ובח' היא משמח' ג' ימים דוק והשכח שכן הוא'
 עוד רחמי' בס"ט ס"פ בטה כוה' שהקשה ע"ד הר"מ מהא
 דחז"ל בדף ק"ט ב' בזה שיעלה מלחא ובלא ריקניה כו' דמשמח
 לאח' ליה ופירש"י ש' דשבע ד' ח"ל לספק בדיקה שאין זיבה
 חלל לאחר נידוח וה"ל יסבה ג' שבעות טהורים לפני ע"ש
 אמוס לדעת הר"מ לעולם חשבין לפי החשבון שפיר חזית
 לאיסתפוקין בזיבה והגם דבר"מ ס"ל דרחמי' שהראה אחר מלחא
 היא החזית נדה עכ"ל חזית לאיסתפוקין שמה כבר עברו המלחא
 ובכר' חזית אחר ימי המלחא וההחילו ימי נדה ועשה היא זבה
 ע"ש ולידרי' נק"מ דלין לו להספק שמה רחמי' נדה מאחר
 שלא הרגישה וברי דעת הר"ק והר"מ דאפי' בוסח קבוע עבר
 הוסח ולא בדקה ולא הרגישה טהורה בלא בדיקה וכמבואר בס'
 קפ"ד ס"ט הנה מבואר דלא חיישין שמה רחמי' ולא מספק'
 לה רק בלידה ומפאה שחננה רוחין שיעלה מלחא ובלא ריקניה
 חבל שמה רחמי' אחר שגלו ימי מלחא כל של הרגישה
 וע"כ גם לדעת הר"מ הוי' הך ראי' החילה נדה ואל"כ:

עוד רחמי' בח' הרמב"ן ס"פ בל' סימן שהקשה ע"ד הר"מ
 מנ"ש בס"ט בס"ד שהיה יום מ"ל לאחר ופ"ל לנקבה
 ה"ה חזלה נדה ואין מונין לימים שקודם לכן וכהו ע"ו והרב
 ז"ל הורה ביולדת משפחה ומתחלה לנחם מהחלה רח' גלחיה
 מלחא ולדבריו לריך הוא להביא רחמי' מה"ה לשיטת זה שהוא משנה
 ביולדת מאחרי נשים שאפי' כשאין רוחות נטות ימי נדה חזית
 כאילו הן רוחות עכ"ל וכן הן דברי ה"ה בס"ל הלכה י"ב ע"ש
 ובפומותיו לא זכיתי להבין דבריהם ז"ל אטו לידתו לא מתקלקל
 בין יולדת לבארי נשים והרי ע"כ לא פליגי רק בבלא רחמי' אחר
 הי"א אם דלה"מ לעולם חשב' זין ימי נדה וי"א ימי זיבה
 ולדידהו לא חשב' ימי נדה חזית רק משה הרא' חבל אם היא
 רוחה משך זמן רחוק גם לידתו חשב' זין ימי נדה וי"א ימי
 זיבה רק אם נעשה זבה גדולה בחוקן שאינה לספור ז"ל ס"ל
 לחינה חזרת לפניה שמה עד שהספור ז"ל חבל כל שאינה לריבה
 לספור ז"ל והיא רחמי' חבל עד ודאי דחשב' גם ללידהו ימי
 ימי נדה וי"א ימי זיבה חזית לא יבחיטו חזית וביולדת אחרו כו'
 לא חייש' דיש רוחה מלא ונחמס יום ואין זיבה עולה בהן כיצד
 שנים בלא עה כו' ע"ש הרי רחמי' י"א יום קודם שילדה וגם
 כל הנשך עד אחר מלחא לא הפסיקה מלרמות ואל"כ גם לדידהו
 הו"ל לחשוב לפי חשבון י"ח ימים ובע"כ ז"ל גם ללידה לדידה
 משפחה ולמה זה יבחיטו על הר"מ בזה כו' מ"ש שחזר הוא
 להביא רחמי' מה"ה לנחמו זה הוא חזרה בעיני ולימור חזרה לנפשיה
 מ"ל מה"ה שמה שמשנה זבה גדולה חזית חזרה לפניה נדונה
 עד שהספור ז"ל וזה טעם וסבירא ים בזה הא חזק בקרא שקורא
 לזה שמה בדין ימי נדה עה נדחה ומה שדחה ב"א ימי
 זיבה קורא בלא עה נדחה ימי משום שאלה ג' ימים בימי זיבה
 נאמר של מה שדחה בדין ימי נדחה מקרי ג"כ בלא עה הא
 ודאי לריך רחמי' גדולה לזה מן הכבוד ואל"כ שום ראי' לזה מן

הכבוד רק שהוכיח מסוגי' הש"ס דיום הכל ולמה יחשבו על
 הר"מ שהוכיח ג"כ מסוגי' הש"ס לדידה משפחה המנין:
אמוס כבר נחבאר בדבריו למעל' דעת הר"מ הגל' היא מוכרח'
 מכמה סוגי' . גם כבר סלקנו מדעת זו כל הקושי'
 שהקשו ע"ו והראש לדעת דבריו הר"מ ח"ק דברי שניא וטענה
 ח' ודבריו ז"ל לריבים לפני ולפני ולפנים וכמבואר בדבריו בל'א
 היטב בס"ד אמוס ק"ל נאחי להלכיש בזה כי ידעתי שאפי'
 כדאיו והגון לך מלהבנים ראשי בין ההרים הרמזים ולא נאחי רק
 להמליך בעד' הר"מ ז"ל ואלא יהיה דבריו דברי משנה וטענה . ואני
 חושב כי ע"ש ראש לכל לורב המליך כלל מה דאפשר בעד חזק
 ומחזקן של ישראל ומה גם כי בדבריהם הללו חזן נ"מ לדינא בזמנ'
 שכבר התמזיזו בנות ישראל על עמלן ליטב ז"ל אפי' על סיפה דם
 כחדל גם לענין קביעות וסחור ח"ל נ"מ בזה וכמו שבואר
 בדבריו בפתיחה לקפ"ט בס"ד:

עתה נבוא לבאר דין הוספות אם הם מה"ה או מדרבנן
 והחילוקים שבין זה לזה:

דנה בש"ס ע"ו ח' חזיליו הנאפי' בך מילחא והוא חס עבר
 שמה וסחה ולא בדקה ח"ע וחז"ל בדקה ומלחא טהורה
 דר"ל ס"ל טמאה נדה וכן ס"ל טמאה ומוסד דל' וסחור דלורייחא
 וחשבין לה כודאי רחמי' בשעה וסחה דחזק אורח בזמני בל'
 וא"כ אם לא בדקה בשעה וסחה שוב לא מהני לה מה שהבדוק
 חז"ל דלמרי' חזק אורח בזמני בל' וגלל לרנן . ור"י ורבנן
 ס"ל הבדוק היינו שהבדק עשה ואם לא המלא כלום בבדיקה ה"ה
 טהורה וטעמם בזה דל' וסחור דרבנן ולא התמזיזו חז"ל רק
 שהבדוק ח"ע בשעה וסחה ואם לא בדקה בשעה וסחה הבדוק
 בכל עת שחזר רק בזה התמזיזו חז"ל שאינה ראש לשמש עד
 שהבדוק . והנה נראה דלר"א ולר"מ דלמרי' טמאה נדה משמע
 ודאי דטמאה טמאה ודלחא ולא מספק וכמבואר בש"ס בד' י"ד
 ח' דלמר רב טמאה נדה ואל' רב שימי ב"מ וסחור חזרה
 לן וכן שם בזה דלמר רבי טמאה נדה פירש' טמאה ודלחא
 כו' ע"ש וכ"כ הוס' בד' ע"ו ח' בזה חס' דלמר וסחור דלורייחא
 כודאי רחמי' משמין לה ע"ש וכן הוא בראש רפ"ק וכן הוא בראש"א
 בזה"ל סוף שער הוסח ע"ש אמוס רש"י פי' בד' ע"ו ח'
 ד"ה דלורייחא הלכה למשה מסיני דמחזקין לה בטומאה ספק
 ע"ש מבואר דל' דלחא וסחור דלורייחא לא חשב' לה כודאי
 רחמי' ואפי' רק ספק וההלכה היה לה לספור אורה מספק ובלא
 נידוח חזק אפי' אשה בחזקת טהרה . אמוס נראה דרש' ס"ל דלמר'
 וסחור דרבנן מותר לו לבא עליה אפי' לא עברו ימים שהספור
 והטבול ומ"ש ר"י שם בע"כ בעלה מחשב ימי וסחה ובלא עלי' הוא
 משום דל' וסחור דלורייחא וכת"ס הר"ן בע"כ דשבעות נדחה
 הר"ק והר"מ וכ"כ ה"ה בפ"ד ע"ש . וא"כ הרי בזה' אמרו בש"ס
 שם חזית דר' דלא הוי' רק ספק רחמי' ודאי רחמי' מבואר
 דלפי' למד' וסחור דלורייחא לא הוי' דל' רק ספק אולם לפי
 מה שהסכימו רוב הפוסקים דר' דלמר בעלה מחשב ימי וסחה
 כו' ס"ל דוסחור דרבנן חבל למד' וסחור דלורייחא לא מהני
 חס' עברו עלי' ימים שהוכל לספור ולטבול משום דחשב' לה ודאי
 רחמי' ח"כ בע"כ ז"ל דאם נאמר וסחור דלורייחא הוי' טומאה
 ודלחא וכ"כ המע"מ רפ"ק בביאור דברי הרא"ש בגמ' ס"ל לוסחיה
 דרבה בריה לא החזיר רק כשה' לה שהוח לספור ולטבול ועכ"ל
 חזן להחזיר רק אם נאמר וסחור דרבנן כו' ע"ש בראש ובהו
 המע"מ דכל עיקר טוניה הרא"ש בזה להויתא ממ"ש רש"י דגם אם
 נאמר וסחור דלורייחא חשב' לה לספק רחמי' לזה הוכיח הרא"ש
 דל' ואם נאמר וסד"ל חשב' לה לולד רחמי' ע"ש כן חזקה
 דבריו הרא"ש לריכין ביאור שהקשה שם חלל דלמר רבה בריה
 דלפי' הגיע עה וסחה נמי מוהרה דוסחור דרבנן דהא בפ"כ
 דשבעות אמר' דלפי' עונה סמוך לוסחה לריך לפרוש וב"כ אם
 עבר וסחה שיש לספק שמה רחמי' ותי' דלריי' כחן ששהה אחר
 וסחה שיעור שהוכל לטבול ע"ש וב"כ בזה"ל שם ע"ש .
 ולגלגור יקשה מה הקושא להם סמוך לוסחה שם חייש' שמה
 הראה בשעה השמש ע"כ לריך לפרוש סמוך לוסחה משא"כ כחן
 שכבר עבר הוסח ועיקר החשש שמה כבר רחמי' סמכ' בזה עי'
 הנשמה

הרעשה דכין שלא הרגישה ודלי לא רחצה וחדע שכן הוא שרה
 גם בוסה שטיי קבוע לריך לפרוש סמוך לוסטה מחשש שמא תרחצה
 בשם ואלו עבר המוח ולא הרגישה סתירה בלא בדיקה כמבואר
 בס' קפ"ד. הנה מבואר דתלוקין זה מזה. וכן כחב הראש
 על דין זה דסמוך לוסטה דכ"ש חס עבר וסטה כו' ולפי המבואר
 אין כאן כ"ש ואדרבה סמוך לוסטה חמור שפי כנ"ל. ועוד דיוותר
 ה"ל להקשות מהא דהני' דל' ס"ו דל"ג. ותכמים לריבה בדיקה
 ע"פ וכל שלא בדיק אסורה לשמש עד שחבדוק ויכין ק"י'ל בספק"ד
 בוסה הקבוע דלמורה לשמש עד שחבדוק והוא מהא דהני' והכ"א
 הדבוק. ונבאחם בחי' רמז'ן ש"ס ובר"ן פ"ב דעשיות דלי' וגרסינן
 בפ' כה" הקדו ארבע"ה מהא דהני' הדבוק וס' דלכא מדרך הקילו
 לסמוך לחבישה וכמו שהקילו בבדיקה דסמיהו כמ"ש בשם ספ"ק
 דלכא מדרך סמ"י חבישה ע"ש וס"ה כאן דהר"י וס' חין הבדיקה
 יק מדרבנן. והא דלר"י בעלה מחשב ימי וסטה כו' ל"פ ארבע"ה
 דא דלמור' חיי"י בש"י בע"ר ולא כאן מן הדד. ע"כ לריך שיהי'
 זמן שחולל לספור ולטבול וזו"ל אסורה בלא בדיקה וסמ"י חיי"י
 בזה מהדרך דבזה ח"ל בדיקה וסמ"י חבישה כנ"ל ובס' הראב"ד
 כהבו דר"י פליג ארבע"ה וס"ל דלפ"י וסמיהו דרבנן שכל לריך
 ששהה זמן שחולל לטבול ומשום ודלכא דגם כל מהדרך בני
 בדיקה דוקא חס' חכמים הדבוק וכל שלא בדיק מחזיקין לה
 בחוקש עומה וע"כ אסור לו לכא על' חפ"י בזה מהדרך ע"י שיהי'
 זמן שחולל לטבול ע"ש והנה הוסי' והראש"ש ע"כ לא ס"ל כתי'
 המחב"ץ והר"ן הג"ל. דל"כ לא הקדו כלום גם מהא דחמרי'
 ולריך לפרוש סמוך לוסטה דשטיי כל מהדרך דמי חבישה
 כנ"ל ח"ו דל' דחין חלק בזה וכדעתה הראב"ד הג"ל והדק"ל דיוותר
 ה"ל להקשות מהא דהני' חידוק ולא מתיר דסמוך לוסטה דחין
 מזה קוש' וספיר יש לחלק בין זין' ובמ"ש לתלמה:

ומה שגילה למד בישב דברי הו"ס והרא"ש הנ"ל שלא רלו להקשות מהא דהני' היבדק שה' אפ"ל דהך דביקה שאצרינו חו"ל בוסתהו הוא כעין הך דביקה שאצרינו חו"ל בלשה הפסוקה בטעמו כפון פ"ק ואמר' שם כד' וז"ל דמרי בני דביקה יסנה לא בני דביקה ויפרש"ל שם בנ"א דערה חטרתהו חו"ל למדקד ויסנה לא חטרתהו חו"ל להקילה ע"ש וכמו כן י"ל כאל דהא דהני' היבדק איירי בצרה דווקא והוא דלמרי' הכל דלפי' הגיע עת וסנה מוהרה איירי ביסנה לא חטרתהו חו"ל להקילה כנ"ל ועד' שפיר יקשו ע"ז מהא דלמרי' לדריך דבקה סמוך לוטה מתקם שמה אחר וז"ל כן שעבר וסנה דלמרי' לתיש שמה אחר רחשה וסנהה וי' לילח חלקן כמ"ס למעלה דלדרכה כשעבר וסנה עדיף טפי דכין שלא הרגשה מסתמח לא רחשה כנ"ל דו"ל דכין דלמרי' ביסנה מנח ידעין שלא הרגשה ולמח בלחה הרגשה ורחשה - ולפי"ז יהי' קושי' הו"ס והרא"ש יא"ל בדקד ממ"ז אי' איירי בצרה יקשה מהא דהני' הדוק ואי' ביסנה יבדק מהא דלמרי' דלריך לפרוש סמוך לוטהה וספיר הכינוי מזה דפי' איירי בשה' דמן שכולל לפסול ועד"ל לא הקילו רק מטעם וסנהה דרבנן כמ"ס בש"ס מכלל דלמ"ד וסד"א דלפי' חסדי' אכור דודלי רחשה חסדי' לה וז"ל אך לפי"ז אי"ז שוב אפשר ליישב גם דמה רש"י דו"ל דלחה ס"ל לעולם איירי כן בשלל חסדי' אכור ללפסול ועד"ל ס"ל להני' אחרותי' דמוסרה לבטלה מהם דפי' כמ"ס מתבין וסד"א דכין דלחי בדביקה רק מדרבנן וסד"א ע"כ הקילו לבח' המדקד דמי' כדביסה כנ"ל רק בזה לא ס"ל לרש"י כהרמב"ן והר"ן דליניהו מוקי' הך דר"י דלמרי' בעלה מתבין ט' דלא איירי בזה מן הדקד רק בשה' צעיר - וזה לא מסתבר ודלפי' דמורה"בולו בש"ס הך דר"י כאל חלמהי' דבא מן הדקד וסנה' פלוגתא דלמורלי' בצניע עת וסנה מכלל דכולהו איירי כחז' מנח ועד' ס"ל דר"י ס"ל בלחה חסרתהו דלמרי' וז"ל :
חשבי' לה לודלי רחשה רק לספק רחשה ונכ"ל וז"ל :

אמנם לפי מה דקיי"ל כבוד הפוסק' דלמ"ד וסאה דלוריי"ה
לא מהני שיחב ימי וסאה ומ"ס ר"י בעלה מחבב כו'
הא מחסו דס"ל וסאה דרבנן מבוזר דס"ל דלמ"ד וס"ל כדולי
לחאה חב"י לה כלל ופוד כל לומר דגם רש"י זל לא הוכרח
לפס' לחאי למה' וס"ל עכ"ל ח"ט רק ספק כ"א ס"ב דר"י
נמצא דלמ"ד' ולדרי"י פ"ב ל"ד דלוי' רק ספק חב"י חנור
דנ"ל ח' וחסה לוסהה כו' הנה מביא דלוי' רק ספק ודלמ"ד

דבריו למ"ד וסחור דלורייחא ממנ לא סמכי' אדריקה כיון
לחיחוק חיבורא כנ"ל והרי ר"מ ס"ל וסד"ח מוז"ס כמו"ס שם
בש"ס והנן במהי' ד' ל"ט הניע שעת וסחה ולא בדקה שמה
כו ולא פליג ר"מ ע"ו ולחדל חוקימהא בש"ס שם מוקינן להך
רישא דר"מ אחר לה ש"ע ה"ה מובחר דעכ"פ בדקה מהני
וקן לעיל בד"ס ח' א' חיצ"ל למ"ד וסד"ח ח' בעי כדי קה במשוכרת
ע"ס מובחר בדריקה עכ"פ מהני' חן חמה דלפי מ"ס לעלה
בזוח הקודם אשר ליישוב זה דמ"ס שם למ"ד וסד"ח הייט דהבדיקה
הוא מדלורייחא מהי"מ כמו שפרש"י שם וא"כ הרי יהיה ההלכה
בהד"ר הנאמנה על הבדיקה וזה ח"ל דעליף מכלל לעלמא דע"א
נחמן אפי' בחיחוק כנ"ל דכיון דההלכה לא היה רק שבהדק
הרי לא משינן לה כודאי רחצה רק לספק ובמובחר דבריו למעלה
וא"כ לא היה חיחוק והב"ש לא כחב דהוי חיחוק חיבורא ח"ל
לאחר דכודאי רחצה משינן לה כנ"ל וזהו י"ס להקשות כיון
דמקרא דוספריה לה לא ידעינן דנאמנה בחיחוק רק מהלכה זו
דנאמנה על בדריקה בשח וסחה והא קי"ל דחין למדין מן ה"ל"מ
וגל קשה על הש"ס מחד דר' ע"י אהרנס קושא הראשונה ח"ל
ליישוב כנ"ל דהא ר"מ אמר שמה נדה מוטאר דס"ל דכודאי
רחצה משינן לה ובמ"ס למעלה (חוח ח' וז') ע"ש פ"ע"ז בדריקה
מהי' לדריה כנ"ל אהרנס בעיקר קושא' הש"ס דחין נאמנה נה
בחיחוק חיבור' כבר הארבעה בקומימא אחר דהדין לענין
ע"א בחיבורין בש"ס והעלית דבחיבור בבור נחמן ע"א מהי"ס
אפי' החזק אסורה הוא טעם רק ח"ל גזר בזה ואם הוא טעם
ח"ל מתקנול אפי' בלא החזק רק היבא דח"ל לא גזר טעם
בגדה אפי' שחשה הכל ע"י אחרים ובמ"ס קן האמין לכל ח' על
גלו דח"ל קן ח"ל אדם שיהאנן חלל חסידו וגמ"ס בירושל'
בגלח"ס ע"ס בחזק אס קן בגלח"ס לק"מ קוש' הש"ס
ובמובחר למשינן :

וסבור היינו לומר בשמנו על ההל"מ הכל"ל ויחל ליה לפרש
כפשוטו דר"ם ס"ל דכ"ט ס"ל וסד"ל דא"כ ויסברו דרב
ושמואל כד"מ ולא כרבנן ומי דקפו לר"ן לומר כן הא כל מה
דאפשר לאוקמי כרבנן טפי עדיף ובפירש דפשיטא דמלחא דרב
מורה דס"ל כרבנן מי דקפו לר"ן לאוקמי מלחא דרב כיוודלי
וע"כ פ"י הרא"ם דגם ר"ן לא כיוונו דסד"ל רב דחול'
החמירו בהם כמו בדאורייתא והלכינוהו בדיקה הון שיצור וסא
דוקא דהשתא ח"ט כרבנן: שוב ראינו שזה עצום דהא רבנן אמרי
היבדוק ובע"כ ל"ל גם עתה דמי' רבנן היבדק היינו דוקא הון
שיצור וסא ח"ט רב פסיר ר"ן דבריו ר"ן כפשוטו דכ"ט ס"ל
וסד"ל וכן רבנן דר"מ הכי ס"ל רק דבהא פליגי ר"נו ורבנן דר"מ
דכ"ט גדיק בשעה הוהא מנחם וכו' פשר' ד"ה ר"ן וד"ל לדעת
שמואל אבנא הון שיצור וסא לא מהני בדיקה ורבנן ס"ל דגם הון
שיצור וסא לא מהני בדיקה אבל לשום פסיר י"ל דס"ל וסד"ל
מנחם ואין מורד להויל דברי ר"ן מששנן: אמנם לנ"ל למשה ח"ט
דעת הרא"ם וס"י הכל"ל והוא בשמלחא דר"ן זה בדקדק ח"ט ומלחא
שמוהא ח"ט לפסחא רק ח"ט נלחא דוהסוה פשוטה סמ"ח וסא
דחשבי' לה כדחיל רחמא דר"ם לא מהני על בדיקה ח"ט אמנם לא
נלחא דלא חשבי' לה כדחיל רחמא רק לספק וההנהגה לא היהא רק
לדרי' לדבר' ח"ט בשעה הוהא ח"ט לומר דהא מהני לה בדיק' ח"ט
וקריב לשמוע דבר דהיינו דך פלוגתא דהחיל בדרייתא בש"ס גם
מז' חז"ל עמל' נדה ונז' חז"ל הדקדק והוא דפליגי ח"ד היהא
ההלכה נוסחתא דמי' דך היתה ההלכה דחשבי' לה כדחיל רחמא
וע"כ כל מה דבדק בשעה הוהא מנחם עמל' נדה ונז' ח"ט
היתה ההלכה רק דהדקדק והיינו דלריכא בדיקה וע"כ גם ח"ט
הדקדק ח"ט חז"ל הוהא ח"ט נלחא עמל' ח"ט עמל' נז' ר"ן
פ"ב דפשוטה טפי' לדעת הר"ן וה"מ בדברי החמים בעין מ"ש רק
ספי' הוא למ"ד וסד"ל ונ"ל בלפנים חז"ל למ"ד וסד"ל וע"י והנה
בכל מה דלחמי' באינו' ח"ט וסד"ל ספי' י' לפסחא דקלי' על
הבדיקה' אבל לשום ח"ט רק עומל' ספק וכו' שער' וכן
מה דחיצוי' מנ"י ח"ט וסד"ל ח"ט דרבנן ג"כ י"ל דקלי' על הבדיקה
אבל לשום ח"ט רק עומל' ספק והוא מוכחה לומר כן שהרי
ב"ל' פשוט ר"ן מייחל' דר"ם וסד"ל וברי' ר"ה חז"ל ביה' מושגה
והנהגה הרי דחשי' רחמא ח"ט ע"כ ח"ט רק ספק וכמ"ס למעלה
הנהגה לפי האמור חז"ל חז"ל דר"ם רק חיצוי' דר"ם ופשוטו
כפשוטו

[illegible]

ג' וצ"י זכרנו אלה אחרתו לבשר דעת הרמ"ש ושיעורו והוכח
במדרשי פ"ב השבועות שמשו להחזיר דלא מהני בדיקה
אחר הוסח כ"א בדיקה חוד שיפור וסח וכדלמך ר"ז והבס דר"ו
אמר זה הלמד וסד"א ולקן ק"ו וסד"ר פ"י הפוסקים הנ"ל דהא
למחר ר"ו דכ"ט וסד"א פ"י שחול' סמכו על הוסתה כללו דהא
לדוריתא ומסח דלורה בזמנ' ב"א ע"ש * והוכח דברי הפוסקים
הנ"ל בנדר' ש"ק פ"ד ס"ק כ"ז * ועי' דלדוריתא שס' מדרשין לבשר
דעת הרמ"ש מ"י דחק בזה לבוליא הדברים מפשטן ולפרשם בדרך
הצוק ודמקו ועי' ס"ט שס' שס"ב הרמ"ש אחרתו הרמ"ש לפרש כן
לח"א לפרש כפשוטו דס"ל וסד"א מנח' דל"כ כיון דהא בלמך וסד"א
טולד' רחשה משוקן לה כדו"ש חוש' שס' דל' ע"ו והרמ"ש בריש
מכילתין * מנחה ח"ך נחמין במה שגמרה דעבורה היא חש' *
בדיקה חוד שיפור וסח דמלחך דלחזקן ח"סורה ח"נה אחרתו
כדו"ש הרמ"ש ב"ל הניקמן דע"א ח"ל בלחזקן ח"סורה * וס"ל
דס"ה דכחבו וספדה לה לעצמה ו"ל דהא כחבו חוש' בריש גיטין
דלפ"י מנדה לשל"י ח"סורין ואס' בלמך דכחן בלמנה חש' *
בלחזקן ח"יף מכחן לעצמה דע"א נחמן חש' בלחזקן חש' * ח"ל
דנכ' בנדה ח"כ כ"א בלל' לחזקן וע"כ הוכרחו הרמ"ש וס"י לפרש
דמ"ר ר"י ח"כ וסד"א לדוריתא הייט שחול' סמכו עליהם כללו
המ' מדרשוריתא ח"ל לעולם ח"ק רק מדרשין וע"כ מהני בדיקה
חוד שגור וסח ע"ש כס"ס * ולרד"י דבריו תשובה מלוד דהא

דק'

הכ"ל

373

דא"מ וסיי' מוברהי' וא"ש :

אולם

דאָר
כל מלשׁ בזה חיוי רק לדעה רש"י וכן י"ל לדעה הראשׁ
וסי' כנל חאנס מדברי הוס' והראשׁ שם יראה ללא
ס' להק בוסהא כנל רק ס' דאס נאזור וסד"ח השב' לה
בולוי ראהא וממילא ס' לא דוקא בשעה הוסה חפ' בדקה חאכ'
ומאלה פאורע נמלחין ס' בן זקל שוס לז לטורה זולא בדקה
האך שיעור וסא וסד"ח וס נאזנור וסד"ר י"ע"ר וכויוו בוס' ס' ס'
ח' דרי' דמאוי לה לספק ראהא ע"כ ס' דוסד"ר וכ"כ הראשׁ
ברס מזכילא ונאזורה היה אפשר לומר דאפי' למה דקי"
וסד"ר וס' שצבר עבר הוסה ולא הרגישא דמח"ה סמכ'
להבנא זמור' דודלי ח' ראהא מאלה הרגישא וחזל חשבו וסאסה
והאריכו בדיקה מטעם דחייש' דמח' חרגשא ולאו חדעפיה' חלל
קודם שצבר הוסה חסורה לשמ' מה"ה דכיון שקבעה לראוח
בשורה חייש' שנה הרחל בשנה השמיש' חאנס בלחמ' זא"ב וסד"ר
ומאור בנאס' דיבמנה ס' ע"כ דלמז"ר וסד"ר כמו כן פרישה סמוך
לוסאה ג"כ חיוי רק מדרבנן וכ"ה הראשׁ ס' האש' י"ע"ר וכ"כ
הראשׁ ד בצע"ר והח"ה בהסנחוס ס' וסכפסור במאור פ"ב דשנעוה
וב"כ הרצ" שס' וכ"כ הרשב"ל בנאס' ח' וסמ"ב ד' קס"ה ח' כחז
שק הוא דעה הראשׁ ד והראשׁ והרבננ' וכן נראה דעה רש"
דיבמנה שס' שזהו ס' השמיש' ליואל לדרך חפ' סמוך לוסאה
ובנאס' שפסק' דעמור דכיון חאיוי רק מדרבנן כלל החמירו ליואל
לדרך עיי"ש וכ"ה בספ"ל חלוינ' ק"ח בסי' רש"י חיוי יוכינס
ובנראה שסכסס עמו עיי"ש וכ"ה במדרכי פ"ב דשנעוה בסי'
ר"י וב"כ ר"ב בנ"ל בסי' הרבננ' והרשב"ל עיי"ש וכ"כ בהנמ"י
ב"כ בסי' הרבננ' וכ"כ בר" קר"י עיי"ש וכ"ה דעה הרבנ' שפסקוס
מאור והמיינ' על ס' בספ"ד שנה דהוס' דיבמנה חבבו
דנאס' חאור לשמ' ס' סמוך לוסאה עיי"ש דאס בנ"ד' מואור בנאס'
שס' בנאך דצריכה למז"ר וסאורה דרבנן דנאס' סמוך לוסאה ג"כ
חיוי רק מדרבנן עיי"ש ח"כ מואור הוא דמ"ש מקודם דמח"ה חאור
חיוי למז"ר וסד"ר דיווקא ועי' במ"ש עוד בזה להקן בסד"ר ונאס'
זא' מאלה' בנאספוס' מי שחמיר סמוך לוסאה זולא דצדרי הראשׁ
דצדרי בשעה האס' ד' ח"מ ע"כ שנה בנ"ד' דליוסור ענה
למ"י וסאה כנון חס וסאה בנאך חיוס שאלורה כד' חיוס כולו' .

מהם ע"ש בשב"א וע"כ ס' להר"ם דבאחא חין לחלק בזה ואפי' לפי וסחה אסורה מה"ס משום דהיא בספק הו"א מה"ס וכל' ומ"ס הר"ם ב"פ האש"ר דרש"ר כ"ס סמוך לוסה' כוונתו הוא דמדרבנן מחזיקין לה בידלי' חזאי' בשעת וסחה וע"כ סמכי' חז"ל על הוסח' אשילו לקולא' ודברתן ברי' מביטתין וכל' אשה ש' לה וסח' דיה שעה' : ועיין בראש' שם שכתב' העטע' להר"י אורח' בזמנו בא' . ועל זה העמיד הר"ם ש' מה דליבש' לן ח' וס' דלורייס' או דרבנן ר"ל מה' דלחמ' : הך חוקה דלורח' בזמנו בא' וסמכו ע"ז אש' לקולא' חס' הוא מה"ס או חז"ל רק מדרבנן חל' בספק חזאי' מחזיקין לה מה"ס חס' וסדור' וכל' : וע"כ בפרק האש"ר דליי' בשב"א ש' אש' וסחה בלילה או ביום שני' דלחמ' ספק דרבנן להקל דמה"ס הרי אש' בעונת וסחה ודלי' אינה אסורה רק משב"א וכל' כיון דמספקין חימה' עונת וסחה הרי כלן ס'ס' ומוסרת מה"ס רק מדרבנן מחזיק' לה בעונת וסחה ולחז' חזאי' דחוקה אורח' בזמנו בא' כל' : אך כ"ז בודלי' בעונת וסחה משב"א כאל' שהיא ספק שמא חז"ל עונת וסחה בזמן ההוא הו"ל ספק דרבנן לקולא' וא"כ : אמנם צ"ע שידוע לה בודלי' שהוא עונת וסחה לרינה' לפרוש מה"ס שהרי' בעונת הוסח' מחזיקין לה בעומתם ספק מה"ס כל' : כל' בדעת הר"ם . אך כ"ז הוא מה' שפ"ל ביבוב דברי הר"ם . חולס' דעת רוב הפוסקים דכל עיקר חיבורו דסמוך לוסחה חז"ל רק מדרבנן וכמ"ס בלח' ד' ובודרי' הרשב"ד בבב"א מביאר בהדיא דלפי' בשעת וסחה חז"ל רק מדרבנן וביבואו הרשב"א במה"כ ובמש"ל ע"ס . ומהך סוגיא דר"ב דבבב"א חז"ל דליה דלפי' דסמוך לוסחה חז"ל רק מדרבנן עכ"ל שפיר לחז"ל ש' דנה"ס חייב להניס' בסמוך לוסחה וכמ"ס הרשב"א במה"כ ד' קס"ה ח' דכיון דמחזיר מדרבנן שוב לא מיקרי' חלוס' דהו"ל לימחש' לגזירת' חז"ל ולא לשמש' סמוך לוסחה . וכן הביא בשם ר"ח שפ"י ח' בזה"ח חז"ל הוא דמחזיר' דהו"ל למפרש' סמוך לוסחה כדלחמ' רבנן ולא עביד' : ואחרכ' הרינן ממלן' דסמוך לוסחה חז"ל מה"ס דלח"ל ה"ה מויד' גמור' שהחזקה חמרה' שיהיה עונה סמוך לוסח' והוא עבר' חלורייס' וכל' עכ"ל : חז"ל דלח"ל חלל' מדרבנן . ואחרכ' בלח' דכ"ה דעת רש"י ש' ע"ס דבריו בלח' :

ו הנה ביארנו דלדעת רוב הפוסקים ס' דכיון דקיי"ל סדרי ה"ה סמוך לוסחה ואפי' בשעת וסחה חז"ל רק מדרבנן ומה"ס מותר לו נכוח עכ"ל אש' בשעת וסחה וכל' בלח' . אמנם טעמו של דבר בזה לא נהבחר בזה בדברי הפוסקים . ובכ"ד קיי"ל דכל היכא דלחיתוק ג"פ הוי' חוקה ובסור' המוטע' מבוחר' בהדיא בקד' דבג"פ היחזק' לבזר' נגח' ונ"ס' כלן' ל"ל דלחיתוק לה לראות' שעה וסחה אחר' שכבר קבעה וסחה ג"פ ויוסר' : והנה בגוף הדק' דווסחה שפיר' י"ל דטעמו פשוט דמחזיק' דלחיתוק דרבנן הוא מה' דחוקה דס' לבא' בהרשגה וכיון' שעבר' וסחה ולא הרגישה חמירין דודחי' לא רחשה וע"כ מוסרת' היא לבעלה מה"ס חס' בלא בדיקה' : אמנם מה' שכתבו הפוסקים כל' ולמ"ד וסחתו דרבנן דה"ה סמוך לוסחה ג"פ דרבנן ולדעת הרשב"ד והרשב"א חס' בשעת וסחה מותר לשמש' עמה מה"ס כו' : הא' ודלי' דהק"י טובא' כיון דלחיתוקה בנ' וימנין ויוסר' שהרש"ג בעונת ו' למה' לא ימוס' מה"ס שמח' חרלה' בשעת חשמים' וחרגי' בלחמ' ונמצא' שבעל' דיה' . ורלוס'י' במור' סס"י קפ"ג שכתב' דע"כ וסד"ר דקיי"ל לחז"ל דחוקה דווסחה היא חוקה העשו' להשקטות דכשהאש' בלח' בימים נחשטו' הדמים ומדל' החזרת' שיה' לה כבד' כו' ע"ס . וחז"ל דבריו מאופקין' כל' בלחמ' שהיא סמוך לוקטנה' דלפי' שנקבצו' יוספקו' וסחה משב"א בלחמ' שהיא עדיין גזי' נעשרה' הדבר' דעל' ידוע' שלא יוספק' וסחה משך זמן רב לפי' שבע' הנשים' וחו' דלפי' סמוך לוקטנה' נהי' דלפי' דהך חוקה דלורח' בזמנו עש' להשקטות בזמן ההוא . אמנם כמו' כן הך חוקה דבבב"א שיהיה דיה' ג"פ עש' להשקטות בעונה הו"א דהא' כבד' החזקה לראות' בעונה הו"א . עשה' חס' ימנא' דשקלין' הס' חלל' חזק' מקמי' חז"ל ובי' וכל' חין כלן' חוקה כל' וספק' דלחיתוקה לחומרה' : והטעם דלעת' הר"מ דש"ל דסד"ר הוא מדרבנן לחומרה' שפיר' י"ל דע"כ אחר' דוסד"ר . אמנם לדעת הרשב"א וסיעתו' דס"ל דסד"ר מה"ס לחומרה' ה"ו אסורה' מה"ס לשמש' בעונה הו"א . ואיך כבד' הרשב"א דמה"ס מותרת' לשמש' חס' בשעת וסחה . והנה לפי' מ"ס הר"מ ברפ"ח דמרגתה בעלמה' קודם שכל' הדם ע"ס ח"ס דע"כ לא חייב' מה"ס שמח' הו"א בשעת חשמים' דמסתמא

ה אולם אחי' י' לעיין בדברי חס' דפסח' הכל' שכתבו בפשיטות דסמוך לוסחה הוא מדלורייס' והרי' הס' בעלמס' כתבו ביבמות ס"ב דלמ"ד וסד"ר דה"ה סמוך לוסחה ג"כ חז"ל רק מדרבנן וא"כ לפי' מה' שכתבו בזה ס' ח' דקיי"ל להלכה וסד"ר ח"כ ה"ה סמוך לוסחה חז"ל רק מדרבנן ואיך כתבו דבפשיטות בפסח' דסמוך לוסחה הוא מה"ס והיוסר' קשה דס' בפשיטות עסקין' אליבא' דר"י דלחז' מרח' דמשעת' ש' דמחלק' בין אשה' ליבמתו ובגדה' ט"ו ח' ככתבו האס' בד"ה חס' דר"י ס' וסד"ר כל' וא"כ ה"ה סמוך לוסחה חז"ל רק מדרבנן כל' וכל' בזה דלא' כתבו חס' בגדה' ש' רק דיש' לדקדק דר"י ס' וסד"ר חל' לא' פסיקא' להו' מלחא' שגמור' כבדור' כן ומשום דבבב"א י"ח ב' דריש' ר"י ג"כ חז"ל אסורה' דסמוך לוסחה דקדח' להבדיל' כו' . וזה מבוחר' בדבריהם כ"ד' שלא' ניהא' לא' לומר' דכל' הני' דרשות' דבבב"א ש' חז"ל רק אשכחנה' בעלמס' (וכת"ס דבעה' מהר"ן בשבועות ש') וע"כ בגדה' ד' ס"ו ח' בפסח' הלכה' דוסתח' לא' הביאו חס' ש' דר"י ג"כ ס' וסד"ר (וכמו' שכתבו הר"ם ברי' מביטתין ע"ס) : אמנם דלא' פסיקא' להו' הך מלחא' דר"י ס' וסד"ר משום הכל' : וע"כ כתבו בפשיטות אליבא' דר"י דסמוך לוסחה מה"ס ודמחזיקין' ליה' בבב"א דריש' לה' מקרא' כל' ולדידהו' ל' כל' הני' מ"ד דרש'י' בבב"א סמוך לוסחה מקרא' ס' דוסד"ר ולדין' דקיי"ל וסד"ר ה"ה סמוך לוסחה חז"ל רק מדרבנן ולא' דריש' כלל' להני' קרא' הכל' וזה משב"א בדברי חס' הכל' : חולס' דברי הר"ם דמחזיקין' מלח' דברי' מביטתין' פסח' דוסד"ר . בא' ש' האש"ר כתב' דסמוך לוסחה חז"ל רק מדרבנן מל"ס דוסד"ר ע"ס וביבמות' פ' הבב"א כתב' דסמוך לוסחה אסור' מדלורייס' ע"ס . וכבר העיר בזה הב"י בס' קס"ד ע"ס וביב"א ש' סק"ג מהך לייסב' דברי הר"ם ואי"ס בעלמס' שהוא דוחק' וצ"ע פ"ס וימ"ס נכדו' בק"א ש' לא' דק' כלל' ואיך טרד' להשיב' על' דבריו כי' הוא מבוחר' לכל' משני' : וא"כ דהר"ם ביבמות' איירי' אליבא' דר"י דלחיתוקין' ג"כ לאחי' דינא' דסמוך לוסחה חקרא' להבדיל' כמבוחר' בשבועות ש' וס"ל להר"ם כח"ס למעלה' לדעת חס' דל"ל דהני' דרשות' חז"ל רק אשכחנה' וע"כ ס' דוסתח' ג"כ דלורייס' וכל' : ולא' דהא' הר"ם ברי' מביטתין' הסכים' בפשיטות דר"י ס' וסד"ר ע"ס וא"כ ס' סמוך לוסחה דהוי' מדרבנן כח"ס הר"ם ב"פ האש"ר כל' ור"י ר"י חשאי' להני' דינא' דסמוך לוסחה חקרא' להבדיל' כמבוחר' בשבועות ש' . ובש"כ ל' דס"ל להר"ם דלח"ל חז"ל רק אשכחנה' וכמ"ס בשה"ס והר"ן ש' . וא"כ כמ"ס י"ל לריב"ל ומ"ל לומר' דמדלורייס' אסור' וחו' דמ"ל לא' הו"ל להר"ם לכתוב' כל' כן בפשיטות דסמוך לוסחה חייב' לפרוש' מדלורייס' מאחר' דלדין' חז"ל רק מדרבנן ויהי' לן' לומר' דלריב"ל חייב' לפרוש' מדלורייס' :

והנה ה' לפני כמה דרכים ביסוד דברי הר"ם הכל' אמנם כולם לא נכתבוו' בעיני' והיוסר' ל' בפ' דברי הר"ם הכל' דס"ל בזה דכשה' הר"ם שהבא'י' בלח' הקודם דלפי' וסד"ר הייט' דלא' מחזיקין' לה מה"ס בודלי' חזאי' חל' מ"ח' בספק חזאי' הוא מה"ס וא"כ אסור' לשמש' סמוך לוסחה מה"ס דלמח' בשעת חשמים' רק דהר"ם חולק' בזה בין לפני וסחה ובין לאחר וסחה וזה לא' מסביר' להר"ם לחלק' בזה דהא' כל' עיקר' הוכחה' דלין' דסמוך לוסחה הוא מה"ס הוא מהך סוגי' דס"ב דשבועות ובמ"ס ב"ר' דיבמות ש' ור"י כס' איירי' לפני וסחה וכבר הקשה' זה הרשב"א במה"כ ש' על הר"ם דעיקר' הוכחתו' לומר' דהיא' בספק מה"ס חס' וסד"ר הוא מהך סוגיא' דע"כ דבבב"א וחס"כ מסיק' דלפני' וסחה' אינה אסורה' רק מדרבנן והך סוגי' דשבועות נקוט' לה' אליבא' דמ"ד וסד"ר וא"כ טוב' אינה רלויה' משם שגמור' דלפי' למ"ד וסד"ר עכ"ל היא' בספק

הגדה

*ומפסח' זה ג"כ לא' מחזיר' להו"ס דקאי' חלחי' קרא' דוסקדתי' ט"ו ורש"י אחר' דבריו דרב' ממ"ד ח' סמוך לוסחה דרבנן ח"כ יבא' למחז' דקרא' דוסקדתי' ט"ו ק"י על' סמוך לוסחה ומ"ל לחזיר' סמוך לוסחה וחי' סמוך לוסחה דלורייס' יקבד' בלחמ' חז"ל חמירי' ביבוא' דריש' וסיים' דמ"ס הוא ס' דחוק' בדברי' הר"ם וכוונתו' כל' דלא' הו"ל להר"ם לכתוב' בפשיטות כ"כ דסמוך לוסחה דלורייס' מה' דמסתמא לא' ס' ה"ה כל' ע"ס :

541

הוא מבוחר בזה"ו בראש ור"ן בקדושים שם דכל היכל דהשחטת
שם יארע דבר זה האשר למפס שפיר חייש' לזה וכמו שהט
דאס ימות חז"ל חסר' למפרע שם חז"ל וכן בבניעת הולד
הי' טבל למפרע ע"כ שפיר חייש' על להבא שמה יארע כן וממילא
אשרה מעכשיו מע"כ היכל דבר' חס' חשש שחזי מושג
לא האשר כן מצה שיער' דבר זה ולהבא ולא למפרע ע"כ בכל
שם ושם מעמידין הדבר על חוקהו דפחה עדיין לא נחחד
שום דבר ואש ימחדש הענין על להבא האשר מעס וזילך
חמס עמה הוא מוחר וע"כ שם בקדושים קטנה שאש' חס יקדשה
חז"ל לא האשר כן מעשה הקדושים וזילך ע"כ מוחר לבטלה ליווח
עמה דכל שם ושם אמר' עמה לא קידש קר שמה יקדש חז"ל
ואו האשר - ט"ש ברוש' וראש' ור"ן חמל' מבוחר' כח"ש - ומשמה
לפי' ה"ה כון בשמוך לטסה הרי חז"ל חס חזיה דס לא חאשר
למפרע רק מצה הולד' וזילך ע"כ בכל שם ושם חזיקין עמה
לא חרסה עדיין וזילך דכון חז"ל ידוע לנו שדכא חמל'ם
החמשים שפיר הי' אור לו לבא ע"כ מחמלה חרסה כשהחלה
בחמל'ם החמשים חז"ל לו להכלל מן החמשה ולחזי חס' יפרס חז"ל
הנחה לו כביאחו כח"ש לקטן שס' קפ"ה וזל' דמי לכך דמיין
בשחטה למפרע ובפיר חז"ל למיחש שמה חרסה הו ליהא דח"כ
גם בקטנה ככך דקדושים יומא כן דחא ידוע לנו שקיבל חז"ל
קידש' בחמל'ם החמשים חז"ל לו
לחז"ל מן החמשה חז"ל חמל'ם

א"כ נאמא הו"ב ב'ס' ל"ז לדעת
הרב' מיני ע"פ דברי :

דבשלמא בהרומה אס ינוח אחר
ומפאה עמנוה ש"י וזה
גאדל אס יבקע א"כ י"י
עמנוה האליה למפרע שאל טל מש"כ כולן אף אס
קדשה ל"י בחלעט השמים על אז שוס חיסור על הכי"ס מפאה
עמנוה שה"י בעה שנכנס ה' פני רק שא"ס ה' ידוע לנו דבר זה
היינו חוסרים לכנס מפאה של א"י חס"ל לפרוש כי יזיחו הנאה
לו כביאחו חזנס א"ס ה' ה"ז שפין פרישה שוס חיסור לא הייט
לחוסין לו לכנס א"ס עשה ה"ז ופ"ל אין כול חיסור למפרע
רק עמנו חיסורו והלכא ופ"ל בכל שני ושה חסר עשה אין
כול חיסור כלל והוא דבר ברור ונכון בעצם וסביר :

מסתתה ה"ה כחן לענין סמוך לוססה דמי ממש להך עובדא דר"ח הג"ל וכתבואר לכל מעיין:

עוד וזה אומר במ"ס הכ"ב דהא דחיישי' בניטין שמה שמה ימות
זה ענין חוקה חיים של הבטל דבזה אמרי' דוקא לשמה
אבל לא חיישי' אבל לשמה ימות חיישי' אבל נגד חוקה היתר דידה
א"ל ה' מהני לן מה דחיישי' לשמה ימות דא"כ הכי א"ל חולשי
לסבור עתה חוקה היתר דידה י"ו וע"כ י"ל דחוקה היתר דידה
לחיתרע משנה שנק' לה גט וכו"ש חוס' בכתובות כ"ב א' דכיון
דחוקה לה קדושין בודלי אחרע חוקה פטוי' דידה ע"כ דבריו וכו'
וההכרחי דבריו אלא מהך סוגי' ליבמוה ר"ס ע"ב דפרקי שם
ימות שמה עיברה כו' ואתרומה ל"ו והנה"י א"ל ניטך שעה אחת
ע"כ כסוגי' ובלחורא הוא תהוה דמאי קוש' מהך ברייתא דה"ל
יטך כו' ע"ה דחיישי' על להבטל שמה ימות ועל להבטל לא מרעי'
דחוקה בזה במ"ס רש"י בניטין כג"ל מא"כ דפרקי דרמיוש שמה
העברה י"ס לעזר דמוקמינן לה לחוקה היתר דידה שמה
עוברת לאחל בהרומה ולאחורא הוא תהוה ברחא ארעא לפי
למזור ח"ס' דהכי פריך ברייתא דידה ניטך כו' דהכי נמי
לחוקה חיים של הבטל שפיר י"ל דחיישי' שמה ימות כג"ל אמנם
זה נאמר על חוקה היתר דידה ואם נאסרה עתה לאחל בהרומה
דכי א"ל סותרין עתה חוקה היתר דידה אע"כ י"ל דכיון ודולי נק'
גט אחרע חוקה היתר דידה וע"כ שפיר אמרי' לה בהרומה
עשהה כמו כן נאמר כיון ודולי ב"ל עלי' שרגל אהרע חוקה
היתר דידה וימוש שמה תהעברה ולאחורא בהרומה וכו' וכיון
הסדבר כ"ה ח"כ מניילא נסתדו גם כן דברי הט"כ בזה שרגל
חדש דסומך לוחה חיישי' שמה תהוה דהא ע"כ לריך גם הט"כ
היהודים דלא אחרע חוקה היתר דידה בשעה וסדה דלח"ה גם
בעבר הוזהר ה"ל לאסרה שמה ראהה כיון דאחרע חוקה היתר
דידה

[illegible]

הערה
 * למען נלמח גם בזה כבר השיט הכז
 השואל לא היה קשוי קני' מ'
 כי הוא היה הנזון ככל בית
 מלך על הכס':

שם בקטנה שמה יקדש אוהה אבי' כמו ק לא חייש' כהן שמה חרלה
 ומה שדחק הע"ב שם להרץ דבריו גם לרעה ר"ה בלחמו דעיקר
 הצרכים ר"ה הוא בחרומו חייש' שמה ימחה משום דבורתי' ימחה
 וצ"ל בדרה"י ומה שחורר ר"ה לומר בחרומו איכה למימר דעיקר
 נמחה וא"כ כל שעה אסורה בחרומו משא"כ כהן דלינה אסורה רק
 בעד שימולו הקדושין פו ע"ש ברוס' הוא מטעם בחרומו י"ל שי
 חזקה להחריב חזקה היור דירה וחזקה חיים של הבטל' מעשה
 שימולו חזקה חזקה חיים של הבטל' לא מרבה לה משום דליכא למיחס
 ימחה ימחה עכ"ל הכי ש חזקה היור דירה שהי' ממחילה לה
 ויעצתה בחרומו לו"א ר"ה בחרומו איכה למימר דמיד ימחה כו'
 י"ל דחזקה היור שהי"ל קודם הגירושין לא מהכי לה כיון דודאי
 נתון לה גם ואיכה ירשונה בודלי' ואחרי הגירושין מעולם לא הי"ל
 לחזקה היור בדרה"י דמיד לאחר הגירושין טול הספק שמה ימחה
 ואחרי שמה וע"כ אסרי' לה לחלו בחרומו' ולפי"ז ח"ל כהן ח"ל
 ודודלי' חרלה בחלה פסח דנבעט כל הנשים לרשות דמי לחזקה
 חיים של הבטל' דחייש' שמה ימחה וזה כהן חייש' שמה חרלה
 י"ש דבריו באור' וכל דבריו אלה תשובין מחלו' ומקודם אומר
 נגס לני דבריו דעיקר סברה ר"ה דחייש' לשמה ימחה משום דבורתי'
 ימחה דפוק כל האדם למוח עכ"ל בע"כ י"ל דהם ל"ד להסם
 ח"ל יקשה ח"ל ומחר לשמה א"ה שמה ח"ל וסח קבוע דחייש'
 ה'ה בכל פסח שמה חרלה וע"כ הצריכה בדיקה לפני שמשים
 לאחר השמים כמובחר בס' קפ"ו ע"ש בפוסקי' וא"כ כאשר אוהה
 נגמרי' לשמה ע"ס בעטלה מחסה דשמה חרלה ואין קפ"ו כר"ב כן
 ופ"טגטס לאחר בס"ק דמשמשה בעדים והגם דל"ד לסמוך
 ואפסחיה דשם ש חזקה דהיה בזמנו בה משא"כ כהן ליכא חזקה
 בעדה והרי"ס חזקה היור לבעלה' אהמם ה"ו דומה להך דגיטין
 ש"ס ג"ל יכא חזקה עד חזקה חיים של הבטל' ועכ"ל חשבו לשמה
 ימחה ומטעם דבורתי' ימחה לבסוף כמ"ש הע"ב כו' א"ס כן ה"ה
 י"ש ימחה שמה חרלה ימחה בבורתי' חרלה לבסוף ובכל זמנו כן
 נמשכה שחרה כבד כ"ס מתחם השמים דמקיל' לה כמה קולו' וכת"ב
 בעצמו כבד בכמה חב' דלין אסורו רק מדרבנן דוס"ד ולמה לא
 ימחה מה"ס שמה חרלה כ"ל ח"ל דל"ד כלל להך דגיטין
 ש"ס בודלי' ימחה דפוק כל האדם כל משא"כ כהן ח"ל חרלה
 ובעבור חרלה חרלה והרי כבד אפסח נסתלקו דמיה וטב נא חרלה
 וזה דומה לעצמים בעשים נסתלקו דמי' ח"ל' קודם וזאנה וזה
 נמשכה כ"ס ופוסקי' כ"ל דופרט בחלה היושבה ההה בעלה איכה
 למימר דכבד נמשכה ופוסקי' דמי' וא"כ ח"ל דכבד ברור דבורתי'
 חרלה ועי' ח"ס ב"ז בחלה הקדום וכ' לפי דרכו כמ"ש הע"ב אהמם
 דעיקר דרכו מני נסחיה דמי' ח"ש דעיקר העצם דחייש' שמה
 ימחה הוא משום דבורתי' ימחה לבסוף כ"ל ח"ל ח"ס דקיה' בזה
 סוגי' דגיטין ה"ל דפרכי' א"ה לאחר רבא דשמה ימחה ח"ס
 וזה בקיצה נלד דשמה ימחה הוא ופליגי ואפיק דשמה ימחה
 הנמי היה ע"ש ומח' קוש' עובדעיה נלד ואפ"ו וזלי הוא ש"ב
 וזלי' וזה דומה לל' שמה ימחה דודאי הוא ובכל ח"ל דעיקר הסברה
 הוא משום דכבד דשמה ימחה על להנא ח"ל ח"ס מרעין בזה הבקרה
 דשמה וזמנו שפירש' בגיטין שם ועיקר חילוקו דל"ה בקדושין

דעמאלס מדרבנן ע"ש צבוגי' - והנה יש לחקור גדון זה כמה חקירה ומה' צב"ד (ה') אם מ"ש דמ"ה צב"י הרגשה הוא אינו רק צבדי לבדו שלא הדס מנופה אמנם אם ידוע לה צבדורו שלא מנופה טמאה מ"ה אשילו לא חרגשה אלא אפשר דגוריה הכרוח הוא דחשלו יא' ודלי מנופה עכ"ל כי לא חרגשה הרגשה טוריה' (ב) כהא חסוקין מורה ששולל דמאלס מדרבנן מח"ל טעם גורו ח"ל כה' ואם יש למ' כתמים סיה' מ"ה ח' כל הכתמי' חסין רק מדרבנן - (ג) אם מלאה דס פ"י דיק"ק דלא חרגשה אם היא טמא' מ"ה או אינו רק מדרבנן - (ד) אם מלאה דס בשעה שהמים ולא חרגשה אם הוא מ"ה או אינו רק מדרבנן - (ה) האם ההרגשה מה היא כי יען כמה מצי' ההרגשה כמובאר בפוסקים עיין עליהם - מפה נאמר מה שצראה לעב"ד צבדורו הפסיקוה הכל' ומה' לשלל עוד שיצמדני פ"ד אמה וילגלי משגיחות ויראנו מורכבו נפלוה' - ומה' צבדור חקירה הראשונה הכל' ואשן' ואומר הנה מדברי רוב הפוסקים הראשונים יראה דלפ"י ידוע לנו צודלי' ש"א מנופה עכ"ל אם לא הרגשה טוריה מ"ה וצמו"ה' צב"י - הר"ם צ"פ כהב ח"ן האשה מהטמאה מן ההורה בו' עד שהרגיש והראה דס ואלא מבשרה בו' ואם לא הרגשה ומלאה דס פנינים כפרודור ה"ז בחזקת שבה בהרגשה כמו שצאנו עכ"ל וטוהרה למ"ש צב"י ודס הנחלא כפרודור טמא ע"ש והוקשה לו ז"ל דנהי דלמרי' דס זה הוא ודלי' מן המקור דרוב דמיס מן המקור עכ"ל הלא לא חרגשה וה"ה טוריה מ"ה ופ"י ח"ל דחוקה דס לכל בהרגשה ואחרי' דודלי' חרגשה ולאו לדעוה מבואר וזה דפיה ז"ל דאם היה ידוע לנו צודלי' דלא חרגשה הגם שצודלי' יא' הדס מנופה עכ"ל היא טוריה מ"ה וכל' - הרמב"ן בלחמיו רפ"ד כהב ח"ן האשה מהטמאה מן ההורה עד שהרגיש בשעה שהדס יואל בצבירה ומד"ס כל המולאה כהם בו' אפי"ן שלא חרגשה בו' ה"ז טמאה בו' ע"ש מבואר כדרי' דע"י שהרגיש בשעה שהדס יואל בצבירה הלא לא הרגשה כדרי' טוריה מ"ה חפ"י ידוע צודלי' שהדס יואל מנופה - ובחידושו למס' זו (צד' נ"ב צ') כהב ח"ל דהא כהמים דרבנן דס ואפי"ן כידוע שמופה חזאי דבר הורה טוריה ואינן מביחין לו לירי' ויבה ולא לירי' נדה כדליחא לקמן בפ' הירואה עכ"ל וצמוהו לק' מימרא דשמואל הכל' הנה מבואר כדרי' דלפ"י ידוע דמופה חזאי עכ"ל טוריה מ"ה ח"ן ללא חרגשה והרשב"א כהור"א ע"ש שער הכתמים כהב ממש כלשון הרמב"ן הכל' וכן מבואר בדבריו כהב"צ קט"פ ח' שבה שס ח"ל ודמוהה בעד' בדקוק בין פגול בין משוך טמאה נדה חודלי' מנופה חסא ובהרגשה הלא חלה בהרגשה עד הוא עכ"ל - הנה לא נסתפק צמ"ש חודלי' מנופה חסא הרי"ר להפיק חודלי' הרגשה צ"כ רק שטעה וסדקה הרגשה עד הוא עכ"ל מבואר מזה דיוהא זה הטעם היא טוריה מ"ה חפ"י חודלי' דמופה חסא - הר"ה צב"י החיטך מזה ר"י כהב ח"ל וכן כל אשה שחלה כהם בו' אפי"ן שהכתמים מדרבנן כי מ"ה ח"ן אשה מהטמאה עד שהרגיש בפלגה דס טומאהה שאלמר דס יהיה וזה בצבירה לעומר שהרגיש ואזו אפי"ן כבר החמירו חכמים על הכתמים בו' ע"ש - הר"ן בחי' ר"ה הירואה חסא דלמרי' בש"ס חקרא דבצבירה חרתי ש"ל כהב ח"ל פ"י כיון דדרשיק בצבירה עד שהרגיש מחילא ומשע לא בשפיר בו' שאין כדיואל כזה הרגשה עד חלה הרגשה שפיר ומה' עכ"ל מבואר בדבריו דכל עיקר מה דמסרי' רואה ח"ל בשפיר ומה' הוא משום דח"ן כלל הרגשה דס והנס דחודלי' מנופה חסא ופי' - מ"ש עוד בדברי הר"ן הכל' זה עמן הור' ח"ן האשה מהטמאה עד שהרגיש והראה דס ואלא בצבירה וכתמים החמירו בו' חפ"י לא הרגשה בו' ע"ש מבואר בדבריו דמ"ה חרתי בע"י שילא חודלי' מבשרה ושהרגיש בשם שז"ה מבשרה חסא חסר ח' מהן ה"ה טוריה מ"ה' (ועיין לקמן רס"י קפ"ח וק"ל גדון חרגשה ח"ל מלאה כלום) וכל מציין היטב דכרי' הפוסקים הכל' יראה מבואר דכל עיקר מה דלמרי' כתמים דרבנן הוא משום דח"ן כלל הרגשה וח"ל גורו לאסור חפ"י בלא הרגשה - ומחילא נאסרו הכתמים מפאה הקנה זו וכמובאר בדברי הרמב"ן והרשב"א והר"ה שהבחי' למעלה וכן יראה מדברי סמ"ק מזה רס"י ע"ש - ומעשה ח"ן להפלה על הר"ה' שהמים יך' ומימרא דשמואל דמ"ה צב"י הרגשה וקמו שאליה' שצמד ע"ל

ידה וכמו דחיי"ט ביצמות שמה נהעברה כנ"ל אפי"ז ל"ז
ההפך חזקה ה"ה ידה בשעת וסחה ואם כן ממילא ח"ל לחוש
על להבא שמה חזקה דמ"מ ה"י עשה אט ור"ס לחסרה . וח"כ
ל"ה אהנו אחר"כ ע"כ חזקה ה"ה ידה וסחור . הנה ה"ה
לדעת דדברי ר"ה הנ"ל נכונה מתוך דברי ע"ה ומדבריו ידו
משהלם אהנס בלמה כבר נהבנו למעלה דל"ן מקום כלל לדבריו
דכ"ן שא"ן כלן חסור למפרע כ"ל להבא ל"ח לשמה חזקה ובמ"ש
ל"ח והכל"ש והר"ן וכל" . עוד זאה חר"ה בדברי ר"ה כ"י ו' ו'
מנדק להעמיד פ' בדברי ר"ה כנדי להרן דבריו חר"ה וכתב
שם בזה ברייה דה"י נ"דן חיבא אחר גירוש"ה לא ח"ה שעה
מבוררה לק"ה שלב דמיד דח"ה למיחס שמה יעו"ה חר"ה שעה
אכל חס ה' אחר הגירושין בל"ה הוגן חזקה ה"ה מבוררה היינו
מעמיד' וזהו בחזקה ה"ה ידה ולא היינו מוסיפים אפי" להבא וזהו
בזה ר"ה דשם בהרומה חיבא למימור דמ"ה יעו"ה כ"י ע"ש ומתוך
סוגי' ביצמו' חיבא היובח"ה לדבריו דשם ביצמו' הוגן שכל אור ע"ה ע"כ'
ל"ה להחסרה בהרומה חר"ה וזהו נהעברה דעמ"י יוס מ"ה שעתלם
ה"ה כמ"ש בש"ס שם וח"כ עד מ' י"ס ה"ל חזקה ה"ה מבוררה ומכ"ל
אחר מ' יוס חר"ה החשש למקומו מפאה הריעות' הקודמה וגמ"ן כ"י
כלן וסחור פ' בדברי ר"ה אהנס כבר נהביר דדברי ר"ה אה"ן
נפסגן ממבורר ברא"ש ור"ן שם וכל" . עוד חר"ה בנ"ז בהחלה
דבריו שמה דלכלורה דברי ר"ה ה"ה דברי ר"ה אד"ן בניטין ס"י
וע"כ הקסא ח"ך כזה ר"ה ע"ה ח"ה דר"ה דש"י' מחקק ה"ה היינו
דפריך כ"י וה"י ש"י' דר"ה קא' במסקנא ור"ב מתוך דבריו כ"י ע"ש
ובל דבריו מתווכין מאד דל"ן עגן כלל ש"י' דר"ה לשיט' דר"ב'
ור"ב מתוך דעל להבא חיישין ולא מרעין החוקק בזה כ"ן
י"ה כלן חסור למפרע וכל" ושיט' דר"ה ח"ה דכ"ן ש"ה ע"ה
אהה שידוע לנו שבדול"ה חסר בהרומה כעשה זו רק ש"ה לא
דפיקן מתי ח"ה' שעה זו ע"כ אסריק לה לאכול בהרומה מיד
מסיפקא שמה עשה החמלה שעה זו . וזהו דפריך ר"ס דמנ"ל
לומר שבדול"ה החסר שעה אהה בהרומה והלמא ח"ה' מייבא
ברישא ולא החסר בהרומה כל ימי ח"י' ע"ן בש"ס ואחמ"ל
מבורר כמ"ש . עוד חר"ה בזה דהנה לפ"ה ש"ה למשל בריעה
הסוגי' דינמות לכלורה י"ס להורימותה כדפס דביטו יזה ושיעור
דח"י חיבא ריעוהא בדור"ה מבטלה החוקק ולא כ"פס הוס' ושי'
ש"ש בש"ך לעיל ס"י ו' ש"ה ב"ה ב' דעו"ה ה"ל' אהנס מלש"ן
ה"ל' ביצמות אהנו חשש ג' מהמט דל"ן רק ח"ה מדרבנן
אכל מ"ה"ה לא נחשלה החוקק אפי" בריעהא צורה ובמ"ש
ההב"ש בנ"י על חולין י' ח' לדורה מדרבנן אסור ע"ש וכל'
הוס' בנהובות כ"ז ח' דכ"ן דודאי אק לה קידושין ל"ה ל'
למימר ואקמינ' החוקק להטירה לכהמלה ג' ע"ה מבורר דח"ה
רק מדרבנן ולפ"י ל"ש דכמוק וסחה ח"ן חסורו רק מדרבנן
דמ"ה"ה לא מרעין לחזקה ה"ה ידה כנ"ל . היולא מדבריו דמה
שמה הט"ז דמתוך לססה חסורו מ"ה"ה אפי" למח דק"י"ל וסחה
דרבנן יעול מה שחידש אחר דכל
והנה"ה

חממי יִשְׂרָאֵל חֻלָּקִים עָלָיו זֹכֵר*
וּבְדֵר הִרְאָו לְדַעַם לְחֵץ לְדַבְרִי
וְהָיָה שֶׁסָּם שֶׁלֹּא יִשְׁחָר כְּזֹנִיחַ
וְהָיָה שֶׁלֹּא יִשְׁחָר לְחֻמֵּי דְרָסִים
כִּי כָל הַמְּסֻקִּים הֵינִי כִּהְיֵיתִי
לְחַד דְּלִפִּי מִה דְקִיִּיל וְסִחֻחַ
דְּרִבְעָן כְּמוּ פְרִיָה סִמּוֹן לְסִפְהָ חֵישׁ
וְהִכְרֵטָל מְטֹרֵל לְחִפְיוֹ בְּעֵתָה וְסֵם מֵהָ חֵישׁ וְקַמְרָן
וְכָל מִנְיָן ד' וַע' מִשׁ פִּיר זֹכֵר בְּסִי* קִפְרִי וּבְרִסִי* קִפְרִי
בְּסִי* וְעִיָקֵר עֵינִי הִסְתֹּחֶה וְדַבֵּר זֹכֵר בְּפִתְחָהּ לְסִמּוֹן קִפְרִי
בְּסִי* בְּנִי* סִפְנִי עֵי"ס :

עֵתָּה נִבְאָר בְּרֵאשִׁיתָה בְּלֹא הִלְגֵּשָׁה אִם הִיא מִכֵּסֶה מֵדֹלֵת.
אוּ מִדְּרִבְנָן :

א גרסינן ר"ס הרואה כחם ר"ז ב' אחר שמואל נדקה קרקע
עולם מו' טהורה נחלח' בנשברה עד שחריש
בנשברה וקל' וסר' מוצא בסוגיא זו ומסקין דמורה שמואל

הנהיה

וזה שכתב הנאמן ה"ל שם הר"ף
השנים ה"ק דשמואל מכלל דלא
ה"י מיהי ח"ך לא עיין ב"ה הר"ף
דב"י וזה שהשנים כזה הלכת
בכרייתא פ"ה דה"ה כ"ן ד"י כחמ'
ומילין כמעט לא זכרן כלל ד"י
עד הכזק ואש"ט בדוק ויחזק
בידיה וד"י וסמוך וכדו כ"ז
בזה כזה ובמה ד"י"ש שהשנים
הר"ף ולא זכרן כלל ה"ה נאמר
דלא ס"ל ק"ך לנכסה ה"ה וד"י נאמר
ובע"כ ג"י שק"ר בהלכות א"י
מזהה שם שר"ל ה"ה ה"ה
כפום עתה ואל"ף ש"ס רח"ה מה
לפסק הל' :

הנאמן מו"ה ר"ג ממין כהנא'
ש"י סי' ל"ו עיין ש"ס :
דלפי האומר לק"מ דבכר
הדיוטת הראש"ל כ"ס בזה"ו ו
דכתמי' דרבנן והוא מטעם דלא
ארגשה כחמ"ס הפוסקי' הנ"ל
כ"ס מבוררים דברי הטוב'
שכתבו רס"י קפ"ג אשה שאל
דס מתקורה ה"ה עמלה והוא
שהרגיש בלידתו כו' מבורר
דאפי' ודאי יאל מתקורה אינה
טמאה מו"ה"ה עד שהרגיש וברס
סי' ק"ל כחבו ד"ה חין האשה
מטמאה כו' עד שהרגיש שאל
דס מטמאה וכתמים גזרו על כח

ואסורה לבעלה אפי' לא הרגישה כו' מבורר שכל עיקר גזירה
כתמים הוא שגזרו לאסור אפי' לא הרגישה והוא כחמ"ס רס"י
ב"ל ג"ס א"ר הורה וכו' מבורר בזה"ה פ"ט דהראה בלי הרגשה
טמאה מו"ה"ה והביאו בט"ז רס"י ק"ך ורס"י קכ"ב ע"ש וכן
כחלה דעת הש"ך כס"י קפ"ג סק"ב וכמ"ס שם בביתורו לש"ך
וכ"ז מדעת ש"ס ונלחיה לכתבם . כל מעיין יראה אשר כמעט כולם
כאחד הסכימו לאל דאפי' ודאי יאל מנופה טמאה מו"ה"ה חס
לא הרגישה ובמבורר למעלה ונמ"ל כזה בביתורי לש"י רס"י
ק"ך בס"ד :

שוב

אחר עיוני כזה מלאחי רחיה אשר כבר נהנכחו כזה
גדולי הדור אשר מלפנינו ה"ה מהר"מ לובלין כהנא'
סי' ב' והס"ס בסמ"ק ק"ך . והנה דעת מהרמ"ל הוא כחמ"ס למעלה
והוכיח מן מהסוגיא דר"פ הרה"ה והס"ס שם חלק עליו ודחה
רחייו ע"ש דבריו בחורף . אמנם קן אחר עיוני היטב בכל
דברי הס"ס אחר מחמ"ס של הס"ס כי רב הוא עם כל הריכוז
דבריו כזה לא יאל י"ח בדבר אחר לחמיה וכחמ"ס בס"ד :

הנה

הרב מהרמ"ל הוכיח דעתו הנ"ל מזה דפריך בש"ס
לחמיה דשמואל מזה דהקן עד שהוא נהון החם הכר
ומהך נמלא על ש"ו כו' ומאי קוש' ש"ה ידוע שהדס בזה
מנופה ע"כ טמאה מו"ה"ה אפי' בלא הרגשה דשמואל לא הלך
הרגשה רק לגבר שהדס בזה מנופה ח"ו דפשיטא ליה לש"ס דס"ל
לשמואל דאפי' ידוע בודאי שבה מנופה עכ"ז כל שאל הרגישה
ה"ה טמאה וע"כ שפיר פרכי' עליה חמ"ס מה"י הנ"ל וזהו הרק
דברי מהרמ"ל והס"ס דהה רחיה וז' בלחמו דודאי לפי הס"ס
היו ס"ל דשמואל מטיב אפי' מדרבנן כו"ל ל"ל דשמואל ס"ל
דאפי' ודאי מנופה בעי' הרגשה דהס נאמר דשמואל לא בעי
הרגשה רק לגבר חס הוא מנופה ומה דמטרה שמואל בעובד
ידיה הוא מטעם דמין שאל הרגישה ה"ל דבה מעלמא ח"כ
יקשה לשמואל מ"ס מכל הכתמים דמטמאים מדרבנן וכמו שהקדו
הס"ס שם ומה שח' ה"ס דמזמן רחוק שפיר חיש' דלמא ארגשה
ולאו אדעשה חין זה מעלה ארובה דגדו זה כמו קן י"ס למר
דלמא עבדה בש"ס ולאו אדעשה כיון דמזמן רחוק הוא ואל
כיון דהוי ספק השקל ה"ל יותר דבה מנופה דרוב דמים מן
הקדוק ח"כ כמו קן נאמר בזה דשמואל דיוח' י"ס נלחמו דמנופה
חלל והסס דבזמן קרוב הוא חס רחוק לומר דארגשה ולאו
אדעשה כחמ"ס עד זה כמו קן הוא חס רחוק לומר דאלא
מעלמא דהה בש"ס לא עבדה והקדקו בזה מפורס וכו' כ
מגיד לומר דחישק חומר לא בדקה יפה וזה מבורר שהיה
מברר רחוקה והיו ב' השפיקה שקלים והק"ל לשמואל מ"ס מכל
הסמכים ח"כ ל"ל לטס מברר דההה דשעשה דשמואל דמטרה
בשכחה ידיה אפי' מדרבנן חס מטעם דאמר' דמעלמא
חלל רק בעטס הוא דלפ"ה דודאי מנופה חלל עכ"ז היה מבורר
כיון שאל הרגישה ובזמן קרוב ל"ל דארגשה ולאו אדעשה כחמ"ס
ה"ס וע"כ בשארי כתמים דמזמן רחוק ואפי' דארגשה ולאו
אדעשה מטמאי' מדרבנן דיותר י"ל שבה מנופה דרוב דמים מן
הקדוק . אך כ"ז לפי הס"ד חלל למד דמסקי' ר"ל דבלחמא טמאה
מדרבנן ומה דמטרה שמואל הוא מטעם דקדק ח"כ טמאה ח"כ
או שפיר י"ל דשמואל לא בעי הרגשה רק לגבר שהוא מנופה ומה

דמטרה שמואל בעובד ידיה הוא מטעם דכיון דלא ארגשה
אמר' דמעלמא חלל ול"ק מכל הכתמים שאסור חול' שחרי' לא
גזרו חול' רק בנמלא על דבר שמקבל טמאה ולא על דבר שא"מ
טמאה ונמסייע לזה מדברי רש"י שכתב בזה' דרב חשי טעמיה
דשמואל לאו מטעם הרגשה חלל כר"ג ס"ל כנ"ל הלכך כל ה"י
היובחי' לאו קשיו' יניחו דשמואל לא חיירי בהרגשה כלל כו'
ע"ש ולחלוקה הוא המורה דהה' מבורר דבריו שמואל הטעם
דהרגשה וכחמ"ס בבשרה עד שהרגיש כו' . וע"כ פ"י בכוונה
רש"י דר"ל דעיקר הטמאה מד"ה לא חל' מידי בהרגשה ולא בעי'
הרגשה רק לגבר שהדס בזה מנופה וכל"ל ע"ש דבריו בחורף .
הנה ל"ל לידיה עמ"ס ה"ס דבזמן קרוב ל"ל דארגשה ולאו
אדעשה דחין הכונה לומר דבדאי ח"כ דארגשה ולאו אדעשה
(דל"כ בפשיטות לק"מ מה שהקשה מ"ס מכל הכתמים כנ"ל) רק
הכוונה שהוא חס רחוק ולא שכיח שהטעם בזמן קרוב ולא דעת א"י
ארגשה או לא והה ודאי לדקו דבריו . דהה היכא דאיכא רגלים
לדבר אחר' אפי' בזמן קרוב דארגשה ולאו אדעשה . וכמ"ס ה"ס
שם דבכרוב ימים עמאים י"ס לחוש ע"ש וכ"כ שם בד"ה קחני
מייבא כו' וכן י"ס להוכיח מהה' דאמר שמואל לעיל ס"ז ח' ואס
לא בדקה בשעה וסבה אפי' בדקה חל"כ ומלאה טמאה טמאה
ולמד לוקימאה חיירי אפי' בדקה בחור שיעור וס' . ולחיד
לוקימאה חיירי בבדקה אחר שיעור וס' עכ"ס דבכר מבורר שהוא
זמן קרוב מלמד ולחיד ימאה אורה שמואל טמאה ודלחא כמבורר
בכונ' . שם ה"ל לא ארגשה ולפי הס"ד וכן לה"י דר' ירמיה גס
לדעת הס"ס בעי' הרגשה מו"ה"ה אפי' ודאי בזה מנופה ח"כ
ל"ל דגס בזמן קרוב אפי' דארגשה ולאו אדעשה רק שהוא חס
רחוק ולא שכיח והיכא דאיכא רגלים לגבר אחרין אפילו בזמן
קרוב דארגשה ולאו אדעשה וע"כ שם ס"ל לשמואל דחוקה אורה
בזמנו בזה ע"כ אחר' דשעשה בהרגשה אפילו בזמן קרוב
וכנ"ל חל"כ :

ג אמנם קן גס לפי דרשו של הס"ס ח"ל הכרח לומר דרש"י
חולק על כל הפוסקים שהבאיה לעיל אוח ח' ופסיר
י"ל דגס רש"י ס"ל דמה"ה בעי' הרגשה דוקא . אך כוונה רש"י
הוא לומר דהי ודאי יאל מנופה אחר' דודאי ארגשה אפי' בזמן
קרוב ומטעם דחוקה דס לבוא בהרגשה וכחמ"ס למעלה אוח ח'
והחילוק שבין הס"ד לרש"י דרב חשי . דהס"ד הוי סבר דהה דנקט
שמואל קרקע עולם ולא גלימו וכו"ה בזה הוא לאחשוני' דאפי'
קרקע עולם דמבדק שפיר ובדאי יאל מנופה עכ"ז כיון שאל
הרגישה טמאה ולפי"ז מוכח דס"ל לשמואל דסברא זו דל"ל בזמן
קרוב דארגשה ולאו אדעשה עדיף קן מהך חוקה דחוקה דס
לבוא בהרגשה וע"כ טיבה שמואל בעובד ידיה ה"ס דודאי
חלל ח"י ה"י ידע' בודאי על שמואל כל ה"י היובחי' הנ"ל . אמנם
לה"י דרב חשי מה דנקט שמואל קרקע עולם הוא מטעם שח"ס
טמאה וס"ל כר"ג ח"כ שפיר י"ל דס"ל לשמואל דגס קרקע עולם לא
מיבדק שפיר וחין דבכר ברור שאל מנופה וע"כ כיון דבזמן קרוב
לא שכיח שהטעם בהרגשה חל' יותר שבה מעלמא ח"כ בדקה שפיר
חלל ח"י ה"י ידע' בודאי שבה מנופה ודאי דמטמאי' לה
דחוקה דס לבא בהרגשה וכן חוקה עדיף קן מבורר וז' דבזמן
קרוב לא שייך שהטעם בהרגשה וע"כ שוב לק"מ על שמואל
כל ה"י היובחי' הנ"ל דשם ודאי מנופה חלל ע"כ אחר' דודאי
ארגשה וכלל . ובה ח"כ ג"כ מה שפ' רש"י דבריו ר' ירמיה
דשמואל מדרבנן מטעם דאמר' דלמא ארגשה ולאו אדעשה .
ולפי דרשו של הס"ס יקשה למד הולך לזה ויהי לפי מה שחידש
לטו ר"י דמורה שמואל דמטמא מדרבנן . ח"כ א"כ שפיר י"ל
דשמואל ליה ליה הרגשה כלל וכמו שפ' דבריו רב חשי . ובכר
הרגיש הס"ס בעלמו בקוש' זו ודק ח"כ מלמד בכדי להשמיד דבריו
ע"כ דבריו בחורף . אמנם לח"כ ח"כ בפשיטות דהה גס להיריד
ד"ל דס"ל דקרקע מיבדק שפיר וכדמסקי' בש"ס שם חל"כ
דר"י ואל"כ ה"י ודאי מנופה חלל . וממילא מוכח דס"ל לשמואל
דאפי' ודאי מנופה בעי' הרגשה כנ"ל משא"כ לה"י דר"א שפיר
י"ל דגס קרקע לא מבדק שפיר וכלל . חלל היכא דודאי מנופה
חול' טמאה אפי' לא ארגשה . אך כ"ז מטעם דחוקה דס לבוא
בהרגשה וע"כ אחר' אפי' בזמן קרוב דארגשה ולאו אדעשה . חלל
חס ה"ה ידוע לטו בודאי דלא ארגשה גס רש"י מודה לכל הפוסקי'
הנ"ל

לפרש"י דרך ברייתא הכל חייבי' שלא מנחה חפי' כחם פ"ש ודך
חזקה דרם שבח בהרגשה הני' בברייתא דר"ח דחייבי' על ביאה
מקדש וכמובחר לפיל בד' י"ב' מנחה חם ככרה ו' זמן קרוב
גדחיה חפי' היכה דליכה חפי' רגלים לדבר כ"ש גדחיה נגד חזקה
גמורה והדק'ל על שמואל מ"ס סוהר בטובדא דיד' כיון דודאי
בא מנופה נימא חזקה דם לבוא בהרגשה ושפחה מה"ח ודא קשה
לדח"ל לשמואל לחוקתי מימרח דיד' בדבקה קרקע טולס וישבה
עלי' כו' הכי כל עיקרו לא בא רק לנשמוצי' דחפי' ודאי בא
מנופה סוהרה כי ואלו חרנהו' וחל"י יוסר הול' לנשמוצי' דין
בפשיטות יוסר ואלו דלם חלחל פחה דם מנופה ולא
חרגשה סוהרה ;

ה' אלהים עיקרן של דברים כן קר' מה'ם בש' שהרגיש דוקא הא
ללה' חס' ודלי מעופה סבורה . וזה מוכח לן מקרא
דבשורה שהי' מחמלה אחר הכבוד ואשה כי חסיה וזה דם יריה
ביוצא בו' אל' אייבי שדם יוצא ממנה . ובכ"ז אחר ע"ז בבשורה
דרל' פד שהרגיש . הנה מפורד הכנס שודלי שילא מעופה עכ"ל
בש' שהרגיש דוקא הא ללה' ס' סבורה . וכן משמע ג"כ מדרשה
שחולל דרשין בבשורה פד שהרגיש בבשורה . ופירשין פלה בש"ס הא
במחשבת' בבשורה ולא בשפיר וחת' ומגני מתי' ש"מ . והנה לא
במחשבת' לפי ש' הר"ן בח' שם דפ"כ שש' חתי' חתיו משום דמה
מסתהדין בשפיר וחת' הוא ג"כ מה'ם דקין שראה בשפיר או בבחי'
אין כלן הכנהש דם רק הכנהש שפיר וחת' ע"כ אל' הרי מוכח
מבאן דלפי' ודלי רחמנא מעופה יז' לא חרגשה סבורה . אולם חסילו
לדע' ש' דלפי' דהא דמסתהדין בשפיר וחת' הוא משמע דאין דרך
אלוהי בך . ובע"כ בש' קפ"ח בתשובה קול' לישא וברס' ק"ך
בבחי' על המס' ר"פ הירושא שכתב דרשטוסקס הל' חולקים ע"פ
הר"ן ע"כ . אמנם הרי לר"ך נפרד אלייבינו מ"ם בש"ס דרתי' ^ה
מ' ויחי' מוכח לן הכי חתיו אחד קרא דבשורה ובפ"כ ל' לירידו
ש' הסוג' דה"ק דחד ששאל להריווייבו דכמו דמסתהדין שפיר וחת'

[illegible]

הג'ל דטהורה דמה"ח בעי' הרגשה דוקא וכנ"ל וא"ש:

ד' יארן עיקר דרכו של ה"ס"ה הנ"ל מני נסמרה ולא חולל לכוונה בסוגי' ה"ס"ה דמ"ה דלפי ה"ס"ה ע"כ ל"ל דשמואל ב"י בהגדה דוקא ופ"כ ח"ל מה שטיבר שמואל בעיבדא דיד' וכלל בהתחלתו מסמח' מדרבנן דכמ"ה דבריו למעלה - ח"א - וזהו חיקש' דהתחלתו בממ"ה מ"ס סתיר כהן וכלל בהתחלתו מסמח' דהם לחמור ליה ל' לשמואל דך חזקה

[illegible]

וְעַל הַסֵּם לִי הַסֵּד בַּעַל הַרְגֵּשׁ חֻקָּא אִשִּׁי מְדַבְּרֵנּוּ וְכִינִי
 לִמְלִיךְ כִּד חֻקָּא דְּהֻמָּקָא דֵּס לְבָרֵס בְּהַרְגֵּשׁ הַרִי אִשִּׁי מְנוּשָׁה הִי
 אִשִּׁי הַשְּׁקֹל אִשִּׁי אֲרֻנָּה אוֹ לֵא וְאִשִּׁי דְּרִיקָשָׁה מְנוּשָׁה מִסֵּם
 מְנוּשָׁה בְּכָל הַכְּתוּבִים כֻּלָּן וְאִי נֶאֱחָז דְּסֵל כִּד חֻקָּא דְּהֻמָּקָא דֵּס
 אִשִּׁי בְּהַרְגֵּשׁ וְכִמְן שְׁמֵרָה מְדַבְּרִי הַסֵּם עֵס דְּשִׁבְרָה מְנוּשָׁה
 אִשִּׁי (וְכִמְן מְנוּשָׁה) דֵּס הַנְּמָלָא בְּכַדְדוֹר וְכִמְן לְמַעְמָל (אִשִּׁי)
 עֵס חֻקָּא עֵס לִי יִקָּשָׁה מִסֵּם סִיכָר שְׁמוּלָא בְּעוּבָדָה דִּידִי הִי
 מְנוּשָׁה קְרִיב לֵא שְׁכִימָה שְׁמֵרָה בְּהַרְגֵּשׁ וְכִמְן חֻקָּא חֻקָּא אֲרֻנָּה
 עֵס כִּד הִי עֵס חֻקָּא שְׁמֵרָה בְּכָל הַרְגֵּשׁ וְכִמְן עֵס חֻקָּא וְכִמְן
 אִשִּׁי דְּכִתְּבִים הַשְּׁקֹל וְכִמְן לְמַעְמָל כִּמְן שְׁמֵרָה בְּכָל הַכְּתוּבִים
 חֻקָּא וְכִמְן דְּכִתְּבִים הַשְּׁקֹל הִי אִשִּׁי מְנוּשָׁה וְכִמְן עֵס חֻקָּא
 מְנוּשָׁה וְכִמְן אֲרֻנָּה אוֹ מְנוּשָׁה אֲרֻנָּה וְכִמְן אֲרֻנָּה אִשִּׁי

[illegible]

ט' סברה זו כס' קצ'ן כיבוד דברי הכ"ו והט"ו כס' ז' ס"ק
 ט"ט' וסוד בעלרי דוכתי טובא ע"ט' ובכ"ט ל"ל סברה ז'
 ז' יקשה מ"ט מסכרי' כחמים מה"ט מחלחל שזה היו ספק
 קל או מנופה או משלחא ויהי' בחתי' דהא מה"ט חל' חזר
 וי' ב"ן להקל ב"ן להחמיר כח"ט כס' ז' ספ' י"ג ובח"ט ס'
 ס' ס"ק י"ט ע"ט' ובכ"ט ל"ל דגש' וסכרי' כחמים מה"ט ממש
 דכ"ט' כל המנופה הרוחא בלא הרגעה וכל' רובא להחריח ובכ"ט'
 ס' ס' רס"ק ויבאחיו כחמירי הכ' לחא וז"ל ס"ט' משה
 מ"ט מנח' חז"ל ע"ט' וחלה דברי הס"ט ככל ס"ט דיוק משה
 נלמוד חפ' רוחא בלי' הרגעה ובח"ט רס"ט' בד' לח' א' ד"ה
 וכל' שחרי סס"ק' ובח"ט למטה לחא ח' לסי' ה"ל רובא
 אורחא לפי הקצתה הכל' אך לפי מ"ט הס"ט דלפי הס"ד חס
 כ' בלי' חמירי סכורה חפ' מדרבנן יקשה שפיר ככל' וזו
 דלח' חזר דבכ' דמחלחל דכ"ט כדור שזה מנופה וחזן כזה
 כלל' ק' דעיקר הספק הוא אי דלגעה או לא ובח"ט הס"ט
 דרס' ככל' א"כ הא ודאי דהך סברה דחוקה דרס' בלח' בהרגעה
 ק"ן מ"ך סברה דבזמן קרוב ל"א דלגעה ולאו דלגעה דהא
 ודאיח' דלוחא רגלים לנדרח' לחמ' חפ' בזמן קרוב דלגעה
 דלגעה ובח"ט רס"ט' כדך כדריחא דרס' ימ' מחל' והבס'
 וזל' דכסכל זה לא מחייב' בקרבן כל' ביחא מקדש ובכ"ט

דמיונה בקרבן איירי בידוע שהוא מן המקור דל"כ מאי פריך
 ב"ש שס ויחוס דלמא דס מחלולא הוה הרי ידוע שהוא ממקור
 נס בידוע שהוא ממקור ע"כ ל"ל יודעת שפניה מקורה וד"כ אין
 לחלץ בין מאלא על שו למאלא על שלה ע"כ דבריו וכן דברים
 חמוצין לפיכך דהא בש"ס ר"פ הרוח מוקמי' להך מהני' הנ"ל
 דליירי בדלוגשה וע"כ מחקי' בין מאלא על שו למאלא על שלה
 אחר וכן מושב דאחרי' לימור דהרנשה שם ע"כ וד"כ ממילא
 נ"י האמה נק"מ קוש' הנ"ל דיל' דה"ס וד"כ דה"ס וד"כ דה"ס
 חירי בדלא ארנשה וע"כ ספיר מספקין לה בדם לדדים מ"ח
 קך מהני' הנ"ל דליירי בדלוגשה ע"כ אחר' דס מקור ומחייבי'
 להו בקרבן וד"כ אולם כל פיקר קשישטו הוא על הס"ד ב"ר
 הרוח דלי לא קך מימרה דשמואל הו' ניחא לי' לאוקמי' מהני'
 בדלא ארנשה וע"כ ספיר יקשה ולפי' יקשה ח"ך מחייבי'
 להו בקרבן בדלא ארנשה ויחוס דלמא דס לדדים הוא וכל'
 וזה שגריה בישב זה דהנה לכאורה בלא"ה יקשה בזה דמספקין
 ברוחא מ"ח בדם לדדים דלפ"ה דליירי בדלא ארנשה ע"כ יקש'
 מהא דתנן דרס הנמאל בפרוורזו עסקין עמא דמוקדא מן המקור
 ובב"ייתא דר"ח שס מחייבי' לא על ביחא מקדס מטעם דרוב
 דמיס מן המקור ובב"כ כ"ד ח' אחר' דרס המקור הו' רוב ומלי'
 ע"כ וס ע"כ חירי בדלא ארנשה דלי' בדלוגשה שפניה מקורה
 או שדס זכ מן המקור (וכי' שיבאר לו להלן במהות ההרנשה
 בס"ד) פשיטא דליכא לחיסה פוקי כלל דודאי הוא ממקור א"ו דליירי
 בדלא ארנשה וע"כ אחר' דודאי הו' ממקור משום דרוב דמיס
 מן המקור וס דמי המקור מליין ויחר נגד שארי דמיס ומשה
 יקשה מ"ס ברוחא מ"ח מספקין לה בדם לדדים ככל' והנה לפי
 מ"ס הר"מ ב"ס דמ"ס דס הנמאל בפרוורזו ח"בים עליו וזה
 הנמאל מן הול ולפיס אבל אס נמאל מן הול ולחון הו' ספק
 ע"כ ח"כ דיל' דבקר דרוחא מ"ח חירי שא"י אס מאלא מן
 הול ולפיס או לחון וד"כ אס ידוע לא שאלא מן הול ולפיס
 לא מספקין בדם לדדים אלא ד"כ ח"כ יקשה לדמה הר"מ
 קך מהני' דמאלא על שו או על שלה אוחוס דמיב בקרבן והרי קך
 שיור וס דהיינו אוחוס ח"ן

שיור לבדיקה רק לקיטח מנחון
 ונ"מ ב"ש ס"ס וד"כ ח"ך
 מחייבס להו בקרבן דודאי ולמלח
 ה' מן הול ולחון דמספקין
 בדם ע"כ וכל' וכבר הרגיש בזה
 ה"ס ב"ס ק' בשאלה הכנים
 ע"כ שכתב דמה שכתב הר"מ
 דמן הול ולחון הו' ספק זה בשמאלה קרוב להלול מנחון ד"ס
 קלח רח' דלחא מעלי' אבל אס מאלא מנחון אחרין משהמל
 הוא דס המקור דרוב דמיס מן המקור ע"כ וד"כ לדדי' ודלי
 דהיקד' ק' מ"ס מספקין ברוחא מ"ח בדם לדדים וכל' אולם
 נס לפי מה שיבאר לו להלן במקרה ב' הוא ו' בס"ד דמדברי
 הלט רפ"ס גראה דס"ל דנס אס מאלא מנחון מספקין בדם
 ע"כ ע"כ אלא הרי לך לייבז לפ"ה קך מהני' דמחייבי'
 בקרבן במאלא על שו או שלה ככל' ובב"כ בישב זה דל"ה דהו'
 ספק רק בדלא ארנשה דהכחה מל"ס הו' משטא דליין מרגישות
 לקרנא דעלי' והו' פלגא נגד רוב המקור אבל היכא דלוגשה ח"ן
 לפס כלל דודאי הוא ממקור וכן מהני' דמאלא על שו או
 אוקימנא ב"ר הרוח דליירי בדלוגשה וע"כ מחייבס בקרבן
 וד"כ ח"כ ל"י לפי האמה אלא לפי הס"ד דך מהני' חירי בדלא
 ארנשה וכל' ודלי דיקשה טובא ח"ך הו' ניחא לי' מהני' וזה
 דברי שמואל דלס"ה דלא בעיין הרנשה ככל' עכ"ה ח"ך ברוחא
 מ"ח ומספקין בדם לדדים וכל' וד"כ אחר' חיקד' קך מהני'
 דמאלא על שו או שלה אוחוס ח"ך מחייבי' להו בקרבן כו'
 ודלי היקד' ח"ך מחייבי' להו בקרבן ומ"ס לא מספקין בדם
 לדדים ודלוגשה ברוחא מ"ח מ"כ לך גראה דהא דמקלין
 ברוחא מ"ח הוא מטעם שכתב בב"כ ק"ו דרוב נשים ח"ן רוחין
 בשה נשים וע"כ סת"כ ב"כ לבדיקה שפניה ולא אחרין
 ח"ן כל לבשות ח"ן ע"כ בב"כ והו' ק י"ל ד"ס מספקין שס
 בדם לדדים הנס דרוחא מן המקור דנגד זה הו' רוב נשים הנ"ל
 וסלפך לזה המישב דליין מרגישות הו' רובא להחירא וזה

ל"כ מדס הנמאל בפרוורזו וכמבואר ומשהו הו' לא קשה ב"כ
 מדך מהני' דמאלא על שו דך רובא דרוב נשים כל הנ"ל לא
 שייך רק ברוחא מ"ס מ"ס ואחוס דליין לקבוע להו וסלח דלמלס
 הרוח מ"ס ולאסרה א"כ נזה שפיר אחרין דך רובא דרוב
 נשים כו' מסייעי לה דליין החשמים גורס לה לרואה דס מאלא
 בשלל רוחא מ"ס רק פ"ה או ב"כ ואין אחרין דין על האשה רק
 על הדס וכבר י"ל שאל החשמים גורס לה רחיה ו רך דרך מקרה
 והזמן מאלא הדס אחר החשמים בזה לא שייך כלל הו' רובא
 דרוב נשים הנ"ל דזה יאמר לכמה נשים שמאלא דס על עד הבדיקה
 ומה לי אס בדקה אחר חשמים או בדקה בחלשע היום ומאלא דס
 ולפי' קלקלחא הוא הקנהה דאס לא מאלא דס רק פ"ה או ב"כ
 אחר' שמאלא זה דך מקרה והזמן ולא החשמים גורס לה רחיה
 ו וד"כ הו' ח"ן כלן רוב זה דרוב נשים הנ"ל ואוליין בזה קך רובא
 דרוב דמיס מן המקור ושמאלא ודלי משלל כמאלא ב"כ אחר
 החשמים דהכחה ליכא למחלי במקרה והזמן ומלפך לומר שהחשמים
 גורס לה רחיה ו שפיר אחרין דליכא רובא מסייעי לה והו'
 דרוב נשים ח"ן רוחא ב"כ וע"כ מספקין לה בדם לדדים וד"כ
 וע"כ פור ב"מ בזה בפניהה

הנהיגה
 *ב"כ אחר' אחר' זה מאלא ב"כ
 ס' קפ"ו ס"ק י"ד מ"ה ב"כ
 ס"ק ב' שכתב ב"כ לחלץ כ"ל ע"כ
 לק"פ ב"כ ד"כ ועשה ח"כ ב"כ
 ד"כ סוגי' ד"כ הרוח לזלח
 דברי שמואל היינו אומרים דלא
 משגיחין כלל בהרנשה או דה"ה
 בזמן קרוב שפיר אחרין דלוגשה ולאו דלעשה ומשהו ח"כ
 הכל דך גרייתא דרוחא מ"ח ומספקין בדם לדדים הוא משום
 דנס דרוב דמיס מן המקור נגד זה ח"כ קך רובא דרוב נשים
 ח"ן רוחא מ"ח ובין דליכא רובא נגד רובא הו' ספק וך מהני'
 דמאלא על שו כו' חירי במאלא פ"ה דהכחה ליכא רובא להחירא
 ככל' ע"כ ואוליין בזה קך רובא דהו' מן המקור וכן מהני' דס
 הנמאל בפרוורזו ח"כ ב"כ מטעם דרוב דמיס מהמקור ככל'
 ומה דמספקין בדם לדדים במאלא מן הול ולחון י"ל בדלמחא
 לא ס"ל לס"ד דך סוגי' ד"כ הרוח דין זה דהא חילוק זה
 דמן הול ולפיס או לחון ח"ן

הנהיגה
 *א"ו הו' ס"ל כ"ס ח"ס שס דליירי
 במאלא נגד פרוורזו דמובח דמל"ה
 חלח ע"כ ב"כ
 כסוגי' ה"ס שס ב"כ י"ז ב"כ ח"ך
 עשה שחידס לו שמואל דב"כ
 הרנשה וכלא אחרין בזמן קרוב
 דלוגשה ולאו דלעשה שפיר יקשה לו קך מהני' דמאלא על שו
 או שלה דמחייבי' בקרבן והרי כיון דפ"כ חירי בדלא ארנשה
 ובמו שהוכיח שס ח"כ ח"כא נס כלן רובא להחירא והו' דלי
 ח"כא דלחא ממקור היכה מרגש דרוב נשים מרגישות ובב"כ
 לך אה לומר שיהי המימוש ח"כ מלי חוה דלולח בזה
 רוב זה דרוב דמיס מהמקור ואחר דלוגשה ולאו דלעשה בזמן
 קרוב נייל בזה רוב זה דבזמן קרוב ח"ך סוטוה בהרנשה וס
 לדים ובהפך לזה מישב זה דלפ"ה שהוא מן המקור עכ"ה
 לא ארנשה כלל הו' רובא להחירא וכמ"ל שמואל במימרה דירי'
 וכמ"ל בלוח ה' והו' דלפ"ה דספיקא הו' עכ"ה יקשה ח"ך מחייבי'
 להו בקרבן ודלי ומה לא נספס בדם לדדים ובמספקין ברוחא
 מ"ח וכל' וע"כ משני דליירי בדלוגשה וע"כ מחייבין להו
 בקרבן ודלי דרוב דמיס מן המקור ובעדו ליכא שס רוב המסייע
 להיחר וע"כ מחייבי' בקרבן וכן דרס הנמאל בפרוורזו דפ"כ
 חירי בדלא ארנשה וכמ"ל נלמלא ה"ס דאחר' דהו' ודלי ממקור
 משום דליירי במאלא מן הול ולפיס דמובח דהו' ממקור וס
 מאלא מן הול ולחון בחלח ח"ך ספק ובמ"ס הר"מ וכל'
 (ומה דלכ"ל מה מ"ה ב"כ י"ז ח' אשה מהו שדבדוק ד"כ
 חירי בדלא ארנשה ועכ"ה מחייבי' בקרבן זה שיבאר לו להלן בך
 רוחא מ"ח ב"כ ע"כ ועכ"ה ב"כ ק"ל ב"כ ס"ל ב"כ יבאר השיטה
 שס ב"כ ה"ס ע"כ) וד"כ סוגי' ו על כן

ח אכנס
 לפי מה שכתב למעלה ח"כ ב"כ נידחה רח'
 מה"מ"ל שכתב למעלה ח"כ ב"כ שר"ה להוכיח
 מסוגי' ו דב"כ הרנשה ח"כ ודלי ילחא מנופה וכל' ופי'
 האחר ח"ן שס רח' וספיר י"ל דלא בעי' הרנשה רק לברר
 אס הדס הוא מנופה ועכ"ה שפיר מקש' מל הו' מהני' הנ"ל
 דנס שס ח"ן דהנר ב"כ ח"כ ודלי מנופה ומ"ס למעלה בלחא

לשואל וזה שפי' רש"י ק' בחי' דר"א ולא פי' ק' בחי' דר"י
משום דר"י פשיטא דלא ק"מ כל הני חיובי כיון דשואל לא
חיירי כלל דטעורא לגמרי רק דטעורא מה"ט וטעורא מדרבנן ואל"כ
פשיטא דלק"מ כל הני קושיות וכלל חזנא לר"א דשואל מטהר
הפי' מדרבנן ובס"ד' לנאורה יקשה לדידיה כל הני קושיות הנ"ל
ומזה נבדל שפ"ס טעורא מדרבנן' לזה פרש"י דר"מ לא קשה כל הני
חיובי הנ"ל דמה דשואל מטהר הפי' מדרבנן אין העצם משום
הרגשה כדביוס"ד מהחילה רק עצמו הוא משום דקדקא ח"מ
טעורא' הא לא"ה בלחמא טעורא מדרבנן ואל"כ (שוב אח"כ רחמי
בספר בינה חזק להרבה מיהר"א דאלגני בשאר בית הנשים עתה
ג"כ לדברי הס"ט וכחצו דברי רש"י הנ"ל כמנ"ס ע"מ) ועי'
עוד במ"ס דבריו רש"י הנ"ל בחקירה השניה :

עתה נשוכה לרחוק שארי הראוי' שביבא בס"ס שם לזכור
מרש"י וחוס' דלית לה כלל ענין זה דהרגשה ע"מ
דבריו באורך' חזנא ק' אחר הענין הישג' אין שום הכרח בכל
הראוי' שו' למדא מתקוקא חדשה בין הפוסקים ובמ"ס בס"ד' הראוי'
הראשונה הביא מנ"ס ד' ה' ח' גבי היטוקא כו' אשכ"ח סדין
שלא מלולגריס בדם ח"מ לה ופרש"י שם שלא ידמי' אי ה"ה מנופה
זו לא תלי' שצברה בשוק ש"ט ולאו אדעתה ע"מ' מוכח מה
דריבא דידוע בודאי שיהא מנופה ה"ה טעורא הנס' דלא ארענה
ע"מ' ולפי מ"ס שנבחר דבריו למעלה אין זו רחיה כלל'
דא"כ' אם היה ידוע לו בודאי שבה מנופה היה טעורא מה"ה
ומעטס דחוקא דס' לזכור בהרגשה ואח"כ בודאי ארענה ולאו
אדעתה ובזמן דאחרי' בדם הנמלא כפרו וזכור' וכל' א"ך היכא דאין
הדבר מוכח ש"מ מנופה בזה חזק דין היטוק' מגדולה דבגדול' גזר
חז"ל דלא נחלי' דאח"כ מעלמא כ"א בידוע שצברה בשוק ש"ט
ובחיטוקא לא גזר' חז"ל ע"ל' דאין דס' מלי' בה וע"מ' הנ"ל
דאח"כ מעלמא ח"מ' ח"מ' אם עברה בשוק ש"ט' ואל"כ לפי זה עמ"ס
הש"ך בס"י ק"ן סק"ן דבחיטוקא מטהר' ח"מ' כהם שנמלא על
בשרה ורחי' נכנס' טעל בשרה אחרי' בס"ס ר"פ הירושא דאחרי'
ודלוי' מנופה אח"כ ואל"כ ככה"כ

טעורא מן הבורר' וממילא
דאין לחזק בזה בין היטוקא
לגדולה' הא לק"מ דכבר כתב
הרשב"א דהור"א בשאר הכהמים
ד' קע"ח ח' דמ"ס בס"ס דעל
בשרה ודלוי' מנופה אח"כ כו'
אין זה דבר ברור דכבר אפ"ר שנקטל' בגד' וניהו על הבשר ח"מ
מלחמא מביין רגליה ניהו על הבשר' חזנא עיקר' הטעם בזה
דינין דמנופה חזיה ובנופה לבד אשהכח רגליה לבד' ומחזק
דמנופה אח"כ וע"כ אין חולין ח"מ' עברה בשוק ש"ט כו' ע"מ' וז"ל
לפי מה שחיקט חז"ל לאחר הכהמים' כל שאין לפניו ח"מ' מבוררת
כנון דס' מה' או בידוע שצברה בשוק ש"ט אבל אם ח"מ' לה שצברה
בשוק ש"ט' או לא שצברה לפי החז"ל ל"א דלמא עברה ולאו אדעתה
זה לא שכיח שהשגח' אם עברה זו לא וע"כ הלי' יותר ש"מ
מנופה דשכיח בה דמיס' וכמו שכתב הרשב"א בחי' לגדה דבאהיו
למעלה חזק ד' בהנה"ה ע"מ' ולפי"ז שפיר אחריו דנמלא על
בשרה ח"מ' ידוע לה שצברה בשוק ש"ט לא מיקרי' זה הלי' מבוררת
לפניו משום דנס' זה לא שכיח שיהיה ניהו בין רגליה על בשרה
לבד וזהו שחזרו בס"ס דאי מעלמא על חלוקה אבע"ל לשהכחתי'
א"ך כ"ל לפי הקהיל' חזנא לר"מ' דאח"כ מעלמא ח"מ'
היכא דליבא הלי' מבוררת לפניו וכמו ח"מ' לה לא ח"מ עברה
בשוק ש"ט' או לא הלי' מה"ה דעברה בשוק ש"ט' ולאו אדעתה
ומעטס שהכחתי' למעלה חזק ד' ואח"כ ע"מ' ח"מ' ה"ה הנמלא על
בשרה אחרי' מה"ה דכיון דלא ארענה מעלמא אח"כ וניהו בין
רגליה על בשרה לבד וע"כ מוכרח' בכל הפוסקים דנס' כהם
הנמלא על בשרה ח"מ' רק מדרבנן וכמחזק' לל' מעין דבריהם'
ומענה ח"מ' ג"כ הש"ך דבחיטוקא ש"מ' חז"ל ע"ל' חוקמ'
דלחוריה' וע"כ ח"מ' הנמלא על בשרה טעורא' וזהו ח"מ' דברי
רש"י ד' ה' שכתב מהחילה הטעם דמטהר' בחיטוקא משום
דמח' עברה בשוק ש"ט' ואח"כ סיים בפעמו דחז"ל לא גזר' ע"מ'
(ועי' במעל"מ פ"ק שנה"ה בזה ע"מ') ולפי הנ"ל ח"מ' דמהחילה
כהם הטעם דמח' עברה כו' לומר דאין כן טעורא מה"ה דכיון

אין זה דבר ברור דכבר אפ"ר שנקטל' בגד' וניהו על הבשר ח"מ
מלחמא מביין רגליה ניהו על הבשר' חזנא עיקר' הטעם בזה
דינין דמנופה חזיה ובנופה לבד אשהכח רגליה לבד' ומחזק
דמנופה אח"כ וע"כ אין חולין ח"מ' עברה בשוק ש"ט כו' ע"מ' וז"ל
לפי מה שחיקט חז"ל לאחר הכהמים' כל שאין לפניו ח"מ' מבוררת
כנון דס' מה' או בידוע שצברה בשוק ש"ט אבל אם ח"מ' לה שצברה
בשוק ש"ט' או לא שצברה לפי החז"ל ל"א דלמא עברה ולאו אדעתה
זה לא שכיח שהשגח' אם עברה זו לא וע"כ הלי' יותר ש"מ
מנופה דשכיח בה דמיס' וכמו שכתב הרשב"א בחי' לגדה דבאהיו
למעלה חזק ד' בהנה"ה ע"מ' ולפי"ז שפיר אחריו דנמלא על
בשרה ח"מ' ידוע לה שצברה בשוק ש"ט לא מיקרי' זה הלי' מבוררת
לפניו משום דנס' זה לא שכיח שיהיה ניהו בין רגליה על בשרה
לבד וזהו שחזרו בס"ס דאי מעלמא על חלוקה אבע"ל לשהכחתי'
א"ך כ"ל לפי הקהיל' חזנא לר"מ' דאח"כ מעלמא ח"מ'
היכא דליבא הלי' מבוררת לפניו וכמו ח"מ' לה לא ח"מ עברה
בשוק ש"ט' או לא הלי' מה"ה דעברה בשוק ש"ט' ולאו אדעתה
ומעטס שהכחתי' למעלה חזק ד' ואח"כ ע"מ' ח"מ' ה"ה הנמלא על
בשרה אחרי' מה"ה דכיון דלא ארענה מעלמא אח"כ וניהו בין
רגליה על בשרה לבד וע"כ מוכרח' בכל הפוסקים דנס' כהם
הנמלא על בשרה ח"מ' רק מדרבנן וכמחזק' לל' מעין דבריהם'
ומענה ח"מ' ג"כ הש"ך דבחיטוקא ש"מ' חז"ל ע"ל' חוקמ'
דלחוריה' וע"כ ח"מ' הנמלא על בשרה טעורא' וזהו ח"מ' דברי
רש"י ד' ה' שכתב מהחילה הטעם דמטהר' בחיטוקא משום
דמח' עברה בשוק ש"ט' ואח"כ סיים בפעמו דחז"ל לא גזר' ע"מ'
(ועי' במעל"מ פ"ק שנה"ה בזה ע"מ') ולפי הנ"ל ח"מ' דמהחילה
כהם הטעם דמח' עברה כו' לומר דאין כן טעורא מה"ה דכיון

אין זה דבר ברור דכבר אפ"ר שנקטל' בגד' וניהו על הבשר ח"מ
מלחמא מביין רגליה ניהו על הבשר' חזנא עיקר' הטעם בזה
דינין דמנופה חזיה ובנופה לבד אשהכח רגליה לבד' ומחזק
דמנופה אח"כ וע"כ אין חולין ח"מ' עברה בשוק ש"ט כו' ע"מ' וז"ל
לפי מה שחיקט חז"ל לאחר הכהמים' כל שאין לפניו ח"מ' מבוררת
כנון דס' מה' או בידוע שצברה בשוק ש"ט אבל אם ח"מ' לה שצברה
בשוק ש"ט' או לא שצברה לפי החז"ל ל"א דלמא עברה ולאו אדעתה
זה לא שכיח שהשגח' אם עברה זו לא וע"כ הלי' יותר ש"מ
מנופה דשכיח בה דמיס' וכמו שכתב הרשב"א בחי' לגדה דבאהיו
למעלה חזק ד' בהנה"ה ע"מ' ולפי"ז שפיר אחריו דנמלא על
בשרה ח"מ' ידוע לה שצברה בשוק ש"ט לא מיקרי' זה הלי' מבוררת
לפניו משום דנס' זה לא שכיח שיהיה ניהו בין רגליה על בשרה
לבד וזהו שחזרו בס"ס דאי מעלמא על חלוקה אבע"ל לשהכחתי'
א"ך כ"ל לפי הקהיל' חזנא לר"מ' דאח"כ מעלמא ח"מ'
היכא דליבא הלי' מבוררת לפניו וכמו ח"מ' לה לא ח"מ עברה
בשוק ש"ט' או לא הלי' מה"ה דעברה בשוק ש"ט' ולאו אדעתה
ומעטס שהכחתי' למעלה חזק ד' ואח"כ ע"מ' ח"מ' ה"ה הנמלא על
בשרה אחרי' מה"ה דכיון דלא ארענה מעלמא אח"כ וניהו בין
רגליה על בשרה לבד וע"כ מוכרח' בכל הפוסקים דנס' כהם
הנמלא על בשרה ח"מ' רק מדרבנן וכמחזק' לל' מעין דבריהם'
ומענה ח"מ' ג"כ הש"ך דבחיטוקא ש"מ' חז"ל ע"ל' חוקמ'
דלחוריה' וע"כ ח"מ' הנמלא על בשרה טעורא' וזהו ח"מ' דברי
רש"י ד' ה' שכתב מהחילה הטעם דמטהר' בחיטוקא משום
דמח' עברה בשוק ש"ט' ואח"כ סיים בפעמו דחז"ל לא גזר' ע"מ'
(ועי' במעל"מ פ"ק שנה"ה בזה ע"מ') ולפי הנ"ל ח"מ' דמהחילה
כהם הטעם דמח' עברה כו' לומר דאין כן טעורא מה"ה דכיון

מן הבורר' דמחייב' נקדקן חזנא חזק ד' מה"ה לק"מ כל הני חיובי

ענה ונחל לבדל דברי חס' והרץ הצל' הכה לפי המבואר
למשה לים כלל ההס' והרץ בדנה רק כל אחד הס' ו
הטעם היוהר מסבחר לו ההס' מסבחר להס' ונחל דע"ס סל לכוה'
ביוהר הבהנים מוסס דמנהס חלחל דשכיוה חלחל דמיס
והחן זה נחשח חלחל לספק כלל (וודקה דדס ולא נחס ליה לבו)
וממנה חלחל דסל' דין דהרנשה ענל' הרי חוקק דס לבוח דהרנשה
חל' רק מיטש דלחן דמניסוה וד' חשרי לכחמס מו"ס דגס חלחל
חל' דחלח' בנר רובח' והרץ הס' לו הכהס חלחל ובוהו דמיה'
יוס לבו דך דקה דבשכרה דנע' הרנשה וסל' דמיה' טמחה חל' חל'
בנחל הרנשה : וסל' חל' רק הספק הוה דמחא מעלמח ובספק
דחלח' : גס כוה' חלח' לחמחל' : וכו' ביוהר חס' והרץ : חלחס
לדיחא חל' קוס פלוגתה גס חס' והרץ : וכו' דך יכר ונחל לבסווח
דמנהס וחמס המחלחל וסל' דך יכר ונחל לבסווח

יב הראי' האנשיהם מהם' ס' ב' ו' והנה עיקר הראיה כב' דהה בם'ט' עמנו דקס חייבי לשהמה' א' חן מ"מ דהכב דיש להדיח מחלן דכהנים טהורים מה'ה' גם וזה העשם דההנהגה דהח לשהמה לא בעי' ההנהגה ועכ"ל אמרי' דכהנים דרבען ובמ"ס דבירי' לתעלה' א' והנה מקודם אומר דלכאורה יקשה דמכאורניו ופ"ה הר"ן ב'ח' והנה העשם לז"ל ע' בהכנים רח' בבגמגמא ע"ה דהמכלל הוא משום דרעין דהכבד בודאי טמא ע"כ נזרז טומאה' נ"ל על האשה והביתו בם'ט' שס' מבוזר מזה דהס"ל הר"ן דהכבד טמא מה'ה' וז"ל בם'ט' שס' בהדיוק' ק' לדעה דהר"ן ע"ס דג"ה ועפ"י' אמריה דגר המהכבד כו' והרי במוציא הארץ' עסקי' לענין טהרה הכבד שגמלא' עליו ההכבד ועכ"ל אמרי' ההנהגה להכנים דרבען' וכלהו' היא חתימה דהכבד ע"ה הראי' הניל' וזוין ספר ח' הר"ן ח"י' שזכר להאמיר בו' וכלהו' ר"ל בישוב

הוא רכבן וזכרן. והי' דרבנן מעשה דמיה' סמרי' להקל מנחל ס"ס ספק
בצב' וזהו' דס' שמח מעמלה וכתב' הו"ס' סס במהי' . ויגדלה' שס'
סמרי' הרבנ' בזה וע"כ לא הביא רשיונו מה"ס' הדומה מחלן
דמרי' כהמים דרבנן אפי' היכא דליכא טעמא דהרבנא ומשום
דבס"ס ל' דטעמא הוא משום ס' ככל' . וע"כ לא הוכיחו מדברי
הרמ"ס שכתבו דרבין דרביהו נבטו מנחל ס"ס לא מקילי' אי' חלו משום
דליכא למחלי בצב' כו' . וכוננה' בזה מנחל ס' שהיה קשה להם
ביון דכהמים דרבנן ל"ל להגח למיחלי' בצב' בלא"ה טעוריה כיון
דמחליה רק מדרבנן ויבדלנה' בדס' הו"ס' וע"כ כהבו דהולק' ההנח
למחר דע"כ טעוריה משום דליון בצב' משום דבלא"ה לא הי'
מקילין בזה כיון דרביהו הוא נבטו מנחל ס' ולפי' מוכח מהחוסרות
דמחליה כהמים מדרבנן אפי' וזהו' הטעם דליכא למחלי' בצב'
ובצ"כ ל"ל דהטעם הוא דגם בספק השקול מטערי' מיה' וכתב'
הרמ"ס . גם מ"ל למעלה בזהו' דעה הר"ן דע"כ הי' דרבנן משום
דהי' ס"ס כו' הנס דס"ס אי' מנחל ס' הו"ס' . אמנם ס' לעין בזה
דלמחרה הכל ספק . הוא כמא מנוסה ושמח טעמא וזהו' לא
הא' הוא צב' או' ס' עמ"כ בזה בע"כ . סס" קפ"ח וספ"ס דיי' להקל
בין ג'ו' דלכא חיט מכריז משא"ל דס' הי' משקל ומכריז' (פ' ט"ב
מיה' ס' ק"ו) . אך לפי' ח"כ בכל הכהמים איכא ס"ס זה דשמח
בצב' ושמח דס' מעמלה וזה' למח' ככה הר"ן דטעמא דכהמים

11/11/11

[illegible]

דרבנן חשי' היכא דליכא טעמא דהרגשה כמו בטירוח וככל' חש' שוב אל הכרח לומר כשמואל כו' וככל' ודבריו אלו תמוזין אללי מאוד דלשו שמואל הוכיח דיתו דבעי' הרגשה נוחה' ממנ' כהמים דרבנן הא שמואל דריש לה מקרא דבבבשרה ודרי' גם בזה הורה גם הס' לדעת חס' סל' לשמואל דלח' ודלי' יאל שמואל בעי' הרגשה דוקא ממנ' חין ניקוס אכן וגדלה דרבנן ענופה ממלי שום לחן ודוק כלל דהרליה שבידי מהא דלרשב'ל בד' ס"ב ע"ב דכהנים דרבנן חשי' לענין טירוח דליכא היט' דהרגשה חין מזה שום רליה דלניי על שמואל דהא שמואל לזו מהי' טעמא לחור דבעי' הרגשה ממנ' רק מדרשא דקרא דבבבשרה הגל' ואל' שפיר יל' דבזה חין חלק ענין גם דהרליה שבידי מהא דלח' דלח' בד' ע"ב ס"ב חס'ד מביא חס'ד ונחלל קמ'ל' דלפי פיש' שם שבידי קרבן וליה נחלל ומומב מזה דלא בעי' הרגשה - אלא דברי הס' ונפלאה היא בעיני ובי בדברי' כאלה נדחה הלכה פסוקה ותימרח לשמואל ובי זוהי דרכה של תורה לפסוק הלכה למעשה ע"י פלפולים כאלו כל מעיין בדרך יראה שאין כדאי להשיח נייר ודיו כחנם להשיג ע"י מה גם שדבר כחבשי בזהו הקודם שאין שום רליה משם - וגם הס' שכלל בזהו שם ש רליה זו' וע"כ הדבר ברור דגם דעת חס' דכמה כל הפוסקים הגל' דבעי' מה"ם הרגשה דוקא - והרליה שהביא בש"ט משארי דיבורי חס' וככל' חין רליה כלל דרליה ח' ובי' כבר דמיט בזהו הקודם בדברי רש"י זל' וכומ"ס שם (גם מ"ם בריאה ג' דחוס' לא מקו על רש"י רק מטעם דרבי ל"א דחולין כחמה בריאיה' כ"א מסקן ולא בודלי כו' לא מלאה זה בחוס' שם כמבואר לכל מאי' ולא ידעה' אלה מנה דרבניו בחוס') :

ה' רראיה ה' חן המלךד לעשות מתחקה בין חוס' וזין
הר"ן ולא פליגי רק בעצמו של דבר חבל לא
לענין הדין והוא דכבר נתחבר בדבריו לעשה חוס' ח' וזהו ד'
דל עיקר מה דלחמי' כחמים דרבנן הוא מטעם דמח' בע'
הרעשה דחוקא ונכתמים היו ספק השקל ח' מטעם ח' מעלתא
דבאקרא לזס מיטעס דחין מרנישום הו"ל רובא להחריט ע"ש
ות"ס ה"ט בעצמה דלחמיס דרבנן דנז"ס הוא לשאר כחן בספק
כמו בספק ממזר כו' הא ודאי ליהא דלא גרע חיסור נדה מכל
חיסורין שבתורה וימאן דס"ל בכל חיסורין שבתורה דסד"ל מה"ס
לחומרה כמו כן ס"ל כחן וחין שום חילוק ביניהם וימאנר שגרי
דחומצין קרא חומצין קרי' ובת"ס הפוסק' ללוחז רח' דסד"ל בזה
ממאנר ודע שדרי הפוסק' החוקק' על הר"מ ס"ל דסד"ל מה"ס
לחומ' הביור רח' לזס מנך מ"ד לומייב חס' הלוי חס' בנח' חס' חס'
וחי ספיקו מואר מה"ס ח"ך מחייב' ל' בקרבן וחס' ג' דאן קי"ל
כמ"ד דבע' מה' חס' מנ' חרי' חלום בזה ל"פ ח' ספק חסור
מה"ס חולא עי' בדבריהם וחי"ס הרי כחן דנדה ה"י ג"כ בדבריהם
י"ד ב' דחייב' בזה' ע"ש : הנה מוצא דכס' כחן חס' דספק
חסור מה"ס : שוב מלאה לד' בזה"ל להרשב"א בענין ח' מודיע
ההערכות ח' ק"ב ח' שביא רח' דסד"ל מה"ס לחומרה ודלא
כה"מ מנך ברייהא דנדה הנ"ל ע"ש : הנה מוצא לד' דנס
בחסור נדה ספק חסור מה"ס ות"ס בזה"ל ס"ס הירעה כהס
דס ולא כהס כו' דבר הקדש שס בנח"ס דלחמי נימא סד"ל לחומרה
וח' דעיקר הכוונה הוא מטעם דלא לרעבה כח"ס שמואל ח' ח' ח'
כן משמע דרשב"א בזה"ל ח' שרר הכתמים ע"ש : וכבר נהנינו
לעשה דכ"מ מחברי כל הפוסק' דעיקר הירא הכתמים מה"ס
הוא משום דבע' הפגש ע"ש חלום בזה' דהרעשה למד לא סי'
כן חס' ח' ודאי מטעם דהנח' דהרעשה ולאו דעשה כיון דחוקא
דס לבזס דהרעשה וע"ל לריבן לזס ג"ל לה"ס חליטא לחסחשוק'
שחא מעלתא דכמו דל' דלרעבה ולאו דעשה כמו כן י"ל דעברה
בשוק ש"ל ולאו דעשה : ובאקרא לזס מיטעס דחין מרנישום
הו"ל רובא להחריט ובה ח"ס מ"ס ב"ס ע"ל החי"ס הנ"ל
שכתב דמנח' כוונה ג"ל דלרעב דבעברה כח"ס שמואל ובהס הס"ס
ע"ל דלרעב דהנח' לא משום כן דפסוקא דלרעבא משמע דרעס
דס ולא כהס ע"ש : ואפי' ח"ס ח"ס דלרעבי בע' חלי קרא דבעברה
דבע' הרעשה : וחלי קרא דס לא כהס : למד דהוי ספק שחא
מעלתא ומעלה ה"י חרי' שמיני הווינו הכתמים מה"ס וכן נראה
מלפנין הרשב"א בזה"ל חס' ע"ש :

מקור מקומו טמא ח"כ טמא הבגד ח"כ בלא הרגשה ע"כ הבגד טמא
 טומאה ערב מזה לדעת הר"ן וכו' : ומעשה ח"כ מ"ס ב"ש : ר"ל
 הנה לכהנים דרבנן גם לענין טהרה הבגד דכל מ"ס למעלה הוא
 דוקא בשלל העביר עליו ז' : סממנין אבל אם העביר עליו ז'
 סממנין ולא עבר ח"כ הו"ס להחיר כהם זה מזה"ס גם וזהו השעם
 הרגשה ומעטם דכיון דהוי ספק השקול חי מנופה או מעלמא
 מוקמי' לה לחוקה טהרה דידה : והטעם חו' ליהא למימר דדמי
 המקור מזוין ביותר כנ"ל דלא נדנ' זה חיט מזוי שדס המקור
 לא יעבור ע"י ז' סממנין דטהרא דמלמא דס נדה שובר כביבס
 ז' סממנין : ומעשה נמשב גם לז' זה שנאמר שהוא דס נדה
 לאיט מזוי וכוין דהוי ספק השקול נוקמי' לה בחוקה טהרה ואל'
 לשמאל רק מדרבנן שגורו על הכתמים לחשוש עליהם שהם דס
 נדה וברי כחן במהני' כבד הסבילו לנגד זה ואל' לחשוש רק
 שמה לא נחבטל עדיין הדס וסופו ללמא ע"י פסון וע"כ שפיר
 קאמר רשב"ל דבאן ל"ח ליה כיון דמה"ס בלא"ה טהור וכו' ואל'
 ולפי"ז מ"ס במהני' ה"ז לבע' בו' וזהו עיקר הטעם מה דמטהרין
 להסירות משום דס נדה דרבו הוא טעבור ע"י ז' סממנין ואל'
 יורה"ש להלוח בלבס ואין טומאה רק מדרבנן וכו' : וזה מה
 ש"ל לדעת הר"ן : אמנם הוסי' שכתבו מיהו כיון דרגילותו בו'
 נראה מדבריהם דגם אולי הטעם בלבס הכל' אולי להקל מפלמא
 כהמים דרבנן : ולכאורה משמע נזה דכהמים דרבנן גם וזהו
 טעמא דהרגשה וכמו"ס הס"ס כנ"ל : והנה ה"י חפ"ל דזהו בלמא
 טוהה הוסי' כמ"ס למעלה דכיון דרגילותו לבוא מנופה הוי דמי המקור
 מזוין : וע"כ אין להקל וזהו טעמא דה"י בלבס : ומשום דכיון
 דדמי המקור מזוין ח"כ חי לאו טעמא בלבס היה לו לשמאל
 מה"ס חס הטהרות כיון דליכא כלן טעמא דהרגשה וכו"ס למעלה :
 אמנם שפעה דלימא דהוסי' לא משמע כן כמבואר למעין :

אמנם מה ש"ל בשוב זה
 דכנה הוסי' ב"ש
 דר"ס הנ"ל כהבו דמה"ס טהור
 ח"כ למפרע דכיון שאין שום
 ללאה ע"י סממנין נחבטל ח"כ
 מדרבנן טמא למפרע דהוא

והקפיד להאילו ע"י סממנין פ"י' ולפי"ז י"ל דדוקא היכא
 דעיקר בטומאה מהחילה היה מזה"ס הנס שאל"כ נתייבש ואל'
 ללאה ממש ח"כ ע"י סממנין : עכ"ל נזר חו"ל לשאל למפרע
 קודם הכיזום הוא"ל והקפיד עליו כנ"ל משא"כ היכא דעיקר הטומא'
 ח"כ רק מדרבנן ומה"ס אין כחן טומאה כלל : ח"כ אם כבשו
 בשממנין ולא עבר היה לו לטהר ח"כ למפרע דהוי כמו גזירה
 נזירה כיון דעיקר הטומאה למפרע ח"כ בטומאה דלוריהא ח"ט
 רק מדרבנן וכו' : ומעשה ח"כ דברי הוסי' הנ"ל דבשלמא לר' יוחנן
 לדוריהא י"ל דהבס דכחן ח"כייב בבס עכ"ל לענין טהרה הוי טומאה
 דלוריהא מחלד לטהרות לא בעי' : הרגשה כנ"ל ואל' שפיר י"ל כמ"ס
 במהני' למפרע טמא מדרבנן וע"כ הארכו למחלי הטעם דמטהרי'
 ח"כ למפרע משום דלמחר' ה"ז לבס : אמנם לרשב"ל דלמחר'
 הנה לכהמים דרבנן מוטל דר"ל דלפי' לטהרות אין
 קלן רק חיסור דרבנן ולא חיסור חורה (ומעשה טעבור

לט להלן בס"ד) היה נראה להם לדוחק שנאמר דנס היכא
 דעיקר הטומאה חיט רק מדרבנן עכ"ל נזר לשמאל למפרע וע"כ
 כהבו למחר קושי' : זו בחי' אחרים : אמנם לא יוחא לר'
 דנס בטומאה דרבנן נזר לשמאל למפרע : אמנם לא יוחא לר'
 בחי' זה לבד מוטעם הנ"ל וע"כ כהבו עוד חי' אחרים ואל' דברי
 הוסי' הנ"ל : ובעיקר הדבר מה דס"ל לרשב"ל דהוי דרבנן גם
 לענין טהרה הבגד היה נ"ל לומר דרשב"ל מוקי למחר' כמ"ל מקור
 מקומו טהור ונ"ס הס"ס ע"ז דדוקא לומר דמהני' דלא כהלכתא
 וס"ל כמ"ד מקור מקומו טהור בו' ע"י' אין זה דוחק דמאן סתמא
 למחני' רבי וחיהו ס"ל לעיל בד' ס"ז ח' דמק"מ טהור : וכו' ח"כ
 מה דלמחר רשב"ל ח"כ לר' רבי לא שנה בו' דרבי לא שנה
 בזהני' רק בכהמים דרבנן וכו' ואל' אמנם לפי מ"ס לקמן בס"י
 קפ"ב בס"י ס"ק כ"ב ובס"י קפ"ח בס"י ס"ק כ"ד בדס המקור רבי
 מודה דמק"מ טהור מ"ס ט"ס שז' ח"כ לומר כנ"ל : אמנם בלמא
 כהבד נעיון לעיל בד' ס"ז ח' יראה מבוחר דרשב"ל טהור
 דמק"מ טהור דס בפלוגתא דרבנן ור"ס בדרייהא חמר רב
 יוסף דפליגי במקור מקומו טמא בו' ורשב"ל חמר לדברי המעמא
 דס מטמא בלמא בו' ור"י חמר דלפי' לדברי המעמא דס
 מטהר בלמא בו' הנה מבוחר דלא מסתבר לרשב"ל לומר דהלמא
 טהרה (היינו מטומאה ח' כמו שפרש"י שם) והדס טמא משום
 דמקור נוקמי' טמא וכן עוד שם ח"כ חמר רשב"ל כל מקור
 שצריך בו' טמא בו' לשמאל ערב ור"י חמר מקור להוסי' בו'
 טמא בו' לשמאל ערב הנה ר"י חמר דנס מה שיואל מן המקור
 טמא משום דמקור מקומו טמא : אמנם רשב"ל י"ל רק דמקור
 בעלמא טמא ומטמא דהלמא טומאה ערב אבל היולא מן המקור
 חיט טמא וכו' הס"ס בס"י קפ"ח במהני' שני' שלו דלפי'
 למ"ד מק"מ טהור היינו מה שכתבו אבל מקור עלמא טמא לב"ס
 ודלויף רשב"ל מקרא ע"י' : ומעשה ח"כ גם כחן דר' לטעמיה
 דס"ל דמק"מ טמא ואל' י"ס כלן טומאה דלוריהא ע"י' מקשה
 לרשב"ל ממהני' ורשב"ל לטעמיה דס"ל דלא רק דמקוס עלמא
 טמא אבל מה שכתבו טהור וכו' ואל' אין כחן רק טומאה
 כהמים דרבנן וע"כ שפיר משני' הנה לכהמים דרבנן : ומעשה לפי'
 המבואר בדבריו לא זו דלא להס"ס רח"י דברי הוסי' הנ"ל אף גם
 דדברי הוסי' רח"י נכדו דכל עיקר מה דלמחר' כהמים דרבנן הוא
 משום דמה"ס בעי' הרגשה דוקא וכו' : וע"כ לטהרות לר"י דס"ל
 מק"מ טמא הוי כחן טומאה דלוריהא רק לרשב"ל דס"ל מק"מ
 טהור אין כחן רק טומאה דרבנן וכו' : הנה נחבטל לט' דכל מה
 שערב ח"כ לשמו מחלוקת מזה"ס בין הפוסקים ח"כ שום רח"י
 מנחתא לדבריו : וקאמ' הס ע"י' כנננו וע"כ הדבר ברור דרק
 מיהא דמחלוקת היכא דהוסי' ח"כ בעי' הרגשה דוקא ואם לא
 הרגשה ח"כ ודאי יאל מנופה טהרה מה"ס רק ח"כ מקוס לשפך
 שמה הרגשה וטעמא בזה"ס דבר בזה ח"כ ודאי יאל מנופה טמא
 מה"ס דלמחר' מחוק דס לבוא בהרגשה וכבר הראנו לדעת
 שכן הוא דעת הר"מ והרמב"ן ומהר"מ והרשב"א והרא"ה
 והסמ"ק והר"ן והכל בו והגמ"י וכו' מבוחר בטומא' סימן
 קפ"ג ורס"י ק"ך : ע"כ ברור דהוי נקטינן וליה בזה
 מלמא שום ספקא ונמנעם כלל וכן הסכימו כל האחרונים
 להלכה ספקא ע' עליהם סוד רח"י בחב"י ט"ז ס"י ל"ה שמהחילה
 ר"ל דהוי דינא דהרגשה לפי' מ"ס דרב ח"כ ה"י בחלוקת ח"כ
 והוסי' ואח"י חור בו והסכים נ"כ דלכ"ס בעי' הרגשה דוקא מה"ס
 ע"י' ואח"י להלן יבואר לנו דבריו שם באורך בס"ד :

ענה נבוא לבאר החקירה השני' מ"ס נזר חו"ל על הכתמים :

ב"ר ב"ס נ"ס ח' חמר ר' ירמ' מודה שמואל דטמא מדרבנן
 ופירש"י דלמא חרגה ואלו ארעא וכו' : שם כהבו
 ע"ז דל"כ דלפי' מחוקק לה בלא הרגשה טמאה הוא"ל ואלמא דס
 נזוח ע"י' וכו' מדברי הר"מ בפ"ס והטעם רס"י ק"ל דס"ל כדפה
 הוסי' הנ"ל וכו' דעת ש"פ : והנה בלמא ח"כ לענין דלמא רש"י דס"ל
 דעיקר גזירה כהמים ח"כ שכתבו ללמא חרגה ואלו ארעא וכו' והבס
 דמח"ס נ"ס לזה נזר חו"ל על זה לחוש למימוש כי רח"י שאלמא
 שידמין שחרגה ואלו ארעא וליפי' עיקר גזירה כהמים הוא מחשש
 חיסור חורה בנז' שפיר ח"כ הרגשה היא טמאה מה"ס ולפי"ז ח"כ
 בזה

שנאמר בזמן קרוב כזה דארגשה ולאו דארגשה ע"כ חמרי' דנושט
שנאמר של דבקה יפה משנאמר דארגשה ולאו דארגשה ומשטש
שנאבחי' נמשלה בתקירה הראשונה בנחום ה' - אך כ"ו לפי ד'ה -
אזנש לפי מה שפסוק חז"ל דלפי' בזמן קרוב חיישי' לנחש דארגשה
ו' ומפאה שאלו דמפאה סוקף הניחש שנחמטש הבקיקאה
בזה וכן לשאר שאלו אלוה הנשט משט ויהי לא שמה דשעה
ע"ו ובג"ל - הן עשה לפי הקנהה עשה ח"כ טוב יותר חילק
למחזלי' להיסורא מלהחירא דיותר י"ל ד"ל"א מנופה ודארגשה ולאו
דארגשה משנאמר של דבקה הקרקע היטב שזה דבר רחוק מחיר
וכנ"ל וח"כ אשם של גזר חז"ל על הרמאות בלי הרגשה עכ"ו
ללאור דזה' - ומשום דלפי תקנה חז"ל אין כלן שפסן שקל
יוצרי' י"ל שאל מנופה ממה שגמל' של דבקה היטב ושעה ח"כ
טפי מ"ס רש"י בזה' דר"י היט דארגשה ח"כ ומשום דלפי' -
בג"ל נחמד למחל דמרבנן בזה דשמואל וכתאמר - עוד זאת
ואמר כאשר נעמיך השיון בזה נראה שהוא מוכרח לומר כן דלפי' -
חז"ל גם הרמאות בלא הכנהה והוא בשום לב בשמיני' דר"י דאמר
מורה שמואל דטמאה דמרבנן - ולכאורה ח"כ דוחק דאמר שמואל
סחמא חמר טמאה משום אשילו דמרבנן ומ"ס על אמר ח"כ
דשמואל סבירא ל' כר"ג דהא דחזי' דבס ר"י ידע דמרבני' כר"ג
דמתי' הוא ר"פ האשה גם לפי' ח"כ טפי מהא דאמר שמואל
קרקע עולם ובראמרין בש"ס - וכבר חליתו כ"פ בש"ס דמקמ'
וזה מתי' שפמא לא חמר כמר ומכל שכן ש"ס לעמוד על
הן גמל' דלפי' הנראה שמיני' דר"א הוא פסוק ומבוצר -
אזנש בזה שפמא ל' דהנה במה שחילק ר"פ בבראשית
בין דבר המקבל טומאה לדבר שאין מקבל טומאה כתבו
הה"ס שם טעמו בזה דכיון שהדבר שהכנהה בו טמור גם על
האשה לא גזרו ובתי' הר"ן שם כתבו צביאור יותר דכיון שהבגד
נמשאל עליו הכנהה טמא גזרו רבנן גם על האשה בכדי שזא
יבואו לטמור הבגד אבל כשנמשאל על דבר שאין טומאה לא גזרו
על האשה כלל ע"כ - ולפי' ח"כ דהבגד טמא מה"ס וע"כ חז"ל
חז"ל טומאה גם על האשה בכדי שלא יבואו לטמור הבגד והטעם
בזה להסירא לא בש"י הרגשה דמק"מ טמא ואין כלן רק שפסן
ח"י מנופה ח"י מעלמא וע"כ טמא הבגד מה"ס - והנה ד"ל
חוקק טמרה אזנש נוד זה דס המקור שמיני יותר וכמ"ס בתקירה
הראשונה חז"ל ד' ואח"כ ר"י ע"כ שפ"כ מה"ס לענין טומאה
האשה דנפי' הרגשה ח"כ כאשר נזקף מישוט דלחן מרגישא
לפלגמא דמשלמא חז"ל רובא להחירא על האשה טמרה מה"ס
רק חז"ל גזרו טומאה על האשה מפאה בלא יבואו לשמר הבגד -
דמפאה נחזי אן בזה דשמואל דלפי' ח"י דר"א ח"י חילוק בין דבר
המקבל טומאה לזה טומאה ח"כ בש"כ דלפי' ח"י דלפי' ח"י דבר המקבל
טומאה ח"י הבגד טמא מה"ס - ולפי' ח"י ח"א למר כמ"ס בתקירה
הראשונה ח"י חז"ל ל' לטמור ח"כ עובדא דשמואל גם זאת
שפמא דהרגשה ומשום דיותר י' נהלומה של דבקה היטב שזה
משנאמר דארגשה ולאו דארגשה בזמן קרוב ע"כ דאס נאמר כנ"ל
ח"כ גם הבגד טמור ח"י ומחילא ח"ן לגזור טומאה על האשה
וכנ"ל ובג"ל ח"ל דמה"ס ח"י שפסן ח"י מנופה ח"י מעלמא וע"כ
דמפאה' להבגד ח"י משום דיותר י' נהלומה מנופה שמיני'
בזה דמיס וכלן רק האשה טמרה מה"ס דכיון לטומאה האשה
בג"י הרגשה ח"כ מרגפי' מישוט דלחן מרגישא וחז"ל רובא
להחירא כנ"ל וחז"ל גזרו גם האשה שפמא ח"י בלא הרגשה
ח"י' דיה שזה כמו הבגד וכל' - ומפאה נאמר דזהו דלשפגו
ח"י ואל' ח"י ס"ל דבזה דשמואל טמרה מה"ס גם זאת השטש
הרגשה ומשום דיותר י' נהלומה של דבקה הקרקע משנאמר
דארגשה ולאו דארגשה בזמן קרוב חיישי' לנחש דארגשה טמור -
שפמא ח"י לנחש למימר דמרבנן טמאה משום שגזרו ללאור
ע"כ נראה בלא הרגשה דהא לא גזרו ע"ו רק משום של
נחזי לטמור גם הבגד וכל' - ובכאן ח"י בלחמ גם הבגד טמור
מה"ס וח"כ טוב ח"י טעם לגזור טומאה על האשה ח"י נחמא
דבר המקבל טומאה - ואס בלא למר דמרבנן טמאה
ח"י נחמא בזמן קרוב (והבדקת) בש"ס ממה"ס) בג"ל נלמד
הטעם שמואל חז"ל בזה הוא משום שאלו שפמא שנחמטש בבקיקאה

[illegible]

מה"ח עכ"ל משמחין לכתמים מטעם שכתב רש"י דכיון שלא עברה בשוק ש"ט חיישין גם לשמחי ללמלא חרנשה כו' וכנ"ל. ושוב אל הכרח מה דלא כשיטת רש"י. וכאמור: שוב אח"י פייחה בנו"ב שם ודליתו שחז"ל הביט בזה וכחז דגם לרש"י נוכל לומר דבעי' חרנשה מה"ח אפילו לר"א רק בכתמים שיש הכרח לומר שכל מנופה חייש' ללמלא חרנשה כו' אפי' לשמחי פ"ט. וזהו כמ"ס למעלה רק שהוא לא כתב הכרח לזה כ"א שיש לומר קן פ"ט וכבר כתבנו שפ"ט מורה לומר כן אפי' דר"א ליה לי' חרנשה וכל' וז"ל:

ד אמנם מה שגל בביאור דברי חוס' הגל' דליתו ס"ל בדעת רש"י דלר"א לא בעי' חרנשה כלל מן החורה ובמ"ס רש"י בתי' דר"א דטעמא דשמואל לאו משום חרנשה כו' וכנ"ל ומה שהכריחו לרש"י לפרש כן הוא משום דס"ל דלס' נאמר דמה"ח בעי' חרנשה דווקא חין סבא כלל לומר דחז"ל חייקו דלא בעי' חרנשה דמחזיק' טעם יצאו פ"ד והטעם שכתבתי למעלה הוא ב' בשם הר"ן דכיון דבבבד שגמאל פליו הכחה טמא (דלטהרות לא בעיין חרנשה כנ"ל) גזרו טומאה גם על האשה בכדי שלא יצילו לטהר הבבד כו' לא מסביר טעם זה לרש"י דהא אשכחין ככ"ל לכמה הנאי דס"ל דהדס טמא והאשה טהורה וכמבואר בדף ס"ו א' לרשב"א ובד' כ"ב א' לר"א ובד' מא"ב ב' לרבנן ובד' ס"ו א' לרשב"א פ"ט. ולא גזרו לשמא האשה משום דשמא יצילו לטהר הדס ולא חשבו לזה ומשום שהם ב' פנינים נפרדים חלוקים בדיניהם. והרי בניזרחה כתמים דכ"ע היא ולא מאלנו חלק בזה. ומעשה הו' ליכא למימר להני הנאי טעמו של הר"ן הגל' והו' דלס' נאמר דבעי' חרנשה מה"ח בעי' לטטרך לומר דנפקא לן מקרא דבבבד. והבס' דהאי קרא אלסריך למטוטי שפיר ומהי' . הריה ש"מ ודלמתי' בש"ס בריה הסוניה. וכבר כתבנו בחקירה הראשונה הוא ה' פי' הר"ן בזה משום דטעמא דמסביר' שפיר ומהי' הוא ג"כ משום דחין כאן חרנשה דס' רק חרנשה שפיר ומהי' ולס"פ ל"ל דלכלולו מד טעמא דכמו דמסביר' שפיר ומהי' משום דחין דר"א בך כמו קן טהורה ברחשה בלא חרנשה משום דחין דר"א בך פ"ט. וזין לפי הר"ן ובין לפי מ"ס לדעת שארי הפוסקים יקשה אם נאמר דחז"ל גזרו לאסור אפי' רואה בלא חרנשה א"כ מ"ס לא גזרו ג"כ לאסור אם רחשה בשפיר או מהי' מחלח דטלוהו מהד קרא נפקי וטעם אחד להלואהו. והנה לר"ג דס"ל דל"ג על הכתמים נ"א בנמאל על דבר המקבל טומאה כנ"ל ה"י חשבה לומר ביבוב זה דע"כ ל"ג בשפיר או בכהי' משום דס' הדס ג"כ טהור כמ"ס רבא חליבא דרבנן בר"פ המפלה ופ"כ ל"ג שם חז"ל כלל מבא"כ כהן שהבבד טמא פ"ט גזרו טומאה על האשה ג"כ וכנ"ל. אמנם עדיין לא התקדשה דעהי בזה דהא בכה דר"א נחלקו הנאי בזה מילהא ובמ"ס בש"ס ד' ס' ב' ובכה דשפיר ומהי' לא מאלנו שבוש בזה מדרבנן. ואת דל"א גס בשפיר ומהי' הדס טמא כמבואר בר"פ המפלה לת' דרבא ובכ"ל האשה טהורה. וזי דס' בר"פ המפלה מטהרין ג"כ רחשה בשפופה מהי' קרא דבבבד ולא בשפופה והנה הדס ביוחאי טמא וס"ל לא גזרו על האשה והו' דלס' השפופה סחומה מהד הב' כעין הדין שפופה המוכחה רפ"ו דברה ה"ה טומאה אפי' היא של עד כיון שיל' בית קיבול ובין שהשפופה מקבלת טומאה ה"ל ג"כ למגור טומאה על האשה אשר מכל הנין דברים לא מסביר לרש"י לומר דחז"ל חקנו לאסור אפי' ודאי רחשה בלא חרנשה ופ"ט פ' בדברי ר"י דטעמא דמסבירין הוא משי' דחייש' דלמא חרנשה ולאו אדעתה ולפי"ז שוב חין מקום לחק בין נמאל על דבר המקבל טומאה או שאינו מקבל טומאה לעולם איכא למיחש דלמא חרנשה ולאו אדעתה כמ"ס למעלה הוא ב' ולר"א דמחוק בין דבר המקבל טומאה לא"מ טומאה הולך רש"י לפרש דלפי"ז ליה לן חרנשה כלל מה"ח. וטעמא דהנאים טהורים מה"ח הוא משי' דכיון דהוי ספק השקול חי מנופה אחא וארנשה ולאו אדעתה או מעלמא אחא ועברה בשוק ש"ס ולאו אדעתה פ"ט מוקמי' לה בחוקה טהרה והבס' דדמי המקור מליין נגד דס' דלמלא ובמ"ס למעלה בחקירה הא' חיה ד' . חולם כיון דמחוק דס' לבזא בהרנשה ואיכא לא חרנשה א"כ שוב לא הוי ב' דס' המקור מלי' דלא שכיח שחלשה בעיין זה

בזה יש לחוש אפי' בזמן קרוב שהרגיש ולאו אדעתה. ולפי"ז יש לאסור אפי' שלא גזרו חז"ל לאסור בלי חרנשה דכיון דבזה"ל שפיר יש לחוש אפי' בזמן קרוב דחרנשה ולאו אדעתה א"כ שוב איכא למחלי לאסורה טפי מלהחילה וכמ"ס למעלה וא"כ ממילא יש לעמלה גם אם נמאל פ"ד שאינו מקבל טומאה דלפי האמור חין שום מקום לחלק בבאן בין דבר המקבל טומאה לשא"מ טומאה. וזהו שכתב רש"י בדברי ר"י דטעמא דמסבירין משום דחייש' דלמא חרנשה כו' דלר"י פ"ט ל"ל טעם זה וכנ"ל. אמנם ר"א ס"ל כטעם הא' שכתבתי למעלה בחקירה הא' הוא ה' דגם בכה דשמואל חיה טהורה מה"ח רק משום דמלר"י הך מישט דחין מרגישה לפלגא דמעלמא הו' רובא להחירה וא"כ לטהרות דלא בעי' חרנשה מה"ח טמא הבבד מה"ח וחז"ל גזרו לאסור אפי' בלא חרנשה ופ"ט טמא גם להאשה מטעם זה ולפי"ז שפיר יש מקום לחלק בין נמאל פ"ד המקבל טומאה דכיון דבבבד טמא גזרו טומאה גם על האשה ובין נמאל פ"ד שא"מ טומאה דכיון דמה"ח גם היבד טהור ל"א חז"ל בזה כלל וא"כ ומחברנו לנו דעת רש"י על גזון בס"ד :

ג אמנם מדברי חוס' הו"ס שם בד"ה מורה נראה שלא הבינו קן בפ"ט. ולזה וז' כי דברי חוס' שם מחוסרין הבנה ואריכין ביאור רב לקט שגלי פ"ט אחרתי לבא"ר כפי אשר עלתה במלוחי בשו"י והמעיין יבחר. הנה חוס' שם חלקו על מה שפ"ט בדברי ר"י דטעמא דמסבירין משום דחייש' דלמא חרנשה ולאו אדעתה דזה אינו ואפילו ודאי לא חרנשה טמאה מדרבנן. אח"כ כתבו דר"א שיש מורה דלשמואל היכא דלא חרנשה' טהורה מה"ח וטמאה מדרבנן אלא אחא לפרוש דכי נמאל חקיקט דטהורה אפילו מדרבנן פ"ט. וכל אלו הדברים חין שם קישר פס מה שגמאל גם אינו מובן כלל שורש כוונתו בזה ומה ל"ה זה במה שחלקו על פ"ט מקודם. ודאי' בחש"י ט"ב ס' י"א שגמא פ"ט וכבר צביאור דבריהם דלשטת רש"י דעיקר חיסור כתמים הוא משום דחיישין דלמא חרנשה כו' א"כ יקשה קושי' הש"ס לשל' ד' ג' א' לימא הן כתמים דלא כשמאי' וז"ל אפי' שם מורה שמאי' בכתמים בשוק ש"ט לא עברה כו' לשיטת רש"י חין זה ישוב דמהבבד בלא עברה בשוק ש"ט הרי אפי' ודאי מנופה עכ"ל היא טהורה מחלח דלא חרנשה רק עיקר החיסור בזה דלמא חרנשה כו' א"כ לשמאי' דליה ל"ה הך סבא ממילא חז"ל שום טעם לאסור כתמים. ומפאה קושי' זו הכרח רש"י לפרש דלרב אפי' ליה לן חרנשה כלל וא"כ י"ל דהני שני' דריש מילהין דטעמא דשמאי' משום דלמא מרגנח כו' אחי' כרב אפי' וא"כ. והבוס' בכדי לחזק סברתם במה שחלקו על רב"י נחבו דגם ר"א לא פליג על חרנשה כו' וא"כ בעי"כ ל"ל דטעמא דכתמים הוא משום דאפי' לא חרנשה טמאה מדרבנן. דלכ"י יקשה לימא הן כתמים דלא כשמאי' כנ"ל אלו הן דברי הני"ב פ"ט. ולפי"ז חין דבריו מחוורין כלל הוא דכמו ש"ל לפי מ"ס רש"י דר"א ליה ל"ה חרנשה דהך סוניה דריש מילהין אחי' כ"א כמו קן י"ל גם לפי מ"ס חוס' דר"א נמי ס"ל חרנשה. אמנם הרי זה אינו רק חליבא דשמואל ובמ"ס חוס' דר"א נמי מודה דלשמואל כו' וא"כ כבר ר"ל דהך סוניה דריש מילהין לא ס"ל הך דשמואל וליה ל"ה חרנשה כלל ושמואל ס"ל בלמא כחיקר עצמי שחמרו שם בריש מילהין בטעמא דשמאי' והו' קשה במ"ס דפ"ט פ"ט דלר"א ליה ל"ה חרנשה כלל. ומעשה י"ל דסוניה דלש"ל היא כר"א כו' דמה חיקין בזה דהני דר"א ס"ל דלא בעיין חרנשה מה"ח. אמנם הרי שם חמריין בטעמא דשמאי' משום דלמא מרגנח כו' הרי ס"ל לשמאי' דחין אפי' רואה בלי חרנשה וליה ל"ה ג"כ הך סבא דחיישין דלמא חרנשה ולאו אדעתה. ופ"ט ס"ל דדין שגמא דמחלח חרנשה מקודם מסמחא לא חלח מקודם ומעשה דה"ל לימא הן כתמים דלא כשמאי' דהי' דלא בעי' חרנשה לעיין טומאה נדה עכ"ל הרי ס"ל דליתיה חו"ה בלי חרנשה וא"כ מחלח חרנשה מוכח מה דודאי לאו מנופה חלח ובע"כ נטרך לימר דכיון דלא עברה בשוק ש"ט ודאי מנופה אחא כמ"ס אפי' שם וא"כ בעי"כ ל"ל דחרנשה ולאו אדעתה משא"כ כהן לעיין טומאה למכרס ח"ל הכרח בזה שחלשה מקודם ופ"ט לא חיישין דלמא רחשה מקודם וארנשה ולאו אדעתה. מנחה כמו קן י"ל אפי' כמ"ס חוס' דגם לר"א בעי' חרנשה

שלא הרגישה והבגד טמא דלטהרוה לא צעי' הרגשה • וע"כ הוכרח רש"י לפרש לר"א דלדידי' לא צעי' הרגשה כלל וא"ש זהו הגלג"ד בביאור דברי רש"י לדעת חסם :

ה' ומעתה ח"ש ג"כ דברי 'תו' של נטון דחינהו ס"ל דלכ"פ צמי'

[illegible]

שלא תרשעו ע"כ שפיר י"ל דלחא מעמלא ופניה בשוב ש"ס
ולאו דלפניה (וכעין מ"ס למעלה בחקירה ה' אוח י"ב ע"ס)
וע"כ חזקי' לב' הגדדים שקולים ומוקמי' לה בחוקה טהרה
אך לפי' א"כ גם בנמאל ע"ד המקבל טומאה גם הבגד טהור
מה"ס ומשום דכיון דמוקמי' להאשה בחוקה טהרה ואמר' דהדס
האח מעמלא ח"כ ממילא גם הבגד טהור ואל' הבגד נמ"מ
טמא דנהי דה"ל שדס הוא מעמלא אחרי חיבה לאחשוקי שמה
הוא מאשה נדה או זבה ודמי לספק הרוקין דהנן בפ"ד דטהרות
ובשבת ט"ז ב' דשורפי' ע"י אח הדמיונה משום דמספקי' ברוקין
אל זב וזבה וה"ה כ"ן דס הוא שנמאל על הבגד . לחננ' בחמה
אל ספק הרוקין ג"כ איש טמא מה"ס ריקא מ"ס מבואר שם
ובאן דסם י"ס לטהר אפי' מדבדק דלהא ליה ח"כ למיחש שמה הוא
דס נדה משם דהא בדיא חנן במילחין דכתמים הנמאלים
בפרי ישראל טהורין שלא נחשדו על כהמיהן ואלעזי מנעפי
לבו פ"ס וכמו ק' ליהא למיחש שמה הדס הוא מחדס טמא כמו
זב ויכולא זו דהא דס איש ממעינה הו' רק הוא מעמלא
טומאה מסקין כרביעיה חל איש מעמלא ח"כ חלל מ"ס ומכ"ס
הר"מ ס"א ח"כ מסמאלי מ"מ הוא מבוחר במילחין ד' נ"ה ב'
ע"ס . וח"כ אין הבגד טמא אס נאחר דהדס האח מעמלא וכנ"ל
דהוי ספק טומאה מסקין לסמא דטהור כמ"ס בפ"ד דטהרו' וע'
בדוספסחא שביחא הר"ס שס בפ' הר"ל . לחננ' גראה דס"ס י"ס
למעלות הבגד דהנה כל עקר מה דמסמאלי דכתמים מה"ס הש"ס
הוא דהוי דהבד נקמא מוקמי' לה בחוקה טהרה וכנ"ל . ולבארו' שם
י'קשה כיון דהכתם שמה על חלוקה או על הסדן שלה הרי הוי
ספק טומאה ברה' דק"ל דלא מוקמי' לה לחוקה דלפי' מטאסה
דברה' עשה הכהוב ספק טהור' ובט"ס א"ל בישוב זה כמ"ס
החוס' בריס במילחין ובד' י"ב ד"ה ואין מטאסה לא לפי' רק
למחש' מנע ולא טומאה דלאה ע"י ר"ה גופא ע"כ בחוס' וי"ס
הוא דוקא בטומאה האשה שפיר י"ל כסברת חוס' דטומאה רח'
לא לפי' מטאסה לחננ' לענין טומאה הבגד דהוי טומאה מנע ולא
טומאה רח' . דהרי אגחט מטאסין דסם שגל הבגד אס הוא דס
טהור או דס טמא וטמא הבגד כענינהו לרס הטמא ח"כ דמי
ממס לטאסה וברה' לא מוקמי' לחוקה ומטאסין לה ואל' אין
מאסר למחש' הבגד ולבשר האשה ח"ה הוי דטהר דטהרי אהדי דאס
נאחר שדס זה מן האשה גם האשה טמאה ודאי נאחר שדס זה
הוא מעמלא גם הבגד טהור . וכנ"ל הא לק"מ . ואשכחין כה"ג
בכחבוצות י"ב ב' דס"ל לר"א לדבריה המכשיר בה פוטל בבזה משום
דליהי איח' על חוקה דכשרות ובהה ליה על חוקה דכשרות ע"ס .
וע"י פירש' כן: דודין ד' ס'ו א' בינא' המלך לחוקה האס לא
מחי' להנן (ובמ"א הארמיה בזה לגבר דברי רש"י) הגל נס למ"ד
בקיודין דהמכשיר בה מכשיר בבזה ואכמ"ל) הנה מבואר דהגס
דמכשירין להאס ואמר' דנעטלה לבשר לה . עכ"ל פסלי' להולד
ותשס דהאס י"ל חוקה ויולד ח"ל חוקה ולא משנחין בזה
דשאר' דהאס וה"ה כאן הגס דמטארי' להאס משנחין דכדיה
חול' בזה חוקה כנ"ל עכ"ל מטמא' להבגד דבדיד' ל"א בחר
החוקה והוי כמו ח"ל חוקה וכנ"ל . עשה אחר שבררנו כנ"ל מעשה
א"ס מה שגזרו ח"ל טומאה על הכתמים בנמאל על דבר המקבל
טומאה וטשס דהגס דמ"ה לא משנחין בזה דסמרי אהדי
וחול' בחר טעמא חולס ח"ל חשש לזה דלא הוי מיל' דבנן
כחכס טעמא דלהאש וטעמא להבגד וע"כ היא דטהרי אהדי
גזרו טומאה סם על האשה רק בנמאל ע"כ שזינו מקבל טומאה
דליכא דהוי דסמרי אהדי רוקמי' אדאורייה' ובה"ג דהר"י ב'ב'
שבילין וצולו לבחול בזה אהה דמדאורייה' טהורין שיהס אפי' בזה
לשאלו בזה אחת כמ"ס חוס' בפסחים י"ד ח' ד"ה בזה אחת ולא
משנחין בזה דסמרי אהדי וח"ל גזרו דבב"א שיהס טמא'ס ד"ה
למיו מלחא דבמה חוכה כשיני השולס (ע"ה) הוס' במילחין ד' ס'
ח' ד"ה בטו) ובזו"ל העמידו על ד"ה דהיהס טהורים וה"ה כאן
אס הבגד מקבל טומאה הוי כמו בב"א וע"כ גזרו טומאה גם על
האשה ובחזיו מקבל טומאה הוי כמו בזו"ל וע"כ העמידו על ד"ה
ושאורה היא וח"ס . אך כ"ז אס נאחר דמ"ה' לא בעי' הרגשה
כלל אלל א"כ נאחר דע"י הרגשה מה"ס הדק"ל מ"ט גזרו על
הכתמ' דאפי' נמאל גם המקבל טומאה אין כאן דהוי דסמרי
ללא דשפיר י"ל שדס הוא מן האשה ועכ"ל האשה טהרה כיון

ספק זה דמיון מעני' חיו ספק השקול וכנ"ל הדד' הו' חיו ספק
השקול כלל וכמובאר. וזו הכל בכוונה הע"י. וזלתי' בנ"ס ר"ס
ה"ן שכתב דמ"ס הע"י דרוב דמיס מנופה יפה השינוי הס' דהא
רוב נשים רוחות בהרגשה כו' ע"ש העתיק דברי הע"י שלא כדלוי
לפי העתקהו משמע שהע"י כל לומר דספק זה דמיון מעלמח
לא הו' ספק דרוב דמיס מנופה וע"י כהב דנגד זה חיבה הו'
רובא דרוב נשים מרגישות דה מורה טבא ועלמח' אונס בחמ'
הט"ו לא כהב רק דרוב דמיס כו' אחא ממקור כו' וכוון לספק
זה דמיון מעל' דלוי נחשב לספק השקול דרוב דמיס ממקור
ומעשה הו' לוכא לדמיון דנגד זה חיבה הו' רובא דרוב מרגישות
כנ"ל דנס חס כלל מעל' הו'ל עכ"פ להרעיש שדבר לח זה
בפרדודור וכמ"ס בלוח הקודס והיו שלא הרגיש כלל הרי בודלוי
יאהב מרוב זה דרובן מרגישות והדרי' להיו רובא דרוב מן
המקור כנ"ל וח"ש' אונס בחמ' נס ספק זה דמיון מעלמח
נ"ב הו' רובא לאיסורא ולא מהני לה מדי' הו' רובא דרוב
מרגישות דמיון אחר דהא מעלמח ח"כ כמו כן טבל לומר דהרגשה
דעברה בשוק ש"ט ולאו דמעה ח"כ כמו כן טבל לומר דהרגשה
ולאו דמעה ובהנפקא לה המיעוט דלוי מרגישות לפי מה שהקשו
חול' לאסור ח"כ' ודאי ראהה כלל הרגשה ח"כ רובא לאיסורא
וכנ"ל. כה נחבאר לו דברי הס"י על נכון (ויהר דברי הע"י שס
יבוארו ח"ה שס במקומו כס"ד) והנהגה דנס דברי הס"י בתי
ב' פרש"י נ"ב ע"ד זה רק שטע"י הו' פשוט ליה דהאי ספק דמח
ומעלמח לא הו' ספק השקול ועיקר קושי' הו' דהו' סבר דהאי
ספק דמח מעל' הו' ספק הבקול. וז"ל הו' דנס ספק זה
למח מעל' לא הו' ספק השקול. והכ"מ נאמר להיך דזה
הו' פשוטא ליה דספק זה דמח מעל' לא הו' ספק השקול רק דהו'
סבר דספק זה דמח מעלמח הו' ספק השקול ויטעק לספק זה
האי ספיקא דמח מעל' והו'ל רובא להחיות וע"י הו' הכ"מ
דנס ספק זה דמח מעלמח לא הו' ספק השקול דטע' ויהר
לאיסורא מלהחיות דכיון דלוי לפנינו דבר הלהו כו' ובנ"ב נטעק
לומר דעברה בשוק ש"ט ולאו דמעה כמו כן טבל לומר דהרגשה
ולאו דמעה ובהנפקא לה המיעוט שדוחא כלל הרגשה שאסורה
לפי הקו"ל ח"כ רובא לאסורא וכנ"ל וזו סבה הכ"מ דכיון
דלוי דבר הלהו המחיות חול' כאלו הו' מנופה ודאי וז"ל
לפי חומרות חול' לאסור בלי הרגשה ח"כ הו' ספק דמח מעלמח
מיעוט ולא הו' ספק השקול וכנ"ל דברי הכ"מ ולא קשה
מה שפסקה הס"ס ע"י כנ"ל בלוח הקודס ע"ש. המורס מכל
האמור למעלה דכתתי' טורים מה"מ מעט דכמו ש"ל דהרגשה
ולאו דמעה כמו כן י"ל דעברה בשוק ש"ט ולאו דמעה והו'
ספק הבקול והנס דמיון המקור מלוי אונס נגד זה בהנפקא הו'
מיעוטא דלוי מרגישות לפלגא דמעלמח ח"כ רובא להחיות
אונס חול' נזיר לאסור חס ראהה כלל הרגשה. ולפי"ו נאסור
נ"ב כל הכתתי' דנס דהו' ספק השקול ח" מנופה ח" מעלמח
כנ"ל אונס דמי המקור מלוי וה"ל בודלוי וזו דלפי הקנקן
הו'ל רובא לאיסורא דלפי"ו לא ארגשה טמאה וכנ"ל זה העולה
לו כזה:

ח ודנהה לפי האמור למעלה מעלה יס לו דלוי ולומר דס
כתמים שאסורין מה"מ והס חס הים יסנה במעשה
ובנוקר מלמח כהס על החלק הו' סדן הבדוק לה דהבא חיו כלן
ספק השקול ח" מיעוט או מעלמח דמח זה דמח עברה מקודס
בשוק ש"ט וכדומה. והנס שדנק קודס שכתב ע"י אימור לא
בדק יסנה הדבר מנופה שדו ענין רחוק מאוד ולעומה זה שאלמר
דלמח מנופה ודמעה ולאו דמעה הו' ענין קרוב מאוד דלמח
שהרגשה בשח הסינה רק ממחם הסינה ח" שהרגשה יו"ע ויהר
מהבדל לומר שח מנופה דמיון המקור מלוי וה"ל בודלוי וכנ"ל
וכמו כן חס טמאה עס בעלה וחל"ל מלח כהס ד"ל שהרגשה
בשח המ"ס רק טעמה וסברה ודמעה טמא הו' ודלמח" כס"ס
ר"ס הו"ח כהס ח"כ שפיר י"ל דבכ"ב ג' אסורה מה"מ וכנ"ל.
והנס כס"ס ח" קס"ל הביא בשס מהר"מ לזכרון שכתב דלח ראהה
בשח טמא הו' סד"ל דחייס' שחא כרגישה בשח טמא ולאו
דמעה. וכן מדברי הלכות כס"ל ג' סד"ל ובסמ"ח ע"ש. חלס
הנח"י שס ס"ק"ך וס"ק"ל הסיג ע"י וכתב דלפי"ו בשח טמאה
מה"מ דלמח' אונס עברה מהערה ובמ"ס בריס מנילוק ד' ח"ה

ע"ס וכן כס"ס ח" קס"ל ובס"י קל"ס ס"ק"ל י"ו ע"ס ועס"ט שס כהב
דהנס דהלל פליג אשמאי ומטמא למפרע זהו בחרומה וקדשים חלל
לחולין מודו הלל לשמאי דלח מטמא' למפרע יו"ש. ולדעתו יס
בה מקום עיון וכנ"ל כס"ד. הנה לפי מה"ס הו' דף ב' ח' ד"ה
והיבט"ל דנס להאי לשחא לריכין לבוא לעטמח דחוקק עיון שס'
לפי"ו שפיר י"ל דהלל ליה ליה כלל הו' עטמח דלמח מרגשה ובנ"ל
כס"ס שס ד"ל כסבורה הרגשה מ"ר הו' ומה דמטמא לחולין הו'
משום דמוקמי' לחוקק ודלמח"ר בלישנא קמח' וז"ל לפי"ו בשלמח
הנס דמקור' לשני' לעטמח למפרע שפיר י"ל דמוקמי' לה לחוקק
והשחא הו' דחול' מטמא' כלן דמקור' לשני' עטמח להבא ח"ל
למטמא חס לא שאלמר בחמ' טמא' חלח או שדלמח בלח הרגשה
או שדנס חו' מעלמח ועברה בשוק ש"ט ולאו דמעה. וכן
הדרי' הנ"ל לא יושל לה חוקק טמאה דידה דלדל ח"ל שדלמח בלח
הרגשה הרי חיבה חוקק כנגדה דחוקק דס המקור לבוא בהרגשה
והנ"ל כ"ל שאלמר דעברה בשוק ש"ט ולאו דמעה ח"כ כמו כן י"ל
דארגשה ולאו דמעה וז' הדורים הכל חיון שקלים וטעם
ויהר לאיסורא מלהחיות. דבדל ח"ל חוקק דרואה בהרגשה
עדיפא מחוקק טמאה דידה דעלגה לחלוח דס וע"כ ס"ל להלל
דבקדשים לא חלוקין בהר חוקק וזו וספק זה דמח מעלמח חיו
ספק השקול כמ"ס למעלה וכיון דמיון המקור מעיון לא חלוקין כזה
בהר חוקק טמאה וכמ"ס במחצית הרחוקה חו' ח"כ ע"ש. וח"ש'
שפיר י"ל דבכ"ב טמאח' לה מה"מ. וכבר כהבנו למעלה חו' ג'
חלוק או בין טמאה למפרע לשומא דלמח ע"ש. חלס מדברי
הו' סד"ד ב' ד"ה חיבה בימיו מנופה דס"ל דלמי טמא'
דמרגשה או ח" חו' דס מניקמא חו' אחא לא בעי' כלל לעטמח
דחוקק וטעמח דמרגשה מהני ח"כ' בשוטה ע"ש. וכבר רחיה
בכלי חוקק על הנאון בעל מנ"ס הובא פסק ספר בית שמיס שחמ'
ע"ו וכתב ח"ל ולא יכולתי ליישב בשס פנים שיהיו דברי חס' חלו
(סד דברי חס' ד' ג' ח') קיימים בשס מ"ס ח"כ' (והוא מ"ס בע"כ
בשני קמח דנס להלל חיו חלוק בין חדא לרישוחא להדרי'. והא
דמקום טמאח' ודאי והבא ספק הו' משום הכי טעמח כנ"ל וחלפיו
דחוקק כו' דע"כ לא כהב חס' דלוי חלוק בין חדא להדרי' חלל
לענין סיג דקדשים כו' חלל לענין חלוק והדומה לא משויק מ"מ
כיון דכהב חס' דלענין חלוק חלל להדרי' ח"ל חלש' שיהי'
ודאי ולא יטמא בחולין דמי דעבדי דכס' סיג חלל לעמאי ודאי
לשדק קדשים פטיטא דלח עבדי דכס' סיג. הן חו' ח" מלוי
שהחיות ח"ל לשדק חרומה על עטמח שסס מדבריהס דהק' על
שס שפיקה שרפין חס הדומה חו' הובאו פ"ק דשח כו' מ"א
לשדק קדשים לא מלוי כו' וס"ס שכו' חו' ח" דמ"ס חס' בע"ח
דנס לטי טעמח לריכין לעטמח דחוקק הו' לפי הד"י הכי' שכתב
בע"כ דנס להני טעמח יס חלוק בין חדא לרישוחא להדרי' חלל להי'
הא' דס ליה לילבטי טעמ' ח"ש דחוקק וע"ש דברי באורק והבחי'
קידר לשנו'. כי לפי דעתו דבריו חלס חומיון ומפלחי' מאוד.
דמ"ס מ"ל לשדק קדשים לא מלוי חו' חו' דהו' דהא נגד כהב דלמח
מלח מה הו' שומאח' ודלח' לשדק קדשים כמנוחל כס"ס ד' ח' ח'
ובכח' בריס מחלוקין וע"כ כהב חס' שס דלוי רק לקדשים ע"כ
וכנ"ל חס' כפס"ס ע"י ח' ד"ה ודל דלוי כל הו'מאח' שוה ויס
שומאח' דרבנן שדרכין פליג קדשים ע"ש. ומעשה שפיר י"ל דמ"ס
חו' בע"ח דלמי טעמח לא מלוק' בין חדא לרישוחא להדרי'.
זהו לענין קדשים דבדידהו לא חלוי' בהר חוקק כלל וזהו דלח
טמאח' ודאי חו' מפלח' ח" טעמח דמרגשה וחלוק' אונס הספס
דמטמא' לחולין לנמרי חו' מפלח' החוקק וכמ"ס חו' בע"ח דמי
טעמח לא מהני רק שחא לעמח ודאי ח"ל בקדשים חלל לא מהני
למח לנמרי בחולין וכנ"ל מהרש"ח בע"ח על חו' ד"ה והיבט"ל
ע"ש. ורחיה כס"ס כס"ס שס שדח דברי המהרש"ח הכל וכתב
ע"י חלוק דבריו מוכרחים ע"ש. אונס כהב זהו לפי כהבנו דבריו
המהרש"ח ע"ש. אונס בחמ' אחר מח"כ נסח מדרך הפסוק דבריו
המהרש"ח דכוונתו פשוטה דכמו שכתב חס' בע"כ דמהני ח"י
טעמח ח"כ' בשוטה שחא נאמח ודאי כמו כן נאמר דמהני ח"י
טעמח ח"כ' בשוטה למח' לנמרי לחולין ח"כ' ל"ל דהנס דמהני
ח"י טעמח בלח לעמח ודאי כמ"ס בע"כ עכ"ל לא מהני למח
לנמרי לחולין וע"כ הולכר חס' לומר דנס טמא לריכין לעטמח
דחוקק כדי למח' לנמרי בחולין וז"ל חו' ג"כ כוונת חס' ח' ח'

לקדשים ולח' הא' גם בקדשים מהני טעמא דהרגשה חפ' בשוטה ולח' הב' בקדשים לא מהני טעמא דהרגשה בשוטה ומה דלא משמח' ודאי הוא משום דליכא רק חדל' אבל בחולין גם לח' הב' מהני טעמא דהרגשה בצירוף החוקה לטהר דדאי חפילו בשוטה ודוק :

אמנם אחי' איכא למידק במ"ש בה' הב' דעיקר הפירכא לעיל ממקור הוא לשמאי' כו' והרי בהד' אחרו בש"ס לעיל לשמאי' קש' למפרע להלל קש' ודאי כו' הנה מבורר דמקשינן גם להלל' . אמנם אחר העיון בזה נק"מ בשנעיין מקודם בעיקר סברה הו"ס שכתבו דלענין חולין ושורפין פטיר ידע לחלק בין חדל' לחל' רק לענין לטהר לגמרי לא ידע חילוק זה . ובלאחור דבריהם בזה שם כנ"ב' צ"י טעם כלל' . אמנם בזה שם דבריהם ברורים דהענין הו"ס ס"ל דחוקה דמשיקרא וחוקה דהבשח' שקלין בן וטעיהם שוין . וע"כ היכא דליכא רק הני ג' חוקה הו"ס ספק בשקיל וחולין ובמקור דליכא עוד חוקה לסייע לחוקה דהבשח' הו"ס ודאי ושורפין' אולם לשמאי' דמטהר דדאי מכלל דס"ל דחוקה לא חשיבין כלל נגד חוקה דמשיקרא ולעולם לא חולין רק בזה חוקה דמשיקרא . ולפי"ז החוקה טעמה ודאי היא כשרה מאחר דאזלי' בזה חוקה דמשיקרא ולמחר' הבהא הו"ס דמטהר . משהם מה לנו בזה שהטעמא הו"ס בחוקה טעמה הרי ודאי טבל לפנינו במקור זו והמקור הוא כשרה ודאי כו' ומ"ס משמח' לשהירו שפעט' ע"י טעיהם במקור זו וע"י משני לו דהנס דחוקה דהבשח' לא חשיבין כלום נגד חוקה דמשיקרא וזה היכא דליכא חוקה אחריה בזה חוקה דהבשח' טוב נחמקה גם חוקה זו עד דמסקנה לחוקה דמשיקרא לגמרי והרי ודאי ושורפין זהו טעמם לשמאי' דחוי' דמטהר לגמרי ומה מוכרן לו דס"ל דחוקה דמשיקרא היא עיקרית וכנ"ל ומה דמקש' בש"ס שם גם להלל' לא מקשה רק בדרך עד כאן . ור"ל דכיון דחוי' דשמאי' ס"ל דאזלי' בזה חוקה דמשיקרא משהם מאחר דאזלי' הלל דפליג על שמאי' פ"כ לא פליג רק בחשך ומשום דליכא ריעוהא מנופה דשמי' בה דמיס פ"כ לא בזה חוקה דמשיקרא וכדאמרי' בש"ס שם טעמא דהלל בזה הוא לא"ה גם הלל מורה לשמאי' דאזלי' בזה החוקה וכדאמרי' כנ"ל בש"ס דדייקי כה"ג וא"כ במקור דליכא למימר הני טעמא ה"ל דהא לא איירי במקור הרגיש להחסר אי"כ אפ"ס דחוקה טעמה של הטעמא מרשח' לחוקה דמשיקרא ושוב דמי לאשה פכ"ז קש' ודאי דהא גם בזה לא משמח' ודאי רק טעמה ספק וע"י משני דהם חרל' ור"ל דחוקה טעמה של הטעמא מרשח' לחוקה דמשיקרא לגמרי וכנ"ל וזהו דקדקו חו"ס' וכתבו דעיקר הפירכא הוא לשמאי' ולא כתבו דלא פריך רק לשמאי' דהא ודאי גם להלל פריך ממקור כמבאר בש"ס . רק עיקר הפירכא הוא משמח' ומכ"ל למעלה ואל"ה הנה נחברנו לו דדברי הו"ס' בשו"ס' ה"ל דהם על כוון כס"ד :

ואבתי פש' לנו לבאר מה דהקשה בגי' חו"ס' בד' ג' א' לפי מ"ס חו"ס' שם דהני טעמא לא אלתעד' אלא כי היכי דלא נעביד סייג בקדשים דלפי"ז איך אמרי' שם בש"ס דקאמר לי' הלל לשמאי' מיהו פשה סייג לדברך כו' והרי כל עיקר הני טעמא ה"ל לא נאמרו רק ע"י דע"כ לא טעדי' סייג וכנ"ל . ולכאורה איך קוש' חו"ס' מאור . אמנם כאשר שניין היטב נראה דלמ"ס' ומקודם נאמר דהא ודאי דכל הני טעמא דאמרי' בשו"ס' זו אליבא דשמאי' . וכן הא דפרכי' בריש הסוגי' מ"ס דשמאי' הא ודאי דלאו מעיקר דינא אלתסריקין לכל הקבלה וטרי' דבשו"ס' זו דהם פשיטא דמשיקרא דין א ל לטעמא למפרע דללאו הוא בכל דבר דהם טעמא דמשיקרא חו"ס על חוקה דמקודם וע"כ לחולין פשיטא לן דטהורה למפרע לכל' ואפי' בקדשים לא המיירו הלל ורבען רק לחלוט ומשום שומרא דקדשים . הנה מבורר דכ"ז אינו רק מחקנהא דרבען ולא מעיקר דין וכן רבא דמשני דסוף הסוגי' טעמא דשמאי' משום ביטול פ"ר הדבר ידוע דטעם זה אינו למעלה מעיקר דין . וב"מ מפרש"י ג' ד"ה סייג שכתב דה"ל לטעמא דחוקה לר"ך לחר' כה"ג הלל טע' כו' וקש' לי קושא וקא"ל שמאי' טעמא דיד' משום חוקה כו' ומי"ש

ד"ה והא איכא כתמים . שכתבו שם דלהלל כיון דלא מהני טעמא דהרגשה לטהר דדאי בקדשים (ור"ל הגם דמהני שלא לטהר דדאי נמ"ס בע"כ) פ"כ לא מהני גם כן לטהר בחולין וכמ"ס מהרש"ל . ומעשה נחבאר לו דהני ב' דבורי חו"ס' לא אסרין כלל ופטיר י"ל דהחוס' בע"כ כתבו דבריהם חפ' לפי ח' הא' שכתבו בע"כ וכמ"ס המהרש"ל כנ"ל :

ועדיין י' לענין בזה . דלכאורה לפי האמור הוי סברה פשוטה דה"ט דחוקה דלא מהני כלל בקדשים חפ' שלא לטהר ודאי וכמ"ס חו"ס' בע"כ בה' א' מהני בחולין חפ' לטהר ודאי והני טעמא דמרגשה ואיך דמהני בקדש' שלא לטהר ודאי לא מהני בחולין לטהר לגמרי וכנ"ל . אמנם בזה שם נק"מ דבזה שם' להני תרי טעמי' לטעמא דחוקה ולטעמא דמרגשה . לו אי' איכא דהוי דס' כו' . ומ"ס חו"ס' בע"כ דלריקין לבוא לטעמא דחוקה לטהר בחולין היינו דטעמא דמרגשה לחוד לא מהני לטהר בחולין כ"א בצירוף החוקה . ומ"ס בע"כ דהני טעמא חאגי' שלא לטהר ודאי י"ל דכיוון ג"כ בצירוף החוקה דבקדשים חאגי' שלא לטהר ודאי ובחולין חאגי' לטהר לגמרי . ובה' ח"ס' ג"כ דלא חיקש' עמ"ס חו"ס' בע"כ בה' קמא דלא לריקין לחלק בין חוד לריעוהא להחרי' רק דהני טעמא חאגי' דלא למצוי' ודאי עיון שם . ולכאורה יקשה לפי מ"ס למעלה דבחולין לא חאגי' הני טעמא לטהר ודאי וע"כ לריקין לטעמא דחוקה וכמ"ס בע"כ לפי"ז אחי' חיקש' ממקור דהא שם משמח' חפ' לחולין וכמבאר ברי"מ וכל הפוסקים ע"פ . ואפ"ס דמ"ס ח"ך להקשות ממקור דאיכא למדחי' דלא איירי רק לקדשים אחי' חיקש' מוכיח דלמ"ס דטבל דמי לתרומה כמ"ס הס"ט בה' שם אחי' חיקש' לל"ך דר"ה בד' ו' א' דמעל"ט כנגד חאגי' רק לקדשים אב' תרומה דמי' . לחולין אחי' איכא לתרמי' מחביות דממחרי' משהם וכלן מטהרי' לגמרי בחולין והרומה וזה דגם ממקור איכא לאקשוי' כנ"ל דליכא למימר דהם איכא למידיחי' דלא איירי רק לקדשים כנ"ל ז"ל דא"כ יקשה איך אמר ר"א בגיטין לא"כ ב' חלקי' עליו חבירו כו' ע"פ ומי"ל הא ודלמא הך דמקור אינו רק לקדשים וכנ"ל . וא"ל דהם כמחגי' הן גם תרומה וס"ל לר"א כנ"ל דר"ה לקמן ד' ו' דמרגשה דמי' לקדשים דלפי"ז יקשה מאי פריך שם בגיטין על ר"א ה"ל פשיטא כו' ע"פ ומי' פשיטא . והרי אס' נאמר כל"ס דר"ה דהרומה ליד לקדשים אין איכא דמחוקין עליו חבירו וכנ"ל ח"ס' פ"כ ז"ל דזה פשיטא לן דהך דמקור איירי בכל גוונא ואפילו לחולין משמח' למפרע וע"כ שרי מקש' שם ע"ד ר"א ה"ל פשיטא דמחוקין עליו חבירו ואל"ה . ומעשה הדק"ל דאכתי איכא לתרמי' ממקור אמשל"ט שנגדה דכאן מטהרי' לגמרי לחולין ובמקור משמח' חפ' לחולין וע"כ לר"ך לחלק בין חוד לריעוהא להחרי' ואיך כתבו חו"ס' דהני טעמא לא לריקין לחלק בין חוד להחרי' . אולם למ"ס למעלה ח"ס' דהא דמטהרי' כאן לחולין הוא משום החוקה וגם בצירוף הני טעמא ה"ל ומ"ס מהרש"ל דהני טעמא לא מהני לטהר בחולין כנ"ל ר"ל דהני טעמא לבד וזה החוקה לא מהני לטהר בחולין . אמנם בטעמא דחוקה לחוד ג"כ לא מהני דאכתי חיקש' ממקור וכנ"ל ובפ"כ נלטרך לומר דהאי טעמא דחוקה ובצירוף הני טעמא ה"ל מהני לטהר בחולין לגמרי וכנ"ל ו' ובדבריו ה"ל ליישבו ג"כ דברי חו"ס' בד' ג' ב' בה' הב' שכתבו דזה ידע גם המקש' לחלק בין חדל' לחל' דבזה חולין וכו' שורפין ולא חוקה לו רק לשמאי' דמטהר לגמרי ע"פ' ולכאורה אחי' חיקש' מחולין דלכ"פ מטהרי' לגמרי ומ"ס ממקור דמשמח' חפ' לחולין והרי ה"ט דחדל' לא מהני לטהר לגמרי וכנ"ל . אמנם לפי מ"ס למעלה ח"ס' והוא שגלמח דגם לח' הב' הא דמטהרי' לחולין הוא משום ח"ס' והוא שגלמח ובצירוף החוקה וכמ"ס למעלה ועיקר החילוק בין ה' א' לחי' ב' דלח' א' מהני הני טעמא דהרגשה חפ' בשוטה שלא לטהר ודאי גם וזה החוקה ולח' הב' לא אחי' כלל ה"ס דהרגשה בשוטה . ומה דלא משמח' ודאי בשוטה הוא מפאה החוקה לבד ולפי"ז בשוטה גם בחולין לא מטהרי' לגמרי וע"י

מטהרי' אינו רק לחי' הא' אבל לחי' הב' אינו קן וזה דומ' . ויורא נראה לומר דהחילוק בה' הא' לחי' הב' אינו רק

ואתם במהרש"א והנה בע"כ ל' דרך דקופה חיה רק לקדשים
 וכח"ס חום ברים מכלהין ופ"י גם ה"י דיעה דקופה חיה רק
 מחקתה דרבנן משום חומרה דקדשים מעשה כי מקשה הלל למאי
 מקופה ע"כ עיקר קוש' הוא דנעביר סייג בחשה כמו בקופה וכי
 משני ליה שמיא טעמא דיריה משום חוקה מבוחר הוא דס"ל למאי
 דטעם זה אהני לן דלא נעביר סייג בחשה אפי' לקדשים כח"ס
 חום כנ"ל ומעשה נלמד מה דקד' הב' ה"ל דל"כ ח"ך פריך הלל
 לשמיא בצרייהא האחרת טעם סייג לדברין כו' אמנם נראה
 דחרי עניני סייג הם ה' מה שגזרו חז"ל בכל הטומאות להחמיר
 בהם לענין קדשים הב' שלא מאלט הקדוש' ביחולא בזה במקום אחר
 רק דלן עתה נחקן הקנה חדשה לעשות סייג' והנה בחוקן ה'א'
 הכ"ל הא ודאי דלא מהני לן ה"ט דביטול פ"ר לחלק בין טומאה
 אשה לשאר טומאות דמאחר דכבר גזרו חז"ל וחקנה קדומה היא
 בכל הטומאות שיהיה דינו דין כשעם מילתא לקדשים וכדח'ו
 בקופה ונגע ב' ומדלג וי"ד דליות ויחולא בהן ממילא גם
 טומאה אשה לא יתה מכלל הקנה הוהא ודייט אס נקיל כהן שלא
 לשרוף רק להלכות וכח"ס חום ברים הסוגיא מטעם דלבו טקפו
 ח"ל לטער טומאה דרבנן ע"כ וי"ד דפרי' ברים הסוגיא מ"ס
 דמאי שסקיל כהן וי"ד דמכלל הטומאות שעשו חז"ל סייג בקדשים
 דניחול בחר שעה מילתא וע"י משני טעמא דמאי משום חוקה
 ור"ל שלא גזרו חז"ל דניחול בחר שעה מילתא אלא בדבר שאינו
 בדוק מקודם אבל בדוק חז"ל בחר חוקה דמשיקרא וכדח'ו
 גבי נגע ב' דמודו רבנן לר"ס בראיה ח' ח' מבערב ע"כ והנה
 בדקדוק דמ' והלל ס"ל דניחול דשמי' בה דמים כליה בדוקה
 דמי' וליכח' ה"ט דמאי שלא החמיר כהן כמו בשאר טומאות
 משום דאשה מרגש כו' או דאי חיהא דמי' דס' משיקרא הי' אחא
 וכל אלו השעשים לא נאמרו רק לחלק בין אשה לשאר טומאות
 דהנם שכלל הטומאות החמירו חז"ל לעשות סייג לענין קדשים
 מה דמשיקרא דין מ"ה משה"ר בכלל הטומאות בין בחשה בין
 בקופה ושאר דברים עיקר השעם בזה משום דמ"ה חז"ל בחר
 חוקה דמשיקרא וכ"ע מודו בה' וע"כ בחולין לכ"ע משה"ר
 למפרע ולא טקפו' מה בשניין כלל וכל עיקר השקלא וטרי'
 בסוגי' חז"ל רק לפי הקדוש' שהחמירו בכל הטומאות דניחול בחר
 שעה מילתא ופ"י בחשה דפליגי שמי' והלל בזה ומעשה
 ח"ס גם ה"י ברייתא שהובאו בש"ס ע"כ לכל ה"י טעמא הכ"ל
 דהלל מקשה למאי מקופה ולא ח' ל' שמיא ששמייה הוא משום
 ביטול פ"ר וה"י בע"כ לר"ך שמיא ליה הסעם וכח"ס בצרייהא
 הב' אמנם בחמה על קוש' הלל מקופה לו מהני לן טעם
 זה דביטול פ"ר לטער טומאה דרבנן מה שגזרו מכבר והקנו
 זה בכל הטומאות וכח"ס למעלה וע"כ ח' ל' שמיא ליה
 שוליס כו' ור"ל דטומאה אשה חוקה מחמיר טומאות מטעם
 ה"ל וע"כ לא נכללה טומאה אשה בכלל מה שחזקו חז"ל מכבר
 בכל הטומאות וע"כ ה"י ה"י הלל למאי בצרייהא הכ"ל ח"ן טעמא
 קאחרת לחלק בין טומאה אשה לשאר טומאות מהו טעם סייג
 לדברין כו' ור"ל דמי' דטומאה אשה לא היה בכלל הקדוש' הקדומה
 כנ"ל אמנם מהר"א לט עתה לעשות סייג בזה ולחקן דניחול בחר
 שעה מילתא מאחר דליכא למיחש שמיא העמידו סת' ביה"ר ושמיא
 הרגשה וסברה הרגשה מ"ר הוא גם חיה נבדקה לגמרי מאחר
 דשכיח בה דמים וע"כ ה"י לו שמיא דעשה מחדש ח"ל לעשות
 הקנה על טומאה אשה כפרט משום ביטול פ"ר זה
 מחוקקת מאד בזה' דמחמיר הקנה לו מקופה משעם
 דרך דקופה ה"ה הקנה מוקדמת כבר ופ"י אחר לו
 מהו טעם סייג דמחשע שרמנו שעה יפשה הקנה מחדש בזה
 גם לומר דמ"ס מכל ה"ו כולה דעבדי' סייג כו' ולא מייחי
 מדין זה עמ'ו דלחזקן טעמו חז"ל סייג בזה דניחול בחר שעה
 מילתא לקדשים כמו בקופה ויחולא בזה כנ"ל אמנם שמיא דעשה חום
 ח"ס הכל על נכון כס"ד וע"כ יח"כ כ"ו :

ואתם רחצה בשעם שיהיו סוד"א דמחא הרגשה בשעם שיהיו
 וטעמא דחוקה ליכא כהן וכח"ס למעלה בחום הכ"ל ודלא
 כח"ס המ"י והסג"ס עמו הס"ס דמח"ה משה"ר מטעם דאשה
 מרגש לבד דכבר נחבחר לו דטעם זה דאשה מרגש לבד לא
 מהני לטער לגמרי כנ"ל הן אחא דלכאורה ח"ל רח' מדברי חום
 הכ"ל דלשול לא סמכ' אשעמא דמרגש לחולין ד"ל דחום' סס
 לא נחבז רק דבשעה לא סמכ' אשעמא דמרגש ובכ"ל למעלה
 דחוקה וכמחזר בחום' סס דחרי' בשעה אכל בשאר כל הנשים
 שפיר י"ל דסמכ' אשעמא דמרגש לחזק לטער בחולין אמנם
 מדברי המהרש"א ברים מילתא על החום' ד"ה מעל'ע דייבור
 הכ"ל שם מבוחר דס"ל דגם בכל הנשים לא סמכ' אשעמא דמרגש
 לבד לטער לגמרי בחולין פ"י סה"ל ח"ן מדברי חום' סס וס"ס
 ע"י דין י"ל לדקדק גם מדבריהם לקמן וכוונתו לדברי חום' הכ"ל
 דב' ג' ח' וכח"ס במהרש"א סס ע"ד חום' הכ"ל מבוחר דלא ס"ל
 לחלק בזה וגדלה טעמו דאם נאחר דבשאר כל הנשים מהני טעמא
 דמרגש לטער בחולין ח"כ שוב ח"ן הכח לדברי חום' דב' ג'
 דבכ"ל י"ל למעלה דחוקה דבזה דחרי' כל בשעה אמנם הכ"ל
 בע"כ סס נחבז דגם בשעה מהני טעמא דמרגש דאשה שלא לסמך
 ודאי בקדשים ח"כ כח"ס נאחר דמהני הכ"ל טעמא אפילו בשעה
 לטער לגמרי לחולין ח"י דס"ל לחום' דלעולם לא מהני לן טעמא
 בהרגשה לטער לגמרי וח"י בשאר כל הנשים ומטעם שאמרו
 בש"ס סס ח"כא דהלל דליכא למיחש לטעמו וע"כ שפיר נחבז
 בע"כ ל' דס"ל י"ל למעלה דחוקה וכל' זהו הכ"ל בדברי
 המהרש"א הכ"ל אמנם דליכא נראה כדעת המ"י וס"י ומקודם
 לומר דאם נבוא להביא רח' מסוג' הכ"ל דעת מהרמ"ל הכ"ל
 וכנ"ל ח"כ לפ"י נאחר דגם אס לא רחצה בשעם שיהיו יחא
 דכמה טעם מה"ס ומה דלא חרגש כמורה הרגשה מ"ר היא
 וכח"ס בש"ס סס ח"כא דהלל ודאי בזה גם מהרמ"ל מודה דאם
 לא מלאה בשעם שיהיו ח"ן כהן שום חש' מה"ס ח"י דל"ל מסוגיא
 הכ"ל סס רח' לנ"ד והסעם בזה כח"ס למעלה בחום הקודם
 דכל הכי טעמא לא נאמרו רק על חק"ה דמה שחלק שמיא בחקחול'
 בין טומאה אשה לשאר טומאות הוא משום דאשה מרגש וח"י
 טעמי וכלל בחום הקודם וע"כ שפיר חזק' דהלל ס"ל דח"ן לחלק
 בחקחול' בין ח"י ומשום דגם כהן חיהא למיחש דלמח' ה' לה
 טעם בהרגש מ"ר ח"ך כ"ו ח"י רק בחקחול' אמנם מה"ס
 שפיר י"ל דגם הלל מודה דל"ח לזה וכיון דלא הרגשה סהורה
 וא"ל לפי זה ח"כ מהי טעמא לא מהני הכי טעמא לטער בחולין
 הכי בחולין ל"ל חז"ל כלל וחוקה' ח"י עיקר דיעה' הא ליכא דדוקה
 מה"ס חזק' דאם לא הרגשה סהורה אמנם חז"ל הכי גזרו לטער
 ח"י רחצה בזה הרגשה ח' מלאה חס' ח"י דחול' ח"י טעמא
 מדלא חרגש הכי מבוחר דחז"ל לא סמכו ע"י ומשקל למחא אחא
 טעם ח"י לא חרגש' מעשה לפ"י כמו ק רח' לטער טומאה
 למפרע ח"י בחולין דלכאורה ולחולין חזק' מה"ס היא כמבואר לכל
 מעיין בסוגי' הכ"ל וע"כ שפיר כחב מהרש"א ד"ה דמרגש לחזק
 לא אהני לטער בחולין והמ"ס למעלה ח"ך כ"ו לפי הקדוש' ח"ל
 ס"ה ודאי דמח"י אשעמא דמרגש לחזק וכו"ס למעלה ולפ"י
 כמו דחזק' דמה"ס ל"ח שמיא טעמה בהרגש מ"ר ט"ל כמו ק
 י"ל דמה"ס לא חייש' שמיא חרגש בשעם שיהיו חס' חזק' יוח'ד
 חיוק מחשע טעמי במ"ר דהא כי פריך בש"ס וכלל מ"ס לא
 משנין דחייש דמחא חרגש בשעם שיהיו ומשום דבזה גם הלל
 מדי דחזק' ח"כ נבדק מחמיר וע"כ ל"ל רק דחייש שמיא
 טעמה בהרגש מ"ר וח"כ הכי בזה כ"ע מודו דמה"ס ל"ח
 שמיא טעמה בהרגש מ"ר וכח"ס למעלה וח"כ כ"ס דל"ח מה"ס
 שמיא חרגש בשעם שיהיו וכו' יקשה ל' דעת השו"ע הכ"ל
 דאם מלאה חזק' השינה ה"ה מה"ס דחייש' שמיא חרגש בשעם
 סה כנ"ל מהא דחקן בד' ס' ע"כ ג' נשים שפיר ישתעם
 אהא כ' בדקה חזק' מה"ס ומלאה טעמה היא טעמה וכו' וכולן
 סהורות והסעם בזה דחזק' דרבנן ודברבן חזק' חזק' חזק' חזק'
 כו' ע"כ כס"ס וכו' כס"ס ד' ס' ב' ע"כ ולעולם השו"ע
 הכ"ל הכי י"ס כהן סעק ח"י חזק' חזק' חזק' חזק' חזק' חזק'
 וי"ל ביטול דבר זה כח"ס הס"ס כס"ס ע"כ לענין דיקה עד דליכא
 דליכא מדי' למח' דליכא סעק ח' מיה ח' מעמל ח'ן כהן
 ח"י חזק' חזק' כלל דמרגש' מעמל חזק' חזק' חזק' חזק' חזק' חזק'
 וכו' וכו' :

יב הנה עד כה בארנו דברי חום' בסוגי' דרים מילתא והיחולא
 לנו מדבריהם דלחולין לא מהני לן ה"ט דא"ה מרגש
 לטער לגמרי ובכ"ל י"ל למעלה דחוקה ומ"ס מהרש"א ביחולא
 דברי חום' וכו' שברירו הדבר למעלה שיהיו העיקר כדעת חום'
 כנ"ל ומעשה לפ"י נלמדו דברי נחמיה' שהבאנו למעלה חום' מ'

והוא רובא להחירא רב היכא דליכא מידי למיחלי דודאי הוה
מנופה אסורה מה"ח אפי' לא חרגה דחוקה דס לבוא בהרגשה
ואחרי' דעסחה בהרגשה עד ע"ס - וכמו ק נאמר כאן לענין
כחמים שגמלא חמר השניע דהיכא דליכא מידי למיחלי כמו בנ'
שסם הג' חין כחן חיסור חורה כלל אבל היכא דליכא מידי
למחלי דודאי ילא מנופה רק דלא חרגה וכעבודא דמחמל'
שס שפיר יל לחסורה מה"ח וכל':

שוב רחמי' בס"ט סי' ק"ל ס"ק ח' שכתב ביה' כנ"ל דהיכא
דליכא מידי למחלי ה"ה טעורה רק היכא דליכא מידי
למיחלי בזה יל כעבור מהר"ח הג'ל דהוי סד"ל והוסף עוד
לומר דה"ה חס מאלה כחם חמר שמושה עס בעלה ג"כ אסורה
מה"ח דשמח הרגישה בשעת חשמים וסברה בהרגשה שמש הוא
וסיים דלפי"ז ה"ה חס מאלה כחם חמר חשמים ע"ד שח"מ
טומאה או בנר לבוש ג"כ טמאה דמאחר דיש כחן סד"ל ובדוראייחא
חין לתקן ככ"ז ע"ס וכו' הוא חמור בעיני מאד דח"כ מלאנו
כמה כחמים שחשורין מה"ח כמו חמר חשמים ואחר השיעור ולמה
לא הוחר בש"ס וכל הפוסקים בצ"מ שהקילו בכחמים מפאה
דעיקר מדרבנן כמו בחיטוקא שלא הניע זמנה לראות וכדומה
דבתי' נזנח הג'ל ליחא לקולא זו ומשכחת לה דין כחמים בחיטוקא
וכן דברר שח"מ טומאה או בנר לבוש שחמור הפוסקים וכחבו
בפשיטות חין בש"ס טומאה כחמים ולא חשמיט' ח' מגדולי הפוסק'
שיזכר לנו דין מדש הג'ל דבכח"ז יס כהן טומאה כחמים והוא
חמור מאד בעיני' שוב מלאחי בס"ס טלמו בש' הג'ל בשאלה
הכנים בסוף הסעודה ששד"ל ג"כ ע"ז ונחב דמסחימות הפוסק' מורה
לעולם הוי כחמ' דרבנן וכו' שס בסוף ס"ק ל"ג בד"ה נחזור
לענינו לעולם הוי כחמים דרבנן אפי' אחר חשמים והטעם
מ"ר וכדומה ע"ס ח' מה שנהקשה לה"ס שס בטעמו של דבר
בה' דרפחי הדבר פשוט דהא כבר כתב הס"ס בטלמו בס'
הג'ל ס"ק מ"ד וס"ק ס"ז דמה דלחמ' דעסחה בהרגשה שמש
או בהרגשה עד הוי מלחא ולא שכימי דרובן חין טעוה בזה
וע"כ ל"ה לזה רק היכא דליכא לפנינו יל וליכא מידי למחלי כו'
ע"ס דבריו - משהל לפני' שפיר יל דמה"ח לעולם ל"ה לזה
שעסחה בהרגשה דרובן חין טעוה ולמשווא לא חיישי' מה"ח
וע"כ יוסר יל לעברה בשוק ש"ט ולאו דלעסחה וכ"ס דח"ס
ספי לפי מ"ס הלבוש בס' ק"ף ס"ה דע"כ גזר חו"ל לפמלוח
בכגרים ועוד ולא אחרי' דנדבוקו הרבה מחלולות וז"ל משום דח"כ חין
לדבר סוף וחיבול גזירה חו"ל מכל וכל ע"ס וביחי המעד"מ בפ'
הר"כ ולי"ה יבואר לנו דבר זה בלארך לקמן בפסיחה לס' ק"ף כו'
בס"ד - ומעשה יל בפשיטות דמה"ח חלי' שנדבוקו הרבה מחלולות
וז"ל דכל שלא הרגישה חלי' מה"ח בכל מה דאפשר למחלי וע"כ
לעולם הכחמים טעורים מה"ח - וע' עוד במ"ס בזה להלן בדיון
רואה בשעת חשמים ולא חרגה בס"ד - היולא לנו מכל הגי מילי
שחקטו בנ' החקירות הג'ל דמה"ח אפי' ודחי ילא מנופה חס
לא הרגישה טעורה - אך כ"ז חס ידוע לה טודאי שלא הרגישה
אבל שמחא דמלחא אחרי' חוקה דס לבוא בהרגשה וע"כ חס
ודאי ילא מנופה טמאה מה"ח דלחמ' דודאי חרגה והיכא דליט
ברור לו ש"ל מנופה שגמלא כחם וכדומה טעורה חס וכל
הכחמים טעורים מה"ח חלי' מאלה חמר חשמים או חמר
השיעור דכל שלא הרגישה חלי' מה"ח דלחמא מעלמא ובהנפק
לוח המיטוט לחין מרגישות הו"ל רובא להחירא וח"ל גזר
לחמי' ודחי רחמא בלא הרגשה ה"ה טמאה - וע"כ גזר טומאה
בכל הכחמים דלפי חקנאס הג'ל הו"ל רובא לחיסורא כמו
שנחבאר בדבריו למעלה וע' היטב בכ"ז :

עשה נבוא לבאר אם מצאה בבריקת עד בלא הרגשה
אם טמאה מה"ח :

א והנה בחקירה זו האריכו בזה בשא' שבוה יעקב הגאון
הממבר עם הגאון מוה"ג - והביאו בשא' כב"ס סי'
קפ"ז (ונוף הספר הג'ל חוט לפני) ומקום הספק הג'ל הוא
במ"ס בש"ס ר"פ הר"כ בדביקת עד דליידי בהרגשה ועגול טעור
דלחמ' הרגשה עד הוא חס הטענה הוה כפשוטה דליידי דוקא
בהרגשה וע"כ מסמחי' במשך אבל לא חרגה טעורה מה"ח -

או הטענה הוה דלחן אחרי' דמסמחא הרגישה רק הוה חסבה
שלא הרגישה כי חולה בהרגשה בהרגשה עד - והנה מה שגלה
בכ"ס שס להוכיח מחס' דר"פ הר"כ ע"ס דבריו חמיון
דלדברה הא חומרה הוה לפוסרה מקרבן דלא לית חולין
בעורה וכבר הרגיש בזה הג'ל בנ"ק חס נכדו ביטול
זה לא הועיל מחומה כמבואר לכל מעיין בדבריו שס וכן השיג
עליו בס"ט בס' ק"ף ס"ק ג' - ולפי דברי הס"ס יס להוכיח
מדבריו חס' להיפך מדמקשי' לקוש' שס חלח דלחמ' הרגשה
שמש ולא הקיזקן לפיל חלח דלחמ' הרגשה עד ומסוס דס"ס יל
דליכא למילף לקולא חלח דלחמ' לפיל הרגשה מ"ר להחמיר וע"כ
לא הקיזקן רק בזה דלחמ' חיסור הרגשה שמש דהוי ג"כ לחומרה
לפוסרה מקרבן וכל' ע"ס בס"ט - חמס בלחמ' חין שוס רחי' מחו'
שס ד"ל דחוס' לא רט להקשות לעיל משום ד"ל דח"ס בש"ס לעולם
דלחגשה כו' פ' כפשוטו כחוסן הג'ל - ועכ"פ חין כחן מקוס להקשות
ע"ז - ומה דל"ח בש"ס לעולם דלא חרגה וליידי חיסור הרגשה מ"ר יל
דלחמיוטין דגס בהרגשה עגול טעור דליידי הרגשה עד וע"כ חלל
הקשו חוס' רק חלח דלחמ' הרגשה שמש אבל לעולם יל דה"ה
בלח חרגה טמאה מה"ח כנ"ל - עכ"פ בהה נחבאר דל"ל שוס רחיה
מדבריו חוס' הג'ל לב' הלדדים הג'ל - עוד הביא בכ"ס הג'ל רחי'
מדבריו חוס' בדף ג' ח' ד"ה מרגשה ששקו לשחלי חס בדקא עסח
ומלאה בלא הרגשה טמאה למפרע כו' - והקשה הג"ס חלי' קוש'
הא במלחא בלא הרגשה טמאה משום כחם מדרבנן ובכחם לא
משמחא לשחלי למפרע דהו"ל סד"ל לקולא ח"י דמשמחא מה"ח -
וע"כ שפיר הקשו לשחלי חס שמשא חוך העעילע שמחא דהוי
בהרגשה שמש כמו בהרגשה עד השחא ע"ס - וכל דבריו חס דבריו שגנה
במח"כ - דמ"ס דקוש' חוס' דחמא דחמא למפרע חס שמשא ח"ל לכל
מעיין בחוס' שס ודלדברה חלק עד פרס' שנחב דשחא חלי'
בהרגשה עד דלשחלי ח"ל בהרגשה עד ושחא ועיקר קוש' שס דחמא
כמו דלא הרגישה עסח ק' נימא שחא נעקק מחלולות ולא הרגישה
וכמבואר בהדיא בחוס' שס ע"ס בחוס' גס מ"ס דנכחם חינו משמח
למפרע דהוי סד"ל חמיה חין לא רחא מ"ס כבונ"ס דשחא מודה
בכחמים דמשמחא למפרע וע' פרס' וחס' שס ד"ה והיולא כחמים -
עוד הביא בכ"ס רחיה מדבריו הגמ' בפ"ד שנחב דחין ללחא לבדוק
ח"ל אחר חשמים כו' כיון דמה"ח בע' שחרגיש חלח דרבנן אחר
רואה בלי הרגשה וחס חמור כו' - הנה מבואר דהגס ש"ל הרגשה
שמש הוא פכ"ל חוט רק מדרבנן ע"ס - והס"ס בס' ל' בשאלה
הכנים בסוף ס"ק ס"ז דל"ה והנה רחמי' הג'ל על סד"ל דחין
מדבריו הגמ' שוס רחי' דהא ודחי' דלא שכימי ששעסחה חלח' בהרגשה
חמס היכא דיש דס לפנינו אחרי' דשמח טעורה בהרגשה - משא"כ
היכא שחין דס לפנינו ובהדיא דהגמ' דליידי לענין חס חמיויב
לבדוק אחר חשמים ודחי' דחין לו לחוש שחא רחמ' ונעסחה בהרגשה
לשחמיו ובדוק ע"ס בס"ט - והנה כ"ס כו' מיליקי כ"ז הוא כען
עכ"ל מדבריו הגמ' משמש דלח' חילא דס חינו רק מדרבנן דל'
הגמ' שס וכן מורי רבי מיהא בלחא ע"ה' בודקא חמיר אחר
חשמים כו' כיון דמדחא' בע' שחרגיש בבשרה חלח דרבנן אחר
רואה בלא הרגשה כמו כחמים חמור דהיכא דלחמ' דס אחר
ווס חמור שאל לבדוק כו' ע"ס - הנה חמ"ס היכא דלחמ' דס
אחרו מבואר דלח' דהיכא דלחמ' דס לפנינו עכ"ל חוט רק חיסור
דרבנן כיון דלא חרגה ולא כחמ"ס - אך זה קשה לי שהגמ' כתב
זה בשם מהר"מ כידוע שהוא רבו כל בעל הגמ' ובחש' מהר"מ
שבוךר חס' הרב"ל הובא בב' ס' קפ"ז ובש"ס שס ס"ז לא כתב
דהוי חיסור דרבנן רק משום דוסהוה דרבנן ע"ס משמש דחי' לא ח'ה
הוי חיסור חורה וד' הגמ' ח"ל בלא ח' חין כחן חיסור חורה דכל
עיקר רחמייה חונה אסורה רק מדרבנן כנ"ל - וי"ל דמהר"מ בחש'
שס חליידי חפי' רחמא בהרגשה דאסורה מה"ח עכ"ל מה ששאורה
עולמית חינו רק מדרבנן דוסהוה דרבנן - אך לש"ז מנחם מבואר
דלא כדעת הסבוס יעקב בחש' ויחזיר דס"ס ל' שנחב דבש"ס
חשמים ח' אפסר לה להרגיש כלל ע"ס דחק - והל"ל בחש' חלק ע"ס
ולפי האמור מנחם מדבריו חס' מהר"מ שס ח' חל' הג'ל - דלח"ה
סחין דבריו מהר"מ אחריו כו' - ולי"ה להלן יבואר לנו דבר זה
בס"ד - שוב רחיה בחסבה הגאון מוה"ג ע"ס ח"ינר ו"ל ס' ס"ב
שהביא ג"כ דבריו הג"ס ח"ל ונחמול' רח' לחמור דבריו כמו שדחה
הס"ס

הס"ט כ' ו' וחמ" כחב דלפ"ח דהר"מ ס"ל הכי רובא דרבוותא לא ס"ל הכי כ' עיי"ש אמנם חזי בעיני לא מלחמי לה' מנדולי הפסקים שיכתוב דבר זה בביאור בדביקה עד הי מה"ח אפי' לא חרגשה ורק האחרונים מקרי בדיון זה - הגאון בחש' שבו' יעקב והכו"ס והס"ט טרמו חז"ע להוכיח דין זה מדברי הש"ס והראשונים אבל למאז דין זה בביאור לגדולי הראשונים וכמ"ס בחש' מוהר"ע ס"ל בפסיקות דרובא דרבוותא לא ס"ל הכי עדן לא מלחמי ועי' בס"ט ס' קפ"ז ס"ק ט' הביא חש' הגאון מוה"ה ז"ל אבר"ק ה"ס שכתב וז"ל ובדביקה עד כחב לי הגאון מוהר"ק (הוא בעל"ש ה"ל) שמחשק מאלד חס הוא מדלורייחא או מדרבנן כ' עיי"ש וזהו היקד דברי הגאון מוהר"ע ס"ל :

נאמר דכשנלקח המיעוט דלונם עד הפלגא דלוי תחזיו יהיה רוב נדר רובא דלונן מה ענין ז"ל ודרי אפי' לנר זה דלוי תחזיו עכ"ל הוי רובא שלא היה באונם רק ברעון וכיון דבכל דוכחא חל' בחר רובא ח"כ בין וינחה תחזיו או לוי תחזיו עכ"ל ודלי שיהי ברעון כיון דרובא הכי חזיחא וזין כחן רק ספק ח' שמא תחזיו ושמא לוי תחזיו - ול"ד כלל להנהיג מקומות הנ"ל שהמיעוט הגדולה מנערף עם הפלגא לגרוע כח הרוב כמ"ס למעלה - וזה

ס"ב חז"ח מלחמי כמ"ס לכתובות דר' ס' ה"ל שכתב בישוב דברי ברור וגכון * וע' מ"ס שור בזה חס' ה"ל כמ"ס ע"ס ונחמי שבה לה' ימ"ס שבידמוי לדעת הגדול ז"ל : יג' וז"ל לפי"ז ח"כ היכי משכחת לה שלא יהיה לה מידי למחלי במלחא ע"י דביקה לפי מ"ס הר"מ בפ"ה דלח מלחא מן הלול ונחון הוי ספק דשמח מן העלי' - וכבר כתבנו למעלה חקירה ב' אזה ו' לדעת הכ"מ כ' שלא מלחא מן הלול ולפנים הוי ספק ודלא כהס"ט ע"ס מעשה חס נלקח לזה מיעוט דחין מרגישות הו"ל רובא להחריח וז"ל למלחא במלחא ע"י דביקה עד וזל חרגשה כ"ח בידוע לה בודאי שגלחא מן הלול ולפנים וזה דבר שח"ל דרי עיני' בין ידיה שחדש ממי נחלכלך לק"מ לפי מ"ס למעלה חקירה ח' אזה ו' - דמה דלמרי' דמן הלול ולחון הוי ספק - וזה דוקא בלא חרגשה - ומשום דלמרי' האי מיעוט דחין מרגישות למיעוטא דעלי' והוי פלגא הא לא"ה לא הוי ספק השקול דרוב דמים מן המקור עיי"ש וע"כ ספיר אמרי' דמלחא מן הלול ולחון הוי ספק השקול וטעמא משכחא חלל הכח דלחיה למחלי דלמח אחא מעגלחא בזה אמרי' דלמרי' מיעוט דחין מרגישות לפלגא והו"ל רובא להחריח כנ"ל וח"ש :

אמנם מה שיש לעיין בזה דהנה לפי האמור למעלה דהיכא דליכא מידי למחלי ביה טעמא מה"ח אפי' לא חרגשה דלמרי' דודאי חרגשו'טעמ' בהרגשה עד לפי"ז דהא דלמרי' כמ"ס ר"פ הורא' כחב דהא דחן בעד שבימחו תחת הכר דלח משוך טמא כ' חייירי בדלחגשה כ' עיי"ש הוא משום דגם במשוך חין הדבר ברור שהוא מנופה וכמו"ס למעלה חקירה ח' אזה ו' עיי"ש וע"כ לא מוטחא חש' במשוך כ"ח בדלחגשה דוקא - חלום מסחימות הסוסקים בזה משמע לעולם משמחין במשוך וחש' לא חרגשה - וכמבואר לכל מעיין בדברי השקקים ובהד' מבואר בב' ס' ק"ץ בדק' ביריכה שכתב דעגול טמור דמפני שקניהה בו לא גניח מלמלות במה שאפשר לחלוח כיון שלא חרגשה אבל משוך טמא כמ"ס שחזקתו מהקניות עיי"ש בב' והובא כמ"ס ע"כ :

הנה מבואר בהדיא דלפ"י לא חרגשה עכ"ל משמחין במשוך וכנ"ל ולפי השעם שכתב בב' משמע דלח חרגשה גם בעגול משמחין לה דכל עיקר מה דמסארי' בעגול הוא משום דכיון שלא חרגשה הלוי כ' כנ"ל משא"כ חס חרגשה דים כחן חשג איסור הורה לא חלינן במידי' הן אחא דדברי הכ' בזה תמוהין דהא בהדיא מוקמי' כמ"ס ריש פרק הרו"ב הך מחתי' דהניחמו תחת הכר בדלחגשה ועכ"ל בעגול טמור דלמור הרגשת דהא הוא ועמ"ס כמ"ס ק"ץ בחצוצות הכנים קסני' בדברי השולח והאמרי שנדחקו הרבה בדברי הכ' הנ"ל - והנה לכאורה היה אפשר לומר בישוב זה דדוקא בתחת הכר אמרי' דעגול חש' חרגשה טמור דתחת הכר שכימי מלחולא חלל בטחתי ביריכה בזה לא מסארי' בעגול רק בדלא חרגשה והרי לדעת הר"מ וס"י לא מחלקי' כלל בטחתי ביריכה גם משוך לעגול כמבואר בב' ש - וגם לדעת הרשב"א דמחלק גם בטחתי ביריכה בין משוך לעגול מחלק ג"כ בייניהם בחס יס בו כגרים ועוד - דבטחתי ביריכה טעמא דהא חש' בעגול משא"כ בתחת הכר דלפ"י יס בו כגרים ועוד אינה טעמא בעגול רק משום כחם - וכמבואר בדברי ה"ה הובא בב' שס כמ"ס הנ"ל - ומעמ"ס ספיר י"ל דבזה גם הרשב"א מורה דלח חרגשה טעמא חף בעגול חש' אפי' חן בו כגרים ולא מחלק הרשב"א בין משוך לעגול בטחתי ביריכה כ"א בשלא חרגשה :

שוב עיינתי כמ"ס בדברי השולח שס בחש' הנ"ל שגלה ג"כ לייבש דברי הכ' עכ"ל וסיים דחין לנשוט משמע קן עיי"ש - חנה לפי מ"ס הוא בישוב דברי הכ' דלחייירי בישוב במלחא על העד ולא

ב אמנם ק' מה שאני רואה בדברי האחרונים הנ"ל שדימו להדי דין רואה בשעת חשמים לדין רואה ע"י דביקה עד - וע"כ הביאו רחיה מוע"ז כמבואר לכל מעיין בדבריהם עיי"ש לענ"ד נראה דל"ל שום דמיון מול"י - דרואה בשעת חשמים רוב נשים חיון רואות מ"ח כמ"ס הכ' בס' קפ"ז - ואי"ה להלן בדיון רואה מ"ח יבואר לנו דין זה בבורך כמ"ס משא"כ בדביקה עד זה מלוי כבמה נשים למאז דם עיי' דביקה עד וחש' היכא דל"ל לטער משך חזיה זמן אחר ראייתה - גם בזה ח"ל משך ידוע - כי חין זילוח דם הגדוה בכל האסחות בשוה ודרכו להסחות בין רב למעט וכמ"ס הש"ס בס' קפ"ז ספקי"ח וס"ס קכ"ג עיי"ש - וע"כ חש' דמהגמ" מוכח דמה שגולחא אחר חשמים בלא חרגשה חיון רק מדרבנן עכ"ל שפיר י"ל דמה שגולחא בשארי חשמים עיי' דביקה עד הוא מה"ח חאננס הרחיה שהביא בכו"ס מפסקי מהר"א וכתבא' מוהר"ע ס"ל הנ"ל מש"ס כ' יג' דלפ"י במלחא אחר חשמים הוי מה"ח הגם דלא חרגשה עיי"ש - חס ראייתם וזהו מכרחה שפיר יס לפסוק משס דכ"ס במלחא דביקה עד הוי מה"ח וכנ"ל חאננס אהנטו לא נזכר כעח רק בדיון זה דבדיקה עד - ואי"ה להלן נזכר בדיון רואה בשעת חשמים וסם נזכר כמ"ס מה שחשלה במדורחנו - ונחמיל בדברי הר"מ כמ"ס מה' ח"ב - הנה הוא ז"ל כתב בהדיא דלח לא חרגשה ובדיקה עד שגולחא דם כפרחודורו ה"ו בחוקת שבה בהרגשה כמו שגלחתי כ' עיי"ש - והוכיח מזה בכו"ס שס דרם הגולח עיי' דביקה עד מה"ח חש' לא חרגשה ומ"ס הר"מ כמו שגלחתי כוונתו לגי"ש בפ"ה דרם המלחא כפרחודורו ודלי טמא שחזקתו מהמקור וסם דין הורה הוא שגורפין עליו תרומה וקדשים - אלה הם דברי הכו"ס וכו"ה כמ"ס בס' קפ"ז - והוסף שס כמ"ס לומר דזה דוקא בדליכא מידי למחלי והדבר ברור שהוא מנופה - אבל אי חזיחא מידי למחלי הו לא הוי רק ספק מדרבנן - ומעמ"ס דכיון דהדבר ספק אי מיניה או מעגלחא נלקח לזה המיעוט דחין מרגיש' והו"ל רובא להחריח מה"ח ואוב חין איסורו רק מדרבנן ובדרבנן אמרי' סד"ר וכמ"ס בס' פ"ג לפנין זכר דמים טמאים - ועפ"י ביאר דברי הר"מ בס' ק"ץ ס"ק כ"ג שלא יסאור למ"ס שס כמ"ס כ"ט עיי' דבריו - והנה בעיקר סברתו שכתבין כה"ג טובא כמ"ס דלמרי' סנוך מיעוטא לפלגא הנ"ל רובא ע"י - בימות ע"ו וחולין ע"ו ובכורות כ' ובהוש' נדה ח"ה ח' ע"ה ע"ה ועוד בכמה דוכחי טובא - חלום רחיתי כמ"ס ס' קפ"ז ס"ק ט"ו שהביא בשם הריב"ש שנהקשה בכלל היה מנ"ס הוס' כבדכות ט' ח' ד"ה וליבע"ל דמישועא דלונם לא משכ' ליה כלל ולא מפרש' ליה לפלגא - ומה שהי' הריב"ש ע"ו דמה כמ"ס שס חרגשה הוס' דנדה הנ"ל עיי"ש - חאננס לענ"ד לק"מ דדוקא חס המיעוט הוא עם הפלגא מעיין ח' ורחיה להטערק ע"ז בזה ספיר אמרי' סנוך מיעוטא לפלגא והו"ל רובא וכמו דכתי מוקמות הנ"ל דלחיה פלגא זכרי' ופלגא נקייבא ובהך פלגא דזכרים איכא גמי' מיעוט היולדות נמה או מפילות - ממילא הוי יולדות זכרים מיעוטא דרובן חין יולדות זכרים רק או נקייבא או מפילות וכן בזה דחוס' נזקין בשלי' שיהיה מקצתה הכה יס מלחא מיה גלח' י"ל רוב הולד רק מיעוט ויס מיעוט שלי' שאין בהן ולד כלל לזה המיעוט עם הפלגא הו"ל רובא שלא י"ל רוב הולד משא"כ בזה דכהניחוח חין שייכות כלל למיעוט עם הפלגא דהספק השקול הוא חס תחזיו או לוי תחזיו והרוב והמיעוט הוא באונם וזלוח מעשה חף

הראב"ד והרא"ש והטור חיי"ר כך פלוגתא דרבי ורמ"א בדארגשה.
 ח"כ מוכח מכלל דאפי' בדארגשה ה"ל בספק השקול. אמנם בחמה
 ח"ן רח"ל כלל מעד שאינו בדוק דש"ה דכיון שלא ה"ל לעד הזה
 מעולם חוקק מבורר שיה' נקי מה"ם מוקמי' אשה בחזקה
 טברה ודווקא במלוא כהם ע"ד הבדוק כהנתי לעיל בחקירה
 ה"ל חזק ד' וחזק י"ב דלא מהני חזקה טברה דידה אפי' מה"ם
 ומשום דה"ל במאי דמיא ומיין בה וכמבואר בדבריו שם משא"כ
 במלוא ע"ד שאינו בדוק וכבר י"ל שם' מולבדל מחזילה ח"ן
 להלוא באשה יורה מצעלמה ומוקמי' לה מה"ם בחזקה טברה
 ואין כאן רק חשש מדרבנן וע"כ הלין בכל מידי דאפשר למחלי.
 משא"כ במלוא בעד הבדוק ד"ל להעד חזקה בדוק עדיפה חזקה
 מחזקה טברה של האשה דעולה לח"ל דלעולם ה"ל בדירה דה"ל במאי מה"ם
 למעלה כנ"ל וי"ל שפי"ר י"ל לעולם ח"ל בדירה דה"ל במאי מה"ם
 וכמ"ס בחקירה ה"ל חזק ד' ע"פ חולם לגאורה י"ס לה"ל לביקש
 דאפי' בספק השקול לא הלין בבדיקה העד מהא דפריך בש"ס
 י"ד ח' אמהני' ונימוס דלמח דס מחלוקה היא כו' ויסקו שם
 הרשב"א והר"ן בח"י ח"כ ח"ל אשה שחטמה בבדיקה וה"ל דש"ה
 דאיכא רגלים לדבר כיון שקודם השמיע בדקה עצמה וה"ל טברה
 ח"ל כיון שגמלא על שלו ולא על פה או להיפך כו' ואח"כ נכחו
 אבל רמ"ז ח"י פי' דעל שלו דווקא פיר' וי"ס בחוס' - וטעמא
 משום דכיון שגמלא בשלו ולא בשלה י"ס לחוש לרס מחלוקה אבל
 בדירה כיון דשכימי בה דמיא לא ה"ל בדס מחלוקה כו' ע"ש.
 והנה הא דפריך ונימוס דלמח דס מחלוקה כו' ולא משני דמהני'
 חיי"ר במשך - וכו' דהמחל דמלמח הכי הוי דהא במוהג' חיי"ר
 שגמלא ע"ד בדיקה - וכו' וסמכמה הוא משך שבה חקירות ובע"כ
 ז"ל דס"ל דכאן ח"ן רח"ל שבה מנופה אפי' במשך דכיון דלפי
 הס"ד היכא מחלוקה גס בחזרה מקום ח"כ אפי' שבו דס מחלוקה
 ה"ל בא על העד ע"י קיום וח"כ הוא משך - ועכ"ל נכחו
 הפוסקים ה"ל דדוקא כהן פרכי' ונימא דס מחלוקה כו' משום
 דאיכא רגלים לדבר כנ"ל הא בעלמא לא הלין בדס מחלוקה
 במלוא ע"ד בדיקה ואפי' לס"ד דשכימי מחלוקה בחזרה מקום
 ומשום דכיון דשכימי בה דמיא לא ה"ל בדס מחלוקה - הנה
 מבואר דאפי' בספק השקול לא ה"ל במידי דאיכא למחלי במלוא
 ע"ד בדיקה חס לא היכא דאיכא רגלים לדבר כנ"ל חזר דלא נמ"ס
 הס"ס בשמלה הכני' ה"ל דאפי' במלוא ע"ד בדיקה ה"ל כניס
 קטנים הנחלים בחזרה מקום וכל"ל ע"ש - חולם איכא למחלי
 רח"ל וז' דהא בש"ס ר"פ הוואה מוקמי' למחלי' ה"ל דחיי"ר בדארגש'
 ע"ש ובכ"ז דה"ל דלא ה"ל בספק השקול וכמ"ס למעלה אבל היכא
 דלא ארגשה שפי"ר י"ל דה"ל בספק השקול וכמ"ס הס"ס כנ"ל :

ה' אמנם לבר כל עיקר דמילתא נבאר מקודם מחלוקה
 הפוסקים בדיון טחיה ביריבה ומה שיש לעיין בזה
 ומהותן 'צורר לו ג"כ ספיקהגו ה"ל' - והנה חס בדקה בעד הבדוק
 והנימוס החס הכר מבואר הוא במוהג' דש"פ הוואה ד"ש חילוק
 בזה בין משך לעגול וחס בדקה בעד וטחיה ביריבה מבואר
 בש"ס ד' י"ד דעמוה נדה בסתימות - ולא נבחר בש"ס חס י"ס
 למק גס בזה בין משך לעגול או חס - והנה הר"ם כהן דין זה
 ג"כ בסתימות דעמחה נדה וכהן ה"ה דנראה מנדביו דלא
 מחלק' בין משך לעגול רק בהמה הכר ולא בטחיהו
 ביריבה כו' ע"ש - אמנם הרשב"א בחי' ובהו"א כהן דגס בזה
 נא משמח' רק במשך אבל בעגול ה"ל במחלוקה ולא משמח'
 נה רק חס י"ס בו נגרים ועוד או טעמא נדה - ורח"ל לזה מהא
 דפריך בש"ס שם אמהני' ונימוס דלמח דס מחלוקה ומשני חזרה
 מקום בדוק או דחוק חל מחלוקה הא לא"ה הסס שגמלא ע"י
 בדיקה וזה הנימוס החס הכר עכ"ל ה"ל במחלוקה ע"ש דבריו -
 ורח"ל בש"ס סי' קפ"ב שהקשה על רח"ל דהא רש"י והוס' פי'
 דמה דמקשה ונימוס דלמח דס מחלוקה כו' דלא הו"ל למחלי'
 נעמלא דה"ל ונחייב בקרבן דעכ"פ ספק ה"ו ע"ש וח"כ מנ"ל
 להרשב"א להודיע מזה לשארה לנמרי וסיים ע"י חס לא שכימח
 דעמחה ביריבה קיל טפי ואפי' לפרש"י טברה חלל שלא ידעתי
 טעם נכון למק ביניהם מ' ע"ש דבריו בחוקר - ואיכא לא ידעתי
 מדוע לא מלא טעם נכון למק ביניהם והרי בהדי' מבואר ברש"י
 שם לעיין טחיה ביריבה דדוקא בעד הבדוק אבל באינו בדוק ה"ו
 ס"ס

ולא על הירך דבזה דוקא לא מטהרי' בעגול כ"א בדלא ארגשה -
 וע"י שפי"ר כחב דח"ן נכון הכ"ז משמע כן דמסתימות לשוט משמע
 דחיי"ר בכל גווה בין נמלא על העד נכד או נמלא על הירך
 ג"כ - אמנם לא ידעתי מי הגרמו לזה ולמה לא נמלא דמלמח ס"ל
 להכ"ז דנפחתו ביריבה בכל גווה לא מטהרי' בעגול כ"א בלא
 הרגשה וכמ"ס למעלה - אמנם מלשון בש"ס בסעיף ל' ד"ל
 משמע דלא ס"ל למק כל"ל דלא"כ הו"ל אחר בסעיף ל"ה דזהו
 דוקא בלא הרגשה אבל הרגשה טמאה אפי' בעגול לכ"ס ולא דמי
 לך דסעיף ל"ד דשם אפי' הרגשה טברה בעגול וכמ"ס בש"ס
 כנ"ל - ומדלא חילק ביניהם בש"ס מבורר דס"ל דלדעת הא' שהביא
 בס"ס (היא דעה רש"ח) בחמה ח"ן חילוק בין זל"ז - ומעמח
 הדק"ל כנ"ל - וי"ל בישב דברי הב"י דהא דה"ל דגס בדארגשה מטהרי'
 לה בעגול וכמ"ס בש"ס סי' קפ"ב ח"כ רמ"ז ח"י כיון שלא הרגשה
 כו' מוהג' בזה דכיון שלא הרגשה קודם שהניס העד בנופה
 לבדוק בו רגלים לדבר בלא בא מנופה ומה שהרגשה בעת הבדיקה
 הרגשה עד הוא ח"ך מוהג' העד להניס העד בנופה בעת שרובה
 הדס ללא מחקורה הרי מקודם לזה לא הרגשה בשום דבר וע"כ
 יורה מסביר לומר דהרגשה עד הוא - המנס חס הרגשה קודם
 שהניס העד בנופה בפתיחת המקור או זיבה דבר לא וע"י לזה
 עד לבדוק בו הא דה"ל דמסמח' לה אפי' בעגול דהא בש"ס נ"א
 רק דלמחר הרגשה עד הוא משא"כ כאן שס"ל הרגשה מקודם -
 וזה"ל פסוק בישב דברי הב"י ה"ל : שוב רחמי' בש"ט בס' קפ"ג
 שהקשה שג"כ על הכ"ז כנ"ל וכבר שם בחד ה' בה"ה כמ"ס ע"ש -
 וזה נראה נכון וצדק : ומעמח לפי' שוב ח"ל ח"ה מדברי הב"י
 למח במשך אפי' לא ארגשה כלל וספי"ר י"ל דגס במשך לא משמח'
 כ"א בדארגשה בשעה דביקה ובפסחא דסוגי' בר"פ הרו"כ דחוקי
 למחני' בדארגשה אבל בלא הרגשה כלל מטהרי' אפי' במשך ומה"ס
 למעלה - אמנם כבר נכדתי דמסתימות לשון הפוסקים לא משמע
 למק גס וכל כ"י ה"ל הו"ל להטסק' לפרס כהדיא דגס במשך לא
 מטמא' לה כ"א בדארגשה כדאמר' בש"ס כנ"ל - ושם ח' מגדולי
 הראשונים ומפוסקים הלכו דביניהם חלולא וזכירו כלל חילוק זה
 מבואר דס"ל דח"ן למק בזה :

ד' אולם קודם שגבול על העיקר בזה קדים לבאר שרש החילוק
 שחילקו במחני ס"ס הרו"כ בזהה הכר בין משך לעגול -
 והנה הר"ם והמחבר כהנו טעם על מ"ס במשך דטמא שחוקה בלא
 מקיטח טע' ק"פ סי' ד' והרשב"א והטור שם נמנו טעם על מ"ס עגול
 טבור שודח' לינו מהקיטח שחם בא מהקיטח הו"ל להיות משך ע"ש -
 הנה י"ס לפיכך טעמים במשך איכא רגלים לדבר שבה מהקיטח
 דהי' מרס מחלוקה הו"ל להיות עגול ובעגול איכא רגלים נדבר בלא
 בא מהקיטח דה"כ הו"ל להיות משך - מטהרי' י"ס להסחשך ח"ך
 דין חס מלמח עד העד טיפין דקין בלשון חס אפי' נלמחין חס
 הוא משך או עגול דהשבה היכא נמחלי' להא ולכחא וח"ל חס
 הוכחה לה' מהלדים והו"י ספק השקול - ולכאורה יראה דלדעת
 הר"ם והמחבר שהאור' ליהן טעם על משך דטמא משום דרגלים
 נדבר שבה מהקיטח כל' מבואר מזה דאיכא דליכא רגלים לדבר
 מטהרי' נה מספק - המנס לדעת הרשב"א והטור נהנו טעם על
 עגול דטהור דרגלים לדבר שהוא דס מחלוקה כל' - ח"כ היכא דליכא
 רגלים לדבר לקל מטמא' נה מספק - ונבר עמד ע"י הרב הוואה
 בש"ס סי' ז' ס"ק ס"א בשמלה הכני' הנחלים בחזרה מקום והס"ס
 שם בהחלה השוכחו כהן למק בזה בין הרגשה לנח הרגשה
 דהרגשה לא ה"ל להקל רק בעגול דאיכא רגלים לדבר שאינו
 מהקיטח אבל בספק השקול מטמא' לה ולא ה"ל הרגשה בטענה
 שטעה בהרגשה עד - ומש"כ בלא הרגשה לא מטמא' לה רק
 במשך דרגלים לדבר שבה מהקיטח וח"כ אמר' שהרגשה וטענה
 בהרגשה עד אבל בספק השקול מטהרי' לה ונ"א שטעה בהרגשה
 עד והוכיח חילוק זה מנ"ס בבדקה בעד שאינו בדוק דהיינו עד
 צעתי בש"י נגרים ועוד ובפסחה חס ה"ל במחלוקה ולא חילקו
 בזה בין משך לעגול וברי במשך ח"ן כאן רגלים לדבר שבה
 מחלוקה דה"ל ח"ל דהא מחלוקה ע"י קיום אמנם כמו כן
 י"ל שבה מנופה וה"י ספק השקול ואמח' מטהרי' לה ח"י דכיון
 דלא הרגשה וכמ"ס הרשב"א דלעגול דרבי ורמ"א חיי"ר בלא
 הרגשה ע"כ ה"ל' במידי דאיכא למחלי אפי' בספק השקול ע"ש
 דבריו - והנה לפי' לפי' מה שיבאר בדבריו במ"ל דלדעת

ס"ס שמה לא מן העד בלא על יריכה והלחץ מן העד שמה מקמי הכי הוי ע"ס ומעשה מבורר נגלה החלוק בין האי דינא דמהני לדין דטעמו ביריכה דבמהני ליה רק ספק א' שמה דם מאכלה הוא משא"כ בטעמו אס נאמר דזה הוי ספק שמה הוא דם מאכלה הדר הו הו"ל ס"ס שמה ה' מטיקת על היד ומעלמא אהא ואל שבה מן העד ע"ז איכא לאהפוקי שמה דם מאכלה הוא ועי' בזה"ל ד' קע"ז שבה דין זה דבני' כנרים ועוד על פירש' דחירי שגמלא על העד ועל היד ע"כ ואל האז' שם דברי ר"ח שפי' דחירי שגמלא על העד לבד ובחי' בדי' דא' שביא פירש' ה"ל וכחב עליו דחירי כשיש בו כנרים ועוד והלך בזה אה"ל כחב וי"ל ור"ח ז"ל פ' ולמחר מלאה עלי' דם על העד וטעמו ביריכה נמי לרבוהא קנטי' כל' חפסי' שיש להלוות בדם מאכלה לא ה"ל וי"ז שמה נדה ואפשר ללדבריו ח"ל בפחות מכנרים מטעמי' ליה משום דנגלים לדבר ולי אפי' חזי רבוהא כי טעמו ביריכה כיון דנפיק לה מדין מאכלה והרמב"ם ז"ל ק' כחב והסברא ראשונה יוחר נכונה להלכה ודוקא בעגול כו' ע"ס' והנה מהחילת דבריו מבורר בזה' דדוקא בגמלא על העד ועל היד בעי' שיהי' כנרים ועוד אבל אס לא נמלא רק על העד לבד גם בפחות מכנרים שמה' : וזה עולה שפיר כמ"ל למעלה : אמנם מה שסיים והסברא ראשונה כו' לא ח"ס' דהא על ה' החומר אין כאן מחלוקת כלל וכמבואר וי"ל בזה דלפי פירש' דבש"ס חירי בגמלא על היד ג"כ וחירי כשיש בו כנרים כנ"ל ח"ס מוכח דהגם דבני' כנרים עכ"ז שמה נדה ביש בו כשיעור ולא משום כהם : אמנם לפי"ח דחירי בגמלא על העד לבד וא"ל שיעור כנ"ל י"ל דדוקא בזה"ל אמרו דטעמה נדה אבל אס נמלא גם על היד דבני' שיעור כנ"ל ח"ס י"ל דח"ס איכא שיעור חוץ רק משום כהם וכדלמך ר"ח לבי' שס' אף אהא עשירו כהם כו' דמוכח מזה דכל היכא דבני' כנרים שמה כהם וכ"כ הרמב"ן והר"ן בח' : שם דלפי"ח ח"ס כנרים ליהא לתימא לרם מאכלה דח"ס על יריכה נמי מבטל' לחשכחוי ח"ס בשעת בדיקה בלא על העד ונכלב בו והפיק לא נמלא כלום על היד : וכחב ע"ז דכ"מ מלפני הנמלה דמקשי' ר"ח בשמוך לבי' אף אהא עשירו כהם אלא ח"ס ח"ס ח"ס שיעור כהם והנה' שמה נדה אלא זו לדברי רבי עכ"ל ע"כ וכ"כ הרא"ה בזה"ל קע"ה ח' ע"ס והפ"י בגמלא על העד לבד לבי' לא בעי' שיעור וטעמה נדה ח"ס' בפחות מכנרים דאי איכא דם מאכלה הוא על היד מבני' ל' לחשכחוי : ואס נמלא על העד ועל היד בזה בני' שיעור דבפחות מנרים ה"ל במאכלה וביש בו כשיעור בזה לדעת הרשב"א בחי' ובזה"ל טעמה : ולדעת הרמב"ן והרא"ה והר"ן ח"ס טעמה רק משום כהם דח"ס ה"ל דכלל הוא דכל היכא דטעמה נדה ח"ס שיעור וכל היכא דחירי שיעור ח"ס טעמה רק משום כהם וכמבואר בדבריהם ע"ס :

אך

ו' נ"ל הנהא מדברי הרשב"א בחי' ובזה"ל ח"ס מדבריו בזה"ל שם נראה דס"ל דח"ס בגמלא על העד לבד לריך שיעור דוקא הא לא"ה ה"ל במאכלה וטעמה ד"ל בקר שם בדיקה בעד הבדוק ל' וחל"כ טעם ביריכה או שהיהו תחת הכר או תחת הכסה ולמחר נמלא עלי' דם אס תהא עגול ואין בו כנרים ועוד טעמו דהולין במאכלה שמה מאכלה נחמשה סס טעמה הכר או תחת הכסה או ביריכה ואפי' שטעם בדוק ל' חזקת היא אס דם קינח ה' משוך ה' ואס משוך טעם ואפי' שאין בו כנרים ועוד כו' ע"ס' מדכחב ולמחר נמלא עליו דם (דזה בני' ר"ח בש"ס ופי' שגמלא על העד לבד כנ"ל) גם מדכללו עס דין דהניחוה החס הכר מבורר דס"ל דח"ס בגמלא על העד לבד עכ"ז ח"ס אס עגול בני' שיהי' בו כשיעור דוקא הא לא"ה טעמה : וכו' ק' נ' לשיין דבדברי הרמב"ן ש"לחורה יראה שיש סתירה מדבריו שבה' לדבריו שבהלכות נדה דבחי' הגלית למחר דבגמלא על העד לבד לא בני' שיעור כהם וחל"כ ח"ס משוך ובהלכותיו בפ"ק דין מה' כהם גם בגמלא על העד לבד דבעגול בני' שיהי' בו שיעור כהם דוקא ע"ס' : והנה מקודם נבאר דעת הרשב"א בזה ולישן קושיה ח"ס' שבהלכותיו בש"ק הקודם דמ"ל למעלה בישוב קוש' זו דבטעמו ביריכה הוי ס"ס כנ"ל זהו בגמלא על היד ג"כ אבל אס לא נמלא רק על העד ליהא ס"ס כמ"ל הש"ך בס' ק"ס"ה ועי' בביאורי' לש"ך בס"ק ה"ל מ"ס בזה : אמנם מה שגראה למחר בישוב זה : דהנה בלא"ה יקשה

על הרשב"א שהוכיח דבני' בטעמו ביריכה שיעור כהם מהא דפרי' בש"ס אמאי' וליחוס דלמא לא מאכלה כו' וכמ"ל בזה הקודם ומה זו ראי' והרי הוא בעגול הקשה בני' מקודם לזה האל דפריך בש"ס וליחוס דם מאכלה כו' דל"כ ח"ל אהא שחטמא בבדיקה והי' דש"ה שבדיקה קודם השמים ומלאה טעורה ואחר השמים מיד בדקה ומלאה טעמה נגלים לדבר דרם מאכלה הוא ח"ס כיון דנמלא על גלו ולא על גלו ח"ל ליהפיק על גלו ולא על גלו איכא לספוקי דלמא דין דם מאכלה הוא דאי מנופח מיבעי' ל' לחשכחוי בין על גלו על גלו כו' ע"ס' : ובה' בחי' הר"ן ס' : ומעשה שוב אין ראי' מאן לדין דטעמו ביריכה דש"ה במהני' דאיכא נגלים לדבר וכנ"ל : אמנם נראה דהרשב"א לטעמי' חזיל דס"ל דעגול נגלים לדבר דרם מאכלה הוא וכמ"ל למעלה חוה' ד' והא דלא נמשי כן בקוש' הש"ס על מהני' הוא משום דבמהני' כיון דלמא ע' קיטח ודאי חירי כבשוק וכו' בזה"ל ח"ל וע"כ הולך הרשב"א לומר דס' איכא נגלים לדבר מטעם אחר וכנ"ל אמנם כאן דחירי בעגול וטעמו ביריכה הוי נגלים לדבר דלא מנופח היא מפאה עיגול וכנ"ל ודמי ממש לקוש' הש"ס על מהני' וח"ס' : ומעשה הו' לא ק"מ ב"כ מ"ס הס"ט דהא רש"י והוס' נהבו דח"ס טעורה לגמרי רק ספק כנ"ל דהא דהניחוה החס הכר מבורר להדי' במהני' דס"פ הו"ה דלא עגול עטורה לגמרי' הנה מבורר דבזה"ל ח"ל דעגול מטהרי' ל' לגמרי רק דה"ל דזהו דוקא בהתם הכר דשכחי מאכלה אבל על בשרה לא שכיחי מאכלה ע"כ מנמלא' ל' ח"ס' בעגול לזה הוכיח הרשב"א מהא דפריך וליחוס דלמא מאכלה ומשי' חוהו מקום בדוק אלא מאכלה מבורר דבשאר מקומות גם על בשרה משפיקין ל' במאכלה וכיון שכן ח"ס מהני' ל' ח"ס' דהוכח דעגול לשורה לגמרי' כדלמך בהתם הכר כנ"ל וזהו שכתב הרשב"א בקר חזקת הוא אס דם קינח ה' משוך ה' כנ"ל גם דין זה דטעמו ביריכה עס דין דהתם הכר ומשום דמה דנוסחתי' בעגול לגמרי הו"ל זה מדין דהתם הכר וכנ"ל וח"ס' ועי' בביאורי' לש"ך סי' ז' סק"י ובש"י שם ס"ק כ"ד ע"ס' : ומעשה ח"ס' בפשיטות מה שסיים הרשב"א בחי' והסברא ראשונה יוחר נכונה להלכה בזה"ל בזה הקודם ומשום דס"ל להרשב"א דח"ס' בגמלא על העד לבד עס כ"ז מזהירין ל' בעגול וכנ"ל :

עתה

נבוא לבאר דברי הרמב"ן שלא יסחרו דבריו שבה' לדברי שבהלכותיו כמ"ל בזה הקודם ומקודם נבאר מה שיש לשיין בדברי ההוס' והפוסקי' ה"ל שבה' דהאי דינא דטעמו ביריכה חירי בש"ס בו שיעור כהם ועפי"ז הולרט לדחוק ולחלק בין כך דהא ובין קוש' ר"ח דבשמוך דס"ל דכל היכא דבני' שיעור כהם ליהא טעמה נדה רק משום כהם ע"ס' ולמה זה האירו לחזק כנ"ל והרי הפוסקי' ה"ל סיימו בעגול דאס הוא משוך טעם בש"ס ע"כ בחי' הרמב"ן והרשב"א והר"ן וח"ס' יוחר הו"ל לאקושי' סוגי' זו לחירי בשמוך דהשאל ח"ס' בפשיטות דטעמה נדה וטעמה ח"ס' כנ"ל בישוב זה דלא משכח להפוסקי' ה"ל לאקושי' כך סוגי' דחירי בשמוך דל"כ כל השקאל ושרי' בזה ח"ל לומר דהא מהני' היא בס"פ הראש' דמשוך טעם ח"ס' בהתם הכר ומה' כהא ביריכה דנרת טפי וכמבואר למעלה ועי' ש"ך ס"ק מ"ג : גם ח"ס' בש"ס אחר כמי' אחר שגמלא טעמה נדה כו' ולמה הולך שגמלא לאשמועי' דין זה בטעמו ביריכה והרי כבר פסק שגמלא בש"ס הראש' כראש' דמשוך טעם כנ"ל ועי' הוכחות הפוסקי' ה"ל לומר דהך סוגי' ה"ל לא חירי בשמוך רק חירי בש"ס בו שיעור כהם כנ"ל : חלום הרי כבר נהבט למעלה חוה' ד' דמשוך ועגול הכר קאווה משוך נגלים לדבר שבה משוך ועגול נגלים לדבר שבה מאכלה : חלום י' לפעמי' עוד חוס' ג' : והוא שגמלא סיפין קשנים וכדומה בלחוק שאל' להבחין אס הם משוכין או עגולין דמעשה ח"ל בזה שם הוכחה לא לבקל ולא להחזיר : ובזה"ל הוי ספק השקל : ומעשה נאמר דהגם דלא משכחב לאקושי' סוגי' ה"ל בשמוך מטעם שבה' למעלה : אמנם ח"ל הכרח לומר דחירי בעגול וכבר י"ל דחירי היכא דהוי ספק השקל כנ"ל ודוק בלשון הרמב"ן והר"ן בחי' הנאלא שלא הזכירו כלל לישאל דעגול רק מהחיה נהבו על הס"ס לפי' רש"י דחירי שיש בו כנרים ועוד וכמ"ל בהוס' ס' : ועי' סיימו מיהא אס הוא משוך טעם

בג"מ כו' ע"פ וא"כ כסיר יל' דס"ל דסוגין חייירי בספק השקול וע"ז
 נהנו דים להקד בזה בפרשת "לפיר"ח לפיר"ח דחייירי בנמצא גם על
 הירך חין לשמאל כ"א בש"ס בו כגרים דל"כ הלי' במחלוקת דגם
 נהגם שגל בשר"ל דבש"ס שיעור הכס ובכח"מ משיעורו הלי' במחלוקת
 ונח"מ לקמן בס' ק"ן שיעור' ע"פ חזקת לפיר"ח דחייירי בנ"ל לא
 על העד לבדו טמא חפ' ככ"ה והגם שחיינו משוך פנ"ו מחחר בלא
 נמצא על הירך רגלים לדבר כזה מנופה וכמו דמסמח' לה במשוך
 מפלח הוהבחה דמשוך כמו בן משמח' לה ור"י בכלן מפלח הוהבחה
 ו דלא נמצא על הירך - אך כ"ו בספק השקול חבל חס הוא עגול
 דהשח' יל' הוהבחה להסך כזה חסד מחלוקת בין שהוא עגול נהי
 דיל' ג"כ הוהבחה לבא מנופה מולא נמצא על הירך סלוק חזק מקמי
 חזק והדר הו' ה"ל ספק השקול והלי' במיד' דאיכא למחלי וע"כ בש'
 שיהיה בו כגרים ועוד דל"ה הלי' במחלוקת - ומענה ח"ס דברי
 הרמב"ן בחי' ע"ס דבריו בהלכותיו ולא סתקן אהדדי כלל דבהלכותיו
 לא נהב רק דאם הוא עגול שטור וכו' והלי' דשוארה גם בנמצא
 ע"ה העד לבדו ובכ"ל ובחי' חייירי בספק השקול וע"כ כזה דבנמצא
 על העד לבדו טמא חפ' ככ"ה ונח"מ למעלה ונח"מ - והגם דנפי
 המניח' נח"מ נחמ"ע דס"ל דללא הוא דכל היכא דלריכה שיעור כהס
 חיה טמאה רק מחוס כהס ע"ס ובהלכותיו חילק בעגול בין יס בו
 כגרים או לא ומשע' לנאורה דביוהר מנגרים טמאה נדה - ונח"מ
 לפי מ"ס כנ"ל - חזקת נדה דע"כ דקדק בנחמ"ע בהלכותיו
 ובכח"מ עגול עד שיהיה בו כגרים ועוד כשחרי הכהמים כו' -
 וכו' לכן הראש"ד בנפס"ג - והכונה בזה דבנחמ"ע כה"ג חיה
 טמאה נדה רק דיו כשאר הכהמים - ונח"מ בש"ס דטמאה נדה
 זהו בספק השקול דווקא דהשח' טמאה חפ' ככ"ה מפלח הוהבחה
 ו דלא נמצא על הירך כנ"ל וע"כ טמאה נדה ג"כ מכה - בעגול
 דחיה טמאה עד שיהיה בו כגרים כהס נחמ"ע חיה טמאה רק
 מחוס כהס כנ"ל ונח"מ :

ח אר עדין יס לעיין בדברי הרמב"ן בהלכותיו בח"ס שס
 בריש' חס משוך טמאה ככ"ה כו' דמשמע מזה דדוק
 משוך חבל בספק השקול חיה טמאה ככ"ה ונח"מ כגרים ועוד -
 ונח"מ לפי מ"ס למעלה דנפס"ג הרמב"ן כנ"ל - חזקת בנח"מ יס להקדוח
 דבריו ע"ס דהדיוקים מריש' וסיפ' סתקן אהדדי דבריהם נחמ"ע
 דוקא משוך טמאה ככ"ה חבל בספק השקול שוארה ככ"ה ובכח"מ
 נחמ"ע דווקא עגול חס חין בו כגרים ועוד חבל בספק
 השקול טמא ככ"ה - אך חזקת דכמו כן יס להקדוח בנחמ"ע דס"ס
 הראש' בהנחתו חסד הכ' דנחמ"ע חס משוך טמא נחמ"ע חבל
 ספק השקול שטור ובכח"מ חס חס עגול שטור דמשמע חבל ספק
 השקול טמא - חזקת בהנחתו חסד חסד לומר כיוצא זה דנחמ"ע
 טמא ככ"ה חפ' לא חרשה דכיון שהוא משוך חזקתו כזה מקיט
 וחזקתו דחרשה וסבירה הרגשה עד - וקמו ככזה הרש"א
 במה"ז דף קע"ח ח' יע"ס - ואם הוא עגול שטור חפ' חרשה
 ודלחזק' ככ"ה ר"ס פקד' הראש' דחזק' הרגשה עד הוא דכיון
 דהוא' עגול חזקתו שהוא דס מחלוקת - חזקת בספק
 השקול הלי' בהרגשה ח' חרשה טמאה נכל שהוא כמו
 משוך ולי' לא חרשה שוארה עד שיהיה בו כגרים כמו בעגול
 ונח"מ למעלה חס דבכ"ה חס"ס ע"פ חזקת דבריו הרמב"ן
 ח' חזקת נדה ככ"ה חפ' חרשה דס"ל דאם לא נמצא
 רק על העד לבד טמאה ככ"ה חפ' חזקת משוך חפ' לא חרשה
 שחרי מהחלה ככז שס לפי פרש"י דחייירי נמצא גם על הירך
 דאם חזקת משוך בש' כגרים ועוד ואם הוא משוך טמא ככ"ה
 כמו בהנחתו חסד הכר - ונח"מ ככז דלפי פיר' חזקתו נמצא
 על העד לבד חפ' חזקת משוך טמאה ככ"ה דמוכחי מלח' דס
 קיטת הוא דאם דס מחלוקת חס' נמצא גם על הירך כו' ע"ס
 ואם נחזק דחייירי בחרשה חרי גם בהנחתו חסד הכר טמאה
 ככ"ה בספק השקול ככ"ה למעלה ונח"מ זה הולך לומר דכין
 כיון נמצא על העד לבד נפש מהניחו חסד הכר דמוכחי מלח' נמצא
 כנ"ל ובכר נחזקת למעלה דזה ח"ה לומר דהרמב"ן בחי' חייירי
 בעגול וע"כ ככז טמאה נמצא על העד לבד דח"כ מהסבר
 לנחמ"ע בהלכותיו דשח' לשרי בעגול ובכ"ל ונח"מ דנח' חייירי
 בחרשה ע"כ סימח חפ' בעגול ככ"ה ובהלכותיו חייירי דללא
 חרשה ע"כ סימח בעגול דלפי' חזקתו היקפי מריש' נחמ"ע

ח אר עדין יס לעיין בדברי הרמב"ן בהלכותיו בח"ס שס
 בריש' חס משוך טמאה ככ"ה כו' דמשמע מזה דדוק
 משוך חבל בספק השקול חיה טמאה ככ"ה ונח"מ כגרים ועוד -
 ונח"מ לפי מ"ס למעלה דנפס"ג הרמב"ן כנ"ל - חזקת בנח"מ יס להקדוח
 דבריו ע"ס דהדיוקים מריש' וסיפ' סתקן אהדדי דבריהם נחמ"ע
 דוקא משוך טמאה ככ"ה חבל בספק השקול שוארה ככ"ה ובכח"מ
 נחמ"ע דווקא עגול חס חין בו כגרים ועוד חבל בספק
 השקול טמא ככ"ה - אך חזקת דכמו כן יס להקדוח בנחמ"ע דס"ס
 הראש' בהנחתו חסד הכר דנחמ"ע חס משוך טמא נחמ"ע חבל
 ספק השקול שטור ובכח"מ חס חס עגול שטור דמשמע חבל ספק
 השקול טמא - חזקת בהנחתו חסד חסד לומר כיוצא זה דנחמ"ע
 טמא ככ"ה חפ' לא חרשה דכיון שהוא משוך חזקתו כזה מקיט
 וחזקתו דחרשה וסבירה הרגשה עד - וקמו ככזה הרש"א
 במה"ז דף קע"ח ח' יע"ס - ואם הוא עגול שטור חפ' חרשה
 ודלחזק' ככ"ה ר"ס פקד' הראש' דחזק' הרגשה עד הוא דכיון
 דהוא' עגול חזקתו שהוא דס מחלוקת - חזקת בספק
 השקול הלי' בהרגשה ח' חרשה טמאה נכל שהוא כמו
 משוך ולי' לא חרשה שוארה עד שיהיה בו כגרים כמו בעגול
 ונח"מ למעלה חס דבכ"ה חס"ס ע"פ חזקת דבריו הרמב"ן
 ח' חזקת נדה ככ"ה חפ' חרשה דס"ל דאם לא נמצא
 רק על העד לבד טמאה ככ"ה חפ' חזקת משוך חפ' לא חרשה
 שחרי מהחלה ככז שס לפי פרש"י דחייירי נמצא גם על הירך
 דאם חזקת משוך בש' כגרים ועוד ואם הוא משוך טמא ככ"ה
 כמו בהנחתו חסד הכר - ונח"מ ככז דלפי פיר' חזקתו נמצא
 על העד לבד חפ' חזקת משוך טמאה ככ"ה דמוכחי מלח' דס
 קיטת הוא דאם דס מחלוקת חס' נמצא גם על הירך כו' ע"ס
 ואם נחזק דחייירי בחרשה חרי גם בהנחתו חסד הכר טמאה
 ככ"ה בספק השקול ככ"ה למעלה ונח"מ זה הולך לומר דכין
 כיון נמצא על העד לבד נפש מהניחו חסד הכר דמוכחי מלח' נמצא
 כנ"ל ובכר נחזקת למעלה דזה ח"ה לומר דהרמב"ן בחי' חייירי
 בעגול וע"כ ככז טמאה נמצא על העד לבד דח"כ מהסבר
 לנחמ"ע בהלכותיו דשח' לשרי בעגול ובכ"ל ונח"מ דנח' חייירי
 בחרשה ע"כ סימח חפ' בעגול ככ"ה ובהלכותיו חייירי דללא
 חרשה ע"כ סימח בעגול דלפי' חזקתו היקפי מריש' נחמ"ע

צ"ס ר"פ הוזהר ממוצר בדיד' דאפי' ארנשה טוורה אס הוא
עגול דלימוד הרנשה עד הוא - ומטעם דעגול מוכחי מילתא
דאס מחלוקה במ"ס הרשב"א והעורר - ומי הכריחו להבי' ליהן
טעם אחר ע"י מה שא"ס כן
עפי' הדין ועמ"ס באוה הגל'
לייבש דברי הגב"י * . אמנם לפי
האמור הנעלה אפטר לייבש
דברי הגב"ש הגל' ברווחא והוא
דהנש דהרשב"א הזכיר בדבריו

דברי הו"ס לא הוזכר עגול כלל וכבר נחבטו למעלה חו"ס ז' וזהו דה מוכרח לנו לומר דהסוגי' לא חיירי במשך כנ"ל .
חמס ח"ל הכרח לומר דחיירי בעגול . וכבר י"ל דחיירי בספק
השקול וכוון דסמחו החס' נכבדו דבעי' כגרים ועוד מכלל דס"ל
דח"ס' בספק השקול בעי' . וגרידו עוד דח"ס' מכלל לומר דכחן
חיירי בעי' כ' כגרים ודלמח חיירי כנ"ל ובספק השקול ח"ל דח"ס'
בספק השקול בעי' שיעור נחס' . וח"ס' כחן הרי ליבא הוכחה
דס' מאקולח הוא וע"ס' הוכחה כז' . ליתן טעם אחר בזה וע"ס'
הלי' בדם מחלס' משום דלח ארבעה חלי' בכל מיד' דליבא
דחל' . וחל"ס' חל' הארביס' נטמחי' . לה גספק השקול ח"ס' כנ"ל
ונח"ס' למעלה . וח"ס' דברי הכ' גספיותו והבס סג"כ' דס' סייס
דבריו ומיחו היינו כשהוא עגול כו' . במחש' דחיירי בעגול ועכ"ל
בעי' דלח ארבעה דווקא . חמס בעי' ס"ק' כ"ג השהיו דברי
כ"י' ה"ל צור"ל . והיינו כל כחיו משך גו' ע"ס' ונראה דכן
ה' הנוסחא לפניו צ"ל . והוא נכון ומדויק מאוד לפי דבריו
הג"ל דלח חיירי כלל מעגול רק שחיו משך חל' ח"ס' עגול ג"ל נהוי
ספק השקול וכל"ל וח"ס' .

י. הן עשה כאשר נהגבר לו בדדיקה עד חפ' לח חרשה טמאה
מח'אם חס הוא משוך מעשה מוכרחיו לו ליישב מה שחשבו
החמורני' בזה סוגי' דר' הר"ד דפריך דהשמואל מכך מוני' ובהם
הב' ט' אי דלא חרשה משוך אחאי סמוך ומכני משוך דחרשה
כו' ומהר"א לא משני להיפך לטעם דלא חרשה ועל"ז טעם טמא
דשטמה דחרשה כדכונה ו' ורלווי בש"ט ק"ל בשאלה הכנים
שכבס מהחילה דיל דרבושא קמ"ל דבעול טמורה חפ' חרשה
אחבל בלחש במשך טמאה ח' לא חרשה - אח"ז חזר והקשה כמה
קושיו' בכונין זו - וע"כ כחב דל' לומר דמ"ש בש"ס ליעול דחרשה
כו' לא שיהא חרשה דבכמה לא חרשה רק שאלו חומרים
דשטמה דחרשה שגש ועד חלב ביחמה הרשיה' ומהכ"ז הכנס
השטמה דחוק קמ"ל מ"מ בש"ט כ"ל כ' והב"ד רח"מ מדברי הרשב"א
במה"ב שגמרה שפירשן ק' וגם מדברי הה"ד בפסקיו ס' מ"ז
הוכיח דס"ל כפ' ה"ל' - רק מדברי הה"ס ג"ס בכונין ד"ה
לימור הרש"א שמה הוכיח דלא ש"ל כפ' ה"ל' פ"ט דברי בחור' -
והנהה מדברי הרשב"א בזה"ב ח"ן שום רח"י דלח"ה לא כבש ג"ס נק
דח"ס מלח"ה בעד הדבוק חמרי' דודאי חרשה וטעמה דחרשה בעד
דח"ס ג"ס דח"ס ד"ה ב"ב הוציא לו כיון ר"ל לבח"ה רח"י דחשך
למשני' בחרשה עד וע"כ חס מלח"ה בעד הדבוק ויכח' מידי למח"ה
חמרי' דודאי חרשה - ואין צוה שום דבר חדש דהא הן כן דברי
ה"מ כ"ס שכתבתי למעלה ח"ס ב' ב"ס הנמצא בפירוש דחמרי'
דודאי נח בחרשה ח"ן ב"ל היכא דליכא גיד' למח"ה ח"ה היכא
דליכא למח"ה גיד' חמ"ר כ"ז וזה שפירשו חמ"ה הכר דליכא למח"ה
במלח"ה שפיר - ר' דבעי' דוקא דחרשה' ח"ה ח"ס' : טעמ' :
חפ' במשך וגמ"ל : לעלה ח"ס ב' - גם הרח"א שכתב מדברי הה"ד
פיה רח"י כלל ויבאר ח"ה להלן בד"ן רווחה מ"ח ט"ש - גם מה
שכתב מדברי החסדוה הג"ל יבואר לו ג"ל כ"ס בס"ד :
חמ"ס דבר העיד ח"ס ט בענין שהלן דחוק בש"ס נפי' פ'
חמ"ס גמ"ס דמלח"ה שמשע דחוקי' חמרי' דחייבי' בחרשה
וגפי' ח"ה הרק"ל דרשעו מה דבדולא חרשה הורה להחשקן
דח"ס' משוך ל"ט טמא וזה היפך ממה שהענינו למעלה דבש"ס
טמא חפ' לא חרשה כ"ל : חמ"ס מה ש"ל צוה דהנה בש"ט כ"ס
הקשה על ה"ס דחייבי' דחייבי' בחרשה ופ"ה מקילין בעול וכל
לפ"ק ב"ה יורה כ"ל נהר"ך דחייבי' בלא חרשה ומשך טמא דחמרי'
בחרשה וטעמה דבכונה בעד כמ"ס הרשב"א כ"ל ומהכ"ז הקשה
ביומן מוכר' בזה"ב ש"ס : חמ"ס נחב' נהב"ה דבדברי חמרי' למח"ה
בלח"ה הקשה ש"ס מוכרחין לחמ"ה לומר דעול טמור חפ' חרשה

בדי שלא יקשה לו הדיוקס דרישא וסיפא אהדי ומרישא משא
משוך דוקא טמא אבל ספק השקול טהור ומשיחא משמע דדוקא
טהור טהור אבל ספק השקול טמא • חאנא חא נאחר דעול
היה חסילו ארבעה ומשך טמא חסילו לא ארבעה חא דהנא
ולנחא פסיקא נקט משך טמא לעולם חסילו לא ארבעה ועול
היה לעולם חסילו ארבעה ובספק השקול יא חילוק גין ארבעה
חא ארבעה ובגיל • וזה מנחל בדקדוק לשון הש"ס שם דקאמר
עניא דהרבה ולימור הרבה עד משך ודאי מנופה חא עול
היה • ולחז' • בין דמקמי' מהנ' • בדרבנא חא דהיל לית טעם על
דמטרי' בעול ולא על מה דמטמי' במשך מחלך דמטרי' וחא
הי"ל לומר עול ודאי דס מחלול משך טמא ולזה הולך ליתן
טעם על מה דמטמי' במשך • חאנא לית' חא דמי' בחסילה
ליידי' בדרבנא הוא לומר דעול טהור אף בדרבנא חאנא משך
חא חא' • חא ארבעה ומשך דמשך ודאי מנופה חא חא חא בספק
השקול בזה יא חילוק בין ארבעה ללא ארבעה ככל :

לפי"ז ח"כ יקשה לפי הסי"ד דפשיטא נ"י דבארנשע ב' בעגול עמא ומוקמי' למהני' דליירי' בלא ארנשע דווקא כ"ה הקשה מזה לשמואל' לדיד' יקשה ולעשמך ח"ך יפיש' הדיקו' ומחגי' דמירש' דמהני' משמע דספך השקול טבור ומסיפא משמע דספך השקול עמא ולדיד' הו' לויכא למימר כנ"ל כמבור' וזה ח"ה נסוב דבר זה לפי הסי"ד דספ"ל בעגול ומסתי' חפי"י' י' בו כנרים ועוד והטעם בזה דהנה כבר כתב הלכות בסי' ק"פ ס"ה דהא דמשמח' הנהר מכנרים ול"ה דנדבוקו הרבה מחלולות וז"ל משום דח"כ ח"ן י"ס וההטעם בזה חז"ל כי עיי"ש' והביאנו במע"מ פ' הוראה וכל' דהג"ה עיי' לדקה סי' כ' עיי"ש ועי' ב"ט בחשו' הכנים הג"ל שהביא' ב"ט ב"ט הגמון מוהרצ"ל שכח דהפי' וזהו מכנרים ח"כ' שאול דס' מחלולות והאריך בסי' ט' על נגלה דבריו ע"ש' ויהי' יבואר' לע דבר זה וזה דס' מחלולות רק חז"ל אסרו בשיעור זה משום דסמא דמלח' י' דס' מחלולות בשיעור זה ולפי"ז בחיל' דינא דמהני' דליירי' בלא ארנשע ומלא' עגול ספיר' י"ל דלאורי' דדס' מחלולות הוא חפי"י' י' בו י"ס ועוד דהגס דלא ספיר' דס' עגול וזה חמנש נגד ו' וזהו תרי' למעילוי' חרף שהוא עגול וכל' שלא ארנשע' ובזמן' ירוב ל"ה דארנשע ולאו דארנשע והגס דהס"ד לא ס"ל כשמואל היי"ע מזה דמסר' שמואל' חס' ודלי' רחשה בלא ארנשע' ע"ה הקשה לו ממחתי' משמע דהפי' נא ארנשע עמאה חמנש בזה גס הסי"ד מודה' וז"ל אורח' הוא גרמח דארנשע' ואס' נא ארנשע ויהר' סמאד' לומר' דהפי' מנופס' ומופעה לפי"ז ח"ה' ספיר' ח"ך מהני' ג"פ הסי"ד' דליירי' בנא ארנשע דווקא ועב"ל לא סהרי' רישא לסיפא דהפי' חזק' משך עמא חפי' ח"ן בו גנרים ועוד דכיון' שהוא משך חזק' בנא מהקטות' עגול טבור חפי' י' בו כנרים ועוד דעגול' ונוכחי' גליו' שליו' מהקטות' ובספך' השקול י' בזה חילוק' חס' י' בו כנרים ועוד עמא' ואס' נלו' הפור' וח"ש' פי' דמהני' ומופעה לפי"ז ח"ה' מזה שגשבו' לו ההרץ לעולם דארנשע' בו' ול"ה לעיל' הפוסק' דל"ה ארנשע ובמ"ש' בלוח' הקדוש' ופי' האמור' ח"ש' דחס' ה' מציב' לו לעולם' נא ארנשע' ומשך' עמא' משום דל"ה שטענה' בהרנשע' עד' ח"כ היי"ע ומיר' שהיה' בזה להמקנ' דבארנשע' חפי' בעגול' עמא' ולפי"ז מוכרח' לע' לומר' דנלא' ארנשע' טבור' בעגול' חפי' י' בו כנרים ועוד כנדי' של' יקשה' הדיקו' דרישא' וסיפא' אהדי' וכל' הסי"ד' ובאלה' נא מחסדי' להנהיג' לומר' כי לפיכך' בעגול' חפי' י' בו כנרים ועוד ובאלה' לפי הסי"ד דלא' הו' ידע' מסברא' ד' דל"ה שטענה' בהרנשע' עד' ח"כ ספיר' י"ל דליכא' תרי' למעילוי' חס' שהוא' עגול' ולא' ארנשע' ובנ"ל מחס"ד' לפי מה שחידש' לנו' ההרץ' דל"ה שטענה' בהרנשע' עד' ח"כ סוב' ח"ל' לטור' חפי' בעגול' חס' י' בו כנרים ועוד ח"כ הפך' ההרץ' ח"ה' דבריו' ואוקי' למהני' דבארנשע' ומופעה' ח"כ' ממילא' מוכח' דבמשך' עמא' חפי' נא' ארנשע' דכיון' דמהני' דליירי' דבארנשע' ח"כ' בזה פשיטא' דלא' מסהרי' בעגול' רק בח"ן' בו גנרים' ועוד דע"כ' הגא' דוק' עגול' משמע' דספך' השקול' עמא' חפי' ח"ן' כנרים' ועוד משה' יקשה' לע' רישא' דהנא' משך' עמא' משמע' יקשה' משך' ולא' ספך' השקול' ובמ"ש' ל"ל' דמשך' עמא' חפי' נא' ארנשע' ומופעה' שחזר' ההרץ' ב"ט' שס' דלמשך' ודלי' מופעה' ח"ה' הכל' נע' מנן' בסי"ד' ודוק' היטב' כד' ועיי' בסי' ל' דל"ה ס"ק' כ"ז' כהנהיג' ה' אחר' ע"ה' עיי"ש' :

הנה נחבאר לט דין זה דמלאה פ"י בדיקה עד ולא חרנשה
ש"ס בזה כמה חילוקי דינים וכומו שכתבנו למעלה חוה
ס"ה וכומו שבררנו הדבר בחר הטיב בכל פרטי ב"ד ופוד
יסוד לט כמה חילוקי דיני' בבדיקה עד להלן בס"י ז' בס"ד :

עתה נבוא לבאר איך הדין אם פצאה בשעת תשמיש ולא הרנישה

א הנה בר"פ הרוואה פרכי' חמימרא דשמואל הג"ל מהא דהני'
נמאל על שלח אוהוים כנ"ל ה"ד הי דחרנשה ללא'ו
אחמי פסורי' כי' אלא לאו דלא חרנשה וקחי' נמאל על שלח
אוהוים שמוחין כי' ומשי' לא לשולס דחרנשה ואימא חרנשה שמש
הי' כי' ולכאורה משמע מה דהי לא חרנשה משנה' לה אפי' מאלה
אוהוים וא"י בקרבן וכבר נתקשה בזה בחש' שב"י סי' ל"ו לדעת
הר"מ דס"ל דחמרי' חוקק דס מקור לבא חרנשה וע"כ דס הנמאל
בפרוודור חייב' עלי' ח"כ הי"ל לומר בדיק' דליירי בלא חרנשה
ועכ"ל חייב' בקרבן בלוהוים משום דחמרי' דודלי' חרנשה
וטענה בחרנשה שמש ועי"ש מה שפלטו בזה הגאון המחבר
עס הגאון מוהר"ג וכעה ח"ן הספר הג"ל הח"י ונהג לכאורה
הי' ג"ל בישוב זה לפי מ"ס ב"ש ח"כ בפ' חטקה ולקמן בס' קפ"ד דין
חאה מ"ה שהדבר בספק לנו אם הוא דס המקור לו דס לדריס וע"כ
מחרי' אוהה לבצל ב' ו' משום דהי ס"ס וכומו"ס בסה"ה ובב"י סי'
הג"ל ובב"י ג"ל הטעם בזה דהגס דרוב דמיס מן המקור וע"כ דרס
הנמאל בפרוודור חייב' עלי' כנ"ל חמס כלן במלוא אחר השמים
איכא עד זה הדי רובא דרוב נגיס ח"ן רואות בשפ"ה וכומו"ס הכי'
שס וע"כ הי ספק השקול ומועה לפי' יקשה ח"ן מחייב' בקרבן
בנמאל אוהוים והרי הדבר בספק שמה הוא דס לדריס כנ"ל וא"כ
הי חולין בעזרה ובב"י לריך לומר ישוב זה דהן מהני' ליירי
בדחרנשה ובדמוקמי' בר"פ הרוואה ומועה ח"ש דחוקא כלא
חרנשה רק דחן חייבי' שמה טענה זו בחרנשה שמש שפיר
חמרי' דלא יתלה מחוקק שארי נגיס ורוב נגיס ח"ן רואות
בשעה השמים וכו"כ מספקין לה דרס לדריס כנ"ל משא"כ
כשהרנישה בשעה השמים הגס ש"ל שהי"ל חוה דמיון כוזב
וטענה בחרנשה כמש עכ"ל יתלה זו מחוקק שארי נגיס שהרי
הי"ל חוה חרנשה חדשה מה שאנו כן בשארי נגיס וכו' לא מהני
לה הדי רובא דרוב נגיס ח"ן רואות בשעה השמים והדריס
לכלל דרוב דמיס מן הגאור וע"כ שפיר הני דחייב' בקרבן
וא"ש ועיין מ"ס בזה למעלה במחיקה הראשונה חוה זי"ן
ובחקרה ב' חוה וא"ו :

ב אולם אחי חקאי קוסי' הג"ל בזה דליצט"ל בר' י"ב
ח' אזה מרז שהקנה עמנה בשיעור וסח כדי
לחייב בעלה חטאה כי' עי"ש ובב"י ג"ל דליירי בלא חרנשה
דלי בדחרנשה פשיטא דמחייבה לבדוק גס בשיעור וסח ליכא
בדיקה רק קיטום מבחון וא"כ הרי לא מאלה מן הלול ולפנים
ועכ"ל לא חמרי' דאס בדקה ומאלה מחייב בעלה חטאה וע"ל
ליכא למימר שס הי' מהני' שכתבנו למעלה בלוה הקודס כמבואר
למעין ושוב ראי' בחש' הגאון מוהר"ק ח"ג סי' ס"ב שהוכיח
מאני' זו דאפי' בלא חרנשה טמאה מה"ס עי"ש דבריו ולכאורה
הי' ראי' בבורה ונהג עלה בדעתו לדחוא ראי' זו עפ"י
הרשב"א בזה"ל דיני הבדיקה והספירה ד' קפ"ד ח' דבבדיקה
ז"נ בעי' בדיקה חורין וסדקין בבדיקה שלח בחורין וסדקין ח"נה
קדקלה בדיקה אלא קיטום ודמשמע שיהי פ"ק דגדה דבעי
מיני' ר"א מר"ה אזה מרז שהבדוק כי' חמר לי' ומי משכחה
בדיקה ברוך שיעור וסח כי' הרי חוה שחמרו לקיטום ולא לבדיקה
אלמא בדיקה בלא חורין וסדקין ח"נה קדקלה בדיקה אלא קיטום
ואין בדיקה שבעה הני' ברו אלא בדיקה חורין הוא ע"כ
לפון הרשב"א שס וכו"כ הר"א ב"פ חטקה סוף דין ה' עי"ש
הנה מבואר בבדיקה דקיטום ח"נו דוקא מבחון דאפי' חס
הכניסו בפנים רק שלח בדיקה בחורין וסדקי' מקרי קיטום
ומעה לפי' ח' שפיר ר"א דבעי' ר"א מר"ה הוא על חופן זה
שהכניס לפנים בפרוודור ואס הנמאל מן הלול ולפנים חוה הוא
ודלי מן המקור אלא חס מאלה ע"י קיטום מבחון בזה ח"ן
כלן חיוב חטאה וכנ"ל ועפ"י דבריו אלה איכא לאחויי דגס
הרשב"א והר"ש ס"ל כעה הגמ' הג"ל דאל"כ יקשה מנ"ל

לכויח בבדיקה שלח בחורין לא מקרי בבדיקה אלא קיטום ודלמא
כל שהכניסו לפנים מקרי בבדיקה וקיטום לא מיקרי רק בקנחה
מבחון וכומו"ס רש"י שם ח"ל דס"ל דע"כ חייבי' ב"ש שהכניסו
בפנים ומאלה מן הלול ולפנים דאל"כ ליכא חיוב חטאה כנ"ל
ועכ"ל קריין לי' ב"ש קיטום ולא בבדיקה אלא חס בבדיקה לא הוי
רק כבבדיקה בחורין וסדקין וא"כ ח' לפי' הדק"ל בזה מאני'
ד"פ הרוואה דמ"ס מוקמי' ב"ש שס הי' מהני' דמאל על שלח
כי' בדחרנשה הא שפיר איכא חלוקמי' בלא חרנשה וועכ"ל
בבדיקה אוהוים חייב בדיקה וכומו שכתבנו מן הלול ולפנים דשפיר
משכחה לה גס בלוהוים לפמ"ס למעלה ע"כ ג"ל לומר דהא
ודלי דבשיעור הדי שיעור וסח ח"א לה לבדוק עד מן הלול
ולפנים דהא מן הלול ולפנים הוא עד מקום שהשמש דס כמ"ס
הר"מ בפ"ה וברך ידוע כמה מחקקה הרב"ב ב"ש ק"ל ב"ש
הס"ס מסקי' שהבדוק ב"ש עד מקום שהשמש דס דיו בבדיקה קשה
מאוד וא"כ לנשים לבדוק כנ"ל עי"ש דבריו בלורך וא"כ פשיטא
בבדיקה שיעור קר שיעור וסח ודלי דא"כ לה לבדוק בבדיקה
כו וע"כ מ"ס בר' י"ב מרז שהבדוק כי' הייט שהכניסו בפרוודור
ח' לא עד מקום שהשמש דס ולענין מה שהקניסו למעלה
דכיון דע"כ חייבי' בלא חרנשה ח"ל ח' חייבי' בעלה חטאה וכל
לענ"ד לק"מ דודלי' חייבי' כלן בדחרנשה דומי' דמהני' דמוקמי'
בדחרנשה וכל' ולענין מה שהקניסו האחרונים הג"ל ח"כ מה
מנע"ל פשיטא דמחייבה לבדוק ח' לקנה מאחר שהרנישה וחמי
לבו נוקפו ופורס שייך הכל כנ"ל הא ליכא דכבר ידוע דחוקק הוא
בדיקה דלטהרות מבדיקה לבעלה דלטהרות לריבה בדיקה בחורין
ולסדקי' משום דחייבי' דלמא כחלי' ביה"ר חוקמי' להדס משא"כ
לבעלה לא כחלי' ביה"ר העמידוהו וע"כ בבדיקה דלפני השמים
דחיו רק לבעלה חמרי' ב"ש דחיו מכניסו לחו"ס וכן בשמעה
קמייהא דגדה לענין טומאה מעל"ע ל"ה זה רק לקדשים אלא
לבעלה ח"נה מקולקלה כנ"ל דל"ה כלל דלמא כחלי' ביה"ר
העמידוהו וכל' דל"ה כלל ח' איכא ח"ה דחיו דס מלן עכ"ה
כי' עי"ש וכו"כ בח"ד סי' קפ"ו סק"א דכל לבעלה ח"נה לריבה
בדיקה חו"ס עי"ש וגס בבדיקה דוסתוח דבעי' לחו"ס כמ"ס ח"ה
ב"י קפ"ד בח"ד סק"י י"ב וי"ע עי"ש הוא משום חוקק דוסתוח
וגס זה ח"נו רק מדרכן כמ"ס שס ב"ש ומה שהאריכו בבדיקה
ח"ס ב"ש ז"ל ש"ה שהי' בחוקק טמאה ע"כ חייבי' שמה כחלי'
ביה"ר חוקמי' וכומו"ס ב"ש ק"ל ב"ש הא לא"ה ל"ה כלל לבעלה
דלמא כחלי' ביה"ר חוקמי' ויבואר לנו דבר זה בלורך להלן
בחקירות מהות החרנשה ב"ד עי"ש ומועה לפי' כלן שהי'א
בחוקק טמאה הגס שהרנישה וח"נה לריבה להכניס חס העד
בפנים רק סני בקיטום מבחון ואס לא מאלה מרז ראי' שהי"ל
טענה בחרנשה שמש וכו"כ וכו"כ דלי ח"ה ח"ה דחיו דס מלן
עכ"ה וכנ"ל וזה דליצט"ל ל"ה חס רשאה אזה להחמיר ע"כ
לבדוק ח"ש לבעלה שלח בקיטום מבחון רק שהכניסו העד
בפרוודור לבדוק ח"ש וכו' שחמור ר"א ליכא בבדיקה מרז
שהבדוק כי' ור"ה הי' סבור שכונתו הוא לבדיקה גמורה בחו"ס
כמו אזה הבדוק ח"ש בפ"י ז"ל וכו"כ ה"ש לו מי מנעחה
בבדיקה בשיעור וסח כי' וה"ש לו מרז שהקנה ור"ל שחן כונתו
לבדיקה חו"ס רק לקיטום בלבד וכו"כ מחמלה מרז שהבדוק הייט
דססס קיטום ח"נו רק מבחון ע"כ חמר ליכא בבדיקה דכונתו הוא
שהכניסו העד בפנים בפרוודור ובזה גס זה ח"נו רק קיטום בעמלה
מאחר שאינה בחוקק ב"ש רק שהקניסו הוא מנעמיס וכנ"ל
וע"ל ה"ש לו שאינה רשאה להחמיר ע"כ בזה דמאחר דמיקרי
הדין ח"ל בבדיקה לבעלה רק בקיטום מבחון ואס לא הנמאל מבחון
מרז ראי' שהרנישה הי' בעשות דל"כ מלן עכ"ה לדס מליד
וה"ל להנמאל בחון ואס יתלה בבעל שהי' מתמחר להכניס
העד בפנים יחמר בלבו אלא לא הי' ברוך לה מה שהרנישה
לא הי' מתמחר יומר הדין ויהי' לבו נוקפו ויפירס אפי' לא
חמאל כלום שיחמר שמה רחמה טיפה כחמל ונאבדה בעד כמ"ס
הרמב"ן בחי' שס כנ"ל ברור פי' הסוגי' וכו' נחבארנו לנו
דברי הרשב"א והר"ש שהוכיחו מאני' זו בבדיקה בלא חורין
וסדקין מיקרי קיטום ולא בבדיקה וכומו שהבאנו דבריהם למעלה
ובחי' הרשב"א לגדה בר' ה' ע"ל ביאר דבריו יומר וכתב שס
ח"ל בבדיקה חורין הי' שנקראה בבדיקה אלא בבדיקה ח"נה
נקראה

שכחתי בדיוק לא קיטח וכדמחשבת לקמן בלאי ספקן בני מיני
 ר"ל מר"ה כל היוסח שאמר לקיטח ולא לבדוק ולומר בדיוק
 אינה אלא בדיוק מורין ור"ל לה בשיעור וסח אלא קיטח בלבד
 כלומר בדיוק כל דהו חוץ לחורין אלא בדיוק משמע בדיוק
 חורין כו' פ"ט דבריו - ולכאורה הוא תשובה מאוד דמיל' לאויה
 מוסרין ו' לבדוק בלא חורין מיקרי קיטח דלמא לעולם כל
 שמכנסת העד בפנים לבדוק מקרי בדיוק אפי' בלא בדיוק חורין
 וכדעת הראב"ד שביא שם מקודם וקיטח לא מקרי רק אם אינה
 מכניסהו כלל בפנים רק מקנחת פניהם במבחן וכמו שפ"ט שם
 בדה לקיטח ע"ש והיא התיבה רחבה לענין' אהם למ"ס למעלה
 ח"ט - דפ"ט חייבי דכ' סוגי' בדלגשה רחבה לענין' דר"ס הרואה
 ולי לא חרשה ליכא חיוב חסאח כנ"ל וכיון דחייבי בדלגשה
 ח"ט הו ליכא למימר דחייבי' הוא על קיטח במבחן דהו
 פשיטא דבני קיטח במבחן כיון דחרשה מתחייב לבדוק חיוב
 שמה חסאח דס ח"י דחייב' אלא רשאי להתמיר - פ"ט להכניס
 העד בפנים לבדוק בפרהודור בחוץ ח"ט בפנים ועל' לא קריין
 בדיוק שיעור וסח אפשר לה לבדוק ח"ט בפנים ועל' לא קריין
 לה רק קיטח וכדנתי' בבדיחה וסח שאמר לקיטח ולא לבדוק -
 הגה מבואר דגם אם מכנסת העד בפנים כל שאינה בודקת בחו"ס
 קיטח מיקרי ולא בדיוק - רק שזה מיקרי קיטח מבפנים והוא
 ברור ונכון - ומוכרח לומר כן לדעת הראב"ד והרא"ש הנ"ל
 וכדנתיבנה והוא ברור ונכון :

פ"ט מעשה אם נאמר שרשאה קודם השמים הרי זה ליכא
 למימר הרגשה שמה וכיון דלא חרשה ה"ה טעורה מה"ה -
 ומעשה לדברי הנו"ב הרי פטורין מן הקרבן בממ"ל לא רשאה
 קודם השמים הרי לא הרגיש וטעורה מה"ה ולי רשאה בשעת
 השמים הוי אונס - וח"ל דמאחר דחייבי' שמה רשאה קודם השמים
 ח"ט י"ל שרשאה זמן רב קודם השמים וכיון דליכא זמן מרובה
 חייבי' לדלמא חרשה ולא חרשה וכמ"ס חו"ס שם ר"ס הרואה
 הא ליכא דח"ט למה הולך בש"ס לשניי לעולם דחרשה יוחר הול'
 לשניי בפשיטות דחייבין שמה עבר רשאה וחרשה ולא חרשה
 וח"ט דמחשתי' שם דמלא על שו ליירי בבדוק קודם השמים
 וכדנתי' ברישא והטעמה מחקקא להם שליש כו' וח"ל ליכא למיחס
 שמה רשאה מבד - והנ"ב לא כחב רק דהך חייבי' דר"ל דל'
 י"ב חייבי' בלא בדוק קודם השמים - אהם בלאה מעיקרא
 דרינא פרכא מכמה טעמי חדא דמ"ס חו"ס שם ר"ס הרואה לזמן
 מרובה חייבי' דלמא חרשה כו' גם זו אינו רק מדרבנן ומגזירה
 כהמי' כמבואר בחו' שם אלא מה"ה ל"ה לדלמא חרשה אפי' לזמן
 מרובה וכו' דהא מבואר בשעשה קנייחא דגדה דכל היכא
 דמסתפקא חייח חו"ס חמ"ה - השתא הוא דחויי' ולא משמחי'
 מעל' למפרע רק לקדים אלא לחילין ולעלה חו"ס - בחר חוקק
 דמעיקרא ואחרי' השתא הוא דחויי' וח"ל לפי דברי הנו"ב הנ"ל הוי
 אונס ולא שוגג דמוקמי' לה אחרי' דמעיקרא ואחרי' השתא הוא
 דחויי' וכו' דהא חוקק דס לבוא בחרשה - מעשה אם
 נאמר שרשאה קודם השמים בנ"ב לטעך לומר דחרשה ולא חרשה'
 וזה לא חמ"ה רק מדוקא ומה"ה לא חייבי' להא מח"ט אם נאמר
 שרשאה בשעת השמים ח"ט' דלא חרשה בשעת השמים הרי זה
 ליכא למיחיל בה'גשה שמה - וח"ל יוחר מסבב לומר שרשאה
 בשעת השמים ור"ל אונס ולא שוגג - וכו' קשה לדעת הנו"ב הנ"ל
 דפ"ט ל' לדי' דמחייב' להו בקרבן ח"ט' לא חרשה בשעת השמים
 ומכאן דח"ט שטעמה בחרשה שמה דלא נאמר דלא מחייב' רק
 בחרשה בשעת השמים וכפשיטא דליכא דס"ס בדר"ס הרואה ח"ט
 פשיטא דח"ט חו"ס חייב קרבן בלא בשעת וסח דכיון שהרגיש בשעת
 השמים הרי ל"ה שמה רשאה קודם השמים ובמ"ס הנו"ב בך
 מהי' דשבושם כנ"ל - ח"י דס"ל דח"ט לא חרשה בשעת השמים
 עכ"ל חייבי' בקרבן וכל' - מעשה לפי' בהא דחמ"ה דשבושם שם
 כניסה הניחא נחאל על שו כו' מאי לאו בסמוך לוסחא ואכניסה
 כו' ומיל' הא דילמא לעולם פטור אכניסה אפי' סמוך לוסחא היכא
 דידוע לה דודאי רשאה בשעת השמים וכוונת דחייבי' במחשיתין
 דשבושם שם כנ"ל ומכאן דלגום הוא דסבר יבולי לבטול קודם
 שהרשא דס וכמ"ס במאור שם בשעשה דבר חו"ס דגליג ע"ל רבא
 ע"ס - והך מהני' דגדה שאני דחייבי' בלא הרגיש בש"ס - וח"ל
 שפיר י"ל דלמא רשאה קודם השמים ור"ל שוגג וכמ"ס הנו"ב בחייבי'
 דר"ל דב' י"ב כנ"ל וח"ל דס"ל לרשאה דהך טיבא דמלא על שו קאי
 על הרישא דחן והטעמה מחקקא שליש כו' בדדוק קודם השמים
 וכו' ליכא לאיסתפוקי שמה רשאה קודם השמים וכמ"ס למעלה - הא
 ליכא דהא חמ"ה בנדה דף ה' ח' דעד שלניי השמים ח"ט ממנע
 ומכאן דכיון דמהומה לביחא אינה מכנסת לחו"ס כו' ע"ס - הרי
 דאפי' האטעמה ח"ט בודקא בדיוק גמורה קודם השמים רק קיטח
 מבפנים וכמ"ס בלוח הקודם - וכו' ודאי דל' לזון בבביל זה לאונס
 דמי מכריחה כזה להיות מהומה לביחא ור"ל לבדוק ח"ט בדיוק
 גמורה קודם השמים והי' מולאח זה הו"ה שוגג ולא ח"ט ח"י דחן
 לו לחייבם בקרבן בבביל זה דמסתמא חמ"ה - השתא הוא דחויי'
 וכמ"ס למעלה :

ד אהנם כן בעיקר סברה הנו"ב הנ"ל בלא לא בדוק קודם
 השמים כבר נתקן בזה הבש"מ ע"ס הרמב"ן במלתא'
 דשבושם שם שמהמור כחב שם אלא דחמ"ה רבא כניסה הניחא נחאל'
 על שו כו' פ"י וכיון שדוקא פניהם בעד שלפי השמים והוא ענין של
 לטעום כמו שמשורש שם במקומו ואחר השמים נחאל דס בעד שו
 בידוע שבהך השמים נעמא וקמ"ל כו' ה"ה חייב על הכניסה
 ח"ט שיהא טעורה לפי השמים וכו' שבעל סמוך לוסחא כו'
 ע"ס - והנראה שהוכרח הבש"מ לפי' זה משתא שדוקא לו מיל'
 לרבא להוית מכלל דחייב בסמוך לוסחא דלמא ש"ס בלא בדוק
 קודם השמים ואיכא למימר ש"ס טעמה מקודם - וכמו שהקשהו
 למעלה

ג וע"פ דבריו הנ"ל אמרתי ליישב מה שנתקן האחרונים
 בדברי הרב בהגה"ה ס"ס ק"פ' שבה דלא שמה
 אלא בשעת וסח מיקרי אונס וח"ל כפרה כו' והקשה ע"ל הס"ס בסי'
 ק"ן בשאלת הכנים והרב מוה"ר ור"ל כפרה כו' מה"ה ס"י כ"ו מהך
 סוגי' הנ"ל דחייב' מכו שדכדון לחייב בניה חסאח וכל' ח"ל
 דחייבי' סמוך לוסחא דח"ט ח"י אחר ע"ל לא שדוק דח"ט לבו
 נוקט ושרש מה בן יפרש ומלמ' לפרש סמוך לוסחא ח"י
 דחייבי' אלא בשעת וסח ועל' ח"ט ה' בודקא לחסיוס ה'
 חייב חסאח ור"ל אונס הוא וע"ל דעת הרב מוה"ר בהשוכח
 ע"ב לחלק על הרב בהגה"ה וכהו דהא דחמ"ה דשבושם דף
 יח דלא בשעת וסח לא מחייב אכניסה דלגום הוא ש"ה
 דקאי אהמ"ה דשבושם שם דחק ה' משמע עס הטעורה כו'
 ב"ה הידיעה ש"ה ידוע בודאי ש"ה טעורה שדוקא ח"ט קודם
 השמים - וכו' חמ"ה דח"ט על הכניסה דלגום הוא אלא ח"ט
 ח"ט בדוק ח"ט קודם השמים לא הוי אונס הגם דח"ט לבדוק
 לא לבטלה בליה טעוקה בטהור עכ"ל הרי ה' חפשי' לה
 לבדוק דמי להא דחמ"ה ב"במח' ר"ס האשה רבה בהש' הנישוא'
 עפ"י עדים וח"ט בלא בעלה דחייבה חסאח מכאן דחייב' ח"ט
 לאחמור כו' ע"ס - והרב בנ"ב שם חמר ליישב קוש' זו בכמה
 ח"ט - מחמלה כחב בישוב הסוגי' לבד והוא בלאחר דשפיר'ל
 דהך סוגי' דשבושם חייבי' ח"ט בלא בדוק ח"ט קודם השמים
 ועכ"ל שפיר חמ"ה דלגום הוא מכאן דס חייבי' שהרגיש בשעת
 וסח' שפיר חמ"ה דח"ט מנא ידעה לומר נעמאח - וח"ל
 גם אם ה' בודקא ח"ט קודם השמים לא ה' מושיל להגל
 ממכסל זה שח"י קודם השמים היכה טעורה - וע"ל שפיר
 מיחבב אונס - משא"כ בך כו' דגדה דחייבי' בלא חרשה
 בשעת השמים והיא בודקא ח"ט אחר השמים ח"ט טעורה היא
 משתא ח"ט חסאח דס אחר השמים ח"ט לבטול חסאח שמה רשאה
 כבר קודם השמים וסח ה' בודקא ח"ט קודם השמים ה' מולאח
 לו דס ולא ה' משמא וע"ל מיקרי בגנה ולא אונס ע"ס -
 ופיין בסי' בשאלת הכנים שבה היך דברי הג"כ שם אלא
 לא בדוק - קודם השמים ח"ט לחייבם בקרבן מספק דמלא לא
 רשאה רק בשעת השמים ולא ה' מושיל לה בדיוקא דקודם
 השמים - ומשק ח"ט לחייבם בקרבן ע"ס דבריו - אהם גם
 זול' דברי הנו"ב הנ"ל חמ"ה מכו בנ"ס דכיון דליכא למימר
 שמה רשאה קודם השמים הוי בגנה וע"ל חייבין בקרבן דהא
 בש"ס ר"ס הרואה פרכ' אלא דאחר שמואל דב"ה הרגשה
 דווקא מהא דהן נחאל על שו חייבם בקרבן וע"ל חייבי' בנדה
 חרשה - ומני לעולם דחרשה וח"ל פטור חמ"ה הרגשה שמה

קודם חשש ללא כהנ"ב הכל - וגם מהכ"מ אשר המחילה בלי
 ספק אישחשט מיני' בחותו פכס דברי הכנה"מ והרמזין
 בשבועה דל"ג לא הול' למחל' דבר זה כשברא דנפשי' וכשתחזק
 בזה ולכל הפעם הי' להב"ח אלו דאשחשט מיני' או שבר
 דיברו בו גדולי הראשונים ופי' מה שבררתי לקמן סי' קפ"ו וסי'
 קפ"ז דמחקי' לה לרואה מ"ח חש' לא בדקה קודם חשש ושלה
 דעת גדולי הראשונים כמובאר שם באורך ח"כ גם כן אין להלך
 בזה ונחבטל ח' הני"ב בישוב הקי' הכל' :

ה עתה

ה עתה נשוב לראות שאר הח' שגארו בישוב הקי' הכל'
 והנה הני"ב שם כתב עוד ח' על קי' הכל' דהנה
 שחמו בשבועה דלא בשעת ובה' אנוס הוא בזה דקדק דברי
 הרב מוהר"ר דש חיירי בשבדקה קודם חשש וע"כ הוי אנוס
 אבל אם לא בדקה קודם חשש לא מחבין אנוס וע"כ איבעל
 בנה מהו שחבוק עמיה לחייב בעלה מטעם כו' אך מ"מ שפיר
 ספקי' השו"ס דלפי' לא בדקה קודם חשש אם שגארה בשעת
 וסחה חין לריבין כפיה - מוסר לשי' מה שגארה האביע'
 דל' לבדוק אחר חשש שלא יהי' לבו נקשו ושרש ממילא
 מעש זה ג"כ לא מייב' להו בקרבן דאם אהה מלרין כשרה
 יהי' לבו נקשו ופירש והוא זה מלשון הרא"ש בחשו' הובא בב'
 סס"קפ"ה שכתב טעם זה ע"כ דבריו - והדברי' חששין צעני'
 דמחל' דלפי' שברא דהשח' חייב' בקרבן מדיח' ח"ך נעטרם
 מחיוב זה שייבטח החורג מפלח טעם זה שלא יהי' לבו נקשו
 ושרש ולדעת אחר המחילה הוי שברא זהה עד מאד עד כאן
 מהאורך להאריך בביטול ונפרט שבדברי הרב בהנה"מ מובאר
 להדי' הטעם דפשוטין דמקרי' אנוס וכן בחשו' הרא"ש מובאר
 טעם הפסוק מהל' דלמדין בשבועה אנוס הוא ומה ששי'
 הרא"ש שם ואם אהה מלרין כפיה לבו נקשו ופירש כוונתו
 פשוטה ומבואר דהנה מה שגארו הובא חס הוא נוהג
 להאריכה כפיה כוונתו יהי' לחסובה בחשיות וסניפוס דקרבן
 לא יהי' בזמן הרא"ש וע"כ הסיב הרא"ש שגא"מ לא יהי' מטייל
 עליו שום דבר מהל' דמחל' צ"כ דשבוט אנוס הוא אך שלא
 האור דש בשבועה שפך' לענין קרבן וע"כ קיין דמן הדון
 פשוטין מקרבן דלמס' הוא שוב ח"ל להחמיר עליהם לחייבם
 בקרבן דאק' מייתי' חוץ בעזרה משא"כ כן דעסקי' לענין
 חשש אפי' אנוס הוא פל' מחמיר עליהן להאריך חסובה
 בחשיות וכיוצא דהא מ"מ כל מחשול לידס ושאר דהלה כח
 הרא"ש דגם לענין זה ח"ל להחמיר עליון מוס' דאם אהה
 מלרין כפיה יהי' לבו נקשו ופירש וע"כ ח"ל להחמיר צעני'ס
 הללו רק מה שדדין נותן ולא ייזד' ויין שכן הדון הם פשוטין
 ח"ל כפיה אלה הן דברי הרא"ש ונכור שחא כוונתו בלי ספק
 אבל שגארה דלפי' היכא דמן הדון חייב' בקרבן עכ"ל פשרי'
 להו מופלח טעם זה דלבו נקשו זה לא עלה על דעת שום אדם
 בשולס ואלו דגדים שחן להם שח' כלל - עוד כתב הני"ב בחי'
 קוב' הכל' דלפי' דגדי' דנה כדי לחייב בעלה מטעם חין
 הסונה חייב מטעם מוס' רק כוונתו הוי חסור מטעם ובמ"מ
 הוס' כדריהו י"ז ב' דהא דמחל' כדכונס כ"ג ב' הכל' עלי'
 בחש' הוי קאי' דכונסיה הוי בחיבור ח' ע"כ ויהי' כן ועיקר
 הכל' יהי' דלפי' לענין חס בעלה טעם כוונתו ח' ככונס דה
 או לא כו' ע"כ וכן הדמיון שזה דשם כדכונסיה חמור בש"ס
 הכל' עלי' בחש' הוי קאי' - וע"כ שפיר פי' הוס' דל' חסור
 ח' חס משא"כ כן דמחל' כדרי' לחייב בעלה מטעם חין נאמר
 דכוונתו חסור מטעם - גם עיקר הכל' לענין טומאה ח' הכל' ע'
 חסח שפחו' והשמיט העיקר וד' הדוחק בזה מובאר לכל מעיין
 ועי' ביבמות ל"ג ב' בהקפדה דבר חש' מיני' מטעם קהני' כו' ע"כ
 הנה הראו דכל הח' שכתב הני"ב בזה ח' מלין חריכה בישוב
 הקי' ובדכונסיה :

ה עתה

ה עתה נשוב לראות מ"מ הס"ס בישוב הקי' הכל' וגארה
 היעמדו דבריו חס לא שרש דברי הס"ס הוא דקד
 איבעל' בנה ודאי חיירי בלא חריכה וכל צמק נוסחה וע"כ
 על הכניסה ודאי דחין לחיוב קרבן דלמס' הוי כמ"ס בשבועה
 ומו"ס בנה שם כדרי' לחייב בעלה מטעם או ח"מ הכונה
 הוא על הפרישה חס פירש בקי'ס והנס' דלא חריכה וא"כ לא

למלה לדברי הט"ב הכל' ופ"כ ח' דשם במחל' חיירי שבדקה
 קודם חשש דהוי פדן של נטשוה ובמ"ס למעלה בלאו הקודם -
 חסח הרמב"ן במלחמות שם חולק על הכנה"מ מה וכתב דחין בין
 נטשוה לחין נטשוה חייב ופסור לענין קרבן - והא דתקן שם נחלח
 על שולס אחר של נטשוה קאי' אלא חריכה ואפי' לא בדקה
 קודם חשש אין לחייבם קרבן משם שחא קודם חשש יהי' טעם
 דל' לחייבם מטעם חסח ובע"כ ל' דהחיות חסחא הוי למר
 חריכה ובסמך נוסחה ולמח' חריכה כו' ע"כ דבריו - ומעשה
 מהחילת צעני' על הכ"מ כפיה מה' שגות ובכ" סס"קפ"ה שכתב
 מסבחה דנפשי' דל' דאם לא בדקה קודם חשש לא חייב כוונס
 ויהי' דחייב ל' חסח הוי דוקא כשבדקה קודם חשש עיין סס'
 ויהי' דבר נחלקי בזה גדולי הראשונים ולדעת הרמב"ן גם בלא
 בדקה קודם חשש חסח' לה לאנוס דחין לו לחייבם קרבן
 משפך דמחל' לא רחש רק בשעת חשש וא"כ לא הוי מטייל לה
 בדקה דלפי' חשש - ובפרט לפי' מ"ס למעלה בלאו הקידם
 דשחא הסוקר חמרי' השחא הוא דמחי' וכל' - והל' שם הרמב"ן
 טון ל' ומו"ס דל' לחייבם מטעם חסח כוונתו ג"כ כמ"ס דכין
 כהריב ספק ח"ל לחייבם בקרבן דמחל' השחא הוא דמחי' וכל' -
 שוב רחמי' צ"כ שם שגארה ע"כ הכ"מ הכל' בזה וכתב דל' דחיירי
 כוונתו שגארה אחר חשש וידוע שהיה רחש קודם חשש כוונ
 גמלא בעד שבדקה בו לפני חשש או בחלקו שכלש קודם ובה"כ
 כו' ע"כ - והנה האוסן הכל' שכתב שגארה בעד זה הוי חסור דאם
 חיירי בלא בדקה קודם חשש ובמ"ס הכ"מ ואל' שלא בדקה
 עמיה סמך לחששין אבל בדקה חס עמיה זמן רב קודם החשש
 ולא בדקה או אה בעד ועתה אחר חששין בדקה חסור ומחלח דס'
 הא ליהא דחין חשיו בדקה עמיה סמך לחששין ולא מחלח
 לוס עכ"ל חייבה בקרבן דחין כן אנוס כלל שיהי' לה לבדוק חס'
 בעד שבדקה ח"ע בו מקודם - ובכ' ח"ל כוונתו דלעוס חיירי
 בשבדקה חס עמיה קודם חששין - ומה שכתב הכ"מ שלא בדקה
 קודם חששין כוונתו שלא בדקה חס בעד קודם חששין וכל' להכ"מ
 דבדיקה דקודם חששין בל' וס' לריכ' ליתור לומר הנה דוקא
 לדעת הר"מ וכמו שיבאר לו להלן בס' קפ"ו עיין שם - ומחלח
 דלעוס גם כ"ס לה וס' בדקה חס עמיה לומר הנה - וע"כ ו'
 שבדקה ח"ע קודם חששין ולא בדקה בעד זה לא חייב אנוס -
 חסח גם זה חיו דהא הכ"מ ובכ" חיירי במלחא אחר חששין על
 העד שולס חסור וחי' בשבדקה עמיה קודם חששין וחל' -
 מחלח על העד הוי דס' חש' לא מחלח כלס בשעת חששין פשיטא
 דחיבין בקרבן אחר שחבדר כדברי' סס"קפ"ה שחא חששין פשיטא
 דביקה בעד קודם חששין - ולא ח"ל להכ"מ דכדרי' חלח ע"כ
 הכ"מ שם דחיירי' במלחא בשעת חששין - ולפי' האוסן חין הענין
 לרין זה כלל - חסח האוסן כ"כ שח' הס"ס שגארה בחלוקה שכלש
 מקודם - זה חסח להחמיר דהנס' מה שגארה בחלוקה חריכה
 שחלח מן החורג רק מדרבין מניחה כהניס ואל' לחייב קרבן
 על זה - אולס עיקר חיוב קרבן הוא על מה שגארה בשעת
 החשש על עד שולס זה חס חסורין רק לענין שלא נאמר דאנוס
 הוא - על זה שפיר י' לומר דל' חסח אנוס דל' בדקה
 מקודם חוקה שוב לא יהי' משמח או כדרי' יהי' טעמה עכ"כ
 מדרבין חסח כ"ז הוא דוקא כוונתו בדברי' הכ"מ הכל' - והיחור
 מסבחה לי לומר דהכ"מ חול' בשיטה הכנה"מ הכל' דכל שלא
 בדקה קודם חששין חמרי' שחלח מקודם וחול' לעמיה' שכתב
 בס' קפ"ו דלחריף' דלריך דביקה בל' וסח ג"ס הראשונים אחר
 חששין דכמו כן לריך דביקה לפני חששין וחל' לא מחקיקין
 לה כדרי' מ"ה דמחל' קודם חששין רחש ובמ"ס כמ"ס גם
 והנ"ס שם ובס' קפ"ו סק"כ ע"כ - חסח מה שרש החסורין
 הכל' להחמיר כן בשעת הראב"ד והרמב"ן כדרי' חסחין עינים
 לקמן סי' קפ"ו וס' קפ"ו צ"כ בס' סק"כ והרמב"ן דלש דכדרי'
 הראב"ד ככנה"מ ובדברי' הרמב"ן במלחמות כדכונסיה ס"ס חריכה
 מינחיה מובאר להדי' להיך דלפי' לא בדקה קודם חששין
 מחקיקין לה כדרי' ח"מ ע"כ וכן מהה ג"כ דברי' הרמב"ן
 במלחמות בשבועה ככל' ובע"כ ל' בשעת חמרי' חוקי' חסח
 חסח דמשיקרה וסחחא הוי דמחי' ובמ"ס למעלה בלאו ח'
 וא"כ לירדו חין להלך כלל בין בדקה קודם חששין ללא בדקה

יפת כלל אם נשמאלה ענין לא מיקרי אנוס בזה לפוס הר סברא דהנחל דלחינעל אם אשה מהוייננה לבדוק חלע היקף אחר בשמים . ואם נאמר דמהוייננה לבדוק מכלל דחינעל שמה רחאה שבעה השמים . וא"כ כמו כן לא י"ז לו לבטל לפרוש ממנה בקושי מחשש זה דלמא רחאה ומי הכריחו לפרוש בקושי וע"כ לא חשיב אנוס בזה אך כ"ז לפי הס"ד אמנם למה דמסקי דחינה רשאה לבדוק מיד מבוס בלא יחי' לבו עקש . ח"כ ל"מ לשמאל רחאה וממילא גם הבטל ח"ל לחשוד לזה ורשאי לפרוש בקושי וע"כ לא מנחמין בסוגי' דשנפוט חיוב שמהל ב"א סמוך לוסחה ועפי"ה ה' מ"ש בש"ס בנדה בכדי לחייב בענה חטאה דמשמע דהאשה פטורה מקרבן . והוא מבוס דעיקר החיוב הוא על הפרשה כנ"ל ובהאשה ח"ל נפרה וכמ"ס המרדכי ובהנחה הרב בס' קפ"ה פ"ט . אלה הם הורף דברי הסוגי' ע"ש בלחך ויש לחזק דבריו דע"כ איירי גם בנדה שפירש בקושי דחל"ל לא מנכחה הך שיעור ופ"ה כמ"ס הוס' בשבטות ד' י"ח ח"ל ד"ה המכחש ע"ש . אמנם כן לחייב עומד על עיקרן כל דברים בזה דלפי דברי הס"ט הוי ס"ל לבטל החיובי' דחינעל' ככל הנשים שמה רחאה בש"ח וע"כ נסתפק אם לריבה לבדוק אחר השמים וע"כ הוליד הס"ט מזה דגם הבטל אינו רשאי לפרוש ממנה בקושי מחשש הנ"ל . ואם הדבר כן יקשה טובא למה זה חינעל' ליה אם הבדוק עמלה בדרך שיעור חיוב קרבן בדבר שאינו נוטל ענה יורה רח"ל לחינעל' בסחימותה אם אשה לריבה לבדוק ח"ל אחר השמים או לא ולפי דברי הס"ט הנ"ל משמע דזה פשיטא ליה לבטל חינעל' דלחר שיעור חיוב בקרבן ודאי שנה הוא לה כהבדוק ח"ל ורואי לעשות כן ולא חינעל' ל' רק אם הבדוק בדרך שיעור חיוב קרבן וע"כ השיב לו שלא הבדוק בדרך שיעור זה שלא יחי' לבו עקש ולפי"ז יאל לו מסוגי' זו דלחר שיעור חיוב קרבן רחוי לה לבדוק ח"ל ודאי היא משובחת בזה . וזהו נגד דעה כל הפוסקים שהוליו מכוני' זו דחינה רשאה כלל להחמיר על עמלה לבדוק אחר השמים ואפי' אחר שיעור חיוב קרבן וכמו שיבאר לו להלן בס' קפ"ו בס"ד . ור' קשה לפי הנחה הס"ט דכיון דבעי בדיקה ממיל' חינה רשאי לפרוש בקושי ואם פירש בקושי חיוב קרבן אם מאלה על העד . ח"כ יקשה למה זה דחו בך סוגי' דשנפוט דברי ר"א בר מהגא דפי' למחני' דחינעל' בקרבן אפרישה דהא עמלא קהני כו' ע"ש ומאי קוש' והא בל"ל ובה לדעת ר"ח והר"ש ופי' האורח לשמש עד שהבדוק ולדעת הר"ף ע"כ ג"פ הראשון' אסורה לשמש עד שהבדוק וא"כ כבר י"ל דמחני' איירי בל"ל וסח וע"כ שפיר מחייב' ל' אפרישה ח"ל לא יחי' לה ידיעה מקודם וכמו שכתב הס"ט כנ"ל ח"ל בע"כ ל"ל דגם שהלריכו חו"ל בדיקה עכ"פ הרי לא הלריכו חו"ל לבדוק אם העדים אחר כל השמים ויכולה לשמש כל הלילה ואח"כ הבדוק העדים לאור היום וכמבואר לקמן סי' קצ"ו מבואר מזה דל"ח שמה רחאה בש"ח ולא הלריכו חו"ל בדיקה רק להזכירם בעלמא . וע"כ אין לחייב אם הבטל כשפירש בקושי כל שלא יחי' ידיעה מקודם שגמולא ומענה מומילא נסתרו כל דברי הס"ט הנ"ל וכמבואר . הנה הראנו לדעת אחר כל ההי' שנאמרו ונכט ביטוב הקוש' הנ"ל ליישב הך סוגי' דשנפוט עם הך סוגיא ונדדה לא הענו לחינה לרמזה כבר הקוש' על נקלה וכמו שבררנו הדבר בחר הישב בס"ד . אמנם למעלה אוח ב' ח"ל לעולם איירי הך חינעל' ונדדה דלרנשה אמנם מפרש הדון ח"ל בדיקה רק קיוטו מבחזן וזהו דלחינעל' ל' אם יכולה להחמיר ע"ע לבדוק מבפנים והשיב לו דחינה רשאה להחמיר על עמלה יורה מהדון שלא יחי' לבו עקש ופורס' . ומענה לפי"ז שפיר י"ל דמ"ש כדי לחייב בענה חטאה קחי אפרישה וחינו שיהיה הניגשה בש"ח ואחריה לו שהניגשה ופירש מיד בקושי ולא מאלה דבר בקיוטו מבחזן ושלא אם רשאה להחמיר לבדוק מבפנים בכדי לחייבו חטאה דגם מבפנים מיקרי קיוטו כל שאינה בודקת ח"ל בחורין וסדקין וכמו שבררנו הדבר למעלה אוח ה' וא"ש על נכון בלי שום גמול כל :

והנה בררנו דהא דמוקמי' בר"פ הר"ב הך מחני' דנמאל על שלו או שלא ואחיו' חייבים בקרבן דלרנשה דבדוקא הוא ואם לא חרשה הוי שפיר ואינ' חייב' בקרבן ובג"ל ודלא כמ"ס האחרונים לפירש מ"ש בש"ס דלחני' דהכונה הוא שאלו אמרי' שהניגשה חלל היא חינה אומרת שהניגשה . וכמבואר בדבריו

למעלה ורחמי' בש"ס כפי' ק"ל בשאלה הכנים שהוכיח מפתק מהר"ל סי' מ"א דס"ל כפי' הפי' שכתבו האחרונים הנל שכתב שם ח"ל גם אשר כהנתי כו' הווליו והמיד רחאה ה' בלא הרנשה אין סברא לומר לעולם הרנשה עד הוא חיט נראה דרואה מ"ח גמי חינה מרגשה דחי מרגשה שפחה החדר פשיטא דעמלה אלא אחרי' הרנשה שמש הוא חט"ע דבכל פסם בלא חשמים חינה רואה כלום בלא הרנשה וחשיב ל' סד"א כו' עכ"ל והוכיח הס"ט ח"ל דחי ס"ל למחר"ל דגם בדלרנשה אמרי' חיימי הרנשה שמש מה מתי רחי' מייחי' גורואה מ"ח דלמא לעולם איירי בדלרנשה ועכ"ל הוי ספק דלחמור הרנשה שמש ח"ל דס"ל דחי חרנשה לא ה"ל הרנשה בהרנשה שמש וטמאה ודחי' . ומ"ש בש"ס לעולם דלרנשה כו' ולחמור הרנשה שמש הכונה היא כפי' האחרוני' הנ"ל דלחן אמרי' דודחי' חרנשה אלא דסברא הרנשה שמש היא וע"כ אומרת שלא הרניגשה ע"ש דבריו . ואינו חינה רואה חט"ע מדברי מהר"ל הנ"ל לפי הס"ט הנ"ל ומקודם אומר דהוכחה שהביא מהר"ל מרואה מ"ח ח"ל שכוון להך מחני' דד' י"ד ח' נמאל על שלה אח"כ כו' דמס' אין שום רחי' לסחור דברי השולח בפסקי מהר"ל . דהא השולח לא אמר רק דאם רניגה למחור חסיד על העד בלא הרנשה אין סבר' לומר דלעולם הרנשה עד הוא חלל בפ"ה או ב"פ שטמאה על העד ודחי' דגם השולח מורה לחמרי' הרנשה עד הוא וכדאמרי' בש"ס ר"פ הרוואה וא"כ מה זו רחי' ממחני' הנ"ל ודאי שם י"ל שטמאה פ"ה דרך מקרה וע"כ שפיר אמרי' הרנשה שמש היא חלל ברניגה לרואה הדיר י"ל כסברא השולח הנ"ל דלא לעולם הרנשה שמש לא הרנשה עד הוא ח"ל דמהר"ל הביא רחי' מדין רואה מ"ח דמוסיק בד' ס"ו ח' שראה ג"פ מ"ח החס בעלה הא' וב"כ וב"כ ועכ"ל אמרי' לה ל"ע ולא אמרי' סברא זו דלא אמרי' דלעולם טעמה בהרנשה שמש . ואחר שהדברים כן ח"כ שפיר הוכיח מהר"ל דע"כ איירי שם בדלא חרנשה דהא שם מספק' לה בדם לזדים וע"כ מחני' לה בדיקה שטמאה וחי' איירי בדלרנשה אין לספק כלל בדם לזדים דהא במחני' הנ"ל במאלא אזהרים מחייב' להו בקרבן ולא מספק' בדם לזדים ומאוס דשם חיירי בדלרנשה וכדלוקומין בש"ס ר"פ הרוואה . וזכר הארנט גזה למעלה במקריה הא אוח ז' בדן חי' בעי' הרנשה מה"ח חפי' ודחי' יאל מנופה . ובררנו שם דזהו עיקר החילוק בין הך מחני' דד' י"ד דמחייב' בקרבן ובין הך ברייהא דסוף מכליתין ומספקין בדם לזדים משום דבמחני' איירי בדלרנשה ע"כ לא מספקין בדם לזדים ובברייהא איירי בדלא חרנשה ע"ש בלחך וכן פירש דברי מהר"ל הנ"ל דר"פ חיירי בדלא חרנשה דבדלרנשה חסמה דלחן כחן ספק כלל דודחי' הוא דס מקור וכדחן במחני' כנ"ל ומענה לנ"ל הדבר מוכרע מדברי מהר"ל להיך דמחני' ע"כ איירי בדלרנשה וע"כ חייבים בקרבן במאלא אחריוס חלל לא חרנשה פטורים מקרבן חפי' מאלה אזהרים דהוי ספק שמה הוא דס לזדים אך זה מבואר בדברי מהר"ל דרואה מ"ח בלא הרנשה הוי ספק דלחרייהא ודלא כמ"ס בהנמ' דלחי' דלחרי' ובהבאיו למעלה בדון מאלה ע"י בדיקה עד בלא הרנשה ע"ש וכ"כ כהנתי למעלה במקריה ח' אוח ז' ובמקריה ב' אוח ז' דכ"ה דנה הר"מ דהוי סד"א ע"ש ורחמי' בכ"פ סי' קפ"ג שם הוא הוכיח מדברי מהר"ל הנ"ל דס"ל כפי' האחרוני' הנ"ל דחיירי בלא חרנשה רק דלחן אמרי' דודחי' חרנשה ע"ש והנראה מדבריו דסובר דמ"ס מהר"ל דרואה מ"ח גמי אינה מרגשה כוון להך מחני' דד' י"ד הנ"ל אמנם כבר בררנו דל"ל דמהר"ל לא כוון רק להך ברייהא דסוף מכליתין וב"ל כדור לדעת . ויבאחם דכשאל דלחנאל דש"ס בר"פ הרוואה לא מהפירש כפי' האחרונים הנ"ל דהא המקבן אחר ח' הרנשה כו' חי' דלא חרנשה כו' ובדברי המקבן ודחי' דפירש שנפוט אס היא אומרת שהניגשה או לא וע"כ השיב לו ההרן לעולם דלרנשה כו' מבואר דפירש הוא שיהא אומרת שהניגשה . שהי קאי ע"ד המקבן וחי' כפי' האחרוני' הנ"ל לומר לעולם דלא חרנשה ובכר הורה גם הס"ט שם שהלחן דחוק בש"ס לפי פי' האחרוני' רק שכתב שט"כ ל"ל כן מפאח הקוש' שהקשה על פי' הפשוט לכל . אמנם אמת נאמנו שפיר בעזה"י אחר אין שום קוש' לפי"ז זה וממילא ח"ל ערך לדחוק ח"ל כפי' דחוק ודחוק מבלי שום לחך כלל וכמו שיעור בדבריו בס"ד :

ח ואכתי פס לנו לבאר לפי מ"ס למעלה דרך מהני' דגמלא על מה כו' איירי בדארגשה בש"ח ח"כ מ"ס האן כסיפא דגמלא ח"ח' טמאין מספק וטטורין מן הקרבן . והנס דיל' דרך הרגשה דבש"ח ה' הרגשה שמת כמ"ס בש"ח . חמנס הכי קי"ל חזקא דס לבוא בהרגשה ובמ"ס למעלה כד' וח"כ יוחר י"ל שרחה בש"ח והרגישה או בלחמה ממה שחלח שרחה חלח חמיש בלא הרגשה וגם נאשרך לומר שמה שהרגישה בש"ח ה' כפ"ט טעמה מהרגשה שמה ובג"ל ור"ח'ו בש"ח בשלח הכנים בש"ח ק"ל קנהב הטעם בזה דפ"ל לח"ח' פטורין דרגלים לדבר לפי שאין דרכו של דס להעביר כל כך י"ל דלחר נך בל דס בש"ח בדיקה וואו הרגישה חלח דסברה הרגשה עד הוא עכ"ל . ולפי"ז ל"ל דמהני' איירי שאלה בדדיקה דחי מלחא ע"י קינוח מחזק ליכא לוימר דטעמה בהרגשה דס ובמ"ס הכ"ס והכ"ס בעלמו בש"י קפ"ג עי"ש ח"ו כדכתיבנא . אך לפי"ז יקשה ח"כ למה הולך להך סברה דאין דרכו של דס להחשב' בלח"ה הו' ספק השקול אם רחאה מקודם בש"ח והרגישה או בלחמה או שרחה ח"כ וטעמה בהרגשה עד כנ"ל . יש לומר בזה דזה לא מיקרי ספק השקול דאח נאחר דלחאה בש"ח ח"ן שס טעום בהרגשה דמה שהרגישה בש"ח ה' בלחמה שרחה או וח"כ לא הרגישה כי בוב לא רחאה כלל אחר השמים משא"כ אם נאחר שרחה ח"ח' נאשרך לומר שטעמה ב' פעמים ומהי"ך להיך דמה שהרגישה בש"ח ה' כטעמה ש"ה הרגשה שמה וסברה דהרגשה דס נדה הוא וח"כ בעה בדדיקה טעמה להיך שסברה שהרגשה עד הוא ובלחמה ה' הרגשה דס נדה וח"כ יוחר מסתבר לומר שהר"ה ה' בש"ח דחא לא שכיח שטעמה בהרגשה ובמ"ס הכ"ס שם בהגבו על רח"י כו"ג מהמנ"י פ"ס ופ"י הולך לומר כך סברה דאין דרכו של דס להעביר וע"כ מסתבר יוחר לומר שרחה טעמה בעה בדדיקה . וע"כ הו' ספק השקול וח"כ . אך פריין יקשה מלחר דהשיעור דח"ח הוא מלמנס מלוד ובמ"ס הכ"ס בעלמו כרס"י קפ"ו בב"ח'ו דכ"י הרב"ח עי"ש ח"כ ח"ס נאחר דמהני' איירי שאלה בדדיקה . ע"כ ל"ל שהחילה לבדוק סיפק אחר החשמים טעמה מאן לימא לן שלא נכנס הדס על העד סיפק בהחלטה בדדיקה והרי לא רחאה העד עד אחר גמר בדדיקה וח"כ כבר י"ל שלא נחשב הדס כלל ונכנס מיד על העד ואזרח להסברא זו וע"מ"ס בב"ח'ו לנ"ך רס"י קפ"ו דאין דרכו של דס להעביר . ור"ח'ו נחמ"ד בש"י ק"ל סנהב להיך דמהני' איירי שאלה ע"י קינוח וכבז שט"כ חקן ח"ח' טמאין מספק דמשמע שס האשה טעמה מספק והנס שוה"ל רחאה . וע"כ ל"ל שהספק הוא משום טעמה לא הרגישה ואם טעמה רחאה ה"ה טהורה מה"ה ואם נאחר שטעמה מלחא ע"י בדדיקה ה"ה טמאה ודחי דחוקק דס נבוא בהרגשה וחלח"י דטעמה בהרגשה עד ח"ו דלח"י בלחמה ע"י קינוח ובקינוח ליכא למימר הרגשה עד הוא וע"כ אינה טמאה רק מספק דטמא טעמה רחאה והרי לא הרגישה וטהורה מה"ה . וח"ל מלחר דחוקק דס לבוא בהרגשה ח"כ נאחר דודחי רחאה בש"ח וטעמה בהרגשה שמה ז"ל דעג זה איכא חוקק טהרה דירה ומקמיין לה אחוקק ויחלח ואחר"י הנחל הוא דלחרע ורחא פ"ה הדס בלי הרגשה וע"כ הו' ספק השקול עי"ש דכריו . חמנס לפנ"ד דכריו חזוין מלוד דחא דס בהמלא כפרודור ח"י"י פלין קרבן ומטעם שבה ה"מ דלח"י דודחי ארגשה דחוקק דס לבוא בהרגשה ולמה לא נאחר דעג זה איכא חוקק טהרה ורחאה בלי הרגשה כנ"ל והו' ספק השקול ע"י דחוקק ח"ו דחוקק דס לבוא בהרגשה עד פח מחוקק טהרה דירה והנס דהר"מ ס"ל דמן הגול ולחון מספק' ל' כדס על"י והו' ספק וח"כ כלן במהני' דלח"י בלחמה ע"י קינוח הנ"ל הרי מלחא מן הגול ולחון הא ליחא דח"י יקשה בלחמה לחוים מ"ס ח"י"י בקרבן האשש ע"כ ל"ל שאלה ע"י קינוח דלא מבכחה בדדיקה חון שיעור וסח' חל"ל בל' כח"ס למעלה בקיורה הראשונה ח"ח זי"ן דחוקק ח"ל חלחא כבז הר"מ דהו' ספק בלחמה מן הגול ולחון דזה לא שכיח שטעמה בהרגשה כמ"ס הכ"ס כד' . וע"כ מריש' ספק זה דטמא לא ארגשה לפסיקא דע"ל' . וגם כיון דלא ארגשה מסתבר יוחר לומר דס על"י הוא) וע"כ הו' ספק משא"כ במהני' דלח"י בלחמה אחר

דודחי דס מקור הוא ח"י' מלחא מן הגול ולחון עי"ש . ומטעמה לפי"ז יקשה מ"ס לח"ח' טמאין מספק נימא דודחי רחאה בש"ח בהרגשה ובג"ל קשה לפי פ"י החו"ד דפ"כ האשה טמאה מספק משום דטמא רחאה אחר השמים וח"כ רחאה בלי הרגשה וטהורה . ח"כ יקשה כהא דפרי"ז ר"פ הרואה אחר מימרה דטמאול דבע"י הרגשה מה"ה מרן מהני' דגמלא על שבה כו' היכי דמי אי דלרגשה לח"ח' חלח' פטורין כו' . אלא ללא ארגשה כו' ולמה לא הסיב לו ולטעמך דלא בע"י הרגשה קשה מסיפא דחקן לח"ח' טמאין מספק ור"ה טמאה ודחי דחא ודחי רחאה וח"כ מהני' נוסף קשה מריש' לסיפא ולמה זה הקשה דטמאול . חמנס לדפתי פ"י זה שמיש החו"ד דחא דסן במהני' טמאה מספק ק"ל גם על האשה דטמאה מספק גם על להבא . הוא פ"י חדש לא עלה פ"ד שס ח"ס . וכפ"י הפסוק הוא דק"ל על הבבז דטמא מספק שחא רחאה בש"ח ומה דחקן טמאין מספק הכוונה דמספק שכיח טמאים גם הבבז טמא מספק נכ האשה טמאה מספק למפרע משום החשמים אבל בטומאה האשה על להבא לא מספק' מזה כלל . וכדבר פסוק שהיא טמאה ודחי על להבא ולפנ"ד הוא פסוק :

ט ובענין קשיהנו מ"ס טמאין מספק ח"ח' ולמה לא נימא דודחי רחאה בש"ח דחוקק דס לבוא בהרגשה כנ"ל הנה לפי מ"ס החו"ד דמהני' איירי בקינוח כנ"ל ח"כ הו' שפיר י"ל שלא ההחילה לקנח ח"י חוקק ח"ח' דחא שיעורא דח"ח' שחול לבדוק בדדיקה נמורה בחו"ס וזו שאלה ע"י קינוח י"ל שטעמה משום אחר השמים . וח"כ י"ל שוב כסברה הכ"ס הנ"ל בלחמה הקודם שאין דרך לס להעביר כל כך ומה רח"י שרחה ח"ח' ובג"ל וח"כ . חמנס בלחמה י"ל לפקפק על עיקר סברה הכ"ס במ"ס דאין דרך הדס להעביר ממש חו"ס כד' ג' ח' בדי' מרגשה דכסוכבה חלח"י חסר לס להעביר עי"ש ועיין בחקירה שאל' במחמה ההרגשה חו"ס ה' מ"ס בדכרי חו"ס הנ"ל . ולפי מ"ס ח"י כפ"ר וי"ל כסברה הכ"ס הנ"ל והרי בש"ח שוכבה חלח"י דחוקק לומר דמהני' דחקן טמאין מספק כטעמה כה' . והו' דח"כ פטלו לה שיעורא דחא השיעורין דמהני' הס מלמלמים מלוד כמבואר . חמנס לפנ"ד ביטול דבר זה בפסיטות דמלחר דחוקק' בש"ח ר"פ הרואה כך מהני' דלח"י בדלרגשה טעמה נאחר דמהני' איירי בדלרגשה מחילה ועד סוף שהחילה להרגיש בש"ח ולא רחאה בהרגשה עד זמן שאלה ח"ה הדס . ומטעמה ח"ס מה דחקן ח"ח' טמאין מספק וטטורין מן הקרבן בין אם נאחר דמלחא ע"י בדדיקה או ע"י קינוח ובגמלא ע"י בדדיקה ח"ס בפסיטות דכספק הוא אם ההרגשה הוא דבש"ח השמים ה' בלחמה ומה שהרגישה ח"ח' ה' כטעמה שטעמה בהרגשה עד או להיך שמה שהרגישה ח"ח' ה' בלחמה ובש"ח טעמה בהרגשה שמה . וח"כ האמר דכ' ההרגשה ה' בלחמה ולא טעמה כלל חולס עכ"ס שוב ח"ל הכרז דודחי רחאה בש"ח מפלח כך חוקק דחוקק דס לבוא בהרגשה ובפ"י הקוס' הנ"ל מלחר דנס ח"ח' הרגישה וע"כ שפיר איכא ללחחוקק דלחא טעמה בש"ח בהרגשה וע"כ אינה טמאה רק מספק וגם זה דוקא בתוך השיעור דח"ח' וח"כ אינה טמאה רק בטומאה מעל"ש דכבן ומשום דמוקמי' לה אחוקק טהרה וחלח"י דטעמה בש"ח בהרגשה ודוק . חמנס גם בלחמה ע"י קינוח דליכא למימר שטעמה בהרגשה עד ובג"ל עכ"ל כיון שס בש"ח הרגישה ח"י"י שחא רחאה נ"כ בש"ח השמים והרי בטומאה מעל"ש מטמא' לה נמפרע כנס שהרגישה טעמה בעה מליחא הדס ומכוס דח"י"י שחא רחאה ג"כ מקודם וכמבואר בחוספוח ד' ג' ח' ד"ה מרגשה עי"ש ומה דס לא מטמא' לה למפרע רק לקדשים חלל נחלין ולבטלה לא מטמא' לה למפרע דמוקמי' לה בחוקק טהרה . ש"ה שלא הרגישה מקודם רק טעמה בעה מליחא הדס משא"כ כלן שהרגישה בש"ח השמים אחרע לה חוקק טהרה דירה דזה לא שכיח שטעמה בהרגשה עד פח מחוקק כספק ופטורין מן הקרבן . ולפנ"ד הוא נכון כס"ד . עכ"ס הנה נחברר לנו דחא דחקן דח"י"י בקרבן הוא דוקא בדלרגשה וכדמוקמי' בר"פ הרואה חלל בלא ארגשה ח"ן כלן ח"י"י קרבן וח"י"י טמאה רק מספק וכמו שנחברר בדכריו למעלה באר הסיב כס"ד :

ק"ס שפסק דעל הפרשה אין האשה לריבה כפרה ונתקפו האחרונים בזה דהא במהני חנן נמצא על שני או על שלשה אחוים חייבים שניהם בקרבן . וזו בש"ס דשבוטות הנ"ל לומר דק"ל אפרשה וכלל . מבוחר דגם על הפרשה חייבין שניהם קרבן וממילא לריבה כפרה . ע"י ס"ט וכו' דש"ס בזה . אמנם לפי האמור למעלה ח"ש דכבר הקדמנו שהאשה מרגשה מיד שמתחיל הדם לירד ממקור נס וזה נחבול לנו למעלה וע"כ צ"ל לר"א שהיא לא חמרה להבעל שהרגשה עד אחר שירד לביה"מ וכלל . ומעשה נאמר הדגס לחיוב הבעל אינו רק על הפרשה ועל הכניסה אינו חייב קרבן דלדום הוא וכלל . אמנם האשה חייבת קרבן על הכניסה והוא על עתה וזו שירד הדם לביה"מ והוא בעל לוחה וזהו להבעל אינו חייב על הכניסה ככלל אמנם היא אינה אנוסה דהא כבר ידעה בעת שהתחיל הדם לירד ממקור ואלו חמרה לו אז כבר היה אפשר לו לפרוש ממנה קודם שירד לביה"מ וזה היתה עדיין טעורה וזה מבוחר דליסור ביאה נדה ושאר עריות אין הקפידה דווקא על הכניסה האבר רק כל שעה שהוא דש נחשב לביאה . וע"י כס"ט ס' ק"ץ בשאלה הכניס ברה ומעשה נבוא לחרון בזה שפ"ס ס' הוצא ג"כ מבוחר ככלל (אולם דבריו שם הם מנומנים מאוד לענ"ד ואכת"ל בזה) וה"ש . ומעשה אחרי כל האמור למעלה הנה נבחר לו שכל הקושי' שנתקף האחרונים בזה דאמר' בש"ס ר"פ הרווא דמנה' חייבין בדארגשה לפי הפי' הפשוט אין בהם שום קושיא וכמו שדברנו הדבר בזה השיב בש"ס . ומעשה ח"ל לנטות מדרך לבטל בדוקים טעמים מבלי שום לחץ ודוק כלל . גם כבר הוכחנו למעלה דע"כ צ"ל דלא מחייבין בקרבן במאכלה בש"ס כ"א בדארגשה דווקא אבל אם לא ארגשה היו ספק ואין לחייבם בקרבן ולענין איסור לדעה הר"מ הוי סד"א וכ"כ מפסקי מהר"ל וכלל אחר . ולפי הגר"א מלשון הגמ' אין איסורה רק מדרבנן וכלל ואפשר להשוות הדעות בזה ע"פ דעה הר"מ דספק דאורייתא אין איסורו רק מדרבנן כידוע אולם לשון הגמ' לא משמע כן ע"ש :

יג גמ' מ"ש הס"ט בחס' בסוגיא דשבוטות שם ד"ה והא נמצא בו ע"כ ס"ל דהפי' בש"ס ר"פ הרווא בש"ס לעולם דארגשה בו כפי' האחרונים הנ"ל דהיא אומרת דלא הרגישה רק אן אמר' דודאי ארגשה אבל אם היא אומרת שהרגשה הפי' אח"כ מאלה ודאי ולא הוי הרגשה בדבר אחר . וע"כ שפיר הקיבו אס' שבוטות עדדישא מיניה הוי' להקשות דאמאי פטורה מן הקרבן אח"כ דהו' ליכא למימר כתי' הרווא' שם והבאנו למעלה אחר וי"ד דבר אחר אוקי למחנ' שהרגישה וכלל דאכתי תקי קוש' אס' הנ"ל אמאי פטורים מקרבן אח"כ וכלל ע"ש בש"ס בחיובין אין בהוכחה זו כדאי להדגש פי' חזק בש"ס פי' רחוק ודחוק כמבואר לכל מעיין בלדק . וכמו שהעיד הס"ט בעלזא שהוא פי' רחוק בש"ס ופשוט האקלן אן משמע ק' . גם זאת לא דעת מהו א הוכחה מהדברים אס' דברי הא"ש דשבוטות בחיובא ולא נחבו ליישב ככלל מכלל דס"ל כפי' האחרונים הנ"ל אדרבה ז"ל בחר איפכא וטעמא מהך סוגיא דשבוטות להיך דא"ל טעם קושי' אס' הנ"ל על סוגי' הנ"ל בחי' פתור . ולפי הגר"א הוכחה זו מסוגי' הנ"ל עדיפא מהוכחה הס"ט מדברי אס' הנ"ל דהא בש"ס על פני החס' לריבין להורות שיש איזה יסוד לחמיהם הנ"ל כי אין בידנו לדחות דברי בעלי הא"ש בשביל איזה קוש' :

אמנם נאמרו גם מדברי אס' הנ"ל ח"ל שום הוכחה דס"ל כפי' האחרונים הנ"ל דהא ודאי דחוס' ס"ל דר"א אוקי למחנ' דנדה דאמרה לו שנתמנה ודאי ובנוונה שנתמנה לעל אחר וי"ד לדעת המחנ' והחיד' הנ"ל ובמבואר להדי' בדבריהם שם שכתבו אחאי פטר כיון דאמרה נשאתי . אולם מה דלא ניחא להו לטוס' לחרץ דחייבי' שלא חמרה לו שנתמנה ודאי רק שחמרה לו שהרגישה וכלל הוא משמע לפי המבואר בדבריו למעלה אחר הקודם שפ"כ צ"ל שהיא הרגישה מיד בעת שירד הדם ממקורה דא"ל לא חמרה חייבה קרבן על הפרשה ככלל . וכן צ"ל שהיא לא חמרה לו שהרגישה עד שירד הדם לביה"מ דאם חמרה לו מיד בעת שהרגישה שירד הדם ממקורה ופירש מיד אינו חייב על הפרשה כי חטס הוא . וכמו שנתבאר כ"ז בדבריו למעלה עיין שם .

וזהו שלא היה מסתבר לחוס' ללוקמי סתמא דמחנ' דחייבי' בדי' נטוי הנ"ל וכו' דא"ל היקיש למה זה חילוק במחנ' בין אחרים לחנ' לפגוש וליחיי' בדידיה בלאחרים גופא : דאם חמרה לו מיד בעת שהרגישה שמתחיל הדם לירד ממקורה ופירש מיד סטורין מן הקרבן ואם לא חמרה לו עד שירד הדם לביה"מ חייב' בקרבן וע"כ לא מסתבר לחוס' לחרץ בכה"כ והניחו בחיובא פי' בחקירה שחנ' אחר ה' מ"ש בדברי אס' הנ"ל . אמנם בעיקר דין גמ' הו' מודו דהדין דין אחר כמו שחנ' למעלה דלפי האמור לא מחייבין להו בקרבן כ"א בדארגשה דווקא אבל לא ארגשה אפי' קנאה ח"ש אחרים פטורים מן הקרבן ופסחין מספק דשמא הוא דם נדד' וכדומה וכדברנו הדבר בזה היטב בש"ס ועיין השיב בכל זה :

עתה נבוא לבאר החקירה תח' שהצבנו למעלה פחות הרגשה מה היא :

הנה כאשר נעין בדברי הפוסק' בזה מאלו דבריהם כמה מיני הרגשות ה' מבוחר בדברי הר"מ בפ"ה הלכה י"ז שכתב שם ואפי"ס שהרגיש גופה וגודעופה בו ופי"ס בזה' שכתב דכיון לח"ש בש"ס ר"פ הרווא דחייבי' בדארגשה וזהו הרגש יעשוע גופה ובפ"ס כח הר"מ קודם שיבוא הדם הרגיש בעלמה מפקחה מהעשוע חוששה דקיים ופי"ס מפי' וחסר שעה בשרה או יחס בשרה בו ע"ש וכ"כ בפ"ג מהלכות מטמאי מו"מ ועיין בזה' שם שכתב דהר"מ לית ליה הני וסחוט הנוק' שהזכיר הפוסק' כמ"ש בש"ס פי' קפ"ס ספי' י"ס . רק ס"ל דלד' הני מאורעות שכתבו במעשה בפי' האשה הכוונה שכל אשה שיש לה וסח' דרכה להרגיש במאורעות אלו קודם שילא הדם ע"ש ויכול שכל המאורעות הנ"ל הם ג"כ בכלל מ"ש בפ"ה הרגש גופה בו . והכוונה למאורעות הנ"ל . ב' שמרגשה בפתיחה פי המקור כמבואר בזה"ל ובש"ס רס"י קפ"ח וק"ץ ע"ש . ג' נזכר בזה' האחרונים שמרגשה בזיבה דבר נח בבשרה ע"י בדבריהם . מעשה המרחי' לו לתקור אחר הרגשה היא עיקרית ואין דעתה של אורה נוסה ללכת . והנה בזה' שב יעקב הוכרח דע"כ ח"ל לומר דהרגשה המזכרת בש"ס הוא בחיוב' הנ"ל שמרגשה בזיבה . דבר נח בבשרה דלפי' ויקשה בזה' דפירש' ר"פ הרווא חמיהם דמנואל ממחנ' דהאשה ששעה לרבי' בו וכו' ח"ל אי דארגשה בו וחי' דלא ארגשה בו . והרי כלן בודלו מרגשה בזיבה דבר נח בבשרה שהרי היא מעלה מ"ר ואין שייך לומר בזה אי דארגשה בו ח"ל דהרגשה הוא פתיחה פי המקור ע"ש וע"י ס"ט רס"י ק"ץ שחזק דליה ע"ש . ואני אומר דאינה רחיה כל עיקר דהיסוד שהיה בעל ע"י דכשיהא מעלה מ"ר ודאי מרגשה בזיבה דבר נח אינו יסוד לחיוב ובהא דפושט היסוד והבעל הבין דזה ברור דאם נאמר דעיקר דהרגשה הוא זיבה דבר נח בבשרה פ"כ צ"ל שהיא מרגשה זה מיד בעת שיולא הדם ממקור שדבר נח א' מנקורה וכ"כ בשמעתא קמיה'א דנדה דהאשה מרגשה בעלמה הנס שדון לא ילא הדם לחון וכ"כ בחיד' רס"י ק"ץ ע"ש והנה לקמן ס' ק"ל בש"ס כ"ג הביא דברי מהר"י דב' נקדים יס' באשק' שישל ממנו שחזק והוא למעלה סמוך לזיבה ובה' שיולא ממנו דם נדה והוא למעלה בשדק' נחון הנוק' ע"ש . מעשה ח"ש הך סוגיא דר"פ הרווא הנ"ל בפשיטות . וה"כ אי דארגשה שדבר נח א' ממקורה חיקי' ויבנה אחאי פטורה הא ודאי דם נדה הוא וחי' דלא חמרה בזיבה דבר נח ממקורה שומרה אחאי שמתא' ואין ענין כלל דארגשה דם נדה להרגשה חייבי' שניהם אין בתקור ח' וכלל . והשיב לו החזק' דלעילא חייבי' בדארגשה שדבר נח א' ממקורה וע"כ יושבה פטורה דכיון שאין דרך לנס לירד עם מ"ר אמר' שטעמה ברגש זה ברגשה מ"ר והוא כהמ"ר החזילו לירד מים השקן בשביל של המ"ר ושכחה זה הוא דם נדה שירד בשביל מקור לפיכך וכו' . ודלית' בזה' ע"כ ס' ג"ה שהובא מצינו א' להיך דפי' דהרגשה הוא דווקא זיבה דבר נח דאם נאמר דהוא הרגשה פתיחה פי המקור יקשה דחמקי' שם אדשמואל מכמה משטות וברייאסו יוצר הי"ל להקשות ממשנה קדומה והוא מה דחק בד' י"ז דם הנמצא בפירודו ספיין טמא ויקשה במחנ' במחנ' פסקי' אי דארגשה בפתיחה המקור

המקור אין כאן ספק כלל דודאי הוא ממקור ואי' ללא חרשה
היקף' אחי' טמאה הא בעי' הרגשה כשמואל ח'ו' בהרגשה הוא
זיבה דבר לא ואל' יל' דמחגי' הגל' חיירי שהרגשה ביצת דבר
לא בפרחודור ואי' אם הוא ממקור או משלי' ע"ש' אמש למ"ש
למעלה דגם לאופן זה בהרגשה הוא יצבה דבר לא בעי' שהרגיש
שז ממקורה דווקא אי' גם לאופן זה יקשה לשמואל מהך מחגי'
הגל' וכבר השיב עליו החו"ד בזה ברסי' ק"ך ע"ש' אמש מ"ש
החיד' שם ליישב קוש' הע"ב הגל' דע"ל לא פריך מהך מחגי'
דגם הנמאל בפרחודור ד"ל דגם חיירי לטהרות דלא בעי' הרגשה
לענין טומאה ערב דמקור מקומו טמא ע"ל כבר הרגיש בזה
הע"ב שם בזה"ל וכחב דח'ל' מזה מקשה מהי' מחגי' דעד שהניחו
תחת הכר כו' דלמלא גם שם חיירי לטהרות ועי"ל ובה נחבטלו
דברי החו"ד שם שכתב דלכא פריך מהי' מחגי' דהי' סהם טמאה
דקאי על האשה ומשמע דטמאה ככל טעמא דגד ע"ש' דאין
זה מעלה חרוכה לקוש' הגו"ב מהי' מחגי' דעד דהם האן עד
שהניחו שם ונמלא עליו דגם עגול טהור וזה משוך טמא
ע"ש' ואי' שפיר יל' דלא קאי על האשה רק על הדם שחם הוא
משוך טמא הדם והרי בד' מ"ל ח' והג' בבליהא דהם היואל' משם
טמא ור"ש מטהר לוקימנא בש"ש שם דלכא בפרחודור מקומו טמא
ע"ש' וכמו כן לוקימנא בד' ס"ח' פלוגתא דרשב"א ורבנן ע"ש' .
וכמו כן יל' כהן בזה מהי' מחגי' דעד שהניחו כו' ונלמדו דברי
הגו"ב גם בזה"ל שם ד"ל' דבמחך מהי' מחגי' דגם הנמאל
בפרחודור חיירי בהרגשה וע"כ האן שהחזיק מן המקור משום
לחרגה ע"ש' התייבה עליו למה זה השמיט מה דהאן במחגי'
שם פסיקו טמא כו' וזהו כל עיקר דח'ל' הע"ב מלבדן זה דהי'
חיירי בהרגשה אין כאן ספק כלל הלא דח'ל' מהמקור ע"ש'
בגו"ב' אמש מ"ש בגו"ב' שם להוכיח דלא בעי' שהרגיש בזה
שזאל מן המקור וגם לא חרשה כבז בבבית' כשיב הרגשה
וטעמו בזה דהא ח'ל' דע"ל' הרגשה יליף מקרא דבבבית'
והרי מקרא זה ילפינ' ג"כ שטעמא דמפנים ככחון' אי' האי
בשרה ע"כ ר"ל ביה"מ' ומעלה לא מבר בקרא רק הרגשה
בשר זה והוא שהרגיש בבבית' שדבר לא ע"כ שם ע"ש' גזה
דקין דברי החו"ד דאם לא הרגשה בזה שזאל הדם ממקורה
לכאיה ויהיה טהורה לא מהי' ח'ל' ח"כ' הרגשה
שדבר לא זכ בפרחודור מאין החמיל הטומאה בפרחודור כיון שעד
טהרה יהיה טהורה' אולם עיקר ההרגשה היא בזה 'ייתה
הדם ממקור לפרחודור' וזהו שאמר הכותב דס' יהי' וזה
בבשרה שהרגיש בבשרה היינו בזה שדגם זכ ממקור לבשרה
הרגיש ואי' מבורא בטו"ש' ס' קש' דבעי' שהרגיש בליהיה
ע"ש' וזה לא כן הר"מ רפ' ט' ע"ש' וכן מבורא בש"פ' ע"ש' ס"ט
רסי' ק"ך שהביא בשם הגו"ב פ"י שכתב דבעי' שהרגשה שזאל
ממקורה ודפרס"י' כו' וכן מדברי הר"מ כו' ע"ש' ואין הש'
פ"י לפני' אמש גרלה כחון' למ"ש בפנים ודו"ק וכו' ברור אין
זו ספק רק עיקר מה שנחשקן האחרונים הוא בטהרה ההרגשה
מה היא דלכאיה להרגיש בזה 'ייתה הדם ממקור אף ההרגשה הו'
הוא פסיחה פ' המקור או ביצת דבר לא' אבל בזה כ"ע מודו
דאין ההרגשה היא בזה 'ייתה הדם ממקור וכו' פשוט ומפורר
לכל מעיין :

ב והנה בעיקר הקוש' שזמנו ע"ל' למעלה' דמאי פריך
מחך מהניחין דעד כו' דלמלא חיירי שם לטהרות
דווקא ראויה בש"ט ס' ק"ך סס"ק ג' דזה והו קמ"ל כו' בעמד
פ"ו ובה ד"ס ליישב ולא הוריענו הישוב כה"ל' בזה' אמש
לפני' גרלה דח'ל' כלל לאוקמי לטהרות בין כך מהי' ד"ס
הנמאל בפרחודור בין כך מהי' דעד שהניחו כו' דאם נאמר
שליכה טמאה ואי' בעי' נלמדך לומר שגלה בזה הרגשה
אי' ממיאל ח'ל' לטמאה אפי' טומאה ערב והגם דלטומאה ערב
לא בעי' הרגשה למה דק"ל' דמקור מקומו טמא ומשום
שזמיר כס"ד' הנה רוס' גד' י"ז ב' ד"ה ואין שורפין הקבו'
דנזקי' אשה בחוקה טהרה וימלא דגם ע"ל' הוא וחי' דומי החדר
מזוין ביורה והיו דמי מקור רוב ומזוי וע"כ לא מבינו חוקה
וקורבא דמי ע"ל' רק כפלגא ופלגא וכו' אש נובל לומר שהדס

יחד מהמקור כדרכו וטעמו דהשח' יל' דמי' המקור' היו רוב
וחזי' משל"כ אש נאמר דהאשה טהורה מטומאה נדה ונכ"כ
נלמדך לומר שהדס יחד מהמקור בלא הרגשה והיו זה חזי'
מזי' שירד מהמקור בלא הרגשה דהא חוקה דס' מקור
ליד בהרגשה ואין כאן רק רובא לחוד' ומשום נלמדו החוקה
וקורבא ש"ס לדס ע"ל' נד הרוב של דס המקור וממילא יש לנו
לטהרה גם מטומאה ערב דחמרי' דגם ע"ל' הוא' והגם שכתבתי
לפ"ל בחקירה הראשונה חזי' י"ב וי"ג דהבגד כנמאל ע"ל' כהם
טמא מהי' מטעם דמקור מקומו טמא ולא בעי' הרגשה לטהרות
ע"ש' וכן בחקירה שני' חזי' ב' ע"ש' בחור' דס' כנמאל כהם על
הבגד' ומשום ח'ל' רח' מזה דלא להרגשה שזי' דס מקור דאפי' דגם ע"ל'
הוא הי' להרגיש עכ"פ שדבר לא זכ בפרחודור והיו
שלא הרגיש כלל אי' כדאי יתה מרוב זה שרובן מרגישות וכמ"ש
למעלה בחקירה הב' חזי' ו' וחזי' ז' ע"ש' והרי חו' היו דס המקור
רוב ומזוי ע"ל' ע"ל' כנ"ל' משל"כ כאן במחגי' בעד שהניחו
תחת הכר וכן הדס הנמאל בפרחודור והבליחו ע"ל' בדיקה עד
אש נאמר דגם ע"ל' הוא אין בזה שום ריעווא מה שלא הרגיש
ביצת דבר לא בפרחודור ד"ל דעשה בזה בדיקה יחד מן הע"ל'
על העד וע"כ לא הרגיש משל"כ אש נאמר דגם מקור הוא הי' ל
להרגיש ביצת דבר לא ממקורה לפרחודור שרי' מאלה חזי' הדס
בזה בדיקה בפרחודור וכדקין דס הנמאל בפרחודור' וכן בדיק
מחגי' דעד שהניחו כו' מסתמאל לא הרגיש אף העד עד המקור
דח'ל' עד מקום שהשמש דס' כי כתב הב"ב בסי' קל"ז דהיו בדיקה
קלה וי"ש' עד המקור שהוא רחוק יותר ממקום שהשמש דס' כמ"ש
הר"מ בפ"ה ע"ש' ואי' הי' להרגיש שדבר לא זכ ממקורה' וע"כ
ש"כ לא היו דס מקור מזוי לגבי דס ע"ל' דלדברא אין דרך לראות
בלא הרגשה ואין כאן רק רוב לחוד וגד' זה אי' חזי' חוקה וקורבא דגם
ע"ל' ואי' יש לנו לטהרה אפי' מטומאה ערב וכמ"ש למעלה'
וע"כ שפיר מקש' בש"ס מהך מחגי' דעד שהניחו כו' וכחמוד'
אף לפי' הד"ק הגו"ב לדו"ב' מ"ט לא פריך מהך מחגי' דגם הנמאל
בפרחודור דהיא מטהר קדושה וכל' אמש למ"ש למעלה בחקירה
הראשונה חזי' ה' דהיא דודאי מניפה אחת גם שמואל מודי
דחמרי' אפי' בזמן קרוב דלרגשה ולאו דלדעתה טעמא דשמואל
דמטהר בעובדא דיד' הוא משום ד"ל' דמעמלא אחת ולא בדיקה
שפיר' ומה דפריך על שמואל מכל הכי מהי' הוא משום דגם י"ב ג"כ
מקום לומר דמעמלא אחת וכמ"ש שם בחזו' ו' וחזי' ז' ע"ש' בחור' .
לפי' ח"ש' מה דלא פריך מהך מחגי' דגם הנמאל בפרחודור דגם
כיון דליכא לחימר דהא מעמלא ובודאי מנופה אחת ואי' ספק
רק שמה דס ע"ל' הוא ובין דומי המקור הוא רוב ומזוי נגד דמי
ע"ל' חמרי' דודאי ממקור אחת ואחרי' אפי' בזמן קרוב דלרגשה
ולאו דלדעתה' משל"כ בזה מ"מאל דשמואל דליכא לחימר דמעמלא'
אחת וכנ"ל' וע"כ פריך על שמואל מהי' מחגי' דגם אפי' ג"כ
דמעמלא אחת וכנ"ל' . והא דפריך על שמואל מהך מחגי' דנמאל על
גזה לחיוב כו' הגם דגם ג"כ ליכא לחימר דמעמלא אחת אמש
כבר נחבאר זה בדברינו למעלה שם בחזו' ז"ל' דעיקר קוש' הוא
דחזין דברואה מ"ח מספקין בדם דלד' ומשום דליכא רובא דמסייע
לה דרוב נכ"ס אי' בש"ח' הנה מבורא דהיכא דליכא רובא דמסייע
להחיר מספק' בדם דלד' מספק' דחוק השמש בלדדים הוליו דס'
וע"כ שפיר הקדס ממחגי' דנמאל על' שזו דגם שם אי' רובא
דמסייע להיכא והוא דבזמן קרוב אין שובחם הרגשן' . וכמו
שאמר שמואל במימרא דיד' דל"א בזמן קרוב דלרגשה ולאו דלדעתה
ואי' היו ספק שזאל דס דלד' הוא ואין מהי' ב' להו בקרק' .
וכמו שכתבתי כ' למעלה בלדדים ע"ש' . משל"כ בזה מהי' דגם
הנמאל בפרחודור דליכא לחימר כנ"ל' כמבורא לכל מעיין וע"כ לא
פריך מהך מחגי' הגל' ואי' ע"כ' היטב בזה' . הנה הרמא לדעה
דרח"י הגו"ב אי' מוכרחה ובפיר' יל' הרגשה היא הרגשה פסיחה
פ' המקור וכו' :

ג עתה נכונה לראות מ"ה החו"ד בזה סס"ק ע"ש' שהאריך
הרגשה' אמש לדעה' לא העלה מלומדי וכמ"ש בס"ד' .
כדס דגריו הוא להוכיח בהרגשה הוא הרגשה יצבה דבר לא מזה
דמטמא' בריס מזילחין מעל"ע למפרע ויקשה מה לשמואל בממ"מ
ח' .

מה שיש לעיין בזה הוא ממש חוס' בריש מילתין
 ד' ה' א' ד' מה מרגש בדשוכה אפרקיד אפרקד לרס
 שחשכ ע"י והבאחיו למעלה במקריה הקודמת חוס' ומהלון
 הרמזין והרשב"א בחי' על המס' הגל' שם בד' הגל' משמע דכל
 שזוכה במטה ולא נהפכה אפשר לרס להעצב מעשה יקשה
 למל' לר"א לומר דהא דבעלה בחפחה הוא משום דחמרי' שמש
 עכביה והרי בלא"ה בשעת השמים שוכה אפרקיד ואפשר לרס
 להעצב וכנ"ל (ועי' בחשו' ט"ז מה"ק סס"י מ"ו מ"ס בזה)
 ולחלוקה מש"ס הגל' מבוחר להדי' דלא כחוס' וס"י הגל' ומה
 שגל' בזה דיש חילוק בזה בזמני הראיות שדחה האשה בהן דמה
 שהיא רואה בשעת וסחה אין הדם מהעצב כלל אפי' היא שוכה
 במטה אפרקיד ומה שהיא רואה שלא בשעת וסחה בזה יש לחלק
 אם שוכה במטה אפרקיד אפשר שהעצב איזה משך ואם הולכה
 ברגלי' איש מהעצב כלל ויטעם בזה דענין הוסחתו מבוחר
 בכהן מפרים ממכתי הטעם שהוא כשהמקור ממחל מרס שופך
 הטעם את המותרות לחון מפחה כח הדומה את המותרות ע"פ
 הטעם וע"כ אין לחלק בזה בין הולכה ברגלי' או שוכה אפרקיד
 כי כח הדומה מפחה טבעו דומה אחרו לחון חמס מה שהיא רואה
 שלא בשעת וסחה איש רק מפחה מקרה רפיון המקור או איזה
 הנוטה אחרה שגרמה להליך הדם קודם זמנו (ועי' בחשו' ט"ז
 מה"ס ס' ק"ד הגה"ה מכן המחבר שם ביאר דבר זה באורך
 ע"כ) ואין כלל כח הדומה אחרו לחון מפחה טבעו ע"כ בזה יש
 לחלק דאם הולכה ברגלי' מיד טעלה הדם לחון מפחה טבעו כיון
 שגל' שולים אבל אם שוכה אפרקיד שפיר אפשר שיונה הדם בביה"ח
 משך זמן אחר שגל' מי שידחה אחרו לחון ומעשה ח"ס הכל
 על נכון דברים מילתין בשומח מעלי' דליירי בלא"ה ומה או
 שיל' ומה שלא בשעת וסחה וכמ"ס בש"ס בד' ד' ב' ורמחה דרך
 מקרה וע"כ כשהקשה הלל לבאחי' מקופה בד' ג' ב' השיב לו
 שחמי' שהחילוק בזה מפחה שאין לה שולים ואם היה הדם מעיקרה
 היה טפל לאחך מפחה עצמו כמו קופה שפיה למטה וע"כ שפיר
 כהני הוסיפו והפסוקי' הגל' דלא שוכה אפרקיד מליכא טעמא
 דשמאי והדקל' מ"ס מקופה חולס חמרי' מהני' בד' י"ד דחייבי'
 בקרבן וכבר אוקיינא לה בפ"ב דשבוט ד' י"ח ח' דליירי בסמוך
 לוסחה דל"כ אין כלל חיוב קרבן ע"כ ובסמוך לוסחה שפיר
 הוכר' ר' אשעי' לומר טעמו דחמרי' דשמש עכבי' וחל"ל לא היה
 מהעצב כלל כיון שרמחה בשעת וסחה וכנ"ל וה"ו ברור ונכון וע"כ
 אחריו לבאר דברי חז"ל ויודוהם בד' סכ"ד דלמך ר' ירמי'
 משל דר"א למה הדבר דומה לו ואביי אמר משל אחר ע"כ באין
 מבין למה הולכו המגלים הגל' ומה כיוונו בזה והא דחל' דלא
 דבר ריק הוא חמס למה שנחבד למעלה יש מקום אתי לבאר
 דבריהם על נכון וכוונה גדולה כיוונו במגלים הללו והוא דכ"ס
 ור"א חילפנו בלשה העוסקה בטהרות ופיר' ורמחה הך שיטור ומה
 דכ"ס ס' דטהרות' טמאות ודאי כיון דכנ"ל בעלה בחטאה
 ור"א ס' דחסי' בעלה בחטאה טהרות' הלוייה דשם י"ל שמש
 עכבי' משל"כ כלל מלון עכביה ובהה דמיון הוא לשה העוסקה
 בטהרות להיכא דבעלה בחטאה חס' ב' ענינים חלוקים לפי מה
 שנחבד למעל' וכנ"ל מהם יש מעלה וחשדון דכנ"ל דבעלה בחטאה
 היא שוכה אפרקיד ואפשר לרס להעצב חולס כיון דשם חייבי'
 בשמוך לוסחה טבע הוסה דומה את המותרות לחון ובגל' ואזה
 העוסקה בטהרות לפי מה שפירש' דחיל' ליה לב"ס כשמאי או חייבי'
 בד' ג' שיש דיון ששון ח"כ אין כלל כח הדומה מפחה טבע
 הוסחתו חמס סחם לשה העוסקה בטהרות עומדה על רגלי'
 והולכה ע"כ אין דרכו על דם להעצב כשהוא עומד דשמאי לעיל
 ד' ג' ע"כ לו אין שולים וכנ"ל חולס חס' שם ב' ענינים
 חלוקים עכ"ל כיון שכלל ח' יש מעלה וחשדון ע"כ דימה ב"ס וז"ל
 ואחר כל שבעלה בחטאה טהרות' טמאות ור"א חילק בין ז"ל
 דהא דבעלה בחטאה חס' דלך דרכו על דם להעצב מפחה טבע
 הוסחתו חמס שם י"ל דשום עכבי' חמס כן הדם שאין כלל
 כח הדומה מפחה טבע הוסחה חמס ה"ה עומדה על רגלי'
 ודמי' לאל' שולים ואי' חילוק דהוי דם מעיקרה מלון עכביה חמס
 להיות כי לא נזכר זה בביאור בדברי ב"ס ור"א שם ב' ענינים
 חלוקים והרמזה יראה שדיונו ז"ל ודמיון שם שון לגמרי בדמיון
 שיה לזה בזה ר' ירמיה ואביי לבאר הדברים שאינו כן חלוקים
 הם זה מזה כנ"ל ור"א אמר משל על כך דלשה העוסקה בטהרות

ואחר שזה דומה לילד וחקו כ' כיון שנכנסו לעיר ילד ממחר לבוא
 והנה זה ידוע שגם להילד אין העצב מכריחו שום מחר דכונן
 הכרס חיוי חס' יראה יכול לילך במח כחו הוקר רק אם יראה וכוטל
 לילך במהרה וכמו כן אשה העוסקה בטהרות כיון דליירי שלא
 בשעת וסחה אין כלל מכריח להדס שילך במהרה לחון רק חלוי
 ברגל' האשה חס' העצב אפרקיד יוכל הדם להעצב בביה"ח משך
 זמן חמס חס' חטמוד על רגלי' ומכ"ס חס' חס' דרגליה לא
 יחשכב הדם כלל ויטול לחון ואביי אמר משל על דין זה דבעלה
 בחטאה ואחר שזה דומה לנחל חלוצה חלוצה כיון דריון שטעל האצבע
 מן העין דמעה ממחרת לבוא והגם שאינו שוכב ועיניו למטה רק
 עומד על רגליו וה"ו דומה ליש לו שולים עכ"ל הדמעה ממחרת
 לבוא מפחה הטעם הדומה את המותרות לחון וכמו כן ענין זה
 דבעלה בחטאה חס' שהיא שוכה אפרקיד הדומה כמו שגל' שולים
 עכ"ל כיון שהאשה וסחה העצב דומה חס' הדם לחון כנ"ל פ'ו
 דברי האמוראים הגל' ולדעתו הוא דבר נכון מאוד בס"ד
 ומעשה לפי דבריו אפשר ליישב דברי הס"ס ממה שהקשינו עליו
 במקרה הקודמת חוס' ע"ה מדברי חוס' דריש מילתין הגל'
 וכמבואר למעין ח' מ"מ הנוח קושייתו הגל' לפי אוקיימחא דרב
 חלל בשבוט ד' י"ח ח' דליירי בשלל סמוך לוסחה ואפרישה ע"כ
 ח"כ מ"ט ח"כ טמאין מספיק חמס י"ל שזה בחמח קושי' חוס'
 בשבוט שם ושם לק"מ מה שנתקף האחרונים בדברי חוס' הגל'
 ועי' מ"ס בזה במקריה הקודמת חוס' ג' ולפי דבריו כלל ח"כ
 ד' ח' בפשיטות ודוק היטב :

ו בחזור

לענינו עכ"ס הנה נבאר לנו דכל שאינה שוכה
 במטה אפרקיד נעלם אף כותלי ביה"ח מוקמי דם
 ואפי' ראיהה דרך מקרה ובלא בשעת וסחה ובגל' ועוד
 ל' להוציא מהך שנתחא טפל דמעלי' שגדה דכותלי ביה"ח
 לא מוקמי דם כלל דהנה לעיל בד' ד' ב' אחר מ"ס שם דקטטה
 חז"ל עונה יחירה פריך לו ר"ס לרעא וזה זימנין משתת
 לה ג' עונה ופירש' חס' בדקא בלחרי' דמשתח' נה מעלי'
 למפרע דרל' ג' עונה היום והלילה ופיר' חס' דלחמול ורמז' לו
 רעא של חמלוק במעלי' ח' ע"כ והנה כל מעיין יחשלה על
 קושי' ר"ס דמה בכך שיש כלל ג' עונה עכ"ל אין שום פסוק בזה
 דמאחר דעונה אחת היא טעמה מן הדיון דכולי האי מוקמי
 כותלי ביה"ח דם ובגל' ולפי' חס' בדקא בחי' היום הנה
 היא טמאה למפרע עד ח' הלילה מן הדיון דכותלי ביה"ח
 חוקמי' לרס זמן כזה ועונה אחת קטטה חס' ממילא היה
 טמאה עד ח' היום דלחמול ואין בזה שום קושי' כלל וכל מעיין
 בלדק יראה אחר קושי' ר"ס היא תמוה למאד ולחלוקה
 י"ל בישב זה דמ"ס דעונה אחת מוקמי דם לא כיוונו על י"ב
 שעות רק עונה זו שרמחה בה דווקא ובין שרמחה בנחך
 היום או בלילה היום לא מוקמי כותלי ביה"ח דם רק עד
 חלילה היום לא יואר דהשתחא חסי שפיר קושי' ר"ס ודוק
 חס' נאמר דיש מקום לומר כן לפי זה טעל לפירש
 חייבי' דר"י בד' ע"ה ח' רמחה וחמ"כ הוצר עובדה כו' ע"כ
 דלחלוקה תמוה כמו"ס הרשב"א והר"ן שם לפי מ"ס הרשב"א שם
 דליבטל' חס' היא משולקת דמיס מעלי' מהשתחא העובד למפרע
 ע"כ אחי' חיקשי הרי רמחה קודם הכרח העובד ואי'
 מעלי' מקודם עדיין לא נהלקה הדם כנידונה חז"ל ובקושייהם
 שם חולס נפי החמור נאמר דליבטל' לר"י חס' השעם דמשתחא
 לא לשונה מדיתה הוא משום דעונה מוקמי כותלי ביה"ח כנ"ל
 ח"כ ע"כ ל"ל דעונה שוכר עובדה כבר נסתלק מן המחילה
 העונה וכמ"ס הרשב"א ור"א ח' רמחה וחמ"כ הוצר עובד
 בעונה זו לא משתחא ח"ד דלא מוקמי דם כלל ועשתה דמינה
 טמאה היא כמו"ס בפנים ולפי' שפיר י"ל דלא נסתלק הדם עד
 הכרח העובד משם דלא היא בחוקם טהרה וע"כ חס' רמחה
 קודם לזה משתחא מעלי' ודוק השיב חמס למה שגל'
 בדבריו למעלה דכותלי ביה"ח חס' מוקמי כלל לרס ובגל' ח"כ
 דמ"ס דעונה אחת טמאה מהדיון אין השעם משום דכותלי ביה"ח
 מוקמי לרס עונה אחת דלא ובגל' רק השעם הוא משום דכנה
 כל עיקר מה דמטהר שמאי למפרע הוא משום דמוקמי
 לה בחוקם טהרה ואחר' השתחא הוא דחמ"כ ויחמ"ס בריש מילתין
 משתחא י"ל דרצון ס' דעונה זו שרמחה דם ה"ה בחוקם
 טמאה בכל העונה ובדקיי"ל לקמן ס"ב ב' ביה"ח דלא היום
 שלה

ליאחא הדס • אמנס כדר חפשי שידמן שיאא הדס ממקור גס כהוא יסחוס מפלח רפיון המקור חו איזה הטעה כבירה טעשה וכו"מ כהנה"ב בט"ב מה"מ ק"ד הבאה למעלה ח"ה • אך אין זה דבר מזוי וע"כ אמרו חזקה דם מקור לבוא בהרגשה • אמנס היכא דודלי לא ארגשה אמרי' שיאא הדס ממקורה בלא פה"מ וטבורה מה"מ כיון שלא הרגישה בפה"מ וא"כ • ולכאורה היא ראי' ברורה • אמנס אחר העיון יש לדחות ראי' זו ע"פ מ"מ הפוסקים בטעם מה שמילקו חול' בגזירה כהמ' בין מנאל ע"ד המקבל טומאה או ע"ד שאינו מקבל טומאה הוא משום דכיון דהבגד שנמאל עליו הדס טמא עכ"ל גזרו טומאה גס על האשה (ועי' מ"ס לשיל בחקירה ב' חו"ב' וחול' ד' ו') ובחקירה ח' חו"ב' ע"מ) והקשה בזה הרב נט"ב מה"מ סי' ג"ב • דגס שנמאל על דבר שאינו מקבל טומאה עכ"ל כיון דק"ל מקור מקומו טמא הרי האשה טמאה טומאה ערב מה"מ וא"כ קוב ה"ל לגזור עלי' גס טומאה גרה שלא נבוא לסברה לגמרי וכמ"ס בגמאל על בגד שמקבל טומאה • והי' ע"ז דהאשה טבורה לגמרי מה"מ משום דליכא ס"ס שגאל מעלמא וטמא נפק להדי' מחומו מקום לחון ולא נגע בבשרה טמא ומגע ביה"ס חוט טמא חו' ע"מ ואל' שיש ספק שגאל לא נגע הדס גס במקום שחינוף • יושבה ונראה דמקום זה גלוי אלל ערך כמ"ס ר"י בד' מ"א ב' ע"מ אך מ"מ דברי הגו"ב הג"ל תשובין דבדבריו מבוחר שאין הדס טמא להאשה כ"א ביאיחא לחון אלל בשעור בפנים לא נטמא האשה דהוי מגע ביה"ס ולפי הגרסה הוא נגד דברי חוס' בד' ט"ז ח' ד"ה במקור שכתוב ביה"ל דלע"ז דהוי מגע ביה"ס עכ"ל מטמא וכחבו דטמא הלל"מ היא ע"מ* וכ"כ הגו"ב בפלמו במה"מ סי' ל"ז דדוקא

במה שהטיון מהוברים לנקוד כחורו רגע מטמאין להאשה טומא' ערב שאו הטיטין מחוברי' למקור ונעונו' בלאה ואף שהוא טומאה ביה"ס ע"י חוס' ד' ט"ז ח' ד"ה במקור כו' עכ"ל הגו"ב

ס' • הנה מבוחר בדבריו להדי' להיפך והנה הי' אפשר לקיים דברי הגו"ב במה"ק ע"פ מ"ס הרמב"ן בחי' בד' מ"א חאה דלמרי' שם מקור מקומו טמא וז"ל לא דמקור נגעינה יודי' מטמא דהא ביה"ס הוא כו' אלל גזירה הכחבו שטומאה נגרהל שם מתחלה וכל שנכבד בו טמא הוא ומטמא ביאיחא טומאה ערב כנוסחה כדס הנדה כו' ע"מ והס"ט בס' קפ"ח בחש' הא' לק"ק ליסא חבב שכל' ג"כ הר"ן בחי' עיי"ש • מבוחר ממה דס"ל דדוקא ביאיחא טומא אלל בשעור בפנים חוט מטמא דהוי מגע ביה"ס ועפ"ז ח"ה דברי הגו"ב במה"ק הג"ל • חולס אחר היקף' לשיטת חוס' הג"ל דס"ל דגס כמגע ביה"ס מטמא והוא מהל"מ • וכמו שהפס הגו"ב דבריהם במה"מ כ"ל וא"כ ח"ך כחבו בד' כ"ח ח' ד"ה כר"י דטעם החיוב בין מנאל ע"ד המקבל טומאה לאינו מקבל טומאה • דהיכא שהבגד טמא גזרו טומאה • גס על האשה כו' ע"מ דמה בכך שהבגד טמא מ"מ האשה מקבלת טומאה והי' טמאה טומאה ערב נה"ח • וא"כ שוב יש לגזור עלי' גס טומאה גרה וכמו שהקשה בזה הגו"ב במה"ק כנ"ל • ולדברי חוס' ליכא למימר הס"ס ש' הגו"ב הג"ל דהא לדידהו מטמא גס בפני' וכנ"ל וא"כ נראה למר בישוב קושי' זו לדעת חוס' הג"ל בע"כ נלעך למר דלפשי ג"כ שנטוק הדס מן המקור לחון ולא יגע כלל בבשרה דע' הטעה כבירה ששטח קטקיה ונעמה נפל הדס להדי' מהמקור לחון ולא נגע כלל בבשרה ומענה ח"ה הס"ס של הגו"ב גס לדעת חוס' וכמבואר לנעיון • אך כ"ז לדעה הגו"ב שהפס דברי חוס' הג"ל לדינא דהגס שהוא טומאה ביה"ס עכ"ל מטמא חולס להלן בחקירה השניה חו"ב י"ט יבואר לו דגס חוס' לא כתבו כן רק להשכי' אלל לדינא דמקור חוט טמא כמ"ס הרמב"ן והר"ן ואין כאן מחלוקת כלל ע"מ בחורף ענה כאשר בדרנו כנ"ל שוב ממילא נדחים הראיה שכתבו למעלה דהרגשה היא פה"מ ולא הרגשה יוד' ולפי מה שביארנו שפיר י"ל דהרגשה יוד' הוי הרגשה ועכ"ל שפיר משכחם לפעמים שיהי' ודאי מנופ' ועכ"ל לא הרגישה ביו"ד בבשרה דהנה גס שכתבו למעלה חו"ב דבש' שרגיש ביו"ד בשם דה

שיאל ממקורה ע"מ • אמנס הא ודאי דבש' ג"כ שהרגיש ביו"ד בפירוורו וכפשטא דקרא דבבשרה דקאי על ביה"מ וכמו"ס הט"ב הבהו למעלה חו"ב הג"ל רק דבש' שרגיש ג"כ בעת שיאל ממקורה ביה"מ דאל"כ מאין תתקול הטומאה בביה"מ וכמו"ס שם ומענה לפי' כבר אפשר שידמן עמ"מ מקרה שפ"ל הדס להדי' ממקורה לחון וכמו"ס למעלה חו"ב לא הרגישה ביו"ד בבשרה והכתוב לא טימא רק ח"ס יד הדס כדרכו והרגשה ביו"ד בבשרה וכנ"ל חו"ב • ולהלן יבואר לו עוד כמה חופנים שיהי' מנופה ולא חרגיש ביו"ד וכמו"ס שם בס"ד :

אמנס • אחר העיון הטיב בזה נראה דמקרה זו במחוס ההרגשה חלי' בחש'י רבדרי וגדולי הראשונים מתקין בזה וכמו"ס בס"ד ח"ה בפ' חינוק ס"ז ח' חני' וגלמח חשה לומר מכה י"ל במקור שמונה ד"ל יולא כו' ודיקדק מזה בסה"ח דלא חלי' במכה כ"א ביופעה שמכחה מור"ד וזו חני' במכה שלא בשעת וסחה חפ' ח"י חס דס זה שהיא חוזה ענה הוא מן המכה ובשעת וסחה לא חלי' במכה עד שחדע שדס זה שהיא חוזה ענה הוא מן המכה דלחלה ח"כ לא תשמה לעולם כו' ע"מ וכל' בחוס' ס"ז ח' ד"ה ומ"ס ע"מ וכל' במדרכי והנמ"י ע"מ • חולס הב"י והד"מ והב"ח בס' קפ"ח כחבו דהרשב"א חולק ע"ז וס"ל דלא בש' שחדע שמכחה מור"ד עיי"ש • והש"ך ס' הג"ל ס"ק כ"ד והש"ך בחש' ס' מ"ו כחבו דגס הרשב"א מורה דבש' שחדע שמכחה מור"ד ואין חולק ע"ז והב"ח אמריהם חזרו וקיימו דברי הב"י והד"מ הג"ל והסג"ט ע"מ • והש"ך קפ"ו והנה עיקרי הדברים יבוארו לו ח"ה להלן בפ' ל"ס' כי שם מקמ"ס • וכתן לא בלחו רק לבאר הנלמד לעניינו הג"ל והנה חורף דברי הח"ן בחש' שם שח"א כלל לומר דלא בש' שחדע שמכחה מור"ד שח"ה חפ' ככתמי הקלים אמרו ר"פ הכרחה דבש' שחדע שיכולה להלעז והלויז ע"ז וחף ע"ז השיב ר"ע להלמדיהו שהוא טעם דכתמי' דרבנן ע"מ מבוחר מזה דברוחא ממש בש' שחדע שמכחה מור"ד בדווקא ע"מ דבריו והכ"ס והס"ט והגו"ב דמו דבריו וקיימו דברי הב"י והד"מ הג"ל חולס זה יחבחר לנו ח"ה שם בש' לקפ"ז אשר עס כל האריות דבריהם לא יעלו מזור לדחות דברי הח"ן ואין שום ישוב בדבריהם לקו"ס הג"ל וכמו שיבאר שם בחורף בס"ד • אמנס גס דברי חוס' וסוי' הג"ל לכאורה שם מוקמ"ס מאוד כמ"ס דבשעת וסחה בש' שרגיש שדס זה שידר ענה הוא דס מכה דל"כ וזי לעולם לא הרי' טמאה כו' ע"מ • ולכאורה הוא חמוה מהוד דמחבר דמה"מ אינה טמאה עד שרגיש שדס יולא ממקורה רק חול' גזרו לשמא גס חס לא הרגישה חו"ב אמרו דהולע במכחה וז"ה מן הדין דספק דרבנן לקולא ולפ"ז בלאה ש"ל מכה שורס דין הוא שגממדינה על דין תורה ולא תשמא כ"א בהרגשה שדס הוא מן המקור דלא טמאה מה"מ ולא חלי' במכה אלל חס לא הרגישה דלא מה"מ היא טבורה חפ' חס הוא דס מקור וכמו"ס למעלה בחקירה ח"ה ח"ן כחן רק ספד"ר וי"ל לילך לקולא ולהלוח בדס מכה וכמו"ס בחש' • ומה חוס' וסוי' כחבו היפך זה דלא מטמא' לה עד שרגיש ביו"ד שהוא דס מכה • והוא חמוה מאוד • ורואי' בחור' ס' קפ"ז ס"ק ט' שכתב דחפ' ביוזה בלי הרגשה טמאה דלא פלוג רבנן בדוחא ממש כיון דחף בהרגשה ח"ן בלן הרגשה ברורה דלמיז דס מכה היא הרגשה דהא המכה במקור ע"מ דבריו • והנה מלבד חולסה השעם בזה כתבואר לכל מעיין עוד ח"ס אור דליחו חולס לטעמו שכתב בס"ק י"א דגס בהרגשה פה"מ אינה יכולה להכיר בין דס גרה לדס מכה כיון דהמכה ג"כ במקור ע"מ אמנס בחמה ז"א וכמו"ס למעלה חו"ב י"ן דבש' ל"ל דבדס מכה לא נפחה המקור כלל דל"כ היא טמאה ודאי למה דק"ל ח"ה לפה"מ גלא דס ובג"ל ויעמ"ס בס' קפ"מ ידון מחלוקת הראב"ד והר"ה שהב"א למעלה חו"ב ח"ה והגרסה שהאר"י חול' לטעמי' שכתב ברס"י ק"ד דלא ח"ה לפה"מ כו' כ"א כשהפילה איזה דבר כו' ע"מ :

יא אילם • כבר השגנו עליו שם בש"ך בס' ק"ד עיי"ש • חולס מה שגלה לע"ז בביואר דברי הפוסקי' דה

[illegible][illegible][illegible]

ד ואכת' פש למו לבאר מה שנתקפה בזה' רמב"ן שם פ"פ
רש"י ולפי מ"ש חב"י דר"ח ס"ל דדרכה של אשה

ובכל והיט' לא שייך בשפורה דודוהי הוא ד"ג וזין מקום לספירה
בזה רק משום חליצה ומנל' למדרש הני תרתי מקרה דבשרה חתי'
ושפורה אחר שאין טעמיהן טוב זה משום דליכא דם בעין
וזה משום חליצה גם בפסוקו לטון הכרייהאל' לא ידענא היכי רמזי
בכרייהאל' דח"כ משמח' בדם בעין שבתח' ותחמסו משהר' ולכלהו
לפי' לטון הכרייהאל' יותר מסהדר ולומר בהיפך דח"כ מסהדר
בחת' בכל ענין ופס' חליצה דם בעין ודריש נהי מקרה דבשרה
ולא בחת' ותחמסו ס"ל דלא מסהדר' כ"א דכרייהאל' דם בעין רק
דם הנבלע בחת' דלא ד"ג רק דם חתי' אבל אי חליצה דם בעין
בחת' משמח' לה חתמים דזה הו' ר"ג ובלאפון זה ח"א שפי'
ענין פלוגתאן לפי' לטון הכרייהאל' דם פלגי' פלגי' דבין ח"א דרש'א
דבשרה דקמחר ר"א מחל"כ לפי' מ"ס הו"ס' וכמו שנקדשה
בחי' רש"א ע"ס' וזין לט קוש' לפי' האופן שכתבתי וזה מ"ס
הרש"א על חו"ס' כ"א ב' ד"ה הא ד"ג דמשמע דתחמסו חתו לחלוקי'
על ח"א ע"ס' חתמס' לפי' ס' הו"ס' דחוק' יותר לטון הכרייהאל'
וחל' שום רמז בלשון הכרייהאל' ענין מחלוקתה לפי' ס' הו"ס'
ולאמר' ונ"א חת' דחוק' בדם לנפולט' טעמח' דלא דמטהר' בחת'
הוא משום חליצה רק דם דם הנבלע בחת' ס"ל דזין דרבה לראיה
בענין זה וע"כ שפיר הוי חליצה מחל"כ בנמל"א דם בעין בחלל
החת' דרבה לראיה בענין זה וע"כ לא הוי חליצה דכל חלל
הדברים זין רק דברי נביאים ומה טעם וסבירא י' לחילוקים
חל' גם שרש דבר זה שגמח' דר"ס' לא במימרח' דר' שמתי'
דרש"ב' דמשמח' דם חגור ונכל' ח"א לומר כלל דר' בזה'
הא' בכרייהאל' דברי ח"א דרש"ב' שגמל'ה דם כו' טהורה' גם
אחר ח"ס י' עמה דם משמח' דוקא עמה ולא בחובה ומהיט'
הכו' חו"ס' כ"א ב' ד"ה וההמר דמתני' פלגי' על רש"ב' ע"ס'
וכמו כן נלמד כלן דברי הח"א' והנה י' מקום אחי' ביבוצ'
דברי חו"ס' בזה ע"ס' מ"ס' בל"ח בספק'ה' שבידי טעמח' מ"ס'א'
שכתוב דבר' ר"א בשרה' ולא בשפורה' ולא בחת' ע"ס' חתמס'
דעני' להחליך' בזה דבדרי' מבור' דבדרי' הו"ס' ק"א ב' ד"ה הא
ד"ג דגרש' דבדרי' ר"א ולא בשפיר' ולא בחת' ע"ס' חתמס' מה
שנ"ל בטובה דברי חו"ס'ה' הנ"ל דהא ודאי בחת' דכ"ע'ה'
וסתמיה' מכל' לז' הו"ס' שם חלל בחרה' ומליח'ה דם סתורה' בין
לר"א בין לרבנן דנבאל' רע מזור' דזין דרבה על ח"א' לראיה
בחת' וע"כ הוי חליצה בין דם לרש"ב' כי פלגי' ר"א ורבנן
בחת' שיש חלל בחובה ומהוה' למעלה לחזק' דומי' דשפורה'
דכח' ס"ל לר"א דשמח'ה ומשום דררבה לראיה בענין זה דכיון
שחזקה' למעלה כבר חשד'ר' ביכנס' לרש' למח' המקור' וכו'
דדרבה' בך' טוב' לא הוי חליצה דמכ"מ ח"ס חולץ' וכמ"ס' בש"ס'
לפני' במימרח' דרש"ב' ורבנן ס"ל דגם בכה"ל זין דרבה לראיה
בענין זה וע"כ שפיר הוי חליצה ולפי' מ"ס' בכרייהאל' המעלה
חת' כו' חיידי' בחת' הכשו' ענין שפירה' שפיה' פתוחה' למעלה
ובכל' וע"כ אמר' הח"א' חשפ'י' שגמל'ה דם ח"ס י' עמה' טעמח'
ד"ג דמה' שיש דם בגחור' החת' וחלזו' פתוח' לחזק' לז' חשפ'י' לן
בזה (ודלא' כהני חלזו' ופ"ל' לפני' מינה דקדושה' ולא' י' בזה' דם
שגמל'ה') חתמס' ח"ס י' עמה' דם טעמח' והייט' גם ח"ס' הדם
מונח' בחור' חליצה' כיון' שהוא' פתוח' לחזק' מקרי' י' עמה' דם
החובה' לא' מיקרי' רק ח"ס' פתוח' מכל' לז' וע"כ' רש"י' כ"א ב' ד"ה
שגמל'ה' שפי' לרעה' מהקשן' דח"ס י' עמה' דם הייט' דפלי' פלוי'
והנה' בבבב'י' לז'ה' באר' לחסוקי' הוה' חזין' בזה' כקע'י' ע"ס'
והו' כן נלמד' לדעת' הו"ס' וכב"ש' בפנים' וזרק' ובכל' ותחמסו'
פלגי' ע"ז' ופ"ל' דגם ח"ס י' דם נחליצה' הפתוח' לחזק' ג"כ ח"א'
ד"ג' שטימח' הכהוב' כיון' דליח' חליצה' בין דם לבשר' והו' שטימו'
בחו"ס' חלל' בפלי' כלז'י' טעמח' לכ' כיון' שהדם' טעמח' לבשרה' כו'
כ"א חליצה' ולפי' כ' בואר' להדי' פלוגתא' בכרייהאל' חלזי'
בחת' חליצה' כעין' שפורה' ונכל' ומהנה' לז' עיטח' הו"ס' הלי'
הוזכר' כלל' בש"ס' סבר'א' דזין דרך' רח' בך' ולז' מהני' לן סבר'א'
ז' לשהרה' דמה' בך' שאין' דרך' רח' בך' עכ"ל' כיון' שגמל'ה'
ד"ג' ה"ה' טעמח' וכל' עיקר' מה' דמשהר' דבין' מטעם' שאין'
דרבה' לראיה' בחת' כ'טובה' בזה' דכיון' שאין' דרבה' כו' הוי חליצה'
וע"כ' כהבו' דבחת' כעין' בשפורה' דחליצה' חליצה' ה"ה' סתורה'
ונכל' פלוי' לביצה' חליצה' ה"ה' טעמח' מבור' דה"ה' דה"ה' רח' הלי'
בחליצה' ולא' בזה' שאין' דרך' רח' בך' ונמ"ס' למעלה' בדעה'

[illegible]

ה' ולבאר - מעם מחלקת השופט' האל הכה נפשונו לנל מלח
דכנ' והבנ' סל דמ' בש' חין דרכה לרלוח
דס בנח' - היינו שאין דרך אשה לרלוח ד'צ בנח' החמ'
או בנכנ' שבה - ויבין שאין דרך אשה לרלוח בפנין זה
ע"כ היא טהורה חולם חי ליכא דס על החמ' במנחן הוי דרך
רמ' כך מה גם שכבר שילא הדס בפנ' והבחנ' בפנ' ש
דקס בעמ' יליחלו נדקס הדס על החמ' ופנ' חנין דלס י' עמלה
דס טעמה לכפ' - ומעשה ה"ה בנח' דינו שפיקס המנח'
שדימה הר"ס לרין זה דמפלח חמ' שפנ' ג"כ הדין כך דלס
היה חלוא דס בנח' ההחיה או בנכנ' שבה היה טהורה ה'
ואס י' דס על החמיה ה"ה טמאה ופנ' חס החמ' בנח' ה'
חלוא חלוא דס להדי' ולא בנקה ח"ע שפיקס נפילה ממקור
לגביה' חס היה פליח דס החמ' דמישיקס עמ' חלוא הדס
שדימה ע"כ החמ' במנחן והול' ס' לאיסורא וכל' - חמס הדס
בדמ' והבנ' סל דמ' בש' חין דרכה לרלוח בנח' חין
הכוונה למד דלס שדימה חמ' דנח' דול' ריבין שחמ' הוא
בנח' המקור כבר אפשר שיבטס דס מקור בנכנ' שבה חמס
הכוונה הוא שלא טמאה חורה רק דס היורד ממקור לפי טבעו
ולא היכה שדבר אחר מוליח קודם אנט - וזהו שחמ' ג"כ חין
דרכה לרלוח דס בשפיקס וכלחורה מחלה ש' טעלס דס בנח' המקור
וכפ' בחקירה הקודמת חלוא ז' ח"כ הדבר ידוע שאס חכמים חלוא

נחל' הדס' בנחמ' כמו דחל' במכה ע"ש והצית בל"ט וחל' ביצוב
זה לרשע הב' דל"ט דהגס דלחמ' דהדס שירד בתוך החמ' מן
המקור לביה"ח אינו טמא דלחן דרך רחיה בך וכמ"ס הר"ש
והר"ש חולם חס א"ח כ' ילח מלוחו הדס לחון ה"ה טמאה דמחמ'ר
שלא יסד לבדו ה"ה דרך רחיה (וכן לר"ח הרב השולח בנשו'
ה"ס משכיל בזה ע"פ) דהא ודלי לוח' דמחמ'ר שבעת שירד
הדס ממקור לביה"ח לא היה עליו טומאה ח"ך טמאה לוח' במה
שלא אח"כ לחון מלחן ההחיל טומאה בפרוזדור - וכ"כ הב"ח
דכיון שגפלה החמ' לביה"ח חשוב כמו שיהיה לחון ואוב
ח"ך טומאה בנחמ' זו וזכרם שגפלה ע"ש ודבר ברור הוא בלי ספק
וכן בנחמ'ר רס' ק"ך לענין הרשעה והבטחה דבריו למעלה במקריה
ה"ה לוח' ח' ע"ש - ובסוף ספר ח"ק בנשו' ס' מ"ה חב' ביצוב
דבר' הב' בזה דדוקא במכה שדס מכה ח"מ מן המקור ח"י
במכה ולא במקור משא"כ בדס שבחמ' שהוא בל' מן המקור
מה"ם ללחון בזה ויחר מצבו גם י"ל מה"ם נלחמ' שלא רלחה רח'י
ז' דרך שהגשים רלוחו ספי' מהחבר לומר שדס זה שהיה רלוח
לדל' היה רלוח דרך שהגשים רלוחו - והוכיח דבריו אלה מה'א
דחנ' בנחמ' וברייחה ר"פ המפלה דל"ט י"ט עמה דס' טמאה -
ולמה לא נחל' בזה שגל החמ' שגל מן הדס שבחמ' ובשגלה
שנעקר לא היה דס אלא בנחמ' ח"י דלח' חל' בדס שבחמ' מטעמ'
הכל ע"ש דבריו בלחון וח"ן דבריו אלה ממורוין כלל דמ"ס
מחילה מה"ם חל' בזה ויחר מצבו כו' הוא המזה דהא כל
עיקר מה דחל' במכה ומסערה' לוח' לבעות מספק הוא
מטעם דלשה בחוקה סערה עומדת וכמ"ס ב"ס קפ"ו ע"ש
וח"כ מטעם זה נחל' ג"כ בדס שבחמ' שהוא ספור ע"פ
הדן כמו דס מכה וככל וחל' דכיון דדס שבחמ' הוא דס
מקור וק"ל מקור מקומו טמא וחל' ה"ה טמאה עכ"פ
טומאה לרשע ויחל' כמו שזקק לטומאה וע"כ לא חל' חל'
להל' - ה' לוח' דהא בנרייחה דל' ח' ח' ס"ל לרשע"כ
דהדס טמא ועכ"ל חל' במכה ע"ש - וזה נכחן בעובדא דרשע
דח"י'ר' בעיקר מקורה והחמ' שגפלה היא מנוף המקור ובדווח'
יש בזה דל' ונל'ל בש"ס הס"ט ופחה היא מונחת בפרוזדור ח"כ
ויחר' יש ללחון הדס שהיה רלוח פחה שהיה מהחמ' ולא
מהמקור דהחמ' מקרב' ספי' וע"כ לא לח"ן בנ"כ כ"ד ח' דלח'
חל' הדס על' דמקרב' רק מהדס דדס המקור היו רוב ומל'י
ע"פ משא"כ דלח' דדס שבחמ' חל' ג"כ דס המקור רק שהוא ספור
ע"פ הדן כלל וחל' דיוחר' יש ללחון ב"ס שבחמ' דמקרב' ונל' -
גם מ"ס אח"כ דמה"ם נלחמ' שלא רלחה דרך שהגשים רלוחו כו'
הוא תשובה דבר'ר ז' י"ל בש"ס דח"י'ר' במכלת חמ' וע"ז אמרו
ח"ן דרכה לרלוח דס בנחמ' חל' בעובדא דרשע' בעיקר
מקורה והחמ' היא מנוף המקור וחל' יש בזה דס ונל'ל רק
דמסערה' הדס מפלה שגל' דרך רח' ב"ך נחמ'ר וחל' חל'
ה"י דס שבחמ' דומה ממש למכה הידוע עומד' דחל' במכה
לכ"פ וכמבואר ב"ס קפ"ו - ובהו נדחיה ג"כ הר"ש שהביא ממ"ס
בנחמ' ח"ס יש עמה דס טמאה כו' דגס בתפלת חמ' וכיון
שח"ן דרכה לרלוח בנחמ' ע"כ אמר' שהדס שגל החמ' הוא
רח' ע"פ שפלהה דס נדה ויל' בזה לחמ' ע"ס החמ' (ובי')
בנשו' הרב השולח ב"ס' בנשו' בנשו' חל' חל' להלן ביצוב לו
טעם החילוק בזה בניצור' יחר ב"ס ד' ח' גם זו"ל' לא ידעתי
מה דמיון חל' דב"ס ח"י'ר' שגפלה חמ' לחון ולחן רלוח' שיש
דס על החמ' ע"כ היישיקן לל' שלא בנ"ל ע"ס החמ' -
משא"כ נלחן שבחמ' מונחת בביה"ח ויהי רלוח דס וח"ן חל'
יודע'ם חל' הוא מהמקור או מהחמ' ומלחמ' שידוע לו בודח'
ש"ס דס בנחמ' ועכ"ל הוא ספור - ומה לא נחל' בנחמ'?

אמנם מה שכל בישוב דברי הכ"י לחיות ז"ל ס"ל דנס
 צחק שוכרד דהר"ם לא טיבה הר"ם רק הדס
 שכתב החת"י או בכתב"י שכתב"י ואכל אס י"ט עמה דס מ"ג
 החת"י ה"ה טעמה וכמו"ס בש"ס לעי"ן מפלה חת"י ולא ס"ל
 מ"ט ד"מ לחלק בזה דבנצק המקור חס"י י"ט עמה דס טעורה
 ש"ס ד"מ למחאה דהר"ם הול"ה ד"ט דנצק המקור מ"ד
 זה המלה חס"ה בש"ס מנחה ח"ל לחלק ב"א בזה שוכר
 בש"ס וג"ה להוסיף קולא מנחת . וז"ה ד"ה הב"א ופ"ה

דבר במקור שיהיה זו דם וכמ"ס המ"ב בסי' מ"ט וח"כ הרא"ה דרכה שיהיה דם בשפופה אם הכניסה למקור ח"ו דעיקר הטובה כמ"ס למסלה' דהחור' לא טימאה רק הדם היורד ממקור לפי טבעו כי זהו דרכו טבעי פה נדחה יורד הדם מפלגו מהמקור לחוץ' למעט אם דבר אחר הוליד את הדם מהמקור קודם זמנו לא טימא תורה ואין זה ופי"א הכניסה בשפופה למקור והולידה בה דם אמר' שלא נמצאה חלשה בזה ששפופה הולידה את הדם מהמקור שהרי כ"ז שהדם במקור או חס' מבין הימים ולפנים ה"ה טהורה וחיה טמאה רק אם לא הדם מבין הימים ולתוך כמבואר ב"מ' ויאל דופן פ"ט ולא טימאה הכחב כ"א כשיורד הדם מן המקור לביה"ט וכמו שנלמד דם יהיה זוהה בטהרה ולא כמחולל מן המקור ע"י דבר אחר חוץ למקור חוץ דרכה כי לנלוה בשפופה כי חוץ זו דרך רחיה שטימא ההבז הוא ג"כ. מה שמקור בש"ס אם דרכה ט' לנלוה בטה' דמ"ס דרכה ט' לנלוה בטה' ר"ל דעפ"ר יוכל להיות שפה הניע זמנה לנלוה דם לפי טבעה רק מפאה שבלוה פנים הפילה ג"כ חס' פ"א נכנס דם המקור לטה' חבל לשלם יאל זה הדם מפאה טבעו חוץ דרכו שיכנס כולו לטה' ומ"ס חוץ דרכה כו' לנלוה דם בטה' ר"ל רחיה שיהיה דם יורד ממקור מפלגו מפאה טבעו ה"ל להחליט על הטה' מבחין וחין דרכו לכנס כולו בתוך הטה' ומדלג נמצא כלום על הטה' מבחין מכלל שלא רחיה טעה דם מפאה טבעה רק שהטה' בהיותה במקור נכנס להטה דם המקור ובלאזר הפילה הטה' לתוך הולידה טמא גם כן דם המקור קודם זמנו וחין זו דרך רחיה וכמ"ס בשפופה כנ"ל אך כ"ז כשהדם בטה' לו בנקפ"ט שבה דאז שפיר אמר' דעדין לא הניע זמנו של הדם לנלוה לתוך רק הטה' הולידהו קודם זמנו וחין זו דרך רח' שטימא הכחב וכנ"ל למעט אם הדם על הטה' מבחין אמר' שרחיה חוהו כדרך רחיהה דאם חיהא שעדין לא הניע זמנו לנלוה מי הכריחו לנלוה טעה והרי חיה בתוך הטה' וכבר ה"ל חפ"ל שנאמר בפנים ח"ו שיהא בזמנו מפאה טבעו ופי"א חנין דאם י"ט טעה דם מפאה ל"ט וזה ח"ס בבייחיה וכו"ל חוץ זה דם נדה לאלה ד"ה והנה לפיכך ח"ס ח"ס ובין דמספקין אם חוץ דם נדה וטמא או ד"ה וטהור לנ"ל דמכמים ט"ל דה"ל לומר שאין ד"ה לאלה ד"ה חולם לפי הר"ס דהול' הוא ד"ה ולא מספקין בזה כלל ומה שטעמו חכמים הוא מפעם שאין דרך רח' בנק ומ"ס חכמים חין זה ד"ה הטובה הוא שאין זה ד"ה שטימא הכחב וכמ"ס ברא"ה ח"ס מה שטימא חכמים אלא ח"ס ח"ס פהרין כלל דהא דהול' הוא ד"ה רק דממ"ס היא טהורה ולחין דרך רחיה בנק וח"כ לא היה להם לומר רק ח"ו ד"ה וזה לא והיתה הטובה בזה שאין ד"ה שטימא הכחב וכמו שפירש הר"ס חולם לדבריו הכלל ח"ס וזהו עיקר טעמם מה שטעמו בזה מפאה שאין זה ד"ה שיהא טמא מפאה טבעו (שטימא הכחב) אלא ד"ה ר"ל שטה' הולידה לם דהא קודם זמנו ולא טימא הכחב בכה"כ כי אין דרך רח' בנק וכנ"ל ח"ס :

מ עתה נבוא לבאר דברי הרב בד"מ ובהנהיג אחד לכחור
דבריו המהימן מלוד וכבר פתחו עליו כל האחרונים

וזה מלא יסוד לדבריו - אמנם לדעתו דבריו ז"ל נכונים ומדויקים
מאד וכמ"ל בס"ד - הנה בר"מ הכהן פת"ש הב"י דכסמכה במקור
עמנו י"ל ומשמח"ל וז"ל י"ס להמנה דהא נחבאר לפל ס"י קפ"ו
דף א' המכה במקור הל"י בה כ"ז שז"ש ומה מור"ד ז"ל כ"ס כ"ן
למה ל"ל חל"י ב"ר הדס בחת"י בפסג משפחות הסוד ור"י ז"ל וכן כ"ס
דקאמר בנח" ר"ס המסלה מה' א"ס י"ס פנה ד"ס פסלה וז"ל פסלה
גדלה ודלא ו' שה"י ידוע שנערך מחקירה פסלה בכל ענין מלאה
שלין דרך דל"י בך פל"י ובהצ"ה בס"י קפ"ח כחכ אפי' רחלה
דס כ"ז שמח"י בביה"ט שלה פסלה דל"י הדס בחת"י ו' רחלה
ידיש"י בדל"י שנערך מחקירה ומתחם מהה פל"י מ"ס ו' והנה
לכאורה יראה ממדרי' דשק"ר פסלה הה"ה בזה הוא משום דל"י
במס' ו' הוא חסוד מלאה ממהה טעמים חדא דל"י למה הו"ך
ה"ס והל"י והסוד למד בשם הה"ה מהה משום דל"י דרך דל"י
בך בל"י פסלה דל"י במהה וזו דל"י חל"י למהה במהה
נס לרש"י הוא פסלה וכמ"ס חתמים ח"י ד"ר כנ"ל - וכל ענין
חידוש הד"ס הוא דל"י הוא וחל"י ד"ר עכ"ל הוא פסלה משום

והזין דרך רח' ב'ק' - ולפי דברי הרב לא הי' לנחמ'ס והטור נלחום
דין זה בפי' הר"ם דגם לרש"י הו' סעודה וכלל' גס ואל' דברי הרב
בנפמ'ס ח'ל פתרון ומלח'ס כסוהרין דבר'מ כחב השעס דרס מחירה
סעוד משמח הזין דרך רחיה ב'ק כנל' - וכן התחיל בנהגה'ס
דחל' הדס כחציה'ס וצטוף סייס דמחמח מכח וכלחורה
סיוס חינה מעין ההצחה' - ורחיה' ב'ק'ס ג'ס'ס כ' דנבר'ה הרב
השולל שכחב לייצב דברי הרב דס'ל דמכה ו' שצמקור ח'ל' חס
מ'וד וכבר כחב הרב בסקפ'ס דנכה'ס' ח'ין להחיר כחשה שח'ל
והסח כ'ל' היחל דחיה'ל ס'ס' ע'י'ס' וע'כ' כחב הרב כלן ב' טעמ'ס
להחיר דיל' דמהח' - יד'הקדס ויה' סעוד' - מטעם שח'ין דרך
רח'ל' ב'ק' ח'ו ח'ל' שחול' המה'ס חלח'ס דרס מכח מעוקר
המח' - ממקור דהשח'ל הוי ס'ס' להחיר'ל שח'ל מהח' - וח'ס'ת
מהמקור שח'ל חול' דרס מכח וסעודה ע'י'ס' דבריו והס'ס' שס
כחש' - כחב דרברי פס'ס ס'ס' ע'י'ס' - והנה לנחורה י' לעי'ן לפי
מ'ס ב'ס'ס' דח'ס י' סעוד' דרס סעודה ומח'ס' דחוקו חול' ב'ק'
ד'ס הגמול' בנפ'ס'ס' הח'ה' - וז'ן ד'ס שפ'ז' הח'ה' - וכנ'ס' הל'ח
הבולו שפ'ז' ס'ס' ס'ס' ע'י'ס' ור'ס' ב'ס'ס' הרב השולל הל' כחש' - ש'י'
ע'י'ס' ולפי' ח'י' הרי י' ס'ס' ג'כ' ס'ס' לחישר'ל שח'ל חול' דרס מקור
וח'ס' דרס ח'ה' - שח'ל חול' מהד'ס שפ'ז' הח'ה' - חלח'ס כזה י'ל
דהרב השולל כחב לדע'ס הרב ורחיה' ס'ל דכלן בנפ'ק המקור
ח'ש' - י' דרס פ'ז' הח'ה' - סעוד הזין דרך רח'ל' ב'ק' וכמ'ס דר'מ'
כלל וע'כ' ח'ל' חול' דרס ח'ה' - סעוד ב'ס'ס' - ובוז ח'ל' כלן ס'ס'ס'
כלל לחישר'ל ח'ל' ח'ס' הרב כ' ח'כ' פ'ז' ח'ל' דגס' זה ח'ל' בנבריו
ש'ס' דרס ב'ס'ה' - דח'ל' הדק'ל' למח' הזי'ך הרב לה' ב' טעמ'ס
הג'ל ח'ס'ת דהמכ'ס שצמקור ח'ל' - לו ח'ס' מ'וד' עכ'ל' הרי ידוע
לו ש'ס' דרס ב'ס'ה' - וחול' דרס סעוד משע'ס הזין דרך רח'ל' ב'ק'
ושבו י' לו להלוח' הד'ס שח'ל חול'ה' ב'ס'ס' ח'ה' - וכנ'ו דחל' -
שכח'ה' הידוע שמו'ד' ח'ש' - הי'ס'ל' לזי'ח' ס'ס' ח'ז' פ'ז' ח'ל' דרס
ב'ס'ה' - ח'ל' ח'ס' י' כה' דרס ח'כ' ע'י'ס' ס'ס'ס' הח'ל' ב'ס'ס' כ'ס'ד'
דכלן ח'ין ח'ס'ת מהמכ'ס מ'וד' בנזח'ל' כו' ע'י'ס' - חלח'ס זה
סעוד לנבר'ה הרב ב'ר'מ' שמונח'ל כ'ס'ד' דס'ל דודח' י' דרס ב'ס'ה' -
הח'רי הקס'ה על הכ'י' דח'ל חלח'ל' לפיל בנפ'ק'ל' דח'ל' ח'ס' המכ'ה
במקור ח'ל' כ'ס'ד'ס' ששכח'ה' מ'וד' וח'כ' ס'ס' כלן למח' ח'ל' נח'ל'
הד'ס ב'ס'ה' - נו' ע'י'ס' ונכח'לי' לעול' למשל'ל הנה מונח'ל ש'ס'
שצמח'ל' מ'וד' למכ'ה הידוע שמו'ד' ח'ל' ו' ס'ד'ר'י' הרב סוחרין
דרבי הר"מ ב'ר'מ' ח'ל' גס סוחר' דרבי פלמו' שצמח'ל' דבריו
פ'ס' הכ'ס' על ח'ה' - ב'י' שחב'ב שח'ין שוס חילוק ז'ין דעת רש"י
והרס'ס' כו' וכחב ע'כ' שח'ל' המוח' דב'ס'ה' - שצמקור'ל ממקור וח'ל'
י' כה' דרס ח'ל' ח'ל' ע'י'ס' והס'ס' ש'ס' ב'ס'ה' - ס'ס'ס' שמו'וכ'ב
דיפ'ה ח'ס'ס' על'ל כזה דנכסוד'ר'ל' דר'ס' - שצמקור'ל המקור וח'ל' ח'ל'ה'
ד'ג' וכמו שכסוב' ב'ס'ה' - מ'כ' שצמקור' מל'ל דרס ח'ל' מ'מ' סעודה
לדע'ס ר'ס' מפ'ס'ח שח'ין דרך רח'ל' ב'ק' ע'י'ס' - ומעשה י' לחשבו'
עליו ח'ל' ה'ס'ס' ח'ל'כ' לנבר'ה השולל ב'פ' - דרבי הרב וכחב
דרברי פס'ס' ח'ל' וס'ר' לפי החלוח' ח'ין ע'וד' כלל לס'ס' דח'ל'
ב'ס'ס' ח'ה' - דרמי' למכ'ה הידוע שח'ל'ס' דרס' וכמ'ס' ב'ר'מ' ב'ר'מ' ועכ'ל'
ודרבי הרב השולל ור'ס'ס' ח'ל'ל' ח'ס' חמיו'ין ופ'ח'ס'ר' :

וְהָלַיִךְ ר"ס המעלה כחז לדעת הרב דאמטרי' ל"י ה"י הרי
 עצמו דהטע' דלן דרך רח' בנך אלמריך לטמר האשה
 מחזילה בזה נפילה כהנ' מן המקור לביה"ט עם הדם שצרכה
 וה"ה ד"ג ממש וע"ז אמר' דמ"ס היא סבורה מטעם דלן דרך
 רח' בנך והטעם דהל' במהה אלמריך לטמר מה שהיא חולה
 דא' לח"כ פ"י שחת' צבי"ח לזכיה ליצוט שחל הוא דם
 המקור ולא דם מהח' וצ"ל דהל' במהה ואח"ז דהה דברי
 הרב מפא"ב קצו"ו חזל דל"י דברי הרב ל"ל דלרש' ממח' ^ל
 משח' החת' ע"מה כ"ס בה ד"ל וצ"ל חלה הרל"ס היה דין
 זה לפי פ"י המקור בסוגי' וח"ל לומר כן דהא צדד' אמר' צ"ס
 ד' מ"ל דהר"ם כנפק דהטעם סבורה שמוטלת נדה דל"ס ח' ^ל
 ול"ה חת' ע"ז וצ"ל דה"ה סבורה ככד"ל גס לדעת רש"י וכו'
 דלח"כ יקשה על הסור מי הכריחו להוסיף בעובדא דהר"ם דלא
 ה"י פוסקת מלחוח כ"ז שחת' צבי"ח מה שא"ס נזכר צדד' ^ל
 וע"ז כחז דהעיקר דהח' ע"מה סבורה גס לדעת רש"י ומה
 שלא טיבה הר"ם בעובדא דיד' רק לפי פ"י בסוגי' הוא מזהב
 שלא ה"י פוסקת מלחוח כ"ז שחת' צבי"ח מה שא"ס הסור וזהו

לר"י הוא סמאל דאמרי' שהוא דם מקור ודלא כמ"ס הר"ם דהלי' במכה ולהר"ם ג"כ אינה סבורה כלל מנחה שאין דרך רח"י בפק ע"ס' והנה מה שהקשה מהלך דאמרי' לקמן דף מ"א לא ידענו מאי קושי' דעס איירי' שנתקן המקור עמלן חמס הדם מונח שם במקור וע"ז פיר' אמרו דם ח"ר ולא מהל' כעבודת דהר"ם שהמקור עומד במקומו רק שגפלה מהמקור ומחלף שנתקן לעולם יס' בו דם כמ"ס המ"ב כ"ל בלי' ספן ירד גם דם המקור פס' המה' וכמ"ס בלחם הקודם כ"ס הס"ס' מנחה לר"י דלא מטכר' בדפלי' פלויי' רק מטוס דאמרי' דלחין ור"י רק ד"ח ח"כ' כחן דודלי' הוא ד"ל ה"ס סמאל חמס לפי פ' הר"ם בסוגי' דלפ' בדפלי' פלויי' וידע' שהוא ד"ג פכ"י הוא סבורה מטעם דלחין דרך רח"י בפק גם כחן כפכרי' לה דלחין דרך רח"י בפק וכמ"ס הפ"ז שם סקפ"ח סק"ה ח' לא שייך רק כעס נפילתה לביה"ח חמס מה שהיה רואה דם ח"ר הכי אינה למחש' שמה הוא דם מקור שירד שמה מהמקור כדרכו וע"כ אין להחזירה רק מפלה דהלי' במכה וכמ"ס הל"ח בביאור דברי הרב כ"ל לחין כחן שום קושי' גם מה שדקדק מדברי הסור דמי הכרימו להוסיף ע"ד הר"ם דלא היו שוסקס מלרואה כ' לעמ' חין זה דקדוק כלל דהא בע"כ יציינן אלו להוסיף בדברי הר"ם דלפי מ"ס בראש דמחן מה' בער נוסל לה לביה"ח וסו' לא יקבה פשטא דטוריה לכ"ס דהא לא ה"י רק מה' לבד דעס ח"ר ולא מה' כ"ל ועפ"י ז"ל דם דמחן מה' טעמין לה לביה"ח וע"ז הוא רואה דם מנחה ח"ל לדקדק על הסור רק במה שכבז שלא ה"י שוסקס מלרואה כ' ומל' הא' חמס קושי' וז' יקבה גם לדברי הל"ח וכבר עמד ע"ז נחש' מעיל דקדק ס' ל"ד וכבר דעס לדברי הל"ח יקבה כ"ל וי"ל דע"ל להסור דלס פסקא מלרואה וחל' ל"מ בזה רק לענין ספירה ז"ל לא ה"י הר"ם מקיל בזה להחזיר בלא ספירה ז"ל חמס מנחה בלא ה"י יכולה ליסרה לבעלה כי ג"ה ה"י שוסקס מלרואה ור' חש' ענון ע"כ סתם הר"ם בזה על פ' בסוגי' להסרה לבעלה ושיטתו דליכנה דהר"ם ז"כבז ויחזר' חוזה לבעלה שחש' כ"ל וז' הכל ביטול דברי הסור חמס בשיק' הדבר מ"ס הל"ח לעמ' דהא הכה שחזי' ב"ס' שם כהנ' שכתב ג"כ בחסוב' שבו' ק"ס' עכ"ז עקן לא העלו מור' לשיק' הקושי' בדברי הרב דלמ' לחלו במכה מחלף דהר"ם כמח' הוא סבור מנחה שאין דרך רח"י בפק ח"ל שוב ממילא יס' לחלו בדם מה' וכמ"ס הרב בעלמו ד"מ וכלל' :

יא אמנם הן לפע"ד דברי הרב כנאויס וכו' ור"י דברי האחרים למעלה וכמו שכתבנו בס"ד ומקודם לחזר דהא דהלי' דבזה דברי הר"ם מוכרחים דכאן לא הל"י במכה דלח"ה יקבה למח' הליך הר"ם להסר כעבודת ויד' מטעם שאין דרך רח"י בפק כנאויס כיון שנתקן מהמקור ונפלה לביה"ח ח"ל מכה גדולה מו' גם כזוה"ל הוא מור' וסבורה ונכב' ודבר רח"י נחש' מעיל דקדק כ"י ה"ל שנתקן בזה דלמ' לא מה' במכה רבה כו' ויוין כולס הסכינו שחש' דם מנה שנתקן עמלן מטכר' ח"ל גם כחן לכ"ס הוא סבורה ע"ס' חמס הדבר ברור כמ"ס הר"ם דכאן לא חל' במכה וסעמ' לו דבר הוא דהנס דק"ל דלפ' המכה במקור חל' במכה זהו ה"כ שדלחה דם ומספקין חס' הוא דם מקור או שנק' מן המכה ח"ל דעס מנה היא וסבורה ח"ל ודלי' חס' ידע' ידע' שחזר בדם זה ג"כ דם מקור ה"י הוא סמאל רק דמספק ח"ל לקולא מנחה מוקף סבורה ידע' וחזר' דלחין כחן דם מקור כ"ל רק דם מנה ועמ"ס בביאור' לש"ך סקפ"ז סק"כ ל"ד ע"ס חמס כעבודת דהר"ם שגפלה מה' מנף המקור לביה"ח דם דהא דהלי' דל' מכה רבה ח"ל ועל פסק יס' כחן דם מהמכה חמס מחלף דבמקור לעולם יס' בו דם ודח' זו היא מנף המקור בלי' ספק יס' בזה ג"כ דם מקור שהיה ד"ג וכמ"ס ג"כ כ"ס' והנחליו למעלה חו' מ' מנחה מה יודענו מה ש"ס כחן ג"כ דם מנה עכ"ז הוא סמאל מנחה דם המקור שירד ג"כ עס חוזה חס' וע"כ לא ה"י הר"ם כעבודת זו כלל מנחה פ' בסוגי' דעס הוא ד"ג ודל"ה ח"ל סבור מנחה שאין דרך רח"י בפק וחלפער לכוון ג"כ דבריו חלף בדברי הר"ם דכאן אין חל"י במכה ובמס' נהקשו הכלים אחרי' כי הדבר ברור

כמ"ס וע"כ גם הרב ד"מ שם לא הקשה על הר"ם דהלי' במכה רק הקשה דהלי' בדם מה' וסומונו בזה כמו שכתבנו בס"ד' הנה כבר כתבנו למעלה חו' מ' דמ"ס ב"ס' חין דרכה לרואה בחמ' לחין דרך רח"י בפק הכוונה בזה שכתבנו לא חסר רק חס' הדם יורד מעמלן ממקור לפי טבעו ולא חס' דבר חסר הוליה חס' הדם ממקור וע"כ חס' הכניסה שפירטת למקור והוליה דם ה"ס סבורה דלחין זו דרך רח"י שחלף הכניס וכמו כן בדפליה מה' והדס בראכה או בפק' שבה חלפ"ח שהוא ד"ג עכ"ז ה"י לא ירד דעס מעמלן ממקור רק החס' הוליהו ממקור לכוון ויח' דומה לשפירטת וכל' וע"כ הוא סבורה ח"ל חס' דם ד"ס' החס' מבחון לכ"ס סמאל דבזה חזר' דהדס ח"ל מעמלן לפי טבעו ולא החס' הוליהו וכמ"ס למעלה בלחם ח' מנחה לכוזרה יס' לעיין בפק כעבודת דהר"ם שהפילה מה' מנף המקור כזוה"ל יס' דם ג"כ ע"ז החס' מחלף דלעולם יס' דם במקור כ"ל וח"ל ה"ס סמאל שיהי רואה לה"י מנחה ח"ס לא יסורא' וכמ"ס למעלה חו' מ' בביאור דברי הר"ם ע"ס' וע"כ נראה שהר"ם למד מחזק הסוגי' לפי פ' פיקד הסברא דכל דם המקור יולא מנחה דבר אחר המכרימו ללח' ח"ל ד"ג שחלפה חוזה ח' ח"י שחלפה ח"י שחלפה ח"י מנף המקור וע"כ לא שילא חס' המקור ע"ז דבר אחר שכתבנו ללח' כ"ל כשהדס כחן החס' או בפק' שבה משל' כשהוא ע"ז מה' חזר' שילא מעמלן וכל' משל' כעבודת דהר"ם שכתבנו בעקרה מנף המקור ומנחה זה חזר' דודלי' יס' בו דם נדה חס'ס דכיון שהפילה מה' מנף המקור כזוה"ל ח"ל ג"כ ד"ג ופ"ז גם חס' הדס ע"ז החס' עכ"ז ה"י לא ילח' דעס מעמלן מנחה טבעו רק מה' המקור הוליהו לכוון ור' זה למדט מחזק הסוגי' דכל שדבר אחר מכרימו ללח' לא ה"י דרך רח"י ולא חס'ו הכניס וזה שכבז הפ"ז סקפ"ח דלא חסרה חוזה ח"ל כשהמקור נחלף במקומו והדס יולא מנף משל' כחן שנתקן עמלן מוליד דעס עמו חין זה דרך רח"י שחלפה חוזה ח' ע"ס' וחלף חס' ג"כ דברי הרב ד"מ ברגשנו על הר"ם דעס חס' חוזה דם לה"י למח' לא נחל' בדם מה' ור"ל שהח' הוליהו לכוון וכוון למח' שחלפה כמכניס בביאור' חין זה דם נדה חלף ד"ח שחלפונה הוא לפי פ' הר"ם שח"י ד"ג שילא מעמלן חלף ד"ח שהח' הוליהו לכוון וכמ"ס למעלה חו' ח' ע"ס' זה ג"כ שהקשה הרב דעס כזוה"ל דם לה"י ימחא שהוא דם מה' שהח' הוליהו לכוון ולא ימחא הכניס ככה"כ וכלל' חזר' והקשה ע"ז דהא כ"ס' חזר' דלח' יס' עמ' דם סמאל ה"י דככה"כ לא שכתב' הוליהו וכלל' וע"ז ה"י שחלף הכל שידע' שנתקן מקורה וחזר' זו היא מנף המקור וע"כ לעולם חזר' דלחין דרך רח"י בפק והנס שהדס הוא ע"ז מה' עכ"ז חזר' שח' זו הוליהה עמ' דם זה כיון שהח' הוא מנף המקור וכתב' שנתקן מוליד עמו ד"ג לא חסרה חו' וכלל' ומנחה גם דברי הרב כהנ"ס יתפרש ג"כ כ"ל והנה דקדק וכבר וממח' מה' הוא ולא כח' דעס מנה הוא דכחל' חינו מנה חלף דם מקור וכלל' ח' מ"מ מהס' ל' מטוס דחזר' זה לא ירד מנחה טבעו רק מנחה שנתקן מה' מקור יורד עס החס' וחין זה דרך רח"י חוזה שכתב ומנחה מנה היא ר"ל דעס הוא ירד מנחה מנה זו שנתקן מה' מקור הוליהה החס' עמ' ג"כ דם זה וע"כ חזר' חין דרך רח"י בפק ח"ל יס' עמ' דם וכלל' וח"ס :

וע"ז דבריו חלף נחישו לי עוד חסיוס רבז' מה שנתקן שחלפונס ו"ל בדברי השוסק' כחן ובח"ס' בס"ד הנה הרב"ל כזוה"ל שער וח"ל כח' דק"ל דל"ל לפיכך בלי' דם כ"ס' דכח' פסק כוונה' כ"ס' שוסקס ודל' דלח' רבז' כ"ס' חלפונה כזוה"ל דל"ל ור"כ' כחלף חז' דל"ל חין דרכה כל חס' לרואה דם בח' חוזה סבורה ובמקור מקומו טחא פלגי' רבז' פלונחיוס קא משרס ולי' לא ס"ל הכי דלירי' סמאל כחלף מה' מטעם דל"ל לפיכך בלי' דם וכל' עמלן דכח' לא כל רק למח' דנכ"ס חין חס' חוזה דם בחמ' דרש' ככרה ער שילא דך ככרה ולי' לייקן דלחין חס' חוזה דם כששפירטת לכ"ס חלף במח' טחא דל"ל לפיכך בלא דם ע"ס' ובדבר'ס' חלף כח' גם כן הר"ם ג"כ חלפונה ע"ס' ובסוגי' ס' קפ"ח כח' חלף בזה בין מה' קשה לגדולה דכחלף

בב' וס'ל דווקא בש' שפסחה דקה שבדקין: גם מ"ש להרץ
בחה' דס'ל דהדס ויאל מיד כו' חין אלו אלה דברי נביחוח
ומיל' לומר כן ואדרכה יוחר מסחבר של נחוף בשבחה
ז' דשז לא נאטרך לדחוף דרכה לא בא רק לפרש מחלקותם
ול' לא ס'ל וכמו"ס הרא"ש דלפי האזוהי שפי' חזקין דרבי
רבה גם לדידן דל"א לפה"ק בלי דס ועז"ל היא טעורה דחל'
לומר דהייט הדס שבבטי החסידה והמחנה טעורה לדס
ז' מטעם שאין דרך רח' בכך וכנ"ל - אמנם לפי מ"ש למעלה
הוא ח"ה ואזו י"א ח"ש דברי הטור בפס"טוה דכבר
בארנו שם דמ"ש חין דרכה לראוה בחה' או בשפסחה
חין הכוונה שאין הדבר ממי שיה' דס בחה' או
בשפסחה דהא ליחא דמאחר דמקור לעולם יש בו דס ח"כ אס
יכנס לשם שפסחה בוודאי יהיה בה דס וזמון בחה' הטענה
מן המקור חלש עיקרו של דבר הוא שלא טעמה תורה רק הדס
היזאל ממקור לפי טעמו וכפי דרך הגמ' אשר בשם שחזקין
מוחרות הדס בחוך המקור נפחה המקור להויל מוחרות הדס לחון
אל אס הכניס דבר אחד למקור והויל ממנו דס לא טעמה
הכחוב כלל כנה"ג וכמו שבארתי הדבר למעלה וז"ל בחה' מ"כ
ס' מ"ש דלפי' ידוע שהדס מן המקור אפי' אינו עמא כיון שלא
יאל לחון אלא ע"י השפסחה ע"ש וע"כ מטהרי' בחה' משום
דלמחי' דהחה' הוילאה הדס לחון ולא ירד הדס ממקור מעמלו
לפי' טעמו ע"ש ומאחר שהדבר כן מעמא נחבארו דברי הטו'
הנ"ל על כנו דהוי דוקא בחה' קטנה שאין המקור נפחה על ידה
וע"כ אמר' שהדס יאל מגרמנה החס' שהחה' הוילאה לחון וע"כ
יאל א"כ בלא פה"ק והנס דאס מלאה בפרידור דס בלא מחי'
היינו מטמא' חוזה הגס שלא הרגשה בפסח"ק דלמחי' חזקה
דס לבוא בהרגשה ובוודאי ארנשה ולאו אדעמא על שארי טעיות
דמוה משא"כ בהפילה חחי' דלויחא למחל' הדס בחה' שהיא
גרמה להוילאו לחון יוחר מסחבר לומר כן מדגמאר שפסחה
בהרגשה דזה לא שכיח שפסחה בהרגשה וכמו"ס הס"ט בכ"ד
וע"כ יוחר י"ל שחה' הוילאה אח הדס קודם זמנו וה"ה טעורה -
אמנם בהפילה חחי' גדולה שוודאי נפחה המקור ע"י וכיון
שקיי"ל דל"א לפה"ק בלא דס והרי יאל הדס דרך טעמו והנס
שפה"ק היה ע"י גרמה החחי' או השפסחה להכניסה לשם חין
זה מועיל לטהרה דעיקר ראייתה ה'לפי טעמו והרי זה דומה לראיה
ע"י חונס כמו ע"י קפילה וכדומה דמאחר דה' מ"ש בש"י קפ"ג
וע"י מ"ש שס בנ"י סק"א - והנס שפסחה גרמה לפה"ק ועז"ל כיון
דעיקר הראיה היה כדרכה דזה טעמו לירד מן המקור כשפסחה
המקור וכדלמחי' דל"א לפה"ק בלא דס וע"כ היא טעמה גרה
הנס שפה"ק ה' ע"י חיה סיבה אחרת וה"ה כחן הנס שפה"ק
ה' ע"י השפסחה או החחי' עכ"ל מאחר שהדס ירד דרך טעמו
וכדקיי"ל דל"א לפה"ק בלי דס ה"ה טעמה ואל' דברי הטור על
כנו בלי שום קטיוא כלל וה"ה ברור ונכון בס"ד :

יד ואכתי יש לעיין בדברי הטור כמה שהזכיר בשפסחה
שחה' דקה דוקא דבשלמא בחה' דלחי' בלי
פלווי והדס טעם בבשרה ואל' טעם לטהר הדס רק משאח דאין
דרכה של דס לראוה בחה' והכוונה בזה כמ"ס למעלה שהדס לא
ירד משאח טעמו רק החחי' הוילאו לחון קודם זמנו וכנ"ל וע"כ
שפי' אמר' דאס נפחה המקור דהשאה ירד הדס דרך טעמו
לפי' מה דקיי"ל דל"א לפה"ק בלי דס וע"כ היא טעמה כנה"ג משא"כ
בשפסחה שהדס בחוך המקור דלויחא עמא לטהר הדס אפי'
אס יאל דרך טעמו ומשום דלויחא הפסקה בין הדס לבשרה
והטורה אחרת בבשרה שלא יה' מפסיק בין הדס לבשרה וא"כ
לפי' נפחה המקור והדס יאל דרך טעמו עכ"ל טעורה היא וע"י
בהפ"ל שכהה בלמא לטהר חפי' בשפסחה עבה מה"ס הנ"ל
דבש' שלא יהיה מפסיק בין דס לבשר והשפסחה מפסיק בין
הדס לבשרה ע"י חלומס מה שגדל' לומר בישוב זה דהנה כבר הבחתי
למעל' בחקיר' הקודמת מה שהק"ל הס"ט לפי פ' הר"ן דמה שמשארי'
בשפי' ובחה' הוא משום דלויחא מרגעת זיבה דבר לה בבשרה
רק בהרגשה חחי' ח"כ לפי מה שגזר חז"ל לטמאה חפי' ראהה
בלא בהרגשה ה"ל לטמא ג"כ ראהה בשפי' וחחי' ע"ש ופס"י ונחבחי
למעלה בחקירה השני' חוה ד' דע"כ ס' לרש"י דל"א חז"ל לאסר
בלא ארנשה רק מפסח שחשכו דלמא ארנשה ולאו אדעמא חלל היכא
דודלי

דבקטנה חפשי שיה' בלא דס שאין הקבר נפחה לדברים קטנים
וכמו"ס הוס' בד' כ"ז ב' דה"ל לפלוו והב"י שם חמה על
הרא"ש דהא גם הוא כתב שם בש"י ב' לחון בין דברים קטנים
לגדולים וא"כ מחי' קפי' ל' בזה דרכה והנאטרך לדחוף דל'
לא ס'ל והרי שפי' י"ל דלחי' בחה' קטנה וע"כ בהם טענה
ל"יבז דברי הרא"ש בדוחף והניח בנ"ש והק"ו' הנ"ל חיקי' ג"כ
על הרשב"א שגם הוא כתב בשער הנ"ל ובשער ח' לחלק בין
דברים קטנים לגדולים כמו"ס הוס' והרא"ש ע"ש ובכ"ס שם
כתב לחון זה דבכניסא בפלוגתא דר"א ורבנן ודלי' חיירי בחה'
גדולה דהא ר"א חמר בבשרה ולא בשפי' וחחי' שפי' היא חחי'
גדולה דהא מוקדס הולד וע"י אמר' דמכניס מטהרי' -
הנה מבוחר דמחי' מטהרי' חפי' בחה' גדולה וע"כ הוכרח
הרא"ש לומר דרכה לא בא רק לפרש פלוגתא ולי' לא ס'ל
ע"ש אמנם עדין לא העלה ארורה לדברי הרשב"א והרא"ש שכתבו
שם חחי' ונ"מ חליבא דהלכהא דבשפסחה טעורה חלל בחה'
שפסחה ולא משום דס שבוכה אלא משום דל"א לפה"ק בלא דס
ע"ש ור"י ט"כ מ"ש י"מ בשפסחה היינו שיה' דקה מן הדקין
וכמו"ס הטו' בספק"ח ובכ"ג הרי ח"כא י"מ ג"כ בחה' קטנה
דומי' דשפסחה וכמו"ס הטו' שם הן אמה דהרא"ש כתב בזה
חזבני' דשפסחה כנון שהכניסה שפסחה עד המקור ויאל דס
דרך שפסחה כו' ע"ש מוכרח עד המקור ולא לחון המקור
מכלל דפי' הוא שלא הכניסה השפסחה לחון המקור רק
עד המקור וכן גרמה מדברי הר"מ בפ"ה הלכה ט"ז שפי' כן
ע"ש (ויבאר ל'ו דבר זה להלן בס"ד) והפסחה חו חין לנו הכרח
לומר דהשפסחה היא דקה דגם בעבה חין כחן פה"ק מאחר
שלא הכניסה חוזה לחון המקור חן מ"מ חיקי' על הרא"ש
למה כתב דבחה' ליכא י"מ כלל לדידן והרי גם בחה' ליכא
י"מ לדידן בחה' קטנה וכנ"ל ואל' דבחה' ליכא י"מ לדיחא
דגם לדעם המקדן היא טעורה במלמא חסידה וחין י"מ בין
המקדן לרבה רק בטעם הדין דלהמקדן הטעם משום דלמחי'
דאין זה ד"ג אלא ד"מ ולרבה השפסח משום דאין דרך רח'
בכך וע"כ כתב הרא"ש דל"מ לדידן לענין ראהה בשפסחה
לדעם המקדן טמאה חליבא דרבנן ולרבה טעורה אמנם הא
שואל ואל' דל"מ וכומו חן שוודא דהר"י שטעק המקור דבכ"ג
טמאה לדעם המקדן ולרבה חפי' ודלי' ד"ג ה"ה טעורה אס
היא חחי' קטנה דלפטר בלא פה"ק ומטעם דאין דרך רח' בכך
דאין דרכה לראוה בחה' וכנ"ל והדק"ל מ"ס כתב הרא"ש לויחא
י"מ לדידן כ"א בשפסחה וכנ"ל :

יד ונבז בדברי הטור והמחבר נהקבו האחרוני' הרבה במ"ס דבש'
דוקא חחי' קטנה ע"ש וכן בשפסחה כהבו שחה'
דק שבדקין ע"ש ועמד ע"י בהפ"ל מ' ובחי' שם דלפי' בשפסחה
עבה ג"כ טעורה דמה בכך דקיי"ל חלל לפה"ק בלא דס והרי
בלמא יש לפיינו בשפסחה וד"ג הוא ועז"ל אנו מטהרים הדס
הוא מקרא דבבשרה ולא בשפסחה ומח"ס יתוס דראהה עוד
דס שלא בשפסחה - והנה בהפ"ל לא הקשה קוש' הנ"ל רק
על שפסחה - אמנם בחו"ד הקשה זה ג"כ על חוזה דס בחה'
דבשלמא בש"ס חיירי בחה' שאין עלי' דס ע"כ שפי' אמר' דכיון
דל"א לפה"ק בלא דס ודלי' ה' דס ונאכד - אמנם הטור דלחי' ירד
לדעם הרא"ש דהדס שבבטי' הוא דס גרה - ועז"ל היא טעורה
מקרא דבבשרה וחין דרך רח' בכך ממיחל ח"כ יש לנו לטהר
חפי' בחה' גדולה דהנס דל"א לפה"ק בלא דס מנ"ל לומר שראהה
דס בפ"ע שלא בחה' ודלמא היינו הדס שבבטי' החחי' וה"ה
טעורה וע"כ העלה בחו"ד שם דמ"ס בב' שפסחה דקה חל"כ
חור בו וע"כ לא כתב בנ"ש דבש' שפסחה דקה דגם הגדולה
כלי' הדס שלא שפה"ק וכוה הדס שחזק השפסחה כנ"ל
ובחה' ל"ל דס'ל דהדס ויאל חפי' בפ"ק קודם נפילה החחי'
לביחא וע"כ שפי' כתבו דבש' חסידה קטנה ע"ש בחו"ד
והנה מ"ס דהמחבר חור בו בש"ע מ"מ"ס בב' לענין שפסחה
הוא חמה ד"א המחבר כתב שם בש"ג דווקא חחי' קטנה
ואס נאחר דבשפסחה גם בגדולה מטהרי' חין כתב דומי'
דשפסחה וכ"כ עוד שם בסוף ה"ה אס הוא חחי' קטנה כשפי' שם
שפסחה קפה דק שבדקס הנה מניחא שלא חור בו מ"מ"ס

לכשר הוא משום דלא חרשה בידו וכתב הר"ג בחי' הבאחי
 במקרה הקודמת אוח י"ב עיי"ש וע"כ ס"ל דעשה שגור חיל
 לחיסור אפי' לא חרשה לא מהני לן ה"ס דהפסקה לטובה וע"כ
 לא טהרו רק בשפופרת דקה ולא חרשה בפמ"ק והניסיה
 השפופרת בחור המקור דקה היא טהורה גם לפי תקחול' ובמ"ש
 למעלה בלוח י"ד הנ"ל. אך בזה יש לחמוה על הסוד אך לא
 הזכירו דעת הר"מ והר"ש בזה ובפרט מה מובחר בהדיא
 בדברי הר"מ והר"ש דמפרשי להך שפופרת שלא הכניסיה לחור
 המקור רק בפריזודור עם המקור ולפי' אין מקום לחלק בין דקה
 לעבה מובחר ועיין במ"ש בזה להלן בס' קפ"ח פס"ד:
ענה נכח לבאר דעת הר"מ בהלכות אלו כי רחמי' אשר
 נבוכו בו הרבה מהאחרונים ובמ"ש בס"ד. הנה
 הוא ז"ל כתב בפ"ה הלכה י"ב המפלת חתי' כו' אם
 יש עמה דם טמאה וא"ל טהורה ואפי' נקדשה החתי' ונמלחה
 מלחה דם היא טהורה שאין זה ד"ג אלא דם חתי'. ובהלכה
 י"ד כתב הפילה חתי' קדושה וזה אגור בחובה טמאה ובהלכה
 ט"ז כתב האשה שהניסה שפופרת בפריזודור ורחלה דדם בחור
 השפופרת טהורה שנאמר דם יחי' בבשרה עד שהרזה בבשרה
 כדרך שהגשים רחלות ואין דרך האשה לרחות בשפופרת עכ"ל.
 הנה מה שטור בהלכה י"ב נראה מלבונו שפס' כרבנן דר"א
 דמטהרי מטעם דלמחר' דלין זה ד"ג אלא דם חתי'. ובהלכה
 י"ד טימא דדם אגור וחתי' קדושה היינו דק' דפלי' פלוי' מתכר
 בש"ס. משה מהרש"א לשיין חיד מפרש בש"ס כך פלוגתא דר"א
 ורבנן ובמאי קמיפלגי. והנה לכאורה יראה דס"ל כשיטת חוס'
 דבפלי' פלוי' גם לרבנן טמאה ולא פלוגי ר"א ורבנן רק בחתי'
 דשיעא ועשו'. כשפופרת דר"א מטמא בכה"ל ורבנן מטהרי בזה
 וכמו שביארו בדרישה למעלה. אהנן בחס' שנספק סמוך
 דמה דבר זה דלפ"ז יקשה על הר"מ מחמת דפוסק כרבנן ובמובחר
 בלבונו הלכה י"ב ונכ"ל הי"ל לבאר עיקר הדין דפליגי ב'
 ר"א ורבנן והוא דבבחי' טהורה אפי' עשו' כשפופרת ולכל הפחות
 ה"ל להרי"מ לכתוב מקודם דין זה דשפופרת ואח"כ דין זה
 דחתי'. דהשחא היינו מפרש' דחתי' דומי' דשפופרת ועכ"ל היא
 טהורה וע"כ כהב שם דיוחר משאכר לומר דהרי"מ ז"ל ס"ל כפי'
 הרשב"א בח' שם דמ"ש אפי' כי פלוגי בחתי' כוונתו בחתי' דשיעא
 והגם דבזה גם ח"ק מטהר עיקר פלוגתא הוא בטעם הדבר
 דח"ק ס"ל דרכה לרחות בחתי' רק הטעם דטהורה במפלת
 חתי' הוא משום חליה ורחמנה מיט' מקרא דבבשרה שלא
 יחי' חליה'. ורבנן סברי דמחיס חליה אין לטהרה דמין
 במיני אינו מוקף רק בטעם דטהורה הוא משום דלין דרכה
 לרחות בחתי' וע"כ חתרי' דלינו ד"ג רק ד"ח ונ"מ בזה היכא
 שהניסה ידה בטעם והוליה דם מן המקור דלין ידה מולת
 דמין במיני הוא וע"כ כיון דידוע דודאי ד"ג הוא ה"ה טמאה
 יחי' חליה' דלאו מינה הוא ה"ה חולל'. והגם דהרשב"א הקשה
 על פ"י זה דליכ' ס"ל ה"ה דרכה לרחות רק בקדירה לא טימא הא
 דם נדה טמאה אפי' בשפופרת אלא אימא הא ד"ג טמאה בחתי'
 דווקא דליכא חליה דמין במיני אינו מוקף משא"כ בשפופרת
 טכ"ן הרי בסוף דבריו סיים דמ"ש כו' עיי"ש. ומעשה טבל לומר
 דגם הרי"מ ס"ל כפי' הנ"ל וע"כ כתב בהלכה י"ב דבבחי' החתי'
 טהורה מפאת שאין זה ד"ג וממילא נדע דאם ידוע שהיא ד"ג
 היא טמאה ולא הוי חליה דמבחי' אינו מוקף. ובהלכה י"ד
 פסק בפלי' פלוי' טמאה משום דווקא בחור החתי' חתרי' דלין
 זה ד"ג משום דלין דרכה לרחות בחתי' משא"כ בפלי' פלוי' ודם
 אגור דנקט הר"מ ליכא דש"ס נקיס דקן הוא במימחה דרשב"ל
 אולם עיקר הקפידה אינו שיהי' דם אגור דווקא רק עיקר
 הקפידה הוא שחתי' הבה' קדושה היינו דפלי' פלוי' כו' עיי"ש
 דבריו באור' ובהלכה הרב הובל' בס"ס חס' קפ"ח
 ראוהי שכתב דהרי"מ ס"ל כפי' הרמב"ן שם בחי' דמ"ש חתרי' מ"ס
 דרכה כו' ומ"ס אין דרכה כו' כוונתו לומר דר"א ס"ל אין דרכה
 לרחות בחתי' וע"כ הוי חליה דומיא דשפופרת ורבנן סברי דדרכה
 לרחות בחתי' וע"כ לא הוי חליה ובמ"ש בש"ס כו' כ"א ב' והטעם
 דטהורה בכה"ל הוא משום דלמחר' דלין זה ד"ג אלא ד"ח ונ"מ
 היכא דדם אגור בחובה וודאי ד"ג היא טמאה לרבנן אלא כס דרבי
 הרמב"ן. ומעשה נאמר דהרי"מ פסק בזה כר"א ובחדא כרבנן
 בחליה

או נאכד ולפי' ה"ה כן בשלמא בבחי' דפלי' פלוי' והגם
 בבקש' שפ"י ל' דכיון שהרביה חתרי' ודלי' רחצה דסוהייט
 הדם שבבקש' משא"כ בבחי' דשיעא והיא סחומה מכל זד
 ולא נמלא שום דם מבחוץ ויהי' ש' לחלות הרגשה בטעות
 מדגמא שנאכד או נימוק שחא חסך רחוק ובמ"ש ה"ה בבה"ח
 ס' קי"ט עיי"ש ונכ"ל. אולם בבחי' גדולה דודאי נפחה
 הקבר ע"י הא ודאי דטמאה לרבנן אפי' בשיעא ואפילו לא
 חרשה כלל ואפי' בבחי' קטנה יש לרין חי' חרשה ע"ס מ"ס
 למעלה במקרה נ' אוח נ' בביאור דברי הב"י במ"ס דחלי'
 בעול משום שלא חרשה עיי"ש אולם אין כן מצינו להלחי'
 בזה. גם אינו נאכד לעיין שחמנו פשוטם בו דלפ"ה דבבחי'
 קטנה אפי' חרשה חלי' הרגשה בטעות ואימור הרגשה חתי'
 היא עכ"ל ליכא לאסמחי' מ"מ בין המקשן לאבי' ורבה בבחי'
 קטנה וידוע שהיא ד"ג ובמ"ס לפי' אוח י"ב עיי"ש דלי' בבחי'
 דפלי' פלוי' כבר כתבנו דלא חלי' הרגשה בטעות וטמאה גם
 לרבנן דכיון דקיי"ל דלי' לפה"ק בלא דם וחי' בבחי' דשיעא
 וליכא דם מבחוץ כלל אפי' הא חזין דליכא ד"ג וטהורה גם לדעת
 המקשן ואפי' חי' דם אגור בחובה לא דהוי ד"ג ודאי להני
 חתי' דברייתא זו ובמ"ס דברייתא אפי' שחליה דם כו' והרשב"א
 לטעמ' חזי' שהקשה בחי' על הרמב"ן שכתב דרבנן משמחי'
 דדם אגור והוא ז"ל הקשה ע"ז דמליצה אגור משמע עיי"ש
 (וא"ה יבאר) לט דבר זה להלן בס"ד. ואם נאכד דכיון דחתי' זו
 היא מנוף המקור אפי' בודאי הי' בזה דם ובמ"ס למעלה אוח
 ו' עיי"ש ובמ"ס נימוק או נאכד הא ליהא דאם נאמר סברא זו
 אפי' גם לרבא ה"ה טמאה דכל עיקר מה דלמחר' דחתי' הרגשה
 בטעות הוא משום דחשש זה דנימוק או נאכד הוא חשך רחוק
 כנ"ל. אולם אם נאכד דודאי לא כן דו' ונימוק או נאכד כנ"ל
 אפי' פשיטא דלין לחלות הרגשה בטעות ואפי' ה"ה טמאה גם
 לרבא וע"כ לא כתבו הרשב"א והר"ש דליכא מ"מ בין דעת
 המקשן לדעת אבי' ורבה לדין רק לעיין שפופרת דבזה חי'
 חרשה בסמ"ה ומלחה דם בשפופרת ה"ה טמאה לדעת המקשן
 דס"ל דהפסקה בין דם לבשר לאו מילתא היא ולא משנחין בזה
 אהנן למה דמסקי אבי' ורבה והטעם דמטהרי רבנן משום דלין
 זה דרך ראי' דלין דרכה לרחות בחתי' כנ"ל וה"ה בשפופרת
 הגם שהגם יד דרך טבעו כפ"מ עכ"ל כיון דליכא הפסקה
 בין דם לבשר אין זה דרך ראי' והכתוב לא טימא רק שהגם
 יחי' זוהי בבשרה בלי הפסק ואפי' היא טהורה גם לדין דקיי"ל
 דליחא לפה"ק בלא דם ובמ"ס למעלה אוח י"ב עיי"ש וא"ל מכל
 לדומא שפופרת לחתי' ודלמא דווקא בבחי' מטהרי רבנן משום
 שהחתי' הוליהו קודם זמנו ואין זה דרך ראי' כדן משא"כ
 בשפופרת דפלי' פ"י הר"ש לא הכניסו למקור רק עד המקור
 ובמ"ס למעלה אוח י"ב ואפי' הרי יד הדם מעלמו ממקור
 ודלמא בכה"ל לא מטהרי רבנן כלל דלא ס"ל ה"ה טמאה דהפסקה
 הא ליכא דאם לאבי' ס"ל ה"ה דרכה לרחות ובמ"ס הר"ה
 דדברי אבי' ובפלי' פלוי' דליכא הפסקה מטמא ר"א ולא ס"ל
 הטעם דרבנן דלין דרכה לרחות בחתי' הנה מובחר דהני טמא
 דהפסקה עדיף לן וא"כ רבנן דמטהרי אפי' בבחי' דפלי' פלוי'
 מה"ס דלין דרכה לרחות בחתי' מ"ס דמטהרי היכא דליכא
 הפסקה בין דם לבשר דבבה"ח אפי' ר"א מורי ונכ"ל ועי' ה"ב
 כנ"ל. אהנן סברא זו ליכא למימר לפי' רש"י לפי' מ"ס בביאור
 דבריו לעיל אוח נ' עיי"ש. והנה זה לא נחבאר בדברי הרשב"א
 והר"ש חי' ס"ל לטהר בשפופרת גם לפי תקחול' שגור לאכור
 אפי' לא חרשה ומסוימוח לש' משמע דס"ל לטהר בזה גם מדרכנן
 והגם דפלי' הר"ש לא הכניסה בשפופרת למקור וא"כ בודאי'
 יא' חלף מעלמו דרך טבעו ובפרט דלייני דחרגה בבמ"ק
 ונכ"ל וא"כ אין לחלק בין שפופרת דקה לעבה ועכ"ל מטהרי'
 לה ונראה טעמ' בזה דס"ל דעיקר ההרגשה היא הרגשה בפמ"ק
 וע"כ גזרי' חז"ל לאכור אפי' לא חרשה בפמ"ק אהנן שגל' יחי'
 להפסקה בין דם לבשר ויהיה הדם זוהי בבשרה בזה לא מלחט
 לחז"ל שגור ע"ז וא"ל להוסיף גזירה מעתה מה שלא מלחט
 בש"ס וע"כ מטהרי' בשפופרת אפי' לאחר תקחול' חז"ל ע"ד
 שכתבתי למעלה סוף אוח י"ד בדברי הר"מ. אולם הטו' ס"ל
 דהרגשה היא זיד"ג בבשרה גם ס"ל דטמא דהפסקה בין דם

בחליה ס'ל כר"ל וע"כ טיהר בחתי' דשיטת חס'י' בדם אגור ופלי פלוי וליכא דם אגור טיהר ג"כ כרבנן דס"ל דחמרי' דלין זה דם נדה . אמנא דם אגור דודאי ד"ל הוא ופלי פלוי דליכא חליה ה"ה סמאח ויאל לו פסק דין זה מהא דר"י בשם רשב"י לטמא בדם אגור והי' ג' בדברי רשב"י חת' קרועה כח"ה ה"ה שם חלה הם דברי הרב השואל ב"ס שם בציור דברי הר"מ הנ"ל ואח"ה הק' ע"ז ב' קושיות . ח' הקשה על פ' הרמב"ן הנ"ל דליכא למא חמר רבא הנ"ל אין דרכה כו' ולמה לא חמר להיפך דכ"ע דרכה לרמוח כו' וטעמא דח"ק דטייכר הוא ג"כ מטעם דחמרי' כרבנן דלין זה ד"ל חלא ד"מ ודריש לה מקרא דבשורה דדם חת' סבור הנס שהוא מן המקור ופלוגתייהו במקור מקומו טמא לו טבור . ב' הקשה ע"ד ה"ה הנ"ל דהני' בדברי ר"י בשם רשב"י חת' קרועה דליכא חמר דדוקא חת' קרועה דהוא פלי פלוי אכל בחת' דשיטת סבור' חת' בדם אגור דודאי ד"ל הוא כנ"ל . וח"כ ה"ה בשפורה דלין נאן שום קוש' כלל ואדברנה סייעתא הוא וכמבואר וחס"ס שם דמה קוש' השואל על פ' הרמב"ן דלח ד"מ הוא לא לר"ך קרא לזה דשיטת דר"מ הוא טבור . ח' הוא ח' הקשה על הרמב"ן דלפי' רבנן מחמרי' טפי מר"א וליטנא משמע דבעי להקל וכמ"ס מהרש"א בחי' ד"ה הא דם נדה והו' דל"כ פלוגתייהו דר"א ורבנן הוא בלין דם אגור וליטנא דברייהא דחתי' חש"פ שגללה דם כו' ולא חתי חש"פ שם בחוכה דם משמע דליירי חת' בדם אגור . ובדבר הקשה זה הרשב"א בחי' כו' ע"ש חלה חת' דברי הס"ס :

י' הגה עד כה הערנו דברי האחרונים ז"ל מה שנחזקו בציור דברי הר"מ עמיה נבוא לבאר מה שנראה לעינ' ד' בזה . והנה מ"ס החי'יק בפי' דברי הר"מ כבר נדחק הוא עצמו בשורש החילוק בין חת' דשיטת והדם בזהו דחתי' וכן היכא דפלי פלוי דחמרי' דעיקר פסח הדיח' הוא מפאת דחמרי' אין זה ד"ל חלא ד"מ לפי' שם זה יש להחרי' גם בפלי פלוי וכמבואר בש"ס לפי' דמה המקשן ולא ס'ל דם אגור ודאי ד"ל הוא ח"כ ה"ל לטמא בדם אגור חת' בחת' דשיטת ומ"ס החי'יק ד"ל הר"מ ה"ה ק' בדברי רשב"י כח"ה ה"ה וע"כ פסק כן אין זה מעלה ארוכה דמ"מ טעמא בעי' גם בדברי רשב"י הנ"ל וחו' דעל ג' זה יקשה קוש' הרב השואל בש"ס כנ"ל והיא ק' גדולה כמבואר למשינ' ויעוד יבואר להק' בס"ד דפי' לא ס'ל להר"מ כפי' שהעמים החי'יק בציור דבריו . ומ"ס הרב השואל בש"ס דהר"מ ס'ל כפי' הרמב"ן ופסק חזק כר"א ומהו רבנן . גם לפי' ז"ל דין ק' ג' הר"מ בדברי רשב"י וכל' . וח"כ יקשה קוש' הרב הנ"ל וכאמור למעלה . חלום זאת לא חרש לפי' דבריו מי הכריחו לומר דהר"מ פסק חזק כר"א כו' ולמה לא נאמר דפסח כבולי מלחה כרבנן גם בדברי ר"י בשם רשב"י שפיר י"ל שהיה גורם כפי' גירסתו בש"ס . חלום הרי מבואר בש"ס שם דטעמא דרשב"י הוא משום דס"ל דרכה של אשה לרמוח בחת' ובהו פוסק הר"מ כרבא דחמר בזה פלוגתא דר"א ורבנן דכ"ע ס'ל אין דרכה כו' לרמוח בחת' וח"כ הו' חיל' לכ"ע וע"כ בחת' דשיטת סבור' וחש' בדם אגור משום חליה ובפלי פלוי דליכא דם אגור היא סבור' מטעם דקאמרי' רבנן בברייהא דלין זה ד"ל חלא ד"מ . חלום בדאיכא חתי' לרעושת דם אגור דמהו מוכח דד"ל הוא וגם פלי פלוי דליכא חליה ע"כ מטעמא' לה בזה וח"כ פסק הר"מ ע"פ פ' הרמב"ן הנ"ל . ואין להקשות לפי' למה הולך רבא לומר דפליני במקור מקומו טבור כו' ולמה לא דפליני בפלי פלוי . דל"ל היא סמאח ולרבנן טבורה ובנ"ל הא ליחא דברר הקשה זה הרמב"ן בחי' ע"ד א"י למה לא חמר בקרעה דפליני בפלי פלוי . לבד . וכחב ע"ז ודמא ליה לחרי' בדיוהולא לעי' בה פלי דהשחא לא מוספין בפלוגתייהו פלי פלוי כלל חלא בדם אגור בחת' פליני ובדפריהו פ"ס וכמ' כן נאמר לרבא וח"כ . גם הקוש' ששקב' פ' הרמב"ן לעזר לק"מ דמה שקשה הס"ס דמלחה דם אגור משמע כנ"ל הנס שן הוא ג"כ בחי' הרשב"א חמנא לא זכיה להבין דבר זה ואנא מלחי בדברי הרמב"ן דלא ס'ל הו' ורי' גם לפי' הרמב"ן לה"ק מטהרי' זה חשילו בדם אגור ומשחא חליה וואדברנה המעיין

י' הגה עד כה בחרנו דפי' הרמב"ן בסוגי' הוא נכון ואין עליו שום קוש' . ומעשה שפיר י"ל דגם הר"מ ס'ל הכי ודבריו מהפדשין היטב לפי' פ' הרמב"ן ובנ"ל וגם ביממא דרשב"י אין כח שום קוש' דשפיר י"ל דר"א גורם בזה מימאח הנ"ל כגירסתו דליירי בחת' דשי' . וע"כ חמרי' בש"ס דס"ל דדרכה לרמוח בחת' . אמנא לפי' מה דמסיק רבא דלין דרכה לרמוח בחת' דבר כו' דמ' לשפורה דהו' חליה . וע"כ לא טימא הר"מ רק בחת' קרועה דליכא חליה ובנ"ל וח"כ אמנא הדבר שקשה עליו בדברי הר"מ ז"ל דלפי' האמור פיקר העשם דמטהרי' בחת' דשיטת הר"מ ז"ל דלפי' האמור פיקר העשם דמטהרי' הר"מ בהלכה י"ג למהר במפלה חת' מטעם שאין זה ד"ל כו' דמשמע דלח הוא ד"ל ודאי סמאח . ח' וח"כ ומה"ס ח"ח' בהלכה י"ד דלפי' בדם אגור דודאי ד"ל הוא עכ"ז אינה סמאח כ"ה בחת' קרועה דליכא חליה אכל בשעת אדלחה חליה היא טבורה והרי דבריהם סתרינן זל' . וחו' דמ"ס למעלה לייבז קוש' הרשב"א על פ' הרמב"ן דמליה אגור משמע דגם הרמב"ן ס'ל הכי וכמבואר בדבריו בזהו הקודם . זה חתי שפיר לייבז דברי הרמב"ן . חמנא דברי הר"מ לא יחייב בזה שנחב בהלכה י"ג וחש' בקרעה חת' . ונמלחא מלחה דם הרי זו טבורה שאין זה ד"ל חלא ד"מ עכ"ל מעשה חת' נאמר דמליה אגור משמע הרי מבואר בדברי הר"מ דלפי' חת' חלא חלא ד"מ . ומעשה הו' ח"א לפרש בסוגי' כפי' הרמב"ן הנ"ל כמבואר לכל משינ' דשורש פ' הרמב"ן הוא על יסוד זה שנאמר שדם אגור ודאי הוא ד"ל ובנ"ל . וחו' דלפי' הערה מדברי הר"מ ליה ליה כלל ה"ס דחליה . וע"כ גם בדין דשפורה בהלכה ט"ז לא הוכיח כלל ה"ס דחליה רק כחב העשם דלין דרך חתי' ככ' . וחי' ס'ל דעיקר העשם הוא משום חליה למה זה השמיץ העיקר

בחליה ס'ל כר"ל וע"כ טיהר בחתי' דשיטת חס'י' בדם אגור ופלי פלוי וליכא דם אגור טיהר ג"כ כרבנן דס"ל דחמרי' דלין זה דם נדה . אמנא דם אגור דודאי ד"ל הוא ופלי פלוי דליכא חליה ה"ה סמאח ויאל לו פסק דין זה מהא דר"י בשם רשב"י לטמא בדם אגור והי' ג' בדברי רשב"י חת' קרועה כח"ה ה"ה שם חלה הם דברי הרב השואל ב"ס שם בציור דברי הר"מ הנ"ל ואח"ה הק' ע"ז ב' קושיות . ח' הקשה על פ' הרמב"ן הנ"ל דליכא למא חמר רבא הנ"ל אין דרכה כו' ולמה לא חמר להיפך דכ"ע דרכה לרמוח כו' וטעמא דח"ק דטייכר הוא ג"כ מטעם דחמרי' כרבנן דלין זה ד"ל חלא ד"מ ודריש לה מקרא דבשורה דדם חת' סבור הנס שהוא מן המקור ופלוגתייהו במקור מקומו טמא לו טבור . ב' הקשה ע"ד ה"ה הנ"ל דהני' בדברי ר"י בשם רשב"י חת' קרועה דליכא חמר דדוקא חת' קרועה דהוא פלי פלוי אכל בחת' דשיטת סבור' חת' בדם אגור דודאי ד"ל הוא כנ"ל . וח"כ ה"ה בשפורה דלין נאן שום קוש' כלל ואדברנה סייעתא הוא וכמבואר וחס"ס שם דמה קוש' השואל על פ' הרמב"ן דלח ד"מ הוא לא לר"ך קרא לזה דשיטת דר"מ הוא טבור . ח' הוא ח' הקשה על הרמב"ן דלפי' רבנן מחמרי' טפי מר"א וליטנא משמע דבעי להקל וכמ"ס מהרש"א בחי' ד"ה הא דם נדה והו' דל"כ פלוגתייהו דר"א ורבנן הוא בלין דם אגור וליטנא דברייהא דחתי' חש"פ שגללה דם כו' ולא חתי חש"פ שם בחוכה דם משמע דליירי חת' בדם אגור . ובדבר הקשה זה הרשב"א בחי' כו' ע"ש חלה חת' דברי הס"ס :

י' הגה עד כה הערנו דברי האחרונים ז"ל מה שנחזקו בציור דברי הר"מ עמיה נבוא לבאר מה שנראה לעינ' ד' בזה . והנה מ"ס החי'יק בפי' דברי הר"מ כבר נדחק הוא עצמו בשורש החילוק בין חת' דשיטת והדם בזהו דחתי' וכן היכא דפלי פלוי דחמרי' דעיקר פסח הדיח' הוא מפאת דחמרי' אין זה ד"ל חלא ד"מ לפי' שם זה יש להחרי' גם בפלי פלוי וכמבואר בש"ס לפי' דמה המקשן ולא ס'ל דם אגור ודאי ד"ל הוא ח"כ ה"ל לטמא בדם אגור חת' בחת' דשיטת ומ"ס החי'יק ד"ל הר"מ ה"ה ק' בדברי רשב"י כח"ה ה"ה וע"כ פסק כן אין זה מעלה ארוכה דמ"מ טעמא בעי' גם בדברי רשב"י הנ"ל וחו' דעל ג' זה יקשה קוש' הרב השואל בש"ס כנ"ל והיא ק' גדולה כמבואר למשינ' ויעוד יבואר להק' בס"ד דפי' לא ס'ל להר"מ כפי' שהעמים החי'יק בציור דבריו . ומ"ס הרב השואל בש"ס דהר"מ ס'ל כפי' הרמב"ן ופסק חזק כר"א ומהו רבנן . גם לפי' ז"ל דין ק' ג' הר"מ בדברי רשב"י וכל' . וח"כ יקשה קוש' הרב הנ"ל וכאמור למעלה . חלום זאת לא חרש לפי' דבריו מי הכריחו לומר דהר"מ פסק חזק כר"א כו' ולמה לא נאמר דפסח כבולי מלחה כרבנן גם בדברי ר"י בשם רשב"י שפיר י"ל שהיה גורם כפי' גירסתו בש"ס . חלום הרי מבואר בש"ס שם דטעמא דרשב"י הוא משום דס"ל דרכה של אשה לרמוח בחת' ובהו פוסק הר"מ כרבא דחמר בזה פלוגתא דר"א ורבנן דכ"ע ס'ל אין דרכה כו' לרמוח בחת' וח"כ הו' חיל' לכ"ע וע"כ בחת' דשיטת סבור' וחש' בדם אגור משום חליה ובפלי פלוי דליכא דם אגור היא סבור' מטעם דקאמרי' רבנן בברייהא דלין זה ד"ל חלא ד"מ . חלום בדאיכא חתי' לרעושת דם אגור דמהו מוכח דד"ל הוא וגם פלי פלוי דליכא חליה ע"כ מטעמא' לה בזה וח"כ פסק הר"מ ע"פ פ' הרמב"ן הנ"ל . ואין להקשות לפי' למה הולך רבא לומר דפליני במקור מקומו טבור כו' ולמה לא דפליני בפלי פלוי . דל"ל היא סמאח ולרבנן טבורה ובנ"ל הא ליחא דברר הקשה זה הרמב"ן בחי' ע"ד א"י למה לא חמר בקרעה דפליני בפלי פלוי . לבד . וכחב ע"ז ודמא ליה לחרי' בדיוהולא לעי' בה פלי דהשחא לא מוספין בפלוגתייהו פלי פלוי כלל חלא בדם אגור בחת' פליני ובדפריהו פ"ס וכמ' כן נאמר לרבא וח"כ . גם הקוש' ששקב' פ' הרמב"ן לעזר לק"מ דמה שקשה הס"ס דמלחה דם אגור משמע כנ"ל הנס שן הוא ג"כ בחי' הרשב"א חמנא לא זכיה להבין דבר זה ואנא מלחי בדברי הרמב"ן דלא ס'ל הו' ורי' גם לפי' הרמב"ן לה"ק מטהרי' זה חשילו בדם אגור ומשחא חליה וואדברנה המעיין

הי' אחר מבואר שזה נלך לט מחזר לפי' הרמב"ן לומר דמליה אגור משמע דהשחא מבואר פלוגתייהו בזה היכי בברייהא והנה דהך ברייהא קלי' אשה' דר"פ המפלה דהקן

[illegible]

כלל לומר ח'ן דרכה לראות בחה' ובגל' ואל' ח'ן לנו מקום
 נסברה מכל ה'נל' הנל' ליכא כלן כיון דפלי פלויי
 והדס טוגב ב'טרה וגם הי' דלח' דרך רח' ב'ן ליכא
 כלן כיון שהדס טוגב ב'טרה הרי מרגשה ב'טרה יד'ג' רק ה'ט'
 דלח' זה ד'ג' אלל ד'ח' שייך ב'ג' היכא דפלי פלויי - אך ד'ס אלור
 בחוכה לפי מ'ש ר'י ב'ס רב'ג' דלגורו מוכיח ד'ג' הוא שוב
 ח'ל' שום טעם לטרה - ועשה אחרי כל ההצעות הגל' נבוא
 לביאור הסוגיא - והנה מחמילי בחיב' ד'ר' ירמי' ברחשה ד'ס
 בשפורה חי ממעט' לה מוקד' דב'טרה שפיר יל' דהטעם בזה
 הוא משום חליה' וע'ג' כשהקשה ע'ז' דהא דלח' משמ' דרב'ג'
 ה' לו ד'ש' דדרכה לראות בחה' וע'ג' ח'נו חולך משל' כלן
 ח'ן דרכה לראות בשפורה לח' הביא דך בחייתא דפליגי ח'ק'
 ורבנן בחה' חי ממעט' לה מוקד' דב'טרה וסבר המקד' דה'ה'
 לשפורה וע'ג' דא חב'י לומר דבשפורה כ'ע לא פליגי כ'ס'
 בחה' דמ'ס דרכה לראות בחה' ודלח' דרכה כו' והנה כבר
 נכבדנו דהיכא דפלי פלויי ח'ל' דלח' דרכה לראות כו' וב'ג' וב'ג'
 ל' דדברי חב'י ח'ן רק בחה' דשיע' מעשה מהלחי לעין
 כמה פליגי ח'ק' ורבנן וברי בחה' דשיע' טהורה ל'כ' - חמס'
 נאחר דגם לחב'י לא פליגי ח'ק' ורבנן לענין טהרה האשה רק לענין
 טהרה הדס פלמו חמס' חב'י סובר דב'טל לא פליגי כלל ח'ק'
 ורבנן דלח' הוא ד'ג' ודלח' דה'ס טחא כרבנן דס'ל הכי לקמן
 ד' מ'ח' ע'ג' - וחל' הוא ד'ח' ל'כ'ע הדס טהור כרבי דלעיל ד' ט'ו'
 וברכותינו דלקמן ד' ס'ו' ובגל' לפי ח'ק' ורבנן הנה רק בגוף הדבר
 אל' הוא ד'ס ג'ה ח' ד'ח' דח'ק' סבר דרכה לראות בחה' וכיון
 דח'ה' מלחא ד'ס כ'ח'ג' כב'רייתא ומילחא אלור משמע ובמ'ס'
 הרב'ג'ל' הב'ח'חי למעלה ח'ח' י'ו' ח'ל' ודלח' הוא ד'ג' ואל' הכי
 הדס טחא בודלח' כ'ג'ל' וע'ג' לא הוכיח ח'ק' רק טהרה האשה
 דהאשה היא טהורה דלפ' ד'ג' היא ע'ג' ח'מ'ט' לה מקד'
 דב'טרה ולא בחה' אלל הדס הוא טחא - ורבנן סברי ח'ן דרכה
 לראות בחה' וע'ג' ח'פ' ד'ס אלור בחוכה ע'ג' ח'מ'ר' דלח' ד'ג'
 אלל ד'ס ח'ח' וע'ג' ח'פ' הדס טהור - וע'ג' לא הוכיח רבנן
 בדבריהם רק מענין ח'ח' ואלח' ח'ן ח'ן ד'ג' כו' וד'ג' דלח' הדס
 טהור ומל'ג' האשה טהורה ולפ' ל' דדברי חב'י ליכא למימר דח'ק'
 מטהר ח'ח' האשה מפלח חליה' דכיון דס'ל דרכה לראות בחה'
 ח'ן כלן חליה' וכו' רק טעמו בזה הוא מפלח דלח' דך רחיה'
 ב'ן ולא הי'ל' הרגשה יד'ג' כ'ח' הרגשה ח'ח' ובגל' ורבא ח'מ'
 דב'ן סברת לפי ח'ן דרכה לראות בחה' או לא וד'כ'ע ס'ל ח'ן
 דרכה לראות בחה' ואל' ג'ס ד'ס אלור יל' דלח' ד'ג' ובגל' -
 ח'ל'ס ח'ק' ורבנן פליגי בפלוגתא דרב'ג' ורבי לעיל ד' ט'ו' ח'
 דח'ק' ס'ל דהדס טחא ח'פ'ס' שהוא ד'ח' דח'מ' ח'ח' דך מקור
 וס'ל כרב'ג' דמקור ב'ניעה דיד' מטמא והאשה היא טהורה
 ח'פ'ס' ד'ג' היא מקד' דב'טרה וע'ג' לא הוכיח ח'ק' רק טהרה
 האשה וד'כ'ס' לה מוקד' דב'טרה לכוונה דלח' ד'ס ג'ה ודלח' היא
 טהורה ורבנן ס'ל כרבי דלח' הוא ד'ח' ג'ס הדס טהור כ'ג'ל'
 וכיון דלח' דרכה לראות בחה' ג'ס ד'ס אלור ח'מ'ר' דלח' זה
 ד'ג' אלל ד'ח' ואל' ג'ס הדס טהור ואל' כולי ח'ג' ב'רווחא בלי
 שום קוש' כלל - וע'ג' הי'טב בזה :

כא ה'יוצא לנו מסיבא זו כפי מה שביטול למעלה הנה לאב'י
 חליבא דר'ס ע'ג'ל' דמה שמטהר בחה' חליה'
 משעם חליה' רק משעם שח'ן דרך רח' ב'ן ומנוחל' דה'ה'
 בשפורה דמטהר' הוא ב'ג' מ'ה'ס' הנל' דהא מהד קד' דב'טרה
 ח'מ'ט'יו הרחוי' - ומעשה טבל לומר דה'ה' לרבא דלח' ד'כ'ע'
 ס'ל ח'ן דרכה כו' דבזה לא פליגי ע'ס ח'פ' ד'ג' העט' דמטהר'
 בחה' ח'נו משעם חליה' רק משום דלח' דך רח' ב'ן ב'ן וב'ג'ט'
 דח'זין ב'כמה דוכח' דס'ל לרבא דח'ב'ל' ח'נו חולך ובמ'ס' בזה
 למעלה ח'ח' ד' ע'ס' - וכ' לענין טהרה האשה אלל לענין הדס
 טחא לחב'י חליבא דח'ק' דס'ל דדרכה לראות בחה' י'ס'ח'וק'ג'זה
 אל' נא חלח' רק מטט ד'ס בחה' ג'ס לח'ק' יל' דלח' ד'ג' אלל ד'ח'
 וג' הדס טהור וחל' נא חלח' ד'ס אלור זה מוכיח ד'ס ג'ה הוא ואל'
 טחא דמקור מקומו טחא ובגל' - כ'ז בחה' דשיע' אלל בחה'
 דפלי פלויי לפי מ'ס למעלה דמיקד' העט' דלח' דך רח' ב'ן ב'ן הוא
 משום דלח' כלן הרגשה ד'ס ב'טרה כ'ח' הרגשה ח'ח' ח'ל'ג' בפלי פלויי
 ד'ס כלן הרגשה ד'ס ש'ה'י הדס טוגב ב'טרה לפי'ו ח' ליכא הי'ט

דלח' דך רח' ב'ן וע'ג' ח'ס' הוא ד'ס אלור דודלח' ד'ג' הוא ג'ס
 האשה טחא וחל' ח'נו ד'ס אלור ד'ג' ד'ס ח'ח' הוא ג'ס הדס טהור
 ולרבנן חליבא דלח'י בפלי פלויי ח'ן שום ח'וק' ב'ן ח'ק' לרבנן
 דב'ן נכבדנו למעלה דך סברא דלח' דרכה לראות בחה' ח'ל' שייך
 רק בחה' דשיע' ולא בפלי פלויי ובגל' בלוח הקודם - חמס'
 בחה' דשיע' וגמל' ד'ס אלור בזה פליגי דלח'ק' הדס טחא ד'ג'
 היא כ'ג'ל' והאשה טהורה מפלח שח'ן כלן הרגשה ד'ס אלל הרגשה
 ח'ח' ולרבנן ג'ס הדס טהור דכיון שח'ן דרכה לראות בחה' ח'מ'ר'
 ד'ס ח'ח' הוא ח'פ'לו ד'ס אלור וכו' ח'ב'י - ולרבא הנה בחה' דפלי
 פלויי ח'ן שום ח'וק' ב'ן חב'י לרבא דה'ס דרכא ח'מ'ר ד'כ'ע' ס'ל
 דלח' דרכה לראות בחה' וכו' דוקא בחה' דשיע' אלל בפלי פלויי
 כ'ר נכבדנו דלח' שייך למימר בזה ח'ן דרכה ובגל' - וע'ג' ח'ן ח'וק'
 ב'ן חב'י לרבא רק בחה' דשיע' חליבא דח'ק' דלח'ג' ח'ס' ח'נו ד'ס
 אלור ג'ס הדס טהור ח'פ' לח'ק' וב'ס אלור ח'מ'ר' ד'ג' היא ואל'
 הדס אל' השומא' כ'ג'ל' - ולרבא ח'ס' ב'ג'ג'ל' ח'מ'ר' ד'ח' ח'מ'ר' ד'ח'
 הוא ע'ג'ל' הדס טחא לח'ק' משעם דקלח' דך מקור וס'ל כרב'ג'
 דמקור ב'ניעה דיד' מטמא כ'ג'ל' - וכמו' ב'ג'ג'ל' ד'ס אלור ב'ג'
 ל'ל דהדס הוא ח'פ'ס' ד'ג' היא ד'ח' וג'ס בזה ח'מ'ר' ח'פ'י לח'ק'
 ד'ח' הוא ד'ס הוא ס'ל דלח' דרכה לראות בחה' וע'ג' ח'ן ח'ן
 טחא רק מפלח ד'ג'ט' במקור ובגל' - ולרבנן ב'ן בזה וכן בזה ג'ס
 הדס טהור דס'ל דמקור ח'נו מטמא ב'ניעה דיד' כרבי וע'ג' ח'מ'ר'
 דלח' ד'ג' אלל ד'ח' וע'ג' ג'ס הדס טהור ואל' לפי מ'ס דהדס בעלמו
 ח'נו טחא רק משום ש'ג'ט' במקור ובגל' - ח'ל'ג' ח'מ'ר' דלח'י בחה'
 דשיע' והדס ב'ח'ן בחה' הרי לא נ'ט' הדס במקור רק בחה' - הא
 ל'ק'מ' דיל' דהדס ובחה' מש'ב'ט' נ'ק' אחד וכשנמלח' בחה' נ'טמא
 ג'ס הדס ש'ב'ט' - וע'ג' ב'ש'ט'ס' ל'ג' ב' וב'ג'ל' ר'פ'ט' מה' ח'ל'
 וי'ס' ח'מ'ק' ב'ן דך דהבא להח'ס'ט' בזה - ומעשה נחברו לנו דברי
 הר'מ' ש'ב'ט'ט' למעלה ח'ח' ס'ו' וכל דבריו הם ב'רו'יס' ומבואר'
 ב'ח'ג' דמ'ס' ב'ה'ל'ה' י'ג' במפלח ח'ח' כו' וח'פ'י' נק'ט'ה' כו' וגמל'ח'
 מלחא ד'ס ה'ה' טהור' שח'ן זה ד'ג' אלל ד'ח' הי'ט ח'פ'י ד'ג' דב'ב'רי'ה'
 דלפליגי בזה ח'ק' ורבנן - והנה ח'ל' ודלח' האשה טהורה וח'פ'י' הוא
 ד'ג' מ'ח'ס' מפלח דלח' דך רח' ב'ן ח'ל'ס' היא ח'נו טחא דלח'
 זה ד'ג' לכוונה ד'ס הדס טהור - וכמו שחברו רבנן טעם זה ב'ב'רי'ה'
 לכוונה זו וח'מ'ס' למעלה וב'ה'ל'ה' י'ד' הביא דין דח'ח' קדושה
 וד'ס אלור ד'ס האשה טחא דכיון דפלי פלויי ח'ו ליכא למימר דלח'
 דרכה לראות בחה' ובמ'ס' למעלה ד'ס ח'ל' היא ד'ס אלור הי'
 ח'ל'ג' דלח' ד'ג' ח'ל' ד'ס ח'ח' וח'ל' ב'ס ח'ח' כמו דלח' ד'ס מכה
 חמס' כיון ש'מלח' ד'ס אלור זה מוכרח ד'ס ג'ה הוא וע'ג' ח'ל' היא
 טחא - וב'ה'ל'ה' ט'ו' כ'ב' לטור בשפורה מפלח דלח' דך רח' ב'ן
 ב'ן וח'מ'ט'י מקד' דב'טרה דלח' ודלח' ד'ס ג'ה הוא וב'ה'ל' קי'יל
 כרבנן דר'ס' ב'פ' יולל דופן דהדס טחא דמקור מקומו טחא רק
 האשה ט'ורה מקד' דב'טרה ד'כ'ע' ש'ח'ל'ה' כ'ד'ג' ד'ש'ט'י' ר'ח'ח'
 וב'ס' כ'ה'ב'ח'ל' למע'ל' - והרי כל דבריו ב'רו'יס' וגמ'ט'י' וח'ן כ'ס'
 קוש' כלל - ג'ס מה שהקשה הגאון מוה'ר'ג' ב'ח'כו' - כ'ב'י דלפי מ'ס'
 הר'מ' ב'פ'ל' מהל'וח' מ'ח'מ' דמקור מקומו טחא ח'ל'ג' במפלח ח'ח'
 מלחא ד'ס הרי הדס טחא ולמה לא הוכיח הר'מ' דין זה מלח'ח'
 ד'כ'ס' נ'ח'ק'ו בזה ח'ק' ורבנן ל'ח'וק'מ'ח'ה' דרבא ע'י'ס' והוכיח
 ב'ס' ח'י' ק'פ'ח' - ולפי מה שביטול למעלה לק'מ' דפ'לוגתא דח'ק'
 ורבנן כלן חליבא דרבא ע'ס' פסק' כל הר'מ' ב'פ'ל' מה' מ'ח'מ'
 ה'ס' ב' ע'ני'ס' נ'כ'ר'יס' לא ק'ב'ט' ח'ל'ג' ד'כ'ס' ח'ח' מ'ח'מ' ח'י'רי'
 ד'ג' מ'ח'ה' וכו' פסק' דמקור מקומו טחא כרבנן דר'ס' ב'פ'
 יולל דופן חמס' כלן ח'י'רי' ב'ד'ח' וכו' פסק' הר'מ' כלן כרבנן
 ד'ס הדס טהור וע'ג' ח'פ' ב'ג'ג'ל' ח'ח' ג'ס העט' שח'ל'ח' רבנן
 ב'ב'רי'ה' דלח' זה ד'ג' לכוונה זו לכוונה ד'ס הדס טהור ובגל'
 וח'ל'ס' הנל' פל' כ'ז' :

כב ר'ן עשה דבאר נחברו לנו דברי הר'מ' הגל' עשה נחא
 י'י'כ'ט' ב'ג' דברי ה'ה' ב'ח'ס' ש'ס ד'ג'י' הר'מ' ה'י' המימ'ח'
 ד'ר'י' ב'ס' רב'ג' ח'ח' ק'וש'ט' ס'ו' מ'ח'ה' ש'ק'ס'ה' ס'ו' הר'ב'
 השולל ב'ס'ט' ס'י' ק'פ'ח' דלח' ח'פ'י' כ'פ'י'ט' פלח' ב'ס'ט' מ'כ' דש'פ'ר'ח'
 ס'ה' דלח'כ' חליה' משל'ג' ב'ר'ג' דלח'י'רי' בפלי פלויי - וליכא חליה'
 וב'ב'ח'ה' למעלה ח'ח' ס'ו' ע'י'ס' - חמס' לפי מ'ס' ח'ל'ס' ד'כ'ס'
 כ'ב'ח'ח'י' לפיל' ח'ח' כ' דב'ך ח'י'ב'ע'י' דש'פ'ר'ח' יל' דהטעם הוא
 משום חליה' ע'י'ס' זהו לפי גירסתו ב'ס'ס' ב'ב'רי' ר'י' חמס'
 ל'ג'י'

לג' היה הכל נאמר דלית כלל הני טעמי דחילתה ועיקר
החילתה בשופרת הוא משום דלחין דרך רח' בך ופשיט לי'
ר"ז דטוריה קטעם הכל וע' מקשה לו ממימרא דר"י בשם
רשב' משום דס"ל לסברא פשוטה דלחין דרכה של אשה לראות
בחת' וה' סבור דגם היכל דפלי פלוני ג"כ לחין דרכה לראות
בחת' ולפ"ז דומה ממש חת' לשופרת ופסיר מקשה מוע' ו
וע' משני לו ד"ל דלפ"ה דזה סברא פשוטה דלחין דרכה לראות
בחת' וזהו בחת' דשיעא חבל היכל דפלי פלוני כבר אפשר
שחללה בחת' וכמ"ס למעלה חות כ' גס הרי יס כחן הרגשה
דס בבשרה כיון שהדס נוגע בבשרה מהל"כ בשופרת לחין דרכה
לראות בשופרת ולחין דרך רח' בך דכפי הדרך שהגשים רואות
הם מרגישות ויבה דס בבשרה וכמ"ס למעלה ח"א ואחרונה
לפי דבריו הדבר מוכרע כנ' ה"ה הכל' דלפי גרסתו דמימרא
דרשב' חייבי בחת' דשיעא וס"ל לרבנ' דדרכה לראות בחת'
כמ"ס בש"ס א"כ יקשה על רבא דאמר דכ"ע לחין דרכה לראות
בחת' ופליגי במקור מקומו טמא ולמה הולך לזה ומ"ס לא הונח
לו בדברי חב'י דאמר דפליגי בזה אש דרכה לראות יא לא דהכי
צדיק טפי דשעיר י"ל דגם ח"ק ס"ל בדין מקור מקומו טמא כרבי
וכרבוותיו דק"ל הני וכמ"ס למעלה חות כ' ואל' דזה ס"ל לרבא
לסברא פשוטה דלחין דרכה לראות בחת' ולא מסתבר לי' שיהיה
חיות מ"ד סיפור להיפך הא ליתא דהא חזין דרבנ' ס"ל הכי
דדרכה לראות בחת' כנ"ל . וא"כ כבר אפשר סיפור גס ח"ק
דברייחא הכי . אונס לג' ה"ה ח"א דלרבא כ"ע ס"ל דלחין דרכה
לראות בחת' וליגא למ"ד סיפור להיפך והך דרבנ' חייבי בדפלי
פלוני דבהא ודל' דדרכה לראות בחת' וח"ס . הנה עד כה ביארנו
כל השיטות שנאמרו בשוני' זו דר"פ האפלה . ואך קי"ל לדינא זה
יבואר לנו ח"ה בסי' קס"ח . חולס זאת נחבאר לפנינו דגם מלן
דסבר דהרגשה הוא פהמ"ק או יעזוע נופה . עכ"ז אש לא הרגישה
בזיד"ג בבשרה מפאת ד"ל המעכו ה"ה טוריה מטעם דלחין דרך
רחיה בך כנ"ל . ואי ליכא ד"ל המעכו הרי בודאי הרגישה
בזיד"ג וזהו אש נאמר כמ"ס בחקירה הקודמת חות ט"ח

שגל להדי' לחין עיין שם . חתום חי אחרתו בבח"ג יל'
גס בזה דלחין דרך רחיה בך ואך אש הרגישה בזיד"ג ולא הרגישה
בפ"ה דזה חל' בך פלוגתא דרבנ' וחס' וכמ"ס בחקירה
הקודמת לחת' אמרינן דלחין בקיחין בפהמ"ק וכמ"ס למעלה
באורך . ומעשה נאמרו דברי בן המחבר ט"ב במה"ס סימן
ק"ח וס' ק"ט שכתב שם לדעת הה"ה דסברא לי' דחרתי
בע' הרגשה פהמ"ק והרגשה זיד"ג בבשרה רק שנדחק שם
להוליא זה מקרא דבבשרה גס כתב שאינו מוזכר זה בשו"ס
עיין שם . ולפי האמור הנה הוא מוזכר בש"ס דכל עיקר
מה דמסביר' חת' או שפושת הוא מטעם דלא רחיה דרך
שהגשים רואות והוא מה שלא הרגישה בזיד"ג וכמ"ס למעלה
חות כ' . חולס עיקר ההרגשה הרי מבוחר בדברי הר"מ בפ"ה
וברס"ח דדרך כל הגשים שיש להם ופחות שמרגשה בנופה
בצח וספה מיוחדים כמו משהקא מעטסה מושחא בפי כרסה
וקן הוא באצח בומה"ו כידוע . (גס לישנא דש"ס בריש מכליתין
דף ג' ח' ישינה נמי אבז' לבעה מחשרי כו' מסייע לדבריו ע"ס)
וזכו הרגשה האמורה בחירה לדעת הר"מ וכמ"ס ה"ה שם לדעתו
ועיין לקחן סימן קס"ו בשופו הוכחתי דגם הר"מ מודי דגם
זולת המיוחדים כנ"ל הוי הרגשה בפ"ה או בזיד"ג עיין שם .
ובש"כ ל"ל דכל הני שמע' לה מקרא דבבשרה . וכמ"ס בש"ס
ר"פ הירוש' דחרתי ש"מ והוא משום דיסוד הדבר הוא שמחלה
דרך שהגשים רואות וכל שלא היה כן לחין או דרך רח"ה
וטוריה מה"ס . ואעתה לפי"ז י"ל דהפחא בומה"ו שאין הגשים
בקיאות בפ"ה וכמ"ס בחשבונו שנות יעקב בשם מהרש"ף הרי
רחיה דרך רח"ה תמיד וטמאה מה"ס . וגם לדעת הר"מ
ז"ל דזהו דוקא כשרואה דס בשפז דרך שהגשים רואות בשעת
וסתן או י"ל הרגש רב בנוסן וכנ"ל . חולס אש מולאת דס מועט
ע"י בדיקה גס ההרגש בנוסן הוא מועט עד ש"ל שלא הרגישה
בזה ומוקלן דס לבוא בהרגשה וטמאה מה"ס וזה הכל' בספק
היה בענין ההרגשה וח"ה להלן בבואור השו"ע יבוארו לנו כמה
פרטים בזה עיין שם :

סיימתי בעזרה פתיחה כוללת .

על יורה דעה הלכות נדה

מקשה זהב

שפתי חכם

קפג א באונס - ע"ז ובה לאסוקי דלא נישא דבאונס פי' דלא נישא לה בירידה הדם ובירידה היינו דניחא לה בירידה הדם ממנה ע"ז והרפואה מהחול' שה' לה מקדש וכמו שאמרו בזה"ל לענין הכשר לזבין ובשאר דוכתי טובא לזה קמ"ל דזה חיוט דכלן חין טוס סברא לחלק בין היכא דניחא לה להיכא דלא נישא לה וחין מהאידך להשמיטע דין זה 'אמנ' פי' דבאונס הוא שראשה שלא נפאה הטבע שלה כ"א דבר אחר גרם לה שחרה כמו קפ"ה וכדומה דבזבז אמר' דלא נטמא באונס וכמ"ס צוב"ס פ"ב ד' דרכים בודקין אה הזב ע"ש ובגדה ל"ה ח' דרשין לה מקרא מבשרו ולא מחמת אונסו אמנ' זה דוקא זב אבל נדה וזבה אפי' באונס טמאה וכמ"ס בש"ס ל"ו ב' ע"ש וער"מ רפ"ה דה"ה חס רחשה בהמה חיה וצוף מהשסקין זה ע"ס זה וחמדה ורחשה דם היו מחמת אונס ע"ש 'ולבאר' ל"ע דזב דברי ר"ה בפ"ב דזבים אולם ח"ק שם פליג ע"ז ובפי' המסנה להר"מ שם דחין הלכה כר"ה וכן נראה מדבריו בח' פ"ב מהל' מח"כ ע"ש 'ובאונס' נזיר ס"ה ב' ד"ה בשבועה מובאר מדבריהם דלח"ק חס רחא חיוט ואשה נזקקים מיקרי מחמת אונס ואם רחא בהמה ח' וצוף לא מיקרי אונס ע"ש ובדברי הר"מ ל"ע ו"ש ליישב חך חין רזוי להלריך בזה כי ככלן ליכא נ"מ בזה דגם מחמת אונס טמאה חך לענין קביעות ואפי' חילוק בזה דכל וסה שמחמת אונס חיוט וסה כח"ס בש"ס קפ"ט ס"ז וס"ד ג' ע"ש ואם נאמר דאם רחשה מחמת חיוט מיקרי אונס חיוט קובעת וסה ע"ז וזבה הי' אפשר ליישב מ"ס בש"ס ד' ב' כ' היכא איהא ח' ח"ל דם חיוט רחא וסה שם הר"ן בח' נזיר נ"מ בזה דח"ל דם חיוט טבור דהא הטעם לנישא לריבה לישב ז"ל שמו מחמת חיוט רחשה ונזקק ליישב שלא אמר ר"ח דבר זה לענין דין רק להראות חלומה וזה דוקא 'בס' הנה' הנ' שכתב ד"ל דם חיוט טבור ובשבועה לנישא חייש' שחא נאמר עמו ד"ע ע"ש הוא הטעם מאוד דמחיה טעם נטור דם חיוט מחמת דק"י"ל דאפי' באונס טמאה ' ובדברי הר"מ הנ"ל מובאר להד' היפך זה וכ"כ דעה כל הפוסקים 'אונס' לנו"ש למעלה ח"ס דאם נאמר דמה שראשה ע"י חיוט מיקרי מחמת אונס ח"כ איכא נ"מ בזה לענין קביעות בזה ובג"ל ועיין מ"ס בזה לקמן סי' קפ"ט בס"ס ס"ט ע"ש ועי' מ"ס בפתיחה לקס"ט צוב"ס ט' אור' ב' :

ב אעפ"י - שלא יא' - ע"ז מ"ס לענין בש"ס קפ"ח מדני' חלו לא ידענא מורו דשם לא נזכר כלל מדני' זה דמשמא צמים כבחון וח"ל כחון למ"ס הרב שם בשם הרגישה כו' ובדקה ולא מלאה כו' הא ליהא דהא שם לא פסק הרב כלום ויותר הי' לו לזיין לרס"י ק"ך דשם נזכר דין זה בפסק הלכה גם לפי הטעם המבואר שם לא ח"ל מדי' בדין זה דמשמא ח"ס שלא יא' לחון ע"ש 'ויותר נראה שכוון למ"ס טבור כחן דמח"ה חיוט טמא רק ה' מיני דמי' - ועתה התמירו ח"ל לנשוא כל מראה ארוס ע"ש בטור (והביאו בס"י כחן ח"ל) והמחבר השמיט כחן דמי' אלו שסמך עמ"ס בש"ס קפ"ח דכל מראה ארוס טמא ע"ש 'ואם נגיה בדברי הט"ז דמ"ס עיין רס"י קפ"ח כו' ל"ל באוק ס"ק זה ח"ס שפי דקאי טל דברי הטור הנ"ל וע"ש ונ"ש צבאור דברי הטור ז"ל הטור בקיבור מהחילה הביא דין נדה וזבה מה"ה דבימי נדה חס רחשה אפי' רח"י ח' טמאה ז' ימים חך ח"ל להיחם נקיים דלפי'

קפג א ממקורה - ע"ז דרשה זה הכח' הוא בחו"כ הובאה ברי"ף פ"ב דשבועה ובירא"ס פ' חטוקה דין וז"ל ע"ש - וע' חוס' י"ז ע"ב ד"ה ודוס אשר לפי הנראה לא היה למראה עיניהם החו"כ הנ"ל - אך מ"מ כיוונו אל האמת שאין שום דם טמא חלף מן המקור ודרכו מעתה מקרא הנ"ל ע"ש :

ב והוא שחגיג' ע"ז חו"כ ח"ס חוס' נ"ח ח' דאפי' ודלי לא הרגישה למאה מדרבנן אולם רס"י פי' שם הטעם דטמא מדרבנן משום דחיישין דלמא חגיגה ולא חגיגה מביאר מזה דלי ודלי לא חגיגה טבורה גם מדרבנן - וכ"כ מח"ס שם שהביטו מן מפרש' - אמנ' מדברי הר"מ צפ"ט וטוס"ע לקמן רס"י ק"ך נראה דס"ל כהוא"ע ע"ש - וכ"כ דעה שאפי' הסוסקים ובדבר האלמנה בזה צפ"ה ע"ש - גם העלה שם דמח"ה אפי' ידוע בודאי שילא מנוסה כל שלא הרגישה הי' טבורה דעם מהר"ל ודלא כס"ט ע"ש נאור' - וכן מאמ' דעה הס"ך כחן שכתב ע"ד המחבר דהוא מח"ה חל מדרבנן טמא ח"ס שלא הרגישה והמ"י בספרו הו"ס כחן דהמחבר חיי' בראשה טיפה דם כחדל ובכ"כ אפילו מדרבנן טבורה דבכתמים צפ"י כגרים וצוד עיין שם ' והר"פ כחן דמה דבריו דהא דבש' בכתמים כגרים הוא לאסוקי מספק מחללה אבל חס ידוע ודלי שילא מנוסה פשיטא דלפינו צפ"ט טמאה משום כהם ובע"ל ל"ל דמה שכתב המחבר והוא שחגיג' כו' הוא מח"ה וכמו שכתב הס"ך ע"ש - ומעשה ממילא הדבר מובאר דלפי' ודלי יא' מנוסה חס לא הרגישה טבורה מן התורה כנ"ל :

ג בחדל - ע"ז דה"ה נחום ומדין הורה כן הוא ובדקן צפ"ט יוא' דוק ומשמאין צפ"ט - וכ"כ רס"י ב"דף י"ד ב' ד"ה ח"ל ר"ח ובדף מ"ב ח' ד"ה ונשוא כשהו וז"ל בר"מ רפ"ה ובה' נדה להרמב"ן רש"י ובה' בחר"י ר"ס חין שומדין ומ"ס הס"ך צפ"ט הנז"ל הן המה דב' הנמ"י רפ"ט צפ"ט רבי שמה ע"ש - וכ"כ פסוק מאד ולא הולכתי להלריך בזה ר"א להוליח מלב התענין בהשו' כב' שפסק בזה ודעוהו לומר דהא דתנן בר"ס יוא' דוקן דמשמאין צפ"ט לא קאי רק אוב ולא חנה דבגדה מה"ה חיוט טמא בשפי' חמה דלמחר' דלמחר' מקור דחין דרך דם המקור שיר טיפה חמה נלמד ומה שמשמאין עשה בשפי' חמה הוא מחמת דר"ו שאפי' רואות ע"ד כחדל כו' ע"ש ומחייב חין נעלם ממנו דעה כל הני רשואה הנ"ל ומ"ס ר"א ח"י טיפה דם כחדל כו' פי' בחר"י שם ובד"ן פ"ב דשבועה ומחייב שם דה"ס דבריו' מרובה י"ל שחא ג' רמז' הן צ"י ימים רק שחשבוהם דם צביה"ס משא"כ בשפי' דם כחדל דוודאי חנה רק רח"י חמה עכ"ל החמירו ע"ש לישב ע"י ז"ע ע"ש ' גם י"ל כמ"ס הנ"ל דה"ס דמדינת כטמא"ה צפ"ט כנ"ל זהו ידוע שכל מן המקור ובגין שהרגישה (דכע"כ בדי' חיי' מדין הורה) חל היכא כחן ידוע חס ב"ז מן המקור יותר מהחבר לומר שחא מן הגדים כמ"ס בד' מ"א ב' מקור שדוע צ"י טיפין כו' חל חקא חיוט משלח חס וצד"י מן הגדים ע"ש ועכ"ל החמירו ב"כ' גם בזה לישב ע"י ז"ע ע"ש ועיין בש"ס סק"ך שחון דעה כח"י והביא רח"י מהוס' נ"ב ב' ד"ה ג' גריסין דנראה מדבריהם שם דחין דרך חס' להראות פתח מנגרים ע"ש 'ובחי' למ"ס ז' סיים הס"ס דבר

ד' ר"ץ - ע' ש"ך דמח"ס ח"ז' ז' חלל לזכר גדולה והיינו שגדלה
 ג' רחיות בג' ימים רשעים בחוד י"א יום שני' דנה
 נגדה רק חול' החמירו לשלום חב' ז' וחפ' בשיעור דס כחרדל
 ומ"ס דברי העפ"י ופלוטנה הר"מ והפוסקים הדברים ארוכים
 וכבר נחשבר לנו כפח' כוללת ע"כ בחבורה וע"כ לא מוצר כל
 רק בקצרה בכדי לבאר דברי הש"ך - הנה דעת הר"מ הוא דמעת
 שמהלכת האלה לרחות דס תחמיל לחבוב ז' ימי נדוה וי"א ימי
 יציבה וכן תמנה לשלום בין רחאה בבס בין לא רחאה בבס
 חשבון זה לא יצטל וע"כ תריכה למנות חזון חדיר בכדי שגס
 הראה דס חדע פליזה זמן ר"ה עתה אלס נדוה ה"ה נדה
 אלס בימי יציבה ה"ה זכר ורש"י פ' בעריקין ח' י"א דלחן י"א
 מי יציבה ח"ל הסמוכין לו' ימי נדוה שגדלה בבס דס ובגון
 אלס רחאה בר"מ תמנה ז' ימי נדוה וי"א ימי יציבה ואס שוב לא
 רחאה עד ר"ח שגדלחיו הוי רח"י זו ג"כ תחילת נדה והבס
 דלפי החשבון מרח"י רחאונה הוי רח"י השני' בימי יציבה לא
 חול'י בתר החשבון דלחן יציבה רק אחד ימי' נדוה שגדלה בבס
 וי"עין בנדה ג"ל ח' ברש"י והוס' והרמב"ן בח' השנים
 ג"כ לדעת רש"י והבס דדברי הר"מ בזה הס דברי טעום ושונה
 ע"ס וכן הסכימו רוב הפוסקים עיין בב"י כלן וחוהו שיקשה הש"ך
 על העפ"י שכתב כלן דעת הר"מ והרי רוב הפוסקים חולקים
 עליו ובכל' ומ"ס מדברי העפ"י בש"י קפ"ס ז"ל העפ"י ש
 בימי יציבה כילד כגון שגדלה בר"מ וחזרה ורחאה בצ"י שגס
 עומדת ויציבה שגדל רחאה לזיבה כו' וחזרה ורחאה בר"מ ונש"י
 בו וחזרה ורחאה בצ"י לחודש ולא רחאה בר"מ שלפניו ה"י קצבחה
 לה וס' לט"ו לחודש שגדלטרפין חתה רח"י דימי יציבה להך
 רח"י לימי קצבחה בוסת עכ"ל ובהעמקה הש"ך דברי העפ"י ש
 ט"ס וז"ל כמו שהעמקה - והנה לדעת הר"מ ה"ל רח"י השני'
 כל ט"ו לחודש ה' בימי יציבה חפ"י לא רחאה בר"מ שלפניו לפי
 החשבון מרח"י רחאונה והרח"י הנ"ל ט"ו אינה בימי יציבה
 חפ"י אלס רחאה בר"מ שלפניו דלפי החשבון מרח"י רחאונה הוי
 רח"י הנ' בימי נדוה כאשר מבואר לכל מעיין ולמה הולך העפ"י
 לומר שלא רחאה בר"מ שלפניו ובחז"ל כתב ליישב דברי העפ"י
 דגס הר"מ מודה בזה דמ"ס דיבמי יציבה אינה קובעת וס' זה
 דווקא בימי יציבה הסמוכין לימי נדה שגדלה בבס חבל בימי
 יציבה אין רק לפי החשבון שפיר קובעת וס' דבס ע"ס שטחור
 בזה ודבריו לא חזין רק ליישב מה שהולך העפ"י לומר שגדלה
 שני' שגדלה גס בר"מ בכדי שהה"י רח"י ט"ו בימי יציבה הסמוכה
 לימי נדוה שגדלה בבס - חמס אחי חיקשי עמ"ס העפ"י וברח"י
 ג' שלא רחאה בר"מ ולמה הולך לזה והרי חפ"י רחאה בר"מ
 עכ"ז הוי רחיות ט"ו שחז"ל בימי נדוה לפי החשבון מרח"י רחאונה
 וכיון להלכא הוי דין רח"י זו ודין נדה וכל' פשיטא קובעת
 וס' ככה"ל וחל' דע"כ הולך העפ"י לומר שלא רחאה בר"מ
 ברח"י הנ' דאלס רחאה בר"מ לא קבעה וס' בר"מ ולא נש"י
 לחודש חלל מנ"י לט"ו אלס נדה' נא קבעה וס' נהפלה שחז"ל
 כלן הפלגות שחז"ל דמנ"י לז"ד עד ר"ח בנודש חסר חין כלן
 רק י"ד ימים וחל' הרי רחאה פסס לט"ו פסס לז"ד ובש"י ז"ל
 קובעת וס' הבורח ולא אלס הפלגה רק זו י"ל קצבחה ב
 וס' דוה לרח"י ולט"ו וחל' למה הולך העפ"י שס מיד חלל' דברי
 אלס לשה קובעה וס' בחוד וס' לחאבוי בלחון חזר ע"ס
 הא כבר מצינ' לחאבוי דין זה באשין שכתב מקודם לזה רק
 שגדלה גס בר"מ הנ' ח"ז דלא ס"ל להעפ"י כסר"מ ושפיר הקס'
 הש"ך - חמס יס ליישב דברי העפ"י ע"ס מ"ס הרשב"א בבאורי
 לסמ"ך דגס לדעת הר"מ אלס רחאה בימי ידוה' הגס שלפי
 החשבון הוא ביסס חז' לידוה' השני' להחילת ימי ידוה' ו
 ואחר ז' ימים מרח"י זו מהחילין ימי יציבה ע"ס משה אלס
 טראה בר"מ הנ' דלפי החשבון מרח"י רחאונה הוי רח"י זו בשש
 לימי נדוה' וחל' חסני' רח"י זו להחלה ימי נדוה' והבס הוי
 רח"י ט"ו שחז"ל בימי יציבה ואל' - ועמ"ס ברש"י דבין
 קצבחה וס' מנ"י לט"ו ע"ס - ובפיקר מחלוקה בר"מ עס בארי'
 הפוסקים בזה כבר הדהכיה בזה פ"כ בלכ' דעת הר"מ עס
 נכון ע"ס באורך - הרמב"ן בבלחוטיו פ"כ בזה השהה שגדלה
 כו'

קבעה וסח דהרש' הב' הלא בימי זיבה הסמוכין לימי נדוח
שראחה בהם וכבר מקרי בזה הרשונים בזה שדרכה לראות
מט' לט' מה דינה ואיך חקבע וסח - הרש' ב' בבעה"נ
בשער הוסמוך כחב הינה דרניה למימי מט' לט' לראייה
דכל חדא וחדא קיימא למיכרחה בחוק ימי זיבה רחוק אה
האמטיות כאלו אינן והשאר קובעת לה וסח מט' לט' דקיימי
אהדי בימי נדה ולי חמי בזה ד' ראי' מט' לט' קבעה לה
וסח להפלה. כ"ט ובעי עקירה הלא זימי ובדיקה חלל אמטיות
דקיימא בימי זיבה לא בעי בדיקה ועקירה להו בחדא זימי
עכ"ל ע"ש. והנה בזה שחלוק שם חלק ע"ו וכחב דלעולם מט'
לט' מניין והיינו אס רחמה ה' פעמים כסדר הזה יס כח
ג' רחיות בימי נדה והרש' הב' וסח' הוא בימי זיבה ועכ'
לעולם כן הוא - יוס הט' שיהא בימי נדה אינו נעקר רק
בחלחא זימי - והט' שבימי זיבה נעקר בפעם א' ע"ש. והרש' ב'
בחוה"א בשער הוסמוך ד' קע"א הביא דברי הרש' ב' הנ"ל וכחב
עליו דאינו מחזור דלש א' אינה להודיע להיות רחאה מט'
לט' לעולם. אלא מט' לט' ואיך חקבעה וסח לט' שיהא
למורה וסח' ה' ה' ה' ה' ה' וסח' כחב' הרש' ב' ובקרי
בזה ד' שער ב' כחב בקריה דלש רחאה ב"ח ובע"ו לא קבעה
וסח - לט' לפי גרסאיה הט' עומדת חוק ימי זיבה ע"ש וכי
הרמב"ן בהלכותיו פ"ה דין ט"ו ע"ש. ומענה מוה"מ על הבי'
שחב בפשיטות קובעת וסח מט' לט' ע"ד כל הני רבווחא
הנ"ל ואולי ס"ל להב' דיון שהרמב"ן והרש' ב' חבבו שם אה'
דבזה"א אינן משגיחין בימי זיבה כל עיקר ולעולם קובעת וסח
ע"ש וכי בזה"א פ"ח הלכה פ' ע"ש ועכ' כחב' בפשיטות
דקבעה וסח מט' לט' ומענה א"ס ב"ח מה שהשמיט הש"ך
וסח זה דט' ולא חבבו משום דלחיל לטעמי' שחבב בסק"ט ס"ק
ע"א דגם הא"ג לא אינה קובעת וסח בימי זיבה להקל עלי'
ע"ש ועמ"ס שם - אמנם גם מה שהוסף הש"ך בדברי המחבר
וסח זה דלש ימים ללאורה הוא לא למורה ולא לנדר כחבואר
לכל מעיין. ומה שגראה למור בזה משום דלאורה ה' א"ל דמ"ס
המחבר רוב הנשים יל' וסח' כו' מל' ל' או מל' ל' כו'
אינן ב' ימי וסח' רק הוא וסח' א' וקאי אסח' וסח' של רוב
הנשים שהיא עונה ביטויה וע"ו אחרו בש"ס ט' ע"ב כמה עונה
ביטויה רש"ל אחר ל' רבא אחר ל' יוס ולא פליגי מר חבי
ימי עומדה כו' ע"ש. וא"כ אשכח למור דזה ג"כ כוונה המחבר
דכחב הנשים יל' וסח' שהיא עונה ביטויה כגון מל' ל' (לחשבון
רבא) או מל' ל' (לחשבון רש"ל) לזה הוסף הש"ך באג"ש או
לכ"ה להודיע שהמחבר לא חייב כלן מוסח זה דעונה ביטויה רק
מוסח'ה של אשה קובעת לפי דרכה וכחב' ב"ש וע'.

ב א חלח' ע"ש דלש לא קבעה וסח' מסתחא וסח' כל
ל' וזכרון ל' מקרי של בבעה וסח' - ובכ"ס הש"ג ע"ו
דל"כ היכי משתחא לה אה' שאל' וסח' דלריה בדיקה לנחה
סוסקס הא לעולם יל' עונה ביטויה והאריך בזה - וכדו בקי"א
רש' ליישב דברי הש"ך דלחיל לטעמי' דס"ל לקמן בסק"ט דגם
באל' וסח' א"ל בדיקה ע"ש ולא הופל מחלוקת דהא הש"ך חבב
דבריו כחב ע"ד השור שחבב וסח' וסח' ל' יוס והיינו למור
שבחן ל' מקרי של בבעה וסח' והרי השור הביא לקמן בסק"ט
דברי הרש' שחבב של מלאו ל' לחלוק ע"ד ר"ח שגח"ך
בדיקה ע"ש. אמנם בחמח דברי הש"ך כלן כעוים לבי' וכונתו
לדקדק מדקלי השור שחבב כלן וסח' וסח' ל' יוס והרי כלן
חייבי השור מדין אס מורה לשחב של בבעה וסח' בלא בדיקה
מוכלל דס"ל לשור דגם בזה אמרי' דסח' וסח' ל' יוס וזכרון
ל' מקרי של בבעה וסח' ומסתחא בלא בדיקה והא' דלאורה
יקשה ע"ו מ"ס השור עליו בסק"ט דלש א"ל וסח' זכוכה
בדיקה - אמנם כבר עמד הב"ח ע"ו וכחב דכוונה השור הוא
דלש עדיין לא קבעה וסח' וזמן שחבב ראה רק פ"א אמרי'
דמן שחבב לא תראה עד ל' ודינה חול ל' כיון אה' ש"ס לה
וסח' קבעה חלל אה' שידוע שאין לה קיימיה וסח' כגון שראחה
כמה פעמים בלי קיימיה וסח' בזה מוקי' הסוסקס אי' לריכה
בדיקה וכח"ס בסק"ט ע"ש וכן המה דברי הש"ך כלן דלש ע"ו
לא קבעה וסח' והיינו דעדיין היא בחמחל קיימיה ככל אמרי'
דמסתחא וסח' כל ל' חלל אס ידוע כבר שאין לה וסח' ע"ו

והא אסחמורו רבנן בזה חלל אס' ערה דליכא לערא עכ"ל ח'
בדיקה ואדרכה א"ל לבדוק א"ס כו' והו' למד פי' ברש"י י"ב ח'
ד"ה ערה חלל לחידך פי' ברש"י שם דהא דמחלק' בש"ס בין
ערה לישנה הוא משום דערה חו' לעסוקי בטהרות ע"כ בעי בדיק'
וישנה ללא חו' לטהרות כלל בעי בדיקה ע"ש. לפי' לריון
לכח טהרות הו' אינן חילוק כלל בין ערה לישנה וע"כ כחב
במ"י דע"כ השמיט המחבר כלן ולקמן בסמ"י י"א ולא כחב
בין ערה בין ישנה כמ"ס השור שם משום דס"ל כי האי
פירוש דרש"י הנ"ל וא"כ לריון אינן שום חילוק בין ע"ש. אמנם
דבריו תמוזין דהך פי' דרש"י אינו רק לפי מה דסבר ההם ללא
בעי בדיקה לבטלה כ"ל הטעם בטהרות ומפאה מינו דבעי בדיקה
לטהרות ע"ש בסוג' חלל לפי מה דמסקי' בע"כ שם מלן דמהי
הא לא מהני הא ולפי פי' ר"ח והר"מ וס"י אשה שאל' וסח' בעי
בדיקה גם לבטלה אס' אינה עסוקה בטהרות וגם ב"ל וסח' החמיר
הר"מ דלריכה בדיקה אחר השמיט והמחבר הביא דעמו בס"י קפ"ו
וגם כלן רמז לדעת הר"מ כמ"ס בש"ך סק"ד ע"ש וכי' במ"י כלן
לפי' ודלי' דיש מקום לחלוק בין ערה לישנה. ועוד כראה להטעם
הנ"ל אינה רבווח ביטויה יותר מנערה דבערה יל' כמ"ס בש"ס
שם דיון שחבב א"ל בדיקה גדולה מזו ע"י פרש"י שם ובחוס'
ד"ה מהו משא"כ ביטויה דלש' חביעה לנח ועמ"ס בזה לקמן בש"ך
ס"ק למ"ד ובכ"ס קפ"ה ע"ש. אמנם יותר נראה למור דע"כ
השמיט המחבר ולא כחב בין ערה בין ישנה משום דס"ל כה' הא'
בזה"א שם ד"ה בין ישנה דין' הוא דלש' בזה איסור גדול חלל
מ"מ אסור לבא על הישנה ע"ש והגם שחב' שם כחבו עוד ח'
אחר והביאו בט"ו כלן זהו לדעת השור חלל המחבר ס"ל עיקר
כה' הא' בחוס' - וע"כ גם כב"ל כלן לא הביא רק ח' הא' של
החוס' והשמיט ח' הב"ע"ש וזה ברור בדעת המחבר. ודע דמ"ס
הוס' שם דלאחר לבוא על הישנה כדריהא בנדרים ואמריהם נמשח
האחרונים והוא ע"כ דרוב ל' לנחב בנדרים כלל רק בחמ' כלה
ובכ"מ פ"ה מה' דעמו וכבר עמד ע"ו הגאון מוה"ר ב"ג הש"ס
ופי' בזה"ע ס' קפ"ו ס"ו כחב המחבר שם הבא על יבמה בין
ערה בין ישנה קנה והוא מש"ס ר"פ הע"ג וע"כ שם סק"ד שג'
אע"כ דלאחר לבוא על הישנה כמ"ס בחוס' דנדה מ"מ קנה ע"ש
וזה יל' שם דחייבי לעיין דיעבד וכמ"ס הבא על יבמה כו'
משא"כ כלן דחייבי לנחמיה וסח' בזה עלי' שלא בבעה וסח' וסח'
לנחמיה מורה בלא בדיקה ע"כ השמיט ישנה וכל'.

ב עונה אח' ע"ו הגה דברי האור' דמה הב' מהלכה וכחב
שהוא ע"ד דברי הש"ס ס"פ האשה מ"ב ד' דמבואר
שם בזה"י דל' לפרוש רק אחת עונה ולא עונה אחריה - ומ"ס
הב"ח שיבד דברי האור' דהגם שחבב ע"כ לפרוש רק עונה
אחת עכ"ו המחיר האור' לפרוש ב' עונות שלא מן הדין ע"ש. דקרי
בזה דברי הט"ו דלמה נחמיר מעמינו על מה שמשח בש"ס בזה"י
להיחר ובפרט במידי דרבנן והא דחיל' דדברי האור' תמוזין מחור'
אמנם כאשר עיינתי בדברי הב"ח מלחתי דרך לענמי ליישב דברי
האור' הנ"ל שמהדין כן הוא ואדרכה מוט' הנ"ל הוליה האור' אח'
דיו הנ"ל וכמ"ס בס"ד - הגה הורף דברי הב"ח שיבד דברי האור'
הנ"ל דהגם שחבב ע"כ לפרוש רק עונה אחת עכ"ו רחוי להחמיר
בזה שיפרש ממה"ב ש' שוטח שלא מהדין ומשעס דשחב תראה ע"כ
הק' החמה והא' סבורה דחוי' בסוף ליליה והיא לא חוי' אלא
בחמילה היום או אשכח דהשבור דחוי' בחמילה היום והיא לא
חוי' אלא בסוף לילה הא"ל הלקב ע"כ לפרוש יוס וליילה והיא
ספק לזה מ"ס השור אחר' היכה דלל קיס לה אי' קודם הק'
כו' דיש מחמירין לאסרה כל היום וכל הלילה כו' ע"ש בב"ח.
ולאורה דברי הב"ח הם תמוזין מחור' דלדבריו איך כחב האור'
דלש וסח' ביום דלריך לפרוש ממה"ב כל אחרו היום והלילה שלפניו
והרי אס וסח' בסוף היום למה זה יעקב לפרוש הלילה שלפניו
הרי בזה ליכא למחש להשם של הב"ח הנ"ל יותר וזה למור דלש
וסח' בסוף היום שגח"ך לפרוש הלילה שלאחריו דליכא למיחש דלמח'
חוי' בחמילה לילה והיא סבורה דחוי' בסוף היום כמ"ס הב"ח
כל' - וכמו ק' היקטי בזה"א האור' הובא בהב"ד דלש רגילה לראות
בלילה שורש ממה"ב כל אחרו הלילה והיום שלפניו ע"ש והרי אס
וסח' בסוף הלילה למה זה יעקב לפרוש היום שלפניו לילה למחש
ב' למידי יותר ס"ל להגח"ך שיפרש היום שלאחר' וכלל ולאורה
הוא

הוא שורק על י"ב שעות וכל ע"ש ויכבוד בס'ק' פ"ט • ולדעתו דבריו המורין דהא בזה ג'ע מורו דעבד הוסחות חל' ביום וליה • וי' אחריו כלל דלם וסכה ביום אינה מושגת בליה וכן להיפך • וי'א מבוחר לקחן ס' קפ"ס ספי' י"ג דיום וליה היו ב' הסחות ואין מאטרפין או עס או רואו דין מוסכס מכל השפסות • מעשה הה הוא ז'ל לא נחלה נשאר דעבד הסחות חל' במהלך החמה באחריו שהוא דוחק • והנה לדבריו הכל נכנס בדוחק ע"ס יוסר לדבריו לדעת הח"א הכל נעמד לומר דעבד הוסחות חל' כהני י"ב שעות שדין להיות יוס אכל כמה שהיוס עודק על הלילה דמי כללה ואם רחצה בהם דינה כמו שרחצה בליה לכל דיו • וכן להיפך כלל רחצה בליה בשבת כמו שהלילה עודפה על היום הוי כאלו רחצה ביום לכל דיוי הוסה ודבר זה מבוחר בטוול לכל מעיין • וחו יקשה לדבריו הא דתק כיחה למודה להיות רוחה עס הקן כו' דלשורה כל הלילה בדרחו' בסוף לילה כמ"ס דש"ס שם אחרון דח"רי ביומי ניסן כמ"ס ה"ס' וצ"א חסד' בליה דבניסן קודם ה"ס שיד' לילה כלי' • חמס הרי הוי כיחה למודה כו' דנשמע עקר רחצה כ"פ • מעשה נחו חק חס רחצה בסבה ונשכס ואחר קודם הקן חסרי' לה בניסן כל הלילה וכנ"ל • והא ליהא דהא כהני ג' חדשים הוי קודם הקן יוס ממש ואדריבה ח"א קח מהלילה שיד' חל' היום לדעת ח"א הגל' וא"כ מהרואו לו לאסרה כל היום ביום ניסן ואם נאמר להיפך כמ"ס כיחה למודה כו' ח"רי ביומי ניסן ויורינו כרחצה ביום' ואחר בניסן דהקן דחסרי' לה ביוצי המזל כל הלילה וחולא • וגם זה ח"ש דביומי המזל חסורה יותר מליה לחס לדעת ח"א הגל' • ח"א כל הול' לש"ס לומר דליה חסורה רק ביום וזו בליה ובמו שנקבץ הפוסקים ע"ד חסד' הגל' • והו לדבריו ה"ס' הגל' ח"א ח"א נאמר דמ"ס דש"ס דליה חסורה חל' ביום ול בליה כלל ח"רי ביומי ניסן דוחק • כנ"ל יקשה קוד' הפוסקים הגל' דלמה זה הלו בש"ס דין זה ביום וליה דגס ביומי ניסן חס וסכה בליה חסורה גס ביום דהא מעה"ס קי"ל דימחא הוא ויהא חסורה עד הקן וכל וכל עיקר ח' הש"ך על קוד' • זו דש"ס ח"רי ביומי ניסן כו' • וכ"א חס נאמר דביומי ניסן היום חסורה ח"רי מעה"ס עד ע"כ • חמס חל' ה"ס' דגס ביומי ניסן ח"ש שיד' קודם הקן עד קשעה דקל' וכאמור ובעיקר הדבר מה שנחשקה ה"ס' דלמה חלו ענין הוסחות בקן החמה רחיו' נחש' • מוס כהני ס' כ"ד חס' ע"ז • דהקדו"ל הוא המעמד עונה הלילה עד הקן מכוס שחין בקיאים בטעמי' ואחרו למיטע' וכמ"ס דש"ס דמליה לשנין כל המלות ששטת' ביום דלמחילת ח"ל לעשוקין עד קח מעה"ס הגל' והיה כלל משכו חול' להחמיר ע"ס דבריו והס המורין דכיון דמעיקר הדין מעה"ס ימחא הוא ח"א למה אמרו דלם הוא רוחה קודם הקן אינה חסורה רק בליה ומוהרת ביום והרי ביום מעיקר הדין חסורה ימחא הוא • הנה מבוחר ח"א לקולא אחר דקודם הקן נמשכ לליה ודללא כמ"ס הגל' הגל' דל"ק קן רק להחמיר חלום העיקר בזה חמ"ס בנר"ס סק"ד דעיקר הוסחות חל' במהלך החמה ואין בזה שום דוחק כלל וכמו שציה בנר"ס סס מליחא בשעמח ע"ס • וידיון דעם הח"א הגל' עמ"ס בזה כנ"ל סק"ב ע"ס • ומ"ס הש"ך ביטוב דברי האר"ז דדוקא בלחש ב"ז וסח קטוב בליה שעה ח' רוחה לו חס חסרי' לה רק חוהה עונה אכל ח"ל לו קביעה וסח לשעה כי לפעמים ח"א רוחה בחמילת ח"ל ופעמים בשיוס הוי כל היום שעת וסכה ואריה לפרוש עונה חסח מקודם • זה שורק דבריו • חלום ח"ל לזה עסס נכון ולכחורה הוא נגד הסבדל דלם קשעה וסכה לעולם בחמילת ח"ל ח"ל לפרוש בליה לשפיו ואם לפעמים מאחרת לפרוח בחלום ח"ל או כסופו חסורה בליה שלפיו כפי ליי • ולכחורה ח"ל דבר חסורה ורחיו' כיו"ד שצד ע"ז וי"פ מ"ס בזה ולדעתו אין ה' מסיק' לרפאוח מחלח ההמה הגל' על נקלה ומבוחר למעיין ויראה להח ח"א עסס לדבריו ה"ך הגל' עפ"י דברי החיד הגל' כל לאוסק' קחח חגל' בזה דידוע ש"ס ג' עניני פירוש הסחות • ח' שעת הוסה עממו • ב' כריסה סמוך לוסח • והנה ח"ל מורו שריר לפרוש סמוך יוסח ולחמורה חקרה כמ"ס בש"ס • ח' ענין זה דסמוך יס לה ב' פ' חו סמוך לפני הוסה חו סמוך לחס הוסה • והנה בלחש ש"ס לה קביעה וסח לשעה כגון סריח רוחה חמיד בחמילת ח"ל ססקי' לה שחין לריר לפרוש חס עמלה לפני הוסה והוא בליה לשפיו חמס

לפני וסחה ומתרחק לאחר וסחה' ולפנימים הוא להיפך' ופי' בשם' דברי ר"ה דהא דלמחר לאחר וסחה והתירה לפני וסחה חזירי בדיניה למחיו בסוף ליליא דהלילה כולו מיקרי שעת וסחה ככל' וסחה' חמר ר"ה דלמלכד שפירא חסורה כל הלילה מפאה שפיה שעה וסחה' ממש עור דריך לפרוש ממנה עונה אחת מפאה לוסחה' וסחה' לחד פרשה עונה זו היא אחר שעה וסחה וחסורה כל היום שאלחזירי וממשהס דכיון דרגילה למחיו בסוף ליליא חיכה למיטעי בזה שמה היא רוחה בחצילה יממה וממ"ה הב"ח ככלל לכל היום שלפני לילה זו מותרת דכיון דרגילה למחיו בסוף ליליא ליכא למיחש למירי להיוסם שלפניו והא דהני' דרי"ה לוספה לפני וסחה חזירי בדיניהם למחיו בחצילה יממה דכל היום עולו הוא שעה וסחה ככלל ומלכד זה דריך לפרוש ממנה הלילה שלפניו משום דליכא למיטעי בזה וככל' חולם כחש עבר היום ומתרחק בלילה שאלחזירי דשם ליכא למיחש למירי וככלל וחזר רבא ע"ה הלכה כר"ה ופי' פירך ומי חזר רבא הכי והלמחר רבא שעה מאי ליה עונה אחת למיחש למירי וסחה' דלמחר רבא שעה וסחה חין מהלכין ללמחר' לחקרה דוורחם דמסבירא חסורה לשמש בצעונה הוסח ממחר דהחוקק לרחוק בצענה זו חיכה למיחש שמה הראה בש"ה וכל עמה שחלצו ללמחר' חקרה דוורחם הוא לאחור קודם שעות וסחה וממ"ה בביריחא חזרה"ט' סמוך לוסתן ע"ה פריש רבא דשעה לחמו בסוף לוסתן דריך לפרוש' ומתעה לפי' שב אין מחלוק בין וסחה בחצילה היום או בסוף היום עכ"ה דריך לפרוש הלילה שלפניו דכל היום הוא עונה הוסח ככלל והלילה הוא עונה סמוך לוסח ופי' הנובוחר בדברי ר"ה בבירייתוהו הכל חינה לריכה לפרוש כלל עונה סמוך לוסח כ"ה עונה הוסח עמלו חסורה יומ"ה לא חש הלילה שלפני הוסח כ"ה ברגילה למחיו בחצילה וממ"ה ומתעה דשמה וסחה בלילה וה"ה עונה הוסח עמלו וממ"ה הב"ח וככלל וח"כ חיד פסק רבא כר"ה והא חיבו ס"ל דלריך לפרוש עונה סמוך לוסח מלכד עונה הוסח עמלו וככלל וע"ה משני ל' לא חוזה עונה ור"ל דחין ליסור כ"ה בצעונה הוסח עמלו דמח"ה ומתרחק לשמש שפי' בשעה הוסח ור"ה שמה הראה וממ"ה בש"ך סי' ה' ע"ה' ח"ה' אשמועי' הא דבירייתוהו דמירכבין חסורה בצעונה הוסח וחאסובה חקרה דוורחם וממ"ה סמוך לוסתן דמשמע דלמחר קודם שעות הוסח וככלל דווקא קמחר סמוך לוסתן והייט חס וסחה בחצילה היום או אש"ה לה ג"כ בלילה שלפניו ממחה חס עונה אבל חס וסחה בצמנע' היום חס חסורה רק חזרו היום בלבד וזה הכל"ט סי' טו"ו' ו' ולדעתו הוא נכון וזכור וסחה' ולפי' היוולט לו מסובי' זו דבזה כ"ט מורדו דל"ל לפרוש כ"ה עונה הוסח עמלו אך חס וסחה החילה הלילה לריכה לפרוש ב' שעות עונה הוסח עמלו ושעה אחת לפני הוסח ומפאה דליכא למיחש שמה הוא עונה הוסח עמלו' וזהו מה דהני' דרי"ה חוסרה לפני וסחה ומתירה לאחר וסחה וכן חס וסחה בסוף היום או בסוף הלילה לריכה לפרוש ב' שעות עונה הוסח ושעה אחת חסרה הוסח משום הכל' חזרו דהני' דרי"ה חוסרה אחר וסחה ומתירה לפני וסחה' ומתעה נחבירו לנו דברי האו"ה ודבריו המה דברי הש"ס רמז דהאו"ה לא נקיש כ"ה חזון ח' מהמנוצר בש"ס והוא דרגילה למחיו בחצילה יממה חס בחצילה לילה ועכ"ה כתב דלריכה לפרוש עונה אחת מלפניו' וחס"ה חס וסחה בסוף חס וסחה' לילה לריכה לפרוש עונה אחת מלחזירי' וככלל ולפי' חס וסחה לרחוק בצמנע' היום או בצמנע' הלילה דהשאה ח"ל חשג עונה הוסח ח"ל לפרוש רק עונה הוסח עמלו ככלל וחס האו"ה מודי בהא ולא סה' דלריכה לפרוש כ"ה שערק' הכי דהני' בחצילה היום וממ"ה דבריו לוסתן ממש דלמחר ממש דלמחר כדשם בסוגי' הכלל' ופי' דהני' דרי"ה בבירייתוהו למחיו בחצילה יממה או בסופו ככלל ועל פסוק' זו כתב האו"ה דלריכה לפרוש בבכ"ה כ"ד שעות והא דליי כ"ה וכדבברנא הדבר בחר היבס בש"ד וע"ה עוד ממ"ה בזה להלן בש"ד' עוד הביא ה"ה דברי האו"ה שכתב דשעה הוא י"ב שעות והב"י דמה חזרו מכללה דברי האו"ה והב"י כתבו דנעלם ממב"ה כי סוגי' דר"פ היריקה סי' ה' דמבוחר שם בש"ס להדי' כאל' הכלל' ופי' דמה דבירייתוהו וקיים דברי הב"י הכלל' דכאן חין ענין למחר דחשב' י"ב שעות דממ"ה חס החמר דחשב' י"ב שעות ממש שרגילה לרחוק וחילק ח"כ יכול להיות שחשה חסורה בלילה שאלמחר הוסח וסחה' מידרה בצעונה הוסח עמלו קודם העת שפיה רגילה לרחוק וכן חס חלמך

[illegible]

ח אבר לא בוססחוס הגוף עש"ך וכיחול ליישב גלח היקפי עמ"ה
הרב כחן דוסח הגוף חניה חריבה לחוש חלח לשעמו
וגקמן ס' קש"ט סעיף כ"ה מבוחר דגס בוסח הגוף הוססח לכל
עונח הוסח : ועז"ה' ה"ך דבחן חייירי גלח קבשה וסח רק
לפיכוחן לחורח ולא לחון ידוע חלח חס קבשה וסח הגוף לחון
ידוע וכוון שז"ל הוססח ב"ח החלח דס בזה כשיגיע ב"ח חריבה
לפוסל לכל עונח הוסח וכו"מ סבספ"ט : חמנס ח' זה חססר חלחמו
דבדירי הרב : חלח דבדירי הרב"ז שטמנו מקור דין זה חלח לומר
ככל דבהדיח מבוחר דבדירי דלפ"י שול וסח חקון לחון ידוע עמ"ה
ח"ל לחוש כ"ח בבעס היסח לחור וכבר נחקשו הב"ח והט"ז לקמן
בסבספ"ט ס"ק ל"ט ועמ"ה שס :

ו' יא' אשה שמתנה וסבה - ע"ד לקמן בס' ק"ט הביא דברי
המע"ל שספק ע"ד הרב כהן בסותר למ"ס שס -
והנהגה לש' הנראה מדברי המע"ל (ס"פ האשה) פי' דברי הרב כהן
דתינוק שידוע שיש לו וסח בנ"ח כ"ק בעצמים היא מקדמה ב' או
ימינו שהיו נסמכים ללחוד בנ"ח לחוד והוא יראה שכן וכו' וכו'
ור"ל או לחת ב' ימים שהיו סוחרה בנ"ח וכו' וכו' לחוד וע"י פסק
הרב שצ"ח להפוך כל ה' ימים שהיו רוחה בנ"ח - וע"י הקשה
המע"ל דהא הרב פסק בשק"ט סעיף י"ג שהעיקר כדעה שניה
הנזכרת אחר החילה הרא' והש"י אינה לריב לפרוש בלא הפונה
האמורה שהיו רגילים להחמיל בזה ואם לא ראהה היה מותרת
ביומם שאחרי' ובזה פסק המע"ל כן בסעיף ו' והוא היה הדעה
הנ"ל שהיה הרב בשק"ט ע"י וכו' וכו' בנ"ח שס וכו' בנע"מ
שס ע"ס - וה"ד שס ה' דפי' דברי הרב כך הוא דמהחילה הי"ל
וסח קצוב בנ"ח ונחל' מהחילה ללחוד ב' חוג' ימים קודם הוסה
והוא חוג' עד זמן וסח וריב' שמהלך ללחוד בנ"ח לחוד והוא
הראה בנ"ח וע"י וכו' וכו' לפרוש היס' שרגילה להקדים בו אבל
לא שרגילה כל ה' ימים והנ"ס ע"ד ש' מנזל בש"ס ופוסקים דאם
היה ללחוד ללחוד בנ"ח ויניחה ליום עשרים נשים אשוריים
ע"י' ה"ל דדוקא בהם שלא ראהה ביום הקבוע לה מקודם וע"י
מוכחה לוח' החדש ונאחז' אש' אח"כ לראה ביום הקבוע לה מקודם
בחדש וסח' החדש וליניה מוכחה לו הנ"ס שלא עקרהו ע"ד' וכו' -
בשק"ט ע"י ע"י ע"י - וא"ל כהן שראה בנ"ח וכו' וכו' הכי ראהה
אח"כ

[illegible]

חל"כ גם כנסת הקבוע לה מקדש • ולפי"ו חס נאמר דכל יום ויום
מקרי וסח אחר בלתי נפשי' כדעת הראב"ד שבה"ב ב"ב כ"א וס' •
קט"ז שוב ח"ל לחוש לנ"ח בחדש שבה"ב מאחר שמקדש הול'
וסח קבוע בנ"ח וגם עתה אחר שראתה בנ"ח לחודש חורף וראתה
בנ"ח הרי מחר הוסח הקבוע למקומו לזה קמ"ל הרב כ"ח דלריכ' •
לחוש ליום כ"ח בחדש ומשום דכיון שלא הפסיקה ראייתה רק ראהה
ג' ימים ביחד עד ר"ח ח"ן זה מקרי וסח חדש רק הכל הוא ראהה
לחם וע"כ לריכ' לפירוש ביום שהוא לה חמילה ראייתה והוא ט"פ
הדעת השג' • שבה"ב הרב בסק"ט • והמחבר כ"ח בס"י דלא מחלק'
הרא" • של כל יום ויום בלתי נפשי' רק אמר' דכול' חדש רא' • היא •
ולפי"ו דברי הרב כ"ח הוא דוקא לפי הדעת השג' בס' קט"ז •
וזהו שכתב הש"ך בסק"ט שם דלריכ' יום שרגילה להקדים בו וכדנח'
כ"ח כו' ט"פ וכוון למ"ש ורואי' בנ"ח • ומו"ד • כ"ח שנתקפו בדברי'
הש"ך ט"פ ולפי מ"ס לק"מ • גם מ"ס חמ"ד דנפס' מהש"ך דבר'
הראב"ד בנפס' • שכתב בזה' דלריכ' לפירוש כל ה' ימים ולא
יום שרגילה להקדים בו • לבר לא ידענא מתי קאמר חס ודאי דדעת
הראב"ד הוא דחס רגילה לראות ג' לריכ' לפירוש כל ה' יום • וכן ס"ל
בדיון המחבר כ"ח בס"י ומשום דס"ל דלא חל' בזה החמילה הרא" •
אולם אף לא קמ"ל כהראב"ד בזה וכמו שפסק המחבר בפשיטות בס"י
דלריכ' לפירוש רק יום החמילה הרא" וכן פסק הרב לקמן בסק"ט פדע'
השג' והוא דעת הר"ה שחולק על הראב"ד הנ"ל וכמובחר כ"ח בנ"ח
ט"פ וזהו שהק" • להפס"מ דלפי פסק הרב בסק"ט והמחבר כ"ח ח"ל
לפירוש כל ה' יום • ולמה כ' הרב כ"ח דלריכ' לפירוש כל ה' יום • שפיר
ה' הש"ך דבאמרו לדין ח"ל לפירוש רק יום היום שהוא חמילה
ראייתה ודברי הש"ך בדברים • ועוד ר"ל לומר מה שהולך הרב
כ"ח להשמיטת דין זה • דלריכ' לחוש ליום שהקדימה לראות
עפי" מ"ס הראב"ד בנפס' • בשער הוספות אחר דלמחר' בש"ס
ס"פ בעת כותב' דחמ"ל בנ"ח ביראה ור"י ירחא דלמחר' דמיס
הימים לחיובם בזה כו' שיש בזה ב' פירושי' איכא מאן דמפרש
דרא' • ריש ירחא היא העיקר הקדמתה ח"ל היא תוספת הוסה
ומדקרי' לי' תוספת הוסה לא חיישי' לך רח" • כל' • ואיכא ח"ל
דלא דלמחר' דרא' • כ"ה דמיס יתרים כו' • לאו למימרא דהיא
טפילה לנח' • ר"ח חלל לאסוקי' דרא' • ר"ח לא הוי טפילה לרא'
כ"ה כו' • וסיים דבין בני' ה"י פ' איכא ברא' • כ"ה דל"ק ל"ח
לה כלל ולל"ב חיישינן כו' • עי"ש • ומעשה טובה שמשועינן הרב
כ"ח דלריכ' לחוש ליום שהקדימה ראייתה לאסוקי' מל"ק כל
הראב"ד ונאמור • חמס' הנס שישבט פ' הש"ך מקומו' האחרוני'
הנ"ל אחי יקשה על פ' הש"ך הנ"ל ח"ך יפרש מ"ס הרב
כ"ח או לאחר ג' כו' לריכ' לפירוש כו' או אחריו דכ"ח ח"ל
לפס' כפי' הש"ך הנ"ל דחס ראהה בנ"ח וכן • ונ' לחודש ח"ל
לחוש רק דרא' • ר"ח שהוא חמילה ראייתה וכוונת' בסק"ט •
ובכ"ח דר"ק המעמ' לרובת' • והמעין במעמ' יראה דעיקר
קט"ז הוא מדין זה דמחמרה לראות דל"ל לחוש לימים שאחר
ר"ח וכל' וב"כ הש"ך בעמנו סק"ט ס"פ ט"ז עי"ש •
ובנ"כ ל' בישוב דבר זה דהרב כ"ח לא חיידי ברעיון רק שהיא
רואה לפעמים ג' • אחר הוסה הייט שביא רואה בנ"ח וכן
לחודש וע"ז אחר דחס חל"כ לא ראהה בנ"ח לריכ' לחוש לנ'
בחדש ולא דלמחר' כיון דרא' • ר"ח ראהה בנ"ח וסח הקבוע לה
ח"ן לחוש למה שראתה לפעמים גם בנ' לחודש שלא ה' רק
דמיס יתרים מן הוסה כיון דחמ"ל ממשינן פסות ועתה בשב"ה
העיקר שלא ראהה בנ"ח כשתקל העפל ב"כ וחיה לריכ' לחוש
לנ' בחדש קמ"ל דל"ח הכי דמאחר שאין הראיות רלוותי' אמר'
דכל חרס הוי רא' • עינין נפשי' נפשי' בנ"ח סק"ט ס"פ מ"ז
מ"ס שם וגם הש"ך שם בס"פ ע"כ לא כהב דל"ח לרא' • הב'
רק ברעיון עי"ש משא"כ כהב שאין רעיון • וכל' • ככל לדעת
הש"ך • ובכ"ס כהב לפי' דברי הרב דעוניה הוא שגשג' •
קבעה לה וסח בלא חרסה כ"ז ימים ואח"כ במד' • ה' ימים עד
ר"ח ח"ל קביעות לפעמים ח"ל רואה בנ"ח לפעמים בנ"ח
ולפעמים בנ"ח • אבל לא כוון לומר שיהא רואה ג' ח"ל יחד
בהפעמים וע"ז אחר שרגילה לפירוש כל ה' ימים מאחר דלפעמים
היא רואה בזה ולפעמים בזה עי"ש • וכן פ' בנ"כ ס' מ"ז
דברי הרב כו' • עי"ש ובמ"ד דהא דברי הנ"ל בנ"ח ידים •
ובכ"ז דלפי"ו חס ח"ל קבע על עשרים יום נאמר דכל ה' יום

ג ור"א משא"כ קריבות עט" • ומ"ס לחסור חיובק ונישוק מדברי
הרא"ש בס' • שמי"ד ללחוריה הוא תמוה דשם בס' שמי"ד
לא אחר הרא"ש כלל חיובק ונישוק ואדרבה הביא דברי הראב"ד
שהחיר חיובק ונישוק ולא חילק הרא"ש שם על הראב"ד רק בזה
שהחיר חיובק ביום עי"ש • וכ"ה בש"ד שם סק"ה גם בנ"ח כהב
דל"ד להס' דש"ה דלא בעל עינין ויחור הקפו משא"כ כ"ח עי"ש •
אולם נראה דיש כ"ח ט"ס ועיקר רש"י • ה"ל הוא מ"ס שפ"ז ס"ג
בבב"ה שאחר בחיובק ונישוק • והרי שם ג"כ הביאה חיה אחרת
רק מדברנן גם כהב בעל חיה וע"ז אחר' בחיובק ונישוק
מחשק דמח' יב' עלי' • וה"ה כ"ח וזו רח' • נכונה וב"כ בס"ט דרא'
ה"ל הוא מ"ס שפ"ז כ"ל עי"ש • ומ"ס הנ"ל • וב"כ כו' כשהולך לדרך
כהב ע"ז • תמו' דל"ל הבנה כלל עי"ש • ובמ"ד הגיה בדברי הנ"ל
דל"ל וב"כ • הוא דל"ל חק טפי כיון שמוחר כשהולך לדרך • ור"ל
דמ"ס בס' • שמי"ד שהחמיר שם בנ"ח שמוס שהחירו לו בזהכנסת
המה לחור קילא לי' • ואח' ללחור' • • וה"ה כ"ח כיון ש"ל היחד
לכ"ה עלי' כשהולך לדרך קילא לי' • ואח' ללחור' • • כו' עי"ש • ואין זו
הנ"ה נכונה • דלמה זה הלא הנ"ל מה דל"ל חק טפי מפלח
שמוחר כשהולך לדרך וכי מפני זה י"ה • חק יוחר וה"ה ה"ל לנ"ל
לימור וב"כ • הכה דל"חא לניחש • שמי' שח' יב' עלי' • כיון שמוחר
כשהולך לדרך ולא לומר דל"ל חק טפי מפלח • זה גם מעיקרה
דינא ל"ד כלל לנ"י • שמי"ד דשם החירו לו כהב חבילות גופה
להכניס המה לחור ולבעול וע"ז החמירו • שם בשא"י חומרות
משא"כ היכא שלא הקילו לו בכה"ל עובדא גופה • ל"ל דקילא ליה מפלח
לפעמים

שפסעמי"ט קולא בזה והרי בסי' שפ"ט מובחר דאם כנס ואח"כ
 חירשו חבל מוצר ביחוד ופי' הש"ך שם משום של הקילו עשה
 בשום דבר וז"ל דקילא לי' מפלח שלפסעמיס יס היחר בזה אם
 לא כנס קודם האכל ומעשה ה"ה כאן הרי עשה שאינו הו"ק
 לדרך לא הקילו לו בשום דבר לכת' למיחש דילמא חלח לויולא
 ב' מפלח שלפסעמיס יס קולא בזה אמנם לדעתו אין לומר להביא
 ובאמת דעת הט"ז דגם ביחול לדרך לדעת ר"ח דאסור בחשמיש
 אסור ג"כ בחיבוק ונישוק וכ"ל הוא מאס אינו יולא לדרך דאסרי'
 בחור' מחשש שמציא לידו חשק ויבא עלי' וכ"ל דיל' חשק טפי
 כשיולא לדרך . וע"כ כל הפוסקים שהביאו דעת ר"ח לא כחברו רק
 שיפקדנה בדברי ריטוי אלא חיבוק ונישוק דין השמיס י"ל כמ"ס
 ההכ"ד סי' ר"ג והבאחיו בש"ך ס"ק ו' וכל עיקר טעמו של הכ"י
 שהחיר בחיבוק ונישוק הוא מטעם דגם החשמיש אינו אסור כ"א
 מדבריהם ואולי לטעמי' דגם בסי' שפ"ט השמיס דין זה לאסור
 בחיבוק ונישוק אולם למה שהביא הרב שם לאסור חור' ה"ה כאן
 ואדרבה כאן עדיף דשם אין איסור החשמיש כ"א מדבריהם לכת'
 ובחור' ט"ז ב' נפקא לן מקורא דדברי קבלה וכלן אסמכתא
 אקרא דר"ה ולקח' פוסקים אסור מה"ה וכמ"ס בפתי' כוללת
 ח"כ פשיטא דיש לאסור כאן חור' ועמ"ס בזה בש"ך ס"ק ו' :
ד בשינוי הנוף . עמ"ס . וכבר הבאחיו קושי' הב"ח בש"ך
 ס"ק ו' והט"ז לקמן ס"ק פ' ל"ט כתב ליישב זה
 ואח"כ שם ביחול עמ"ס :

מיקרי שעה וסאה וזהו דחלי ליחא ולא אישתמיס שום פוסק
 לומר ק' כו' עי"ס . הכה מ"ס דלא אישתמיס כו' נעלם ממנו דברי
 הס"ג בפ"ט דשבוטות שפי' דברי הבמ"י (שהם דברי הרב כאל)
 כפי' הכו"ס והגו"כ הנ"ל עי"ס . חזק לדינא סי"ס הש"ס שם ששאל
 חזק פי מוה"ר"ן וז"ל דרך משא חזקן שיש להקל עי"ס . אולם
 בזה"כ סי' רמ"ז שממנו מקור דין זה שהביא המחבר לקמן סי'
 קפ"ו ס"ג בזה"ש שהחזיקה שלא לרלוות בפחות מ"ד יום כו'
 עי"ס סי"ס שם בזה"כ ע"ז לדענין לפרוש מואשה שדרכה לרלוות
 בענין זה טונה אחת סמוך לרתי' מובחר שילחי פ' האשה עכ"ל
 ובכור שבוך למ"ס ב"ס שם ה"ה למודע ליום ט"ז ושינהא ליום
 ט"ז זה וזה אסורין שינהא ליום י"ז הוהר ט"ז כו' עי"ס . וזה
 כאן כיון שלא קצבה וסח לשום יום מהימים שהיא רואה בהם
 אינה מושעת רק לאחרון היינו אם בחחילה רחשה בל"ח למודע
 מושעת בל"ח ואם אח"כ רחשה ב"ס הוהר כ"ח ונאסר כ"ס
 ואם אח"כ רחשה ב"ח הוהר גס כ"ס ונאסר ר"ח וכן לעולם
 כ"ז שלא תקבע וסח ליום מיוחד או אם קצבה וסח לדיוגוס
 כיון מושעת לוסח הדיוגוס כמובחר סקפ"ט חזק כ"ז שלא קצבה
 וסח ליום מיוחד אינה מושעת חלל לאחרון כלל ואם קצבה וסח
 ליום מיוחד כגון שרחשה ג"פ בל"ח למודע ואח"כ שינהא ל"ט
 שניהם אסורים . ואם רחשה ב' פעמים בל"ס ובג' רחשה בל"ח
 ובכ"ס שוב ח"ל לחוס לכת' דכיון שרחשה מחחילה בל"ח חזר
 הוסח הקצוב למקומו וכמ"ס בפ"ו האשה שם וממילא אחרי'
 דמה שרחשה בל"ס דמים יסירין הוא דליחוספו בה ואם הרחיקה
 רח"הה ולא היו רטופין אז אפשר לה שהקבע וסח בחור' וסח
 וכמובחר סקפ"ט סל"ב ועש"ך שם וזו מושעת לב' הוסחות וז'
 הוא דין ברור וליה בזה ספקא כלל . ומעשה חו' ח"ל לומר
 כפי' הרב כמ"ס הכו"ס והגו"כ הנ"ל דבכ"ז אינה מושעת רק
 לאחרון ובג"ל זה ה"י ג"כ דעת מרז"ן שכתב"ה בג"ל שחזר
 שיש להקל . ובחור' פ' דברי הרב כאל דה"פ שהיחה רגילה
 לרלוות בג' למודע לוסח קבוע ואח"ז הקדימה לרלוות ג' פעמים
 בג' ובג' למודע ואח"ז הקדימה לרלוות ג' פעמים בל"ח ובג'
 לבג' למודע דהשתח מושעת לשלשן דהימים מחחילה בחחילה
 הוסח הנס שעה הוא בלחלע לוסח לא אדרו משתקן . וכמו
 כן באיחור הוסח היינו שה' רגילה לרלוות בל"ח ואח"ז רחשה
 ב' פעמים בג' למודע ולא רחשה בל"ח ובפ"ג רחשה בל"ח ובג'
 למודע דהשתח הוקבעו ב' הוסחות כיון דב' רחיו' הולשטות
 ה' ממשיין סחוס ושוב אח"כ רחשה ב' פעמים בג' למודע ובפ"ג
 רחשה בל"ח ובג' למודע דהשתח הוקבעו כולן וע"כ לריכה
 לחוס לכוין עי"ס דבריו . ואין דבריו מחוורין לפני' אם רגילה
 להקדים עיקר הרבוט הוא שגריכה לפרוש גס בג' למודע הנס
 שעה היא בסוף הוסח כיון שה' מקודם בחחילה הוסח לא
 חזר מעלהו ובג"ל חלל מה שגריכה לפרוש בל"ח זה מילחא
 דפשיטא מובח מחזר שקבעה וסאה בל"ח גס הוא בחחילה הוסח
 וא"כ יקשה למה כתב הרב לריך לפרוש ב' חו' ג' ימים קודם דמשמע
 דעיקר הרבוט הוא דלריך לגרוש קודם הוסח ג' ימים וז"ל לפי
 פי' החור' וכנ"ל . גס דכין שאיחרה אחר הוסח ב' או ג' ימים
 בחופן שכה החור' שהקבע לה ג' הוסחות יחד כנ"ל אי חוכך
 בזה מובח . ולכאורה יראה מחזר דקו"ל דאם שינהא וסאה
 הקבוע ליום אחר ב"ס ובפ"ג רחשה בוסחה הקבוע לה מקודם
 חזר הוסח הראשון לאחרון ושוב ח"ל לחוס לוסח האחר הנס לא
 עקרו עדיין וכמ"ס סקפ"ט סי"ד וע' בל"ח פ' האשה חזק כ"ז
 שהאריך בזה ולפי' בידיון של החור' הנ"ל הנס שלא רחשה ב"ס
 כיון שבפ"ג רחשה בל"ח חזר הוסח של ר"ח באקומו ועיקר הוסח
 של ב' וג' בחודש . והנס ששוב רחשה בג' וג' למודע אין מזה דחיה
 דיל' דדמים יסירים איחוספן בה ושיקרי הוא תחילה הרתי' שהיא
 וסאה הקבוע לה מקודם . ומ"ס החור' שם מובחר בספר בעה"ג
 להראב"ד אינו מובחר שם כלל ואדרבה כהנא נדיק בדבריו נוכל
 לדייק להיכר דדברי הראב"ד שם הם דברי הש"ס ס"פ בנות כומיס
 ואיירי בזה"ש שאל' וסח כלל ורחשה ב"ס בל"ח ובפ"ג רחשה בל"ח
 למודע ובכ"ז ואחרי' ב"ס דקבעה וסאה בל"ח כיון דב' פעמים
 יחוספיה ה' ממשיין סחוס וזה החור' אח"כ בל"ח למודע דמים
 יסירים איחוספן בה ע"ס . וכת' ע"ז הראב"ד למד ליכנא דלריכה
 לחוס בג' לרתי' כ"ה למודע דיל' דהוא עיקר הרא" וכתב הנאחרי'
 דברי

ה ולא הביאה . עמ"ס . ב"ס ה' ח' אמרין אימתי הגיע זמנה
 לרלוות משהגיעו ימי הנעורים . ופרש"י שהביאה שתי
 שערות או בה י"ב שנה ויום ח' ולעפ"י הלא הביאה ב"ס עי"ס
 לכאורה מושמע מדבריו דבחולא מינייהו סגי הביאה ב"ס אעפ"י
 שפחותה מ"ב שנים הוי גדולה ואי"ב שנים אעפ"י שאל' שערות
 אולם ה' דחלי ליחא דזה מובחר דברי' פ' יולא דופן דפחות מ"ב
 שנים שהביאה ב' שערות אחרי' דשומא הן ועדיין קטנה היא עי"ס
 דב' מ"ז ח' . והוא דין מוסכם מכל הפוסקים וכ"כ מובחר ברש"י
 בזה"ל בשער הכתומים לדעת רש"י לא . הלי' רק בנענה הימים
 דמשהגיע לכלל שנותי' חייס' לכתמיס עי"ס . ובפ"כ ל"ל דמ"ס
 רש"י שהביאה שתי כו' היינו לומר דאם אין אהנו וידעיס אם
 שנותי' אחרי' דאם הביאה שערות משהתחל הגיע לכלל שנותי'
 וכמ"ס חוס' בקדושין ס"ג ב' ד"ה בני זה וברא"ל שם עי"ס חבל
 וחלי דאם ידוע לו שהיא פחותה מ"ב שנה לא מהני השערות
 לב"ע דאחרי' דשומא הוא ובג"ל אך בזה הוא בה י"ב שנה ולא
 הביאה ב' שערות בזה נחלקו רש"י והרשב"א דרש"י ס"ל מדלח אחרי'
 בש"ס רק משהגיעה לימי הנעורים ממלך דכאן לא חלי' מידי
 בשערות רק בשנים דכיון שהגיעה לי"ב שנה הוי הגיע זמנה
 לרלוות וע"ז פליג הרשב"א בזה"ל וכתב דגם כאן בע"י תרוי' שנים
 ושערות והביא רח"י ע"ז מתוספתא דתרי' גס כאן דהלי' בשערות
 עי"ס וע' ב"י בסי' ז' . והנה בשו"ע כתב שלא הגיעה לימי הנעורים
 ולא הביאה לכאורה משמע דהווקא חלל לריכה הוי תרתי מיקרי
 קטנה היא אם חסר אחת מהנה בכלל גדולה תחשב אולם זה ח"ל
 דנדי' דבהך מילחא שהגיעה לכלל שנים ולא הביאה שערות אינה
 מחל' דס"ל הכי דמקרי גדולה והוא דעת רש"י הנ"ל אולם בזה דשערות
 לבד בלא שנים ה' דחלי דלא מהני לב"ע וכמ"ס למעלה וח"כ חו
 ליכא לפרש בדברי המחבר דלא נחשבה לקטנה עד דארכה הרתי'
 ובפ"כ י"ל דחו' או הוי ומשיב הרי גוויי קטנה או שלא הגיעה
 לימי הנעורים אעפ"י שהביאה שערות (זה לב"ע) או שלא הביאה
 שערות אפי' הגיעה לימי הנעורים וזה דעת רשב"א הנ"ל
 וזהו שה' הט"ז חלל לא הגיעה לנעורים כו' ולכאורה אינו
 מדוקדק ולמ"ס ח"ל דמזה מוכח דהמחבר או או קאשיב וכדעה
 הרשב"א וכנ"ל :

ו סמוך לוסח . עמ"ס . דחלי' בשעה וסאה שרי ולאפוקי
 מדעת הפרשה הובח בש"ך ס"ק כ' ועמ"ס בזה :
ז אלא ביום . עמ"ס . הטעם כיון דביום וחלי מואה היא בעת
 שהיא רחשה ע"כ הלי' הוסח ביום וז"ל לשון הרא"ש
 הובח בש"ך ס"ק י"ג . והכו"פ והס"ט כתבו דאין לריך לזה דבלא"ה
 גיליח מואה דכיון דהוי ספק ספק דרבנן להקל ובוים כיון דלא
 מחלי עד דהאחרי' מילחא עיקר וסאה ביום וגם עשה תחלה
 ביום עי"ס . ולכאורה יש לפקפק ע"ז דידוע דגם בחולין היכא דארכה

חד לחסור רק דל"י איזוהי וז' הספיקוה שקולין אמר' לתרווייהו
דמי מינייהו מפקח והוא מבוחר ברוס' בילה י"ד ח' ד"ה ח"ב
וברק"ן פ' ע"פ לענין הסיבה אי הרי כפי קמלי בעי הסיבה או
בתרלי ע"ש" וע' בשו"ר חקן רפ"ב דר"ה כ"ג ח' ע"ש. ולש"ז
כאן חס נאמר דוסה בליה אסורה בליה ומוחרה ביום וחס
וסחה ביום אסורה ביום ומוחרה ביום דקולין ר"ב' הספיקוה שקולין
איזן לומר בזה ספד"ר לקולא ויש לאסור בהרווייהו. אך מ"מ דקולין
כאן דברי ה"ב"ש והס"ט הנ"ל דקולין איזן ב' הספיקוה שקולין דהך
ספיקא בליה איזן כאן שום חזקה לחסור רק ספק הקולא אי
וסחה ביום או בליה וע"כ יש להחריז בליה מנחה ספד"ר להקל
חאמס ביום ש' כאן חזקה לחסור וביעי דהך הוקה דלחריז בזמנא
בא וע"ז מנחבר נח דחלי וסחה ביום מנחל רחמה בליה וחס
דכבר וסחה חממה עקן לא רחמה איזן מזה סתירה להך חזקה
דלחריז בזמנא בא דחא חממ דוסחה ביום הוי כל היום שעה וסחה
דליזן קביעות וסח לשעות ביום דליזן ב' הספיקוה שקולין שפיר אמר'
דמוחרה בליה ואסורה ביום וחס' חלום בשך' ס"ק י"ג שס
בארט דע' לריכין אמתו לשמנו על הראש' והס"ז ואיכא ג"מ שובא
לדינא בזה ע"ש.

ח. אסורה

ח אסורה בלילה - ע"ז דלול"ז בברך החיות הוסיף ואמר דעיקר הוסיף בלילה חלף שנמשך זמנו על מקלף היום ולבדלה אין עשם לזה דנתיב' חס נאמר דעיקר הר"ח' הוא בהחילו וזה שנמשך ח"כ הוא טפל להחלה הר"ח' ח"כ ינוח בהסלק העיקר נסלק הספק וחס' מותרת מיד בהחלה היום חס לא רחצה בלילה ודברתי' וסב' שחל"ז חס נאמר דכחן היום כולו חד רח' וכולו עיקרה מהחלה לנפשו ח"כ לזה לא ינוח לכל היום כולו דהא י"ל וסח גם ביום וביון דק"י"ל דחין קביעות וסח לשנות יס' לאסרה כל היום - ומה שדלחה לומר בזה דל"ח אין קביעות וסח לשנות כ"ח כשהיו רוחם רק ביום או בלילה דבזה אמר' דעיקר וסח לא הל' בשעה זו דרוק"ח ח"ל' היום כולו גורם לנפשה דרעה' לרחות ביום זה או בלילה זו מש"כ כשהיו רוחם בלילה ולהמשך ראייתה על היום הרי אגחו מרחים דהלילה גורם לרח' זו בבי' גס ר"ח מודי דכי לא חוזי' בלילה לא מהסרי חלף שעת וסחה ביום דכחן ח"ל לומר שהיום גורם לרח' זו דהא חזין דעיקר וסחה הוא בלילה והגם דעה לא רחצה בלילה ח"ל' לנחם רק אחת שעה שגילה לרחות ביום וזה לא וזין לנו להרחיק משך ראייתה מוזין עיקר וסחה ועי' מ"ש בזה בס"ק שחל"ז :

וְאֵלֶּיךָ אֵלֹהֵינוּ אֵלֵּיךְ אֵלֵּיךְ

אלה עונה הראשונה ע"פ"י הכה דעה הראש"ד בצע"ה
 לדרך לפרוש כל מן הוסה בין ביהי דיה המוזר
 בסע' הקודם ובין בדין דסע' זה לשולס לרד לפרוש כל ימי מן
 וסכה חתום הכי כסך להק בין הלי דיה דסע' זה ובין
 הלי דיה דסע' הקודם ומבטע"ל הכי מדברי הראש"פ האשה
 שבדין הקודם הסכים להראש"ד לדרך כל שנה הוסה ובהאי
 דיה דסע' זה הסכים להכריע דלמי לרד לפרוש רק עונה
 הראשונה וכו לא ובעטס החילוק בזה ככה הפרישה לשל דלינה
 רק רח' מועטה יס מקום לומר דסלח רח' אחת וכולה עיקרית
 ולין כלן הוספה דמיס כלל מחס"כ כלן דעופה ג' ימים חין ספסר
 לומר דסלח רח' אחת ובע"כ ס"ל דסלחי הראש' הוא מהוספה דמיס
 ובסלחוק העיקר נסחוק העטל ע"כ ופי' עטמו הכל נפל דין
 זה בצדדי דמאן נמיס חין הלי רח' מועטה וליוו הלי
 רח' מרובה ודמ"ס צדיס ס"ח רחא רח' לחת מרובה ככל
 בו ע"כ חין עטמו נסחן כלל כמובאר למעין ועי' בסנהדרין
 ו"ל דכל חת סחא דחא יותר מדרך הנשים לרחות ברח' אחת
 מיקרי רח' אחת והוי הוספה דמיס עוד י"ל בזה ע"כ דמ"ס הבי'
 סק"פ ע"כ סחא העיר כס בזה הנוק דח' אחת לשני וחס חין
 ברח' מועטה חן הוסה רק מועטה גס חלל הוסה אסורה
 כל אסורה עונה וקספה הכי כס מה הראש"פ ס"ל דלוי' בזה
 ההחלט הראש' כלל ותי' דמ"מ חין שיפור וסח פחות מועטה וע"כ
 בשופטה ב' אסורה עונה הראשונה לבד ובין ג"כ אסור לכל הפחות
 עונה ע"כ וב' הפרישה כס ומעשה ו"ל דהו הישפור דרח'
 מרובה או מועטה דמה סחא רחא חן מן עונה מיקרי רח'
 אחת ולריס לחס לכול ונה סחא רחא יותר ממך עונה אחת
 מיקרי רח' אחת והוי הוספה דמיס וס"ל לחס לוי' ולס כס

דברי הראב"ד למעלה - וכי שלא היה לה ושה קטוב בכה לירוח
ואין אט וירשים איה רח' הוי עיקרים וזהו רח' הוי טפלה
ופ' חייש' לחרווייה' אמנם אל היה לה מקודם וזה קטוב בכה
למוד ואח' לח' רחלה צ' בכה למודם רק צ'ר' ופנסט' ב'
מוד ורלה בכה למודם ספ' י' דחור הוסם של כ' למקדמו
ושב חיה קטובם וס' בימי דחה וחמרי' שמה שרחה אח' צ'ר'
הוא מחוספס דמים והמציין היטב איה ספ' - וכמו ק' י' לדק
ע' ע'יו של אח'ר' ה'ל' בקריה' צ' קודם וסחה וסח'ר' בין
היו'ל' לט מבל האמוד למעלה דס' דברי הדב כח' ח'ל' תומ' כפ'
הכופ' והט'ר' ד'ל' דככה' חיה חוששה חל' לחשו' וכל' - וכמו
נ' ח'ל' לומר כפ' החור' דככה' חיה חוששה חל' לוסה הקטוב
לה מקודם ובע' ל' צ'ר' הדב כפ' ח'ל' וכפ' ספ'ר'ר' דבריו
למעלה וע' היטב בכל זה:

שלא

[illegible]

ז' ו'ל'א

א' וְלֹא הִבִּיחָהּ: עַשְׂרָה דָּרוֹת לֹא קִאֲמַר וְהוּא"ו הוּא"ו וְהוּא"ו הִמְחִלָּקֶת
וְעַ' מִ"ש בִּזְוֵה בִּסְ"ו סָק"ה ע"ש:

יב סמנד

יב סמוך לנחמה וזהו שם המקום הנקרא נחמה. הביא דעה הפרישה לדוקא
סמוך לנחמה ח"ל לפירוש אבל בשפה ובהה מחוייב
לפירוש אפי' בקטנה והוא ז"ל מקל עליו וכו' דעה הט"ז כלן וכן
הסכימו כל האחרונים בדיון שהיה בחזקה מסולקת דמיס אין מילוק
ובענין מורכס:

יג אינה

יג אינה אסורה - ע"פ. הנה מ"ם דה"ה חס רחצה ביה"ט
 כו' לכאורה הוא אך למוחר דמה לי חס השק
 הוא בהחלה היום או בסוף היום? גם מ"ם ולפ"ז אם הינה לרחצה
 כו' דמכנה דזה הל' במ"ם קודם לזה ולפ"ז לזה שום פתרון דמה
 חלי' דין דזה במ"ם מקודם? לחס' לחס' בט"ו סק"ז ודבריו מובחרים
 בזה היטב ולפי העטם שזהו בדיק' וס"ל דבליה מוחרה מעטם
 ספד"ל לקולא וביזם אסורה דכיון שזה רחצה מיד חלה המטה
 נחבדר לנו השקק הזה ודדלי' היא רוחה ביום ע"ם ח"כ טעם זה לא
 שייך רק בשם היא רוחה בזמן ולמה יודעת אם קודם הכן או
 אחר הכן שספד"ל חזו לכל הטוב לא לאשה זו לבדד שיהא חי
 יחמיס' הלא' שזה אם קודם הכן או אח"כ (ובצד"ש) ועוד חיה'א
 ולא ק"ס על שער כו' ח"ה לבין מוחרקם כד' ובהמחבר כחבו' וזה
 ק"ס כו' ונראה דר"ם הוא ודלי' במ"ם ביה"ט (ועד' שער
 י"ז דחס לא רחצה בזמן נחבדר לה דעיקר חליה'ה ביום מח"כ
 ברוחה ביה"ט דלדידה ח"ל שום ספק בזמן החי' שזה רק שספד"ל
 הוא לכל הטוב ע"פ הדין אם ביה"ט הוא יוס' או לילה ח"כ חי לילה
 למימר כסבדר הנ"ל דחס לא חלה ביה"ט יחבדר השקק בזה
 שהיא רוחה בליה דאסו מדידה נפשו דביה"ט הוי לילה ח"כ ודלי'
 ליהא

ליחא ודבר חו ה' ב' הספיקה שקלין או לחסור שיהם או להחיר
 שיהם ובכח' לא ספד' לקולא כמ' בט' ואל' חסורה בחסורוייהו
 ע'כ הביא הש' מקודם דברי הר"ש דעיקר הטעם מה דלמ' לה
 ביום ומחירין בלילה ביום משום דבלילה י' חזק טברה ומחוק
 היחד לבטלה משא' ביום אל' חזק טברה דלדבריה לפי מה שרגילה
 לראות היא בחזק טומאה ביום ומפאה חזקה זו אס' לה ביום
 ולהירין בלילה וע'כ כח' הש' דלפי' ה'ה' אל' היא רואה ביה'ש
 ג'כ' ה'ין כן דמותרה ביום ואסורה בלילה מטעם הנ' ואל' -
 אמנם הא קשיא דלפי' מ'ס' הפוסקים הספק דל' קים לה חי קודם
 הק' כו' מבוחר מזה דטעם הוסתח לא חל' ביום ולילה רק במהלך
 החמה וכמ' למעלה בסק' ו' ולפי' זה ה'ה' אל' ראה בסוף היום
 אחר שק' אל' היו כמו ראה בלילה ואל' הי' משכחה דל' קים זה ש'
 הש' שראה ביה'ש כו' דנין דביה'ש הוא אחר ששקע החמה
 כמבואר בשב' פ' במה מדליקין אל' לפנין וסחתו הוי כלאו ראה
 בלילה דשבע הוסתח לא חל' ביום ולילה רק במהלך החמה וככ' -
 ורמי' בחו' סק' שכתב בזה דמונה הש' הוא שהיו מסופקת
 אל' ראה קודם שקיעה או אחר שקיעה ע'כ' והנה מלבד שאין
 פ' מכוון בשלן הש' שכתב בהר"א שראה ביה'ש' עוד זכר דלפי'
 מ' למעלה ע'כ' אל' דהש' איירי דוקא שראה ביה'ש' אל' הספק
 לה לבד כאל' לכל השול' וכל' וע'כ' נראה דהגם דבמחל' היו חל' בן
 החמה דטעם הוסתח לא חל' במהלך החמה ככל' אל' סוף היום חל'
 ביה'ש גם בוסתח ומשום דקודם לה'כ' עדיין לא נקעה חמה
 לגמרי ואל'כ' הוא סוף שקיע' וכמ' חוס' בזה'ס' כו' אל' דה' מניין
 וע'כ' בחל' רס' חס'ס' ובמ' אל' רס' הע'כ' ע'כ' :

יד אלה ביום - עש' - ובמנ' כחב להחמיר בזה מטעם
 שברא'ש כחב להק' בזה בשם הר"ש ונכספי
 בע'כ' שבידו מבוחר שדעה הראב"ד הוא להחמיר ע'כ' -
 וחמירי חיך נשמוך על ספי' צעה' שבידו יוחר מעל עדות
 הר"ש ששעיר בשם הראב"ד שהק'ל בזה וכל' ברי' ע'כ' -
 הא ודאי דעדות נאמנה חלית (ועמ' סק'ט' בש' ס'ק' ע'ה'
 דהרי ראב"ד הוי ע'כ' וכו' דלפי' האמר דענה הראב"ד הוא
 להחמיר אמנם הרי הרא"ש ע'כ' שפירוט הק'ל בזה ע'כ' וכל'
 דעה הרא"ש וסור ור'ו' והמחבר והר"ב הא ודאי דאל' להחמיר
 בזה צדק'ט' בוסתח דרבנן חל'ס הרב ב'כ' כחב להחמיר בזה מטעם
 אחר ואל' מיהו כבר כתבתי דכל' וס' י' לנהוג כחומל' דל'ו'
 לצדק'ט' יוס' ולילה מטעם משא' זו דשמא חלה עס' הכ' וסוטה
 היא בין רואה בסוף לילה לראות בחמילה היום אל'כ' הי'ס
 דל' ק'ל' שפיר דיש לנהוג כ'ס' ממירין לאסורה כל היום וכל'
 הלילה עכ' - ומכאן מבוחר ג'כ' דעה הב' אל'כ' דל'ו' דמ'ס'
 דלד'ר' לפרוש כ'ד' שעות הי'ט' עונה קודם הוס' ועונה אחת
 אחר הוס' וכמ' בט' ס'ק'ט' ע'כ' - והש' כחב דלפי' מ'ס' לעיל
 סק' ל'כ' הכל ואל' דש' כחב דל'ס' אל' כל היום עונה וסחה לר'כ'
 לפרוש לילה אחת מקודם וע'כ' מ'ס' שכל'ר'ט' עטמה וסחה לר'כ'
 ל'כ' כח' דל' - שעה וסחה ואם נפסקי' לה דלזניה לריבה לפרוש
 לפני וסחה בלילה חיכה למית'ט' שח' אחר' יחברר לה הפסק
 הזה דרמיי'הה ודל' בסוף לילה והיא החזיק בפסק שלה שאל'
 לפרוש לפני וסחה וחס'ט' בלילה - וע'כ' לשול'ס' לריבה לפרוש גם
 בלילה - וע'כ' מ'ס' סק'ט' שדברי האל'ו' י'ל' שורש ועיקר
 ב'כ'ו' ע'כ' :

טו אסורה בלילה - עש' דה'ה' אל' רגילה לראות מקודם
 הלילה עד הלילה לאסורה ביום ובלילה כשיסור
 הנמשך ולחמורה הוא דבר פשוט ואין מהלוצ'ר לנהגו - אמנם
 סוג' קמ'ל' בזה דלמחורה י'ל' דווקא הי'ס' שהיא רואה מקודם
 היום עד היום אסור' לה גם ביום כשיסור הנמשך זו ומכ'ס'
 דהגם דלילה ויום הן ב' פוטח לענין וסחה וכמ' סק'ט' ס'כ'
 עכ' לענין וס' החמור שיהם ביום אל' בחמור וכבר ידוע דגם
 יוס' החמור גורם לוסתח כמ'ס' חוס' ב' ס'ד' דק'ט'ט' החמור
 גורם וכ'כ' כל הפוסקים סק'ט'ט' ע'כ' וע'כ' כיון דב' העונה הנל'
 שיהם ביום אחד בחמור י'ל' דשייכות אסורי' ואסורי' דכל הרא'י'
 היא עקריה וע'כ' לריבה לפרוש גם ביום משא'כ' כשהיא רואה
 לסוף היום עד הלילה דבלילה נכנס יוס' אחר בחמור אין שייכות
 ברא' - זו עס' הרא' דלפי' והרי' זכר דמחלה הכחוש בימים אל'
 ראה רח' אחת מסוף היום לחמלה הלילה חשב' לב' רח'ו'
 דנין

ב'כ' כחב להק' בזה דלעיל שהיא רואה רח' מופעה שפיר י'ל'
 שראה הכל ב'כ' וע'כ' הוי רח' אחת ולא חוספה דמים משא'כ'
 כח' שמופעה ב' או ג' דזה אל' כלל שעה' שופעה ב'כ' ב' או
 ג' ימים ודלמח'ט' ב'כ' י'ל' ב' מופעה כי נראה בחמ' -
 וע'כ' הוי ב'כ' רח'ו' ולא ברא' אחת וע'כ' אמר' דרח' הא' היא
 עיקריה והשני' אינה רק חוספה דמים ע'כ' - ולדבריו עיקר
 החילוק הוא בין אל' ראה ברא' אחת או ב' רח'ו' דברח' -
 אחת אמר' דכולה עיקריה וב' רח'ו' אמר' דהראשונה
 עיקריה והשני' אינה רק חוספ' דמים רק דהש' מילת' פסיקא
 נקט' דשופעה ב' או ג' ימים ודל' הוי ב' רח'ו' וככל' ואל' -
 דגם דנין דסעי' הקודם אל' ה' ב'כ' רח'ו' אמר' גם שם
 דהראשונה עיקריה והשני' ספלה ואינה לריבה למש' כאל' לרא' -
 הראשונה שה' בלילה רק דסחת' ומילת' שם שהיא רח' -
 מופעת ה' ברא' אחת - וע'כ' ב'כ' שם ובכל המקומות שאין
 לה' בסק'ט' ובס' ק' המל' דענה מבוחר כמ'ס' וכל' מבוחר
 ברא' בראב"ד ב'כ' דב' רח'ו' הכריע בדבריו האומר דאל' למש'
 לרא' הב' ומשום דכל מה שראה ב' ימי נדה הכל טפלים הן
 לרא' הראשונה ובהסתלק העיקר נסתלק הספל רק דמ' הכריע
 למש' לכל ימי' משך וסחה מחש' שופעה חו' מדלפת דחשיבי' כולו
 רח'ו' ברא' אחת ואין כח' טפל כלל ע'כ' הנה מבוחר בחילוק
 והה' הנל' - ולפי' עדין מסופק שמופעה בזה אחת ככל' - והא'
 דאמר' בשם גבי' הניק'ט' י'ל' ב' דפוסקת חשב' לב' רח'ו' כבר
 כחב הרשב"א בזה' אל' והוכח ב'כ' כח' דזהו ליט' רק לחמורי' בראה
 דס' אל' לענין מל'ח פרישה סמוך לוסה הוי רח' הב' ספלה
 להראשונה ובהסתלק העיקר נסתלק הספל ע'כ' וע'כ' אמר'
 בשם דל'ן אשה קובעת וס'ה בימי נדה אל' ראה רח' הב'
 במשך כמה ימים מן הרא' הראשונה ומשום דאמר' דהעיקר
 הוא הרא' הראשונה והשני' היא חוספה דמים בעלמ' והוא מבוחר
 בשם ופוסק'ט' ב'כ' - והנה הס' אל' היא ח' הפרישה - אולם הא'
 ודאי דל'ט' חלק על סברה כ'כ' במ'ס' למק' בין שופעה לפוסקה
 ואל' דלפי' בפוסקה חיי'ט' ג'כ' לרא' הב' - דל' והרי דברי הב'
 מבוחרים בדברי הרשב"א כ'ל' ודאי חלק דכיון שהיא רח' מרובה
 לפסוק' חז'ל' בסי' ק'ל' סק'ה' שחלק שם על הב' במ'ס' דל' אל'
 שחאה שופעה ב' או ג' ימים בלי הפסק והט' ס'ל' דדוקא כל
 ו' אל' אל' ב' או ג' ימים שפיר אפשר שהי' שופעה בלי הפסק
 ע'כ' ואל'כ' כח' שכתב המחבר ה' שופעה ב' או ג' ימים כבר
 אפשר שהי' ברא' אחת בלי הפסק ועכ' פסק דל' למש' כאל'
 לעונה הראשונה וב'כ' אל' הכי' הפסק דכיון שהיא רח' מרובה
 אמר' שהיא חוספה דמים ובהסתלק העיקר נסתלק הספל ולפי'
 לדינ' ק' הוא אל' ראה ב' רח'ו' אל' הי' זמן מופע בין ואל'
 כעון שז' ה' בסוף הלילה וזו בהחלה היום אל' אל' לרא' הראשונה
 כמ'ס' הב' ואם ראה הכל ברא' אחת אזי ברא' מופעת חיי'ט'ין
 לב' הרא' ובכ' מרובה אל' אל' להחלה הרא' וכבר כתבנו
 דנראה דל' מרובה הוא יוחר מפונה אחת וככל' ומ'ס' הט'
 דל'ס' מל' לש' למק' בכ' רח'ו' במנ' החמה ע'ל' דהא חילוק זה
 חסרה ברא'ט' ע'כ' וכבר הזכרתי זה ברי'ס' הס'ק' חל'ס' חז' מזה
 הכריע והרי הפרישה פ' בחמה בדבריו הרא'ט' דל' גם דנין
 דסעי' הקודם דל' לפרוש ביום כשיסור הנמשך בו ע'כ' - אולם
 מדברי' בסק'ט' האסור לקמן בסק'ט'ט' ודל' מוכח דל' דבמשך
 עונה חיי'ט'ין כמ'ס' הב' שם והב'ח' למעלה ע'כ' הי'ט' :

י משהובר שוברה - עש' - ל'ין לפק'ט'ט' שיעור הכרח
 השוברה וס' בשל'ט' מבוחר שהוא זמן ג' מדשים
 אחר שנהפברה - ולמחורה הוא המה שחל' דבר הידוע בדבר שאינו
 ידוע והכרח השוברה הוא ניכר לכל וכמ'ט' ביבמות מ'ב' אל' ובי'
 מל' ג'כ' ליבדק'ט' ופרישה' עדיך שוברה להיות ניכר כו' ע'כ' -
 הנה מבוחר שזה דבר ידוע וניכר זמן זה דג'ט' לשיבורה אל' לידע
 כלל באשה הי'ט'ט'ת אחת בעלה ובכ' סוג' דיבמות פ' הער'ל' ד'
 אל' הול' הוא כן קיימ' חוק' ל' הכח' הפוסקים שם דל' אל' לידע
 אל' כול' לו מדשו' כאל' כשבע'ט' ופרישה ע'כ' - אולם ענין זה בהכרח
 שוברה הוא ג'ט' נאחר בשם במחלות' מ' ח' - אמנם גם בשם י'ס'
 לענין שוברה וכמ'ט' ב' - הנה בשם שם אחרו כמה הכרח
 השוברה סומכוס' אומר משום ר'מ' ג'ט' ואל'ט' שאין רח' לדבר
 זכר לדבר שאל'ה ויהי כמל'ט' חדשים ופריך טל' זכר לדבר קרא
 כח'י

דנה ולא הזכירו כלל בזה"מ מחבר דליכא ג' נגס בזה"מ א"ל
 הימים הראשונים הם וסחור קטוע וככל פס"ט שדחה מפלח ק"ו
 זו כמה ח' שכתב שם ומשום דכיון שהמחבר לא הזכיר כלל דין זה
 דלחן אשה קובעת וסחור בימי נדה מכלל דלחן אשה קובעת
 דבזה"מ נשאל קובעת אשה" בימי נדה ע"פ פס"ט - ובמקו
 נחמור ע"ה" החוד"ג הנ"ל אמנם לפענ"ד נראה דקו"ט מעיקרא ליהא ונחמור
 בס"ד - הנגד בדין זה דלחן אשה קובעת וסחור בימי נדה חילוק בזה
 בש"ס בין מעיין סחור למעיין פסח וע' רש"י י"א ח' שנה"ב
 פירושם בזה - הפי' הא' דמעיין סחור הוא שלא רחצה עתה כלל
 בחמילה ימי נדוה"ק רק עתה היא רחצה" הראשונה ובה קובעת
 וסחור הנגס דלפי המסבין הוא בחוד' ימי נדה ומעיין פסח שרחצה
 ברחשון ימי נדוה"ק דלחן אשה" אש חל"כ לא רחצה עד יום ה' של
 ימי נדוה"ק ובה"מ רחצה אשה קובעת וסחור כלל ו' ימי נדוה"ק היא
 עולה לרחו"ט דס' - הפי' הב' דמעיין סחור הוא ברחצה לרפוס"א ב' ג'
 חל"כ אש רחצה בל' ובג' קובעת וסחור דזה נקרא מעיין סחור מחבר
 שהפסיק בנתיים ולא היו לרפוס והבסיס רש"י לפי' הא' וכל
 הפוסקים דכל שרחצה בל' לנידוה"ק טוב אינה קובעת וסחור בכל
 ו' ימי נדוה"ק ובכל' - אמנם נראה דמ"מ נגס לדין איכא חילוק בין
 לרפוס להפסיק בנתיים - והוא ע"פ מ"ש הר"ה בהשגחה ופמ"ש
 הראב"ד בנפ"ח נתיקון הו"ע דהיא דרניהל לחמו' משנה יומי
 בכל וסחור ודאי קמ"ל בימי זיבה וסחור בחל"כ בימי נדה או אשילו
 להיפך דהלא קמ"ל בימי זיבה ודאי בחל"כ בימי נדה ע"ל קבעה
 לה וסחור בחל"כ דקיימן בימי נדה - ובזה ע"ל הר"ה בהשגחה
 וז"ל דע"פ שפמ"ש לשי דעתו שפמ"ש קובעת לה וסחור בימי
 זיבה מסתבר דכל קבעה וסחור לא"ו הא קבעה חל"כ לחל"כ
 הימים אש"י לחל"כ יומין בחל"כ לא קבעה שפ"י נפחח מעינה וכל
 מעיין פסח לא קבעה כלל לא בזה נדה לא שנה זיבה בחל"כ לפי
 דמ"י מבוין אחר פסחח מעינה ע"ל - מבוין בדבריו דאש
 רחצה לרפוס הנגס שחמלה לחימה היה בימי זיבה והאחרונה בימי
 נדה ע"ל לא קבעה וסחור לימים האחרונים משום דמעינה פסחח
 וכל מעיין פסחח לא קבעה וסחור ל"ש אש מעינה פסחח מימי נדה
 או מימי זיבה ובכל' - ולפי"ו נגס לדין בזה"מ דאשה קובעת וסחור
 בימי נדה כו' וזה דוקא בשל רחצה לרפוס ובג' שחל"כ בל"מ ובה'
 לחודש דאש הי' ידוע לט' דר"ה" ר"ח הוא מימי נדוה"ק לא הי' קובעת
 וסחור בזה"מ לחודש דכלל ו' ימי נדה אינה קובעת ובפ"י הא' ברש"י
 ככל' - אולם עתה דגון פסחח ח'ן איכא לחימה שחל"כ רחצה הא'
 הי' בימי זיבה ורחצה הב' הוא חמלה נידוה"ק חל"כ אש היא רחצה
 ב' או' ימים לרפוס נגס בזה"מ אינה קובעת וסחור בל"מ לחימה
 דלפ"ה דר"ה הראשונה" היה בימי זיבה ע"ל הרי נפחח מעינה
 וכל מעיין פסחח אינה קובעת וסחור ל"ש שפחח מעינה מנדה או
 מנידה ובכל' והרמב"ן ע' דגס ברחצה לרפוס קובעת וסחור בחל"כ
 אחרונה מחשש דמ"ה הי' הראשונה מימי זיבה לטעמי' חל"כ שנה'
 בהלכותיו בדין כ"כ דאש היא רחצה הי' ימים לרפוס כל יום ויום
 חשיב כיום בפ"י וחושש לטוב והביאו הסור כאן ולא ס"ל מ"ש
 בפוסקים דחמלה דלח"י היא עיקרית ובהשגחה העיקר נפחח
 חל"כ וזה"ל ס"ב דכל יום ויום היא רחצה" עיקרית בזה"מ ופמ"ש
 כח"כ בזה"מ היא קובעת וסחור לכל יום ויום אש"י ברחצה לרפוס
 ומשום דכל יום ויום חשיב לר"ה בפ"י - ורחי"ה בש"ס שכתב
 להיפך דמ"ה הרמב"ן בדין כ"כ דכל יום ויום חשיב וסחור בפ"י הוא
 משום שכל קודם לזה דבזה"מ חשיב ימי זיבה כו' ע"ש - ואחר
 המחילה חל"כ בחר איכא ונתקנה ע"ל הרבה בדברי הפוסקים
 בזה"מ דבדיקס והוא כולו טעמו מעיקר בחל"כ וכל מעיין
 בזה"מ הרמב"ן דלפ"י בדין כ"כ נגס בזה"מ כו' יחל"כ לי עקד דט'
 כו' מבוין עדין זה חידש הוא ז"ל עקד דלח"י לנדרות בזה"מ וסחור
 ל"ל ובדין כ"כ כח"כ זה לדין פסחח דאש רחצה" ימים חושש לטוב
 מבוין הוא דדיקס הי' הוא ואש"י בזמן התלמוד כך דיווין הרשב"א
 בזה"מ קע"ל ב' הביא דע"ה הרמב"ן מ"ש ע"ל דגון דאש
 קובעת וסחור חל"כ בימי נדה - ובד' קע"ל כח"כ בפסחח דאש
 רחצה לרפוס חל"כ בחר חמלה הראיה ולמה לא הזכיר נגס כאן
 בדרי הרמב"ן מ"ש בדין כ"כ דבזמן זה חושש לטוב לפי הבנה
 הפ"ט דמה שכתב הרמב"ן בדין כ"כ הוא בזמן זה דוקא
 וכן הסור כח"כ כאן לדין פסחח בזה"מ הרמב"ן ברחצה ג' ימים
 חושש לטוב ולא הזכיר כלל דזה דוקא בזה"מ מחשש הטענות
 ונחמור

דלענין חילוק דמים לא מהני כ"א ג' חדשים כנ"ל - משה יקשה
 על ר"ה בדרי' כמחל"כ - נגס בזה"מ דבימות הנ"ל השאר בקו"ט
 ובכל' ופ"י בזה - אולם הפי' הסוגי' דנדה נראה כמ"ש למעלה
 וע"כ חל"כ ג"כ מ"ש כאן כל הפוסקי' בשהימות דמעבורה הוא
 המסור עובדה דזה עיקר הסימן שממנו נדע שנסחלקו דמ"י וכן
 מ"ה ברפ"ד מה' מו"מ כח"כ בשהימות חל"כ מעבורה משויכר
 עובדה ובפ"ט מה' חל"כ לא הזכיר ענין זה דנ"ל לסימן על מעבורה
 דל"ש שם חל"כ מעבורה משויכר עובדה והוא ג"כ ע"ש והכונה
 כמ"ש למעלה שפ"ק הסימן שחשט סומכין עליו הוא משויכר עובדה
 ומה נדע דמסחור כלו ג"כ רוב נשים חל"כ עובדן ניכר בפסחח
 מנ"ה ובכל' - עתה נבא לדברי ה"ה" והנה לפי האמור למעלה
 חל"כ מדוקדק מ"ש ה"ה" דלקמן יחבאר שיפור הכרה העובר
 דמשמע דלחן סומכין על הכרה העובר לבד רק בע"י שיפור לזה
 והוא זמן ג"כ - ולפי האמור הוא להיפך דעיקר סמיכתו הוא
 רק על סימן זה דהכרה העובר ובכל' וע"כ ל"ל דכוונה ה"ה
 בזה הוא רק לומר דלקמן יחבאר שיפור לזה - והוא דאש ידוע
 לנו בודאי שגדיין הוא קודם ג"כ לא מהני הכרה העובר וכמ"ס
 למעלה בבאר הסוגי' חל"כ ודאי דמסתמחא לחי' דכיון דהוכר
 עובדה מחמלה הוא חל"כ ג"כ דלח"כ בחר רוב נשים רעובות
 ניכר לג"ה ובכל' ומ"ס טעמא דמניק"ה כ"ה בש"ס ע"ה ח' ועמ"ס
 בש"ד ס"ק י"ה:

יא א"ה לו - ע"פ - והנה מ"ש לחלק בין מחבול למעבורה
 דמחבול איכא למיחש שחל"כ בזה"מ ילא הפחד מלבה
 ורחל"ה דס' בדבריו אלה מועילין להדין בדרי הסור שלא כח
 רק הי' במחבול והניע וסחור חושש לו כו' וז"ל דמ"ס חושש
 לו היינו שחיה רחל"ה לשח"י או משום שכתב ה"ה" אולם בדרי
 הרב בזה"מ לא יחשיבו בזה"מ ה"ה" שהרב כתב בזה"מ דלמחלה
 לריכה בדיק"ה ודאי אש אינה משמחא או נמה ללריכה בדיק"ה אש
 היא ידועה שלא סר הפחד ממנה דלח"כ דמ"י למעבורה דלפי'
 למחלה חל"כ בדיק"ה ודאי היא רחל"ה לשח"י או ע"ש בעלה נגס
 הבדיקה לא חושל דמ"ה איכא לחימה שחל"כ נשעה חשמי' יסור
 הפחד מלבה ורחל"ה בשח"י חשמי' - והו"ש לעיין במ"ס הרב
 בעבר הו"ע ולא הרניק טעורה כו' משמע דעיקר הטעם דלא
 מלכ"י בדיק"ה חל"כ הוא משום דמכ"י ע"ל של הרניק ופ"י
 לר"י ע"כ שחל"כ אורה אש הרניק או לא לפי טעמו של ה"ה" חל"כ
 חל"כ כלל זה דכל שלא סר הפחד ממנה הי' בחזק מחלוקת דמים
 כמו מעבורה אש לא שדחק לומר דזה ג"כ כוונה הרב במ"ס
 ולא הרניק היינו שלא סר הפחד ממנה כל הנשך שהיה במחבול
 וזה דוחק מבוין ובס"פ כתב דמ"ה הרב דלמחלה לריכה בדיק"ה
 הוא ג"כ משמעו של ה"ה" דחשיב חל"כ ע"ל חל"כ היסח הדעה
 יסור הפחד מלבה כמעט רוב ורחל"ה או ע"כ לריכה בדיק"ה
 כל משך זמן וסחור ע"ש וכל אלה דחוקים מבוחרים לכל מעיין
 אש"י נבטל כ"ז עדין לא יחשיבו היסד בדרי הש"ס בד' ט' ח'
 דע"י מיני' אש מעבורה לריכה בדיק"ה ופס"ט ל' בך דמחבול
 דל"כ בדיק"ה ע"ש והרי לדעת הסור והרב ע"כ ל"ל דמה דחנן
 אש היסח במחבול כו' ולא בדיק"ה טעורה כו' דוקא חנ"י ולא
 בדיק"ה ביעד כלל למחלה לריכה בדיק"ה יחי' מחלוקת שח"י
 שיה' משה ח"י נפשו מזה על מעבורה דלפי' למחלה חל"כ
 בדיק"ה מחל"כ דיון זה דלמחלה לא שח"י במח"י ובכל' ולחיות
 כי ביוצו בדרי הסור והרב נחמור ח' רבים בדברי האחרונים
 ע"פ אחרתי אשנה חנ"י ג"כ אש חלקי מה שגל"ד בזה הא ודאי
 דמה דחנן במח"י בהי"ה במחבול וזה בדיק"ה טעורה אש"י למחלה
 לא לריכה בדיק"ה דלמ"ד וסחור דלח"כ חל"כ חילוק בין למחלה
 לריכ"ה וסחור נחמור דלריכה בדיק"ה בעברה ולא בדיק"ה אסורה
 ובמחול בד' ע"ל ח' דס"ל לר"מ בלא בדיק"ה דמחל"ה נדה ע"ש
 כיון דלח"כ ר"מ כאן בזה"מ במחבול ולא בדיק"ה טעורה מכלל
 דל"כ בדיק"ה כלל חל"כ מדינה דמ"ס חל"כ לדין שפ"י יס'
 מקום לחלק בין למחלה לריכ"ה משום שחל"כ בס"ד - ידוע הוא
 דבדין הבדיקה חלוק הוא וסחור קטוע משה אש"י קטוע דבוסה
 הקטוע קי"ל דגס אחר הוסה אסורה עד שהדוק מבוין בש"ט
 ובספ"ט ס"ד וסחור שח"י עבר הוסה ולא בדיק"ה ולא הרניק
 טעורה כמ"ס ברש"א וסור ס"י זה ובמחבר לקמן ס"י קפ"ט -
 והטעם בזה דוסה קטוע ידע' בודאי שעה היא בחזק
 רחל"ה

והוא ע"כ אשרי לה גם אחר שעבר וסחה עד שהזדקק מאל"כ וסח שניה קצוה שליטו רק ספק שמח הקצוה זו וסחה ע"כ לנחמיה לריבה בדיקה בשעה הוסח הכל עבר הוסח ולא הרגישה טעורה בלא בדיקה כיון שליטו ודאי בחזקת רואה בשונה זו רק חשש ספק וכלל ומענה לפי' נאמר דהגם שבש"ס דיוט דין מעיברה לדין הי' במחבוא מבוחר דין אחד להם וכלל לדין יש לחלק בין זל"ו דהנה בלח"ס ה' ג' סעי' ד' הינו לחזק בלמה ומנהיג כזה ככ"ס שס' פוסקים השמיטו דין היכא לחיוב ביעוהא המוזכר בש"ס משום דלא בקיחין בהי ביעוהא שרי דהלל לפי מה שהוא חכם והקשה הת"ל שס ע"ו דל"כ למה הביא כחן ביו"ד דין דביעוהא וז"ל דלא בקיחין בהי ביעוהא ותי' דכיון דוסתה דרצון מקיל' ע"כ וז"ל לדפח הכ"י חלום לדעת הסור ח"ש בפשיטות טפי דהא ודאי דלחן לא בקיחין בהי ביעוהא נסתלקו הדמים אך עכ"פ חילם בחזקת רואה בודאי בשונה זו של שעה וסחה דשחא נסתלקו דמי' ע"י הפחד וטכ"ס יתה מדין וסח הקצוה ודמי' לדין וסח שלחן דל"כ חזי רק ספק וע"כ לנחמיהל בעי בדיקה כדיון וסח שלחן עבר הוסח ולא הרגישה טעורה בלא בדיקה דהו ממע דין וסחה שלחן ומבוחר בפור סס"י דהא כולל נכון ועמ"ס בזה בש"ד ס"ק כ"א :

יב עד שהזדקק : עמ"ס דלפי' לא בדיקה עד זמן מרובה אחר הוסח טעור' ונ"ח שחא רחצה וכלל לרחץ וכו' ב"ב בשם הפוסקי' חולם לכאורה אין טעם נכון לזה שהרי אין לחזק חוששין שמח רחצה עתה שהרי כבר עבר וסחה ועיקר החשש הוא שמח רחצה בשעה וסחה וז"ל מה חזני לן מה שהזדקק עתה אחר זמן מרובה והרי אין מוחלי ביה"ר מוקמי דם כל כך ולפי מ"ס ב"ב אין מוחלי ביה"ר מוקמי דם כלל ע"כ ודלוחי בפרישה שכתב וז"ל דלחך דמיכח מהב"ב דלפי' ב"ל וסח קצוה מני לה בבדיקה ללאחר זמן היינו דוקא שלא נשתני' ענינה חלל אס קיננה פני' של מטה בני בניי ולא כוונה לרחוץ בלחור פס חס ה"ל דם בדבר שקיננה בו או שרחצה בניי בניי פני' של מטה ודאי לא סגי לה בבדיקה של חל"כ ללחח בו מחשש אורח בזמנו בל ואסורה לבעלה מחשש נדה ט' ע"כ ולדבריו עיקר הבדיקה ללאחר זמן הוא קיומו פני' של מטה דלחמי' אי יחלח שאלתה דם היה נכסח על בשרה ג"כ ותי' מולחח על עד הקיעות וזכו דלא כמ"ס ב"ב (ואצ"לנו בס"ק שחל"ה) דבעי בדיקה לחורין וסדקין ע"כ מצוינו מזה דמיוסין שחא נשאר מקלח עד בבית"ה בחורין וסדקין אך אין מזה הכרח דהפרישה פליג ע"ו ד"ל דגם הפרישה ס"ל דבעי בדיקה לחו"ס רק דס"ל דבעי ג"כ קיעה פני' של מטה והיכא דלח"ל לעמוד ע"ו כגון שרחצה פני' של מטה כזו חל"ל רחי' מה שהזדקק בפני' דשחא יא' כולו למחץ ועמ"ס בזה בש"ס שחל"ה חל"ה האחרוני' לא הוצרכו דברי הפרישה בזה : גם הב"ח קי"ח כחש דהפרישה הוליד דין חדש מה שליטו אמה לדעתו ע"כ וכלאכר עייני' בזה רחיהו שיש להאריך בזה הרבה אחרת אשהו ודיווח לי : הנה עיקר הדין מ"ס דבוסת קצוה לריבה בדיקה לנחמיהל בשעה הוסח ממע ודפי' למה דקיי"ל וסחה דרבנן לא מולחח זה מבוחר בשטותא הרחבוס' והנה רס"ק' בשער היקין הוסתה כחש דמלחמי' היבדק ש"מ שהי' בחזקת טומאה ואסורה לשמש עד שהזדקק ע"כ מלשון זה ממשע לריבה בדיקה או בשעה הוסח או אח"כ ובסוף שער ה"ל בחילוקי דיוט הוסתה כחש בביתור דבוסתה הקבועים כל אשה לריבה בדיקה או בשעה הוסח או אחר הוסח ע"כ : מבוחר בבדי' דגם לנחמיהל לא פלי' שהזדקק דווקא בשעה הוסח ממוס : הרמב"ן בהלכותיו פ"ה כתב דין ט' האשח ש"ל וסח אסורה לשמש כל עונה הוסח ט' : דין' כתב עברה וסח ובדיקה ומולחח טעור מותרת לשמש לא בדיקה חש"י שחא הרגישה כו' אסורה עד שהזדקק : דין' י"ח כתב כבר בלחנו שכל אשה ש"ל וסח קצוה לימים אסורה לשמש בכל עונה הוסח ולחלח הוסח עד שהזדקק ומולחח טעור כו' : הנה דין דין ט"ה לא כתב דלריבה בדיקה או בשעה עונה הוסח רק כחש דאסורה לשמש : דין' י"ז בשער הוסח כתב דאסורה עד שהזדקק וכל' דין' י"ח מבוחר דל"ל קפידה בזה מני הבדוק ח"ש חש בשעה וסחה או אחר הוסח : הרשב"א בלחור ובקלר בסוף שער הוסתה כתב מי ש"ל וסח קצוה והניע עה וסחה ולא בדיקה בשעה

וכמ"ס ספ"ט לענין קביעות וסח וכל מעיין בלכות הפוסקים הא"ל ירחל' מבוחר להדבר בדרו כמ"ס לתפלה דזה ס"ל להרמב"ן לדין פשוט דל"א כלל הך שברח דלח' ח' עיקרית וסחה שפלין לה ובמ"ס הר"ם והרשב"א ורחי' ס"ל דכל היחוי' כולן עיקרים הם וכל יום ויום מחבז וסח בפ"ע ש"ס ס"ל דלח' רחל'ה ג' ימים רלוטין לריבה לפדות מכולן מדינה ואפי' בזמן ההלמוד הי' הדין כך רק בזמן הש"ס הי' דין יום הרחשון כוסח קצוה שליטו נעקר כל' בנ' פטמים והימים האחרים י"ל דין וסח שליטו קצוה ודחי' אמה קביעות וסח בימי נדה ונעקרי' בפ"ל חלום כל' שחא נעקרו מושבם להם גם מדין ההלמוד וכמ"ס בש"ס ס"ד ח' לענין ימי זיבה ע"כ : ובזמנ"ל דכולן טעוה הן מידע לנו הרמב"ן דקביעות וסח גם בימי נדה ולפי דעתו דל"ל ברחל'ה רלוטין הי' כל יום וסח בפ"ע כולל ע"כ כתב דגם ברחל'ה רלוטין נקבצו הוסח כולן בזה"ל אך ל"ו לטעור ז"ל : חלום לדעת הר"ם והרשב"א והר"ם דהרמב"ן ח' או ג' ימים רלוטין בין שופעת בין פוסקת חמרי' דלח' הרחשונה הי' עיקרית והבאר הם טעלים לנדה לפי' אין נ"מ בזה בין זמן ההלמוד לזמנ"ל דלפ"ה דלחיה הרחשונ' הי' בימי זיבה עכ"ל כיון שחל' הי' יום ח' נקי' ביניהם הי' הרחשונה עיקרית והבאר חיון רק הוספת דמים לכיון דמיוה' ממעיין פתח אין חילוק בין נדה לנדה וע"כ לא בלח' הרשב"א והטור ב"ב מ"ס הרמב"ן דבזמנ"ל קביעות וסח גם בימי נדה וזכר רק בלא רחל'ה רלוטין ובזמן שרחל'ה ברה"ו ובה' למודש דיון שהפסיקה ביניהם לא דהרחשונה עיקרית והבאר טעלים כיון שהפסיקה כמה ימים בין רחיה ח' לרחיה ב' רק דמ"מ בזמן ההלמוד לא הי'ה קביעות וסח בימי נידוה' ח"ש הפסיקה כמה ימים בין רחיה או לרחיה השני' וכמ"ס רש"י ב"י יא' ח' וכל' : וע"כ כתבו דבזמנ"ל קביעות וסח כגון משום דמחל הרחשונה הי' בימי זיבה והרחשונה הי' תחלת נדה : חלום מ"ס הרמב"ן דגם ברחל'ה רלוטין ב' או ג' ימים קביעות וסח כגון השמיטוהו הרשב"א והטור ומשום דברחל'ה רלוטין טעמא אחרינא איכא בזה דלא קביעות וסח ברחיו' האחרונות מכוס כהן טעלין לרחיה הרחשונה וכל' : ומה שהביא הטור נסקפ"ה דברי הרמב"ן בהמשיכה רח' ב' או ג' ימים עמ"ס שם ב"ב ס"ק כ"ה ע"כ : ומענה הו' לק"מ כל מה שנתקשה הפ"ט בסמיכות דברי הפוסקי' ואין שום סתירה כלל לא ברשב"א ולא בטור ולדבריה דקדקו בלכותה חל נכון וא"ס על מקומו יבא בשלים והוא בדרו ונכון בלי כוס פקפוק ועמ"ס עוד בספ"ט בש"ד :

יו משהוכר שוכר : עכ"ל : ועמ"ס בזה בש"ס ס"ק י' :

יח כ"ד חדשים : ע"כ : מ"ס דבאל"ה מבוחר דלחין חודש העיבור עולה למנין הוא תחובה דשם לא נאמר הנכה כסוקה בזה ואחרונה המחבר ספק שם חודש העיבור עולה לענין רק הרב בזה"ל הביא בשם יא' לנחמיהל יתוס גם לחודש העיבור ע"כ והיינו לחומרל שחא הנשח עד מללה ל"ד חודש מלבד חודש העיבור מחל"כ כחן דהוי קולח אס לא נחשוב חודש העיבור בזמין וע"כ דברי הפ"ח והיו מ"ס בפשיטות דלחין חודש העיבור מן המנין ובכ"ז כתב דבש"ד הייטני' הנוסחא הי' ע' באל"ה ד"ל דלחין חודש העיבור כו' : והסעה ח"ש שחא כחש רק ד"ל ס"ל הכי : וכל' גם כחן אי חילח חומרל בזה במה דלא נחשוב חודש העיבור חייש' לחומרל לדעתו וזמנ"ל לה חומרל בזה לפי מה דקיי"ל סס' קפ"ט דלח' עברו ימי הנקה מותרת לחוס לוסכן הרחשון ואס הי' לה וסח ברה"מ מושבם לרה"מ רחשון וא"ס לא רחל'ה זו מושבם לבני ולבני' כוסח קצוה חיו נעקר בשחח מנ"ס וע"כ בש"ד ס"ק ע"ד : מעה חס עברו ל"ד חודש ימי הנקה ומנה"ל ר"מ ולח' רחל'ה בזה רק כהחורין חודש ימי הנקה וימי הנקה אס נאחר דלחין חודש העיבור מן המנין חייבין לדעתו או דס"ל הכי ולריבה לחוס עוד לחודש ה' וד"ל : חלום ביה"מ חלק על עיקר דין זה וכתב דלח' למ"ד גבי הנקה דלחין חודש העיבור מן המנין כחן ל"ע מזה ששולח לחשבון ל"ד חודש דשחמא דמניקא מבוחר בש"ס דלריבה : מהפסקין ואין חורין עד ל"ד חודש ואין נאחר דלח' עיבור ב' דהנה איברי' מלושין עוד חודש אחד מה שלא היה כן אס לא היו מעבדין ח' הנכה : ומ"ס ביר' שהס"ס משיבם מליחיה הטעם עס קביעות ל"ד ח' הנכה ח"ל : נאמר דחל' חל"ה דמיוט להדי' בדברי ח"ל ולא להוסיף בזה מדעתנו וע"כ העלה דל"ע לא משיב

בשעה וסחה אסורה עד שחזקו בדקה עולה אפי' אחר כמה ימים אם מלאה טבור טבורה שסוחה מדבריהם כי יל וסח שאינו קבוע בו אפי' שלא בדקה כיון שלא הרגישה בדם ה"ל טבורה בלא דיקה כלל עכ"ל ומכאן זה שכתב ולא בדקה בשעה וסחה הוליה הפרישה דס"ל לנחמיה בעי דיקה בשעה וסחה משם וכן הוליה מלשון הטור ברי"ק קפ"ט שכתב בוטה שאינו קבוע אסח הניע זמן הוסח ולא בדקה ולא רחשה כיון שגברה עונתה מותרת משמע לנחמיה לריבה דיקה בשעה וסחה ע"פ וכל מעיין יראה שאין בזה הכרח והוא דהוי דרואי לה לבדוק א"ע בשעה וסחה וברי בלא"ה אמרו דשלא בשעה שחשים כל יוד המרבה לבדוק בנשים משובחה ומכ"פ בשעה וסחה אולם שגאמר שיש עלי' חיוב מהקנה חו"ל לבדוק בשעה וסחה זה לא נולדו מבוחר ולא ה' דעת הרשב"א וטבור כמ"ס הפרישה לא היו מוכיחין דין זה בדרך שלילה וה"ל לכתוב מקודם לריבה דיקה בשעה וסחה ואח"כ לכתוב איך הדין אם לא בדקה בשעה וסחה ונחום ט"ו א' ד"ה ור"ג כהנו ומיהו נראה לנחמיה לריבה לבדוק בשעה וסחה ע"פ לכתוב מבוחר בדבריהם להדי' דבעי לנחמיה דיקה בשעה וסחה וכו"מ צפר"ש שם ד"ה וסחה דלורייא שכתב הא דקיי"ל דבעי דיקה בשעה וסחה דלורייא הוא בו' או דרבנן הוא דלורייא בו' וכו"מ בד' ט"ו א' ד"ה וסחה ובד' ט"ו א' ד"ה וסחה ע"פ המבחר בדבריו דזה פשיטא לן דבעי דיקה בשעה וסחה רק דמספקא לן אם הוא מן ההורא או מדרבנן אולם אין מדבריו ראי' דלויא חיל לעמי' דס"ל אפי' למ"ד וסחה דלורייא לא לדייקין כודאי רחשה כ"א לספק וכמו שפירשנו בזה בפ"ב ופ"ג פי' בכל מקום דאמרי' וסחה דלורייא דקאי על הדיקה אולם לדעת רוב הפוסקים דס"ל דאם נאמר וסד"ל חשב"ל לה כודאי רחשה אין לורך לפרש דקאי על הדיקה רק י"ל דקאי על גוף הוסחה ואם הם מן ההורא והשב"ל לה כודאי רחשה או חיו רק מדרבנן וא"ל לעיין הך מיימרה דרי' שם ט"ו ב' א' בעלה ומחשבי ימי וסחה וכל עלי' ועי' בפ"ב שם בארנו דבר זה בארובה ובוה נחבדרו לט"ג דברי הוס' הנ"ל במ"ס לנחמיה לריבה לבדוק בשעה וסחה ועי' בל"מ רפ"ק דמכילתין שכתב ע"ז ח"ל פירוש דבריהם דמשעה שבה הוסה לא תשמש עד שחזקו דאין לפרש דבשעה הוסה דוקא לריבה דיקה חבל שבר שעה וסחה וסחה אפי' בלא דיקה ובמ"ס הכ"ן לדעת הר"י וסד"מ ט' בדברי הוס' אין לפרש כן דא"ל ולא קאמרי' גריבה דיקה חלא בשעה וסחה חל"ל לא ה"ל לכתוב בלבן ומיהו נראה כי דאם לא חזקו הדבר חלא כך הוא דינה דוסחה ופריש"י בהחילה האביב' וסד"ל או דרבנן הא דקיי"ל דבעי דיקה בשעה וסחה בו' הבין נראה דא"ל לריבה לבדוק בשעה וסחה לא דקדקו בשעה וסחה לומר שהדיקה בשעה היא חלא חתילה הזמן נקטו ודמשעה הוסה וא"ל אסורה בלא דיקה עכ"ל הל"ה וכו' מרבי' דוקא פי' בדברי הוס' מבוחר לל מעיין לחנם מלבד זה הוא המזה דאם נאמר דמונה הוס' הוא כפירוש הנ"ל א"ל איך כתבו בו' לנחמיה לריך לבדוק בו' הא אפי' דביעבד אסורה לשמע ע"פ שחזקו ובמ"ס בל"מ שם אולם למ"ס למעלה חזיק דברי הוס' כפשוטו דלנחמיה בעי דיקה בשעה וסחה ומה שכתב הל"ה דאם לא חידשו הדבר בו' וכפירש"י כבר כתבנו דזהו לרש"י לעמי' אולם לדעת רוב הפוסקים דאם וסחה מ"ס חשב"ל לה כודאי רחשה וכו' דעת הוס' בד' ט"ו א' ד"ה אפי' ע"פ אין לורך לפרש בזה דאמרי' וסד"ל או דרבנן דקאי על הדיקה ופיר' י"ל דקאי על גוף הוסחה אם הם מרי"ה הוי כודאי רחשה ואם אינן רק מדרבנן הוי ספק רחשה ומניחין הדיקה לא הוצרכו כלל רק דמיק פונתה דרב וטובל דהוי דאם וסד"ל לריבה דיקה דוקא בשעה וסחה ואח"כ לא מחייב דיקה ואם נאמר וסחה דרבנן מחייב דיקה חל"ל וזהו שסימני הוס' שם בד' ט"ו א' דמיהו לנחמיה לריבה דיקה בשעה וסחה והוא משום דמקודם לזה כתבו דנראה דקיי"ל וסד"ל ופ"י ח"ל לבדוק דוקא בשעה וסחה אך אם נאמר דוסד"ל לריך לבדוק דוקא בשעה וסחה כנ"ל ופ"י כהנו דהגם דנראה דהכלה כמ"ד וסד"ל עכ"ל לנחמיה ראויה לחוש למ"ד וסד"ל והבדוק א"ע בשעה וסחה דוקא וזהו כונה הוס' צדיקור וי"ל לנו מזה דאם ביהוס' מבוחר דאם נאמר וסד"ל ח"ל לבדוק בשעה וסחה ומעשה

מניקה כאן כ"ל כ"ד חודש ע"פ ואלתי לא ידעתי מ"ס זה מוסח החודש דלקמן סי' קפ"ט סי' שנחשפה בו ג"כ הר"ה צד"ה דבי משום שג"ד שיצרו אס הפורש האחר ראייה או תקדים לראות אס יחסרו ב"ד אס החודש וע"כ כתב דהכל חלוי במולד הלכנה אולם הרשב"א במה"כ שם חלק עליו וכחז דהא"נ דהכל חלוי בקביעות ב"ד והב"א היר' הנ"ל בספק"ס סי' ק"ג שכתב דמה כתב פוסקים דס"ל דשיפורא גרסי' וכו' מבוחר בחוס' ס"ד א' דקביעות החודש גורם ועמ"ש שם בספק"ס בזה וסגס דלי המוסל אין טעם בזה עכ"ל הסכימו כולן דלכלל כלייל דמילוח הסבס חל' בקביעות ב"ד וה"ה הכא וסו דע"כ גם הכו"ס מודה כלן מחלף דהנ' בקביעות ב"ד דהא"נ דכ"ד חודש חמרי וסו לא אמתס ידוע שיש שנה שלמים משל"ה ימים ויש שנה חסירה משל"ה ימים ויש שנה כסדרין שג"ד ימים פחה יאמר לנו הכו"ס בלחזה שנים שיצרו הני ב' שנים דמניקה אס בנשים חסירות או כסדרן או שלימות וכל כי הוי הול"ל לש"ס ופוסקי' לכתב לנו דבר זה ובע"כ ל"ל דלא משמחין כלל בזה ולעולם בעי' כ"ד חודש שם שלמים בין חסרים הא קמן דענין זה דמניקה חל' בקביעות ב"ד גם לפי מ"ס הרב בחור"ל כלל ע"כ דין ב' לעיין פריש"א חיוה חיה דנ"ב אין חודש הפיבור מן המנין וע"פ שנתן טעם לזה ע"פ הסבס וכמו כן י"ל כאן גבי מניקה ע"כ ל"ל דהא דהוי דכל היכא דאיכא חומרה בזה חייב' לדעת זו דס"ל דאין חודש הפיבור מן המנין וכנ"ל ובחור"ד העחק דברי ה"ס דפשיטות דאין חודש הפיבור מן המנין ע"פ ולא דק וכאמור י"א לפרוש ע"פ מ"ס רש"ל אס רחשה ג"פ כי מבוחר מזה דס"ל דאם לא רחשה בימי פיבורה רק פ"א א"ח לרש"י וכו' בזה"י בהגהה דריש"ה וס עיין ה"ס ע"כ וע"ל בסי' קפ"ט ס"ג ור"ל דשם כתב המחבר בסמימות דחוששה לרש"י שהראה בימי פיבורה ע"פ משעה אפי' לא רחשה רק פ"א חוששה לרש"י וכו' מבוחר להדי' ב"ב שם דין קטנה שלא היגיעה לראות דריש ופ"י חורה לראות כי עי"פ שכתב בזה"י דמשוערה ומיניקות חוששה לרש"י שהראה אפי' בפ"א גם מעיקר הדין הא דהוי דכן הוא דהא עיקר דין זה דחוששה לרש"י שהראה הוא מדרבי הראב"ד שכתב דמשוערה ומיניקות דמי' ליל"א מי יציה דחוששה לרש"י שהראה בזה וכחז הרשב"א שראוי לחוש לדבריו ע"פ ב"ב ובימי יציה מבוחר בראב"ד בזה"ל ב"ד לריבה לחוש אפי' לא רחשה רק פ"א וכו' הב"י בספק"ס בזה"י החלמוד כי ע"פ שכתב דברי הר"מ בפ"ה שכתב אס נקבע לה וסח בימי יציהה הרי זו חוששה לוסה כי וכחז ע"ז הב"י ומוסף דבריו שם בלמוד שח"ס בהחילה אס נקבע לה וסח כי הוי נקבע ללו דוקא שח"ס לא רחשה חל"ל חוששה פ"א חוששה לה עכ"ל והנה לנלוה דבריו סחומים ולא נדע מאין הוליה או מדברי הר"מ דאפי' בפ"א חוששה לו דהא דהוי ח"ל שזמן למ"ס הר"מ שם בהכלה ט"ח שנקר בפ"א דאין מזה ראי' דאפי' רחשה ג"פ בימי יציה נקצר בפ"א דאין אשה קובעת וסח בימי יציה כמ"ס הר"מ שם אמנם נראה שזמן למ"ס הר"מ שם בהכלה יו"ד כי"ד חוששה לוסה אס רחשה דס בוסח ו אפי' יוס"ל חשב לנדרה מספק ולסחה לנחש בלחוח היום ואפי' לא רחשה בשאר ימי הוסחה ואם רחשה ג' ימים ה"ל יציה עכ"ל הר"מ וכחז ע"ז ה"ה דהר"מ חיל לעמי' דס"ל שמין האשה לנדרה ויוצות הוא מיום שקבעה לה וסח ואם עקרה וסח זה לוסח אחר משנה המנין ומונה מהחלה הכני וע"כ או שרחשה בימי יציה נקטין עלי' חומר הגדס והאדם שחש"פ שיהי כבודו ימי יציהו לפי הוסה הראב"ן שמה היא מחללה בוסח אחר ועמנו יס לבהחיל מנין הגדוה לפיכך בראה"י א' לריבה ליכב זי"ן דין הגדוה ואם רחשה ג' ימים לריבה ליכב זי"ן נקיים עי"פ והנה אס נאמר דהר"מ ס"ל דא"ח לרש"י שהראה בימי יציה כ"א בראה"ג פ"ד דלו חוששה ליכסה מושעה שוב ח"ל נבול עד מתי יתי' מבעטה לחוש לגדה ולזה כיון דאפי' רחשה ק"ג א"ל קבעה לה וסח ומוחקן פניה חומרי' בניהם משהה איך יסודע לנו דירור הדבר אס היא עשה מחללה בוסח אחר או לא דהא דהוי דלרש"י ג"פ או עשר ועשרים דין אחד להם אפי' ל"ל דלריבה בראה"ג פ"א וע"כ עובדין עליה חומרי' שניהם דשמה היא מחללה עשה בוסח אחר כמ"ס ה"ה ואם רחשה ק"ג ג"פ הוצרכו הדבר שקבעה וסח אחר ומחללה לנמוס מוסח השני כ"ל כן כנ"ל בכוונה כ"כ א"ל לפ"י יקבה ע"פ

עמ"ש הב' דמ"ט בהלכה ט"ח אם נקבע לה וסח כו
הוא ל"ד דלפי' בראי' אחת מושגת משמע דהדיו דין אחת גם
נקבע רק דה"ב בראי' ה' ולפי האמור וז' דהא עמ"ש הר"מ
בהלכה ט"ח דאם נקבע לה וסח מושגת לוסח הכה ע"ז הר"מ
ב"יור בהלכה י"ד כ"ל מושגת לוסח שטחין עלי' מומרי שניהם
וכ"ל ולפי האמור הוא דווקא בראי' ה' או שחיס חבל אם נקבע
הואש שוב אין טחנין עליה מומרי שניהם דמחלח למטה פתחי
דמסח מוסח השני כ"ל. גם בעיקר הדיו שגאמר דלפי' בראי' ה'
אחת טחנין עליה מומרי שניהם הוא עוד דברי הר"מ בפ"ו
שכתב שכל שאל נפקר הוסח הראשון לוסח אחר ה"א מונה לעולם
מוסח הראשון ז"ל ימי נדה וי"א ימי יצבה אם רחשה בימי נדה
י"ל דין נדה ובימי יצבה י"ל דין יצבה ע"ש ואך כתב כאן דלפי'
בראי' אחת טחנין עליה מומרי שניהם. גם מ"ש הר"מ בהלכה
י"ד ודלפי' לא רחשה בשאר ימי הוסתה ח"ל שום ב"יור כלל.
אמנם נראה דהוא הדבר אשר דברט בפ"ב בב"יור דברי הר"מ
דמ"ט ר"י אשה קובעת וסח בימי נדה לישאל דקובעת קאי על
הר"מ הג' דהכי. ס"ל לר"ם בפ"ם בטעם כוחים וק"ל כר"ם לדעת
הר"מ וכמו"ש שם ב"יור דמ"ט מ"ש הר"מ שם בהלכה ט"ח
חין האשה קובעת וסח בימי נדה שגאמר ב"ן כו' חבל קובעת
וסח בימי נדה שגאמר רחשה ב"ן קאי הכל על הר"מ השלישי
שבה נקבע הוסח וע"ז חילק שם הר"מ הג' ה' ממעין פתוח
ח"נה קובעת וסח חבל אם היה הר"מ הג' ממעין סהוס
קובעת וסח ע"ש בפ"ב שגאמר דברי הר"מ בזה בארובה. לפי'
אמור דגם מ"ש הר"מ אח"ז אם נקבע לה וסח בימי יצבה
מוסגת לוסח ג"כ הטועם כ"ל מה' ר"מ הג' בימי יצבה גזון
שרחשה ב' פתחים בראי' ובפ"ב רחשה ב' למוס' ונר"מ דהיו
רחיה הג' של ר"ח בימי יצבה לא נקבע עדין וסח זה של ר"ח
מאחר שהיה בימי יצבה בראי' יוס הסמוכין למי נדה שרחשה ב"ן
אך מ"מ היה מושגת שמה יוקבע לה וסח בראי' ואחר שגמר
רחשה ב"פ בראי' וע"כ בראי' זו שרחה בראי' הג' טחנין עלי'
מומרי שניהם על נדה ויצבה דשאל יוקבע לה וסח בראי' והנה
בהלכה ט"ח כתב הר"מ בפ"סמוסח דאם נקבע לה וסח בימי
יצבה מושגת לוסח ויש כ"ל זה ב' דיעים ה' שהיה מושגת שמה
יוקבע לה וסח ביום זה וע"כ טחנין עלי' מומרי הנדה והוצה
בראי' זו כ"ל הג' שהיה לריכה לחוס בראי' הג' שמה חרחה
כדיו פרישה סמוך לוסח ואיכא נ"מ ב"ן ב' החששים הג"ל דלמשג
הא' שישילו עלי' מומרי שניהם וז"ל רק אם נקבע לה הוסח
בימי יצבה היינו שמקדם רחשה ב"ש בראי' ור"מ הג' של ר"ח
ה' בימי יצבה בזה אחר' הגם דלא נקבע הוסח עכ"ז ח"יטין
שמה הוא וסח קבוע וטחנין עליה מומרי הנדה והוצה דשמה יש
להחיל ממנה חשנין הגדול כמו"ש ה"א חבל אם לא היו
מקודם ב' בראי' בראי' רק שרחה רחיה וז"ל בראי' ובי' בימי
יצבה ל"א לחסס הג"ל ואך דעין בזה רק דין הוצה לבד ובמו"ש
בפ"ו. אמנם ההגש הב' מדיון פרישה סמוך לוסחה חפי' לא
רחשה מקודם כ"א רחיה זו לבד בראי' ובי' בימי יצבה לריכה
לפרוס בראי' האחר דלמיחם כחלל יזמנא ח"יטין חפי' רחשה
בימי יצבה וכדלמחר' בפ"ס האשם ס"ד ה' וטין בפ"י רש"י שם
וזה שגאמר על הר"מ בהלכה י"ד כ"ל מושגת לוסח אם נקבע
רחשה דס חפי' יוס ה' חשב לנדהה בספק וזה דווקא אם ה'
רחיה הג' בימי יצבה ומשם הג' דאסורה לשגם בלוחו היום וזהו
חפי' לא רחשה בשאר ימי הוסתה ר"ל שמה רחשה מקודם ג"כ
ביום זה רק ענה רחשה ר"ל הראשונה בימי יצבה כשיגיע יוס
זה נדוסה האחר לריכה לפרוס מבעלה דלמיחם כחלל יזמנא
ח"יטין כ"ל ב"ן ר"ל ב"יור דברי הר"מ וכו' ל"א מה שנהקטין
בזה ובתבואה. ומעשה נסבדרו ונהלכט דברי הר"מ ב"ש דמסוף
דבריו נלמד ששפי' לא רחשה כ"א שאל מושגת לו דבהנה' ג"ה
זה הר"מ בהלכה י"ד מושגת לו חפי' לא רחשה בשאר ימי הוסתה
ומ"ש מקודם אם נקבע כו' היינו דבכ"ה איכא ב' השגות וב"ל
והרי כ"ז ברור וכתב ב"ד. שוב רחיה ב"יט' מה"ס סי' י"ג
שגאמר דברי הר"מ הג"ל ופי' בו דע"ז דווקא נקבע הא ל"א
ח"ל לחוס לו כלל והנה דבדברי הר"מ ע"ש ולפי' מ"ש נחבט
כל דבריו שם כתבואה למעין שם גם אין לזכר להגיה בדברי
הר"מ דבריו לחיין שפיר בלי שום הגהה ומ"ש ה"א שם כאן

עד שהבדוק וע"כ אם הי' חנוסה בשעת וסחה ולא הי' יכולה לבדוק לא חל עלי' המחילה חקצול ומחילה מותרת חל"כ בלא בדיקה כמו שהוא מעיקר דין וכל"כ ק' נ"ל בדור שזה דעה הרמב"ן ו' ומעשה נחביר לו ג"כ הילוק שבין וסח קבוע לאחי קבוע דבוסה הקבוע שחיקנו חול' לבדוק בשעה וסחה וע"כ אסורה לעולם עד שהבדוק וכת"ש חכמים צברייסח הבדוק דל"כ מיעקרה החול' ומה הוסיפו הכתובים בחקנהם משל"כ בוסה שליט קבוע לא מלאטו שחיקנו חול' בדיקה בזה וע"כ נשאר על קו הדין דכיון שלא הרגישה מותרת ואל"כ עשה נבוא לבאר ג"כ דברי הר"ש בפ"ק דין ד' ע"ש שהוכיח דמטורה חל' לפירוט סמוך לוסחה דלפי' בשעה וסחן אמר' הכא דלא בעי' בדיקה ע"ש ובלאורה מה זו רח' הא דלמחר' דלא בעי' בדיקה י"ל דסמכ' אטעמח דהרגשה דחס חרחה ודחי הרגיש אבל לשמש חסור דשחח חרחה בש"ס והרי בוסה שליט קבוע ג"כ אמר' דעבר הוסח ולא הרגישה מותרת בלא בדיקה כמ"ס הרשב"א והסור והבוא בש"ס בפ"ק שחל' ועכ"ל אסורה לשמש כל עונה הוסח וללאורה מוכח מדברי הר"ש דלהלן דין דחוששה בעונה הוסח לדין הבדיקה מכלל דס"ל דגם בוסה שליט קבוע בעי' דווקא בדיקה ולא סמכ' אטעמח דהרגשה ודלא כהסור ועי' ס"ט כחן ס"ק ע"ו וצחי' למס' בד' ס"ו הוכיח ג"כ דע"כ ס"ל לחס' ורש"ל דלא סמכ' אטעמח דהרגשה ממה שהקשו בד' ס"ו ח' אמימרח דרבנ"ח מהא דלמחר' דלדין לפרוט עונה סמוך לוסחה ע"ש שהרבה להקשות בזה ע"ד הסופק' - אמנם בזה כבר בארנו בפ"ק דלחן מחס רח' וקושי' הוס' ורש"ל שם חל' חפ"ה דסמכ' אטעמח דהרגשה ע"ש - אולם דברי הר"ש הנ"ל במטורה חל' ליישוב ע"כ כמבואר למעין והדק"ל על הר"ש כחן ח"ך קפ"ד דין ו' דפרישה סמוך לוסחה ה"ל דין זה דבדיקה וזה שפיר יש לתקן בין ו"ל ככל - והנה זה ח"ן להקשות על הר"ש שהאזהר ב' הדינים הנ"ל להדרי' והרי גם בלשח הריכח בדיקה בשח וסחה הא ודחי' דל"כ לבדוק רק בזמן וסחה ממח' אבל להריכח בדיקה בכל עונה הוסח זה לא שמשע ולא רליט בשום אחד מהסופקים שילמד ק' ולענין השמים חסרי' לה בכל העונה הא קמן דלא ה"ל זה בזה - הא לק"מ דהא דחייש' בכל עונה הוסח שחח חרחה הגם שהיא קבועה לראוח צחי' היום או בשופר עשמו בזה כמ"ס הב"ח כחן בדיו' דכיון שהיא רגילה לראוח בלחות עונה חיישין שחח מחמה השמים חרחה מקודם ע"ש - וכן כחוב צ"כ"ס כחן סק' דלס' השמש סמוך לוסחה חיישין שחח מחמה חמוד השמים והוא ג"כ בלח"ה זמן מונבל לרח' חרחה בלי ספק ולכן יש אזהרה לפרוט ע"ש - ופשי' הדברים הללו טבעין מדברי הר"ה"ה בבד"ה בשער ב' ע"ש שכתב בדין הפרישה שהיא עונה חרחה הוסח שדרכו על דס לבוא בהרגש השמים והגם שהחול' לא חסר משמש וז' רק חרחה הוסח חל' קודם הוסח ע"ש דבריו - אולם לדין דלא קי"ל בזה כוונה' שפיר י"ל דס"ל דבשרח זו י"ל גם קודם הוסח דע"י השמים חקדים לראוח כמ"ס הב"ח והר"פ כ"ל - ומעשה חל"כ דברי הר"ש הנ"ל לעולם ה"ל הני דייט' אסדרי פרישה סמוך לוסחה ובדיקה בשעת וסחה וזה דל"כ בדיקה בכל עונה הוסח חל' משום דלוח' השמים ל"ה שחח חרחה מלחר שפדיין לא הניע זמן וסחה ממח' והרי לא הורגלה לראוח רק בזמן וסחה ועכ"ל אסורה לשמש בכל העונה דחיישין שחח מחמה השמים חקדים לראוח כ"ל - אך כ"ו בכל הגשים דבזמן וסחן הומוקד לראוח מפלח טבעין וע"כ שפיר חייש' בל' העונה שחח מחמה השמים חקדים לראוח משל"כ במטורה דלמחר' דל"כ בשח וסחן חל' בדיקה הא קמן דמפלח טבעין ל"ה שחח חרחה חפ"י בשח שהומוקד לראוח חל"כ מחילה דמותרת לשמש ג"כ סמוך לוסחה דלוח' ל"ה שיגורש ההשמש ב' פעולה שחרחש ע"י דס וכן שהקדים לראוח קודם זמן וסחה ואל"כ דברי הר"ש ועי' מ"ס בזה בש"ס ס"ק כ' ע"ש - אמנם ומה שהקשטו למעלה שדיין במקומה עומדה דדילמח הא דלא בעי' בדיקה חל' ומוס' דסמכ' אטעמח דהרגשה וכל' אולם מה שגרחה לומר ביטוב דברי הר"ש דבש"ס שם איבע"ל במשברת לומר וסד"ל אי בעי' בדיקה מבוחר דלמ"ד וסד"ר כשיטתו ל"י דלא בעי' בדיקה ואל"כ למ"ד וסד"ל מסיק דלא בעי' בדיקה

שיצוין בטעמיהו מבוחר הוא במגדול שח' שם השיבש שהיה בדברי הר"מ וכבר הביא שהניע לידו ספר שבוה מכתבה הר"מ והי' כחוב בו כמ"ס בטעמח שפנינו ע"ש - ולפי הארחה נעלם מהנ"ל דברי הב"י בספ"ס מ"ס ע"ד הר"מ הנ"ל דל"כ ה"ל הכיול לכל הפחות ולחלוק עליו ואל"כ חל' דברי מ"ן הב"י ובפרט שגררתי למעלה שדבריו נכונים וצדקיים - היותא לו מכל מה שכתבו דבימי יצבה חוששה לרח' שחרחה חפ"י צדל"י חחה ומעשה ה"ה למשברת ומיניקוח דחוששה חפ"י לרח' חחה שחרחה וכמ"ס למעלה מדברי הרמב"ד דמטורה ומניקוח דמי' למי יצבה ככל וליכ' בש"ס כחן וצפ"ס קפ"ט דלפי' צדל"י חחה חוששה ע"ש והמ"י העתיק כחן בפשיטות דברי הרש"ל ונמקד חחר העתקה הש"ך אמנם לא הרגיש במ"ס הש"ך בסוף דבריו וע"כ קפ"ט כו' דבזה חביר' לגזו' וס"ל דברחיה ח' חוששה וכמ"ס למעלה חזה בדר' :

ב סמוך

ב סמוך - עפ"י הפרישה כתב דבריו על קטנה דמותרת הסור חל' לפרוט סמוך לוסחה משמע דבזמן וסחה ממח' לפרוט - חל"כ כתב דכמו ק' יש לדיקק במטורה שכתב הסור דל"כ לפרוט סמוך לוסחה וכן לאחר הוסח מותרת מדנקים סמוך וחחר ולא נקיס שחח וסחה מכלל דבזמן וסחה אסור - חל"כ כתב דלמ"י ח"ן זה דיוק גמור דיל' דנקיס סמוך חול' דבשחרי נקיס נקיס לדין לפרוט סמוך לוסחה נקיס גם בקטנה סמוך עכ"ל הפרישה - לא סיים רק קטנה לבד וחס' דבקטנה ח"ן הדיוק שלו רק מלשון סמוך לבד - וע"כ י"ל דנקיס אידי' שחרי נקיס - אולם במטורה הדיוק שלו מדנקיס סמוך וחחר ולי"א זמן וסח עלמנו ועכ"ל ח"ה דיוק גמור ויש ללמוד במטורה בזמן וסח עלמנו - והנה זה לשון הרמב"ן בלהטויו ספ"ה האשה שחיה מצבחה במחבול מעי פחד ודכע' ויס וסחה חוששה לו חפ"י - שלא היה הוסח קבוע עבר היום ולא רחחה מותרת לשמש כו' וכן משברת משהוכר עוברת ומניקה כו' חס עבר זמן וסחה מותרת לשמש כיון שלא רחחה חפ"י - שלא בדיק עכ"ל - וכל מציין בלשון הסור יראה שח"ס במטורה וכן חחר הוסח כו' גם בל' הדין דמחבול העתיק זה מדברי הרמב"ן בלהטויו רק שהוסיף להחיר במשברת סמוך לוסחה והוא מדברי הר"ש בפ"ק יראה מזה שהסור רחלה לכתובים דברי הר"ש ע"ס דברי הרמב"ן דהר"ש הדין במטורה סמוך לוסחה ומדברי הרמב"ן יראה דווקא עבר הוסח מותרת לשמש בלא בדיקה אבל בזמן וסחה אסורה לשמש - וללאורה יראה דחל"כ חס וע"כ כתב הסור דברי שריכס יחד לומ' דל"כ אסדרי וואו שגלחר דהר"ל לא הדין רק סמוך לוסחה הא בזמן וסחה ממח' אסורה לשמש וד"ס הרמב"ן דלמח הוסח מותרת לא בלא רק לחשיק זמן וסחה ממח' הא עבר זמן הוסח הגם שפדיין לא עבר זמן עונה הוסח מותרת לשמש דסמוך לוסחה מותר במטורה כמ"ס הר"ש וזה ודחי' שכן רחיו לו להשוה דברי הפוסק' יחד ולמשח חמולקס ובפרט כחשך נדקדק בלשון הרמב"ן יראה שדבריו עולין שפיר כמ"ס דגני חרחה כחש הגניס יוס וסחה כו' עבר היום כו' וגבי משברת ומניקה כתב חס עבר זמן וסחה מותרת כו' ולא כתב יוס וסחה ומניקה דכחן ל"ה לכל יוס הוסח רק לזמן וסחה ממח' ואל' האדקדק היטב יראה שזה כוונה הסור בלי ספק ועכ"כ בס"י קפ"ד בש"ס סק"ב דבדרי דהר"ש ע"ש - אולם הגם לענין דין שפיר י"ל ככל - והוא דהר"ש יחד להשוה הפוסק' יחד ככל עכ"ל ללאורה ח"ן שפס' לוח' דמח"י חס הם בחוקק מסולקת דמיס נזיר גם בזמן וסחה ולא חייס בחוקק מסולקת דמיס חסר גם סמוך לוסחה ואל' ללאורה דבדרי הר"ש עלמנו מבוחר דלפי' בשחח וסחה ש"י שחרי כל עיקר רח' הר"ש דל"כ לפרוט סמוך לוסחה הוא מח"ס בש"ס דלפי' בשחח וסחה וליכ' חל"כ שם מדברי הר"ש הנ"ל יא' לו להתחבר מ"ס כחן דלפי' בחוק וסחה מותרת ע"ש - וכל' הש"ך כחן דל"כ דלפי' בשחח וסחה מותרת - אמנם חחר העתיק בזה גרלה דדברי הסור נכוי' וזה ודחי' דל"כ לפרוט מח"ס דל"כ בדיק דמיס' לה מחמה וז' לשמש פס' בשחח דהא עונה אסורה לוסח ג"כ חל' בדיקה ועכ"ל אסורה לשמש בכל העונה ומסוס דחיישין שחח מחמה חמוד השמים חקדים לראוח ונמ"ס בש"ס הפוסק' ואל"כ כמו ק' י"ל במטורה דלאורה לשמש ע"ש בשחח וסחה משמש זה חל"כ סמוך

סמוך לוסתה שפיר הוכיח הראש' דמותרת לשמש והטעם בזה דידוע
 דל' ל' לוסת' חסור מעטתו מה בלא כחלה זה בדברי חז"ל והנה
 בש"ס אחרי ככל הנשים לשמש סמוך לוסתה הנס דעדיין לא הגיע שנה
 וסחה ומש' דמייס' כיון שהזמן 'לר'ל' בשונה י' שנה מח'ל' החשמי'
 הקדים ללוח' כ"ל' וכל זה בשל' כל הנשים אשר בזמן וסותן
 דרכן ללוח' מעטתן משלח טבעתן וע"כ שפיר חיישין שנה מ'ה
 הקדים ללוח' . משל'ל' במעבורת דח'ל' בש"ס דולח' השמי' של'
 בשעת וסותן דמי' מסולקין וע"כ חסור דל'ל' בדק'ה' . מעשה נבי
 דל'ל' רח' . מזה להחיר החשמי' בשעה וסחה דליכא למימר
 דמי' דמי' מסולקין היינו זולת החשמי' אבל אם השנה אז
 ליכא למיחס שהחשמי' יגרום בהרבה אז מחל' דחזין דהחשמי'
 נורס לר'ל' ונכ"ל' . אמנם חז"ל לאסור משל'ל' זה גם סמוך
 לוסתה כיון דגם בזמן וסותן דמי' מסולקין ואין דרכן ללוח'
 מעטתן ואין החש' רק משלח החשמי' כ"ל' זה לא מל'ל' .
 שיגרס החשמי' ב' דברים שחללה דס וגם שהקדים ללוח'
 קודם זמן וסחה וכל' לחדש גזירות מעטתן מה בלא מל'ל' .
 בדברי חז"ל . ומעלה לפי' כוב לא מוכח מהר"ל' שסחיר' גם
 בזמן וסחה ושפיר י'ל' דדוקא נקט הראש' סמוך לוסתה ומ"ל'
 הראש' דלפי' בשעה וסחה חסר' . הנה דל'ל' בדק'ה' נ"כ ח"ס
 לפי מ"ס למעלה דרוי' עיקר ראייתו דכיון דלפי' בשעה וסחה
 ל"ח שנה חללה מעטתה בלא החמי' ח"כ חס' דע' . השמי'
 אפשר שחללה בזמן וסחה אולם חז"ל לזהו בזה שיעשה החשמי'
 ב' פעולות שחללה דס ע"כ וגם שהקדים ללוח' ונכ"ל' . ומעלה
 לפי' שפיר י'ל' כדעה הטור דגם במעבורת חסור' לשמש בשעה
 וסחה מש' וכל' דעה הרמב"ן ובמ"ס למעלה ע"כ נ"ל מחל'
 דנל"ל' דעה הראב"ד בבש"ס' דכל מעבורת מושגה לוסתה עד
 שיעברו עלי' . ג' עוות רק דבזה קיל' מעבורת משל'ל' נשים דגם
 בוסת הקבוצ' ח"כ בדק'ה' לעקרו ויזין שער' היום ולא רחל'
 מותרת כמו בוסת שזינו קבוצ' ע"כ ובכ"ה ה"ה רפ"ס דכ"ה ד' הר"מ
 דגם מעבורת מושגה לוסתה עד שהעקרט ע"כ רק הרשב"א והראש'
 וכל' חלקו ע"ז וכתבו דמעבורת ח"כ לפרוש סמוך לוסתה ע'
 בדבריהם . אולם לענין זמן הוסת ע"מ' שפיר י'ל' דמייס'ין י'
 עד שיעברו עלי' . ג' עוות הוסת ולא רחל' דל' נעקר וסחה
 וגם מותרת גם בזמן וסחה והמקדק היסב יראה שפסד
 שהנשים גם דעה כל המוסקים בזה ע' בדבריהם ודוק .

כב שארי נשים . עש' . יראה כוונתו דלכאורה לפי סידור
 המחבר ס' . זה כתב בתחלתו רוב הנשים י'ל'
 וסחתו כו' והתחיל לבאר דין חש' ש"ל וסח' וע"כ סובב הולך
 כל הסימן כמ"ס בס"ב בשעה וסחה וכן ס"ל וס"ה וס"ה
 חיי' הכל בזה' ש"ל וסח' וקח' הכל על' בזה' . כ' שהחיל בה
 בלח' הסימן והוא חללה ש"ל וסח' קבוצ' ונכ"ל' זה ההחיל
 שארי נשים כו' והוא דל'ל' שעה מחל' לבאר דין חללה ש"ל
 וסח' קבוצ' לזה כתב הש"ך דל' . וגם כאן מיירי בלח' ש"ל
 וסח' קבוצ' דכ"ל' וסח' קבוצ' לנ"ס מותרת בלא בדק'ה' כשעבר
 הס' וסח' . לכהחילה ח"כ בדק'ה' ולמ"ס בלורך ב"ל ס"ק י'ב
 ומ"ס שארי נשים לא בא רק לשקוף מעבורת ומניקה ואיך
 המבוארם בס' וס"ח :

כג עד . שחזק . עש' . הביא דברי הב' דלפי' חזירה זמן
 מה וחל'ל' בדק'ה' ח"כ ומל'ל' טהורה ה"ה טהורה .
 וברש"י בלורך ובק"ר כתב דלפי' בדק'ה' ח"כ אחר כמה ימים
 וחל'ל' טהור טהורה ע"כ והבאנו בס' ס"ק י'ב וע"כ מ"ס
 בזה . עוד הביא דעה הראש' וסח' ובכ"ה הארבה בביאור דעה
 זו כפ"כ ע"כ בלורך . אמנם בעיקר הדין כבר כתבו האחרונים
 דל'ל'

בדק'ה' וכ"ס למ"ד וסד"ר . והנה למ"ד וסד"ל חסר' . דודאי
 רחל'ה בשעה וסחה וסח' . בדק'ה' חסר' ומל'ל' טהורה חסר'
 דעמל'ה ודל' . ובמ"ס בש"ס בד' . ע"ז ח' דעמל'ה נדה ע"כ מבוחר
 הדבר דחוקה זו דלורח בזמן בל' היא חוקה אלימל'ל' דל'ל' מהני . לה
 מה בדק'ה' חסר' גם מה שלא הרגישה וחמ"ל' . דודאי רחל'ה ורגשה
 ולאו אלדעה' וטמאה ודל' ולא מהני לן שום חוקה לסחור . רק חוקה
 דוסתות מעשה חס' נלמד דגם במעבורת לר"ך לפרוש סמוך לוסתה
 ומי'ס . דל'ל' בריר' לן דבר זה חס' היא מסולקת דמי' וחיי' . שח'
 הראה בשעה הוסת לפי' יקשה חס' דלמחר' . דלפי' בשעה וסחה לא
 בעי' בדק'ה' חס' . לכהחילה ולמה לא לרגישה בדק'ה' והרי הוא ספקא
 דלוריי'ל' כיון דל'ל' בריר' לן חס' דמי' . מסולקת הרי הדבר בספק
 חס' נסחר חללה . רק חוקה דלורח בזמן בל' או לא . ואם היה
 ידוע בודאי שלא נסחרה החוקה הנ"ל לא היה מהני לה מה שלא
 הרגישה ונכ"ל' . ענה שהדבר ספק לנו הרי הוי ספקא דלוריי'ל'ל'
 והיה לו להריעה בדק'ה' ולמה חסר' דלפי' לכהחלה לא לריעה
 בדק'ה' . ח"כ שהדבר ברור לנו דודאי דמי' מסולקת מעשה שחור
 עובדה ואין בזה ספק . כלל ומל'ל' דבז' ח"כ לפרוש ג"כ סמוך
 לוסתה וסח' דברי הראש' . ומעשה שוב לק' מוסה שליט' קבוצ'
 דלר"ך ג"כ לפרוש סמוך לוסת' וע"ז ח"כ לריעה בדק'ה' דלפי' שליט'
 רק ספק חס' הקבוצ' וסח' ביום זה או לא וע"כ לענין הבדק'ה' שפיר
 סמכ' . לשעמ'ל' דהרגשה משל'ל' לשמש חסור' דמח' חללה בשעה
 השמי' ונכ"ל' משל'ל' ספק דמעבורת דע"כ ל'ל' דל'ל' כחו ספק כלל
 דודאי דמי' מסולקת ונכ"ל' . היול' לו מכל האמור למעלה דלפי'
 מה דק"י'ל' דוסד"ר מה שריעה בדק'ה' בשעה וסחה בוסת הקבוצ'
 הוא מהקד'ל' שהקטן שחזקו ח"כ בשעה וסחה ובכ"ה לחזק
 הקנה' זהו גזרו חומר דגם חס' לא בדק'ה' בשעה וסחה חסור' לשמש
 עד שחזקו זהו שאמרו חכמים בבב"ר'ל' בד' . ע"ז ח' הבדוק .
 אולם בוסת שליט' קבוצ' לא מל'ל' שיהקט חז"ל בזה דבר ומי'ל'ל'
 נשאר על קו הדין דל'ל' לריעה בדק'ה' כלל דסמכ' . לשעמ'ל'
 דהרגשה חס' חללה בודאי דמי' וגם בוסת הקבוצ' עיקר ההקנה
 ה' . שחזקו בשעה וסחה . וזה שאמרו דגם חס' לריעה בדק'ה'
 הוא חז"ל רק לחזק ההקנה שהקטן שחזקו בשעה וסחה וע"כ חס'
 היתה חס' בשעה וסחה ולא היתה יכולה לבדוק שוב חז"ל ח"כ
 לבדוק חס' ומותרת לבטלה בלא בדק'ה' ובמ"ס הרמב"ן ב"ק דה'
 במחבול' כל' . ואח"כ פה לנו לבאר בדברי הרמב"ן הנ"ל דלכאורה
 דכ"ה ב' . הנ"ל סותרת לדבריו שבהלכותיו לנה' . דלמ"ס ב' .
 שהבאנו למעלה לרנב' דס"ל וסד"ר ח"כ לורך להטעם דמחר'
 מסלקה דמי' דכל"ה ח"כ לבדוק חס' כיון שלא היה יכול'
 לבדוק בשעה וסחה ומל'ל' ח"כ השעם דמחר' מסלקת כו' והוכיחו
 בש"ס דס"ל וסד"ר ונכ"ל' ובהלכותיו ספ"ה כתב חללה שחיה נמבזה
 במחבול' כו' עבר היום ולא רחל'ה מותרת לשמש חס' שאל' בדק'ה'
 שחוקקה הוא שחזרה מסלקת חס' דמי' כו' ע"כ . וכל' בבש"ס
 ובמור' ולמה הוצרכו לשעם זה והא' לדין דק"י'ל' כרבנן ח"כ לשעם
 זה וכל עיקר מה שהוכיחו בש"ס דמי' וסד"ר ח"כ הוא מ"ס' שח'
 זה דמחר' מסלקת ובמ"ס הרמב"ן כל' . ולכאורה הוא תמוה דבזה
 ומה ש"ל ביוסב דברי הרמב"ן הנ"ל בשנלמד דמ"ס הרמב"ן ב' .
 דמחבול' ח"כ לה לבדוק זהו בדק'ה' גמורה לחזקין ולסדקין דין
 מוכח הבדק'ה' בשעה וסחה (ע' מ"ס בש"ס שח"ל' . דכיון שח'ל'
 נמבזה במחבול' חז' דשעה שישנה ע"כ . וכל' ספק לא הבדוק
 היינו בדק'ה' גמורה לחזקין ולסדקין . אולם סתם בדק'ה' שאינה
 לחזקין ולסדקין ובעי' חס' חס' בדק'ה' לקמן ס' קפ"ו בלח' שח"ל'
 וסח' (ע' בש"ס שח"ל' . ומל'ל' קטנה נבדוק דל'ל' שח"ל' שח'ל'
 גם במחבול' ומל'ל' הוטל ע"כ מוכח בדק'ה' זו גם חס' חס'ה
 באחר'ה לשמש עד שהקטן ע"כ מל'ל' קד'ה' כיון שהיה אפשר לה
 לבדוק בדק'ה' זו בשעה הוסת כל' . ומעשה ח"כ דברי הרמב"ן
 בהלכותיו שהלך למד טעם זה דמחר' מסלקת חס' דמי' .
 דשכ"ז ח"כ לבדוק כלל ואפי' לקח ח"כ ח"כ מחוייבה דמחר'
 מסלקת דמי' כל' . אך כ"ז לדין דל'ל' טהורה וסחה ש"ל וסח'
 ח"כ בדק'ה' כלל לבטלה . אולם בזמן הש"ס ובפרט רק מהני'
 דלפי' שנה מותרת בזה' במחבול' דלריעה בלח' שהקטן בשח"ל'
 ח"כ לשלם היו לריעה בדק'ה' כשאל' לשמש ע"כ בטלה . וסח'
 שאל' בשעה וסחה וכדק'ה' בד' . י"ל ח' וע"כ בש"ס קד'ה' .
 מחוייב

בגם הבה בקול כהן הספרדיה הוליה דין חדש נמלח קושי' זו מה
שנשאלת אמה לדעתו והוא זל' ה' דבסקפ' יחרי שידוע שאל וסת
קבוע להחייבה שראה כמה פעמים בלי שיעור שוב מחל'ב כח
לא יחרי בהחלה רחייבה שראה מך' לך' ועדיין לא קבעה וזו חל'
בצדיקה בש"ח בין וסת לוסח חש"י שערין לא קבעה פ"ס וכל'
קפ' ס' דבסקפ' יחרי שאל קבוע ברובי ברא' הרבה בלי שיעור שוב
כל' וסת קבוע בחרי נשים כח שפ"א שיטה לרלוח
בזוסח אחר והיה לריבה לחס לוסח האחר' עז"ל דאס עבר היום

ח"צ בדיקה : אהמם ע"ו יקשה למה כתבו הרשב"א והעור שהיה פסחח מעונה ביטניה דמשמע שהיה לריכה לחוש לעונה ביטניה והרי כיון שיש וסח קבוע ח"צ לחוש לעונה ביטניה כ"ו של עקרתו . וכבר עמד ע"ו ב"ס"ם כחן ובס"י קפ"ט ע"ס ועמ"ס ביטוב דברי הס"י בס"פס"ס צנע"ה ובס"ס כחז ליטב קוש' הפרישה דרך בדיקה דס' קפ"י אינה לחוש ובת"ם ב"ס"י דקו' שלפני חשמי"ש אינה מכנסה לחו"ס . ודך בדיקה דוסחוח לריכה בדיקה גמורה לחורין וסדקין ע"ס וחס כי בגוף הדבר דבריו נכוני' ועי' לעיל בס"ק הקודם שגלחתי דברי הרמב"ן בזה' ע"פ חילוק זה וכמו"ס סס : אהמם ביטוב הקוש' על הטור לא ח"ס דחבז בסחימה מסורה דח"ס דס' משמע דל"ז בדיקה כ"ז ולפי מה"ס"ס ע"ס קפ"י דמ"ס דס' ודל"ז וסח בעי' בדיקה היינו שאין ח"ס וסח כלל ואפי' וסח הטף ח"ל חבל חס י"ל וסח הטף היינו שכלל עח שהיה כרוחב הוא מוסחח מקודם בסיפלי מעי' ובפי' כריסה וכיוצא בזה וס' מיקרי י"ל וסח לענין דך דינא דס"י קפ"י וח"צ בדיקה עי"ס . כ"ז לק"מ קוש' הפרישה כחן די"ל דכחן איי"ר שח"ל וסח קבוע לימים חבל בכל עח שהיה רוחב הוא רוחב ע"ס המיחושים חבלן וכיוצא מרוב הנשים עחה ש"ל מיחושים חלל בעת וסחן רחלן ואברן כדריס עליהן ומוסחח בפי' כריסן וסיפלי מעיהן וע"ס ספי' חמיקן דחס עבר היום שוב ח"ל לו וסחורה חלל בדיקה . ראויה בחו"ד כחן סעיף זה ש"י כמה דברים שאינן נכונים לעי"ל חמרי' בלחסי פ"ה : הנה שחשק בזהה שער מעי' וסחה ג"ס ולא חלל בדיקה ולא חריסה חלל נעקד הוסח עבר דחמרה סוסמנין ע"ס מה שחל חריסה לחמרה לבעיה (זהו לדעת חס') שהביא המהביר ואפשר

ד'ה"י י"ג לסתך ע"י לעין עקירה הוסיף וכתב דבריו פסוקי
 חזון הוסיף נעקד במה של הרגיש מה שחבול ברחב
 בהלכות וכתב סי' קפ"ט דע"י חזק בדיקה ע"י דבריו וס'
 חזון מהוד דהא ודאי לדין חזן וס' קטע נעקד חלל
 בדיקה וזה מובל ברחב ורחב ורחב וס' וס' חזון
 הא חזן קי"ל דנס לבגלה חזון עד שחזק ודעת חזון
 חזון מהוד כחן וכל עיקר ספקי חזון חזון חזון
 לדעת הרב וס' וס' חזון חזון חזון חזון חזון חזון
 חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון
 חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון חזון

דמחצין לחמה לנפלה וז"ל חמי פשוטה מרובין ועור דלן מ"ל
דעתה ה"ר"י והר"מ חו שניה גדולה עוד כחב שם דמ"ש ב"ש
ט"ו ל' ולמ"ד וסחור לאורייתא ש"פ בדקה ומלאה טוריה עמלה
הגם שחל ארבעה ליתא למהר"ק עמלה ש"פ בלא עמלה דמקור
מקומו עמל חו לנפלה למהר"ק עמלה ע"ש הכה מ"ש בחימה
דלחרי למהר"ק היא שניה גדולה דבד"ה לחמו ב"ש שם
עמלה נדה בברייתא דר"א ור"מ ע"ש גם חל לנפלה עמלה
עמלה חין א"ה במשע לנפלה עמלה נדה לנפלה עמלה
זו"ס חל עמלה חיה עמלה רק משום הכה ועי' ד"ר ח' ד'
מבואר בד"ה עמלה נדה היינו מה"ש ע"ש גם לפי מ"ש רש"י
ב"ה ולחרי"ר וסד"ר דהיינו ערביה בדקיה מביא ב"שע ומה
ל' ולחרי"ר סח"ד למה הנרעה החורה עמלה חס החינה גם
בלא דקיה העט ששחם דר' וז"ל ל"ה הינה ב"ה היא טוריה חס

גם לפי דברי החו"ד דמ"ט כהן עומה היא מדרבנן א"כ היקפי בזה
טובי' דר"פ הוזהר דמקטין שם טובה לחימורא דשמואל ועדיין לא
סליק דעשה' ודעומה מדרבנן ע"כ ולמה לא מקטין מומימורא דשמואל
וטפל כהן דלחזר אפי' מלאה טורחא עומה ויהא שאל הניגשה
כחא ליכא לימורא לה' הוסי' בראש' הוזהר שם לחלק בין זמן
קרוכ לזמן רחוק דהא כהן ילידי בזמן קרוכ ונצטורר בנסי' -
איוסם דלכר בבור רלמ"ז וסד"א אפי' בדקה ומלאה עטורא היא

שחלח מה"ח ופ"י לא הרגישה ורחה - חלח מ"ח העור כחן דרוקא וסח קבוע
 בא חסור לה לודא רחלח וכח"ס הרל"ס בריס מילחין (וכבר
 הארכתי בזה בפ"י ע"ש) וה"ל דומה לרס הנחלל בפרהודור
 דחייב' עליו הנס שלח הרגישה דחארי' חזקק דס לבח בהרגשה
 ובדולי' הרגשה ולחא דעמח וכח"ס הר"מ ברפ"ט ע"ש - וה"ה
 כחן למ"ד וסד"ל - נס שחרי דברי החול' שס חיק מוקוק' כלל
 ובצירק דין זה חס לא הרגישה ביוס וסח לידן דקיי"ל דחאורה
 עד שחזקוק פשיטא שחיו נעק' חלל בבדיקה ח"ל הרחב"ד
 בשער הוסחוח ופ"י שחיו וסח שח"ל קבוע לענין חשח
 חלל לענין עקירה לא שו' אחרדי דכל וסח שח"ל קבוע ג"פ לר'ן
 לעקרו ג"פ ולריכח שחזקוק עמח ביוס הוסח כדי לעקור הוסח
 חלל וסח שח"ל כ"י ה"ה נעק' בפ"ל וח"ל בדיקה שח"ס הגיע
 חוורו יוס וסח בדיקה וסח רחלח כיון שער חוורו יוס הוסח
 ה"ה וסח חוורו יוס כ"י ע"ש - וכ"ל עוד שס בנ"ד דוסח
 הקבוע לר'ן בדיקה דווקא לעקרו - וכ"ל הרמב"ן בהלכותיו
 פ"ה ע"ש ח"פ ומחזיר בכל הפוסקים - ובוסח שח"ל נעק' חפ'
 כלל בדיקה דכיון שער חיוס וסח הרגישה טהורה לבגלה
 ומחלל נעק' ג"כ הוסח וכ"ל - ומעמח ממילא דברר מחזיר
 דין לר'ן לדעח הר"ף והר"מ גס קבוע דכיון לידורו ה"ה
 מוחרח לבגלה חפ' כלל בדיקה כמו לר'ן בנ"ל ח"ה ללדורו
 ה"ה נעק' בנ"ל ג"כ כמו לר'ן בליון בליון קבוע וכ"ל ג"ל פסוק
 ובכור - עוד נחפסח בחו"ד חס בדיקה ח"ע צער ונאכד העד
 חפסח דעמח דכיון דכל עיקר הדיור חיוו רק מפסח שלח
 הרגישה וכיון שצדק ח"ע י"ל שפסח בהרגשה עד והניח בל"ע
 ע"ש - והנה לדעח הר"ף והר"מ לפי ח"ס הר"ן בפ"ד דשבוט
 דעמח דחפ' בישינה שרי חסר הוסח ע"ש מחזיר
 דח"י היכח לדיכח הע"ד דלח חרגשה עכ"ל ל"ח שח"ל רח"ל וח"ן חקוס
 לספק הר"ל חולס לדעח המחזיר ככה עמס הדיור מלח חרגשה
 ולא כחז דין זה דחפ' ישינה מחזיר ומחוס דו' קולח גדולה
 וכח"ס הר"ן שס וכ"ל בפ"י סק"י דכור דעח המחזיר ע"ש
 לדי' ח"כ לחיטפוקי בספק הר"ל וכמו כן לר'ן דקיי"ל דחאורה
 לשחם עד שחזקוק ג"כ ח"כח לספוקי מה דינה חס בדיקה ח"ע
 ונאכד העד ח"י מעמח' לה מספק חו' לא - והנה לפי ח"ס
 בס"ק הקודם בשס הרמב"ן בח' גבי מכה דריכח דח"ל לה
 נמיקס עמח דמילחח לא חיקט חול' בדיקה וכ"ל הרשב"ל הוכח
 בנ"י ח"י קפ"ו דריכח דלח חפסח לא חיקט ע"ש ח"ל י"ל דה"ה
 כחן חס נאכד העד ח"ל למיקס עמח דמילחח לא מעמח' לה
 מספק' והנס שרמב"ן ככה סברח זו עמ"ס בש"ס דחולה
 במכהה חפ' בשעה וסח ע"ש וסן קיי"ל בח' קפ"ו ס"ה דבשעה
 וסח עמחח ולא ח"י במכה ע"ש ככר הארכתי בזה בפ"י
 בדין מהוה הררגשה דעמס חס מחוס דעס כין חס ה"ה דס
 נה או דס מכה בע"כ ה"ה מרגשה ביד"ג בבשרה וע"כ שפיר
 חמרי' דבשעה וסח ח"ינה חולה במכהה דח"ל לא חסחח
 לעולס וכיון דמרגשה ביד"ג ח"י סד"ל ע"ש - חמס היכח שלח
 הרגישה דלח שידן העמס הר"ל שחרי ח"ה עמח חס הרגש
 טהורה לכ"ע ולא מעמח' לה מעמס דח"ל לה לבדוק כחחח'ן
 בע"כ י"ל כעמח של הרמב"ן והרשב"ל הר"ל דריכח דח"ל למיקס
 עמח דמילחח לא חיקט בדיקה - ומעמח ח"ה כחן בנאכד העד
 כיון דח"ל למיקס עמח דמילחח לא נאכדח לבגלה ומוקוק' ח"ינה
 דכיון דלח הרגישה טהורה - וע"י ס"ס כ"י ק"ל ס"ס ס"ד וס"ק
 ס"ו בבגלה הכניס ככה דענין זה דשחח עמח בהרגשה עד
 וננס הוא מלחח דלח כנימי ונ"ח להח כ"ל היכח דריכח דס
 לבניו ומחוס דרוקק דס לבוח בהרגשה מח"ס היכח לדיכח דס
 פנינו ל"ח לעמח בהרגשה עד ע"ש - וח"ל ח"ה כחן וסו דכיון
 דכל עיקר חובת הבדיקה ח"ינה רק מחחח'ן י"ס לדעח לר'ן
 בדיקה דקודם חמיוס דח"רבו חול' לנשח העסוקק בטהורה
 ועכ"ל חס נאכד העד לא חמרי' לה כח"ס בש"ס ס"ו ע"ש - ח'ן
 לדעח חוס' וסר"ח"ד וסר"ח"ס שחבחי כב"כ ס"ק למ"ד שחחח'ן
 כין לר'ן לענין הבינה ע"ש - ח"ל דה"ה ח"ל וסן מזה ח"ל ח'ן
 לפי ח"ס בס"ק הקודם לדעח בדיקה זו דוסחוח לחחח'ן בבדיקה
 הדיכח ע"ש וסס בנאכדח הדיכח חס ח"י במזיד חאורה לכ"ע
 וסח בשוגג מחלן הפוסקים בזה כח"ס לעיל ס"ו ע"י ח"ל י"ל
 דה"ה כחן חס נאכד במזיד חאורה לבגלה דח"ל מה חויעלו
 חמיוס

באחח הרגישה ורחה - חולס מ"ח העור כחן דרוקא וסח קבוע
 ה"ה מחוס כסיס דכדורו שס כין ערה כין ישינה כ"י ע"ן שס
 ופסר ח"ן חיסור ח"ס כיוסח קבוע דכוסח שחיו קבוע לא חמרי'
 לה חס לא הרגישה וחמרי' מלחל הרגישה מחחח'ן לא רחלח רק
 בישינה חמרי' ל"ה מעמס דשחח חלחח הרגישה כלל ח"ל צערה
 ל"כח למיחח כלל דחח הרגישה חרי' ידוע לה שח"ל עמחח וס"ה
 מנהג חו' וע"כ מחזר חו' לבח עלי' צערה בלי שחלח פיה בוסח שח"ק
 מח"ס בוסח קבוע דלח סמרי' חשעמח דהרגשה ופ"י בעבר הוסח
 ולא הרגישה חמרי' לשחם עד שחזקוק ומעמס דכיון שצבוע לר'רבו
 חששו חול' למיעוט חמיוס וסח חרגשה ולחא דעמח וכדומה וע"כ
 חמרי' דחפ' צערה חמרי' חו' לבח עלי' עד ששחלחח וחמרי' חו'
 ה"ה סמרי' דחול' ח"י' למיחח שחח לא בדיקה ח"ע כלל וס"ה סומכח
 ע"ל שלח הרגישה ע"כ ה"ה מחחח'ן ח"ע בטהורה ובאחח לא כן ה"ה
 וב"ל שלח בדיקה ח"ע ח"ה בחחח'ן עמחח בוסח הקבוע וע"כ
 חמרי' חו' לבח עלי' ח"י צערה עד ששחלחח חס בדיקה ח"ע ומלחח
 טהורה והנס דבש"ס ספ"י י"ב ח' חמרי' בחחח'ן העסוקק בטהורה
 דבני בדיקה גס לבגלה ועכ"ל חמיוס בזה מן הדרכ' דח"ל
 לשחלח ומעמס דכיון שצבוע ח"ל בדיקה גדולה מו' וסח' שס
 ד"ה כיון שצבוע מחלוק בזה כחן מן הדרכ' וכן שחח עמח
 צעיר וח"ל לכחח'ן יקסח על העור שחיו כחן דין כח מחזק
 לר'ן שחח עמח צעיר וכהנ צעירה דחאור חו' לבח עלי' עד
 ששחלחח ח"ל לר'ן - דכר כחח'ן בפ"י סטפוסקים מחלוק בזה
 שרמב"ן וס"ן כחבו ג"כ לענין כך בדיקה דוסחוח דלחח מהדרכ'
 הקילו בבדיקה זו וסמ"ס חחח'נה - חולס הרחב"ד ס"ל דרווקא
 לעיל לענין בדיקה לבגלה מחוס דעסוקק בטהורה בזה הקילו
 לבח מהדרכ' לסמך חחח'נה מח"ס כחן דלריכח בדיקה משחח
 וסח ח"ן חילוק כין ב"ה מחח'ן לנשח צעיר ולעולס בני' בדיקה
 דווקא ולא סמ"ס חחח'נה וסמ"ס ח"י דח"ס חוס' וסר"ח"ס ס"ל
 ג"כ כסר"ח"ד דכחן ח"ן חילוק בזה ולא סמ"ס חחח'נה ע"ש
 וע"כ ס"ס גס העור כחן וכחח ח"ן חילוק כין ב"ה מהדרכ' לנשח
 עמח צעיר וכדעח חוס' וסר"ח"ד וסר"ח"ס ע"ש בפ"י שחחח'ני
 לבכר דבני' חוס' וסר"ח"ס הר"ל דעיקר קשייחח מהך דלר'ן לפסוח
 סיווך לוסחן ח"י חלח מחוס ישינה דכבח שפיר הקבו מפריש
 סמך לוסחח ע"ש עכ"ס הנח ילחח לר'ן דבישינה גס בוסח שחיו
 קבוע חמרי' חו' לבוח עלי' חס לא שחחח שיעור שחולס לספור
 ולשכול דחיישין שחח רחלח וסרגישה חלחח ופסר ח"י חילוק
 בזה כין וסח הקבוע דחאור חו' לבח עלי' עד ששחלחח וכן וסח
 ח"ל שחחח חו' לבח עלי' ח"ל חלחח ובג"ל צעמיוס נאכדח ובס"ל
 כחן בח' על הגמ' הרבה להקסוח שס ע"ש ובח"ס נחבטלו כל
 דבריו כחח' ירלח חמיון וכ"ל ברור ונסן בס"ד - ומ"ס הס"ך
 דכח'ל וסח קודם למ"ד ח"ל ששחלחח עמ"ס בזה לעיל ס"ק ב'
 וסח חח"י בס"ט כין שחחח דחח רחלח מנ"ה לנ"ה הנס
 שעיין ח' קבועו שלח רחלח רק ב"פ עכ"ל כיון דחיו' שניחח
 מכל הנסיוס ורלחח בפסוח חמיוס צעמיוס ע"כ דיעה כין ח"ל חס
 שח"ל וסח ולרינה בדיקה להפוסק' דמחרי' בדיקה בח"ל וסח
 ע"ש - והנה ככה זה לדעח הפרישה שחקסח דברי העור אחרדי
 ובח"ס בס"ק ס"ק י"ג - חמס לדכרי הכ"ח שח' באחח קובי'
 הפרישה דכחן חיירי בחחח'ן קביעותה וע"כ ח"ל בדיקה וב"כ
 בנ"ל ס"י קס"ט וסבחו ח"י ס"ק הר"ל מחזיר דלח ס"ל
 חחח'ן הר"ל ולעולס ח"ל בדיקה בחחח'ן קביעותה:

לא וא"צ לשחלח עכ"ל ה"ה דברי הסו' מחזיר כין ערה כין יסח
 וסח דווקא בשחחח שיעור שחולס לספור ולשכול
 דח"כח ס"ס שחח לא רחלח וסחח טבלח ח"ל ח"ל חמרי' בישינה
 חפ' בוסח שחיו קבוע ובח"ס ובח"ס רס"ק קס"ה חקסח ח"ל קיי"ל
 דלח סמרי' ח"ס ח"ל דחפסח לבכרי וסחן כיוודחפסח לבכרי בשח"ל
 מ"ס סמרי' ח"ס ח"ל חמרי' דח"ל לשחלח ח"י דס"ה שחחח'ן בחחח'ן
 טהורה ע"ש וח"ן זה מעמח חחח'ן דכיון שער עלי' וסחח
 חחח'ן חחח'ן ובכ"ס שס ח"י דכיון ספק דרבנן ומיחח ח"ל
 למיחל לקולח רק שח"ל החחח'ן בזה ובס"ס חרי' ע"ש וסס זה ח"י
 דגס בשק' דרבנן חס הוא מחסח חיסור בוסח ח"ל סד"ר לקולח
 וכח"ס הס"ך בדני' ס"ס חוס ח"י י"ל וסחן חרי' עיקר חחח'ן
 שחח רחלח ועמחח מחחח'ן - חמס לר'די ח"י ח"י דלח"מ דחח
 הרב בהנה"ס בס"י ק"י פסק דבש"ס ח"ל לבכר ע"ש וככר חקסח

אבלי

לד אבל - עשך - ו'פ' דעונה בינונית באזה שאל' וסח' דמ' לנח קבוע וכבר מובאר אז בדברי המאמר לעיל סי' א' וע' ט"פ שכתב דין זה דעונה בינונית הוי כעשה וסחה חלי' במחלוקת הפוסק' דמקורו הוא מהא דהתן בד' ט"ז ח' כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן ואחר רשב"ל ע"ז והוא שכל ומלאה בחור ימי שונחה ופדש' דהיינו שונה בינונית אבל הפוסק' דס"ל בספ"ק דח"ל וסח' לריכה בדיק' בע"כ ל' דמחתי' חיידי' בי"ל וסח' דוק' ומ"ש רשב"ל בחור ימי שונה ע"כ פי' חור ימי שונה וסחה הקבועל לה וכי' ה"ה בפ"ד לדעת הר"מ והובא בב"י כאל' ולפי"ז חין לשונה בינונית וכו' בש"ס וע"כ כבד דהרש"א וטור בס"י קפ"ז דס' דח"ל וסח' בעי' בדיקה היינו שלא מלאו לבו למלוק פ"ד ר"ח והיינו לקולא אבל לחומרא חיישי' דפס"ל דח"ל וסח' ח"ל בדיקה ולדירה חייבי' לשונה בינונית וע"כ כבד הטור כאן דחיישי' לשונה בינונית ע"ש - וחזני רואה בזה הכרע דהפוסק' דס"ל דח"ל וסח' בעי' בדיקה טעמיהו דס"ל דהא דמסק' ספ"ק חליבא דשמואל מאן דמחתי הא לא מחתי הא היינו דלחומרי' פליגי חליבא דשמואל ופסקו לחומרא כמ"ד דס"ל דבעי' בדיקה וכמו שיבאר בס' קפ"ז בס"ד - ומעשה שפיר י"ל דרשב"ל ס"ל כהך מ"ד דח"ל וסח' ח"ל בדיקה ומיין למחתי' גם בח"ל וסח' ועונתה דקאמר רשב"ל היא שונה בינונית - וח"ל דמנ"ל לומר כן ודילמא ס"ל לרשב"ל דח"ל וסח' בעי' בדיקה וקאי ח"ל וסח' קוש' או יקשה גם לפש"י בג"ל לפדש' דברי רשב"ל דקאי לשונה בינונית ודילמא קאי ח"ל וסח' וכוון על וסחה הקבוע לא ר"ה אח"כ אבל הכניע שמה וסחה אסורה כו' ע"ש ובע"כ ל"ל דלישנא דרשב"ל דקאמר חור ימי שונחה ולא קאמר חור ימי וסחה דחקו לפדש' שכוון על שונה בינונית - וח"כ כמו כן י"ל להפוסק' דמגריבי בדיקה בח"ל וסח' דע"כ רשב"ל לא ס"ל הכי וקאי על ח"ל וסח' וכוון לשונה בינונית ולפי"ז הגם דבנוף הדין דח"ל וסח' פסקו כאידך מ"ד חליבא דשמואל דבעי' בדיקה חלוט בדין זה דעונה בינונית שפיר י"ל דקו"ל כרשב"ל דבהא לא חיוין מחן דמליג עליה וכמ"ס הרשב"א בח' ובח"א - ומ"ס ה"ה חליבא דהר"מ דפי' דברי רשב"ל על י"ל וסח' וכוון לשונה וסחה הוכרח לזה דח"ל למח' לח"ל לא חלי' כלל דין זה דעונה בינונית בדין זה ח"ל ח"ל וסח' בעי' בדיקה ומעשה חייין דברי הר"מ והס"י דקפישן ואין צורך לדחוק בזה כמ"ס הב"ש - והגם שגם הר"מ השמיט בפ' כל היד מימא דרשב"ל הג"ל חין מזה ראהו דלא ס"ל לשונה בינונית ד"ל שסמך על מה שהזכירו בספ"ק דמכילתין ע"ש :

מקשה זהב סימן קפ"ה שפתי חכם

א ומאחר שטברו עש"ז וטורף קוש' הוא דמ"ס הרב ומאחר שטברו כו' הוא מיהר דפשיטא דבהכי חיידי' ור"ל למימר בקצרה דנאמנה חפ' רואה בנר"ו כו' וע' נה"ך ולמ"ס ח"ש ועיין טור שכתב ומו"מ כשאמ"ל טבלתי נאמנה והמה הב"ח ע"ז מחי קמ"ל פשיטא דנאמנה ודוחק לומר דכוונה הטור הוא לשאמנ' דנאמנה חפ' בנר"ו מלוכלכים בדם כמ"ס הרב דח"כ ה"ל לטור להזכיר דבר זה בזה"י (ובאמנה יש לתמוה על הטור למה השמיט זה אחר שג"ה מבוחר ברא"ש ע"ש) חלוט לדברי הט"ל כאן ח"ש דקמ"ל דנאמנה לומר טבלתי הכס שמשולם חין דרכה להקדים טבילה כל כך וכמ"ס בדברי הרב כאן וסח' : ראייה בב"ח שכתב עמ"ס הטור דאסור לו לבא עלי' עד שהאחר טבלתי דקמ"ל דחפ' היא ישינה אסור כו' ע"ש ולכאורה דבריו תמוזין דכיון שהינה בחזקת טמאה פשיטא דאסור לו לבוא עלי' בישינה ויותר ה"ל למימר דחפ' ערה אסור ולי' לסמוך ע"ז שאינה אומרת לו שטמאה היא - כו' בחמ"ס י"א ב' ד"ה הני נמי הכי דהרשב"א היא דחפ' ערה אסור ועי' בחי' רש"א שם והב"ח שינה מלשון חוס' וכהך דהיפך והוא תמוה - שוב ההבונה בזה ורואיני שדברי הב"ח נכונים עי' טור סי' קל"ז הביא מחלוקת הפוסקים חי טבילה בזמנה מלאה והכניס הטור דמלאה היא ומו"מ בירושלמי אהא דח"ל - בעלה מהשב ימי וסחה וכו' ע"ל' הדא אמרה דאסור לבאש לעמוד בימי שומאחה ע"ש ועי' מרדכי בשבועות פ"ב דין השנ"ב כבד דלירושל' חפ' ודאי ראהה מותר לו לבוא עלי' וסח' לשאל דכיון דטבילה בזמנה מלאה ודאי טבילה חלוט ש"ס דין פליגי ע"ז ובדחמרי' פ' כה"י דלא שרי ר"י חל"ה ספק ראהה אבל ודאי ראהה לא שרי דחיישין שמה איכע לא חוש שלא יוכלה לפגול ע"ש במרדכי - הגם מבוחר דלא נאמר טבילה בזמנה מלאה מותר משיקר הדין חפ' ודאי ראהה והא דאסרי' בש"ס דין בודאי ראהה ח"ט רק מדרבנן שמשא שמה איכע לה חלוט שלא טבילה כנ"ל - ומעשה ח"ש דברי הב"ח הג"ל לדעת הטור דכיון דגרסא דין זה שזיך לשאל חוזה ח"ט רק מדרבנן ח"ל י"ס לדמות זה להך בדיקה דאחרי' ח"ל לא: להא' הפוסק' בטהרות דאחרי' בנר"ו י"ב ח' דערה בעי' בדיקה וישינה לא בעי' בדיקה - וערש' שם כפי' למד ליטעא דשינה נא אסרוהו ח"ל להקליף ע"ש ו. ו. ג. הב"ח טעם זה לעיל רס"ק קפ"ז ועמ"ס שם בנ"ל סק"א ור"ל דה"ה כאן בישינה לא אסרוהו ח"ל לזה קמ"ל דח"ל וסח' ישינה אסור עד שהאחר טבלתי - אך כו' לדעת הטור חלוט הוס' לפעמיהו ח"ל דס"ל טבילה בזמנה לאו מלאה - ולדירה אסור בודאי ראהה מותר דין דח"ל ספק מו"מ מידי ודאי דחין בזה הקתחא

א ומאחר שטברו עש"ז וטורף קוש' הוא דמ"ס הרב ומאחר שטברו כו' הוא מיהר דפשיטא דבהכי חיידי' ור"ל למימר בקצרה דנאמנה חפ' רואה בנר"ו כו' וע' נה"ך ולמ"ס ח"ש ועיין טור שכתב ומו"מ כשאמ"ל טבלתי נאמנה והמה הב"ח ע"ז מחי קמ"ל פשיטא דנאמנה ודוחק לומר דכוונה הטור הוא לשאמנ' דנאמנה חפ' בנר"ו מלוכלכים בדם כמ"ס הרב דח"כ ה"ל לטור להזכיר דבר זה בזה"י (ובאמנה יש לתמוה על הטור למה השמיט זה אחר שג"ה מבוחר ברא"ש ע"ש) חלוט לדברי הט"ל כאן ח"ש דקמ"ל דנאמנה לומר טבלתי הכס שמשולם חין דרכה להקדים טבילה כל כך וכמ"ס בדברי הרב כאן וסח' : ראייה בב"ח שכתב עמ"ס הטור דאסור לו לבא עלי' עד שהאחר טבלתי דקמ"ל דחפ' היא ישינה אסור כו' ע"ש ולכאורה דבריו תמוזין דכיון שהינה בחזקת טמאה פשיטא דאסור לו לבוא עלי' בישינה ויותר ה"ל למימר דחפ' ערה אסור ולי' לסמוך ע"ז שאינה אומרת לו שטמאה היא - כו' בחמ"ס י"א ב' ד"ה הני נמי הכי דהרשב"א היא דחפ' ערה אסור ועי' בחי' רש"א שם והב"ח שינה מלשון חוס' וכהך דהיפך והוא תמוה - שוב ההבונה בזה ורואיני שדברי הב"ח נכונים עי' טור סי' קל"ז הביא מחלוקת הפוסקים חי טבילה בזמנה מלאה והכניס הטור דמלאה היא ומו"מ בירושלמי אהא דח"ל - בעלה מהשב ימי וסחה וכו' ע"ל' הדא אמרה דאסור לבאש לעמוד בימי שומאחה ע"ש ועי' מרדכי בשבועות פ"ב דין השנ"ב כבד דלירושל' חפ' ודאי ראהה מותר לו לבוא עלי' וסח' לשאל דכיון דטבילה בזמנה מלאה ודאי טבילה חלוט ש"ס דין פליגי ע"ז ובדחמרי' פ' כה"י דלא שרי ר"י חל"ה ספק ראהה אבל ודאי ראהה לא שרי דחיישין שמה איכע לא חוש שלא יוכלה לפגול ע"ש במרדכי - הגם מבוחר דלא נאמר טבילה בזמנה מלאה מותר משיקר הדין חפ' ודאי ראהה והא דאסרי' בש"ס דין בודאי ראהה ח"ט רק מדרבנן שמשא שמה איכע לה חלוט שלא טבילה כנ"ל - ומעשה ח"ש דברי הב"ח הג"ל לדעת הטור דכיון דגרסא דין זה שזיך לשאל חוזה ח"ט רק מדרבנן ח"ל י"ס לדמות זה להך בדיקה דאחרי' ח"ל לא: להא' הפוסק' בטהרות דאחרי' בנר"ו י"ב ח' דערה בעי' בדיקה וישינה לא בעי' בדיקה - וערש' שם כפי' למד ליטעא דשינה נא אסרוהו ח"ל להקליף ע"ש ו. ו. ג. הב"ח טעם זה לעיל רס"ק קפ"ז ועמ"ס שם בנ"ל סק"א ור"ל דה"ה כאן בישינה לא אסרוהו ח"ל לזה קמ"ל דח"ל וסח' ישינה אסור עד שהאחר טבלתי - אך כו' לדעת הטור חלוט הוס' לפעמיהו ח"ל דס"ל טבילה בזמנה לאו מלאה - ולדירה אסור בודאי ראהה מותר דין דח"ל ספק מו"מ מידי ודאי דחין בזה הקתחא

אמרו הומוק נדה כו' בעלה לוקה וכו' שהיא לוקה דהוא משום
 דהוא לוקה בחמירה לבד חפ' לא הומוק והביא רח' לזה
 מדברי הר"מ בפ"מ מה' ח"ב הלכה י"ג ע"ש וזה עולה כדברי
 הב"מ הנ"ל אמנם גם דבריו מתקבין ומכוננים שגשגו ממנו
 בלוחו פסע דברי הר"מ בפ"מ ח"ב דם היא חנה נידונה
 ע"פ עמלה חל"כ הומוק וכו' וכו' במל"מ בפ"ב הנ"ל דהר"מ
 שם פ"ב ח"יירי בהומוק ע"ש וכו' בס"מ כהן ע"ש אולם אחר
 העיון היטב נלמד דברי הסור נכונ' ומקודם חומר דמה
 שהניחו האחרונים לבידור מוסד דבין דאמרי' מלקין על החזקות
 מכלל דלא מהני אמתלה וכו' ח"ב דהב"ש ס"ה ס"ק ע"מ דבין
 דאמרי' סוקלין וסורפין על אמתלה כן נזר הכחוש בהחזקה
 היא כודאי ואפי' יאמר כמה אמתלה לא מהני ע"ש וכו'
 בח"ד כהן דכל היכא דנמנר בהאמתלה דירה למלקות שוב אינו
 מועיל אמתלה דדמי' להעדרה עדים בב"ד דאי' לחזור בשום
 אמתלה בעולם וכמ"ס בח"מ ס"ה כ"ט ע"ש דבריו באורך וכו'
 אינו מחזור כלל ומקודם חפ' על רח' האחרונים ואפי' חפ' חזק
 רח' להיפך והנה מ"ס הח"ד דבהעדרה עדים לא מהני שום אמתלה
 בעולם וכמ"ס בח"מ ס"ה כ"ט כון למ"ס הר"מ והט"ו שם דלין
 יכולים לחזור חפ' נוהגין פעם לדבריהם וכו' הרב בהג"ה שם
 דאם אמרו ח"ל יודעים יכולים לחזור ולהעיד אם נוהגין אמתלה
 לזה מחזור שלא הידו בדיקע' ע"פ מבוחר מזה דאם הידו
 להיפך לא מהני אמתלה וכו' בסמ"ע שם סק' ע"ש ועו'
 בנה הח"ד יסודו דבהעדרה עדים לא מהני אמתלה ואחר
 האמתלה לא דק כלל והנה דין זה שכתבו הר"מ והט"ו שם
 דא" לחזור חפ' נוהגין פעם לדבריהם מקורו הוא מש"ס דמכאן
 מ"ב צעודת דבשי' מיכאל וס' ה' השעם שלהם שממחה
 שגלה הגשם שהרג השירי שקר ע"ה והא דודאי דלא מקבלי' לאמתלה
 זו ויכולא בה דאם משווי נפשיהו רשיעי בזה וזי' החר להם להעיד
 שקר ממחה שגלה ואין אדם משים עצמו רשע וע"כ לא מקבלי'
 חזרהם בזה מפאה אמתלה כו' וכן דברי הרב בהג"ה שם הוא
 מדברי הב"י שם ובכ"מ פ"ג מה' עדות הלכה ה' ושם מבוחר
 מעיקר האמתלה שלהם שמפני הפחד והיראה אמרו החילה שאין
 יודעים עדות וע"כ ה' הידו מקודם להיפך לא היו מקבלי' אמתלה
 כו' דמשווי נפשיהו רשיעי דמי' החר להם להעיד שקר מפני הפחד
 והיראה ע"י בב"י ובכ"מ אמתלה מבוחר כנ"ל ומשם נובעין דברי
 הרב בהג"ה הנ"ל אמנם אם נוהגין אמתלה טובה לב"ד שמה
 שהעידו מקודם ה' מפאה ח"ה טעות שיה' לאם וכדומה בדברים
 הניכרים לב"ד שם בזה משום ונאמן אדם משווי נפשיהו רשיעי הא
 דודאי דמקבלי' דבריהם בזה ואין בזה משום חזר ומניד ורח"ה
 בחזרה לזה מהך שובת דפ' ג"פ קס"ה ח' קבל אפי' לאמתלה
 של ר' ירמי' ב"א ואחר שאין בזה משום חזר ומניד ומהו למדו
 הפוסקים וכו' בשו"ע ס' כ"ט דה"ה בכל טעות שמאי' לטעות
 העדים נאמנים בזה ואין בזה משום חזר ומניד ע"ש וע' בח"מ
 רס"י מ"ט ובסמ"ע שם ס"ק ו' והומי' שם והרי ע"פ
 ב' עדים הא דודאי דדייני' ד"ג אפומייהו וע"כ יכולים לחזור
 באמתלה הניכרה לב"ד שם בזה משום ולא משווי נפשיהו רשיעי
 ומעשה נסתר היסוד שיסוד האחרונים הנ"ל דכל היכא דדיינין
 ד"ג ע"י ח"י לחזור בשום אמתלה בעולם וכבר נהבאר דלין כן
 וכו' הבבלי ח"ד בעלום בספרי נתיבות על ח"מ ס' פ"א סק"ה
 דהגם שיכול לחזור מפאה אמתלה שיהן מ"מ לריך שיאמר האמתלה
 בפירוש וכו' שלא אמר האמתלה האוכל לוקה משום טריפה ע"ש
 הנה מבוחר שסתר בעלמו דבריו בח"ד כהן וכן רח"ה בספר
 בית חפריים בפרי הצואה ס' ל"ט ס"ק קס"ה שכתב ג"כ כנ"ל רק
 בזה קשה מדברי הרשב"א כהן בהומוק נדה ע"ש ואפי' דבריו
 יבואר דאין שום קוש' מדברי הרשב"א כהן בזה ונע"כ דבריו
 הנ"ל נסתר ג"כ מ"ס ההב"ש הנ"ל דאפי' אמרה סברה שאני עמאה
 וטעניה בזה ח"י ע"ש והרי הדבר נלמד בק"י אם אמרו בב'
 עדים שיכולים לחזור טעניו בדבר ההלוי לטעות וכו' כ"ט ט"ס לו
 להאמין לאשה שאומרה שכתבה מהחלה שהוא ד"ג ואפי' טעם
 לה שהוא דם מכה ויכולא בזה ונאמנה אמתלה שכתב בה"ה הביאו
 בש"ך כהן סק"ג ועוד וזה מבוחר בש"ך בח"מ ס' מ"ד ס"ק
 י"ט דאם אין העדים מוחזקים ביודעים יכולים לחזר שלא ידעו
 דין זה ושם שלא כהגון כי לא ידעו שהדין כך ע"ש וע"כ ס' כ"ט

בהדי' והוצא דעמם בש"ע שם ע"ה כ"א וכו' שם ברי' הנ"ל
 לענין השטאה ע"ש מטעם כמו כן נאמר כהן לענין חיסור אס'
 היא לא חזרה בה ואמרה דטעורה היא הגם שאלו יודעים ש"ל
 אמתלה טובה על מ"ס החילה דטעמא היא שאלו ח"ן חט רבאין
 לפסח פיה בזה ולא טעני' עבורה אולם אם מורה בה ואמרה
 דטעורה היא חפ' אס לא אמרה האמתלה ש"ל חק טענין עבורה
 שמה באמרה החילה דטעמא היא מפאה האמתלה הידוע לנו וכו'
 הל"מ בפ' חטאת דין וי"ן לעמ' הרב דמ"ס בש"ס אס נהנה
 אמתלה כו' הוא ל"ד אלא כשי"ל אמתלה קאמר ויכול הוא ללמוד
 באמתלה כשידוע חזק' כו' ע"ש וכו' בקד"ש ס"פ ח' ס"ק כ"א ע"ה
 חק מ"ס הש"ך כהן דמ"מ לריך לשאל חזרה כו' אינו מעיקר
 הדין רק מטעם דכל מה דאפשר לברורי מבריקן וכמ"ס הש"ך
 ויכין כהן לא עדיף חיוב זה מחיוב הבדיקה קודם השמים שחיקט
 חז"ל לאשה העסוקה בטהרה והם אמרו בד' י"ב ח' דערה בעי'
 בדריקה ישינה לח בעי בדריקה ופרש"י שם לחד לישנא דשינה לא
 אשמויה חז"ל להקילה (וע"ה) בזה בט"ו רס"י קפ"ד ורס"י א' ז'
 וכמו כן נאמר כהן דבערה דאפשר לברורי מבריקן ובישינה דליכא
 טרחא להקילה הוי כמו דח"ל לברר ורש"י לבוא עלי' חפ' לא
 אמרה האמתלה בפיה חק כ"ו כשחזרה בה מקודם ואמרה
 דטעורה היא דבזה ח"ל לאויהא האמתלה בפיה מעיקר הדין
 כנ"ל אמנם שם עדיין לא חזרה ואמרה דטעורה היא חפ'
 אס הוא יודע מאמתלה ש"ל חסור לו לבא עליה מעיקר הדין
 וכמו"ס למעלה והשאה ח"ש דברי הש"ך דהרב קמ"ל דלי' דלי'
 דשיניה לאו כלום הוא ויכין טענין לא חזרה ואמרה בהדי'
 דטעורה היא חסור לו לבא עלי' מעיקר הדין וכו' לזה קמ"ל דח"ל
 ויכין שבהם מעמלה ושבהם חללו הוי כחילו חזרה בהדי'
 דטעורה היא דהבאה מעיקר הדין אס הוא חסור מאמתלה ש"ל
 מוח' לו לבוא עלי' חק מ"מ כל מה שאפשר לברר מבריקן וע"כ בערה
 לריך לשאל ושאליה האמתלה בפיה ובישינה מוח' לו לבא עלי'
 חפ' לא אמרה האמתלה בפיה ובהו ח"ש מ"ס הש"ך דגם הרב
 מודה להב"ח כו' וכבר כתב חפ' המנ"י דמשמעות דברי הרב אינו
 כן וכו' באמת לבל טענין אולם למ"ס ח"ה מעיקר הדין וז"ל
 מורין כפסגין להחיר חפ' בהחזקה חק זכר מעיקר הדין וז"ל
 היכא דח"ל לברורי כגון בישינה (וכגון שהקין הבבלי נסמנה ומלאה
 חושה שובת חללו וישינה) חלל ודאי דכל מה דאפשר לברר
 מבריקן וגם הרב מודה בזה וז"ל ורח"ה בספר דנפס מחדש
 נקרא ע"י לבונה כתב בזה מכתב אחד דה"ה בזה' דינא שכתב
 הרב בש"א דנאמנה לחזר טעמא ח"ש רח"ה בגד' מורליכס בזה
 כו' דג"כ לריך הבבלי לשאל ח"ה ושאמרה אמתלה שלה ע"ה
 טעורה בשום של טעמים וכדומה ע"ין שם והוא נכון דודאי כל
 מה דאפשר לברורי מבריקן וכו' :

ה' אינה נאמנה ע"ה הכנים להב"ח דאם לפי אמתלה דירה
 הולכרה ללבוס בנדי נדה נאמנה בזה חפ' ואפי'
 להרמב"ן וס"י וכן כתב הרב בחשו' דק כהן ס"ל להרמב"ן
 דח"ל אמתלה על מה שלבשה בנדי נידוח ואפי' לפי האמתלה
 שכתב הש"ך בסק"ג בשם הסה"ח שטענה וסברה דד"ג הוא
 ע"ש ולכאורה אמתלה זו הוא ג"כ על מה שלבשה בנדי נידוח
 אמנם כבר כתב הסה"ח דג"י חזרה אמתלה טובה על לבישה
 בנדי נדוח דקדוש שלבשה בנדי נדוח דקדוקה היטב לעמ' דבר
 ברור אס היא נדה או לא וע"כ כיון שלבשה בנדי נדוח אמרי'
 דמסתמא דקדוקה היטב ונאמנה לה שהיא נדה ע"ש ולעיל
 בס' ח' בהך דטענה שלפי האמתלה שלו הוכרח ג"כ לעשות
 מטעה ע"כ מהני האמתלה שלו גם על המטעה שבה ורח"ה
 בחז"ר ס' ח' בשמ"ס ס"ה וכו' ס"ק ע"ה שכתב לחרך
 כך דטענה דאם ח"יירי סה' מקום אמתלה וכוון חסיד דוחק לבד
 וכדומה וע"כ גם מהחילה בעמ' שאמר שיה' טריפה לא הומוק
 הדבר לודאי בעיני השומעים והיה ספק בלב השומעים חלוי
 עשה כן מפאה אמתלה זו אלא אס בעת חזירתו ומעשה ששפה
 לא נאמר שום ספק בעיני השומעים והוחזקו בעיניהם להשיפה
 ודאי' שוב לא מהני שום אמתלה בעולם ע"ש וגם לדבריו דבין
 של הרב בחשו' באשה שהפילה ג"פ (הובאה בט"ו) כהן י"ל דגם
 החב"ש מודה דמהני אמתלה שהרי יש כהן מקום אמתלה והוא
 מה שהפילה ג"פ וי"ל ספק להשומעים חלוי מסתרה הרינה

מדק הגשים בזה ולא כחוקה לגדה ודלית להשומעים וכמו"ס
החבו"ש: חולק בנוק סברה הכבו"ש לעג"ד קשה לזיר מילתו
דבר זה שיהי' לאשה אמהל בריה ושלא יהי' מקדמ מקום
אמהל לשומעים ובניסין פ"ט ב' אמרו להיפך דלפטר שיהיה
מקום אמהל ולא אמהל באמה וכמו"ס פירש"י שם דמקום
אמהל הוא שם מקום ופחה לחשוש שמה אמהל פ'
י' שם ע"ס חבל להיפך שיהיה לאשה אמהל בדורה
ולא יהיה לשומעים זהו מקום אמהל לדעתו הוא קשה
המילתו ומ"ס החבו"ש דעתו זה דמחל לא גזמנו לה בגדי
טברה או טענה לא חסין לדעתיהו דשומעים לספק בזה
וע"כ הוחזק בעיניהם לגדה ודלית ע"ס' כל מעיין יראה שאין
שום טעם וסברה לחלק בין הני אמהלות הנ"ל ובין הך אמהל
של הטבח ומילתו טעם נאמר דבשם חסין שומעין לדעתיהו
לספק בזה ובגדה לא חסין לדעתיהו ודלית הן דברים שאל' גביל
ונחה חורה כח"ל בידו בזה נאמר דלפנין לדעתיהו לספק ובה
נאמר דלא חסין לדעתיהו וכ"ל חינו רק דברי גבילות' גם זאת
לא ידעתי הרי כל פיקר ראי' הרשב"א דלא מהני אמהל בהחזק
דה הוא ממ"ס דבעלה לוקה עלי' וכמו"ס הכבו"ש שם בחורף מזה
ולפי סברה החבו"ש הנ"ל היא גופא חסיקי מניל להרשב"א למדש
כל הני סברות הנ"ל ודליתו הדברים כפשוטן דלעולם חסין שומעין
לדעתיהו כל אמהל אפסר להיותו בעינין זה ומילתו באמה לא
משכח הוחזק דנה כ"ל היכא דליכא באמה שום אמהל בעולם
וע"כ שפיר אמרו בש"ס הוחזק דנה בעלה לוקה בו' דכיון
דהחזקת לגדה משכחא ליכא אמהל דל"כ לא היה מוחזקת
לגדה וכ"ל דאם י"ל לאשה אמהל טובה ממילת לא הוחזקת
לגדה גם בעיני השומעים דלפנין לדעתיהו לספק בזה אמהל
הנ"ל וחו דלפי דברי החבו"ש הנ"ל גם באמירה לחוד בלי שום
מעשה לא הוחזק הדבר בעיני השומעים לודאי ג"כ מיקרי
הוחזק וכ"כ החבו"ש שם בדה"י שכן נ"ל ולפי"ו נ"ל דמ"ס רש"י
והרשב"א ופ"ס דה"ד הוחזק דנה כגון שגבשה בו' ל"ד נקטו
גם הך עובדל דלשה גדולה שאמרה מקדשה אני וקבלו חו"ל
לאמהל דידה שם לא הוחזק אמירה לשומע' לודאי וחסין
מחזק לדעתיהו אמהל זה וכ"ל הם דברים שאין להם שחר ולא מחזק
כלל כמבואר לכל מעיין בלדק' והעיקר בזה כמו שהעליה בט"ו
כאן דבאמירה לחוד אם הי' מוח' ל"כ אין דנין כלל ד"נ אפיה ואפי'
היא עמדה אינה ידועה על פיה רק לחיסור נאמנות מפלח דשו'
עלה חד"א ונאמנות לחיסור ולא לעושין וכמו"ס ב"ס בקדושין לענין
נאמנות א"כ על בחר וחס הוחזק אפירה ב"ד' או היא נעשה
בפניה א"כ ובעלה אינו נעשה על פיה אך אם עשה מעשה
ולבשה בגדי נדות דבזה הוחזקת לגדה בשכיטה' או גם בעלה
נעשה בעבור ע"ז וכמו"ס בעלה לוקה עלי' משום דנה וכ"ל בלא
חזרה בה חבל אם חזרה בה ונחנה אמהל הניכרה ל"כ שיש
בה ממש אינו חס לא היה רק אמירה לחוד לריק שחתן אמהל
על אמירה וחס ואם עשה מעשה אפשה בגדי נדות לריק
שחתן אמהל על לבישה ואם יראה ל"כ שזו אמהל טובה
מקבלין לדבריה וטבורה היא וכמו"ס הרב והב"ח והפ"ד ובט"ו
בברתי כ"ז בראיו' בנרות ע"ס בחורף' וראיה במ"ס שכתב
דבשאו' מהרי"ק ס' פ"ו מבואר דאש' אמהלם בלא הי' אפשר
לה לעשות חלל בעיני' לא דלבישה בגדי' ח"י וע"כ כתב הוא לחזן
הך דטבח דרווקא לבישה בגדי' נדה לא הי' לובשה לפי שגשילה
לבעלה שם רע בשכיטות' בו' ע"ס ונ"ל לדעתו דטבח לא
שייך ה"ט דשם רע דמי יודע אם הוא חולק מכבשה או מכבש
אחר משא"כ כאן כאשר יראה השכיטות שבעלה אינו מרחיק ח"ט
מנהג דנין הגדה יאמר עליו שאלו בועל נדה או נאמר
דכאן היא יראה מבעלה שלא יראה ששם עליו שם רע בשכיטה'
וע"כ היא נזהרת שלא ללבוש בגדי נדה כ"א כשהיא
נדה באמה משא"כ בטבח אם הוא אינו חושש לזה מי
ימנה בידו: כ"ל לדעת הגמ' ומו"ס דבריו מזהוין בכל דבריו: הן
לחזן הך קוש' דטבח לדעת מהרי"ק שכן' דאם אמהל לא יועיל
אם הוחזק דנה והרי במהרי"ק שם הביא ראי' מהך דהוחזקת דנה
לגידול דנין דנה לא מהני לא אמהל בעולם כיון שהוחזקת ע"ס'
ולפי חילוק הגמ' בין נדה לטבח שוב ח"ל למהרי"ק מהך דנה לגידול
דידי' דשם ליכא ה"ט דש"כ כמבואר לכל מעיין שם' ובע"כ נ"ל
לית

ס"ק ג' שנין לס' מ"ד ע"ס' ולפי"ו יס' לרזן כאן דנאמנות גם
הך אמהל שכתב הר"ם והביתו ב"ד שם חס"ג שיהי' אמו
ואמרה בחר בו' ע"ס דאם אמרו ב"ד עדים כאן חסין מוחזק'
בידוע' שכו"ל לומר שלא ידעו דנין מל"ס ש"ל כן בבשים דהני
גם לא דנה גמירי וסברה דכבדי שלא יראו אולם חסין ואמרה
האחר לה לומר שקר וע' ר"ן רפ"ק דר"ה והגמ' פ' ח"ג שכתבו
העדים נאמנים לומר שכתבו שער ללוא בלא מלוא דמחן דלא
ידע דר"א לא מפלג וכ"כ פ"ס והובא בש"ך שם ס' מ"ז ס"ק ט"ו
וע' עוד שם בש"ך ס"ק י"ט שאלו"ה הכרה בזה והעלה דכל
טעות שזמני לטעות העדים נאמני' בזה ואין בזה משום חזק ומגיד
ע"ס' והגם דאם לא חזרו בהם היו דנין על פיהם ד"מ וד"ג
וע"כ יכולים לחזור באמהל טובה ומכ"ס כאן וד' דגם בעיקר
דין דאמהל בכבודות כ"כ ח' בעובדל דלשה גדולה שאמרה
מקדשה אני ימים קידשה ח"ט ואמרו חכמים אם נגדה אמהל
נאמנה ע"ס פשוט דלישאל דאש' לחזר ליתום עומדה וקידשה
עמדה בו' משמע שהוחזקת למקדשה ימים רבים ועכ"ל אמרו
שנאמנה ע"י אמהל וכן מבואר בשאו' הרב ס' ב' בדה"י דמהך
דלשה גדולה הנ"ל משמע דלפני' בהחזקת ימים רבים לא"ל עכ"ל
מהני אמהל וכתב שם דהא' דחמרי' סוקלין וסורפין על החוקה
היינו כשאין שם אמהל טובה על החוקה או שהחזקת בזה להם
מחזקתם שלא ע"ס דבורה חבל היכא שהחזקת בזה להם מפי עומד
והיא נחנה אמהל טובה על מה שהוחזקת עפי' דיבורה שפיר
מקבלי' לאמהל דידה ואין חילוק בין היכא שאינה נאמנה רק
מפלה דשו' עלה חד"א או היכא שנאמנה מטעם עדות ע"ס
באורף וכ"ל דלא כתב' בחו"ד כאן לחלק בזה בין היכא שנאמנה
מפלה עדות אי מפלה דשו' עלה חד"א והאריך מאור לבדר
חילוק זה וקבע בו מסמכות' ולפי הגרלה נעלמו ממנו דברי
הרב הנ"ל: טוב מלחמי' בשאו' חמדה שלמה להגאון מוהר"ר
ז"ל מוהרש"א שביא' בשם השו' מוהר"ן לב שכתב דחממי
פרובינציא נסתפקו בזה אי מהני אמהל גם היכא דנאמן
מטעם עדות או לא מהני אמהל א"כ היכא דא"כ כ"א מפלה דשו'
עלה חד"א וע"כ נסתפקו בזה שחר ממחילה שקידה לא בחר
ואח"כ חזר בו ונהן אמהל לזה דכיון דהא"כ נאמן מטעם עדות
אפשר דלא מהני אמהל וכתב שם דעובדל זו בזה לפני הרשב"א
ופסק דמהני אמהל גם בזה ע"ס והנהיגו מאור הרשב"א בעממו
הכריע דלעולם מהני אמהל ואפי' במקום דנאמן כב' עדי' ודלא
דברי' שהביאו המחזיקים אחרונים הנ"ל מדברי' הרשב"א
בחוה"א והר"ן בפ"ד דכבודות דא"ל דבהחזקת לא מהני אמהל
לעג"ד ממקום שבלו משם נ"ל להוכיח להיפך דלעולם מהני אמהל
וכמו שאמר בש"ד' הנה הרשב"א בחוה"א קס"ב ב' כתב ממחילה
דהחזקת ח"ט באמהל והקשה ע"ז מ"ס באמרה טמאה
אי מהני' אמהל (והיא קוש' העור על הרמב"ן) והי' משום
שהיא בוש' או אולם מיקרי לדמור טמאה אי' חבל לעשות מעשה
כולי האי ללבוש בגדי נדה אינה לובשת בו' ע"ס' הנה לא כתב לחזן
בפשיטות דש"ה דכיון דהוחזקת לגדה לא מהני אמהל להכחיש
החזקת רק כתב דאין זה אמהל טובה דאין מדרק האשים ללבוש
בגדי נדה משום בוש' וכדומה מבואר בדבר דאם הי' לה אמהל
טובה גם ע"ז שלבשה בגדי נדה היינו מקבלין לאמהל דידה הגם
שהוחזקת' וראיהו בחבו"ש שם שכתבנו בזה וכתב דה"ה הרשב"א
היא גופא קא קש' ליה מ"ס אמרי' דבלישה בגדי נדה הוחזקת
ולמה לא נאמר דהוחזקת על אמירה לחוד וע"ז ח' דבאמירה
לחוד לא הוחזקת דרך גשים הוא לומר לפעמים שהיא טמאה
מחמת בוש' וכדומה חבל לעשות מעשה ללבוש בגדי נדה הן
מקפידות בזה' וע"כ כלפשה בגדי נדה הוחזקת בעיני השכטה
לגדה ודלית וממילא שוב לא מהני שום אמהל כלל כיון שהוחזקת
והכריח דבריו אלא ממ"ס הרשב"א שם דמשעה שהוחזקת ה"ה
כדה ודלית וא"כ להכחיש אם החזקת ואם נאמר דליכא
אמהל גם בהחזקת למה קרא לה נדה ודלית יותר מאם
אמרה טמאה אי' בלבד דגם באמירה לחוד לא מהני
אמהל גרוע וכתב' הר"מ דאם אמרה דרך שמוק
אמרי' ח"ט ואם נחנה אמהל טובה גם בהחזקת נאמנה וזה
מדכתב הרשב"א שם דזדלקי עליה אלא חולד' משויין
לה דאי מהני אמהל לא הי' למילקי עליה ואם נאמר דליכא שום
אמהל

למה לי' להעריק' ה'ם דש' והק' מהך דטבח' - חולם נראה
 דבאחמ' מהר'ק' ליה לי' ה' דינא דטבח' וכמ' ב'ט' לעיל סי' ח'
 ס'ק' כ'ב' ע"ס' - ואק' דק'י'ל' כה' דינא דטבח' וכמו בספ' המזכר
 לעיל בס' ח' בפ'ט' דנחמ' בלחמ' והכ' ס' לא ה'יה עליו כלי'
 מכלל דה' ס'ל' בע'ל' ל'ך' נחמ' כמ' הרב בחב' והב' והש' -
 וב'ל' בפ'י' הול' ל'לי' ס' ח' וכל' הק'ה'ל' בח' ס' פ' ח' סק'י'
 ע"ס' - ור'אחי' כמ'פ' ס' עור' ח' אה' ק' - משבח' ומפ'ח' ש'ין
 הדברים מחוור'ין לפע'ל' אחר' - להבי'ם ולג'ר' הדברים לפני כלל
 מעי'ן - ה'ם' ה'ם' של' דש'י'ם מעשה לא מה'י' אמהל' לג'י' דיה
 דכבר ש'י' עלה ח'ד'ל' ח'ל' לג'י' אחר'ים מה'י' אמהל' ח'ש' - בעשה
 מעשה ופ'ל' ב'ך' דטבח' י'ל' של' ה'ה'ר' המזכר' רק ל'אחר'ים ח'ל'
 לטבח' ע'למו ח'סור' וה'ם' דברש'ב'ן ע'למו שממ' מקור' דין זה דשכ'
 נראה שח'יר' גם לטבח' ע'למו - אפ'ר' דהרש'ב'ן לא ס'ל' גם כ'ל'
 כדעת הרמב'ן רק כדעת הסור' דגם בעשה מעשה מה'י' אמהל' -
 חולם דבד'י' המזכר' י'ל' כ'ל' ע"ס' - וכן ח'מור'ין לפע'ל' דה'ם'
 כל עיקר' ר'ח' הרש'ב'ל' דל'א' מה'י' אמהל' בעשה מעשה ה'ה' הוא
 מ'אחר'י' - והחוקק' דה'ם' בעלה לוק' כ' - מכלל דל'א' מה'י' אמהל'
 וא'ם' נ'אמר' דלג'י' אחר'י'א' מה'י' אמהל' הדק'ל' אח'י' בעלה ח'ל'
 מאחר' דלג'י' אחר'י'א' ח'ין ח'לוק' ב'ין א'מיר'ה' לחוד לפעשה מעשה ח'ל'
 כמו ד'א'ט' לוק' בא'מיר'ה' לחוד כמו ק'ן לא ילק' בעשה מעשה -
 גם טעם ח'מור'ין ב'זה' לא ידענ'א' דה'ם' גם בא'מיר'ה' לחוד ש'י' - עלה
 ח'ד'ל' כד'אחר'י' בפ'ל' דכחוב'ים דש'ל' אחר'י' - ד'ח' י'ל' אמהל' ח'ל'
 לבטל' מה דש'י' - עלה ח'ד'ל' וא'ל' נחמ' ח' ח'ועיל' אמהל' או לבטל'
 מה דש'י' - עלה ח'ד'ל' גם בעשה מעשה מאחר' דמק'ל'ים ל'אמהל'
 דיה' ג'ד' אחר'י'א' - גם לפ' מ'ס' ב'ט'ל' כ'ל' הסב'ר'ל' הוא ל'סיק' דיותר
 י'ל' דמה'י' אמהל' לעי'ן מה דש'י' - עלה ח'ד'ל' ע"ס' - גם מאחר'
 דהרש'ב'ן ע'למו ה'ה'ר' הכב'ם' גם לטבח' ע'למו ח'י' ח'י'ח'ל' אמהל' -
 חולק' ע'ליו ב'זה' לא י'ל' לטבח' ל'ג'י' ב'ט'ל' ח'י' ח'י'ח'ל' ל'ג'ר' כד'ח'
 דל'טבח' ע'למו ח'סור' ע'ל' לפע'ל' ח'י' ח'ל' מקום כלל' - עוד כ'ה' ה'כ'פ'
 לח'י'ן' ה'ך' דטבח' דמ'ס' הרמב'ן וס'י'ע'הו' דב'חוקק' לא מה'י' אמהל'
 ז'ו' דוקא בעב'ר' זמן וס'ה' דל'ו' ה'י' בחוקק' טמ'ה' וח'פ'י' ל'מ'ד'
 וס'ה'ו' דרבנ'ן מ'מ' ב'דיק' בע'י' ופ'ל' לא מה'י' אמהל' דכ'י'ן ד'אחר'ה'
 טמ'ה' ח'י' ועשה מעשה לח'ש'וק' דבר' ח'פ'י' ח'ם' נ'אמר' כ'ועיל' לה
 ה'אמהל' אחר'י' ס'לוק' דבר'י' כמו ש'א'י' לא ל'זמ'ח'ל' ולא ל'ס'ה'ר'
 ומ'י'ח'ל' ה'י' בחוקק' טמ'ה' כ'י'ן ש'עב'ר' זמן וס'ה' - חולם ח'ם'
 עדי'ן לא ה'י'ע' זמן וס'ה' א'ש'ר' לומר' דל'פ'לו בעלה ב'ג'י' דה'
 מה'י' ח'ח'ל' דיה' דע'ה' וד'ח'ס' נ'אמר' דס'לוק' דב'ך' דמק'י'
 ה'ך' ה'י' בחוקק' טמ'ה' טמ'ה' ח'ו' לק'מ' מהך' דטבח' דה'ה'ם'
 ח'פ'י' דל' טמ'ה' ש'לו וד'ל' א'מיר'ה' ה'י' הכב'ם' הוא בחוקק' ה'ה'ר'
 וח'פ'י' ב'ב'דיק' ה'ה'י'ח' ח'ם' נ'אכ'ד'ה' ה'ה'י'ח' מק'י'ן וס'י'ם ע'ל'
 ד'י'ן זה הוא כ'דור' וזמן ע'י'ס' ול'פ'ל' ח'ין דכ'ר'י' כ'דור'ין כלל'
 מ'מ'ה' טעמ'ים דמ'ס' דגם ל'מ'ד' וס'ד'ר' ה'י' בחוקק' טמ'ה' כ'עב'ר'
 וס'ה' כ'נ'ר' ה'אכ'ר'י' ב'זה' לעיל ס' קפ'ל' ב'ט'ל' ס'ק'י' י'ס' וי'ס'
 והב'ח'ל' ש'ם דבר'י' אחר'י' והרש'ב'ל' ח'ל' דל'פ' מה דק'י'ל' וס'ד'
 ב'דיק' זו דש'ח' וס'ה' ח'י'ה' רק מהק'ח'ל' ש'ח'מ'י'ר'ו לב'ר' הדבר'
 ה'י'ח' ד'אפ'ר' ל'כ'ר'י' וס'י'ח'ל' דל'א' ל'כ'ר'י' ח'ל' ב'דיק' וע'ל' ב'י'ם'
 לה מ'כ'ה' מק'י'ל' ח'פ'י' בש'ח' וס'ה' דמוק'מ' לה בחוקק' טמ'ה'
 ח'פ'י' בש'ח' וס'ה' והב'ח'ל' דבר'י' הרש'ב'ל' ב'י' ס' קפ'ל' ע"ס'
 וב'ל'ן ה'א' ע'ס'ק'י' לדעת הרמב'ן ור'הרש'ב'ל' וא'ך' כ'ל' ה'ט'י'ס'
 ל'ד'י'ה'ר' ד'ח'ה' זו בחוקק' טמ'ה' כ'עב'ר' וס'ה' - ס'ל'פ' מ'ס' ש'ם'
 סק'פ'ל' לדעת הרמב'ן ב'ב'דיק' זו דוס'ה'ו' דמ'י' לב'דיק' ה'ה'י'ח'
 ע"ס' ח'ל' לפ'י' דמ'י' מ'מ'ס' ד'ין זה ל'ד'ין הטבח' דל'פ'ל' ב'ט'ל' ח'י'
 וב'ח'י'ח' - ק'ן א'ח'ה' ד'י'ל' ב'זה' דמ'ס' ל'מ'ש'ל'ה' ב'ס' הרמב'ן ב'ב'דיק'
 זו דש'ח' וס'ה' ח'י'ט' מ'עיקר' ה'ד'י'ן כ'ל' הטעם ב'זה' הוא מ'ס'ו'
 דש'ח'י' ע'ל' של' ה'ה'י'ח' ומ'ס'ה'ם' לא ר'ח'ל' לא ש'י'ח' ש'ח'ט'ע'ה'
 ב'ה'ר'ש'ב'ן ונ'מ'ס' ב'ס'ק'פ'ל' ול'פ'י' כ'ל'ן ה'י' ח'ין י'דוע' ל'נו ח'ם' ה'ה'י'ח'
 או לא מאחר' דב'ר'י' ע'ה' ח'ם' כ'מ'ל'ן דל'כ'ל' כ'ו' והד'ר' ח'ו' ה'י'
 ס'ק' ה'ש'ק'ל' וס'פ'ר' י'ל' ש'ה' בחוקק' טמ'ה' כ'מ'ס' ה'י'ס' - א'ח'ם'
 כל עיקר' דבר'י' ח'לו ח'ל' ל'א'ח'מ'ן כלל' דל'פ' ח'מור'ין על ה'כ'י'ס' ה'כ'ל'
 ח'ל' יק'ה' מ'ה' זה נ'ח'ק'ה' הרש'ב'ל' ע'ז'ם' דב'חוקק' לא מה'י' אמהל'
 אמהל' מ'ה' אחר'י' בפ'ל' דכחוב'ים דמ'י' אמהל' אמהל' והול'ך' נ'ח'ק'
 ב'ין א'מיר'ה' ל'מ'ש'ל'ה' וז'מ'ה' ה'ול'ך' ל'ל' זה ור'י' בפ'ל' דכחוב'ים
 לא מ'כ'ר' ד'א'י'ר'י' בעב'ר' זמן וס'ה' וא'ל' ש'פ'יר' דכחוב'ים ח'י'ר'י'

אמהל' דמ'ה'י' גם דב'חוקק' הדק'ל' מ'ס' מ'ק'י' - עלה ע"ס' בחב'ס'
 ב'חוקק' וא'י' אומר' דל'ין מ'כ'ל' ה'וכ'ה' ל'ח'ח' דב'ר'י' הרב' והב'ח'
 והש'ך' וכבר ה'וכ'ח' ל'מ'ש'ל'ה' מדב'ר'י' הר'ש'ב'ן' ד'ח'פ'י' ב'ב' ע'ד'ים'
 ש'ד'י' ד'י'ן ד'מ' וד'ל' על פ'י'ס' ע'כ'ל' י'כ'ו'ל'ם' לומר' ש'טע'ו' ב'טע'ו'
 ש'מ'י' ל'טע'ו' ולא ח'י' ח'ז'ר' ומ'ג'יד' וק'ן נ'פ'ס'ק' ה'ד'י'ן ב'ש'י'ע' ש'ם' ב'ס'
 כ'ס' בפ'ט'ו'ט'ו' ב'לי' ח'י' ח'ולק' - א'ח'ם' דב'ר'י' הרש'ב'ל' ה'כ'ל' ס'וב'ב'ים'
 על ט'ו'ה' אחר'ה' וכמ'ס' ד' - ה'נה' דעת' הסור' לפ'י מה ש'ט'ב'י'
 הס'וק'י' מדב'ר'י' ס'ל' דגם כ'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ו'ה' ח'ל' ש'י'ה'י' לה
 אמהל' מ'י'ו'ח'ה' על ל'ב'י'ש'ה' רק כ'י'ן ש'י'ל' אמהל' על מ'ה' ש'אחר'ה'
 טמ'ה' ח'י' נ'ח'מ'ה' ג'ם' של' נ'ח'ה' אמהל' על מ'ה' ש'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י'
 נ'ד'ה' ואחר'י' ד'כ'י'ן ש'י'ל' אמהל' על דבר'י' - ע'י'ד'ה' ל'אח'ח'וק'י' דבר'י' גם
 ב'ל'ב'י'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ה' ח'י' ל'ב'י'ש'ה' זו מעד'ה' כ'ח' כ'ח'י'ז'וק' אחר'ה'
 ע'ד' ש'נ'אמר' ש'ר'י'כ'ה' ל'י'ח'ן אמהל' מ'י'ו'ח'ה' על ל'ב'י'ש'ה' - וז'ו' דעת'
 הסור' ול'ח'ס'וק'י' מדעת' זו כ'ל' הרש'ב'ל' ל'ה'כ'י'ח' דל'א' ק'ן ה'וא' - והב'ח'
 ר'ח'י' ל'ו'ה' מ'ה' אחר'י' ה'ח'ח'וק'ה' נ'ד'ה' כ'ו' בע'לה לוק' ע'ל' - ופ'ר'ס'י'
 וס'פ' ד'י'ט'ו' ש'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ו'ה' וב'א'מיר'ה' לחוד ח'ין בע'לה לוק'
 ע'ל' - וא'ם' נ'אמר' דל'ין ב'ל'ב'י'ש'ה' ש'ם ה'עד'ה' כ'ח' על א'מיר'ה' ח'ל'
 יק'ה' דכמו ד'אחר'י' דב'א'מיר'ה' לחוד ח'ין מ'א'מ'י'ן לה ל'ה'ל'ק'ו'ת' בע'לה
 ע'פ'י' דב'ו'ה' ואחר'י' ש'אחר'ה' ש'ק'ר' מ'פ'ח' ח'י'ח' טע'ם' ש'י'ה'י' לה כמו
 ק'ן גם ב'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ה' לא יק'ה' בע'לה ע"ז' - דמ'א'ח'ו' טע'ם' ש'ה'י'
 נ'ח'ש'ה' בע'י'ט'ו' על א'מיר'ה' לחוד הוא הטעם ש'י'ל' ג'ב' על ל'ב'י'ש'ה'
 ח'ם' נ'אמר' דל'ין ב'ל'ב'י'ש'ה' ח'י'ט' העד'ה' על דב'ו'ה' לחוד כ'ל' ח'ש'י'
 י'ל' ד'ח'ל'ק'י' ח'ס' זה מ'ה' ד'ש' ע'י'ד'י' נ'י' ל'ל'ב'ו'ס' ב'ג'ד'י' נ'ד'ה' על
 דבר'י' ש'ל' מ'ה' כ'ך' ונ'ז'ה'ר'י'ן ח'ס' כ'ך' של' ל'ל'ב'ו'ס' ב'ג'ד'י' נ'ד'ה' כ'ל'
 כ'ש'י'ח' נ'ד'ה' ב'ד'ו'ד'י' ומ'י'ח'ל' דל'א' ח'ה'י'ל'ה' מ'ה' ש'י'l' אמהל' על
 א'מיר'ה' ש'י'ע'י'ל' ג'ב' על ל'ב'י'ש'ה' וז'ו' ש'ד'ק'ק' הרש'ב'ל' ח'ס' וכ'ה'ב'
 דב'ח'ח'וק'ה' נ'ד'ה' ח'פ'י' - נ'ה'ג'ה' אמהל' ל'דבר'י' ח'י'ה' נ'ח'מ'ה' ע"ס'
 לא כ'כ' ח'פ'י' - נ'ה'ג'ה' אמהל' ל'ל'ב'י'ש'ה' ד'ח'ס' י'l' אמהל' ב'ו'ה'
 על מ'ה' ש'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ו'ה' וד'ח'י' דמ'ה'י' וכ'ל' ח'ך' ח'ס' ח'ין לה
 אמהל' על ל'ב'י'ש'ה' כ'ל' על דבר'י' - ב'מ'ה' ש'אחר'ה' טמ'ה' ח'י' זה
 לא מה'י' ומ'ש'ב'י' לה ט'ו'ד'י' ר'ח'ה' דב'י' ש'i'l' אמהל' על א'מיר'ה'
 מ'מ' מ'י' הכ'ר'י'ח' ל'ל'ב'ו'ס' ב'ג'ד'י' נ'ד'ו'ה' וב'ק'ר' כ'ח' וי'ל' ה'א'ש'ה' ש'ח'ח'וק'י'
 ל'ג'ד'ה' ש'כ'י'ט'ו'ה' - כ'ו'ן ש'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' כ'ו' - וא'ם' א'מיר'ה' טמ'ה' ח'י'
 ח'פ'י' ש'ח'ה'ג'ה' אמהל' ל'דבר'י' נ'ד'ו'ה' כ'ו'ן ש'א'מיר'ה' לא ל'ב'ש'י' ב'ג'ד'י'ם' ח'לו
 ח'ל'א' כ'די' של' ח'ט'ר'י'ד'י' ע'כ'ש'י' של' ה'י'י'ח'י' ב'כ'ר'י'ח'ו'ת' וכ'י'ו'ל' ב'זה' ח'ל'
 כ'ו' ע"י'ס' - וכל' ה'י' פ'ל' מ'ה' ח'ל' ח'ל'ב'ה' י' ע"ס' - ה'נה'
 מ'ב'ח'ר' מה'מ'ח'ל'ה'ל' ש'כ'ה' ש'ל' נ'ה'ג'ה' אמהל' רק ל'דבר'י' ולא
 ל'ל'ב'י'ש'ה' כ'י' כ'כ'ב'ל' של' י'ט'ר'י'ד'ה' בע'לה ה'י' די' ב'א'מיר'ה' לו
 טמ'ה' ח'י' ח'ל' מ'ה' בע'לה פ'ר'ס' מ'מ'ה' ומ'י' הכ'ר'י'ח' ל'ל'ב'ו'ס' ב'ג'ד'י'
 נ'ד'ה' - וז'ו' ל'א' ד'כ'י'ן ש'ח'ו'ר'כ'ה' לומר' טמ'ה' ע'י'ד'י' ג'ב' ל'אח'ח'וק'י'
 ד'ו'ר'ה' ב'ל'ב'י'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ה' ד'ח'ל' וכמ'ס' ל'מ'ש'ל'ה' ד'ז'ו' כל עיקר' י'ס'ו'ר'
 על הרש'ב'ל' ל'ס'ח'ור' ס'כ'ר' זו וכ'ל' וכל' ה'כ'ח' ב'ח' - על ק'ש'
 הסור' וי'ל' ד'כ'י'ן ש'ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ו'ה' - וד'ח'י' ח'ח'י' ד'ל' לא ר'ח'ה'
 ח'ל'א' כ'די' של' י'ט'ר'י'ד'ה' ח'ל'א' כ'ש'ח'ח'מ'ר' לו טמ'ה' ח'י' פ'ר'ו'ס' מ'מ'ה'
 כ'ו' ולא ה'י'ה' לה ל'ל'ב'ו'ס' ב'ג'ד'י' נ'ד'ו'ה' - ומ'ד'ל'ב'ש'ה' ה'י' כ'ח'י'ו' ר'ח'י'ט'
 ש'ח'ח'ה' כ'ו' - ע"ס' מ'ב'ח'ר' כ'מ'ס' - ומ'ט'ה'ה' לפ'י' גם דבר'י' ה'ר'ן ב'פ'ה'
 דכחוב'ים ח'ס' של' כ'ה'ב' כ'א'ח'ח'ל' כ'פ'י'ר'ו'ס' רק כ'כ'ב' כ'ס'ח'י'ח'ו'ת'
 ש'אחר'ה' של' ל'ב'ש'ה' ב'ג'ד'י' נ'ד'ה' ח'ל'א' כ'ש'ב'י'ל' כ'כ' - י'ה'פ'ר'ש'ו' ג'ב'
 כ'ל' ש'א'ח'ח'ל'ה' ש'ל' לא ה'י' רק על א'מיר'ה' ולא על ל'ב'י'ש'ה' ש'ה'י'
 דבר'י' ה'ר'ן ה'כ'ל' ט'וב'ע'י'ן מדב'ר'י' הרש'ב'ל' ה'כ'ל' ור'הרש'ב'ל' ה'י' מ'ב'ח'ר'
 ב'ה'י' כ'ל' - ה'נה' נ'ה'ב'ח'ר' ל'נו דל'ע'י'ן נ'ה'י'ח'ה' אמהל' ח'ין ח'ל'וק'
 ב'ין ה'י'ח' ש'ח'מ'ה' מ'פ'ח'ח' דש'י' - עלה ח'ד'ל' או ה'י'ח' ש'ח'מ'ה' מ'פ'ח'ח'
 ע'ד'ו'ה' דל'ע'ו'ל' ח'ס' ונ'ה'ח' אמהל' ע"ז' ונ'ר'ח'ה' ל'כ'י' ש'ם' מ'מ'ס'
 ב'א'ח'ח'ל' זו נ'ח'מ'ה' ד'ח'פ'י' ב'ב' - ע'ד'ים' י'כ'ו'ל'ם' ל'ח'ז'ר' כ'א'ח'ח'ל' ט'ו'כ'ה'
 וכמו ש'ח'ה'ב'ח'ר' לו ל'מ'ש'ל'ה' ב'ח'י'ו' - כ'ר'ו'ר' וד'ל'א' כ'ח'ח'ו'ר' ש'כ'ה'ב' ל'ח'ך'
 ב'זה' ל'ע'י'ן נ'ה'י'ח'ה' אמהל' ע"ס' ב'ב'ד'ר'י' - ח'י'ב'ר'ל' ה'א' וד'ח'י' ד'י'ס'
 ח'ל'וק' ב'ין ה'י'ח' ד'ח'מ'ה' מ'פ'ח'ח' ח'י' - עלה ח'ד'ל' וב'ין ה'י'ח' ד'ח'מ'ה'
 מ'פ'ח'ח' ע'ד'ו'ה' ח'ך' לא ל'ע'י'ן נ'ה'י'ח'ה' אמהל' רק ל'ע'י'ן דבר' אחר'
 וכמו ש'ח'ב'ח'ר' ב'ס'ד' - ה'נה' ה'ר'ם' ב'ס' ט'ו' מ'ה' ס'ה'ד'ר'י'ן פ'ס'ק' ד'עיקר'
 ה'א'י'ס'ור' כ'ע'ל' י'ח'ז'וק' כ'י'ל' אחר' ע"ל' ח'ל'ב' כ'ל'י'ח' הוא זה כ'ו'
 נ'ר'ח'ה' ח'ו' ז'ו'ה' ח'ש'ה' זו וא'ל' לו בע'ל' בע'ד'ים' אחר' ש'ח'ה'ר'ה' כ'ו'
 ה'י' לוק' ח'ש'פ' ש'עיקר' ה'א'י'ס'ור' כ'ע'ל' כ'ו' - ע"י'ס' וכל' כ'ר'פ'ל'
 מ'ה' ש'ג'ו'ח' ע"ס' והק'ש'ה' ע"ל' ח'פ'י' כ'ק'ד'ו'ש'ין ס'ג' ב' ד'מ'ס' מ'ע'י'ד'ו'ת'
 ח'א'ב'

ו' החכם נאמן - ע"פ מה שז"ל נאמן הרב שכן מר
 כחב ד"ס ממאוקה הפוסקים דין זה אם הרב
 נאמן או השני וע"כ ש' דבאיוסין הלכין לקול ש' וע' ב"ש
 בא"ט סי' קט"ו סק"ד ש' ללא כל אישור דרבין קאמר רק בשאלת
 ידי' סיה' באיוסין המאה של עובד כוכבים דקיל ע"י אב הכהנים
 א"ט שזין רק מדרבין ואזין להחמיר עין ש' אמר עדיין
 יש לעיין דין זה ודעה - דהנה שם בשו"ת הרב הגל היה עובד
 ידיה שראובן היקן המאה למען ושמעון מכר המאה במזיקין
 כשרוב שאלו שראובן היקן המאה ו' וראובן מכר
 ואמר שאלו לא חקן - והנה הרב על זה שמעון נאמן
 מכמה טעמים חדל ד"ל מינו דאי צ"י אחר שהוא בעל
 חקקה - וכו' הריב"ז שבבעלים מכחיס אורו הבענים נאמין
 כליתא בפיק דיוקין ואף על גב דהה"ס כתבו ש' דאם א"י
 בפעם ראובן הראשון נאמן אמר הכה הכה הבענים מכחיס
 אורו ואומר - בלא א"י בראשונה ואחר כך הנו במזוק כשרוב דודא
 הבענים נאמין א"י הקשה ע"י מ"ט ב' המדיר בעובד על ד
 כנון שאמרה ש' חקן לי אה הכרי ואיבהה שיקרה ש' הבענים
 וכחב שם הרא"ש שזין האשה מכחיס אבל אם הבענים
 נאמין ומשמע כחב דדווקא לענין כחובה נאמין אבל לא לענין
 הכרי

[illegible]

ור נהגדר לו כל זמא נשוב לדברי הפ'
 לפי מ"ס לתעלה מבורא הדבר דמ"ס המקא
 הר"מ בפ"ו דה' סנהדרין איירי בשמיני
 בבב"ל ככל חין זה מושלם כל' לגבי ידי'
 ע"ד חלח"ל לוקא משום זונא לכל לגבי
 שהוחזק דברי העד בבב"ד שזוחק לגבי
 הה' הד"ק הפ' לדוכי' ע"ד הר"מ הנ"ל
 לגבי חס חלח"ל כל עני' בעלה לוקא משום
 עמלה ובע"כ דל' בישוב דברי הר"מ הנ"ל
 דקופין שם דהר"מ איירי בענין דגם בלא
 חלח"ל הוון בגמרא שידוע שזוחק ערק לה
 ה' קרוב לו או קרוב לה והעיד העד
 ה שידוע שנעלה מקודם רק שאלו ידוע
 לה לגשר לה והעיד העד שיה' לפסול לה
 לעונשין אפי' לגבי אחריס ע"כ בפ'
 יום הבד' הר"מ ספ"ה מה' ח"כ הלכה כ'
 אשמו ונסתרה ובה ע"ה והעיד שנעמלה
 עלי' ה"ז לוקא עלי' משום זונא אפי'
 כבר הוחזק בכונאו ע"ל הר"מ הנה
 בבב"ל בעלה לוקא עפ"י ע"ה משום דבבר
 ע"ה לא ה' בעלה לוקא ע"י שידוע מ"ה
 פ"ה הנ"ל ודברי הר"מ הנ"ל לא מלבו
 דברי הירו' בפ"ה דנזיר דשקל וטרי שם
 ע"ה ותמיק שם וז"ל ח"ל אחד מלב הוא
 ועיקר עדותן כל ב"מ הוא ח"ל אחד
 גמירות ע"ה ובה"י ין כ' לוקא כ' נסתרה
 ח"ל דריתיה שנעמלה ובה ע"ה בעלה
 ש וכה' בירושלמי בפ"ו דסוטה ע"ה ראה
 מלב אחד סתם ולוקא ומשום דליתיה בנתי'
 ודברי העד ה' אסורה וע"ה מופל' עדות
 דידועה הוא בחזקת שאלו נזיר ע"כ
 בגמרות ע"ה דברי העד וזו הוא לוקא
 גמירות דק ה' דברי הר"מ בפ"ה מה'
 גשה דמסתמא הוא בחזקת כשרות אינו
 בעיני שנים ודחתה שחתה וחלטה גם
 לוקא ע"ה דברי העד שחתה שנעמלה וכן
 ע"ה מהלכות איסורי ביאה כ"ל
 דברי הפ' וז"ה הכל על נכון בפ"ה המורס
 גשה שחתה עמלה אינו חס ה' חמירה
 איסור מפלח דשוי' ע"ה דח"ל (ולא שייך
 בעלה דלאיסור גדה הימנה דחמנה מקרא
 ע"ה בספר הפללה כדכחוש שם ובחז"ל כאן
 קיין עונשין ח"ל ובח"ל ע"ה דקדושת בענין
 אפי' היא עמלה אינה נענשה עפ"י דבורה
 חמרה כן בבב"ד זה מיקרי הוחזק בבב"ד וזו
 רה ע"ה לכל בעלה אינו נענש אפי' דבורה
 ה' בשכחיה' נכון שלשה בני' נדחו גם
 כן כ"ה בחזקתה לגבי למ"ד אינו ע"ה מדברי
 ח"ה לפסקק בזה ד"ל דמיון דלא לבשה בגדי
 נשיבות' וע'י' בזה וב"ה בזה ח"ל לחללה
 חל אינו חס לא היה רק חמירה לגבי
 ע"ה חמירה וחס חמירה לבב"ד שיש מונע
 חס לבשה בגדי נדה לא חמירה חללה
 ריכה שחתן לחללה גם ע"ה שלשה בני'
 חלל שובה על לבשהה הגם ש"ל לחללה
 והשבי' לה מרדח רחמה וב"ה חלישורין
 העד חזק לבב"ד אינו כלום ויכול לחזור בו
 חלישורין מבורא ח"ל ודבורה ח"ה הפ' בבב"ד
 ח"ה אינו חתן לחללה לדברי חס לפי לחללה
 והיה חללה חללה דבסנהדרין מ"ד ב' דחין ארס
 חל חמירות לו בזה חס אפי' לחללה טובה
 שישעאל ובגון שאמר שש' בלח"ה ענין ובב"ד
 ביבד למיטעי שפיר מקבלי' לחללה לו גם
 חס

יכול להיות חוזר ומגיד כיון שלא הגיד בפעם ראשון בפני ב"ד
 גם י"ל מינו דלי בעי' מבורה היייה או טעיה הוא המזהב בפני
 שיוכל לחזור בו בלי שום אזהרה ויהי' נאמן לומר מבורה היייה
 והרי כלל' כלי' בכל דוכחה דא"ל משים עלמנו רשע וא"ל ע"ז
 אפי' בתינו (ע' בנחיצות ס' קפ"ג סק"ג מ"ש בזה ובמ"א הארבעה
 לבאר דדבריו תמוהין ואמל' בזה) וא"ל כלן הרי יודע שהאשה
 סומכת על הוראה והעשה מעשה עפ"י הוראה וא"ל יוכל לומר
 מבורה היייה ובשלמא טעיה שפיר י"ל דנאמן והיינו שטעה בדיו
 דזה חשי' טעות דעבדי למיטעי דלין חדש עומד על דברי
 חור' כו' ובכ"ז הוי שפיר אמחל וכמ"ל בט"ל כלן ע"ז וגם
 בזה נראה דהיינו דווקא בטוען טעיה אכל' חס המחיש
 חין להאמין לו בתינו דטעיה וכמ"ל החור' דאפי' בתינו דא"ל
 כהנו הוי' ב"ד דלא הוי מינו ומשום דלין חדש טוען בל"ן ח"י
 והובלו בש"ך בדיו מינו ע"ז - ומכ"ל דלין חדש טוען בל"ן
 טעיה בדיו לאמנ' שיוכל האמנ' המורה ובה הלכה למעשה לומר
 מבורה היייה מפאה שלא הגיד דבריו לפני ב"ד הוא דבר תמוה
 מאוד - הן אמה דבהשו' הר"ן ס' מ"ז כהנ' דאפי' בעדות אשה
 שאין העד לרי' להעיד בב"ד ע"ז' חס אמר דבריו חזן לב"ד יוכל
 לחזור בו ולומר מבורה אני ע"ז' ובכ"ז דבריו בטע' אה"ט ס'
 י"ז טע' כ' - אמנ' נראה דלא יוכל דוכתי כ"ל הר"ן שכל שלא
 אמר בפני ב"ד יוכל לחזור בו חשי' בלא אמחל דאם הדבר כן
 חזן חט נאמר בשות' או בודק שאמר מחילה שהיא טריפה יכול
 לחזור ולומר כשכירה היא שפיר לא אמר מחילה דבריו בב"ד
 והא' ודלי' ליהא ולשיל' בסי' ל"ט ספ"ז לא מחשי' רק משום
 שנחברר בלא נפתח הפרס' ובר"פ' שם ס' - הל"ה לא הוה רק
 משפח' אמחל' זו שהיא אמחלה מבורה ע"ז' הא' לא"ה ח"י
 לחזור בו ולומר כשירה היא וכה' בהדי' בנח"ש שם והגם שלא ה'
 דבריו הראשונים לפני ב"ד ובהך דפ' הגי' ז"ל ב' בעושה עמו
 בטעוה דאם לא ח"ל ב"ה' שוב ח"י ולמה לא יוכל לומר מבורה
 היייה הרי דבריו הראשונים לא היו לפני ב"ד אולם בירורן של
 דברים כך הן דכל שהוא יודע שפ"ס דיבורו זה סומכ' עליו ועומד
 מעשה ה"ה גמר הענין ומי כאלו ודמי כאלו יפסקו דבריו ע"ז' הוא
 מה דמלקטין בעדות בין חזן לב"ד או בב"ד הוא ג"כ מטעם זה
 דכל מה שאומר חזן לב"ד יודע הוא שלא יסמוך עליו בזה ולא
 יעזר מעשה ע"ז' דבריו אלה פ"כ אינו מידקק בזה כל כך וע"ז'
 יכול לחזור בו ולהגיד להי"ק בפני ב"ד אולם כשהעיד בפני ב"ד
 יודע הוא שהוא גמר הדבר והב"ד יפסקו דבריו ע"ז' דבריו ע"ז' הוא
 מידקק בזה היטב ושוב ח"י לומר כבורה אני כי הוא משים עלמנו
 רשע בזה שני' כהוא יודע שהב"ד יפסקו ע"ז' דבריו הרי ר"ה
 להפסיד ממון חבירו או להחרי' חיסורו וכדומה בדברי שקר ולכן
 ח"י לחזור מדבריו הראשונים וה"ו דומה למראה דיער לשולחני או
 לחמר לו על חבירו בשבועה הוא ואח"כ הוודע שח"י כן שחיב'
 לשלם כשהוא יודע שחבירו יסמוך עליו לעשות מעשה על פיו ע"ז'
 בתי"מ רס' קכ"ט ובש"ך שם ספ"ז ע"ז' וה"ה והוא הטעם כן
 רק שהר"ן הוסיף דאפי' בעדות אשה דעפ"י דין ח"ל העד לבזה
 להעיד בפני ב"ד ע"ז' יוכל לחזור בו ממה שאמר מהחילה חזן
 לב"ד ומשום דלא משמע מהו לאיני' שיסמוך על דבריהם מה שהם
 מספרים בזה רק שמה בשלמא ע"ז' חזן מידקק' בזה ואח"כ
 דבעדות אשה חס חס העד לאשה וא"ל שאומר לה בדיבור גמור
 בזה"ע שמה בשלמא ושרשאה לסמוך עליו ולהכני' לנעל' שוב ח"י
 לחזור בו ולומר מבורה אני דכיון שהוא יודע שהאשה הסומך על
 דבריו והעבה מעשה עפ"י עדותו וזה הרי הוא משים עלמנו
 רשע במה שאומר מבורה הוא וא"ל חשי' עמו רשע רק בעבורה
 דהר"ן היה באש' אחר אלמנה כבדורה לאמר ובע"ה השידוכין אמר
 ח"י אחד שם בפומבי הלא היא זקוקה לי'ם וא"ל הנכח לבוק
 ואח"כ חזר בו וע"ז' שפיר דן הר"ן דיכול לחזור בו כיון שלא אמר
 מהחילה בפני ב"ד ובפיר' י"ל שלא דקדק בזה מהחילה וסבר בלא
 יסמוך עליו עד שיהביר הדבר בב"ד מתיא' היכא שידע שסמוך
 על דבריו אלא לשבועה מעשה ע"ז' דבריו שוב ח"י לומר מבורה
 אני - ועפ"י' י' ליישב קמ"ל דברי הרב' בהשו' הובא בק"א דין
 קכ"ט בספ"ך דא"ל העד הראשון לומר מבורה אני ולכאורה הוא נגד
 הר"ן הג"ל והב"י בעלמו הביאו בזה"ע שם ספ"ז כ' וכבר עמד
 ע"ז' המרה' שם בספ"י הג"ל - אמנ' לדבריו הג"ל ח"י וע"ז' -
 ומעשה

אחר שהעיד בב"ד וכבר בררנו כ"ז למעלה ברח"ו ברורו וז"ל
 אומר לי דגם הטור לא חלק על הרמב"ן רק לפי מה שחפס
 בדבריו דבהחזקה נדה לא מהני אמחלה כלל אפי' חס חזן אמחלה
 גם על לבישה לא מהני דחשבי' לה כודלי' רחאה וע"ז' חלק
 הטור דמ"ט לא הועיל אמחלה על לבישה הבגדים - וע"ז' בטור
 שאמר שהביא דברי הרמב"ן דאמחלה חייגה מועילה בהחזקה הוסיף
 עליו פ' ע"ז' וכזה דר"ל כיון שרחיטו לבישה בגדי נדוהה הוי
 כאלו רחיטו שראתה כו' והוספה זו הוא מדברי הרשב"א בקצ'ר
 שכתב כנ"ל ומשון זה משמע לכאורה דאם אמחלה לא הועיל
 בזה מאחר דהוי כאלו רחיטו שראתה וע"ז' כהנ' הטור דחומא
 הוא דכמו דמהני בחמרה טמאה אני חס נהנה אמחלה לדבריה
 והגם דלגבי דידה שוי' עליה חר"א בחמרה למד עכ"ז מקבלי'
 לאמחלה דידה ומוהרה לבשלה וה"א שם לבשה בגדי ידוהה ומוהרה
 לאמחלה נס ע"ז' דמה לבשה לבשלה וזהו ה' מטעם זה והב"ד
 רוחין שהיא אמחלה טובה למה לא נקבל אמחלה דידה מאחר דגם
 בהחזקה מהני אמחלה וכמ"ל למעלה - ומעשה לפי' לפי' מ"ש
 האחרונים דבאמנה גם להרמב"ן והרשב"א מהני חס חזן אמחלה
 גם על לבישה וכמ"ל הרב בהשו' והב"ן ח"י בס"ק ה' מצינו
 בעלה מחלוקה דכז' חזן חזן מחלוקה בכל בין הפוסקים לדינא
 והא' ודלי' דוהי' דרך ישר בכל מקום להשווה דברי הפוסק' להדדי
 בכל מה דאפשר וזה הגלג' דבענין מחלוקה הטור עם הרמב"ן -
 עהה נבוא לבאר דברי הג"ל כלן מ"ש בשם מהר"ל מפרש' דלא
 הו"ל להחזק בפני רבים כו' ולמד הג"ל מזה דה"ה בחמרה לפני
 ה"ש' דמאמ' היא דנ"ל לא מהני וע"ז' דגם הך אמחלה שהביא
 ה"ש' דמאמ' היא דנ"ל לא מהני וע"ז' דגם הך אמחלה שהביא
 ג"כ לא מהני כשאמרה כן בפני רבים ומשום דהו"ל לדקדק היטב
 שחפרסם הדבר וכמ"ל בש"ך דסק"ה בשם ה"פ' - אמנ' נראה
 דכ"ז אינו רק חס האמחלה אלא חייגה רק על גוף הדבר אבל
 ח"ל אמחלה על מה שפרסמה בפני רבים וע"ז' לא מקבלי'
 לאמחלה דידה אבל חס על עובדה דחש' הרב שביא בט"ל חז"ו
 גם מהר"ל מודה דמהני אמחלה וכמ"ל האחרונים ליישב הך דטעם
 לפי' טעמו של הרשב"א כמ"ל בש"ך דסק"ה ע"ז' - כמו כן י"ל לפי'
 טעמו של מהר"ל הג"ל - ואחרון חזן בזה ליישב דברי מהר"ל ממה
 שהקשה עליו המג"ל מש"ס פ"ב דכדוהו שאמרה בפני רבים
 מקודשת אני ועכ"ל קבלו חז"ל לאמחלה דידה ע"ז' ולפי' האמור
 לק"מ דשם ה' עיקר אמחלה דידה שהארכה לפרסם לרבים בכדי
 שלא יקפצו עלי' ב"א שאין מהגנין וכמ"ל בש"ס שם וא"ל - אך
 מ"מ הנוח קושי' המג"ל על ה"ט' שמה לדין זה דטעם לעיל בסי'
 ח' ובסי' קכ"ז וליה ליה ה"ה חילוקא שכתבו האחרונים הג"ל
 להיכא דא"ל ח"א בפשי' מעשה מהני אמחלה זו ולפי' ח"ה
 לטעמו של מהר"ל הג"ל ג"כ חזן לחלק בזה וכל שאמרה כן בפני
 רבים אפי' ח"א לא לשבועה בענין אחר עכ"ל טוב לא מהני אמחלה -
 וע"ז' שפיר יקשה קושי' המג"ל מ"ל דכדוהו כנ"ל - ומעשה סרה
 השנה הכו"ס מעל המג"ל שכתב דדבריו סותרין א"ל דכלן דזה דברי
 מהר"ל מה"ש' כנ"ל ואח"כ כהנ' ח"י בעלמו להר"ן הקושי' מטעם
 דהכא שפיר שמיא לה לבשלה ע"ז' כדכדוהו כו' כו' יט הך דמהר"ל
 הג"ל דכפני רבים לא עבדה הכי דמי יודע אמחלה אלא ע"ז'
 ולפי' מ"ש ח"ה דעיקר קושי' המג"ל הוא על ה"ט' כנ"ל הן אמה
 דבא"ה לק"מ קושי' הכו"ס על המג"ל דלין לא' דמיא לה לו"ל
 רק היכא שטעה מעשה דע"ז' החזקה בין שכיטה' לנדה משא"כ
 בחמרה למד לא החזקה מביטוה' לנדה וליכא ש"ר ח"ה בש"ס
 לליכא רק חמרה למד חייגה מהחזקה בזה וליכא ש"ר וע"ז' לא
 הוקשה להמג"ל רק על ה"ט' שלמד מדברי מהר"ל דה"ה בחמרה
 לבד חס ה' בפני רבים לא מהני אמחלה וע"ז' שפיר הקשה מש"ס
 דכדוהו גם לפי' מ"ש בש"ך סק"ה ל' דעמ' המג"ל דעיקר סברתו
 הוא דידהה' מבעלה ע"ז' ג"כ לק"מ לדדי' מש"ס הג"ל ועיין -
 אמנ' מ"ס הכו"ס להר"ן קושי' המג"ל דשם בש"ס הגם שחמרה
 בפני רבים עכ"ל חס הנש' חס"ל לא אהו למחשי' דאמרי' חולי'
 מה בשלה או גירסה שהרי לא פרטה לומר לוי' נאקדשה משא"כ
 כהן שאמרה בפני רבים שהיא נדה ואח"כ ירחו הכדוהו שבעלה אינו
 מחזקת ממנה כדן הנדה אהו למחשי' זו סברה יסרה להר"ן דברי
 ה"ט' - אך מ"מ יקשה על ה"ט' במה שלמד מדברי מהר"ל
 דה"ה

דכ"ה בחמירה לחוד לפני רבים דלפי מ"ס למעלה שפיר יש לחלק בין זה לזה וי"ל דגם מהר"ל לא אמר רק בעשהה מעשה והחזקה בזה בין השכינות לנדה ולאו כ"ע ידעי מן האמהלה של מהש"כ בחמירה לחוד בזה לא נחזקה בין השכינות לנדה כ"ו שלא לבשה בגדי נידות וע' בזה' ודע דכמו כן יש ללמוד מדברי מהר"ל הכל קולא אחת והוא דלא דרים בכפר וזו"ל וזהו ה"א ובענין גס בעשהה מעשה שלבשה בגדי נדות ג"כ מהני אמהלה מחלחל דהו ליכא כלל משע לנדות שפתיס מהשכינות וי"ל דגם הרשב"א וכו' מודו בזה דכין לדיכא אנשיס לחמירס חנינא מקפדה כל כך שלא לנבש בגדי נדות עד שיחברר לה הדבר היסב וספיר יכולה לומר מה' לה חזיה טעונה בזה ומ"מ לר"ך להחייב בזה למעשה וע' מה שנקשה ה"א בדברי הרב בחשו' דבריו פשוטין ומבוארין' ומ"ס בנה"ך ע"ז דהרב בזה להחיר גס בלא ידע הבצל מזה ע"ש כל מעיין בדברי הרב בחשו' יראה שאינו כן וכל עיקר השקלא וטרי' דיד' הכל הוא על עובדא דיד' דחייבי שידע בעצמ' גס הר"א' שהביא הרב גם למקל אג"ה הרי שם ידע הבצל בענין המבואר' אהנס בחמלה לא ידעיה למה נדחקו בזה והרי נכחה הרב מבוארה בדה"ש שם בחשו' דאם נאמר דלא מהני אמהלה וא"כ אסורין לשמש בפריהס' שהרי בעלה לוקה עלי' משום נדה ח"כ ממילא גס בלגעה אסור משום דכל מה שאסרו חז"ל מפני מראית העין אפי' בחדרי חדרים אסור וע' דן הרב שם בחשו' לדמות סברה זו משום דכין דגם למראית העין יכולים למחול היתר באמהלה שלהם דשפיר מקביל' לאמהלה דידהו וכמו שהאר"ך שם בזה ע"כ גס קודם שנהנה אמהלה בנ"ד ע"ז מותרין לשמש בסבה וזין בזה חיסור משום הא דאמר' כ"מ שאסרו חז"ל מפני מראית העין כו' ע"ש בבהו' אמאל מבואר כמ"ס שוב רחמי' בחו"ד שעתיד ע"ז וכחז שה"ס לא חש לה דמ"ס כ"מ שאסרו חז"ל מפני מ"ס כו' הוא דווקא היכא שחז"ל אסרו לעשות דבר זה בפריהס' מפני מ"ס ממילא נאסר ג"כ אפי' בליגעה משא"כ הכא לדיכא כלל הקחול' בזה רק בפריהס' מלקין אותו עפ' החזקה ע"כ מותרין בליגעה ויכבול רח' לזה מובא דלר"י בכרייתוהו י"כ ב' אליבא דרי"א דאית דמוהר לאכול טהרות כ"א ביו לבין עמלו דווקא ובדולי ר"י לא פליג אמ"ס דאפי' בחדרי חדרים אסור חט"כ הטעם כנ"ל דשם אס' חלק בפריהס' ה' לוקה ע"פ העדים אבל אין כלל הקחול' מפני מ"ס וע"כ מותר בליגעה ע"ש מדבריו נראה שסובר דשם בכרייתוהו חייבי בלחל קודם וכדומה והוא המזה ולא עיין בדברי' שם במקומו ד"ה לא ר"י כו' שפי' דלפני חמירס לא יוכל כו' ולימא חיי לזלוני בטרהות ע"ש' הכה מבואר דחייבי בלחל חולין טהורים דלפי' הוא טמא אין בזה מלקות רק מ"ס לא יוכל בפני חמירס הוא מהקחול' שחששו למ"ס דחמירס כשיראו אותו מחזיק ח"ע לטהור להא לזלוני בטרהות ועכ"ז מותר בליגעה ומעשה גס לחילוקי' של החו"ד יקשה מ"ס החיובי בליגעה' אולם בחמלה לק"מ משע דיל' כמ"ס בכהיבות ס' ה' ובחולין ח"א דלא אסרו בחו"ד כ"א היכא דהשדס הוא בחיסור הורה ע"ש וא"כ שם בכרייתוהו דחייבי בחולין טהורים ליכא חשד בחיסור דחורייה' ע"כ שרי בליגעה ושוב אין משע רח' לנאן דליכא חשד בחיסור נדה דחורייה' אהנס בחמלה גס דברי ר"י בכרייתוהו שם לא רחיה להר"מ שהביאו בחיבורו ואדרבה בהם דבריו בספרי' דהנהגה וזהו דווקא ביו על עמלו וכדנהגן במהני' בפ"ה בטרהות ולא ההנהגה דווקא ביו לבין עמלו ולכאורה הוא המזה דלפי הנראה בש"ס דכרייתוהו שם לא מאלט חולק פ"ד ר"י שם' אהנס כאשר דקדקתי בזה רחמי' דגם הך דליטור שטלו בו קקשקש בכהיבות ס' ה' ג"כ שהחישו הר"מ והגם דאמר ר"י שם דכן הלכה' ולכאורה הוא המזה וע"כ נראה דהר"מ ליה ל"י חילוקי' בכהיבות ס' וע"כ ס' דר' דפסק כהנחוס איש גלי' לית ל' הך דרב אבל לדין דקיי"ל דרב ליה הלכתא כהנחוס הכל' ומעשה ח"ע ג"כ הך דכרייתוהו דר' אזיל לטעמי' דלית ל' דרב ע"כ חילק בין בליגעה לפריהס' אולם לדין אין חולין בזה וכין דהגן דאדם נאמן על עמלו גס בפריהס' מותר וא"ס' ויהי' ח"ך שיהי' עכ"פ דברי החו"ד הכל ח"ל קיום וכל' אולם לפי מה שמילק הר"ן בזה בפ"ק דביב' י"ל גס כלל דמהירין לו בליגעה משום דבדולי

ומעשה ח"ס דשוחט' ובדוק אין יכולים לחזור ממה שאמרו בחמילה בלי נתינה אמהלה הנונה ומשום דכין שרם נחמנו ע"ד זה וכלל אשר יאמרו בעת שמיתסח ובדיקתם אס' לאסור או להחיר כן יקום וחשבי' לאמירסם בזה כליוו הנידו בנ"ד הנדול וא"י לחזור בהם ולומר מצודה חיי דכין יודע שסומני' על דבריו לפשטו מעשה ח"ס הרי הוא משוי נפשי' רשיעא בזה וכללא הוא דבמקום דמשוי נפשי' רשיעא ח"ס דל"א משיס עמלו רשע' ועיין ב"ש' בחולין פ"א דין ח' שכתב על חיי דיעא דפנה שהובא בש"ע לפ"ס ח' ה' ס"ג דלדעתו אין להכשיר באמהלה זו דלא אמר' דמהני אמהלה לאס' באמהלה רחיהו והנונה אבל אמהלה כ' ה' חייב רחיהו לאס' בר ישראל כשר דעכ"ל לא טוב בענין דמחל חז"ל שיהי' משער בעל הבמה כו' וכבר אמרו חז"ל לא תגנוב ע"מ למיקס' ועוד אמר' לא יקנו אחרים כו' וא"כ לפי אמהלתו לא עשה כרחיו ולא מהימן כו' ע"ש וא"כ כ"ס שח' לומר מבוארה חיי דמשוי נפשי' רשע ומ"ס למעלה' שוב רחמי' בספר' ביה אפרים בפרי' חבואה ס' ל"ט ס"ק קס"ח שהאר"ך דרבה בזה ובכח ג"כ שח' לומר מבוארה היי' דלאו כל כמיניה למשוי נפשיה רשע ע"ש דבריו בחו"ד' אך בס"ק קס"ח נקשה בזה מדברי הר"ן בחשו' הכל' וע"מ מסיק גס שם דלדעתו לא מאלה הדבר ביה דל"א לומר שהיה רשע ואלה להפסיד ממון חבירו אך לא ביאר דבריו שם ליישב דברי הר"ן הכל' ע"ש' אהנס נראה מדבריו שכונן ג"כ למ"ס למעלה דבעובדא דהר"ן לא משוי' נפשי' רשע בזה דלא משעת לאיני' אסורה בדי' כמה שמעכב הרבה עד שיהביר היטב בנ"ד ואפי' לא ידע רק קול בעלמא סבר מזה קא עבידא לעכב הדבר עד שיהביר וכדאמר' בנה"ך בפ"ב כ"ו ע"כ ע"ש' אהנס היכא שהוא יודע שסומני' על דבריו לפשטו מעשה על פיו אס' לאסור או להחיר הדבר כדור שמשעל מה שואמר בזה חשבי' כליוו אמר בנ"ד בלי שום שטו' וא"י לחזור בו וכדבררנא הדבר באר היטב וזין בזה שום פסקוק כלל ומעשה ק"ו בן בנו על ק"ו ששם המורה הוראות וכל ענה יבדל יעשו ככל אשר יאמר להם שכל מה שיפסק שוב ח"י לחזור בו ולומר מבוארה חיי וכדומה דלפי דבריו הוא רשע גמור ולאו כל כמיני' למשוי נפשי' רשיעא ודלא כהח"ד שכתב בפשיטתו שהחכם יכול לחזור ולומר מבוארה היי' דכבר נהבאר דז"ל וכל' ומעשה הדק'ל מ"ס נאמן להחכם אס' היא מכחיבהו ה"ה בעלים ע"ז והבעלים נאמן על שלהם כמ"ס הרב בבהו' כל' ורחמי' בד"מ בחשו' ס' ק"ו שכתב שמעשה בזה לפניו בלחובן שחיק אמהלה לשמעון ושמעון מחר האמהלה בחזקה כשרות ואמר שרובן חזקה לו ומחר לו בחזקה כשרות ולרובן מכחישו ואומר בזה נהנה לו בחזקה כשרות רק מקלסה והשחר אמר לו בדה' שביא טרישה ושמעון מכחישו והקיל' בדבר מפאה שחמאה של טובד נוכבים רבו המהירים בהם אבל בשארי חיסורין כו' שהוא אסור דמתי להא דפלוני חיקין לו הכרי שאם חומר פלוני לא הקנינוהו הוא נאמן כמ"ס הר"א ש"פ הנאמן והמדברי ר"ס הא"ר ב"ד חילוקים שכתבו שם דבין נאמנה העד בחיסורין וכזה דלן סברה לחק' דשלי ביה דכרי דאיהחוק חיסורה אבל היכא דלא איהחוק חיסורה לא דלן סברה לחלק בזה דל"כ ה"ל למנות ט"ו דינים ולא י"ד ח"י דלן לחלק בזה לענין זה ע"ש' ולכאורה יראה דהיי' הך עובדא דבחו"ד הרב הנ"ל ופ"י מבואר דבדבריו בדה' דבשאר חיסורין אין הבעלים נאמן ולא הקיל רק בחמאה דקיל חיסורה ע"י' ופ"י לק"מ מהך דכהנס כמבואר' אך לפ"י יקשה על הש"ך בס' ק"י ס"ק' שהביא לדינא מ"ס הרב בחשו' דאם הבעל מכחישו ואומר שלא ח"ל בפעם הראשון הבעל נאמן ע"ש' והרי הרב בטעמו חב"ר' לגויו' בד"מ ובהו' דלן להחיר בזה רק בחמאה ולא בשאר חיסורין וכל' ומתחייב על האחרוני' שלא העירו כלום ע"ד הש"ך הכל' ולכן נ"ל שהש"ך סובר דהך עובדא דבד"מ חייב עובדא זו שבהו' הרב זה יבדל לנו מכמה שינויים מדבריו שד"מ דבריו שבהו' ח' בבהו' כתב שרובן מכחישו ואומר בזה היקן כלל להחמאה' וע"כ כתב שם הרב להחיר מפאה דלדבריו חיי שומר כלל ודמי' למ"ס בפ' החוקין מ"א ח' לדיברין טוהי אהה כו' וע' בנה"ך שהיינ' מעמסם זה על הע"ז דשם בחשו' ל"א השומר שהיא אסורה רק שאמר שלא חיקה כלל ע"ש' ובד"מ כתב שרובן אינו מכחישו בזה כלל

השאלה על הכניסה להיכין כפרה וזה לה"מ והה"ש לריכה
דריקה קודם חמשים מדינה כמנחם בסי' קפ"ו וכפי הגרסה
מזכירי הרב שם שכתב הרבה דמים בזה נראה דס"ל דיש
לחמור בדעתו ז"ל ופי' כזה הרב חס"כ דבאשה שיש לה וזה
ושמה של בנעה ומה ח"כ כפרה חפי' לא בדקה הגלה
כו' משא"כ באשה שאל' ומה כנ"ל שוב ראיתי בנז"כ מה"מ
סי' פ"ה שנשאל ע"ד הרב הג"ל והשיב ג"כ כה"ס ע"ש ובנידון
מ"ש הרב דהאשה ח"כ כפרה על הפרשה ראיתי בלבוש שנתן ב'
טעמים לזה הענין ה"ל דלעפי' ש"ל הגלה ג"כ מזה שפירש
בקושי עכ"ל פטורה מטעם שלא עברה מעשה שאשה קרקע
עולם כו' ע"ש וזהו המנהג לענ"ד דבין ש"ל הגלה מזה
רחמנא לחשב' למעשה ובמ"ש ב"ש דב"ק ובהוס' הג"ל וע' הוס'
בסנהדרין ע"ד ב' ד"ה וה"ל הענין הב' כזה בלבוש דהפרשה
לנבי דידה חונס הוא ע"ש וכן ראיתי בנז"כ סי' הג"ל שכתב
כנ"ל וע"כ כזה שם דל"ס פרוש ממנו או שהיה נשמה
מתחתיו הייתה קרן ע"ש וכן ראיתי בחז"ל כן שכתב ג"כ
דל"ס הוא נשמה מתחתיו לריכה היא כפרה ולא הבצל ומ"ש
הרב דהוא לריק כפרה ולא הוא זהו כפרה הוא ממנה והיא לא
עברה דבר בזה דהוי חטאה דמה לה לעשות בזה ע"ש ולא
נשמע בן מודבריו הר"מ והרב שכתבו וכתבו דהבצל לריק כפרה
ולא האשה ולדברי האחרונים הג"ל חס"כ כנ"ל כן שכתב ג"כ
משמחנה לה שיהי' להיפך וכו' דל"ס חס"כ כן ובס"ק ק"ך בשאלה
הכניס לעולם חין האשה לריכה כפרה ע"ש חמס בלבוש
לא ידעתי מנ"ל להאחרונים הג"ל בזה להאשה י"ל הגלה ביטולו
ביטולו ובמחנה לא נאמר רק על הבצל ש"ל הגלה ביטולו
כביטולו וכ"ה בר"מ ובס"ק חס"כ חס"כ לא י"ל להאשה הגלה בזה לא
הוצרך בשום מקום ומנ"ל לחמס ליסורין מדענתו ובס"ק המענה
לה"מ פ"ב דהוריות כזה חס"כ ועשה שבגדה כו' כ"ל נדל
ממנה כשפירסה נדה מיד וזהו בקשו הוא חייב כרה חס"ה
מיד או חטאה חס"ה שוב לפי שהגלה לו ביטולו כביטולו
כו' ע"ש דריקת וכתב הוא חייב כרה וכן כל דבריו חין רק
על הבצל אבל האשה שפיר' י"ל שאל' בזה הגלה מה או שלא
חשב הכבוד הגלה ו' אלא כביאה ע"ש י"ל שחין עלי' שם
חיוב כלל ובכל' ובנין מה נקרא חונס ומה נקרא שגה ע'
בפסחים ד' ע"ב ח' וב' וד' ע"ב שם בזה"ל ד"ה שחטו וביבמות
ר"פ החולין בזה"ל שם ובס"ק האשה רבה ל"א ב' ועי' בשה'
חדתה שלמה להנחין מורה"ל פ"ה שפוטא בחז"ל ס"א ובהלך חס"ה
סי' כ"ג וכ"ד ובה"ל שהאריך הרבה בזה ג"ס חס"ה הארבעה בזה
במ"ל אך להיות כי הדברים ארוכים ואכמל' בזה ומ"ש הרב
ובליל התענית אסור בצדק ויין עיין ב"ש להולין פ' או"ב שהביא
המנהג שטובין קאמס שלא לאכול בשר בב' וי' וחין אובלים
בשר גם בליל השני ליום ג' ובזה מתחילה שזה טעום דכל
דבר היום הולך אחר הלילה ואח"כ יסב המנהג שהענין שחין
אובלים בשר הוא משום דיומא דרינה הם למעלה וע"כ בליל
שפתיים שדי' דחין דנין בלילה אבל בליל שלחמיהם אסור דד"ג
גומרין בלילה שוד כזה שם דיש טובין שלא לאכול בשר ויין בב'
הלילות גם כזה שם דהיכא דמתענין הענין גמור רחוי לכל מחן
דלפחד ל' שלא לאכול בשר ויין לא לפני התענית ולא לאחר
התענית ע"ש דבריו וזהו מ"ש ע"ש דד"ג גומרין בלילה הוא נגד
מוה"ל בסנהדרין ר"פ חל"מ ע"ש וברר עמד ע"ל המ"ל בחל"מ
סי' הק"פ סק"ל וכתב שהוא ס"ס ואל' ד"מ ועי"ש בחל"מ שחין
על הי"ש חמס בסי' הק"מ סק"ל כזה בשם מהר"ל דכמה
מיני תענית על השומר שחין דחין לאכול במחנה התענית בשר
ויין ע"ש ועי' ב"ש שם שגדלה שרמו ג"כ לזה ובס"ק ה"ל
בחל"מ ע"ש ע"ל סק"ל דבליה שחין התענית אסור בבשר ויין
ובס"ק בחל"מ ע"ש בחל"מ סי' קל"ד סק"ל מ"ש בזה גם במנ"ל
כאן כזה התענית דמי לקרנן ובקדשים הלילה הולך אחר היום
והס"פ כאן נראה שלא ראה דברי הי"ש הג"ל ובס' דברי המ"ל
בסי' הק"פ ע"ש ועי' ב"ש כאן דערו שלא לאכול בשר ויין
בב' הלילות ועי' בחל"מ סי' הק"מ ס"ד דב' ימים וב' לילות רשעים
בזה"ל חס"ה או ג' ימים ו' לילות רשעים בזה"ל בריא הוי כמו
הענין לענין הכבוד ועי' מ"ל שם סק"ד ובמנ"ל כאן וראיתי
במה שפירש בקושי ע"ש חמס בחל"מ ס"ס ע"ד כזה הרב אשר

היכא דבירם לתקן חס"ה בליחחוק חסורא ובס"ג דעשה חין ביד
הבעלים לחקוק הרי עשה חס"ה ג"כ ביד השומר שהרי כבר מסרה
השומר להבעלים וכל עיקר נאחמה השומר הוא מפחד שמחמילה
היה בידו ובמ"ש ב"ש דפ' היקדן ונחום ורמ"ל שם ובס"ס ע'
רמ"ל קפ"ד ע"ש ובין שאלו היה גם ביד הבעלים לתקן חס"ה לא
עדיף שומר מבעלים ועי' הבעלים נאחמה יוהר על שבהם ובמ"ש
הרב שם בשה' ע"ש ומעשה חס"ה ג"כ דברי הש"ך בסי' קכ"ו
סק"ד בזה שהביא דברי הרב בשה' על שאל' ליסורין
ומנ"ס דשם חייב להבעלים היו ג"כ עם השומר צעת חקוקן
היין ובמ"ש בשה' שם חס"ה בפעם ראשון כו' נאחמ' חס"ה חס'
הבעל מכחיו כו' מבוחר דהבעלים היו בעלמם גם כן שם
דל"ל ח"ך יכולים להכחשו והנה הש"ך שם בסק"ל חלק על דין
זה דלחך נאחמ' ע"ל לאסור חס' שליטו שלו במקום שהב"ד מכחשו
ע"ש וע"כ כתב בסק"ד דל"ס לדעת החס"ה ורמ"ל דל"ס יס הכחשו
ביניהם בנז"כ הרב השומר נאחמ' ומנ"ס שמתן עליו הכחשה
ובמ"ש שם בסק"ל חמס חס"ה הכחשה ביניהם חס' חס' לו
בפעם ראשון או לא בזה הבעלים נאחמם דכיון שעשה הוא ביד
הבעלים הם נאחמם יוהר על שלהם ובמ"ש הרב בשה' חס"ה
עשה נצח לדין זה דכחם ולפי המנהג דבדבריו למעלה הדבר
בדבר שיש חילוק בזה בין היכא דליחחוק בנמאל' לה כחם או לא
ליחחוק כ"ל על פיה דל"ס ליחחוק שהי"ל כחם או שדאחה דס'
והוריקה לשאל' דבר זה מן החס"ה והיא חומרת שהחכם טיבה לה
והחכם מכחשה החכם נאחמ' דכל עיקר מה דלחמ' דהא"ה היא
בעלים בזה והנחוב חס"ה דבר זה לידה שאל' וספרה לה כבר
כתבו חס"ה ר"ס גיטין ב' ד' ע"ד דהוא מטעם דחמילה
לחייבה לא ליחחוק חסורא ואחר וי"ן בידה לעבול ע"ש משא"כ
היכא שהוריקה לד"ס חס"ה המורה שוב חס"ה נאחמם בעלים בזה
ודבר זה נמסר להמורה וברי הוא בעלים ע"ל וכל עיקר מה
שעל מלחמ' לכל חס"ה היכי שידוע שחש"ה חס"ה שאלה בביתו
בזה שחומר שהמורה הכיר לו הוא מטעם דהוי מילחא דעבדיו
לגלוי ובמ"ש ב"ש ב' ד' ע"ב וביבמות ע"ל ח' אחר ע"ה דבר
שחולל וב"ד ק"ס ע"ש בזה"ל חס"ה ובקידושין ע"ל פ"ב שלא
הי' מר שחולל קיים הולך לעדות רב מהנה ע"ש וא"כ כאן
שאלו להחכם והחכם מתחשה בזה ונאחמ' שטימא לה חס'
ורא' דהחכם נאחמ' אך כ"ו בשידוע שנמאל' לה כהם ובמ"ש
ב"ס פ' המדיר פ' חס' טיבה לי חס' הדס ר"ל הדס הוא הירוד
לנו וכן ברי"ק ורמ"ל שם טיבה לי חס' הכהם ובס"ס חס"ה
סי' קפ"ו כזהו ביטול יוהר טיבה לי דס זה ע"ש ובכ"ה ודל"ה
דהחכם נאחמ' ובכ"ל חמס חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
דגורה שחמרה שנמאל' לה כהם ושאלה לחס' וטיבה לה והחכם
מתחשה בזה היא נאחמ' במנה טעמים חס"ה דבחווק היכא
היא ויין ע"ל נאחמ' חס"ה דבר מחוקתו וכו' דל"ל דכפס שחמרה
כו' וי"ל מינו דהי' חס"ה בלא נמאל' לה כהם כלל וזה ודל"ה דכ"ה ג'
חין החכם נאחמ' לאסרה דל"ה עדיף מחלו חס"ה ע"ל חס"ה חס"ה דחין
ע"ל נאחמ' לאסרה ולא חילקו בזה בין חס' העד הוא חס"ה או
משא"כ ע"ל דלחמ' וזהו חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
דשי' ע"ל חס"ה ובמבואר דקידושין סי' ח' ובפסוקי' שם ע"ש
וה"ל כאן לענין כהם דל"ס חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
רק ע"ל חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
מבזה הייתי דכל שאלו סומכים על דבריו לשבוע מעשה חס"ה
לדבריו דלחמ' חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
בזה י"ל שחמ"ל ויש קלח חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
כ' ב' ע"ש וברר נאחמ' לכו' בלחיות בדרוכה ויין בזה שם
פקטוק חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
ובמה שה"ג חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
לחיות דברים בזה ובמנ"ל בזה ג"ס מה שיש לענין דין המבואר
בשה' למעלה סי' ל"ט פ"ו בקוה ריאה כו' וא"כ נאחמ' לאסרה
ע"ש כבר עמד ע"ל בחז"ל בסוף ספרו בס"ק כ"ו ובכ"ה חס"ה חס"ה
בסי' ל"ט ובכ"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה
קפ"ל והדברים ארוכים חין ע"ל חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה חס"ה

בלבוש כאן שכתב דהי' מ' תעניות הם נגד הקרבן חטאה שנתחייב
מלכד המ' תעניות עוד לריק ליומן ללוקה י"ח פסיעים עבור הקרבן
חטאה

התאחדו שנתחייב ע"ש ולא ידענה לתקן בין שם לבין דכמו שיש שם
חיוב מטעם כמו כן הוא כחן ויהיה נראה להשוות ז' ו' ושעור י"ח
פשיטין הוא כ"ז ג"פ שלנו' תש"מ"ר"מ בהקוין תש"ו שהחמיר עליו
עוד שלא חלל מאלו הם ושל ירחון במדך חזון הימ' של חגיגותיו
חלום יל' דש חייבי במיד' וע"כ חייבו שם ג"כ במלקות ובהקוין
המאוצה של האחרונים נאמר שם עוד כמה נוספים ע"פ ורמחם
לבא בזה ויהי העיקר כדומ' ומ"ה הרב דלס לא יוכל להטעם
יתן ללדקה כפי ערך ממון ש"ל כ' . ובתש"ו מהר"מ שבמרדכי
עבור כל תענית י"ב פשיטין ללדקה ע"ש והם
י"ח ג"פ שלט ככל וי"כ הרב בחו"מ סה"י של"ד ע"ש . חלום
מדברי הר"ב כחן שמעם ע"כ כמ"ה המ"ל בס' תקס"ה ס"ק
ע"ש דהשעור י"ב פשיטין הוא שלל לגורם מהם חלל
השעור יוסף עליהן לפי ערכו ומשמדו ויאל לו דין זה ממ"ש בפסקי
מהר"ה ס' סמ"ך דיש מוסיפין על השעור הנזכר ע"ש . עוד
חלח רחמי יטיי טעמחות בתש"ו מהר"מ שמעם מקור דין זה כי
במרדכי בצבועות כחב שזה להחנות מ"ד חייב שארע המעשה
צו ע"ה בכל שבע יום אחד זה עולה ע"כ עשר' תעניות
ופסקי מהר"ה ש' חייב שזה להחנות ע"כ ימים בכל שבע
זה עולה ע"כ ש' תעניות כמ"ה הרב . גם במרדכי מבוחר שהחיר
לו בשר ויין אם ירעה ובפסקי מהר"ה כחב שאחרו בבשר ויין וכבר
עמד ע"ז בהנהגה דרישה וכתב של"ה למחר' . טעמא אחת
בדברי מהר"מ ע"ש והרב כחן נמשך בכל דבריו אחר דברי
מהר"ה הג"ל כמבואר . רחמי בחו"ד כחן שכתב דה"ה אם שח
ושימם סמוך לטובה וזכר בשעת בואו ג"כ חו"ט רש"י לפרש
בזכר מי מה"ש ידליחה הנאה לו כביחור . ולענ"ד חו"ט מחזור

שפתי חכם

א ג'פ הראשונים • עש"ך • האריך בביאור דברי הרי"ף והיותו
 כי הוא ענין עשוק • ע"כ אמרתי להאריך קצת בזה לבאר
 הדברים בעינים אלו כפי אשר חגלה במחלוקה בעזה • גרסין
 בספ"ק דרנה ח"ר אשר שאין לה וכן אמרה לשם מ' דברי
 ר"מ ר"ח בן אבסינטוס חומר במשמה ב"ה עדים הן עיוותי • הן
 ח"י קינ"ה • כו • ח"ה • אשר שמואל הלכה כהמב"א • ופרי"ז ע"י במאי
 ולי בעסקא • כהמב"א • אשר שמואל חזא וימלא ולי בשאינה
 עסקא • כהמב"א • אשר כל לבעלה לא לריך • בריקא דר"ח • אשר
 דר"ח • אשר שמואל אשר שאין לה וכן אמרה לשם עד שחזקו
 ואוקימנא לה • בעסקא • כהמב"א • ומצי מאן דמצי • הא לא מחגי • הא
 זהו סוגי • הש"ס • ויש בסוגיא זו ג' שטות לגדולי הפוסקים הראשונים
 וכמו שכתבתי בזה • ע"ה •

הבאשנה היא דעת ר"מ שפ' מה דמכנין מאל דמנהי
כ"ו פ' הוא דלעולם יחייב בלחיה עסוקה בטהרות
וחול כהנ"ל דלחיה בדיק ב' עדים והא דר"ז
דכל לבזלה לא בעי בדיק חרי חמורא הן קאליב
דמנהי הא לא חמיה הא ופסק לרוב כדן מימח
כהנ"ל וע' פק פסק שאל' וס' לחיה בדיק
לחיה עסוקה בטהרות והב' עדים דקאמר כהנ"ל
קודם שמישו' אחר תפמי' פ' יובחל זה לכן
רש"י ז"ל הביא פ' ר"מ בשם ירמיה חורבן דל"ב
והאן אמר שמ' דשמואל הלכה כהנ"ל ולפי
ז' חמ' דשמואל דהא דתן במח' ר"י בדיק
עסוקה בטהרות חל לחיה עסוקה בטהרות חפ' חל
ה פ' והר"ן ב"ב דבטעות כח' ד"ל דלחמורא
ד"י פ' והביאו הב' כלן וזה מבורר רב הורק
כח' לתוך זה דהא דרש"י לעיל בלחיה בטהרות
ז' וז' בדיק לח' דבטעות בטהרות לחיה
משכ' בלחיה עסוקה בטהרות חל קיטום בעי וע' פ'
מחקר מימח ורש"י דאמר דאש' ישינה לא בעי
דס"ל דאש' קיטום לא בעי וע' שער שמי מאל
פ' ודבריו חמורין דהא ר"י חזר לעיל הא דתן
ה שחא טובחם לשמ' אל ביה דרש"י בדיק דלפי
הר"י לא שנו חל בעסוקה בטהרות חל בלחיה
בדיקה וס' לפי תפמי' נס בעסוקה בטהרות

[illegible]

[illegible]

נאמר דעיקר מילתא דשמואל הוה לאשמועי' דבני דביקה ע"ז
יקשה למ"ל למפסק הלכחא בזה חשו חיבה מאן דמחירה בלא
דביקה והרי ר"מ חסרה אפי' בדביקה ורשב"א הוה חסירה בדביקה
וא"כ זה מילתא דפשיטא דבני דביקה דכלל דביקה חסורה לכ"ע
ובנ"כ י"ל דעיקר מילתא דשמואל הוה למפסק הלכחא דמותרת
עכ"פ בדביקה. אך ע"ז נ"כ יקשה דלא חשדון לן מימרה ו'
דהא כבר אמר דבשוקא בעי דביקה לבטלה משום מיט וממילא
נדע דבנ"כ מותרת לבטלה ודלא כר"מ ח"ז בע"כ י"ל דס"ל לשמואל
דמח"י דהאן משמשה בעדים חיירי אפי' באינה עסוקה בטהרות
וא"כ י"ל כהן הגה ב' דס"ל דאפי' באינה עסוקה בעי דביקה
המיד כמו בשוקא וע"ז הולך שמואל למפסק הלכה כרשב"א
דלא בעי דביקה רק ג"פ. וע"ז פריך האמר שמואל כל לבטלה
לא בעי דביקה והיכן אמרה לעיל בד' י"א ב' דפי' למח"י
דחיירי בשוקא דחוקא וא"כ ח"ן כהן הגה ב' והדק"ל למה
הולך שמואל למפסק הלכה כרשב"א וע"ז משנ' לעולם באינה
עסוקה והא נושא קמ"ל שמואל דהלכחא כרשב"א דלא נימא
דסתמא דמח"י חיירי אפי' באינה עסוקה ופליג ארשב"א
כנ"ל לזה קמ"ל דהלכה כרשב"א דאינה ליינה דביקה רק ג"פ
ומח"י לא חיירי רק בשוקא ולי קש' הא כבר אמרה שמואל
לעיל מאן דמח"י הא לא מח"י הא' וזה חוקא דבני הכו"פ וכל
דבדיו הן תהוינן מאור דמ"ס מהחילה דל"ל שמואל בלא למפסק
הלכחא כרשב"א דבני דביקה דהא ליכא הגה דפליג בזה ארשב"א
הא ליהא דהא הוא בעלמא דרשב"א ודאי חיירי אפי' באינה
עסוקה וכמ"ס הר"ן ומ"ס ב"ש א' בשוקא בו' הייט שמואל
לא פסק כרשב"א רק בשוקא. וכבר נתקשה הר"ן שם בזה
דמאחר דר"מ ורשב"א חסרי לה בלא דביקה אפי' באינה עסוקה
שמואל דאמר כמותן. וכו' דשמואל סתק אסתמא דמח"י דהאן
כל הנשים בחוקה סברה דמשמע אפי' ח"ן לה וסח ע"כ בר"ן.
ולפי"ז ח"ז ספיר י"ל דשמואל חיירי גם באינה עסוקה ואשמועי'
דבני דביקה עכ"פ ג"פ הראשונים ולאסוקי מהך סתמא דמח"י
דכל הנשים בו' כנ"ל. גם מ"ס שמואל ס"ל דיש כהן הגה ב'
והוא סתמא דמח"י. דהאן משמשה בעדים וס"ל דבני דביקה תמיד
וע"ז הולך שמואל למפסק הלכחא כרשב"א דלא בעי דביקה
רק ג"פ הוא חסרה מאוד דאסו מבוזר בזה' בדב"י רשב"א
דפי' בנ"כ הא רשב"א סתמא קאמר משמשה בעדים כלישנא
דמח"י. רק הרי"ף הוא שפי' כן בדב"י רשב"א דלא מאריך
דביקה רק ג"פ וכנ"ל. ומסתה חס נאמר דהאן דמח"י ס"ל
דבני דביקה תמיד למה לא נאמר דגם רשב"א ס"ל הכי ולמה
ב"ס ב' מחלוקה בבדי ומי יכריחני לזה מאחר דלישנא דרשב"א
הוא מתקן כלישנא דמח"י וכנ"ל. גם מ"ס דהא דמח"י ב"ש
האמר שמואל כל לבטלה בו' כיווט להך מימרה דרי' ח"ס בד'
י"א ב' הוא חסרה מאוד דהא ב"ש א' הביאו הך מימרה דרשב"א
ולפי הכו"פ לק"מ מימרה ו' וכמבואר למשינ' ומ"ס הכו"פ בזה
דמה סבירא ב"ש א' הך מימרה דרשב"א הוא משום שאמרו ב"ש
לעיל דחזא מכלל חבירתה חיתמר כמ"ס חוס' שם בד' י"א ב'
בד"ה חזא ע"כ. וכמה הוא דחוק מדרך האמת כי מי הכריחו
להתקן לדבר ברמיה ודמי' כמותן דמח"י ל' במחזא שמביא
מימרה דרשב"א ועיקר כוונתו להך מימרה דרי' ומי סני' ל' להקשות
בפשיטות מהך מימרה דרי' הג"ל. גם דמשי מאן דמח"י
בו' נאמר גם לדידי' לומר כמ"ס הר"ן לדעה ר"מ דאחוראי
נינהו אליבא דרי' וכבר דברט בזה למעלה. גם הלום רחמי' בספ'
הגל"מ כתב ג"כ בישוב דב"י הרי"ף כעין דב"י הכו"פ הג"ל
רק בשינוי קאם פ"ס דבד"י ובכלל מה שדמיט דב"י הכו"פ נדחו
ג"כ דב"י הגל"מ כמבואר למשינ'. חתום כבר נהבאר דדב"י
הרי"ף ח"ס בפשיטות וכלל ע"ז עומ' מ"ל להאן בבבואר דב"י
הרי"ף לדעה הש"ך. עתה יבא לבאר השיטה הגל"מית היא דעה
רש"י ז"ל. הנה דפחו ז"ל דלפי מה דמשי מאן דמח"י הא' ס'
חיירי שמואל בשוקא בטהרות דוקא ודקש' ל' האמר שמואל
חזא זמנא וע"ז משי מאן דמח"י הא' בו' ובהך מימרה דרי'
שמו לעיל ד' י"א ב' ל"ק דלא ודמשי שמואל כ"ל דבאינה
עסוקה בעי דביקה וכלל הגל"מית דבשוקא בעי דביקה
זה חוקא פי' רש"י ע"כ. חתום לכאורה הוא חסרה מאוד
ולמה זה הולך שמואל למפסק הלכחא דבשוקא בעי דביקה

נאמר דעיקר מילתא דשמואל הוה לאשמועי' דבני דביקה ע"ז
יקשה למ"ל למפסק הלכחא בזה חשו חיבה מאן דמחירה בלא
דביקה והרי ר"מ חסרה אפי' בדביקה ורשב"א הוה חסירה בדביקה
וא"כ זה מילתא דפשיטא דבני דביקה דכלל דביקה חסורה לכ"ע
ובנ"כ י"ל דעיקר מילתא דשמואל הוה למפסק הלכחא דמותרת
עכ"פ בדביקה. אך ע"ז נ"כ יקשה דלא חשדון לן מימרה ו'
דהא כבר אמר דבשוקא בעי דביקה לבטלה משום מיט וממילא
נדע דבנ"כ מותרת לבטלה ודלא כר"מ ח"ז בע"כ י"ל דס"ל לשמואל
דמח"י דהאן משמשה בעדים חיירי אפי' באינה עסוקה בטהרות
וא"כ י"ל כהן הגה ב' דס"ל דאפי' באינה עסוקה בעי דביקה
המיד כמו בשוקא וע"ז הולך שמואל למפסק הלכה כרשב"א
דלא בעי דביקה רק ג"פ. וע"ז פריך האמר שמואל כל לבטלה
לא בעי דביקה והיכן אמרה לעיל בד' י"א ב' דפי' למח"י
דחיירי בשוקא דחוקא וא"כ ח"ן כהן הגה ב' והדק"ל למה
הולך שמואל למפסק הלכה כרשב"א וע"ז משנ' לעולם באינה
עסוקה והא נושא קמ"ל שמואל דהלכחא כרשב"א דלא נימא
דסתמא דמח"י חיירי אפי' באינה עסוקה ופליג ארשב"א
כנ"ל לזה קמ"ל דהלכה כרשב"א דאינה ליינה דביקה רק ג"פ
ומח"י לא חיירי רק בשוקא ולי קש' הא כבר אמרה שמואל
לעיל מאן דמח"י הא לא מח"י הא' וזה חוקא דבני הכו"פ וכל
דבדיו הן תהוינן מאור דמ"ס מהחילה דל"ל שמואל בלא למפסק
הלכחא כרשב"א דבני דביקה דהא ליכא הגה דפליג בזה ארשב"א
הא ליהא דהא הוא בעלמא דרשב"א ודאי חיירי אפי' באינה
עסוקה וכמ"ס הר"ן ומ"ס ב"ש א' בשוקא בו' הייט שמואל
לא פסק כרשב"א רק בשוקא. וכבר נתקשה הר"ן שם בזה
דמאחר דר"מ ורשב"א חסרי לה בלא דביקה אפי' באינה עסוקה
שמואל דאמר כמותן. וכו' דשמואל סתק אסתמא דמח"י דהאן
כל הנשים בחוקה סברה דמשמע אפי' ח"ן לה וסח ע"כ בר"ן.
ולפי"ז ח"ז ספיר י"ל דשמואל חיירי גם באינה עסוקה ואשמועי'
דבני דביקה עכ"פ ג"פ הראשונים ולאסוקי מהך סתמא דמח"י
דכל הנשים בו' כנ"ל. גם מ"ס שמואל ס"ל דיש כהן הגה ב'
והוא סתמא דמח"י. דהאן משמשה בעדים וס"ל דבני דביקה תמיד
וע"ז הולך שמואל למפסק הלכחא כרשב"א דלא בעי דביקה
רק ג"פ הוא חסרה מאוד דאסו מבוזר בזה' בדב"י רשב"א
דפי' בנ"כ הא רשב"א סתמא קאמר משמשה בעדים כלישנא
דמח"י. רק הרי"ף הוא שפי' כן בדב"י רשב"א דלא מאריך
דביקה רק ג"פ וכנ"ל. ומסתה חס נאמר דהאן דמח"י ס"ל
דבני דביקה תמיד למה לא נאמר דגם רשב"א ס"ל הכי ולמה
ב"ס ב' מחלוקה בבדי ומי יכריחני לזה מאחר דלישנא דרשב"א
הוא מתקן כלישנא דמח"י וכנ"ל. גם מ"ס דהא דמח"י ב"ש
האמר שמואל כל לבטלה בו' כיווט להך מימרה דרי' ח"ס בד'
י"א ב' הוא חסרה מאוד דהא ב"ש א' הביאו הך מימרה דרשב"א
ולפי הכו"פ לק"מ מימרה ו' וכמבואר למשינ' ומ"ס הכו"פ בזה
דמה סבירא ב"ש א' הך מימרה דרשב"א הוא משום שאמרו ב"ש
לעיל דחזא מכלל חבירתה חיתמר כמ"ס חוס' שם בד' י"א ב'
בד"ה חזא ע"כ. וכמה הוא דחוק מדרך האמת כי מי הכריחו
להתקן לדבר ברמיה ודמי' כמותן דמח"י ל' במחזא שמביא
מימרה דרשב"א ועיקר כוונתו להך מימרה דרי' ומי סני' ל' להקשות
בפשיטות מהך מימרה דרי' הג"ל. גם דמשי מאן דמח"י
בו' נאמר גם לדידי' לומר כמ"ס הר"ן לדעה ר"מ דאחוראי
נינהו אליבא דרי' וכבר דברט בזה למעלה. גם הלום רחמי' בספ'
הגל"מ כתב ג"כ בישוב דב"י הרי"ף כעין דב"י הכו"פ הג"ל
רק בשינוי קאם פ"ס דבד"י ובכלל מה שדמיט דב"י הכו"פ נדחו
ג"כ דב"י הגל"מ כמבואר למשינ'. חתום כבר נהבאר דדב"י
הרי"ף ח"ס בפשיטות וכלל ע"ז עומ' מ"ל להאן בבבואר דב"י
הרי"ף לדעה הש"ך. עתה יבא לבאר השיטה הגל"מית היא דעה
רש"י ז"ל. הנה דפחו ז"ל דלפי מה דמשי מאן דמח"י הא' ס'
חיירי שמואל בשוקא בטהרות דוקא ודקש' ל' האמר שמואל
חזא זמנא וע"ז משי מאן דמח"י הא' בו' ובהך מימרה דרי'
שמו לעיל ד' י"א ב' ל"ק דלא ודמשי שמואל כ"ל דבאינה
עסוקה בעי דביקה וכלל הגל"מית דבשוקא בעי דביקה
זה חוקא פי' רש"י ע"כ. חתום לכאורה הוא חסרה מאוד
ולמה זה הולך שמואל למפסק הלכחא דבשוקא בעי דביקה

לחמור דמחגי' חייירי בעסוקה בע"כ ל"ל לדעה הי"מ דלחמור
 ינינו אליבא דר"מ כמ"ס הר"ן והבאנו למעלה בשיטת ר"מ פ"ט
 כ"ל בציבור דברי המרדכי. אך כ"ז לדעה הי"מ בערש"י ח"ל
 לדעה רש"י וחס"י וס"י ח"ש בדיקה כלל לבעלה לא לפני השמים
 ולא לאחר השמים ולא שני דכל לבעלה לא צ"י בדיקה וכ"ל
 ר"ק דש"ל חפ"י בענין רשאה להחמיר לבדוק ורחלי לא להחמיר
 וע"ז נחמר ה"ה משבחתם וכ"ל. עוד זאת חמרה לבדא דמ"ס
 הרשב"א והסור וע"ז דקד מחגי' דר"פ כה"י חייירי שלא בשעת
 השמים ובמ"ס למעלה לכאורה יראה דהר"ש חולק ע"ז. שם
 בפר"ט לחמגי' דכה"י בו לחייירי בעסוקה בשהארו ח"ל ח"נה
 פסוקה ח"ל לבדוק כלל בו מ"ס משנעו זה מבורר דבאינה
 פסוקה ח"ל לבדוק כלל ח"פ' שלא בשעת השמים ומחשך דשם
 יראה שדוקה ח"ש ויה"י לבו שפוק ופורש וכ"כ ב"מ שם ובספ"ק
 שהרשב"א והסור חולקים בזה עם הר"ש ומיהו כחכב ב"מ
 שם שדברי הר"ש הנ"ל ח"ן ר"ק לפי מ"ס בספ"ק דר"ל משיק
 הדין כפירשי' דגם ח"ל לא וסח ח"ל בדיקה כלל. ח"ל לפי מה
 דחמק שם שלא מחלו לבו להקל ע"ד דעה ר"מ דר"ל ח"נה
 לבדוק בח"ל וסח מדינא ח"פ' ח"נה פסוקה בשהירו מ"ס וכ"כ
 הסור כאן בשם הר"ש דרשאה שא"ן לה וסח לריכא לבדוק מדינא
 ח"ן מ"מ ח"נה ג"מ בין הרשב"א והר"ש בח"ש שיש לה וסח
 להרשב"א רחוי לה להחמיר לבדוק שלא בשעת השמים ומחגי'
 דכה"י בו ה"ה משבחתם וכ"כ הסור לעיל ס' קפ"ו וברח"ש
 לא נזכר זה במחגי' דמחגי' חייירי בעסוקה בשהירו דווקא
 והגם שא"ן דרכו של הסור לחלוק ע"ד ח"נו הר"ש לפעמים
 מחלש שחלק עליו וזוהי מחירי דעתו כלל כמ"ס הב"ח ב"ל
 ופרט כאן שא"ן מוכרח כל כך שהר"ש פליג על פיקד הדין
 ד"ל דהסמכא לו יותר פ"י זה מחגי' חייירי בעסוקה וכמו
 דמוקח"י בס"ס מחגי' דפ"ק וכן שארי מחגי' דפ"ט שם ח"ן
 חייירי בעסוקה וע"ז חוקי ג"ס ר"ק מחגי' דכה"י בעסוקה
 ח"ל לדינא שפיר י"ל דגם ח"נו מודי דש"ל בשעת השמים כה"י
 המחירא לבדוק ה"ה משבחתם. המורס מכל האמור למעלה דבפ"ק
 זה דבדיקה בח"ל וסח י"ל ד' שיטות. השיטת הא' היא דעה
 הגמ' בשם ר"ק דלפני השמים מזהו לבדוק וזאת השמים ח"נה
 רשאה לבדוק מטעם שלא י"ל לבו טקפא ופטר. השיטת
 הב' היא דעה האמור בשם מהר"ל דגם לפני השמים
 ח"נה רשאה לבדוק רק שמים ופריש"י רחוי להחמיר להחייבה
 בדיקה. השיטת הג' היא דעה רשב"א ובעלי חוס' וס"י ח"ש
 עליה שם ח"נו בדיקה בשום זמן מאזמנה ר"ק שלא בשעת
 השמים רשאה להחמיר ע"פ והי"ט ר"ק מחגי' דר"פ כה"י ובספ"ק
 ח"מ ח"נה רשאה להחמיר כלל. השיטת הד' היא דעה הר"ש
 לדעול ח"נה רשאה להחמיר ולדוק וכן מחגי' דר"פ כה"י חייירי
 בעסוקה בשהירו ודעה רוב הפוסק' היא כשם הב' הנ"ל היא
 דעה רשב"א וס"י ובכר נבחרו בדבריו למעלה דיש להשוות גם
 דעה מהר"ל הנ"ל בשם רשב"א וח"ן ביניהם מחלוקת כלל וכמו
 ר"ק בדעה הר"ש הנ"ל ח"ן הר"ש דפליג ע"ז כמ"ס למעלה. ח"ל
 כ"ז בח"ל וסח ח"ש בח"ש ש"ל וסח כ"ע סבירא לכו דח"ל
 בדיקה כלל וח"ן חולק בזה וז"ל הר"מ בפ"ט שהר"ך בדיקה
 ח"ה גם לח"ש ח"ל וסח להטעום בדוקה ח"ש גם קורס השמים.
 הרשב"א שם דהטעום עליו מר"ש שגמג' ח"ר ר"ל מלבדוק
 ח"ה השמים בו ש"ל בדיקות הללו ח"ה בח"ש שהאחר בשהירו
 ע"י ש"ע' כה"י שם מ"ס בשם הר"ן י"שכ זה. והנה לכאורה
 ה' נראה לומר בישוב הקוש' הנ"ל בפריש"י ובמ"ס למעלה
 לדעה הגורדי דיון דמחשך מאן דמחגי' הא בו הי"ט דפליגי
 להדדי ובמ"ס ל"ל דלחמור' ינינו אליבא דר"מ כמ"ס הר"ן
 ח"ה בו ל"ק נאמר שם. הנ"ל בשם שגולר דמחגי' ח"ר ר"ל מלבדוק
 הוא ח"ה ש"ל ח"ש ח"ל ח"ה בשם שגולר דמחגי' ח"ר ר"ל מלבדוק
 דווקא ח"ל בח"נה פסוקה ח"ש בדיקה. ח"ש לפי מ"ס בס"פ בשם
 שגולר דהלכה כרשב"א דגם בח"נה פסוקה צ"י בדיקה להחייבה
 לבריר ר"י דגולס וכ"ל דלחמור' ינינו אליבא דר"מ וח"ל חייירי
 מחגי' ח"ש בח"נה פסוקה וברי מחגי' חייירי ח"ל וסח הנה
 מבורר דה"ל י"ל וסח צ"י בדיקה לבעול ח"ש ח"ה ח"ה הפ"ק
 ח"ל דמחגי' וח"ל חייירי בעסוקה דווקא ח"ה במחגי' ח"ה ולריש
 בדיקה בשעת שזבחת לשם ח"ה ח"ה היא בדיקה לפני השמים

פ"ח מ"ח חיתים חסדס ומור הדבר נפלה כמו לעהרז חלילה
 רפאל לזמש עד שחבדוק מקודם והחזק בג"פ שאינה רחלה
 מ"ח ומקד ברייהא אכחיה הרי"ף כס לא מוזה דין זה דיל
 דליירי אש חירע שבדק ג"פ חבל חיה ממייבנה לבדוק וסיים
 דזה ברור בדעה הראב"ד חלום הוא פ' דמק מלוד ופ"כ יפה
 פ"ו כל מפרש הרי"ף שלא פ' כן בדעה הרי"ף ע"פ. והנה בחמה
 פ' זה שהעמים הו"פ בדברי הרי"ף לדעת הראב"ד הוא פ'
 דמק מלוד וכמעט ח"ל להחזר כל מפלה כמה קוש' אך חן
 רע"י להאריך ג"ח כי לפי מה שני רחלה בדברי הש"ך לא לבי
 הך לדרך הוא של הכ"פ הנ"ל ולא מחבטותיו מחבטות הכ"פ
 הנ"ל וכמ"ס בס"ד. ומקודם נדקדק בדברי הש"ך שכתב מהמילה
 דהאידנא דליכא סהרות לא בעי בדיקה כלל מיהו ג"מ באשה
 שרחשה מ"ח דלריכה בדיקה ג"ס ומשמע בעדים ט' הנה מבורר
 דגם לענין איסור חיבה לא באמה"ל אלא רחלה פ"ח דהדר בו
 דמי' לנפלה כמו לעהרז חלילה ופ"כ נכח הרי"ף וכבר
 פרשטיו בכחכות משום דהכל לענין נדה לא ג"מ מידיו בו' רק
 לענין כחוצה ג"מ דהכלה כרחב"א שלא הפסידה כחוצה עד
 שחזמה ג"ס בו' ולבארה הדברים סותרין ופ"כ דהא לעיל מינה נכח
 דגם לענין איסור חיבה ג"מ וכלל אהנם מה שראה בזווגו מקודם
 כחול לפי דברי רחב"א. והנה לפי מה שראה מלשון הש"ך ס"ל
 דלפירש' חיי"י הך דרחב"א בעסקה בעהרות וכלל כמ"ס למעלה
 בס' הר"ן דרחב"א חיי"י חפ' בלינה עסקה רק דשמואל לא
 פסק בכלי מילה כוונה' וכבר הארכנו בזה למעלה בבירור דעה
 רש"י והוס'. אך לפי יקשה ח"כ למה הולך רחב"א לומר דבר זה
 דשמעיה בעדים אלו עד שהכל לא ידע' דהא העסקה בעהרות
 לריכה בדיקה והרי ח"כ אש' שיל וסח' לריכה בדיקה בעסקה
 בעהרות. ולא ה"ל לרחב"א לומר רק דמותרת לנפלה ולאפיק
 מדרמ' שאסרה לנפלה וממילא נדע דאש' עסקה בעהרות לריכה
 בדיקה ולא פרישה מאשה שיל וסח' כולל וכבר כתבנו בזה למעלה
 מה שיל ביוצב קוש' א' ומה נאמר מה שיל ביוצב קוש' ז'
 לדעת הרי"ף והגר"ה בזה דיל כחולת רחב"א שגל להביע לרימ'
 שאמר דאסרה לנפלה ומשום דהיינו חלום הראה מ"ח וע"פ הש"ב
 לו רחב"א ה"ה משמעה בעדים בלילה מפלה סהרות וממילא יועילו
 לה העדים גם לגבי נפלה והן יהיו חקיקו' וציווח' כי על ידם
 וימנעו הדבר אש' היא רחלה מ"ח לו לא וזהו דקטל ופרו בש"ס
 ח' חיי"י בעסקה לו בלינה עסקה דמקום הספק בזה הוא דאש'
 נאמר דמ"ס רחב"א משמעה בעדים הוא חידוש דין שהעמיט
 רחב"א בלינה לשמע בעדים ע"כ חיי"י בלינה עסקה דנעסקה
 חן כחן חידוש דאש' י"ל וסח' בעי בדיקה בעסקה כולל. אהנם
 אש' נאמר דמ"ס רחב"א ממנה בעדים וזהו חש' חידוש דין של
 רק הוא כמו הקדמה על מה שסיים הן חקיקו' ט' דזהו פיקר
 הדין של וכת"ס למעלה דה"ס ח"כ משמעה בעדים בלילה מפלה
 סהרות ופ"כ הן יהיו חקיקו' וציווח' וכלל ח"כ חיי"י דווקא
 בעסקה ופיר' י"ל דבלינה עסקה ס"ל דאש' בדיקה כלל. דל"ח
 כלל שח' חלה מ"ח ואש' חלה דל"ח בעסקה דווקא ומלן דמאני
 הא בו' כפירש' ומ"ס רחב"א משמעה בעדים חש' רק כח הקדמה
 על מה שסיים וכלל. חלום פוין לא ביאר לו רחב"א ממה
 בדיקה יחבאל לו דבר זה ח' בעדיקה אחת לו ג"פ ופ"כ הביאה
 יותר כי דבריו סתומים בזה מלא חת רק כח בדיוק' בזה
 יחבבר לו איסורה ופ"ח ממה בדיקה. אך זה נלמוד מכך ברייהא
 דרואה מ"ח מבורר בה"ל שאינה נאשרה עד ג"פ ופ"כ הביאה
 הרי"ף סמוך לזה כי משם נלמוד לנלן ופ"כ. והנה בפ' הטעק ס"ו
 ח' חלמ' בש"ס דפ"כ בעי' ג' אהנים משום דל"ן כל אהבשו שוין
 ובעי' ג' ביחוס משום שחן כל הכחוש שוין פ"כ ופ"כ ס"ו קפ"ו
 האלבעשו וחן כל הכחוש שוין. וה' דל"ל סברה זו רק לקטל
 ומשום דהרוב מס'י' לה' דרוב ג"ס חן רחלה דס' בש"ס פ"כ.
 גם זה מיושר דל"ל חל"ל. נאמר רובא רק באיסורא חבל במחול
 קי"ל דל"ל בחר רובא. הן פחה ח"כ דברי הש"ך הנ"ל. הא
 ודיל דגם האידנא דליכא סהרות ע"כ חיבה ג"מ לענין איסורא
 באש' רחלה פ"ח מ"ח טוב אסרה לנפלה עד שחבדוק ח"כ ג"ס
 וכדעה' ברייהא דפ' הטעק הנ"ל. חלום לזה לא הולך הרי"ף
 להביא הך דרחב"א דזה נדע מהברייהא הנ"ל שהביאה בסתק

והרי בזה גם הר"מ מודי דכ"ל וסח' ח"כ לבדוק לפני השמים רק
 לנטעוה לבד ובמהני הני לריכות וכמ"ס בש"ס י"ב ח' ח"כ
 בעי' חיי"י הך מחנ' בעסקה דווקא ובה נסחר ג"כ מ"ס למעלה
 בדעה המדרשית דפ"כ הליך בדיקה משום דס"ל דמאני
 חיי"י בלינה עסקה וכלל. ולפי המחזר הא ליהא דכ"ל וסח' הרי
 מבורר במדרשית דלכ"ס ח"כ בדיקה ומאני' הא חיי"י כ"ל וסח'
 וכמ"ס בש"ס י"א ח' ובפ"כ ל"ל דמאני' חיי"י בעסקה ומ"ס הר"ן
 דל"ל לשיטה ר"ח דאש' חלילה דר"י הייט בך מיעלה
 דר"י דל"ל י"א ח' דאמר דאש' בל"ל וסח' לא בעי בדיקה רק
 בעסקה ובה ל"ל דאש' חלילה פלגי בזה חלילה דר"י דלפ"ס ר"י
 בש"ס דהכלה כרחב"א לריכה בדיקה בל"ל וסח' חלילה בלינה
 עסקה חלום מחנ' דבר' י"א ח' הא וזהו דל"ל חיי"י בעסקה
 דווקא ופ"כ הן דלריכה לבדוק חלילה י"ל וסח' וכלל. חלום
 דעה הר"מ היא כמ"ס בח' הרמב"ן ספ"ק דס"ל להר"מ דהך
 מחנ' דפ"כ י"ד ח' דרך בני' בו' חיי"י בלינה עסקה
 ופ"כ דהס' דעל אש' חשמי' חש' רק לנטעוה לבד
 ומה דקטל ופיר' ח"כ ורובא בפ"כ י"ב ח' בעדן של נטעוה לא
 כחט כלל אש' מחנ' דפ"כ כפירש' שס' רק שקלו וסח' בדברי
 ר' ינא שאמר אש' מחנ' דפ"כ דזהו פדן של נטעוה ופ"כ שקלו
 וסח' מה כוון ר"י בזה חבל במאני' דפ"כ ודיל דפיקר הבדיקה
 חיה חיונית רק לנטעוה לבד כדקם במאני' דס' ומשום דל"ל
 בלינה עסקה וכלל פ"כ בח' רחב"ן שאלך ק"ח בזה וסח' וסח'
 דבריו כמ"ס. ולפ"כ הנה מבורר במאני' בפ"כ דאש' חשמי'
 ממייבנה לבדוק חפ' אש' שיל וסח' ומשמעה בפ"כ ל"ל דמ"ס
 ר"י לר"י וכן ל"ל ח"כ בפ"כ י"ב ח' של חבדוק וזהו בחר שיעור
 חיוב קרבן חבל אש' השיעור ממייבנה לבדוק וכמ"ס בח' רמב"ן
 שם לדעת הר"מ. והוא ח' בפ"כ בזה פ"כ שיל וסח' וכל מ"ס בפ"כ
 לנפלה לא בעי בדיקה וזה לפי חשמי' דבה לך מימרא דר"י
 בר' י"א ח' וכן לרחב"א בר' י"ב ח' ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ
 קודם חשמי' ולכן מימרא דר"י בפ"כ דהכלה כרחב"א ח"כ וסח'
 לריכה לבדוק גם קודם חשמי' רק כ"ל וסח' ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ
 חשמי' ח"כ לנטעוה לבד חבל אש' חשמי' חפ' י"ל וסח'
 ממייבנה לבדוק וכדקם במאני' דפ"כ כלל רק שחל לבדוק
 ח"כ בחר שיעור חיוב קרבן כ"ל. הנה בלדנו דעה השס"ק
 בדנים חל' ומה שגראה בבירור דעה וישוב שיטתם בסוגי'
 הש"ס וכמ"ס למעלה. פחה נכח לבאר דברי הש"ך כלן מ"ס
 בש"ס השס"ק שכתב דהרי"ף ס"ל כפ' הב' שסח' רש"י והוא
 מיר"ח. כבר נחבאר בדבריו למעלה דהרי"ף מפרש מ"ס בש"ס
 חתן דמאני' הא בו' דר"ל דקטל בלינה עסקה ופ"כ לריכה
 בדיקה ג"ס הראשונים והגם דמ"ס בר' ירמ' מוכח דלא בעי
 בדיקה כלל לנפלה וכמ"ס למעלה ר"י חשמי' דשמואל פליג אהר"ל
 ב"י ומלן דמאני' הא בו'. והנה הש"ך הולך בקוש' ודקדוק'
 רבים על פ' זה ופ"כ העלה דגם הרי"ף ס"ל כפ' רש"י דקטל
 חיי"י בעסקה חבל בלינה עסקה לא בעי בדיקה כלל. ובבירור
 דברי הרי"ף נכח ב' חופים. ה' הא' הוא כמ"ס הראב"ד בנפח"ג
 והבירור בש"ך כחן דהאידנא דליכא סהרות לא בעי בדיקה כלל
 מיהו חיבה ג"מ גם האידנא אש' פ"ח רחלה מ"ח טוב אסרה
 לשמע עד שחבדוק ג"ס וסח' הראב"ד פ' זה מהברייהא שכתב
 הרי"ף שם סמוך לזה דאש' נאשרה וסח' חלילה מ"ח משמעה ח' בו'
 ג' ט' מנאמר הוא דר"ל חלילה ללו ממנה חלילה הוא ופ"כ הוא
 משמע דכין שיהי בלל בדיקה מקודם פ"כ לא חש' לה והרי
 מדאני' כסיפא וסח' י"ל וסח' ט' מכלל דכרש' חיי"י בלינה עסקה
 לה וסח' ומכח מה דגם בל"ל וסח' ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ ח"כ
 פ"ח רחלה מ"ח חלילה בזה ריעוהו וסח' לריכה בדיקה ג"ס
 וכדעה' ברייהא הנ"ל. ומ"ס הרי"ף דברי רחב"א חלילה כמ"ס
 שהבין מדברי הש"ך שטעמו לפרש בדברי הרי"ף שהביא דברי
 רחב"א (לחשופי' דלפ"י רחלה פ"ח מ"ח עכ"ל חיה אסרה
 לנפלה עד שהחזק ג"ס ודלל כמ"ס שגלה אש' חלילה לזה וסח'
 לנפלה חפ' לא רחלה כלל וסח' זהו מדברי רחב"א שאמר הן
 כיווח' לכן רבים חשבו דבדיקה חלה לא נאשרה על נפלה
 ופ"כ דמה הכו"ס פ' זה דל"ל לנ"ל להרי"ף להביא הך דרחב"א הא
 זה נדע מלן ברייהא שהביא הרי"ף שם סמוך לזה דמותרת לשמע
 חלילה לנ"ל כח' רחב"א הנ"ל דהביא לנ"ל להרי"ף להביא הך דרחב"א

האופן כב' כחב הס"ך צמי' דברי הרי"ף דהגם דעמין
מיוסוד לא צמי' בדיקה אמונם למגין כחובה

דכל היד כי משוכתה חירי' של בשעת השנים דווקא ע"ש וחיך
בעלם כל' מהכ"ס וכהב' כ"ב בפשיטות דנח"ל וזה בודלי כל
המורה לבדוק ה"ו משוכתה נו' לה דעה כל הכופקים הנ"ל הוא
ה'ויפך - וזלי המיה דכחא' ומה דהקשה הכ"ס ע"י מסנני'
הנ"ס הנה א' בציגא חמיני דלפ"ה דרבה"ל חירי' שבעל
ממקפיד ועב"י ספיר מקש' בש"ס חסא דשמואל דהנה עיקר עטמו
כל הש"ך לחלק בין חיסור לממון הוא כנו"ס למעלה ולענין חיסור
ה"י לבוסה שבהדוק דלול' בחר רוב נשים שחין דרואה מ"ה משח"כ
לענין ממון יכול לבוסה שבהדוק ח"ע דלול' חוג' בממון חסר הדוב
ועב"י וע"כ ככה הש"ך דלול' ליהן לה כחובה עד שבהדוק חסב
ג"פ וההחזק בחזקה היבר שח"ר מ"ה ולפי"ו ספיר מקש' חסא
דשמואל פסק כדכח"א בנתיב ה'י בעסוקה האחר שמואל חדא זמנא
ולרייה דדיקא מדינא וזי בלינה עסוקה ולענין חיסור יקשה
האחר שמואל דכל לבעלה לא לריד' דיקה' וזי לענין ממון כלל גס

[illegible]

מנחם בס"א ואין מהלךך לשמוע עוד הפעם חולם למ"ס גם לדעת הר"מ לא דין זה דלכך העד כי כלל ח"ל וסח ולא צ"ל וסח וכאמור ועוד זאת כל דע"ה הרב דין הא' דא"ל לבדוק העדים אחר כל השמים כי בדוקא כחז דדוקא בדקיקה דא"ל ח"ל לבדוק את העד מיד אצל בדיקה דלפני השמים כלל וסח לריב בדיקה ברורה לאור הנר דא"ל חנן הסהא קיימי ב"טטה הר"מ וס"י והרי כל עיקר קושי הר"מ על הרי"ף מ"ט לא הוביר רחב"ל בדיקה דלפני השמים שהיא עיקר הבדיקה המהירה לשמש שהעד שהיא טהורה ע"ש בר"ש ואם לא הבדק העד לאור הנר מיד אכתי ח"נה יודעה אם היא טהורה ומ"ס רש"י במהני ט"ז ח' דאפי' בדיקה דלפני השמים ח"ל לבדוק העד מיד כבר פי' רש"י שם טעמו דלא הולך לבדוק ח"ל לחומר טהורו ע"ש. וכן כחז הרמב"ן בחי' שם דכיון דמן הדין ח"ל בדיקה רק משום מינו דטהורו ע"כ לא החמירו עליו לבדוק העד מיד ע"ש. משא"כ לדעה ר"ח והר"מ וס"י דס"ל דאשה שאין לה וסח לריב בדיקה מדינה גם לבטלה והיא המהירה לשמש עם בעלה ובמ"ס הר"מ כנ"ל ח"כ פשיטא דבני בדיקה ברורה לאור הנר. אך בזה הלוק הוא בדיקה הראשונה משארי בדיקות שבין השמישין שמשמשה בלילה בדקיקה הראשונה שלפני השמים ראשון ליד שהיא בדיקה ברורה לאור הנר כנ"ל. ושאר בדיקות שבין השמישין ח"ל לבדוק העדים מיד רק מניחה עד הבוקר ומשום דמה שריב בדיקה לבדוק לפני השמים ב' וג' ח"נה רק חומרה בעלמא וע"כ ח"ל לבדוק העד מיד ודומי' דלמרי' במהני' לענין בדיקות טהורו כנ"ל. משא"כ בדיקה הראשונה שהיא מדינה כנ"ל וכן הרמב"ן בחי' על

מהני' הנ"ל דכל הבדיקות מניחים בעדים עד לאחר מן מבדיקה שלפני השמים ראשון שהיא ח"ל לבטל לפיכך. בדוקא ורואה מיד לאור היום בין השמשות או לאור הנר אם ההחילה משמשה עכ"ל ע"ש. הנה מבואר במ"ס וז"ל מודברי הר"מ בס"א קפ"ח סק"א ע"ש. ורואה בחו"ד כלן ס"ס ק"ב שכחז דכדאי הס רש"י והוא' לסמוך עליהם שלא חזקו לבדוק לאור הנר ע"ש ולא ידענא מאי קאמר הא רש"י והוא' ס"ל דא"ל בדיקה כלל לבטלה אפי' אין לה וסח וכמבואר בדבריהם ספ"ק דרחב"ל לא חייבי רק בעסוקה ע"ש. חולם לדעה ר"ח והר"מ וס"י דמלכרי בדיקה גם לבטלה באין לה וסח פשיטא דבני בדיקה גמורה לאור הנר ובמ"ס וכוין שהיא עמנו כחז שם דאין להקל נגד דעה ר"ח וס"י טעמו ח"כ ממילא לריב בדיקה ראשונה לאור הנר וכדכתיבנא. עוד רלחי בחו"ד סק"ב שגמנא על הדין המוזכר בסעי' ג'. וכל דבריו ח"נ ברורים כלל ואין רלווי להאריך בזה כי לדעה הוא דין פשוט וכן הסכימו לזה כל האחרונים ע"ש ועמ"ס בזה לעיל בס"א קפ"ד בש"ק סק"ט ע"ש. כחז המנ"י והס"ט בשם חשו' מהר"מ פדוואה דמזכרה ח"ל בדיקה אפי' לה"ח ור"ש וס"י ע"ש. והוא מבואר בב"י כלן בשם רי"ו ע"ש דג"ה וכחז הר"מ כו'. והגם שכח שם אם הגיע וסח דמשמע דחייבי בשהיה לה וסח מקודם. חולם הא ודאי דלא גריעי ח"ן לה וסח מ"ס לה וסח ובשעה וסח: גם מלשון רי"ו שכחז דין זה כלן על דעה ר"ח מבואר דס"ל דשווין הם. עוד כחז בח"ד בחשו' סי' מ"א והביאו בס"ט דאם לא ראשה מעולם ח"ל בדיקה לכ"ע וע"ש :

פתיחה לסימן קפ"ז

א"ה לחיות כי בדינים הסבוארים בס"י זה הם מקור גדול להלכה זו שאנחנו עוסקים בה. גם ראיתי שיש מן כמה פרטי דברים אשר לא נתבאר באר השיב ברברי הפוסקים. וזהו נצרכים מאוד להבין דברי הראשונים. גם יתחברו כמה חידושי דינים. ע"כ אמרתי לפתוח פתח לס' זה ולבאר בזה כפי אשר חקלה במצורתי בעזרה יומה' אשאל עוד להצילני משגיאות ויעמידיני ע"ד האמת ויראני פתורתי נפלאות ברוך דונן הרעת אבי"ר וזהו ההל' בס"ד :

ומקורם ראוי לחקור ברין זה ורואה ב"ה כמה חקירות

א' מהו שם חיסורו בחשה שראשה מ"ה ג"פ אם הוא מה"ח או ח"נו רק מדרבנן : ב' בדיקה שפירטה המזכירה בס"י זה מה הועלתה ומ"ס סוכני' ע"ז בפ"א : ג' דין הלי' במכה המוזכר בסיומן זה בחזה מכה חלי' ומתי' חל' ב' :

א' ונתחיל בביאור הספק הא' וגאמור. הנה אם לא חרגשה ומלאה חיוב ח"ה כבר נחבאר למעלה בפתיחה

כולה דין מלאה ח"ה דאין חיסורה רק מפאה סד"ל ולפי דעה הר"מ בדיני הספקות דסד"ל מדרבנן לחומרה. ח"כ הרי כל עיקר מה דטמאה נדה ח"נו רק מדרבנן וכן דמה דחשרי' לה לבטלה אחר שראשה ג"פ דאין רק מדרבנן. אך כל עיקר ספקין הוא אם ראשה כל ה"פ בהרגשה דבכ"ל טמאה נדה מה"ח וחייבין בקרבן. מעשה יס' נבאל אם ראשה כן ג"פ חסורה לבטלה מה"ח או ח"נו רק מדרבנן. והנה לפי המבואר בהוס' ס"ז ח' ד"ה ואלמנה דגרש חיסורה הוא משום וסח וסח שנקבעה וסח נדחיה בש"ח וכן מהך דברי הרשב"א בזה"ל בדיני הפרישה קס"ז ב' דבכלל וסחיה הוא ע"ש. ולפי' י"ל דהני' בהך פלוגתא הי וסחיה דלורייא או דרבנן אך לפי מ"ס הב"ד בס"י זה ס"ק ל"ה דוסח דמ"ה דמי' לוסח הקפילות ע"ש ח"כ הרי ח"נו נקבע לשלום רק דמי' לוסח שאינו קבוע דמ"ה מיהא חיישי' ל' ח"כ אם שראשה ג"פ וכמבואר ס"ז. חולם הא ודאי דאין דאין מדרבנן ע"ש. חמנא מדברי חוס' הנ"ל נראה דלא ס"ל הכי דאם דמיו' לי' החס לוסח דאלהא שום שנקבע בנ"פ והי

וסח קבוע ע"ש וח"ל דגם חוס' ס"ל דוסח דהשמים דמי לוסח הקפילות כמ"ס הש"ך ורואייה שם הוא מכה כ"ס דאם בוסח דאלהא שום חמורו דבני' ג"פ כ"ס כלן הא ליחא דאם נאמר דכלן לא חשרי' לבטלה מפאה קביעות וסח רק מפאה דקיי"ל דמיחא חיישי' אפי' לוסח שאינו קבוע ח"כ מה זו רלוי הביאו חוס' מוכר דאלהא שום לסחור דעה רש"י הא שם בחלה שום ל' רק דלא נקבע לוסח רק בנ"פ חולם מיהא חיישי' לי' אפי' בפ"א כמו בוסח הנוף דפיוח וטיוח דחוששה לו אפי' בפ"א כמ"ס סק"ט סכ"ו וכן י"ל בוסח דאלהא שום דחוש' לו אפי' בפ"א ופי' משום דוסח דמ"ה כיון דאין נקבע כלל דמי' לוסח הקפילות ח"ל לחשוש לו בפחות מנ"ס כמו שכחז בוסח הקפילות סק"ט ס"ז ועש"ך שם ס"ק מ"ח. חמנא ח"ן זה ענין למה שכחז בחלה שום ח"נו חוס' משום דאחר דסח חייבי לענין קביעות וסח כנ"ל וספיר י"ל כדעה רש"י דלענין מיהא חיישי' לה אפי' בפחות מנ"ס לרבי ח"ו ע"כ צ"ל דס"ל לחוס' דמשום הא' השאח דוסח שאינו קבוע לא הוי חשרי' לה לבטלה ובמ"ס הר"מ בס"י זה ס"ק ט"ז. ובע"כ צ"ל דמה דחשרי' לה לבטלה הוא משום שנקבע לה וסח. ע"כ שפיר הביאו רלוי מהך דאלהא שום דלחי' לרבי ח"נו נקבע פחות מנ"ס פשיטא וס"ה כלן גם רבי מודה דאין נקבע בפחות מנ"ס פשיטא. הנה מבואר דע"כ צ"ל דס"ל לחוס' דוסח דמ"ה הוא נקבע בנ"פ פשיטא וכן חשרי' לה לבטלה ולא דמי לוסח הקפילות דלא נקבע כלל וענין עוד במ"ס בזה בש"ק ס"ק ל"ה. ולפי' לדעה חוס' דוסח דמ"ה הוי וסח גמור כמו וסח דאלהא שום ח"כ אם נאמר דוסח דלורייא חסורה מה"ח לבטלה בראשה ג"פ. אך כ"ו בדלרגשה נאמרה. חולם הא ודאי דאין דאין המוזכר בש"ס ס"ז ח' ובשו"ע בס"י זה ע"כ חייבי בדלא חרגשה דמחמסקין

נשים זה שרואה דם בשעת חמשים החסרון הוא מלך הבטל ואין כל אצבעות בוחות וא"ש. אך לבלואר אחת יש לעיין בזה דכמו דלמתי רוב נשים אין רוחות דם בש"ח כמו ק נחמר רוב אנשים אין מולי'א דם בש"ח ואם נחמר דהדס הוא מהלדדים ע"כ לרד' חנה להוליד את הבטן מחוקק שא"י אנשים שנחמר שהחסרון הוא מלדו ש"ל אבר עב או בועל ככה משהו מלי חיות לאוקמי' אשה מחוקקה ולהוליד הבטל מחוקקו ניזיל לאידך גיסא וטקמי' הבטל בחוקקו שאין בו שני משארי אנשים והחסרון הוא מלדו שכן טבעה סיפחה מקורה ע"י חמשים. אמנם נראה דזכרובאחמה הטעם מה דלמתי' לה לבטל'א אחר שדלחה ג"פ ומהרין' אותה לבטל' ו' דקודם שהחוקק לרואה ג"פ למתי' שאין שום חסרון בעיניהם היא בחוקק שארי נשים והוא בחוקק שארי אנשים רק שאירע מקרה בבטל בכה וע"כ יאל דם מלדדים או שאירע לה מקרה שדלחה דם בש"ח ולא השגיגו נדם שדלחה הדס. אולם אחר שדלחה כן ג"פ שוב לא הלי' בצקרה ולאמתי' שהחוקק וזו לרואה לעולם בש"ח דדבר שנהחוק בלהל' וימי לא הלי' במקרה כידוע. אך זאת א"י לו מי הוא הנורס לרואה או אם הדס הוא מהחוקק והחסרון הוא מלדו שכן טבעה סיפחה מקורה בש"ח אבר עב וע"כ מולי'א דם מהלדדים וע"כ אסורין להיות ביחד כיון שלכל'א יל רוב המגנדי לבגנודו הרוב של האשה מורה שהחסרון מלדו ומולי'א הבטל מחוקק שארי אנשים והרוב של הבטל מורה שהחסרון מלדו ומולי'א אותה מחוקק שארי נשים וע"כ חסר' לה לבטל זה דר'א דומה לב' שזילין דבב"א מטמא' לתדווייהו כמבואר בש"ס בכ"ד וע"י פסחים יו"ד א' משא"י אחר שנתגרשה ממנו ונשאלה לאחר אין חוקק הבטל הא' חוסרה אכ"ע מחמר דלדירה יל רוב המסייע לה שהחסרון הוא מלדו הבטל כ"ל וכמו דלמתי' בנה"ב בש"ס הבא על יבמתו בשהה יו"ד נשים ולא ילדה שמחויב לגרשה וע"כ מותרת להנשא להשני ומשום דלתי' חלי' החסרון בבטל הא' דמפלה חסרון שלו לא ילדה חתויו ע"כ בש"ס וע"י ספ"ק דתעובות לענין אלמנה עישה בפרש"י וחוס' ובש"ס שם ושם בד' ע"ו א' בחוס' דהי' רישא ובפני' שם וכן בקדושין ס"ז א' בפנין ינאי מלכה ע"כ בכל המקומות הנ"ל מבואר דאין חוקק ש"ל לזה מועלת לזה הנס שם בגושא' ח' מ"כ כן שכתב נפרדו זה מה וע"כ מותרת לבטל הב' והנ' משא"י כשהחוקק בג' אנשים שהיא רואה מ"ח שוב אין לתלות החסרון בבטלים דבכל דוכא' הוי חוקק בג' פעמים והחוקק היא שהחסרון הוא מלדו וע"כ אסורה לכל עד שחזקו בשופרת ככל' נכון ביטוב דברי הב"ח הנ"ל והמעיין בב"ח כן יראה מבואר מלבוטו שכוון לג"ש ע"כ:

ד וע"פ דברינו אלה לדעת הב"ח אמרתי ליישב מה דקשה לי

טובא עמ"ס הפוסקי' שם חידוק בשופרת חנה

הבטל הא' ומתא' על ראש המוך חתי' אסורה לכ"ע ע"כ בדבריהם

ולפי דעת הב"ח דגם בדם המקור יל' אין כל אצבעות שוות ככל' יקשה טובא מ"ס חסר' לה אכ"ע אפי' מלאה על ראש המוך

נימא אין כל אצבעות שוות והרי כל עיקר סברה הב"ח מה דלא

אמתי' בבדיקה שפופרת אין כל אצבעות שוות הוא משום דל"א

סברה זו רק להקל ולא להחמיר ככל' וא"כ שאלו רואים להחמיר

עלי' מפאה בדיקה זו הדק'ל דנימא אין כח"ש להקל עלי' ולי' משום

דבבדיקה זו נודע לנו שהדס מן המקור מה בכך והא' גם זאת

הבדיקה מה דלמתי' לה לבטל'א הוא משום חשש זה דמא

הדס מן המקור וע"כ מחיירין אותה לבטל הב' משום דלמתי' לו

יהי' כן שהדס מן המקור עב' אין ראי' שחללה ג"כ בבטל הב'

דאין כח"ש וא"כ במה הרע כמה שזרע לנו שהדס מן

המקור עכ"כ נחמר אין כח"ש והנה הבה"ח הניח נזה וכתב

למלך דבשאלח קודם שזרע לנו שם הדס מן המקור או מהלדדים

מותרת לבטל'א מפאה ס"ס שמהלדדים ומא' לא תראה עוד

דאין כח"ש אבל לאחר שזרע שואו מהמקור אין כל כך היתר

פשוט שאין כן רק ספק אחר דאין כח"ש ואפ"י שמהרה לו

בכך מ"מ יותר טוב שלא חזקו ויהי' היתר פשוט אלה הם

דברי הבה"ח ובמסקנתו העלה דמסתבר יותר לומר דלמתי' בבדיק'

אין להחיר כלל בשק"א והיא אסורה לכ"ע ע"כ. אמנם כן

בענינו' לא זכיתי להנין דבריו הקדושים מתרי' עמתי' חל מ"ס

ע"כ

ה עתה נחזור לענינינו מה בחקרנו למעלה חות' אם

אסור' כאן מה"ח מפאה ספד"א או אינו רק מדברנין

והנה לפי האמור' למעלה לדעת הב"ח הנ"ל ודלי' דהוי כחן סד"א

דא' לפי רוב זה דרוב דמים מן המקור לעולם תראה דם בשעת

חמשים דהחסרון הוא מלדו ככל' רק ד"ל רוב המסייע לה והוא

מה דרוב נשים אין רוחות בשעת חמשים וזה מורה שהחסרון

מלדו. אמנם עוד זה יל לבטל רוב המגנדי לזה והוא דרוב

אנשים אין מולי'אין דם בשחמשה ואוקי' רובא' להדי' רובא' ונחל' לו

רוב זה דרוב דמים מן המקור וזה מורה שהחסרון הוא מלדו

ואין לו לרוב זה רק מפאה דברי הר"מ דמן הלול ולחון הוי ספק

וא"כ עכ"פ הוי סד"א וזו א"ל בזה סמוך מיטות דאין מנישות

לפנ"ה דכבר כתבנו בפ"ק הקירה ח' אות' א' ובשאר' דוכתי' שם

דמה דלמתי' דמן הלול ולחון הוי ספק אינו רק מפאה דלמתי' שם

לד' היתר' ג"כ הוי משוטט דאין מנישות וזו הוי ספק הקיר'

ע"כ

ע"כ

ע"ס . חולס לדעת הרב"י וסו"י דגס חס נאמר שהוא דס מקור
עכ"ל חין הכרח שלעולם תהיה דס יגס בזה י"ל חין כח"ס כנ"ל
ח"ס הדר חו הוי ספק חס החסרון ונלד הבעל או מלד האלה
ובהשקפה לזה המיעוט דליין מרגישות הו"ל רובא להחירא וכנ"ל .
חמנא בלחמא זה טעמו וגם לדעת הרב"י הוי כאל סד"ל דמאחר
שהחוקה לרלוה ג"פ הרי בחזוקה זו וחסרה ללעולם בבעל זה רק
שחין ידוע לט ממי טולד מסרון זה חס מהבעל או מהאשה ויהיה
חין שיהי' עכ"ס החזקה לרלוה בשה"י וכיון דרוב דמי' מן המקור
ח"ס הרי חסרה לבעל זה מה"ס דמה נכך חס מה שהיה רואה הוא
משלח חסרון הבעל עכ"ס הרי הוא דס מקור ושמה מה"ס ולבעל
אחר בלחמא מחירין חסרה להשגא ושהחזקה לרלוה בנ"י חגשים הרי
החזקה זו לרלוה לעולם בשה"י ואסורה לל מה"ס רק דמ"ג חין
כאל רק סד"ל משלח דברי הר"ם הנ"ל דמן הלול ולחון הוי ספק כנ"ל
עכ"ס הוי סד"ל אך כ"ז חס נאמר וסכוח דלח' חלל חס נאמר וסכוח'
דרכנו או לדעת הש"ך דוסס דמ"ס דומה לוסס הקפילות כנ"ל נהי
דטמאה נדה ברה"י זו משלח חס' כנ"ל חמנא מה דאסרי' לה
לבעל אחר שראה ג"פ או לבעל אחר שהחזקה בנ"י חגשים חס'
רק מדרכנו מטעם וסכוח כנ"ל ואל' לפי מ"ס דמן הלול ולחון הוי ס'
כנ"ל ח"ס חס נאמר דוסהו דרכנו הוי סד"ל להקל ולמה חסרי' לה
חכ"ע ואל' דעיקר הספק הוא בדלורייחא חס הוא דס מקור וזו
דס עני' רק דע"י גלגול נעשה דרכנו ובכ"כ ל"ל ספק דרכנו להקל
כמבואר בדיני ס"ס וכל' הר"ם ח"ס ס' מ"ס ע"ס ופי' מ"ס בפי'
חקירה ב' חס וי"ן דגס מן הלול ולחון לא הוי ספק שקול רק חין
שורפין עליו חס החזקה ע"ס ח"ס ח"ס בפי' טעם כמבואר ובח"ס
למעלה דמ"ס הר"ם דמן הלול ולחון הוי ספק היינו כש"כרף לזה
גם המיעוט דליין מרגישות או נעשה ספק השקול בזה נחייב
ב"כ קוש' חוס' י"ז ב' ד"ה מן הלול שהשקול חס' דמאחר חב"י
בב"ב חף חן נמי חנינא כו' ומה רחיה וזה לאב"י ח' חולין
בחר חששא שניהם בספק ופי' מן הלול ולפנים וחי חול' בחר
חוקה מן הלול ולחון טעור ומן הלול ולפנים טמא משלח דל"ס
לאיזדקרא כו' ע"ס ומה שח' לחלק בין גג פרחוד לקרקע
פרחוד ע"ס לא חס' שפיר לדעת הר"ם דלח' מהלך בזה חמנא
לח"ס חס' שפיר דהנה מ"ס חב"י דלי בחר חששא חולין חיד'
וחיד' ספק הוא וקשה ע"ז מן הלול ולחון חמא' טמא' בספק
דכיון דהוי ספק השקול או מקור או מעלי ח"ס נלך לזה
המיעוט דליין מרגישות והוי רובא להחירא ובשלחמא מן הלול
ולפנים דסחמא דמלחא הוא מן המקור ואל' לבוא שס מן העלי'
כ"ל חס מדקרא ח"ס שפיר י"ל דלח' הוי ספק השקול כ"ל כאשר
נלך לזה גם המיעוט דליין מרגישות וע"כ שפיר חמרי' דהוי ספק
השקול . חולס מן הלול ולחון חס נאמר דרוב וקרב כהדדי יניחו
ח"ס חס' הרי עני' מקרבא וקורבא דמוכה דלח' לבוא שס מן
המקור חל"ס שיהיה ואל' הוי ספק השקול חס' וזלח המיעוט
דליין מרגישות ובהשקפה לזה המיעוט דליין מרגישות הו"ל רובא
להחירא ומ"ט חמרי' דספיקו טמא ח"ל דרוב עדיף חס' מקורבא
דמוכה וע"כ גם מן הלול ולחון לא הוי ספק השקול כ"ל בהשקפה
לזה המיעוט דליין מרגישות או נעשה ספק השקול וע"כ חמרי'
דספיקו טמא ואל' חב"י בב"ב והוא נכון וברור לדעתי
ועיין היטב בזה :

עור יס לחקור דין זה דרואה מ"ס מ"ס לא נחיר משלח
ס"ס לפי מ"ס בר"פ האשה בלוי' וזהו שהטילו בספל
אחר דמארי' דהוי ספק שמה מן האיש ע"ס ואל' כמו כן נניח
כאל ספק מן האיש ספק מן האשה וחל"ל מן האשה שמה מן
האדריס ובפרט לפי מ"ס בפי' בנ"י ל"ב ב' דלוי' ק"ל חולס
ע"ס וכל' בחוספסחא דוביס הובאה בב"י סס"י ק"ל בבד"ה
ע"ס ח"ס הרי חילא לחיסהשקין שמה מן האיש והוי שפיר ס"ס
והי"ל להחירה לבעלה כמ"ס ב"ל מכה דמוהרת משלח ס"ס
כמבואר בס"ה ע"ס וכבר עמד ע"ז בס"ס סס"י ק"ל והביא
דברי הר"ם בזה"ע ס' כ"ה סק"ב כשהשק חס מותר לאיש
להוליא זרע בכדי לבצר חס הדס נמנו ע"ס וכחש ע"ס דלפי
החמור למעלה חס' ליכא לבחורי יס להחיר מכה ס"ס כנ"ל
והיה ב"ע ע"ס והט"ב במה"ס חיו"ר ס' פ"ז כחז דליין זה
נכנס בגדר הספק דמא מן האיש דחוקה דמיס מן האשה
כדס"ל לר"ם בר"פ האשה והגס דר"מ ור"י פליגי ע"ל דר"ס
שס ס"ה שחירע בשעה העלה מ"ל דליין דרך דס נדה לר"ע
מ"ר וע"כ גם דס נדה לא שכיח ואל' חס' הוי ספק שמה מן
האיש משלח' כאל דס מקור שכיח יותר וחוקה דמיס מן האשה
ע"כ לא הוי ספק כלל ע"ס דבכ"י ולידי דבכ"י ו"ל לא מיחזור
דבמו"ט במאי עסק' ח' בדארגא ח"ס פשיטא דקוש' מעיקרא
ליחא דכיון דלגשה ודלי מדידה קלה . והגס דבש"ס ר"פ
הרואה כהס חמרי' דלח' דלגשה י"ל חמור הרגש שמה חס
ע"ס זהו לעיין נמצא לחא"ל דלח' נחייב' לזה בקרבן מוס
דחיי"ש שמה טעמה בהרגשה שמה וחב"ל חולין לעורה וגם שס
חירי שהרגשה חס' ב"כ בעת מילואה הדס וכמ"ס בפי' דין
נמצא בש"ס (חקירה ד' חס' וט' ע"ס) חלל וזל' ודלי דדבר
רחוק הוא שנאמר דטעמה בהרגשה ואל' פשיטא דליין לט לספק
כל

ו הויצא לנו מכל החמור למעלה בלחמא שראה בש"ס חס
הרגשה בדם (כדן הרגשה שפארי' בפי' חקירה
שמה ע"ס) ה"ה טמאה נדה חמרי' חקרבן חף לא נאסרה
לבעלה בפי' לא מייבצי' לפי מ"ס ה"ז בס' זה ס"ק ט"ז
דבוסם שחין קבוע לא חסרי' לה על בעלה ח"ס ח"ס כאל לא
נאסרה על בעלה בפי' חלל חס' לדעת הש"ך דוסס דמ"ס
דמי לוסס הקפילות דלח' נקבע חס' בנ"ס חמנא עכ"ל הרי
בוסם הקפילות ב"כ ל"מ ל' כ"ל ברה"ס חס' וכמ"ס הש"ך סק"ס
ס"ק מ"ח וחס רחאה ג"פ בש"ס בהרגשה נאסרה לכ"ע לא מייבצי'
לדעת הב"ס בדוס המקור חין חילוק בין האלבעות וכיון שהחזקה
לרלוה בבעל ח' כמו כן תראה לעולם ח"ס כאל אחר שהרגשה
שהוא מן המקור חין חילוק בין האלבעות ואסורה לכל חמנא
חס' לדעת הב"ס וגם בדם המקור יס לחלק בין האלבעות עכ"ל הרי

ו הויצא לנו מכל החמור למעלה בלחמא שראה בש"ס חס
הרגשה בדם (כדן הרגשה שפארי' בפי' חקירה
שמה ע"ס) ה"ה טמאה נדה חמרי' חקרבן חף לא נאסרה
לבעלה בפי' לא מייבצי' לפי מ"ס ה"ז בס' זה ס"ק ט"ז
דבוסם שחין קבוע לא חסרי' לה על בעלה ח"ס ח"ס כאל לא
נאסרה על בעלה בפי' חלל חס' לדעת הש"ך דוסס דמ"ס
דמי לוסס הקפילות דלח' נקבע חס' בנ"ס חמנא עכ"ל הרי
בוסם הקפילות ב"כ ל"מ ל' כ"ל ברה"ס חס' וכמ"ס הש"ך סק"ס
ס"ק מ"ח וחס רחאה ג"פ בש"ס בהרגשה נאסרה לכ"ע לא מייבצי'
לדעת הב"ס בדוס המקור חין חילוק בין האלבעות וכיון שהחזקה
לרלוה בבעל ח' כמו כן תראה לעולם ח"ס כאל אחר שהרגשה
שהוא מן המקור חין חילוק בין האלבעות ואסורה לכל חמנא
חס' לדעת הב"ס וגם בדם המקור יס לחלק בין האלבעות עכ"ל הרי

הרבי'ס בעה שפחה ח"צ צויבט דס צבסרה ולייז מוילא הדבר
מוכרז לומר געמאלט שיעור וסח קורט מילית הדס ולייז מ"ס
השיעור וסח וסח התקור מעה געפחט עד שיוסחם הרי מוכרז
לומר געמאלט שיעור וסח קורט מילית הדס ולייז ח"ס מ"ס דהלי'
הדס הנאל' בדידה רבין דליין חטו במקלליין חוזה יוזה כמו
סנחבאל למעלה ע"כ הולין הקלקלה במקלליין וכמ"ס החו"י כ"ל
וחו ליק מה הקאזיס' עליו למעלה ולייז י וינעס חו ליק"מ י"ב
מ"ס למעלה צדיקס' שפסדס דלמה אל ינעס סנח חרש מיד
הכנסה השפורה לחוק גופה ולייז לנדי' ונכל' ולייז האנז
ליק"צ רבין שליין התקור נסחט עד אחר שיעור וסח מענפחט ונכל'
ח"צ חס נפחט התקור במחילת הכנסה השפורה לגופה הי"ל
להדס להתלצ' בעל רש"י המוק דהא ודלי דמתחילת הכנסה
השפורה עד שפנצ'ע למקס' שפחט דס חטו וסח שיעור וסח
וח"ס קה"י ל"ל לומר רש"י הקאזיס' הנ"ל :

מזה רהנס שנמלא הדם על גלדי השפופרת חין מזה
 רחיה שהדם היה מהלך דכבר הורגו חול' במחנה' ד' י"ז דרס
 הנמלא בפרחורז עמא שחוקו מן המקור ולפ"ו לא מבש' ולא
 אחי' לן בדקה זו לטהרה מירי ספירה ו' נקיש דמה בכך שנמלא
 בלדדים עכ"ל חוקו מן המקור חף גס יס' לדון על עיקר הענין
 דלמחר דכבר הוציקה אשה זו ללחוט חין מקור מוליחין אוחה
 מחזקה ע"י בדקיה זו והרי כבר י"ז דנחמלה בעבילה היא רוחה
 דס וגם עתה רחמה דס מיד בהחמלה הכנסת השפופרת לחוך
 גופה וילא הדם מן המקור לגדרי וע"י נמלא על גלדי השפופרת
 ולא על ראש החוך ובפרט שהמחול הוא דק מן השפופרת ואיז
 ממלא על החלל של הפרחורז חין הכי כבר אפשר טיאלה הדם
 בלדרי המבחוץ ואיך לא מחיין אוחה מספ' היה קי"ל דרוב דמים
 ממקור ואין כלן שום מזה ובאכ' כול' והרי י"ז במשמש במוך
 אמרו ברים מליחין טאשר לרס שיזוב ולא יגע במוך וע"י מור'
 ס' קל"א ס"ק ה' (ובספר נדפס מהדס וקברס שמו טור האבן
 ס' ג' חלק על גל החז"ל כלן לקצת ע"י) וכל' כלן טאשר
 לרס דלדרי ולא יגע במבחוץ כלל - ולכאורה היא חציאה רבחה -
 ובהה"פ ח"ל' שיזוב קופ' זו ע"פ חס' דב' ס' ב' במחנה' דר' נים
 כו' בדקה אחת מהן כו' ואמרי' בש"ס דס חר"י ח"י והוא שבדקה
 עצמה חוך שיזור וסח סבר לה כבר פדח כל שבעלה במשלה
 טהורו' עמאות ופירש' שס דלג"פ שזה הדם ביירדו מהמקור
 לחוך שיזור וסח בוודאי ע"י והר"ה שס הקשה ע"י דחין הדמיון
 שור דבשלמא בטהרות ספיר אמרי' דכיון דשזור וסח שזה הדם
 לירד עד לחוך אס עסקב בטהרות ובחוך שיזור וסח בדקה ומלאה
 עמאה ודלי' היחה עמאה בצח עסקב בטהרות משא"ל כלן וכי
 משוס שבדקה ח"ע ומלאה עמאה חוך שיזור וסח של מליחה הדם
 נאמר שהדס הנמלא הוא מנופה ובמא ילא הדם מזמן כביר מאשה
 אחרת ע"ס - חולס כל הפוסקים מספ' כר' ח"ר כמבואר בטווא"ש
 ס' ק"ן ספיר ע"י כב' - ובחור' סס ס"ק י"ז ללה לחך קופ'
 הה"ה ש"ל דלבי' היה בוודאי עמאה מליחה הדם ח"כ חין אלו
 מקלקלין אוחה יוחר וע"י חולין הקלקלה במקולקל ע"י דבירי -
 ולכאורה הוא תמוה ודולי' אט מקלקלין אוחה יוחר דכיון דלג"פ
 שזה הדם ביירדו שיזור וסח ח"כ אס נחלי' הדס הנמלא בלדרי'
 ע"כ ל"ל שנקבר הדס מקוס השיזור וסח קודם מליחה הדם
 ואי' אט שמתחיל אוחה שיזור וסח קודם מליחה הדם הכי אט
 מקלקלין אוחה יוחר ע"י חלי' זו - ולכאורה הי' ל"ל לומר ביזוב
 קופ' הה"ה שבעתה דקיי"ל לחול' שאין דרך המקור שיפחה
 בשביל טיפה אחת ויחזור ויוסחס מיד וכלל הפרחורז הוא שזה
 שיזור וסח מעת שנפחה עד שיוסחס ע"י (אפשר שצ"ל קראו לו שיזור
 וסח ודל') וס"ס ס' קפ"ג שכתב דחין דרך אשה לרחות פתוח
 מנגרים וככ' בס' ק"י ע"י (ואי"ה כעניני' לס' ב'ואל' לנו דבר
 זה בלורך כס"ד) - עוד זמח ידוע מ"ה הפוסקי' דאשה מרגשת
 בצח שהדס יורד ממקור שדבר לה זו ממקורה (ובכר הארנכו
 בזה כפ"י חקירה וכו' כס"ד) ח"י אס מלאה דר' ע"י בדקיה י"ז
 שפעה בהרגשת עד חולס אס מלאה ע"י קטח מבחוך בזה ליכא
 ליימר שפעה בהרגשת עד ביר' ס' קפ"ג וחור' רס' ק"ן -
 והנה מ"ה ר' ח"י והוא שבדקה כו' פי' קטח מבחוך כמ"ה חוס'
 שס וכ"כ ש"פ ע"י ד"י סס - ומעשה נאמר דהשס דחלי' הכחס
 הנמלא בזהס זו שבדקה ח"ע חוך שיזור וסח ומלאה עמאה הוא
 משוס דכיון דבעת שקנשה ח"ע לא הרגישה ביצבס דר' כבירה
 ח"כ מסתמא כבר נפסח דס המקור מלירי - ולפ"י הדבר מוכיח
 לומר שבעת מליחה הדם כבר עתה עליה שיזור וסח מעת
 שהחיל הדס לירד ממקורה דאס נאמר שהיה אחר חוך שיזור וסח
 ח"כ בשעה מליחה הדס היה ערין הדס זו ממקורה לפי מ"ה
 למתלה דשיזור וסח שזה המקור מעת שנפחה עד שנסתח ולפ"י
 כיון שקנשה ח"ע חוך שיזור וסח למליחה הדס היה לה להרגיש
 ביצבס דר' כבירה מייפ' אחרונה שדרה ממקור בצח מליחה
 הדס ככל' ולג"פ שזה הדם ביירדו מן המקור שיזור וסח עד
 טיאל לחוך ומדלח הרגישה בצח קטח ביצבס דס מכלל שבכר
 עבר עליה שיזור וסח מעת שנסתח מקורה וכיון שקנשה ח"ע
 חוך שיזור וסח נחמלה הדס שכל דבעת מליחה הדס כבר נסתח
 מקורה ובעת שקנשה ח"ע ח"כ שיזור וסח מעת שנסתח מקורה וכו' לא

5042

שלמה להגאון מו"ה ש"ו מווארשא ורואי שם בסי' כ"א שמעו ג"כ
ע"ז וכחז שכן הקשה בחשו' וזכרון יוסף והמחבר הג"ל כחז
לחרץ ג"כ כמ"ש למעלה ע"ש) הנה עד כה בחזרו דשיטת הרב
הב"ח הג"ל היא נכונה ובזריזה ואין בה שום קושיא ודלא כמ"ש
האחרונים עליו דדברי שגגה הן וכבר נחבאר בדבריו אשר כל
דבריו נכונים ובזריזות נחמור :

ז עתה הבא נבוא לבאר אן דעת שצ"ה הפוסק' עטין אם
לדעת הרב"י הג"ל או לדעת הב"ח הג"ל והנה דעת
הסג"ג והסמ"ח הוא כדעת הב"י דגם בדם מקור י"ל אין כל
אצבעות שוות והבואו דבריהם בבי' ע"ש. אולם כבר ראה הב"ח
דבריהם וחלק עליהם ע"ש בבי' ומדברי הר"מ ספ"ד נראה
מבואר דל"ל כדעת הב"ח שצ"ה כחז שם שאל לא נמלא כלום על
המקור בידוע שהוא מדומה האדמים וטובה היא גו' ע"ש. -
ולכאורה הוא חמוה מאוד דכיון שלא נמלא כלום על המקור לא
בדלד' ולא בראשו א"כ מה"ח נחלי בדלד' יותר מבמקור ויהי
אפשר לומר דאם לא נמלא כלום על המקור בידוע שנהרפליה
ונמבואר בר"מ שם שהצריכה לעסוק בפרשיות קודם שחבוק ע"ש
אבל לומר שהכורר לו מזה. שהדם הוא מהאדמים הוא דבר
חמוה מאוד ויש ג"מ ברחא לדינא בזה. דאם נאמר בידוע
שנהרפליה אם א"כ שמה ורחשה הא חזין שלא נהרפליה
וזהו לאיסור' אמנם אם נאמר בידוע שהוא מהאד' גם אם חלה
א"כ היא מותרת לבעלה דם האדמים היא רואה. אולם לדעת
הב"ח א"ש דברי הר"מ הג"ל על נכון דא"כ לא נמלא כלום על
המקור הוכרר הדבר שמה שהוא רואה ב"ח הוא מן האדמים.
דאם הוא דם מקור אין חילוק בזה בין האצבעות והכל לראות גם
על המקור א"ז שהוא דם לדלד'. ובה שפיר י"ל אין כל אצבעות שוות
וע"כ לא נמלא כלום על המקור מפני שלא היה דוחק כל כך כמו
האצבע. וזהו שדקדק הר"מ וכחז בידוע שהוא שרואה הוא מדומה
האדמים וי"ל דאם הוא דם לדלד' חל' בדוקה האדמים וע"כ לא
רחשה בבדיקה שפוסת מפני שלא היה דוחק כל כך אבל אם הי'
דם מקור זה לא חל' בדוקה כלל וא"ל בזה אין כל אצבעות שוות
וי"ל להמלא גם על המקור. וזה ברור מאוד בסי' הר"מ. שוב
מאלף בחשו' הרב הגדול מוהר"ר חיים לעגור הובאה בחשו' ט"ז
סי' מ"ה שכתב ג"כ בדברי הר"מ כ"ל. והט"ז שם בסי' מ"ו כחז
לפני דברי הר"מ הג"ל ע"ש הוא שובדא דאחא לקמיה דשמואל
בפ' טיטקא שם. וחורף דבריו דאם הדם הוא דם מקור א"ל שום
רשואה עד שחפ"ל מררה דם וחול' אינו מוטיל לה כוס רשואה
בעולם וע"כ שגבדקא בשפוסת ולא נמלא כלום על המקור אמר'
דמסתמא היה מחמילה לאם דם דלד' ונהרפליה א"כ וע"כ
לא נמלא עתה כלום אבל אם היה דם מקור בודל' שלא היה מוטיל
לה שום רשואה כ"ז שלא הפילה מררה דם והי"ל להמלא גם
על המקור. ועפ"י הפלה דאשה שגבדקא בשפוסת ומאלף על ראש
המקור שז אינו מוטיל לה בדיקה שפוסת דכיון שנחבזר לו
שהוא דם מקור גם א"כ לא חל' על ראש המקור ל"א שנהרפליה
דאם הדבר כן יקשה טובא על הר"ף והר"ח למה לא הביאו דבר
שובדא דשמואל דליכא למשמע מינ' כמה הלכה גברווחא כמ"ש בטי"ז
שם. גם הר"מ הי"ל להביא דין זה דאם כבר נבדקא בשפוסת
ונמלא על ראשו שוב א"ל בבדיקה דהא לפי' הטי"ז איירי שובדא
דשמואל דבטי"ז ע"ש בטי"ז. ואיך השמים הר"מ דין המבואר להדי'
בטי"ז לפי' הטי"ז הג"ל. גם מדברי הרמב"ן והר"ן בזה' למה
מחל' להדי' דם' דאם שכתב נבדקא בשפוסת ונמלא על ראשו
פכ"ז י"ל חקקה בבדיקה ואם א"כ לא חל' על ראשו הוזהר
לבעלה וע"כ נחקקו בטי"ז שמואל דא"ל חקקה והרי י"ל חקקה
בבדיקה שפוסת. ונחקקו ליישב קושיא זו במה דרכים שונים ולא
רצו להרץ כמ"ש הטי"ז דאיירי שכתב נבדקא ונמלא על ראשו
דשוב א"ל חקקה כ"ל. וכבר מבואר בטי"ז שם דהרמב"ן והר"ן לא
ס"ל הכי רק שהוא ז"ל חקק עליה'
ע"ש וכבר ידוע שכתב על
רשונים אלו והלואי שנעמוד על
דבריהם ולא לחלוק עליהם ולהס'
שומעים בלי ספק'.

ח ג כל שיקר דברי הטי"ז
הג"ל הוא כדל' ליישב

דברי הר"מ ע"ש בדבריו והנה גם לדבריו אין שום פ' לדברי
הר"מ שצ"ה כחז שם מי שרואה דם בבי' ח' אסורה להנשא
עד שהצריח מחול' זו ואח"כ כחז כ"ז בודקה עתמה לידע אם
נרפלה או לא נרפלה מביאה שפוסת כי אם נמלא הדם על ראש
המקור בידוע שהדם שהיה רואה ב"ח מן המקור ואם לא נמלא
על המקור כלום בידוע שהדם שרואה מדומה האדמים וטובה היא
כו' ע"ש. הנה מהחלטה דבריו שכתב עד שהצריח מחול' זו גם
כחז כ"ז כי שגדע אם נרפלה כו' מבואר כוונתו שאל' לבדוק
בשפוסת עד שהפסוק מקודם בפרשיות ואם יאמר לה הרופא
שכתב נרפלה מחול' זו א"ל לעמוד ע"ד הרופא עד שחבוק
בשפוסת ובסוף דבריו סיים ואם לא נמלא כו' בידוע כו'
מדומה האדמים וא"כ רשואה ליה חבוק א"ש מיד בשפוסת
ולפי דבריו בהחלטה הי"ל לסיים בידוע שנהרפלה. גם לפי מ"ש
הג"כ א"כ הוא מן המקור א"ל שום רשואה עד שחפ"ל מררה דם
וא"כ אין כחז הר"מ כ"ז בודקה כו' לידע אם נרפלה כו' הרי'
דבר זה גלוי לפנינו אם הפילה מררה דם נרפלה אלא כמ"ש
בטי"ז שכתב דרבי ואם לא הפילה מררה דם ודל' לא נרפלה
שצ"ה א"ל רשואה ליה הפלה מררה דם כ"ל. והט"ז כחז
דמה שסיים הר"מ בידוע שהדם מדומה האדמים א"כ דה"ל
לסיים בידוע שנהרפליה כמו שהחליט רק מלחא אנז אורחי'
קמ"ל דרשואה לא מהני לה רק אם הוא דם לדלד' אבל אם
הוא דם מקור א"ל רשואה וזה הפלה מררה דם ע"ש דבריו. וכל
מפני' הישר יראה שדברים הללו אין רק ע"ד פלסול הגבול
בלימוד ההיכנה ואינו עולה ע"ד האמת כלל ואין דרכו של
הר"מ ז"ל לדבר ברמיוז דברים ודמו ל' כמאל' דמחוי ל' במחוג
ומי סי' ל' להר"מ לבאר דבריו אלו בזה היטב דאם הוא דם
המקור א"ל רשואה כ"א הפלה מררה דם אחר שצ"ה מבואר
להדי' בטי"ז דעת הטי"ז. ועוד י"ל להקשות הריבה לפי דרך זה
א"כ מפלה שפיקר הדבר אינו מחזור כלל כאשר יאמר כל מעין
הישר הו"ל ע"כ אין ראוי להאריך בזה. ובספר חמדה שלמה להגאון
מוהר"ש"ל מווארשא סי' כ"א כחז לבאר דברי הר"מ הג"ל דס"ל
דאין מקום לבדיקה שפוסת כ"א אחר שהפסוק בפרשיות מקודם
דמסתמא חל' שהוא מן המקור א"כ אחר שפסקה בפרשיות והרופא
א"ל שנהרפלה לריכה לבדוק א"ש בשפוסת דמחוי דליכא לברורי לא
סמכ' על הרופאים כמ"ש בטי"ז שם ר"מ המפלה לענין קליפות ושערות
ומה שסיים הר"מ ואם לא נמלא כו' בידוע שהדם שרואה מדומה
האדמים כוונתו שחזר שגבדקא בשפוסת ולא נמלא דם
פיליו אם חשמה אחר כך והמלא דם אחריו שהוא דם
לדלד' והרופא לא נתן לה פרשיות רק לעצור דם המקור. אמנם
מה שהיה רחשה מדומה האדמים אין זה הולכות הרפואות. וזהו
שכתב הר"מ בידוע שהדם שרואה כו' לשון הוזהר ולא כחז הדם
שרואה מבואר שגם עתה היה רואה מ"ח רק שאלו חולין שהוא
דם לדלד' ע"ש דבריו. והנה מ"ש הפסוק בפרשיות קודם שגבדקו
בשפוסת כ"ה ג"כ בחשו' רדב"ז ח"א סי' ח"י. שהפסוק בפרשיות
מקודם ע"ש. והגדלה שגון ג"כ לדברי הר"מ הג"ל אמנם לא כתבו
מחין הו"ל הר"מ זה והרי בבירור לא הוזכר דבר זה כלל רק
אמר לא חשמה עד שגבדקו כו'. אולם לדעת הו"ל הר"מ זה
מהני שובדא דמייח' בטי"ז שם בזה"ל דאח' לקמ' דרבי' וקמ'
דמר שמואל כו' ע"ש וכבר נחקקו בזה הרמב"ן והר"ן בטי"ז שם
דא"כ בדיקה שפוסת למה לא חל' הפילה מררה דם הרי אחר
רבי' נהרפליה א"כ א"ל בדיקה ואם לא הפילה מררה דם הרי
אחר שמואל א"ל חקקה ולא מהני לה בדיקה וע"כ במה שגבדקו
לייבב זה. אמנם הר"מ ז"ל מפרש דלא מהני לה בדיקה שפוסת
עד שהפסוק בפרשיות מקודם כ"ל. והיינו דאם שובדא דרבי'
שהצריחה ונפל ממנה מררה דם ומ"ש רבי' נהרפליה א"כ לא
להיכר מיד רק אחר דעתה מהני לה בדיקה שפוסת וכתב
דמר שמואל דלא נפל מינה ולא מיד' אחר דא"ל חקקה דלית
מוטיל לה בדיקה שפוסת עד שהפסוק בפרשיות מקודם ויאמר
לה הרופא שנהרפליה ואם מהני לה בדיקה כ"ל וכבר ה' חשך
לומר דבדק שובדא דרבי' שראו שגל' ממנה מררה דם מותרת
בלא בדיקה שצ"ה ראו רשואה לעין כל. ומה שהצריחו בבירור
בדיקה איירי שפסקה בפרשיות ולא ראו רשואה שום השאטות רק
שהרופא א"ל שנהרפליה בזה לא סמכ' ע"ד הרופא לבד וצטי'
בדיקה שפוסת א"כ הר"מ ודל' דלא ס"ל הכי דא"כ הו"ל להר"מ
לכתוב

לכתוב דין זה דאם הייתה חרבה דם טוב ח"ל בדיקה שפופרת ומדלת כהב הר"מ דין זה מכלל דס"ל דבהך עובדא דרבי לא התירה בלא בדיקה ומ"מ רבי נהרשלים וזה היינו לומר דעשה מהני לה בדיקה שפופרת כנ"ל . אולם לטען הר"מ ו"ל במה שהחמיל כ"ל בדיקה עממה לידע אם נרפאה כו' וסיים בידוע שהדס שרואה מדותק האדדים כו' הא דר"ל עובד ליישב לשונו בזה וכבר עמד ע"ז הנצי"ח בכ"מ שם והניח בל"ע ומ"מ בעל חמדה שלמה הנ"ל דטונונו לומר דאם אח"כ היה רואה בנ"ח אחרי' שהוא מדותק האדדים ודקוק ממ"מ הר"מ שהדס שרואה לטען הוזה ולא כהב שרואה כו' הנה דקדוק זה הוא דקדוק תלוש מאוד שהרי ברש"א בנמאל דם על ראשו כהב ג"כ בידוע שהדס שרואה כו' הוא מן הנקיר וס"ל ודאי כוונתו על הדס שרואה מכבר שהיה מנעמה יא אחרת להבא לל חרש' וגם לפי דקדוקו לא נהקירה דעתו בפי' שאין זה דרכו של הר"מ לזכר בעמקין שפה וכבר ידוע שה' ספיר דוקא ולפי מה שהחמיל לומר שהבדיקה היא אם נהרפאה אם לא הו"ל לסיים ג"כ מענין מה שהחמיל שאם נמצא דם על ראשו בידוע שלא נהרפאה וזה לא נמצא כלום בידוע שנהרפאה ואם אח"כ הלאה עוד זהו דין אחר והו"ל להר"מ להבין בפני עצמו ולא לערערו עם ענין הבדיקה קצרו של דבר לא נהקירה דעתו בכל הפי' שנאמר בדברי הר"מ הנ"ל . ועי' בנ"ח מה שנגל"ד בביאור דברי הר"מ להלן הוא ע"ז בס"ד ע"מ . גם מ"מ לנעלה דעובדא דרבי לא התירה ברפואה זו לבד רק האריזה בדיקה שפופרת מדברי הב"י ד"ה כהב הרמב"ן היו מופקידין רואה כו' מוצאין להי"ש ע"מ . גם מ"מ בעל חמ"ס הנ"ל לדעת הר"מ דלריבה שהעוסק ברפואה מקודם כנ"ל ראינו כי אין הכרח בדברי הר"מ דס"ל הכי ועי' מ"מ בזה בס"י זה ס"מ ע"מ . עוד כהב הנ"ל לדחות דברי מוהר"ר הנ"ל שהס ע"פ שיטת הב"ח וכנ"ל הוא ו' מהה דפרי' בש"ס שפופרת ופיסוריו מפני לה כו' והוכיח מזה דע"מ כי חילוק בבדיקה זו בין נמצא על גדי השפופרת ובין לא נמצא דם כלל ע"מ דבריו באחר' . וכל מעיין בלדק יראה שכל דבריו בזה חזק ע"ד האמת כ"ל דרך פלפול בעממח . ובה"ד מוצא בזה"ל להרשב"א קס"ו ב' ובמדרכי פ"ב דשבווע דמה שהריבה בש"ס שיהי' פיה רצף לאוכה חזק רק לעלה טובה שלא תפסידנה פי' השפופרת ע"מ ודלא כמ"ס בנ"ח שם שהוא מן הדין בכדי שלא נעשו להקל יותר ע"מ . אולם קושי' הש"ס הנ"ל ח"ש כפשוטו דכבר כהב הב"י בשם הפוסקים דמה שהריבו שפופרת הוא לעלה טובה שאם שבדוק בחזק לבד והתכלך המוך דם שבדדי' ע"מ וע"ז פרכי' דפיסוריו מפני לה וז"ל ארריבה יותר טוב לה שבדוק בחזק לבד שאז יהי' לה הירה עכ"ל בחל לא התהלך דם כלל משל"כ בשפופרת כבודאי יהי' דם ועי' שהיה של אבר ופיה רצף לאוכה דאיתו מסרע וע"כ טוב יותר שבדוק בשפופרת בכדי שלא יתכלך המוך כנ"ל וז"ל אבל לשגם שפיר י"ל כדברי הרב מוהר"ר הנ"ל דאין שום חילוק בין נמצא הדם על גדי השפופרת או לא נמצא כלום דגם מזה מוכח סק"ו שנהקשה ב"כ בדין זה כהבנו הפוסקים דגם אם לא נמצא דם כלל תלי' בדם גדיים ומותרת לבעלה דמיה"ס נהלי' בדם גדי' יותר מודם מקור וזהו דא"כ בעברה ובמשה שכהב הרב בסנה"ס ספ"י דעיקר מבדיקה שפופרת האם נאמר דאם עברה ובמשה ולא רחאה וזה"ל הנשם כ"ס והרחש דם נהלי' בדם הרצוף בדם גדיים זה ודאי לא נהסתר כלל והאריך בזה ע"מ . ואחר התחילה אין דבריו בחזקין כלל דעברה ובמשה ולא רחאה אין לנו לומר בזה רק שמהמחא נהרפאה וע"כ אם טוב אח"כ שוכה ורחאה חש' פ"ה הרי הוכרח הדבר שלא נהרפאה וכמ"ס בנ"ח ע"מ ועי' בנ"ח בזה לקמן הוא ע"ז ובש"כ נאמר דמה שכל רחאה זו בחלוה שפס דעברה ובמשה ה' מקרה בעממח . כעבדק בשפופרת ולא נמצא דם כלל י"ל לומר ב' אופנים או שנאמר שנהרפאה מהני' או שנאמר דמה שרואה מקודם בש"ס ה' מדותק האדדים וע"מ בשפופרת שאין בה דותק כל כך כמו השמם לא נמצא דם . אך כ"ל אם הוא דם האדדים אבל אם הוא דם מקור ודאי שיה' נמצא גם על ראש המוך כד"ס מקור אין חילוק בין האלכסון ולשום אין בו דותק כלל כ"ל ויגיע בעממח וכמו

שהוא רואה בנציח השמם כמו כן הלאה בכל דבר שיגע במקור וכמ"ס הב"ח כנ"ל . ולפי"ז אם אחר הבדיקה שמה ורחאה אם נאמר כלוקן הא' הנ"ל בע"כ נשערך לומר דמה שלא רחאה בשפופרת ה' מקרה בעממח שהרי חזק רחוק עמה שלא נהרפאה מחלי' ולמה נאמר כן מאלף שיל' אף אחר בזה ואלא להלום הדבר במקרה והוא שנאמר כלוקן הב' הנ"ל שהוכרח הדבר שמה שהיא רואה בש"ס הוא מדותק האדדים וע"כ לא רחאה בשפופרת שאין בה דותק כל כך כמו השמם וכמ"ס בש"ס מוהר"ר הנ"ל וכבר הרגיש בס"ט שם ולדעת הב"ח י"ל כן רק נהקשה ע"ז דא"כ איך כהב הרב דמשה ולא רחאה חזק בשפופרת שפופרת ולפי האמור ברע ונרע כו' ע"מ . וכ"ל איך בדרך כלל דודאי לענין עקירת הוסה עדיף עברה ושמה מבדיקה שפופרת דעברה ושמה עקרה הוסה שהחזקה בו בחלוה אלכס שהחזקה לרחוח על ידו ולדעת הס"ד בס"ק ל"ה והט"ב ס' מ"ד ומ"ו דוחס דמיה דמי לוסח הקפיעות ע"מ ח"כ ה"ה נעקר בש"א או נאמר שהוכרח הדבר שנהרפאה עמה מחלי' משל"כ כשעקרה הוסה ע"י השפופרת הרי לא עקרה חלוה באלכס שהחזקה בו לרחוח וספיר י"ס לחלק בזה וכמו שיבאר לנו להלן בס"ד אך כ"ל לענין עקירת הוסה חלוה אם אח"כ שמה ורחאה ודאי ברע עברה ובמשה מבדיקה שפופרת דעברה ושמה ולא רחאה אין לנו להלום רק שנאמר שעקרה וסנה דמיה' וז"ל עמה שחזרה ורחאה חזרה לקולקלה וכנבואר לקמן ס' קפ"ט שאם לא רחאה כ"ס בוסה שמוחזקה בו לרחוח ואח"כ חזרה זו חש' פ"ה חזר הוסה למקומו ע"מ . משל"כ כעבדק בשפופרת ולא רחאה בזה חש' אח"כ שמה ורחאה אין חזק לריכין לומר דמה שלא רחאה ע"י השפופרת ה' ע"י הקוקרה וההזדמן רק נאמר שפי' בדיקה זו הוכרח הדבר שהדס שהיא רואה בש"ס הוא מדותק האדדים וע"כ לא רחאה בשפופרת שפופרת חש' ראי' דותק או כמו דותק השמם כנ"ל . גם מ"מ הב"ח דא"כ מהרשב"ד כהב דל"ה בקיאים בין ראשו לגדיים וע"כ אין לבדוק בזמן הזה וזי' חיהא דחף בלא נמצא כלל דם מותרת הבדוק גם בזמן הזה דמחא לא ימלא דם כלל וזכור ודאי חזק בקיאי' ע"מ . ותמוהיני דלדידי' מי ניחא והרי גם הוא החליט לימר דאם לא נמצא כלל עכ"פ מותרת לשגם פ"ה כמ"ס הרב בעברה ושמה וז"ה מיימוני' וח"כ חזקי חקוקי על הראב"ד דחבדוק גם בזמנ"ל ואם לא ימלא דם כלל חזקי מותרת לשגם עכ"פ פ"ה ח"ז דל"ל שום ראייה מדברי הראב"ד הנ"ל דלפני דבאמח לא טון הראב"ד רק דאין להחזיר בזמנ"ל אם נמצא על האדדים גם י"ל דלפי' לא נמצא כלל ס"ל להראב"ד דל"ה בקיאים לבדוק אחר טיפס דם כחזקל וכמ"ס בטריטוס לענין נקב משהו . וזהו דהא הב"ח פי' בדברי הראב"ד חש' פי' אחר ומ"מ הס"ט שדבריו תמוהין לא אדע כוונתו בזה . דלפי הטמחא שוכב כרשב"א ורח"ל ור"ן שרשב"ד כהב בסמימות דעכ"פ ח"ל בקיאים בבדיקה זו ע"מ שפיר י"ל כפי' הב"ח שא"ל בקיאים להכניס עד מקום שהשמם דם ע"מ בב"ח . וכבר כהב הב"י בס"י קל"ו שהיה בדיקה קשה מאוד ועי' מ"מ לעיל הוא ו' . ואחר כל זאת לומר חזק דעתן של פרושים ניקו ונפרס והרי דברי הראב"ד הנ"ל נדחו חלל רוב גדולי הראשונים כמבואר למעיין בדבריהם . גם מ"מ הס"ט לפי מ"ס הר"ן והב"י לעיל ס' קפ"ו דבאשם שאין לה וזה חזק לייחש שמה הראה מ"ה ע"מ ח"כ זה ליכא לייחור באשם או דרוב נאם ח"כ בעצם השמים ולמה נאמר להקל באשם זו אם לא נמצא כלל דם על השפופרת והברייתא חזירי חש' באשם שאין לה וזה ע"מ דבריו . ואזי חזק דלפי"ז למה נהקשה על בדיקה זו ולמה לא נהקשה על מה שהריבו בבדיקה להבא לבעל ב' חש' בלא בדיקה ובהב הר"ן בס"ב דשבווע' שהוא מטעם שאין דרך נשים לרחוח בש"ס ע"מ . והרי באשם שאין לה וזה חזקיט שמה הראה מ"ה כמ"ס הר"ן כנ"ל . וח"כ אם רחאה ב' פשמים בבעל ח' הלא אחרת לכל עד שבדוק והדין הס"ט הנ"ל דאז בבדיקה חזירי בחזק לה וכן ועב"ז התירו לבעל ב' וז' בלא בדיקה והרי דברי הר"ן הנ"ל סותרין וז"ל ועי' בספר בית המדרש על חש' ס' קי"ז שגמור ע"ז ובהב דמיה' אין דרך לרחוח בש"ס חש' חזקן כהב נשים לכן וזה ע"מ . וזהו דאז שדבר כן הוא דאז קמן כהב נשים שאין לכן וזה ויחזקו ההם בעליהן בבדיק' וז"ל הר"ן בעממח דלפי

[illegible]

[illegible]

וזה נמצא דם על המזבז שפירש לדון דלין כחן חיסור תורה
כלל על הדם כיוון בלא חרטה ובפרט דגם זה לא כתיב שהיטעה
בהרבה ובמ"ס הס"ט כ"ד והבאנוהו בפ"ב מקורה ב' אוח
י"ב ע"ש ח"כ נלעקף הלי' מיעוטא דלין מרגיבות הדין רובא
להיחלוא ובמ"ס הס"ט סבאר זו בכ"ד והבאנוהו בפ"ב דין מלאה
בדיקתא עד בלא הרבה אור ב' ע"ש ורלוהי בבה"י הנאח
מוהר"א הנ"ל שהקשה על סברה הס"ט הנ"ל מהא דליבע"ל
בש"ס י"ב ח' מהו שהדוק לחייב בעלה אחר חשמים ומסק'
לחן הדוק ובפ"ב חיי"י בלא חרטה כנ"ל וא"כ הרי כחן ספק
שחל בשעת חשמים ובמח' אחר' נלעקף ליה מיעוטא דלין מרגיבות
הדין רובא להחילא וא"ך נחייבונו חשמים ודעה דברי הס"ט
בזה ע"ש והנה לפי מ"ס בפ"ב דהם חיי"י בדרגשה וכלל ח"כ
פשיטא דלק"מ חלום גם בלא"ה לק"מ קושי' זו דהס"ט לא
אחר דמלפנין מיעוט דלין מרגיבות לפלגא נקח היכל דהספק
הוא חס הדם ממנה לו ממקום אחר דהם יאמר שהדם הוא
ממקום אחר ודלי' אחר הריגה ואם כן כהמ' נלעקף ליה המיעוט
דלין מרגיבות ואם חס הוא ממקור אחר רובא כחן בדרגשה
דהמיעוט עם הפלגא הוי הכל מענין אחד מחל"כ ספק זה
דמח' רחצה בשעת חשמים או אח"כ עכ"ל לב' הגדדים
הג' ודלי' הריגה לפי מה שכלל לו הרמ"ז ז"ל בפ"ס דהזקק
מקור לבא בדרגשה וא"כ ח"כ המיעוט דלין מרגיבות מענין
אחד עם הכסף וה' דמח' אח"כ ובכנה"ל לא מלפני' מיעוטא
לפלגא וכבר הבחינו חילוק זה בפ"ב דין בדיקתא עד בלא הרבה
אור ב' ובש"מ בשיטה מקובצת למחזיקה שחילק כנ"ל ע"ש הנה
נבאר לו דמה שחילקו האחרונים לענין בדיקתא שפירש בין
להחיה ובעלה ובין לטהר הדם ח"ן טעם לחילוקם הנ"ל וע'
עוד מ"ש בפ"ב ס"ק ק' בשם חב"י כנ"ל ע"ש וע' חוס' דב'
ס"ה ב' סד"ה וסוף ובש"מ ח"כ מ"ז וע' ח"ס ס"ס
זה מ"ס בזה :

יד הנה עד כה הוכחנו מדברי הש"ס והפוסקים דבידקה שפספסה מועלה גם לטהר הדם • אמנם מה שנהקשו האחרונים בזה למען לא נלחם גם בנמצא על צדדי השפספסה שהוא דם מקור וכמו דלמרי • בכל דם הנמצא בפרדור וכו' וכל מה שכתבו בתי קוש' וז' לפני אות ר' חזקוני משיין רב הלוהיט שגילה רוחה מ"ס דלם השמיים גורם לו לרלוט הי"ל להנאל על רחש המוך וכמ"ס שס • אך אכתי הגיח קוש' וז' על טהרה הדס דגיי בזה נבחר לו פ"י דידקה וז' שגילה רוחה מ"ס עכ"ל איכא ליהיט שגח דס וז' ממקור ודלמרי • בדס הנמצא בפרדור דמטמלי' לה וכמ"ס למפלס אות ר' פ"ס • והנה קוש' וז' אפשר ליישב עמל' היחולק שכתבו בצ"ס מקריס ח' אות ר' למקן בין רחשה פ"ל בש"ס לו רחשה ג"ס בש"ס פ"ס מלחל בטעמו • וכמו כן נלמר כח דודלי בטחס רחשה שגמל דס בפרדור שלם משקפין ליה בכל מקור • אמנם שזה וז' שכבר הוחקק לרלוט ג"ס בש"ס וחול"ל בכל הדיקות שהיל בודק ח"ע אינה מלישה כוס דס שגרי טהרה וז' אחר כל השמיס ומסתמח דקה ח"ע כדן והוטורה נעלה ושה וז' שבדקק בשפספה וכל הנמצא דס על רחש המוך רק על צדדי השפספה חס גרלה לומר שהוא דס מקור בש"ס למקד לומר שהשפספה לא הוליה כוס דס ופקרה מה שהוחקק לרלוט בש"ס והדס הנמצא בצדדי השפספה לא ילם מלחל השפספה דל"ל ה"ל להנאל על רחש המוך כנ"ס לפני אות ר' רק שזדמן מקרה שרחשה דס ממקור קודם הכנה השפספה לגופו וילם לצדדי רחש • והז' הדס הנמצא עתה בצדדי השפספה • אמנם היל ליהא דכל היכא דלם חזק בטהרה טקרה מה שהוחקק בו מוכר חין לו לומר בטקרה חוקקה שהוחקק בו וחוררה י"ל לומר דכין שהוחקק בו לרלוט בש"ס י"י • לעולם ומה שלא נמצא על רחש המוך איט מלחל עקרה רק היל גילוי מוחל דרש שהוחקק להיות בש"ס ח"ע מן המקור ב"ל הנאל דחוק הדרים ופ"ס לא נמצא על רחש המוך רק על צדדי השפספה ומכוס דגס מה שהיל רוחה בש"ס הוא ג"כ מנושק הדרים והיל דכני עדיף שיל לומר דהשכל לא עקריק המוך שהוחקק בה ג"ס ובכל ויל"ל אמנם מה שחזקין אותה בזה נמצא כלום על השפספה לרלוט בש"ס פ"ס י"ל דהמקור חלוקה נעלה מעטט טקרה דמחמר

הראשונים יכולה היא לומר שהחסרון הי' מלמד ויש לה רוב
המשיע דרוב נשים חיון רוחוה מחסרון המשיע כנ"ל גם מה
שראחה ב"פ הראשונים בצעל הב' י"ל שבעל בכח רק על מה
דחשיר' לה הוא מפלח הביאה הב' על בעל הב' דמזה מוכח לנו
שהחסרון מלמד והרס בזה מן המקור - חמס חין מזה הוכחה על
למפרע שכל מה שראחה מקודם הי' מן המקור וי"ל שהבא הוא
דכחי כדחמרי' ביצווח כנ"ל וע"כ שפיר יכולה לעקרו בפ"ח וכלומר
וה"ש על כיון בפי"ד וע"כ דבריו אלה י"ס להוכיח דוסח דמ"ח הוא
וסה גמור דעשה ההוס' שהבחי למענה דאס נאמר דעשה הב"ד
דמי לוסה הקפילות ח"כ יקשה הא קי"ל דבוסה הקפילות ח"ל
לחוס ל"י עד שראחה ב"פ כמבואר בסקט' ובחן ח"ל רח' כה"ה
דס מן המקור רק פ"ח וכמו"ס למעלה ח"ל לא הי"ל נאסרה על
בעלה כ"ל לעשה שראחה עוד ב"פ ח"ל דעשה הוס' הב"ל וחספז
לייבב גם לעשה הב"ד דכיון דמ"ח רחאה ב"פ בפי"ח ח"י"ס' לה
הגס שאין הדבר כדור לו חס הי' כל הרא"ה מן המקור וכנ"ל ובפרט
דחייב למקם עלה דמילתא בבדיקה שפוסח ע"כ חסר' לה עד
שהבדוק וע"כ בזה :

מהלדים ע"ז יקשה דזה ידוע לנו דודאי הוא מהמקור מאחר
שנחזקת בנ' ביאור ובנ' אנשים וכנ"ל וחס נאמר בבדיקה זו
הוא מטעם עקירה ע"ז יקשה חין עוקרה בפי"ח מה שנחזקת בנ' מן
חמס כאשר נרכיב ב' ענינים הב"ל זש"ו ח"ס וכנ"ל והרי זה נכון
וברור בס"ד ומעשה ח"ס ב"כ מה שראחה הר"מ לבצל ג' חס' ע"י
בדיקה רק החירה להנשא לאחר וכמו"ס הי"ה ע"ס דבריו - ולפי
הנ"ל נחבאר שטעם בזה דכיון דפי"ל לבצל שנחזקת בו לא מהני עקירה
דשפוסח ודיינו חס נחירי חוזה להנשא לאחר ע"י עקירה בשפוסח
וכמו"ס בזה למעלה סוף חזו י"ח ע"ס ונבאר דברי הר"מ
על נכון בס"ד - אך כ"ו לדעה הר"מ ו"ל חולס שארי פוסק' כולם
כהבו בבדיקה זו בסחם דאס לא נמצא על המוך נחבאר שהוא
מהלדים וכמו"ס לשונם למעלה חזו י"ב ולא הזכירו בבדיקה זו
שהיא מותרת מטעם עקירה כמו"ס הר"מ כנ"ל נראה דס"ל בבדיקה
זו חזנה רק גילוי מילתא וביכור הדברים מלפין בל הדס הוא ולא
מטעם עקירה וסח' ומ"ס למעלה דהרי אחר שנחזקת בנ' אנשים
היכיר הדבר שהחסרון מלמד וכנ"ל י"ל לדעה הפוסקים הנ"ל דמ"מ
חין כחן ביכור חס הדס הוא מהמקור או מהלדים דהנה הגס
דזה ודאי נכון וכל מה שנחזקת בנ"ס לא' שהוא דרך מקרה
והזמן וע"כ חמרי' בכ"ו דבהנהא וימינו היו חזק וחס' הי"ה כחן
כיון שנשאלה לב' אנשים ובסוף רחאה דס ב"פ בפי"ח ח"ל שגודל
נה ג' שאלצטעב עב או בועלים בכח וע"כ חמרי' דודאי החסרון
הוא מלמד אך מ"מ ח"ל ביכור חס הוא מהמקור או מהלדים
דזה כבר י"ל דהא ודאי דהנ' בעלים בלה לא נכחו משארי ב"ח
כן באלצטעב וכן בבעילות - חמס אסו וז נשהים משארי הנשים
שרחמם לר וע"כ בפי"ח י"ל דחזק בלדים ויולא דס מפלח מיעור
הנמש בלדין אך מ"מ שפיר נבחי למעלה מקירה ח' חזו ג'
בביאור דעה הב"ה דאסורה לבצל שזומק לראוח חסריו ב"ס
משום דכיון דלפי הרוב כל הבעל מורה שהחסרון מלמד או ליכא
גבה הלי רובא דרוב נשים ח"ר מ"ח דאס חזין דעכ"ס י"ל חזנה
חסרון מה שאני בשארי נשים רק בשספק ויולא דס מפלח מיעור
במקור או בלדים והדר חו הדרא לכלל דרוב דמי מן המקור
וע"כ אסורה לבצל זה שהחזקת חסריו - חמס כנענדקא בשפוסח
ולא נמצא כלום על המוך מזה נחבאר לנו דהחסרון הוא מן
הלדים שרמחה לר וי"ל דחזק בלדים בפי"ח וע"כ מולאה דס בפי"ח
וחין לנו בזה שום ראי' ממה שנחזקת בנ' אנשים רק שהחסרון
מלמד חלל שפיר י"ל שהחסרון מלמד בלדי' כנ"ל וע"כ חמרי'
בבדיקה זו מטעם גילוי מלחא ולא מטעם עקירה וע"כ לא הזכירו
הפוסקים בבדיקה זו הי"ס דעקירה רק נחבו בסתיומה דאס לא
נמצא על המוך חמרי' דנחבאר הדבר שהוא מן הלדים - גם לפי"ז
ח"ס מה שהזכירו הפוסקים ע"פ בדיקה זו גם לבצל שנחזקת
חסריו דמאחר דעיקר הביאה חזו חזו מפלח עקירה וסח רק
שהיכיר הדבר שהוא מדחוק הלדי' ח"כ מוהרה גם לבצל שהחזקת
לראוח חסריו דהני' שהחסרון מלמד עכ"ז חזו מן המקור וכמו"ס
למעלה - ויש עוד ר"מ בין דעה הר"מ הנ"ל לשארי הפוסקים אס אחר
הבדיקה שמשם עס בצלה ומלחא דס להר"מ דעס הבדיקה הוא
משום עקירה כו' אס חמ"ס חזרה ורחאה חזרה לאסורה קמא
ולדעה הפוסקים הנ"ל להפסח משום שנחבאר שהוא מן הלדים
מוהרה לבצל גם חס חזרה ורחאה דחמרי' שהוא דס לדי' חס' וחס'
הדס טבור כמו"ס למעלה חזו י"ב - אך י"ס לרן גם לדעה הר"מ
שאני מותרת לבצל הב' שהחזקת בו רק שמוהרה להנשא לבצל ד'
וכיון בבדיקה שפוסח עקירה מה שנחזקת מקודם ח"כ י"ל שחזר
דינה כמו שהיחה מקודם לבצל חל' ומותרת לשמש עס בצלה כו'
ג"פ דחמרי' גם עשה חין כל הכחוח שוח וחין כל האלצטעב שוח
דכיון שעקרה מה שראחה מקודם היו כמו שמתחלה עשה לראוח
מחדשיוס לעיין בזה דלפי"ז כמו"ס נח' גם בעברה ובמשה ולא רחא'
דהורה לבצל מטעם עקירה אס חמ"ס שמש ורחאה לא נאסרה
עד ג"פ דמה שראחה וכבר עקרה בזה שלא רחאה בסתמים
הד' והיו כמו שמתחלה לראוח מקודם - והנה לעיל חזו י"ב וסוף חזו
י"ז נבחי דבעברה ובמשה חס חזרה ורחאה חס' פ"ח חמרי'
דחזרה לקבלה ובמלחא לא נמצא זה מבואר בפוסקים וזה הרא"ה
שהבחי שס מוסע' ע' ויש לדחות דס לא חזינו בדי' שעקרה
וסהה שמקודם ולא חזינו רק שנפל ממנה חזרה דס וחמרי'
שנחשפוח

שנחשפא וסוחרה לבעלה וע"כ שפיר אמר' דאם טוב רחאה
 בש"ה הא חזיק שלא נחשפא - משא"כ כחן ששמה ולא רחאה
 וחזיק דעקרה וסוחר דמקודם ח"כ שפיר י"ל דבזב לא חסרי' לה
 עד שחזיק לרחוא ג"ס וכל' - ובס"ט סק"ו בהבנה ע"ד הש"ך כ'
 הגע בעמך חשה שרחאה ג"ס בש"ה וחל"כ עברה ושמה ולא
 רחאה כלל וחל"כ שמה ג"ס רשפים ורחאה בשעת השמים חאה
 חשה טוורה לבעלה כו' והוא דבר זר כו' ע"פ - משגיפה לשון
 נראה דבפסוק מג"פ גם הוא מורה דלא חסרי' לה לבעלה וכמ"ס
 למעלה - טוב מלאה בספר הפל"מ סי' זה כל' בהדיא קן דבעברה
 ושמה בעי' חל"כ ג"פ ויחל' בין הך דסיף ט"ה כמ"ס רק שכתב
 שם דין זה בשם הרב בהג"ה סט' יו"ד ולא נמלא זה בדברי הרב
 ועיין - גם להאורה י"ס מקום לומר לחל' בזה בין חס חזרה
 ורחאה חמה בעלה י"ס שהחזקה לראות החזין מברר או ששאה
 לבעל אחר וע' בזה - עוד י"ס ג"מ בין דעה הר"מ הג"ל לדעה שארי
 הפוסקים לענין טובי השפופרה ולהר"מ דהטעם הוא משום עקירה
 בעי' שהרי' השפופרה בעובי' כמו חזר ביטוי' משא"כ לדעה שארי
 הפוסקים דהטעם הוא משום דהוביר הדבר שהוא מן האדדים גם
 אם אינו בעובי' כמו חזר ביטוי' ג"פ י"ס ביורב בזה והר"מ למעלה
 חוה"י שחלקו בזה הסמ"ע עם המ"כ ע"ס - טוב רחאה דו"ח
 להפסדה ככ"ח גם לדעה הר"מ אין לרקק בעובי' השפופרה דמאחר
 דברם מקור אין חילוק בין עב לרק ח"כ אם לא רחאה ע"פ השפופרה
 הוי' שפיר עקירה - ולפסדה ככ"ח גם לדעה שארי הפוסקים בעי'
 שהריה דוקא בעובי' כלבד ביטוי' וכמ"ס בלח"ו יו"ד הג"ל חוה בברור
 הגה עד כה הארכנו בענין בדיקה השפופרה מה שפוטלה ומה
 סיבה - ולהיות כי הוא ענין מאוד הכרחי הביאנו להאריך
 עד כה וחי'ה בביאור הש"ע יבואר לנו עוד חי'ו פרטים בזה ע"ס :

ערה נבוא לבאר החקירה הנ' ענין חלי' במכה מתי חולין
 בה - ואם כאב דינו כמכה ושאריו הקירות מה
 שראוי לחקור בזה - ואם אמנם כי הרבה האירכו בזה
 האורונים בפסדירם כמעט לא הניחו מקום להתגדר בו
 אמרתי ללקט מהם ספירי אמרתיהם גם לבאר המעט
 אשר נתחדש לי בזה אם כי מצער היא :

וחוה החלי' בס"ד

א גרסי' בפי' חינוקם ס"ו ח' נחמנה חשה לומר מכה י"ס לי במקור
 שממנה דם יולא כו' ודקדק מזה בש"ה מדקלמ' שממנה
 דם יולא מכלל דבעי' שחדע שמכחה מולא דם וחל' חלי' במכה הגם
 שא"כ אם דם זה שהיו רואה עתה הוא מן המכה - וחזו שלא נשעה
 וסחה חלל בשעה וסחה בעי' שחדע שזם דם שהיו רואה עתה
 הוא מן המכה הא' לחי' לא חלי' במכה דלחל' וכי לא חתי'
 טמאה לעולם זהו חורף דברי הסה"ס - וע' הוס' ט"ו ח' ד"ה
 ומ"ס - והובלו דברי הסה"ס הג"ל במדרכי והגמ"י וס"ד ע"ס -
 חולם הרשב"א בזה"ל ד' קפ"א כתב דמסהברל דאפי' חיינה מרגנה
 ממש שהם טוחו ויורד מן המכה חדא דלחין עינייה בין מכה וחל'
 לה לידע חלל בדיקה שפופרה כדרך שאמרנו ע"פ הטיקה בראיה
 דם מ"ה והאם שמענו ודאי דברואה דם ממנה מכה חל' שפופרה
 כו' עי"ס ומחל'ו האחרונים וז' כפי' דבריו הב' והד"ג והב"ח
 בספרו ונחשו' פ"ד וס"ה כתבו דהרשב"א ס"ל דלא בעי' כלל שחדע
 אם מכחה מור' וחל'ק על הסה"ס
 וס"י הג"ל - חולם הש"ך בס"ס
 כ"ד והח"ך בזה' ס' מ"ו מחל'ק
 ע"י - וכתבו דגם הרשב"א מורי'
 דבעי' שחדע אם מכה מור'
 ולא כיון הרשב"א רק לומר דלא
 בעי' שחדע שזם זה שידע עתה
 הוא מן המכה רק כיון שידעה
 שמכחה מור' חלי' במכה וכמ"ס
 הסה"ס ככ"ח - והבאנו אחרים
 חלקו על הש"ך והח"ך וקיימו
 דברי הב"י והד"מ הג"ל והב"ח
 בזה' וס"ס והב"י ט"ו ע"י
 בדבריהם בלח"ו - ואם חלמנו

הגדה

* ובדריש חוה י"ד נראה להבין דעת
 הב"י דהמחלוקת בין הרשב"א והס"ס
 הוא דהרשב"א לא מחי' שחדע
 שמכחה מור' רק בעי' שחדע שזם
 זה שידע עתה הוא ממכה והרשב"א
 לא בעי' שידע זה וע"כ חל'ק גם על
 הב"י ע"ס ומחל'קו דלח' הפסד כלל
 נומר לדעה הסה"ס דלח"ו נשעה
 והא' אין חילוק חלי' יודעה בזה זה
 הוא שמכחה לסי' יקשה מ"ס בש"ס
 ד' פ"ו ח' דלח"ו בשעת וסחה חולין
 שמכחה היכי שמכחה להועיל ס"ס
 כ"ו ובמ"ס שם חל"כ הדבר ברור
 דעת הב"י כמ"ס וס' הנינו כל

האחרונים ע"י עליהם ודברי הדריש חוה כדאי להכניס רחאי בין
 משהיו קן לדעה : ההרים הרמים - מלאה לבי
 לקרב אל המלכה הוזה כי מלכחה שמים היא וסורה מונחה
 בקרן זוית ומה' חשאל עזר שיעמידני על דרך החלחא ויוליני משגיאו'
 ויראני מחורוה נפלאות חרי"ר :

הנה חורף דברי הח"י הוא דע"כ כע' מורו דבעי' שחדע
 שמכחה מור' שחרי' חפי' בכתמים הקלים הגן בס"פ הרואה
 כחם דבעי' שחדע אם יכולה להגיע ולהוליא דם - ואף ע"י הש"ך
 ר"ע לחלחיו' שהוא מטעם דכתמים דרבנן - מבוחר מזה דברואה
 ממש בעי' שחדע שמכחה מור' דווקא ע"ס דבריו - והב"ס והס"ע
 כתבו לדמות רחיה זו דשם ס"פ הרואה חרי' שמים המכה -
 וע"כ הלריכה ר"ע שחדע אם יכולה להגיע ולהוליא דם - חלמנו במכה
 שלא התחילה להתרפאות חלי' במכה חפי' ח"י חס מור' וחפי'
 בראיה ממש זהו חורף דברי הב"ס והס"ס ע"י עליהם - ולע"ד
 אין בדחי' זו ממש דהמעין בח"ך יראה שלא הביא חמלה רחיה
 מעובדה דר"ע רק עיקר הרחיה הוא מהא דהגן קודם לה שם
 במה' דאם י"ס בזה מכה יכולה להגיע ולהוליא דם חולע בזה
 וחל"כ דגם דין זה דמחתי' חיי"י בשמחה המכה וכדמשה לישאל
 דיכולה להגיע ע"י פירש"י והרע"ב שם - חולם היא גופא חקשי'
 בנחמא בעובדא דר"ע נקיש ומהה' מור' דעובדא כתי' חוה חולם הא
 דמחתי' דחאה לאשמועי' דין דחלי' במכה מי' סני ליה לחתא לאשמועי'
 דין מכה שלא חיתה דחולין בזה חפי' ח"י חס מור' ככל' ובדיק חנא
 דין מכה שלא חיתה דלא חנא ליה בשום מקום ונקיש דין מכה
 שחיתה דרדעי' לי מעובדא דר"ע ולכל הפסוח חל' לחתא לאשמועי'
 הני דחתי' וחל' למחתי' חסי' לה מכה חולין בזה חפי' ח"י חס
 מור' ואם חיתה המכה אם יכולה להגיע כו' ומעשה דר"ע כו' חל'
 לחין חילוק כלל בין חיתה המכה ללא חיתה ובשיניהם בעי' שחדע
 חס מור' וע"כ חנא בשהימות חס י"ל מכה אם יכולה להגיע ולהוליא
 דם דין חולין בין חיתה בין לא חיתה ובמ"ס הח"י - גם הר"ח
 הב' שהביא הח"י דאפי' ביכולה להגיע לא הקיל ר"ע כ"ח בכתמים
 כו' לא מלאה יסוב ע"י בדברי האחרונים הג"ל - ובכר הרגיש בזה
 בס"ט גס' זה ס"ק י"ד ובס"י קפ"ח בהג"ה הגיה' קל' לישאל ע"ס
 שמחמלה כתב בדברי הב"ס הג"ל ובגה"ה שם כתב דמ"מ קוש'
 הח"ך מהך דר"ע ככ"ל במקומה עומדה ע"ס - ומ"ס הס"ס שם
 דלחח יקשו דברי המרדכי להדי דמחמלה כתב דכתמים חולין
 חפי' ח"י חס מכה מור' וחל"י מיד כתב דכתמים בעי' ג"כ
 שחדע אם מסירה הגלגל היה' מור' ע"ס ח"י ד"ס חילוק בין חיתה
 המכה ללא חיתה ע"ס - ג"ז לק"מ דהמעין בח"ך שם יראה שחילק
 בין יודעה שמכחה מור' ובין יכולה להגיע ולהוליא דם - דכתמים
 לא בעי' רק שחדע אם יכולה להגיע ולהוליא דם ובראה ממש בעי'
 שחדע שמכחה מור' ע"ס גמ"ך ח"כ לא ק"מ קוש' הס"ס ע"ס
 חלמנו גם וזהו רחיה הח"ך הג"ל לא ידעתי איך חפי' כלל דס"ל
 להרשב"א דחלי' במכה חפי' ח"י חס מור' - ובפרט לפי המבואר
 ברשב"א בזה"ל דחיי"ר חפי' בשעת וסחה ע"י והוא חמוה מאוד
 דאפי' וסחה דרבנן עכ"ל הא ודאי דבעת וסחה דם מקור
 שחתי' דחיה והא קי"ל דחולין במח"י בין להקל בין להחמיר וכמ"ס
 לעיל סי' ג"ז ע"ס - ומ"ס הס"ס דלח"י חשה לחזקה דבחזקה
 טהרה עומדה ע"ס הא ליהא דאפי' במח"י קלח לא חול' בחר
 החזקה נספק ח' רק מלרפי' חוה לנפק חחר להיות ס"ס וכמ"ס
 בזה' מ"כ והובא במ"ס גס' הס"ס ח"י ע"ס - ומכ"ס כחן
 דידוע דבעת וסחה עשוי' להטעות ונס דם מקור הוא ודאי
 ודם מכה הוא ספק וחין ספק מולא מיד ודחי' - וס' וד' גם כחן
 ס"ס לחיסורא חדא שמא חין המכה מור' כלל וחל"כ שמור' עכ"ל
 שמא עתה ילא דם מקור - ולא מנעי' לדעה הב"ס בדיו' ס"ס
 דס"ל דמחתי' ס"ס חפי' ממש אחד וכה' דעם המנ' בקול' הספקות
 סקי' ע"ס ח"כ ספיטא דהוי' ס"ס גמור - חל"כ חפי' לדעה הש"ך
 בדיו' ח"י חוה י"ל דמכח' ח' לא הוי' ס"ס - חולם דהוי' י"ל דדומה
 לילדה החומים וזר ונקבה שכתב הש"ך שם דהוי' ס"ס ומשום
 דלספק ה' לא פער עתה בוס ח' מהם חס הרחם - והנס שחל' ג"מ
 בנקיבה עכ"ל הוי' ס"ס ע"ס - ח"כ ה"ה כחן דלספק ה' חין כחן
 דם מכה כלל ולספק י"ל ביאז דם מכה חלמנו כמו קן ילא ג"כ דם
 מקור וזו נראה דכחן דומה לילדה ז' וזכרם שכתב הש"ך שם בשם
 מהררל"י דהוי' ס"ס גמור ע"ס עשמו וה"ה כחן דלספק חל'
 דשמח

דשח' חין במכה דס' כלל' ח"כ כל הראוי' שראהה מזה ועד עתה
היה הכל דם מקור ולספק הב' י"ל שמה שראהה עד עתה היה
דם מכה ושהה הוא דם מקור (פ' חו"ד ס') זה סק"ד כחז ג"כ
ס"ס כזה לחסור ע"ש דברי' י"ב ע"כ הדבר ברור שאין לדברי הכ"ס
שום שום ופיקר כלל וכן הסכימו הס"ס והט"ז דלון להקל בספק
אחד אם ח"י אם מכה מו"ד ע"ש בדבריהם והכ"ס יחיד הוא
בזה להקל חפ' ח"י אם מכה מו"ד י"ב ואשר יראה המעיין בשפרי
האחרונים הנ"ל :

ב עתה נשובה לראות דברי הכ"ס במ"ב ביטוי דעה
הרשב"א הנ"ל - הנה חורף דברי' בהשו' סי' מ"ח
דכשהמכה בלדדי' חין ס"ס כלל' - דלוק נאמר שמה הוא דם לרדי'
ושמה הוא דם מכה כרי' ב' הספיקום שוין בזה ובשניהם האשם
והדם סבורין ע"כ לא היו ס"ס כלל' - חולס כשהמכה במקור
חיכה שפיר ס"ס להיחלף חלף שמה הוא דם לרדי' וח"כ גם הדם
טבור וחל"ל שהוא מהמקור עכ"ל שמה הוא דם מכה וח"כ האשם
סבורה והדם טמא דקיי"ל מקור מקומו טמא והיו שפיר ס"ס -
ומעשה ח"י דהרשב"א חייבי כשהמכה במקור ע"כ החיר חפ' ח"י
אם מכה מו"ד משפ"ס ס"ס כלל' שח"ל הך מהני' דס"פ הרוחה
חייבי שהמכה הוא בלדדי' ע"כ לא החירו רק בכתמים וג"ל
דווקא שהדע ח"י יכולה להגלגל ולהוציא דם זה חורף דברי' הט"ז
ע"ש - ואני חומר דגם דבריו חלה לא יחבטו בפי' דברי' הרשב"א
ושגם בכתם דברים וכמ"ש בס"ד - א קשה לדברי' הכ"ס
הנ"ל למה זה הולך הרשב"א להרוק במ"ש ב"ס שממנה דם יואל
בפי' דמוק' ונחז דבהו' ליחא סיוס זה ע"ש דבריו בחוה"א
וכרי' הרשב"א שם העתיק לשון הס"ס נאמנה חשה לומר מכה י"ל
שממנה דם יואל ולא העתיק מכה י"ל במקור כמו שהוא בטעמיהו
וע"י ב"ח כחן בספרו ובהשו' סי' פ"ד שעמד על שינוי הטעמה
בזה ע"ש ובהו' הטעמה מכה י"ל במקור וכמ"ש הרשב"א שם
ע' בחוה"א ולפי' ח"י דברי' הכ"ס י"ל להרשב"א להחך בפשיטות
דבש"ס דין חייבי שהמכה חיה במקור רק בלדדי' ע"כ סיימו
גש"ס שממנה דם יואל דבזה בפי' שהדע שממנה מו"ד משח"כ
בחו"ס לחייבי במכה ש"ל במקור ע"כ לא סיימו שממנה דם יואל
דבנחל' לא בפי' שהדע שממנה מו"ד וכמו שחלק הט"ז כנ"ל וח"ש
החוס' עם ש"ס דין בדרווח מלי' שום לחך ודחק כלל' ומ"ש ב"ס
ח"כ בפלוגתא דרשב"א ודבוחיו דפליגי במקור מקומו טמא וזהו
פלוגתא אחרייהו ולא קאי כלל עמ"ש רבי מקודם דנאמנה חשה
לומר בו דרבי חייבי כשהמכה בלדדי' וכלל' וע"השו' מהר"מ לובלין
סי' קי"ח : ב קשה לדברי' הט"ז הי"ל להרשב"א להרך בפשיטות
טפי' דבש"ס דין ונאמנה חשה לומר בו קאי חלשלי
מינה דהני' דבדוקא בפשיטתה ואם נחלף על ראש המוך בידוע
שהוא מן המקור - וע"י סיימו בבירוריה דהם י"ל מכה חיה במכה
ונאמנה לומר ש"ל מכה שממנה דם יואל ובכ"ג ודחי דבפי'
שהדע שממנה מו"ד דמחלף שידוע שהדם ב"ה מן המקור חין
כחן רק שפך אחר שמה הוא דם מכה ומס"פ סק"ד ב' הביא בשם
השו' סי' שפירס דנאמנה בכה"ג ע"ש ומדלל דההרשב"א להרך כלל'
וגדחק ח"י בפי' דממנה דם יואל מכלל דס"ל דחפ' בשק' ח'
הולין במכה ואפי' ח"י אם מו"ד והד"ק הח"ך לרובח' מוכך מהני'
דס"פ הרוחה כחם כנ"ל : ג קשה ח"י כל עיקר חילוק דהט"ז בין
כשהמכה במקור או בלדדי' הוא משום דבמקור בוי' ס"ס לפי מה
דקיי"ל דמקור מקומו טמא משח"כ בלדדי' דליכא ס"ס כנ"ל
ולפי' למ"ד דמקור מקומו טבור הוא חין חילוק אם המכה במקור
או בלדדי' דגם במקור ליכא ס"ס כיון דס"ל דגם אם המכה במקור
גם הדם טבור דמקור מקומו טבור - מעשה לפי' יקשה טובא
על הרשב"א שדחק במ"ש ב"ס שממנה דם יואל דמשמע דבפי'
שהדע שממנה מו"ד ע"ש - ה' ב"ס רבי אמר לה להאי ונאמנה
חשה בו ודכי ס"ל דמקור מקומו טבור כמ"ש ב"ס ט"ז ח'
ע"ש - ולדריה ודחי דבפי' שהדע ח"י ממה מו"ד גם אם
המכה במקור לפי דברי' הט"ז הנ"ל : ד קשה במ"ש דכשהמכה
במקור חיה ס"ס להחירא כנ"ל והרי כמו כן חיכה ג"כ ס"ס
לחיסורא וכמ"ש בלחוח הקודם : ה קשה לפי מ"ש הט"ז שם להסכים
לדעה הרב בכה"ג דהם י"ל לא ומה ושלא בשעה וסחה חולה
במכה חפ' ח"י אם מו"ד ואפי' ליכא רק ספק אחד וגם ח"ל
ספיקו' נקיים ואלא כהש"ך שם ב"ס ב' ע"ש בנ"ל ולפי'

ג*כ בד' ל"ט ח' חוקי ר"ח לסתחא
דמהני' דההם דס"ל כהני שמסתחא
דר"מ הנ"ל ע"ש וע"י חוס' ד' ס'
ח' ד"ס ח' ואל' דמהני' שם חייבי
למהרות ולא לבעלה ח' ליחא דא"כ
יקשה רישא דחק וחולה בבעלה
רש"י ד' י"ב ע"כ ששוכני' יהי
בו ע"ש וב"ה בפי' הרשב"א ור"מ
הרי אסורם לבעלה - גם בלח"ה דוחק
לפטר דמהני' לא חייבי רק למהרות
ולא לבעלה כמבואר לכל מעיין בלח"ה :

במח' עסק' ח' בשלא בדקה בשעה וסחה ח"כ מה מוטיל
מה שחולין הכחש במכה עכ"ל היא עומא מפלח וסחה חפ'
לא מלאה כלום וכלל' ולי בשבדקה ח"י בשעה וסחה ולא מלאה
כלום ח"כ הרי חזקין דהכחש הזה לא נחזוהו בשעה וסחה
שהרי בדקה ח"י בשעה וסחה רק שיש לחוש שמה הי' הכחש
קודם וסחה ויחד ח' ח"ל שאל בשעה וסחה דהלי' במכה חפ'
ח"י אם מו"ד חפ' ח"י דחפ' ביש לה ומה ושלא בשעה וסחה
עכ"ל בפי' שהדע שיכולה להגלגל ולהוציא דם וגם זה חיוו רק
בכתמים משום דכתמים דרבין והד"ק הח"ך לרובח' דמוכה
ממהני' הנ"ל דברווח ממש בפי' שהדע שממנה מו"ד בדווקא
ואפי' ביש לה ומה ושלא בשעה וסחה וכלל' :

ג הנה עד כה הראנו לדעה אשר על דרך הט"ז הנ"ל יקשה
כמה קוש' גדולות ונאמור למעלה - אמוסגס מלבד
זה עיקר דרכו חיה ברורה כלל דנ"ס דכשהמכה במקור בוי'
ס"ס ומין ג' הספיקום שוין דקיי"ל נוקוד מקומו טמא וכמו
שהבחינו דבריו למעלה - והנה זה נמנחם שגיס כהבחי על הט"ז
הנ"ל שנגעם ממנו דברי' הר"מ בפ"ח מו"ד ח"כ בזה י"ד שחזר
בכה"ג שאל רחשה מחמה ונכה במקור גם הדם טבור ע"ש -
מבואר שספק כרבי דס"ל הכי בד' ח' דמקור מקומו טבור -
ח"י ח' ליד חס' ט"ז מה"ח ורחיהו שם ב"ס ל"ז שגדול
ח' בדורו הקשה להט"ז בעלמו מדברי' הר"מ הנ"ל והט"ז שם
נדחק ביטוי דברי' הר"מ כנדי להעמיד דבריו הראשונים ע"ש דבריו
בלחור' וכן רחיהו חס' זה בספר שמן דוחק ח"י ח' ח"י ע"ש -
והנה כל מעיין בדבריו שם יראה שצריך דבריו ביטוי דברי' הר"מ הם
במילוקים דקיס רחוקים ודחוקים גם הוא נזד' כל המפרשים ועכ"ל ולא
העלה ארובה לדברי' הר"מ בזה וכמ"ש בס"ד - חורף דבריו שם דמ"ש
מקור מקומו טמא הוא דווקא בעת פרידתו מהמקור וכ"מ שטעמא
להאשם עומאח ערב אבל אחר שאל הדם לחוך שוב חין עליו שום
טומאה כלל' חך זהו בדם לבן ויורק דם מכה חל' דם נדה ממש
גם אחר שאל לחוך ה"ה ח' העומאח - ולפי' ח' בד' מ"ח ח'
במקור מקומו טמא קמיפלגי חין הפי' כמ"ש בד' ט"ז ח' ונד' ס'
ח' כי שם הפי' שדווקא במקומו טמא ואחר שאל לחוך הוא טבור
ובד' מ"ח הפי' הוא שאפי' במקומו הוא טמא הגם שלא יאל דרך רחם
וכ"מ שטמא כשאל לחוך וכו"מ ח' זה דאם נאמור דגם בד' מ"ח
הטובה הוא שהוא טמא בעת פרידתו מהמקור אבל אחר שאל לחוך
ה"ה טבור וכמ"ש בכך דד' ט"ז ח' וס"ז ח' דא"כ ח"ל ל"מ בזה
רק לעמא האשם עומאח ערב וח"כ ר"ש דמטרי היינו דמטרי
האשם חפ' משומאח ערב וח"ל דא"כ ר"ש ס"ל יואל דוקן ה"ה כילוד
וח"כ בלח"ה האשם עומאח שבעה מפלח לידה חפ' ח"ל
דשיק' מתקלקלן הוא על הדם אחר שאל לחוך דרבנן משמאח' ח'
הדם ור"מ שטרי ועפי"ו י"ב דברי' הר"מ הנ"ל ע"ש דבריו בלחור' -
והנה

דשח' חין במכה דס' כלל' ח"כ כל הראוי' שראהה מזה ועד עתה
היה הכל דם מקור ולספק הב' י"ל שמה שראהה עד עתה היה
דם מכה ושהה הוא דם מקור (פ' חו"ד ס') זה סק"ד כחז ג"כ
ס"ס כזה לחסור ע"ש דברי' י"ב ע"כ הדבר ברור שאין לדברי הכ"ס
שום שום ופיקר כלל וכן הסכימו הס"ס והט"ז דלון להקל בספק
אחד אם ח"י אם מכה מו"ד ע"ש בדבריהם והכ"ס יחיד הוא
בזה להקל חפ' ח"י אם מכה מו"ד י"ב ואשר יראה המעיין בשפרי
האחרונים הנ"ל :

ב עתה נשובה לראות דברי הכ"ס במ"ב ביטוי דעה
הרשב"א הנ"ל - הנה חורף דברי' בהשו' סי' מ"ח
דכשהמכה בלדדי' חין ס"ס כלל' - דלוק נאמר שמה הוא דם לרדי'
ושמה הוא דם מכה כרי' ב' הספיקום שוין בזה ובשניהם האשם
והדם סבורין ע"כ לא היו ס"ס כלל' - חולס כשהמכה במקור
חיכה שפיר ס"ס להיחלף חלף שמה הוא דם לרדי' וח"כ גם הדם
טבור וחל"ל שהוא מהמקור עכ"ל שמה הוא דם מכה וח"כ האשם
סבורה והדם טמא דקיי"ל מקור מקומו טמא והיו שפיר ס"ס -
ומעשה ח"י דהרשב"א חייבי כשהמכה במקור ע"כ החיר חפ' ח"י
אם מכה מו"ד משפ"ס ס"ס כלל' שח"ל הך מהני' דס"פ הרוחה
חייבי שהמכה הוא בלדדי' ע"כ לא החירו רק בכתמים וג"ל
דווקא שהדע ח"י יכולה להגלגל ולהוציא דם זה חורף דברי' הט"ז
ע"ש - ואני חומר דגם דבריו חלה לא יחבטו בפי' דברי' הרשב"א
ושגם בכתם דברים וכמ"ש בס"ד - א קשה לדברי' הכ"ס
הנ"ל למה זה הולך הרשב"א להרוק במ"ש ב"ס שממנה דם יואל
בפי' דמוק' ונחז דבהו' ליחא סיוס זה ע"ש דבריו בחוה"א
וכרי' הרשב"א שם העתיק לשון הס"ס נאמנה חשה לומר מכה י"ל
שממנה דם יואל ולא העתיק מכה י"ל במקור כמו שהוא בטעמיהו
וע"י ב"ח כחן בספרו ובהשו' סי' פ"ד שעמד על שינוי הטעמה
בזה ע"ש ובהו' הטעמה מכה י"ל במקור וכמ"ש הרשב"א שם
ע' בחוה"א ולפי' ח"י דברי' הכ"ס י"ל להרשב"א להחך בפשיטות
דבש"ס דין חייבי שהמכה חיה במקור רק בלדדי' ע"כ סיימו
גש"ס שממנה דם יואל דבזה בפי' שהדע שממנה מו"ד משח"כ
בחו"ס לחייבי במכה ש"ל במקור ע"כ לא סיימו שממנה דם יואל
דבנחל' לא בפי' שהדע שממנה מו"ד וכמו שחלק הט"ז כנ"ל וח"ש
החוס' עם ש"ס דין בדרווח מלי' שום לחך ודחק כלל' ומ"ש ב"ס
ח"כ בפלוגתא דרשב"א ודבוחיו דפליגי במקור מקומו טמא וזהו
פלוגתא אחרייהו ולא קאי כלל עמ"ש רבי מקודם דנאמנה חשה
לומר בו דרבי חייבי כשהמכה בלדדי' וכלל' וע"השו' מהר"מ לובלין
סי' קי"ח : ב קשה לדברי' הט"ז הי"ל להרשב"א להרך בפשיטות
טפי' דבש"ס דין ונאמנה חשה לומר בו קאי חלשלי
מינה דהני' דבדוקא בפשיטתה ואם נחלף על ראש המוך בידוע
שהוא מן המקור - וע"י סיימו בבירוריה דהם י"ל מכה חיה במכה
ונאמנה לומר ש"ל מכה שממנה דם יואל ובכ"ג ודחי דבפי'
שהדע שממנה מו"ד דמחלף שידוע שהדם ב"ה מן המקור חין
כחן רק שפך אחר שמה הוא דם מכה ומס"פ סק"ד ב' הביא בשם
השו' סי' שפירס דנאמנה בכה"ג ע"ש ומדלל דההרשב"א להרך כלל'
וגדחק ח"י בפי' דממנה דם יואל מכלל דס"ל דחפ' בשק' ח'
הולין במכה ואפי' ח"י אם מו"ד והד"ק הח"ך לרובח' מוכך מהני'
דס"פ הרוחה כחם כנ"ל : ג קשה ח"י כל עיקר חילוק דהט"ז בין
כשהמכה במקור או בלדדי' הוא משום דבמקור בוי' ס"ס לפי מה
דקיי"ל דמקור מקומו טמא משח"כ בלדדי' דליכא ס"ס כנ"ל
ולפי' למ"ד דמקור מקומו טבור הוא חין חילוק אם המכה במקור
או בלדדי' דגם במקור ליכא ס"ס כיון דס"ל דגם אם המכה במקור
גם הדם טבור דמקור מקומו טבור - מעשה לפי' יקשה טובא
על הרשב"א שדחק במ"ש ב"ס שממנה דם יואל דמשמע דבפי'
שהדע שממנה מו"ד ע"ש - ה' ב"ס רבי אמר לה להאי ונאמנה
חשה בו ודכי ס"ל דמקור מקומו טבור כמ"ש ב"ס ט"ז ח'
ע"ש - ולדריה ודחי דבפי' שהדע ח"י ממה מו"ד גם אם
המכה במקור לפי דברי' הט"ז הנ"ל : ד קשה במ"ש דכשהמכה
במקור חיה ס"ס להחירא כנ"ל והרי כמו כן חיכה ג"כ ס"ס
לחיסורא וכמ"ש בלחוח הקודם : ה קשה לפי מ"ש הט"ז שם להסכים
לדעה הרב בכה"ג דהם י"ל לא ומה ושלא בשעה וסחה חולה
במכה חפ' ח"י אם מו"ד ואפי' ליכא רק ספק אחד וגם ח"ל
ספיקו' נקיים ואלא כהש"ך שם ב"ס ב' ע"ש בנ"ל ולפי'

זהו חפשי לה שחזר לה שחזר מו"ד גם וזה דיקה שפוסת
 (וכמו שיבאר להלן בס"ד) ח"כ בלוחס הידיעה עלמה נמוסות
 בלוחס פסע שדס מכה הוא וע"כ מועד לה שזכחה מו"ד כמו"כ
 חפשי לה שחזר בכל פסע שדס שהיה רואה הוא דס מכה וליך
 כחז הרשב"א דל"ח לידע זה ח"כ בבדיקה שפוסת - וכבר עמד גם
 על זה המו"כ בהב"ו שס ע"ש - חמנס וזה שגדלה מדברי החאמו"ר
 הג"ל לפי הב"ו וסוי"א ח"כ דברי הרשב"א הג"ל לא הנכנס דבר
 זה - דהיה לפי הב"ו שקיל וטרי הרשב"א וי' בעי' שחזר חס
 מכה מו"ד עכ"ל יקשה הו הרשב"א חיידי בשמחה במקור
 כמבואר בדבריו - מנחה לא חולל להבין ח"ך הדע זה ע"י בדיקה
 שפוסת חס הדס יורד מן המקור הוא דס גדה לו דס מכה
 דהא חסי' חס הוא דס מכה ע"כ יורד מן המקור מנחה שחמכה
 הוא במקור :

ה וראיתי בכו"פ וס"ט שכתבו בפ' דברי הרשב"א לדעת
 הב"ו דחפשי לעמוד בזה על הבדיקה בלוחס זה
 שהיה יודע ש"ל מכה בלד אחד וחס הנכנס השפוסת והנה לכל
 לז ולא חמל דס וזה בלד זה שחמכה שס בלוחס נדע שמכחה
 מוילא דס וזה דס מכה ע"ש בדבריהם - וזהו כשהמכה בלדיו'
 חמנס חס המכה במקור בע"ל ולעבד לומר לפי דבריהם שהכנס
 השפוסת במקור עמלו והנה לכל לז ולא חמל דס ח"כ בלוחס
 לז שחמכה שס - חמנס זה חינו וכמ"ס בהב"ו מו"כ ס' ס"ט
 בשם המ"ס ס' ויקרא פ' י"ד שהמקור לעולם מלא דס וז"ל כלל
 הכנסים השפוסת נהוך המקור כי בודלי ימלא דס ע"ש דבריו -
 וזהו שחמלו בל"ד בש"ס ופוסקים בשעה דליחה שגמחה המקור
 וזהו מכוו שהמקור לעולם מלא דס רק קלל בשעה וסחה הוא
 סחוב וכשמגיע זמן וסחה נפחה המקור ויולא דס וע"כ חמרי'
 בש"ס ר"פ המפלה דל"ח לפי"ק בלל דס וזהו החיוב קטנה דק
 בבדיקין שזין הקצר נפחה ע"י ע' לזמן במקו"פ וכו' שס והכל
 הוא מטעם הג"ל שהמקור לעולם מלא דס וכיון שהדבר כן ח"כ
 יקשה קושי' החאמו"ר הג"ל ע"ד הרשב"א גם לפי הב"ו וסוי"א
 דכיון שהמכה במקור ח"ך חפשי לז לידע ע"י בדיקה שפוסת
 חס המכה מוילא דס וכמ"ס למעלה - והנה לפי מ"ס למעלה חוס
 ב' דהרשב"א לא ה' בטוסחא שלו בש"ס מכה יס לה במקור רק
 סחס מכה י"ל לפי"ו חפ"ל לפי הב"ו וסוי"א דה"ק הרשב"א דליכא
 למימר דבעי' שחזר שמכחה מו"ד כדוממטע ליבאל דש"ס דקמאר
 שחמנה הדס יולא ח"כ בלחמר דבוחמל חיידי בש"ס בשלח המכה
 במקור דהשחה ח"כא למיקס ע"י בבדיקה השפוסת כנ"ל ע"י חמר
 דחינו כן דבש"ס מוכמט דלל בעי' בדיקה כו' וז"ל - חולס בלוחס ז"ל
 דהא יך פלוגתא דרשב"ג עס רבויוני שס בבדיקה ע"כ חיידי בוכנה
 שבמקור דהא חפלינו במקור מקומו עמלו וכן בבדיקה דלעיל דע"י
 ח' מבואר להדי' דחפ"י שחזר חס מכחה מו"ד דל"ל ח"ך ה"ל בוכנה
 להוכיח מזה דלל בעי' שחזר חס מכחה מו"ד דל"ל ח"ך ה"ל בוכנה
 שבמקור והא ח"ל למיקס עמל חס הוא מו"ד וחפ"י בדיקה שפוסת
 לא חפיל לז כנ"ל - וכמו כן יקשה ע"ד הסה"ס וסוי"א שכתבו דבעי'
 שחזר שמכחה מו"ד ובשעה וסחה בעי' שחזר שדס זה שהיה רואה
 עחה הוא מן המכה ועיין חוס' ס' ח"א ר"ה וז"ל וטרי שס חיידי
 בוכנה ש"ל במקור עמלו וליך חפ"ל להבין דלל זה - ולבוארה הוא
 חמוה מלוד ובחפשי בלחמחה הספריס ללוחס מה ידברו בזה
 מלחסי' בדבריהם שכתבו כמה בחיטוס ע"י - ח' רלחיה בהב"ו מהר"ל
 בכחכ בשם מהר"מ דהא דהלי' בוכנה חפ"י בשעה וסחה ח"מ
 בשמרגבה שחל מן המכה ש"ל לצר וכאז ומרגשה שחמכה מו"ד
 כו' ע"י"ש - והורק דבריו קן המה דברי' חוס' דל' ע"י ח' רק
 שהוסק דברים חלו שמרגשה לצר וכאז ובלחה מדבריו שבה
 שמרגשה בעת ירידה הדס לצר וכאז זה מוכיח שהדס
 הוא מן המכה וכו' בהב"ו ח"ל ובהב"ו כנ"ל ס' ל"ד ובס"ס ס"ק
 י"ד דלע"ג דכאז חינו בוכנה עכ"ל חס יודעת ש"ל מכה רק בלחיה
 יודעת חס מו"ד לענין זה מהני לן חס בכל פסע שחזר לה
 רואה דס מסחמח הדס הוא מן המכה ע"י"ש ב' כהב בהב"ו כנ"ל
 ס' ל"ד ובהב"ו פתח"ל הלך ח' ס' ר"ב דסוכני' בזה חרופליס חלומרי'
 שחכה כו' מו"ד ע"כ"ג - כהב בהב"ו פ"י ס' ח' והביאו בש"ס כחן
 ס"ק י"ד שחל היה רואה כעין מוגלל זה מוכיח שהוא דס מכה
 ע"י"ש חמנס חס חפשי לומר כן בדעת הסה"ס וסוי"א שחיוו לבחיטוס
 הג"ל בדברי הרשב"א ח"ל לומר כן שהרי ביאר דבריו בדה"י וכהב
 דל"ח

והנה מלבד הדוחק העצום בזה הדס בעמלו טבור ועכ"ל מטמח
 חס חלשה טומחא ערב בנזע ביה"ס והוא דבר זר מלוד - חמנס
 מלבד זה דבריו המוהין דלפי דבריו דל"ס ח"ל ימ בשומחה
 הלאה ח"כ ח"ך חמר רשב"ל שס לדברי המטהר דס מטהר בלחה
 וחינו לר"ס דמטהר דס מטהר גם חלשה ולי' חלמוד יקשה
 הרי בלח"ה טמחא חלשה טומחא לידה כנ"ל ובע"כ ל"ל דמוכח
 רשב"ל הוא בעמלח היכא מלל י"ל רק דס לזר דרך דוסן חו כמו"ס
 חוס' שס דקאי חלח' שחלחה בקושי קודם ללידה ע"ש ח"כ הכר
 חו"ל דמ"ס ר' יוסף שס דפליגי במקור מקומו טמח פ' הוא כמו
 שחמרי דל' ט"ז וסב"ל ס"ו עפ"י פ' הנו"כ הג"ל חס הדס טמח
 במקומו ונ"ל לענין חס חלשה טמחא טומחא ערב קודם שיליה
 חו מלל ילידה כלל וכנ"ל חלל הדס בעמלו טבור חמר שחל לחון
 דרך דוסן דלל חסיב חל' רק דרך ערובה כמו"ס שס ר"י בשס
 רשב"ל ע"י"ש היטב בסוגי' - הנה הרלוויך לדעת חפ"י נכסול כל
 הדוחקים של הנו"כ עמל לא נהייסבו דברי הר"מ - חולס כהר
 בלחרי' דברי הר"מ בפ"י בחקירה וח"י חוס י"ט חלחכ בין דבר
 המחכוה במקור עמלו ח"ה טמח ומטמח חלל דבר חליו מחוהה
 במקור עמלו רק שחולך דרך מקור ח"ה טבור וזהו נהייסבו כל דברי
 הר"מ כמו"ס שס וחילוק זה הוא מבואר בדברי הרמב"ן והר"ן בה'
 לגדה ומה לנו לחדש חילוקים שונים טוב לנו לך עקבי הרחשוני'
 ולא נבקע חרשות ועי"ס שחלחרי ג"כ לשון הש"ס בזה מ"ס דל' ט"ז ח'
 דס טמח מטוס דקחסי' דרך מקור וכלל דל' כ"ב ח' ע"ש בלחורך
 והיולא לנו דלדין דקיי"ל כרבי ח' הלי' בוכנה גם הדס טבור והלשה
 טבורה חפ"י מטומחא ערב ומטמח נחבטל הס"ס של הנו"כ הג"ל הננה
 נחבאר לנו דגס דברי הנו"כ חיון מספיקין לייסב דעת הרשב"א הג"ל
 וכל מה שסרחו החאמו"ר וז"ל לרחות קושי' הח"ך לא חיוני חוהה
 חף יז כל שחור ועדיין הקושי' במקומה עומדה וכמו שנהבאר
 בדבריו בלר היטב לכל מעיין בלדק :

ד ער כה דברנו במה שהשיג הח"ך על פ' הנו"כ והד"מ וסוי"א
 עחה נשוכה ללוחס מה שיש לפיין לפי פ' הח"ך בדברי
 הרשב"א הג"ל - חורק פ' הח"ך הוא דהרשב"א ג"כ מודה דבעי'
 שחזר שמכחה מו"ד ולא בל רק לומר דלל בעי' שחזר שדס
 זה שהיה רואה עחה הוא יורד מן המכה וע"י חמר דל"ח לידע
 זה חלל בבדיקה שפוסת ובש"ס מוכמט דלל בעי' בדיקה וכן
 פ' הש"ך דברי הרשב"א וכמבואר בדבריו ס"ק כ"ב ע"י"ש -
 והחאמו"ר ח"ה הכו"פ והס"ט והנו"כ כולס פה אחד הקשו ע"י
 דל"ח ח"ך כהב הרשב"א בבדיקה שפוסת חפשי לידע זה חפ"י
 חלף שפוסת לא יועילו לזה דהשפוסת חיה מועלה רק שדע
 שמכחה מו"ד חמנס ח"ך נדע מן השפוסת שדס זה שהיה רואה
 עחה הוא מן המכה דהא לפוס ס"ד דהרשב"א לא מהני לן מה
 שחזר שמכחה מו"ד ובעי' שחזר שדס זה שידר עחה הוא דס
 מכה ולא דס מקור כנ"ל לפי הש"ך והח"ך וליך כהב ע"י
 הרשב"א דל"ח לידע זה ח"ל בבדיקה שפוסת ומה יועיל לזה
 בדיקה שפוסת ע"ש בדבריהם - והנה מה שגדלה מדברי הכו"פ
 והנו"כ דגס בלוחס מ"ס שקיל וטרי הרשב"א ח' בעי' שחזר שדס
 זה שידר עחה הוא מן המכה לפי' הח"ך הג"ל ע"ש חא ודלי'
 לוחס דלפי"ו יקשה בפשיטות ח"ך נסחפק הרשב"א בזה והולך
 להביא חל' ע"י וטרי הדבר מבואר להדי' בבדיקה דבדיקה
 שפוסת מועלה ללוחס ח"ל וחפ"י ח"ל מכה כלל ומכ"ס בשידוע
 לה ש"ל מכה חמו"ד ח"ו דלוחס מ"ס קילא וחלי' בכל מידי דליכא
 למחלי' דרוב נשים ח"ר מ"ס וטרי המרדכי מקיל בלוחס מ"ס
 חפ"י ח"ל מכה כלל חס הוא שחל בשעה וסחה ויבואר זה בבואר
 השו"ע בס' זה בס"ד - חולס עיקר ספיקו של הרשב"א לפי'
 הח"ך הג"ל הוא דוקא בלוחס דס בבדיקה חו רואה להדי'
 דכזה חפ"י דבעי' שהנינש עחה שדס זה הוא מן המכה ועז"ל
 דל"ח שחזר חלל מטוס דל"ח לידע חלל בבדיקה שפוסת ובש"ס
 מוכמט דהיכא דחלי' בוכנה לא בעי' בדיקה - חולס קושי' החאמו"ר
 הג"ל דלחך חפשי לידע זה בבדיקה שפוסת חיל קושי' חוקה
 כמבואר לכל מעיין - ועוד יקשה לפי' הח"ך הג"ל דגנו שהוכיח
 הרשב"א דל"ח שחזר שדס זה שידר עחה הוא מן המכה מטעם
 דל"ח לידע זה ח"ל בבדיקה שפוסת כו' מהוכחה זו מוכח ב"כ
 דל"ח שחזר חס מכחה מו"ד דגס זה ח"ל לה שחזר כ"ל ע"י
 בדיקה שפוסת דכי עיני' בין מכה וכמ"ס הרשב"א וחס נלחמר

לעיתים והוא אם תמלא תמיד בלד ח' במקום שיש לה מכה
אמנם בלחמה גם זה אינו דאס וזה עיקר החילוק בין
ש לה מכה לחץ לה מכה ח' העיקר חסר שהרי לא מוכר
בברייתא כלל דבר זה דבצין שח' השפוטות כעובי אבר
ביטוי והאחרונים יט מלקין בן ומבטור דבדבית במקרה
לחץ חוה ה' גם זה שריבה להכניס דבר מקום ששטנה דר
לא מוכר בשם כ"ח הר"מ הוסיף זה מסבירו ואם זהו עיקר
החילוק בין יס לה מכה לחץ לה מכה לא היו שותקין בשם
מלכחל לו דבר זה וכל הפחות ה"ל לשם לבאר דגם ב"ס לה
מכה בעי' דיקה אף לא פהך בדיקה דל"ל מכה אשר לוחה
לפי הגדלה רחיה הרש"ח קמה וגם נצח ולין מקום לדמחה
בסוף כל וכלומר :

אמנם

[illegible]

ובש"ס משמע דב"ל מכה לא צעי בדיקה עיי"ש בדבריו ולכאורה היא קושי חזקה לדעת הסה"ח וסי' הג"ל והיהו"ח בעיני על הפוסקים שהעלימו עין מקוש' הרשב"א הג"ל ולא ערמו עצמם לתלמד לדעת הסה"ח וסי' דס"ל דעיי' שהדע שמכחה מו"ד ואל' הדפוסקים הג"ל מוקלים על הרשב"א לחשב לידע דבר זה אם המכה מו"ד גם וזהו בדיקה שפוסרת - הא ליחא דכבר נחבטו למעלה חות ה' דלפי המבואר בפוסקים יש לזה ג' בחיטות - א' שמרגשה ענה וכאז - ב' דסמכ' ארופאים - ג' שרואה כמרחא מוגלא - והכה בפוסקים הג"ל ליכא למימר שכוונת לבחינה א' וכמ"ל בזהו הג"ל דלפי' אין מקום לתקן בין שהדע שמכחה מו"ד או שמרגשה ענה שהדס הוא מן המכה דממ"ל חי מרגשה ענה לער וכאז הכי מרגשה ענה שהדס מן המכה ולי אינה מרגשה ענה לער וכאז א"כ מוכח להיפך שהדס ענה חינו מן המכה - גם ה' בחי' התמרוטות א"ל לפרש בש"ס שכוונת לבחינת הג"ל דא"כ לא שייך לומר ע"י וגלמנח אשה כו' דנוהלו וגלמנחוהו בזה חמירה הרופאים הכל שומעין ומרחיח מוגלא הבל רוחין - גם בלח"ה משמע גם בש"ס ופוסקין' שדס שהי' רואה ענה הוא דומה לדס וסתר רק דח"י במכה ועי' בח"ץ סי' ג"ו מה שהביע על הג"ל וא"י' יבואר לנו ד"ו ביבואר הש"ע בס"ד - אולם להך בדיקה שנהבנו ביבואר דברי הרשב"א שהי' ע"ד הבדיקה שכתב מהר"ם בפסקיו כנ"ל א"ש הבל דע"י וגלמנח אשה כו' היינו שגלמנח לומר דבסוף פסע שמכחה א"ע אינה מוגלאה ח"ה בזה זה ש"ל מכה ומהו טועם לנו שמכחה מו"ד וסוב הלי' לעולם בדם מכה אפי' אם בליזה פסע ע"י קינוח מבחון או שבדקה א"ע בפ"א בכל דלדי הפרודור ואח"כ הוליה העד לחון ומגלה בו דס דהשתא ח"י לה אם הדס הוא מלד זה שיש לה מכה או מהמקור אך כיון שכבר נחזקה כמה פעמים שמכחה מו"ד חולה הדס במכה וכו' לא בל שעתה וסתר ח"ה בשעת וסתר לריב שעתה ענה שדס או שזה מלד שגמשה גם ואל ממוקס אחר - הנה יבואר דנו"ס הרשב"א דחי אפשר לידע דבר זה כ"ל בדביקה דבריו מוכרחים מאוד ואל' לומר כלל בעיני אחר וכו' - ונענה הדק' ע"ד הסה"ח וסי' מה יענו על רחי' הרשב"א דבש"ס מוכח דאם יש לה מכה אין לר"ך בדיקה כנ"ל - והנה גם הוכחה בדלדים י' לידועת שמכחה מו"ד בזה שאינה מרגשה בויזה דבר לה ממוקס - אולם בש"ס א"ה הני' וגלמנח כו' מכה יש לה במקור והגם דבנוסחה הסה"ח ליהא ח' במקור רק סהס מכה יש לה וכמו שהועתק ברשב"א - אהנס בחספסחא העניק גם הרשב"א ח' במקור וכו'ל' חות ב' - וזה דהא בש"ס איירי ברואה מחמת חשמים ואל' אין רחי' בזה שלא הניגשה בידל' במקור דלימור עטמה דהרבה שנים - ולכאורה ה' נראה לומר ביבוס זה דהנה עיקר רחי' הרשב"א מ"ס דבש"ס משמע ללא צעי בדיקה אם יש לה מכה הוא מוכס דמחמילה חמור דאם רחשה ג' פעמים מחמת חשמים חסרה לשנע עד שחבדוק כיצד בודקה כו' ואח"י חמרו אם יש לה מכה חולה במכחה כו' מבואר דביס לה מכה א"ל בדיקה דלג"כ הנה בדביקה מתירין ואזה אפי' אין לה מכה כמ"ס ברישא עיי"ש ברשב"א בתוה"א - ולפי' ע"כ אין דהרשב"א ס"ל דהך בדיקה דשפוסרת מועלת גם לשהר הדס וכמ"ל למעלה בהקדמה ב' חות י"ב וע"כ שפיר הוכיח דפ"כ בוס לה מכה לא צעי בדיקה דלג"כ בלח"ה משהרי דפ"כ אפי' אין מכה - מכה - אהנס לדעת הסה"ח וסי' - אמר דסבירול לי' שדעה הפוסקים שהחלי למענה בהקדמה הג"ל דהך בדיקה דשפוסרת ברואה מחמת חשמים אינה מועלת רק להחירה לפעלה ולא לשהר הדס ואם כן אין ענין כלל הך בדיקה דשפוסרת ברואה מחמת חשמים להך בדיקה דמכה לידע אם מוגליה דס דבדיקה זו מכה ג' לשהר הדס משא"כ הך בדיקה דשפוסרת דלינה רק להחירה לפעלה וכו' - אולם בלח"ה זה חזי דכבר הוכיחו ס' בהקדמה הג"ל מדברי הסה"ח והמדרכי דגם אינהו סבירא לי' דבדיקה שפוסרת דרואה מחמת חשמים מוכי' גם לשהר הדס וכמבואר ס' - גם אין לומר לעולם גם בוס לה מכה צעי' בדיקה לידע אם מו"ד רק הניקוק הוא בין יש לה מכה לחין לה מכה דבין לה מכה צעי' שהנה השפוסרת כעו"ה אחר ביטני וגם לריב להנכסם עד מקום שהנכס דס דבוקא וכו"ס למעלה בהקדמה ב' חות י"א וביס לה מכה בדביקה עד בעלמח הוכל

לכאור דבריו כפי העולה במאורו היום והמציין יבחר וז' מהרה"ל בפסקיו סי' מ"ו אשר כתבתי ש"ל הוכחה ש"ל מכה אף שא"ל חס מ"ד ודלי חד עד לחוד לא מהני דבריו' כהב במדרכי דבעי' שידועה שמכנה מ"ד כו' אמנם בעובדה דיוק מלאהי ב' לדרין להחיר חדל כמו שכתבתי שג"ל שהיה בודקם בכל החרין וסדקין חיצה מוילתה לוחן כתמים וטענות דקוח ואלא בזה המקום כו' יס סברא לטור דמוכח דמן האדרי' מן המכה בזה דלכאורה פתח החדר לפרוזדור בלמעט פרוזדור הוא' ובדיקה שפופרה לומר הנא דברייחה כו' ואל' בידוע שמן האדרי' משמע שאל ידוע שנמאל ללדרים טעורה ואל' בדיקין דיוק כשנשם פעם חניה מוילתה רק במקום א' מן הלד שיש הוכחה דלוחן מה חדל הוא בזה אלל מן המכה שבדרי' וכל' חס מרגש בבעה בדיקה כשהיה נוגעה בלד מקום ההוא שהוא כואב לה קלח ובשאר חורין וסדקין חיצה מרגש ככב כלל שיש הוכחה שמן המכה בזה עוד כהב במדרכי ההיא ברייתא כו' חס י"ל וסח כו' חלה בוסחה שיכולה לומר שסדס שהיה חסא טעור הוא דעדין לא הגיע וסחה וסחה במכנה כו' חלמא דס"ל חורב לא אלל גזמנו מהני דהולין במכנה מה שאין הולין בלא ז' והנה חלה כהבם בלשחך יס לה וסח כהונן וכדרך הנש"א ח"כ מועיל ב"כ להחיר כו' אש"צ דרש"י פ' הברייתא בענין חסר מ"מ ויכל לנ"ק דעת המדרכי ג"כ לשאר דרדין לכן אי חיתייורה לכל הני לדרין אשר הוצרכו לעיל חובל לסמוך עלייהם להחזיקה לך טעורה ע"ל מהרה"ל שס' ונחלקו האחרונים בפי' דברי מהרה"ל הנ"ל לפי הנראה מדברי הט"ו סק"י פ' דברי מהרה"ל הנ"ל דלחירי בשה' לה מכה ידועה אף בלא ה' ידועה חס מו"ד ע"כ לא לזה להקל כ"א בליקוף כל הני לדרין הנ"ל וכל' דעת הרב מוה"ר למוזר בשער ט"ז סי' מ"ה וכל' דעת הט"ו עמנו שס' בסי' מ"ו ולדבריה חס לא ה' לה מכה ידועה לא ה' מועיל הני לדר' להחיר' חורב דעת הגאון מוה"ר"ן הלוי שכתב ט"ז סי' מ"ד מהרה"ל חירי ואל' ה"ל מכה ידועה רק הוכחה. ה"ל ש"ל מכה והיא הוכחה בזה שאינה מולאה רק במקום א' בדרין מזה הוכחה ש"ל מכה שס' וכן כהב בספר חפ"מ והסיג בזה ע"ד הט"ו הנ"ל ע"ש דבריו' הנה הערכתי לפיכך שהם מערכות מה שנתקנו בפי' דברי מהרה"ל הנ"ל חצירה חסורה לא ואלה חלי טרל לעמוד על עיקר בזה ואס' כי חלי כדאי חורה היא וללמוד חלי לריך כל פטרי' בדין ופטרי' דלורייחא טבין וחלמיד קטן שחמר דבר הלכה אין מוסיפין חורו ונחמיל בדעה הראשונה הנ"ל דס"ל דמהרה"ל חירי בשה"ל מכה ידועה רק שלא ידעה חס מו"ד והנה לפי מ"ס למעלה יקשה טובא למה זה נדחק מהרה"ל בדיחא חסו' ואל' דין לנ"ק חלי דעת המדרכי והרי כבר נחבאר בדבריו למעלה חס ואל' וי"ן מ"ס דהפוסק' דבעי' שחדע שמכנה מו"ד ח"א שחדע זה כ"א ע"י הבדיקה של מהרה"ל הנ"ל שאינה מולאה רק במקום אחד דווקא וכמו שהלכנו בזה למעלה (וכל' הכו"ס והס"ס הבאחי דבריהם למעלה חסו' ה') וכיון דבנידון של מהרה"ל ה' בדיקה זו הרי ידועה שמכנה מו"ד וסר' לנ"ק חס' באל' וסח' וכל' חס' בפי' מ"ס שכתב דבאחמ מהרה"ל החיר בבדיקה זו לבד ומ"ס בחתילה דבריו שחל ב' לדר' להחיר היינו הלד חל' מה שה"ל מכה ידועה והלד הב' מה שאינה מולאה רק במקום אחד' ומ"ס חס' דעת המדרכי הוא להחיר גם וזה הבדיקה הנ"ל דחש' חיצה מולאה במקום אחד לבד עכ"ל יס להחיר שפחה חס ב' לדרים יס לה מכה וי"ל וסח' ובלא בבעה וסחה ומה שסיים ח' איכתייו לכל הני לדרים כו' לא כהב קן רק לריוחא דמילתא כו' ע"ש דבריו בלורך' הנה כל מעיין בלדק ויחל רב דחקו בפי' מהרה"ל ועכ"ל לא הועיל מלומה דלפי פ' החיר מהרה"ל בלשה ש"ל וסח' שלא בבעה וסחה וי"ל מכה חס' ח"א חס מכה מו"ד וסח' ודלי לזהא דחל כל עיקר השקלא וסר' של מהרה"ל שס' הוא מוס' שחשק לדעת הס"ס והמדרכי וסר' ובדבריהם מנחל דהר' דגס בלא בבעה וסחה בפי' שחדע שמכנה מו"ד' ומ"ס המדרכי להקל בלא בבעה וסחה וזה ברורה מ"ס דווקא וכמו"ס למעלה חס חס' וכל' הנ"ל בספרו ובחש' כו' פ"ה דלהמדרכי וסר' בפי' שחדע שמכנה מו"ד חס' ב"ל וסח' וסח' דעת מהרה"ל כו' ע"ש והבאחי בקצה בלוח הנ"ל וכו' דחש נחמר דמהרה"ל חירי בשה' לה מכה ידועה ח"כ כל חריכות דבריו בזה אף למחר לפי מ"ס למעלה דהכונה לידע חס מכה

מו"ד היא הבדיקה של מהרה"ל כול' וכיון שבוטל כהב למהרה"ל שעה בדיקה זו (כמבואר בדברי מהרה"ל כהב חדל כמו שכתבתי שג"ל שהיה בודקם כו') אף כהב מהרה"ל ע"ו ודלי חד עד לא מהני דבריו' כהב במדרכי כו' ופי' האמור ה"ל להשיב בנשיטות כיון ששעה בדיקה זו הרי ידועה שמכנה מו"ד וסר' לנ"ק גס הרי סיים מהרה"ל ע"ד חש' דרש"י פ' כו' מ"מ נוכל לנ"ק דעת המדרכי לשאר לדרים כו' הנה מבואר שלא לזה להקל עפי' דעת המדרכי לבד והלא כמו"ס הט"ו דהחיר של המדרכי כהבו מהרה"ל להחיר גס וזה הבדיקה הנ"ל גס הנ"ל שכתב מהרה"ל לעובדה דירי' בבדיקה שפופרה לא ידעתי מה בזה להוכיח משס' חס הכונה להוכיח דרס האדרי' טעור וכמו שסיים משמע שאל ידוע שנמאל ללדרים טעורה ע"י חין מהלוק להוכיח בבדיקה שפופרה דכל הש"ס מלא מזה דרס האדרי' טעור ובכך ידוע מ"ס הרא"ש על הראב"ד בזה וחס בזה להוכיח משס' דלא מספקין בזה שנמאל בלדרים שחל הוא דס המקור גס ואל' דבאחמ חלין קן וכמו שכתב דס הנמאל בפרוזדור חייבין עליו שחקו מן המקור' ואל' דלא מספקין בבדיקה שפופרה כממאל בלדר' השפופרה שחל מן המקור כבר הארכתי בזה למעלה בחקירה ב' והעלינו דיש חילוק בזה בין חסה הרוואה מ"ס לחסה שח' לישאר בבדיקה דבזה לא מהני בדיקה שפופרה וכמו שכתבתי שס' מילתא בטעמא' ובע"כ גס מהרה"ל ש"ל בחלוקין חס זה מזה שהרי בבדיקה שפופרה ברורה מ"ס סגי בבדיקה פ"ה ומאל' על לדר' השפופרה הוחדה בלעלה ואל' מלכדין לה שחובדק כ"ס שפופרה ואל' חמלר רק בלד א' דווקא וכמו שחלך מהרה"ל בעובדה דירי' ח' דחלוקין חס זה מזה כנ"ל' ובנו"כ כהב דרש"י מהרה"ל בבדיקה שפופרה הוא להוכיח דפחה החדר בלמעט פרוזדור הוא כו' ע"ש ואל' ידעתי מה יוביענו זה דחא מ"מ חמרי' דרס הנמאל בפרוזדור חקו מן המקור כנ"ל' גס בדיקה נדה בפי' וסרין וסדקין חול' ללא בדיקה כלל כמבואר לקמן סי' קכ"ו וכל' חס' חס' סק"י שעתד עמ"ס למעלה דכיון שאינה מוילתה דס רק במקום אחד לבד הרי ידועה שמכנה מו"ד וכל' וס' דזהו דווקא בשידועה מקום המכה היכן הוא וכשבודק על מקום המכה מולאה דס בזה חמרי' דהרי ידועה שהמכה מו"ד משח"כ עובדה דמהרה"ל ה' שה' ידועה ש"ל מכה אף לא ה' ידועה שמכנה היכן הוא ח' חס' ידועה גס מקום המכה אף חיצה מולאה דס במקום המכה רק למעלה כנגד מקום המכה וע"כ ל"ח בידועה שהמכה מו"ד רק הוכחה בעלמא דמהמכה הוא דלי ממקור ה"ל להמאל גס על מקום אחר כו' ע"ש דבריו' ולדבריו יקשה חיצה נדע שמכנה מו"ד כשהמכה במקור עמנו דבהכי חירי' בפי' דהפוסק' הנ"ל דהסח' ח"א לומר שכתבים המכה על מקום המכה דלי' לעולם מאל' דס דהמקור לעולם מאל' דס וכמו"ס למעלה חס ה' והסס שכתבתי שס' חס' בחיטות בלשפר שחדע שמכנה מו"ד ע"ש' אמנם כבר כתבתי חס וי"ן דב"ס ח"א לומר שס בחיטה אחת וזהו הכ בדיקה של מהרה"ל ע"ש וכיון שהמכה במקור ח"א שכתבים העד במקור על מקום המכה כנ"ל ובע"כ ל"ל דגס חס מולאה דרס למטה ממקום המכה רק שהוא נמאל חמרי' בלד חס במקום שהמכה שס למעלה במקור מזה מוכח שהמכה מו"ד ואל' נסחר מ"ס החו"ד דבעי' דווקא שחבדוק על מקום המכה' אף אחי' ב"ל חילוק חל' של החו"ד דבעי' שחדע מקום המכה היכן הוא ואל' חס חיצה מולאה דס רק בלד זה שהמכה שס חמרי' דודלי' ממנה והנס' שמואלח למטה ממקום המכה וסח' ומה שסיים ח' איכתייו לכל הני לדרים כו' המכה במקור וכמו"ס למעלה חס ואל' ע"ש' משח"כ בעובדה דמהרה"ל לא ה' ידועה מקום המכה היכן הוא חס בלד זה ואל' בלד אחר וכל' אמנם אחר העיון ג' חלי דמנבדק דלפי כהילה הוא קשה החיר בזה שיחיה ל"ח מכה מבוסרת ידועה ואל' חדע מקומה היכן הוא' חלוא חס' חס ימאלח חס' חס שס טעם וסכרה לחלוק זה דמחלר דהפוסק' דס"ל דבעי' שחדע דווקא שמכנה מו"ד ע"כ ס"ל דלא סמך' לשכרה זו דסח' מכה י"ל דס וחיכ' שחל חס' דס דס בזה וע"כ ס"ל דבעי' שחדע בציור שמכנה מו"ד ח' כו' חמרי' דחל' דחל' חיצה מולאה דס רק בלד זה שהמכה שס מזה מוכח קן שפיר שהמכה מו"ד והנס' שאינה בודקת על מקום המכה רק למטה ממנה וכל' חס המכה במקור דלי דרס מן המקור ה"ל להמאל לפיכך בלד האחר לא בלמעט חס' לה כיודעה

[illegible]

שמעיה מוד' כמו ק ממש נאמר אם ידוע לה צביוור ש"ל מכה
 אך שאל' לה היכן הוא דמזה שאינה מוד' רק צדד זה ולא צדד אחר
 מזה מוכח דהמכה הוא צדד זה והדס הוא מן המכה דל"כ
 ה"ל להמלא לפעמים צדד אחר ופסוק צעודו דמהר"ל שיה'
 מרגש חזק צדד זה הוי שפיר הוכחה שהמכה שם וגמה לא ראה
 מהר"ל' לסמוך על היתר זה בלבד והואך דלפך חליו דעה
 המרדכי ובכל הנה נחשב' לו שפיר דל"כ אלא שכל דברי
 מהר"ל' דלירי צדד' זה מכה ידוע ש"ל לפ' הוא שם קיום ויסוד
 כלל וצדדנה דלדד צדד היסוד צדד' :

ערה נאמר ללמוד הדעה השל' שבהל' בלוח הקודש כפי' לדברי מהר"י הנ"ל דלירי של' היה מכה מצוררת רק היל' הוכחה שיל' מכה ודלוח' במו"ד סק"ו שהקשה ע"ז מרד' דפי' ק"ל' במו"ל' דס' ב' פ' ח' אינה מו"ל' בדיקה בבבל המורין וסדקין ואפי' מרגיש כל' ע"ז משתמין במשחם שדס' המו"ל' יטול ע"ז כס' בדרך רחוק כמ"ל בש"י ואפי' מרגיש ומו"ל' שהמו"ל' במו"ל' שדס' המקור יכול לנ' כל' בדרך פשוט ולחי' מושיל הוכחה זו כו' ע"ש ואין דמיון שיה' דש' במו"ד כיון דלפ"ר ההדרי מ"ל למקור ואיחי' דס' כמ"ש בש"ס ע"כ שפיר משפיקין בדם מקור משל"ך כחן שדק' כמה פעמים בכל הדלדוס ולא בדם מו"ל' כ"ל צדד זה דווקא דמיון כלה' בלחי' דס' מקור וכמו"ש ב"מ מהר"ל' ולא יענינו שום מקור מזה לזה ועמ"ס בנחירי' לנ"ך וכו' ע"ש ועי' מהו"ב נ"ב פ"י מ"ו שהקשה למה היריך מהיר"ל בש"י ק"ל' סק"ז דנ"ס לרעה הרב שם מוכח דס"ל דב' הוכחות בדיקה בדיקה מוך מה מהר"ל' ההיר' שלא בשעם וסבה בלא בדיקה בל' וכו' דבהך עובד' דמהר"ל' היל' מכה דיוע' משל"ך בשו"ל' במו"ל' אין לה מכה דיוע' וכאז' חזק' כמכח' ס' מה שזוה' במו"ד אין כל' ק' הוכחה כיון דליכא למימר דמ"ל הדר למקור ב' ע"ש ודבריו אלה הם לפי' מהר"ל' דלירי' ביש' לה מכה דיוע' והסחיר הב' שכתב מהר"ל' ע"פ דעה המרדכי הו"ל להסיר שם זוה' הבדיקה שכתב מהר"ל' בהיר' ה' א' חנניס כבר דחיי' דבריו למעלה לוח הקודש' אך זאח' במו"ל' ג"כ דלירי' דמ"ל מ"ל הוכחה דיש' לומר דהדר למקור ועמ"ס למעלה' א' חנניס דמ"ל ונכתב בספר חפ"ל' והרב מו"ה מוה"ר"ן הלוי' בשו"ל' דההוכחה שהיה לה על המכה היא ההוכחה שכתב מהר"ל' מדלח' מל"ה ק' צדד' א' לעולם מזה הוכחה שיש' לה מכה ע"ש בדבריהם' ע"ז שפיר הקשה בנ"ב שם דל"ך איך כתב מהר"ל' אשר כתבת ע"ש לה הוכחה שיש' לה מכה אך שאל' ובר' לוח' הוכחה שהיה לה שיש' לה מכה זו' ההוכחה בעלמ' מוכחה ומו"ל' דס' שפיר ע"י' הדס' היו"ל' הוכחה המכה משלח' שלא מל"ה לעולם רק צדד זה ואיך חלק' בין זל"ך לומר שיש' לה הוכחה על המכה ולא על הדס' מוכח מזה דהיה לה הוכחה אחרת ע"ש לה מכה וזל' קוש' גדולה על פ' חפ"ל' ומוה"ר"ן הלוי' הנ"ל' והנה ללמוד יראה דקוש' זו' אינה ענין לעיקר' בדברי מהר"ל' לדעיקר הדבר שפיר י' לומר דהך עובד' מהר"ל' לא ה' מכה מצוררת רק שהיה לה הוכחה שיש' לה הוכחה ועמ"ס חפ"ל' ומוה"ר"ן הנ"ל' רק מה ה' ההוכחה על המכה בזה לא נפרש כמ"ס האחרונים כנ"ל שההוכחה ה' בזה למעלה מו"ל' דס' רק במו"ל' אחד דע' יקשה קוש' הנ"ב שאל' ענין נאמר שהיה לה חזק' הוכחה אחרת שיש' לה מכה וזאח' בלא הוכחה דברי' השול' בפסקי מהר"ל' הנ"ל' אין חזק' אחרת' ע"ז לידע מזה ההוכחה שהיה לה על המכה ושז' לא היק' קוש' הנ"ב הנ"ל' בלחור' א' חנניס אחר' העיין ה' לוח' דל' אחרת' כמ"ס יקשה על מהר"ל' במו"ד חס' א' קבל' ההוכחה שהיה לה שיש' לה מכה ודן דינה כחלי' אין לה מכה מצוררת איך ח"כ כתב מהר"ל' להשול' אחר' כמכח' זו' ודלי' חד על מצי' דבד' כתב במרדכי דב' שידועה שמכא' מו"ד כו' ולמה הולך לזה עדיפ' מיני' הו"ל' למימר דאין כל' אפי' חד עד אחרת' שאין לה מכה מצוררת וכתב' לא מצי' לנ"ך' ואם קבל' מהמהר"ל' ההוכחה שהיה לה ודן דינה כחלי' יש' לה מכה מצוררת והנהא' חפ"ל' דע' מ"ל' חד על לא מצי' משלח' דברי' המרדכי הנ"ל' אך ע"ז ח"כ הרי לירי' בחזק' שהיה לה מכה מצוררת ויקשה שז' לה הקובץ' שכתבתי בלוח הקודש' על פ' הט"ב

דמ' דלבעל ח' איכא ס"ס לאיחורא מעולם לא שמעתי ס"ס
 כזה והרי בכללו אי אחד מאלו רק ספק אחד שמא מהמקור
 ושמא מהלדדים וה"ה כנוי שחורא שמא הוא מהמקור מטעם זה
 (קביעות וסח) או מטעם זה (ענין חולי) ואיך נחשב זה לס"ס
 אהנם בלחמא גס אס נאמר שהוא קביעות וסח ג"כ הוא ענין
 חולי וכמ"ס בפהמה חקירה ב' אוח י"א ע"ס ו"א פשיטא דלין
 זה ס"ס אס הדס בלא מחולי זה או מחולי זה וכו' דל"כ ב"ס
 לא מכה ולי' אס מוד' שהרי הרב ב"ס בלשון שאין לה וסח
 מפלחא ע"ס והרי כמ"ס איכא ג"כ ס"ס להחמיר שגוף הוא
 קביעות וסח ולי' דלין דס נדה מהמקור ולי' תימא שאינו
 קביעות וסח רק מחמה חולי ע"כ שמא הוא מחולי המקור ולא
 ממכה ח' דלין זה נחשב לס"ס וכלל ג"כ דע"כ מחירין
 ע"י בדיקה שפוסתא משום דוסתחא דרבנן כבר השגתי ע"י
 בפהמ' חקירה ב' אוח י"ג ע"ס ובענין מרביה קביעותי חפרטס
 חמה לחמה וחבאר דל"מ :

א הקשה דאס נאמר דלין כאן רק חשש וסח ח"כ בימי
 עיבור והנקה לשהי' דלינה חוששה ביה לוססה
 ח' ד"ס ביה כחן חשש חולי וקיי"ל לחול' דאס הוא מחמה חולי ח'ין
 חילוק דיה בין ימי עיבור ודלינה לשאר ימים ע"ס והנה
 מלבד הדוקא שיש בזה גס לפי דבריו כמבואר למעין עוד אס
 דבריו תמוהין מאוד דלכחי היקשי דהשחרי בימי עיבור והנקה
 מפלחא ס"ס שמא הוא וסח ולין לדיד לחשוד לו בימים הללו
 וסח"ל מחמה חולי שמא הוא מלדדי' וכמו ק' י"ל בסיך שמא
 הוא מחמה חולי בלדדי' וסח"ל מהמקור שמא הוא קביעות וסח
 והרי לבעל ב' היתר מפלחא ס"ס הכ"ל וכלל הכה מבואר דגס
 לדבריו ח'ין ישוב לקוש' ה"ל אהנם בעיקר קושיותיו הכ"ל הנה
 אי בעינא חמינא ל' דבלחמא מותרת בימי עיבור והנקה וכמ"ס
 ה"ג במה"ס ס"י ז"ה ע"ס דבריו ולי' בעינא חמינא ל' כמ"ס
 הח"ד בקוש' דלסורה בימי עיבור והנקה משום דלינחא מקלקלה
 ל' בשאר יומי ומה שדחה הח"ד ע"י דל"כ המקשה בנדה ל"ס
 ח' ח"ר"מ דבימי זיבה לשחרי ולא ידע עדיין מסבירה זו דלנחמא
 מקלקלי ל' כו' ליקשי ארבנן ברורא מחמה השמים כו' ע"ס
 לא ידענא מאי קאמר דאס כוונתו לומר דה"ל לש"ס להקשות
 שס בד' ל"ס ארבנן ברורא מחמה השמים לא ידענא מה שיד
 ענין זה להסח וסס מקשה ח"ר"מ דלמך דבימי זיבה ח"ר"מ
 בחוקת טברה קיימא ע"י מקשה לו ח"כ אחי' חמר ר"מ יוליא
 כו' ומה ענין דך דרורא מחמה השמים לש"ס ואס כוונתו לומר
 דמ"ס לא מקשי' בש"ס בד' ס"ו אהא דחגי' התגרס דלישחרי
 בימי עיבור והנקה הנה כל מעין בלדק ירוא מה טיבה של
 קוש' כמעט ח'ין מהלדדי' להשיב ע"י והרי כבר י"ל דסס כבר
 ידע הש"ס מסבירה ל' דמקלקלי ל' בשאר יומי ח' כ"ו לפי
 דרכו אהנם בלחמא ח'ין דמיון כלל וכלל דלבעלמא בלשה שאין לה
 וסח דימי זיבה ודלי' דלחיון ע"כ שפיר פריך לר"מ מ"ס ח"ר"מ
 יוליא הרי מותרת לו בימי זיבה משא"ל ברורא מחמה השמים
 מה יקשה לו שס אהא דחגי' התגרס אסוודלי' ל' דמעבדא
 כללו ש"ד לדעתו ח'ין לדבריו שחר כלל ג"כ מ"ס דל"כ ברחמא
 ג' פעמים בימי עיבור והנקה
 לישחרי לדעת הפ"י ב"ס ס"ו
 מאחר דלינה קובעת וסח ברה"י
 הנה גס לדבריו יקשה קוש' זו
 דהא איכא ס"ס וכמ"ס למעלה

ח חס מנזל דלסורה גס בכה"ג
 וכמ"ס בכה"ג י' ברה"י ברהמא ג"ס
 חר' לנדה וה"ס בימי הנקה :

אהנם בלחמא חלק הוא דין וסח שאינו קבוע מפלחא של
 רחמ' ג' פעמים לוסח שרחמ' ג' פעמים רק שאינו קבוע
 מטעם אחר דכזה היישיין לוסח ח"פ' לאסרה על בעלה והדע
 דהא לדעת הש"ך ב"ס ק"ל דמי וסח דמעשה השמים לוסח
 הקפילות דלינו נקבע כלל ועכ"ל חסרי' לה על בעלה בנ'
 פעמים והרי בכה"י דסעי' י' בכה"ג גס הש"ך מודי דבעיין ג'
 פעמים דחוקא ובע"כ הוא מעטוע של הש"ך שס ב"ס ט"ו ח'ו
 כדכתיבנא ופערט בימי עיבור והנקה דלינא ררורא דסבירא
 להו דקובעת וסח ביה וכמ"ס בטור ובי' ס' קפ"ס ע"ס וסב
 מלחא ב"ס ס"ק כ"ו בדה"ה הנה שחבא ג"כ לחלק בזה כמו
 שחבתי עיין שס :

אך לפי מ"ס שס דמ"ס הר"מ דמן הלול ולחוד היו ספק ח'ינו ספק
 שקול דרובא הוא דס מקור רק שאין שורפין ע"י הדומה גס טבל
 ללרף סקס אז לספק אחר השקול וכמ"ס ב"ס חקירה ב' אוח
 י"א לפי ח"ס דלא מלרפי' ספק זה להאי ספיקא דשמא אחר
 השמים רחמא מטעם שחבתי חקירה ב' אוח י"ג בישור
 קוש' הגלון מוהרע"ל על הס"ס ע"ס עוד כזה הח"ד דע"כ לא
 מוקמי' לה לחוקקה משום דכיון דרוב פעמים בלא הדס מקודם
 כמ"ס ה"ס ד' ס' ב' רק בשיעורא דלח"י ח'ין הרוב חשוב כל כך
 ומלרפי' מיעוטא לחוקק טברה דירה והי' פלגא ופלגא וע"כ ח'ין
 כאן רק חיוב ח"ס וזה מ"הא חבל מלרפין י"ל דעסאורא כרוב
 גמור ולא סמכי' מיעוטא לחוקק כמ"ס חוס' ד' י"ח ב' ד"ה מיעוטא
 ע"ס שקילר בדבריו וסרס כוונתו כלל אולס כאן ע"כ ל"ל דמה"ה
 לא חשיב כלל רוב זה בשיעורא דלח"י דאס נאמר דע"כ ח'ינו חייב
 שחמא משום דלחמ"י סאוך מיעוטא לחוקק כלל יקשה הא דלחמ"י
 בריס מלינחן דהיכא דליכא עוד חוקק ע"כ ח'ינו לחוקק דהשחא ה"ה
 שמהא ודלי' למפדע דהוי חרתי ליישורחא ע"ס ובי' כאן דליכא
 רובא ללרף לחוקק דהשחא ח"כ ל"ל דמה"ה לא הוי רוב כלל
 בשיעורא דלח"י וכל עיקרו ח'ינו רק מדרבנן אולס בעיקר הדבר
 מ"ס הח"ד דגס בשיעורא דלח"י חמרי' דרוב פעמים בלא מקודם
 כ"ל הנה הס"ס כתב ח"ס זה דלין דל"כ לוס להחשב כל כך
 ועמ"ס בזה בפ"כ בדיון רורא בש"ס דאס ברהמא אוח ח"ה וסח
 ט"ה וע"ס שהבאתי ג"כ מ"ס בחו"ד ברה"י ק"ד וגפי מ"ס הח"ד
 כאן נסחרו דבריו מ"ס ברה"י ק"ד וכמבואר למעין אהנם בלחמא
 גס מ"ס חוס' בד' סת"ך ב' דרוב פעמים בלא מקודם ללסורה הוא
 חמור דהא ר"ח חמר בדה"י אי איחא דהוי דס מלן עכ"כ וע"כ
 ל"ל דכוונת חוס' הוא דכיון דמחתי ח"י'י בלחמא גס ח"ה וסח
 נאמר דלח"כ רחמא בע"כ ללסוך לומר שטעמא ברהמא וזה
 ל"ל וכמ"ס בפ"כ בזה בכ"ד דלא שכיח שטעמא ברהמא ולי'א
 סבירא זו כ"א היכא שמוכרחין אהנו לומר שכי' שטות בזה ע"ס
 ובחן ח"ל הכרה לומר שטעמא דלח"י לר"א דס"ל דלין דרבו של דס
 להחשב כ"ל אולס היכא דליכא עיכוס שמש מודי דלספד
 שיחשב כמ"ס ב"ס וזהו שסימון חוס' עיכוס שמש מודי דלספד
 דליכא למיחלי בעיכוס שמש כו' וכונתה כמ"ס ח' מ"מ יקשה בך
 דרורא מ"ה דע"כ ח"יירי בלחמא חמרי' וכמ"ס בפהמ' ריש חקירה
 ה' ח"כ מ"ס מחוקקין לה לרורא מ"ה אס מלחא בשיעורא דלח"י
 וסח אינא למימר דלח"י חולי ונימא הפמד אשה על חוסקה
 והשחרי הוא דחולי וגס רוב גסי ח"כ מ"ה ח"ד חסרי' לה לעלמא
 בספיקא כי האי ולי'א יקשה גס בשיעורא דלח"י ח'ינוס וכמבואר
 בדבריו למעלה אהנם לפי מ"ס בפ"כ בחקירה מהות ההרגשה
 אוח ה' דגס ר"א ל"א דלין דרבו של דס להחשב כ"א בעומדה
 על רגלי' או שוכבה חספדיק וסמוך לוססה חבל שלל בשעת וססה
 וסוכבה חספדיק שפיר חספדיק ג"ס לפי ח"ס דהאי דינא דרורא
 והרמב"ן והרשב"א בריס מלינחן ע"ס ח"ס דהאי דינא דרורא
 מ"ה ע"כ ח"יירי שלל בשעת וססה כמבואר בס"ד גס מיד אחר
 השמים שוכבה חספדיק כמ"ס בפ"כ בחקירה רורא בש"ס שלל
 בהרגשה אוח ט"ה ע"ס מעשה י"ל דקיי"ל לחול' דבחוק האי
 שיעורא דלח"ס הגוי רוב פעמים הדס מהחשב וכיון דליכא למיחלי
 בעיכוס סחלי' ביה"כ בשוכבה חספדיק כ"ל ע"כ חסרי' לה על
 בעלה וזמ"ס חוס' לענין חיוב שחמא וכלל וע"י בזה : עשה
 נשוב ללכא דברי הש"ך והנה מ"ס הש"ך דאס בדיקה מיד ולא
 מלחא וסח"כ רחמא ח"פ' חוק שיעור זה לא מיקרי רורא מ"ה
 ללסורה דבריו תמוהין מאוד דממ"ס אס בדיקה היטב בחורין
 ובסדקין כבר עבר השיעור דלח"י דשיעורא דלח"י הוא כדי שחושש
 ידע חמא הכר וסחול עד דתקנה בו ולא בדיקה גמורה וכמ"ס
 הרשב"א הובא בב"י ע"ס וסח וסח דמ"ס הש"ך דאס בדיקה מיד
 ולא מלחא כו' הוא ל"ד וכונתו הוא שמהחילא קמחא ע"למא ולא
 מלחא יקשה מה יושיל לה קישור זה וסחא רחמא בש"ס וס' בפנים
 פריין וכיון שחמ"כ רחמא בחוק שיעור זה דלח"י ודלי' דהוי רורא
 מ"ה וכבר עמד בי' ח"ס' וכבר שלל ידע שום מלינחן לדין זה
 שחידס הש"ך וסח"ל בזה שהש"ך כתב דלי' ח"ל חלינא דהספ"ה
 וסמ"א וסמ"א והמרדכי והטור שחבתי השיעור דלח"י ככדי שחיד
 מן השעה וע"י ב"י מ"ס ליישב דברי הר"מ חלינא דהספ"ה
 כלל

הקשה דאס נאמר דלין כאן רק חשש וסח ח"כ בימי
 עיבור והנקה לשהי' דלינה חוששה ביה לוססה
 ח' ד"ס ביה כחן חשש חולי וקיי"ל לחול' דאס הוא מחמה חולי ח'ין
 חילוק דיה בין ימי עיבור ודלינה לשאר ימים ע"ס והנה
 מלבד הדוקא שיש בזה גס לפי דבריו כמבואר למעין עוד אס
 דבריו תמוהין מאוד דלכחי היקשי דהשחרי בימי עיבור והנקה
 מפלחא ס"ס שמא הוא וסח ולין לדיד לחשוד לו בימים הללו
 וסח"ל מחמה חולי שמא הוא מלדדי' וכמו ק' י"ל בסיך שמא
 הוא מחמה חולי בלדדי' וסח"ל מהמקור שמא הוא קביעות וסח
 והרי לבעל ב' היתר מפלחא ס"ס הכ"ל וכלל הכה מבואר דגס
 לדבריו ח'ין ישוב לקוש' ה"ל אהנם בעיקר קושיותיו הכ"ל הנה
 אי בעינא חמינא ל' דבלחמא מותרת בימי עיבור והנקה וכמ"ס
 ה"ג במה"ס ס"י ז"ה ע"ס דבריו ולי' בעינא חמינא ל' כמ"ס
 הח"ד בקוש' דלסורה בימי עיבור והנקה משום דלינחא מקלקלה
 ל' בשאר יומי ומה שדחה הח"ד ע"י דל"כ המקשה בנדה ל"ס
 ח' ח"ר"מ דבימי זיבה לשחרי ולא ידע עדיין מסבירה זו דלנחמא
 מקלקלי ל' כו' ליקשי ארבנן ברורא מחמה השמים כו' ע"ס
 לא ידענא מאי קאמר דאס כוונתו לומר דה"ל לש"ס להקשות
 שס בד' ל"ס ארבנן ברורא מחמה השמים לא ידענא מה שיד
 ענין זה להסח וסס מקשה ח"ר"מ דלמך דבימי זיבה ח"ר"מ
 בחוקת טברה קיימא ע"י מקשה לו ח"כ אחי' חמר ר"מ יוליא
 כו' ומה ענין דך דרורא מחמה השמים לש"ס ואס כוונתו לומר
 דמ"ס לא מקשי' בש"ס בד' ס"ו אהא דחגי' התגרס דלישחרי
 בימי עיבור והנקה הנה כל מעין בלדק ירוא מה טיבה של
 קוש' כמעט ח'ין מהלדדי' להשיב ע"י והרי כבר י"ל דסס כבר
 ידע הש"ס מסבירה ל' דמקלקלי ל' בשאר יומי ח' כ"ו לפי
 דרכו אהנם בלחמא ח'ין דמיון כלל וכלל דלבעלמא בלשה שאין לה
 וסח דימי זיבה ודלי' דלחיון ע"כ שפיר פריך לר"מ מ"ס ח"ר"מ
 יוליא הרי מותרת לו בימי זיבה משא"ל ברורא מחמה השמים
 מה יקשה לו שס אהא דחגי' התגרס אסוודלי' ל' דמעבדא
 כללו ש"ד לדעתו ח'ין לדבריו שחר כלל ג"כ מ"ס דל"כ ברחמא
 ג' פעמים בימי עיבור והנקה
 לישחרי לדעת הפ"י ב"ס ס"ו
 מאחר דלינה קובעת וסח ברה"י
 הנה גס לדבריו יקשה קוש' זו
 דהא איכא ס"ס וכמ"ס למעלה

ח חס מנזל דלסורה גס בכה"ג
 וכמ"ס בכה"ג י' ברה"י ברהמא ג"ס
 חר' לנדה וה"ס בימי הנקה :

אהנם בלחמא חלק הוא דין וסח שאינו קבוע מפלחא של
 רחמ' ג' פעמים לוסח שרחמ' ג' פעמים רק שאינו קבוע
 מטעם אחר דכזה היישיין לוסח ח"פ' לאסרה על בעלה והדע
 דהא לדעת הש"ך ב"ס ק"ל דמי וסח דמעשה השמים לוסח
 הקפילות דלינו נקבע כלל ועכ"ל חסרי' לה על בעלה בנ'
 פעמים והרי בכה"י דסעי' י' בכה"ג גס הש"ך מודי דבעיין ג'
 פעמים דחוקא ובע"כ הוא מעטוע של הש"ך שס ב"ס ט"ו ח'ו
 כדכתיבנא ופערט בימי עיבור והנקה דלינא ררורא דסבירא
 להו דקובעת וסח ביה וכמ"ס בטור ובי' ס' קפ"ס ע"ס וסב
 מלחא ב"ס ס"ק כ"ו בדה"ה הנה שחבא ג"כ לחלק בזה כמו
 שחבתי עיין שס :

דחך מנחם לה רואה מ"ה ג"פ רזופים שהרי בין השמים
להמים ספרה ז"ל ולא מלאה כלום בעה בדיקה במוך (ע"ש)
בש"ך ס"ק ג' ח"ו ד"ל דאשה זו לא הומוקה רק לרואה בש"ח
וי"ל ב' טעמים בזה או שכך טענה שאם יגע חיה דבר במקורה
הראה דם שהוא מפלח דומה האדדים וע"כ כעצמה כשפוסת
ונטה במקום שהמים דם ולא נחלה דם על הווק הוצר הדבר
שהוא מפלח דומה האדדים - מחל"כ בעה בדיקה לספירה ז"ל
אפי' לא חמלה כלום חין מזה ראי' לסחור מה שהומוקה לרואה
בש"ח ולא מיבעי' לדעה הכ"ו וס"י ד"ל דמוך דמי' לאצבע
רק אם הוא כעובי אבר בינוני כמ"ש בחש"י ח"ט ובמנ"י ובס"ט
סק"י וע"י מ"ש בפה' חקירה ב' חו"ו - ח"כ פשיטא דלא מדמי'
מה שדוקה ח"ט בפה' קטנה ב' חו"ו - ח"כ פשיטא דלא מדמי'
לדעה הכ"ו דלא הוא מן המקור חין חילוק בעובי - חמנ"ט ע"פ
בע"י שחנע דוקא במקום שהמים דם ובעה בדיקה בעלמה
ח"י לבוון המקום ההוא וכמ"ס הכ"ו בחש"י הבאהו ב' חו"ו
הנ"ל וע"כ לא רחשה בעה בדיקה ח"ט לספירה ז"ל וע"כ
אם לפעמים המלא בעה בדיקה ומסקי' לה בדם המקור כמו
בכל אשה דעלמא וח"ל להלוט בה בדוקה האדדים שהרי כ"פ
בדיקה ח"ט מקודם ולא מלאה כלום - מכלל שאין לה דוקה
באדדים בעה בדיקה או שדוקה בזה ח"ט מוליד דם וע"כ
טענה בזה לשארי נשים וכ"כ פשוט לדעה :

הקשה דבש"ס משמע דאין שום חילוק בין נמלה על
האדדים ובין לא נמלה כלל ולכאורה חילוק גדול
יש ביניהם ע"ש כבר ביארה זה ב' חקירה ב' חו"ו ט' וי'
לדעה הכ"ו במחמ חין חילוק ביניהם ע"ש - ועמ"ש בש"ך ס"ק י"א :

הביא דברי הכ"ו - כבר בררתי דבריו ב' חקירה ח' וב'
והעליה דדבריו ז"ל נכונים וברורים חין בזה שום
קובי' כלל - הנה הראשו לדעה דכל הקובי' של החו"ד חין קובי'
כלל - וחין הדברים כדאין לחדש בשבילן דיעים ממוחשים אחר
לא שפירא אחריו - ובאמרה דגם עיקר דברו של החו"ד מה שחילק
בין אם רואה ממחמה ומה או מפלח מולי' הממלאה וטענה ח"ט
מחור כלל - והכל הוא ענין ח' - דזה ידוע דענין הוסתה הוא
דבעה וסחה המקור מהמלאה דם וטענה דומה אחרו לחון וכמו
שכתב בן המחבר ג"כ בזה"ח ס' ק"ד ע"ש - והוא מ"ש במואל
זו ממלאה וטענה כו' ור"ל דברואה מ"ה י"ל ש"ל חיה דם נקטש
במקור מה שלא יראה בעה וסחה והוא יורא מעט מעט בש"ח
ע"י דעוד המקור ואם הדבר כן המלי' שמואל הקנה לזה להוליד
כל הדם הנקטש בש"ח ע"י החרד (וכו') בחש"י חמדה שמה
ס' כ"ח ע"ש) - חמנ"ט ז' שפסחידה ולא יראה ממנה כלום -
מזה ראי' שאל' דם נקטש במקור רק שזו וסחה שבעה השמים
מהמלא המקור דם ודומה המוחרות לחון וכמו דרך של שארי
נשים בעה וסחה רק דשארי נשים יש לבן וסחה ביום קצבו
וזו קצבה וסחה בעה השמים והוא שכתבו הפוסקים שהוא ענין
חולי' דזה שקצבה וסחה בעה השמים הוא מפלח חיה חולי'
דלא בכל הנשים חינו כן ועכ"פ נחבאר לנו דמ"ש במואל זו
ממלאה וטענה זכר עליו ענין הוסה בכל הנשים וחין בזה חדשה
כלל ודלא כהח"ד וכדבררנו הדבר בזה היסוד ב"ד :

רחשה בעה השמים דייני' לה לרואה מ"ה - ומה שמחירין חושה
אם מלאה אחר השיעור חייבי' בשבדק ח"ט מיד ולא מלאה וכלל
דח"ל - דכ"כ ח"ש' אם מלאה חוך השיעור הוא ג"כ לא חביבין לה
לרואה מ"ה - ובע"כ ז"ל דחפ' בלא בדיקה ח"ט מיד עכ"ל אם
מלאה אחר השיעור דח"ל לא היו רואה מ"ה והביא רמ"ה לזה
מדברי הראב"ד שכתב מקודם דין רואה מ"ה דלחורה וכתב ע"ו
והוא שבדק כדו שחושב ידה כו' משמע דדוקא בכה"ג חסורה
לבעלה ולדעה הרב החולק על אביו ככלל חסורה לבעלה חפ'
אם לא בדיקה עד הבוקר - ובשלמא בדברי הטוס"ט שכתבו זה
בדרך שלילה דאשה שרחשה דם מ"ה מיד כדו שחושב כו' חסורה
יש לדחוק בכוונה לומר דאם מלאה חוך שיעור זה חסורה בכל
עונא וחפ' בדיקה מיד ולא מלאה וכלל - אולם הראב"ד הרי כתב
מקודם דין דרואה מ"ה חסורה לבעלה וחל"כ נחב דרך הנאי'
והוא שבדק כדו שחושב כו' מוצא דלא מנכח חסור זה דרואה
מ"ה כ"ל בחופן שחשה שבדק ח"ט מיד אחר השמים וגם מדכח
חפ' חלל חמ"כ ה"ה כמעט שכתב מוצא דחייבי' בשלא בדיקה
ח"ט מיד דחל"כ חין כחן טומאה מעט"ע כמו שבנינו במנ"י דריש
מיניה ח"ו דס"ל דחפ' לא בדיקה ח"ט מיד עכ"ל לא היו רואה
מ"ה כ"ל בשמאלה חוך שיעור דח"ל דוקא וכלל - וע"י ס"ס הש"ך
דלפי זה הגם דק"ל כמו שכתב הרב ברה"ה דסחור להשמים
היו רואה מ"ה - עכ"ל אם היה מופלג מן החשמים וכ"ש אם לא מלאה
עד הבוקר דאין דינה כרואה מ"ה והגם שלא בדיקה ח"ט מיד
זכר הנל"ד ביאור דברי הש"ך - וע"י חו"ד שכתב דאם ראה ג"פ
אחר השמים מופלג מן החשמים בחופן שאין דינה כרואה מ"ה
עכ"ל כזו חיה מותרת לשחור רק השמים אחד ולא ב' השמינין דכיון
שקצבה וסחה לרואה בעונה זו חסורה כל העונה - אך השמים ה"ה
מוחרה ששום דמקום עינין הקל שלא לחוש לעונה הסמוכה לוסה
שא"י ביולא לדרך הקלו וכ"ש במקום עינין חלל הסמכה וסחה
הסור - ולדבריו ל"כ לחק ב"ן עונה הסמוכה לוסה ובין בעה וסחה
ממש - דהגם דל"ה לעונה הסמוכה מפלח עינין עכ"ל בעה
וסחה חסורה ול"ה לעינין דהא חסרי' לה לבעלה ברחשה ג"פ
מ"ה מטעם קביעה וסחה - ואולי לטעמים שכתב לעיל ס' קפ"ד דגם
ביולא לדרך לא החירו רק סחור לוסחה ולא שעה וסחה - חלס
נמ"ש שם ב"ס ס' ק"י ד בשם הראב"ד והרשב"א דחפ' בעה וסחה
שרי ביולא לדרך ע"ש וכבר הארכתי בזה ב"פ דין הוסחות
ע"ש - ח"כ לפי הק"ו של החו"ד הנ"ל ח"י להחירה חפ' בעה
וסחה במקום עינין משהה יקשה למה חסרי' לאשה שרחשה ג"פ
מ"ה ה"ה ח"כ עינין - ועוד קשה לי ס"ד חו"ד הנ"ל מ"ש הראב"ד
בבע"כ שער הוסחות דאם קצבה וסחה לשעה ח"ל לחוש רק
לשעה הוסה ולא לעונה הסמוכה ורמ"הו משובדא דפ' חינוקה
ס' ח' בזה"ה האחה דכל חיומה דסקנה מטבילה היו חו"י דמח
והחירה ר"י להבעל ע"ג הנהר - והרי שם קצבה וסחה לרואה
בכניסה לעיר - ואעפ"כ לא ר"י חלל לטענה בלכד דהוא שעה
כניסה לעיר ולא קודם לכניסה לעיר ש"מ שחם קצבה וסחה
לשעה חיה חושבה חלל לטענה בלכד עינין שם והובא ב"ב רס"י
קפ"ט ע"ש - ולפי דברי החו"ד הנ"ל חין כחן רואה כלל - וספיר י"ל
דגם בוסה השעות מושבה לכל העונה - ושאינה רק עובדה דר'
דחיה מקום עינין שהרי כל חיומה דסקנה מטבילה היו חויה
וע"כ לא ר"י רק לשעה וסחה ולא לעונה הסמוכה וכמ"ס החו"ד
כלל ח"ו דאין חילוק כלל בין שעה וסחה לעונה הסמוכה לוסה -
וביולא לדרך למ"ד שמוחרה בהשמים מותרת חפ' בעה וסחה
נמ"ש הראב"ד והרשב"א כלל - וברואה מ"ה שחשור חושה אחר
ג"פ מפלח שעה וסחה כמו כן חסרי' לה מופלח עונה הסמוכה
לוסה וע"כ ספיר הוכיח הראב"ד מדחירי ר"י להבעל ע"ג הנהר
מכלל דח"ל לחוש לוסה השעות לכל העונה דחל"כ חסורה
להבעל חפ' ע"ג הנהר ול"ה לעינין - והק"ו שכתב החו"ד
ד"ס החירו ביולא לדרך מנ"ש שיש להחיר במקום עינין ק"ו
כפ"כ הוא דיוולא לדרך חקרה' בעלמא הוא ולא מישקל
חקרה' ב"כ - מחל"כ ברחשה בש"ח או ב"כ עובדה דר' הנ"ל
אם נחיר לה לשחם הרי חשמה לעונה קצבה בעה וסחה או
בעונה הסמוכה ומיעקר חקרה' לגמרי - ע"כ לא תהיו חול'
חפ' במקום עינין ומה שהקשה החו"ד מ"ס החירויה ברחשה מופלג
מן החשמים ול"ה לעיר הסמוכה - לפי מה שכתבנו לק"מ דזה
דומה

והנשא ג' - ע"ז - דלא הומוקה לכל האלבעות כ"א
ב' הנשים - והנה כבר כתב טעם זה לעיל
בס"ק ב' - אולם כחן כינה חלשונ - וזה לשון דעה הסמ"ג
הוצא ב"ב דס"ל דלענין אלבעות הומוקה ב' הנשים לרואה מ"ה
דבסא ק"י"ל כרבי דבשרי יומני היו חוקה וזה דסק"י בש"ס פ'
הב"ה - בוסחות כרשב"ג חין זה בכלל הוסחות רק בעל"כ בע"י
ג' ביולא דלענין חסוקי' כמחוס כרבי מודי דב"י האלה יומני
כמ"ס הוס' שם ע"ש ב"ב וזה ב"ה ח"ו נומר דלא ק"י"ל כדעה
או' וגם באלבעות לא הומוקה עד ג' הנשים - והלוי בנה"ך
ס"י זה שראה ליישב דעה הסמ"ג דס"ל דלענין הכמות חוקי'
וסחות ופסקי' בזה כרשב"ג - חמנ"ט לענין האלבעות ס"ל דהיו
בכלל נאשין דסק"י בש"ס שם כרבי ע"ש - ולא בביטוי דבריו
דא דסק"י בש"ס שם כרשב"ג כרבי ופוסחוס כרשב"ג - אשו
לאו טעמא בעי' וכי הלכחא גמירי להו לחק ב"ן השין - חמנ"ט
כבר

דומה למ"ה הראב"ד דומה השעוה שלא נקבצו ליום מיוחד חיו
אסור הלא לשעוה בלבד כנ"ל - והבי' קי"ל ברס"י קפ"ט ואל"ה ה"ה
כאן או קבצוה וסחה ללחוח שעה או חסוס מופלג מן השמיים חיה
אסורה הלא בשעת הסחה לבד - ומה לי אם רגילה ללחוח ערך שעה
אחר טבילהה כהך עובדא דר"י הג"ל או רגילה ללחוח ערך שעה אחר
תשמיש דל ודא אחת היא - ואינה אסורה הלא לשעוה בלבד וקודם
לזה מוהר"ם לשמש כמה תשמישין וכנ"ל - טוב ראייתו בספר מזהר
שלמה להגאון מווארשא סי' ק"ג שנסאף על דין זה בלשון שרואה
חדי"ם סוף ליל טבילהה חס מותרת לשמש חסילה ליל טבילהה והבא
הביא ראי' להחיר מדברי הראב"ד הג"ל דבוסה לשעוה ח"ה הלא
לשעוה וכחז שכל"ה הנ"ל - והמחבר הג"ל כ' דלחן ראי' מש' דהס
לא הוחל המעשה הגורם הרא"י - וע"כ הדבר פשוט דקודם לזה חין
חש וכת"ם הראב"ד דמ"ה יומא הוחל - ואח"כ יהיה מעשה
הגורם ללחוח - משו"ה יהיה אסורה כל אסורה העונה כיון דעדיין
לא הוחל הדבר הגורם משא"כ היכא דאמר' דמעשה הטבילה
וסבט המים גרמו ללחוח בלוחה הלילה מיקרי כל הלילה עונה
הוסה דק"ל כד"ה ומה"ה לדמותו לדברי הראב"ד ע"ל - וכוונתו
בזה דלפי מ"ש בס"ם דר"י ח"ל להדא חיתאחא שמה דימח עיריך
עלמה בין כו' - ואל"ה המעשה הגורם הרא"י הוא עת הכנסה לעיר
דלא חיל דמח עירה וע"כ ח"ל ר"י לבי הכנסי' ע"ג הכנה דס
לא הוחל עדיין הדבר הגורם הרא"י - אהנס בלחמ דבריו מוהר"ן
דל"כ ח"ך למד הראב"ד מזה דאס קבצוה וסחה לשעוה ולא לימים
חיה חששה הלא לשעוה בלבד דלחוח לעולם קביעותא דשעה
לאו קביעותא ואסורה כל העונה וש"ה כהך דר"י דעדיין לא הוחל
הדבר הגורם הרא"י וכבר עמד ע"ה הס"ם בס"ם קפ"ט וחי' דסבירא
ל' להראב"ד מוהר"ם שמה דימח עיריך כו' מוכח דלא ק"ל לר"י
דודאי כ"ה רק מספקא ל' וספיר י"ל דטבילה גרמה לה וחי' ח"ך
הקיל ר"י מספק ולמה לא חשש שמה טבילה גרמה ח"ו דלפי
דטבילה גרמה כיון שהיה לה שעה קצוה שלא ללחוח אחר טבילהה
מיד רק במשך זמן שעה או שחיס אחר טבילהה וע"כ החיר לה
להכעל ע"ה הנ"ל - ומעשה ספיר הוכיח הראב"ד דבוסה השעוה
ח"ך להראב"ד מוהר"ם בס"ם וע"כ מ"ש בזה בס"ם קפ"ט בס"ם
מ"ה ובס"ם לסקס"ט בוסה הד' חוה ב' ונ' ובוסה הד' חוה ב' ונ' -
ולפי"ה ממילא נדחו דברי המחבר מ"ה הג"ל ולעמודה ראי'
השולל מדברי הראב"ד הג"ל דה"ה חס קבצוה ללחוח סוף ליל
טבילהה מותרת לשמש בתחילה הלילה והייט כהך עובדא דר"י מש' חס
אס מותר דטבילה גרמה כמ"ה הס"ם והכריח ברורים ומנ"ה
זאח מבוחר ג"כ בדברי החמ"ש הג"ל דלחן לחלק בין שעה וסחה
לעונה הסמוכה לוסחה ואפי' במקום עינון וכמ"ה למעלה ודלא
כהחיד שחילק בין זה לזה כנ"ל ועמ"ש עוד בזה בס"ם י' בס"ד :

בג"פ עפ"י מ"ש ג"פ עם הראשון הוא ט"ס וז"ל עם הראשונה
והייט דרואה קמייחא ג"כ ממניגה - ומ"ה דכ"מ בסור
סי' קפ"ו הייט דכאן בס"י זה כתב הטור חסה שרואה דס מ"ה
כו' משמחה פסם ראשונה וסניה וסלישית כו' משמח ללחוח
מלשון דרואה קמייחא חיה מהמנין ומשמחה עוד ג"פ מלבד
מה שרואה מהחילה - אהנס בס"ם קפ"ו כתב ורב אלפס סי'
עבדוקה אחר תשמיש הוא וראי' חס עשהה כן ג"פ וגמאל דס כו'
האל כו' מבוחר דלא בעי' רק ג"פ ועי' במנ"י שכתב דבסי' קפ"ו
חיירי הטור בלחן לה וסח דלריכה בדיקה ח"ה ע"כ נס רואה קמייחא
השעה למנין - אהנס כאן חיירי הטור ב"ס לה וסח דל"ה
בדיקה - ע"כ רואה קמייחא חיה מהמנין - וכו' שכתב הראב"ד
בבב"ה ומהיין דברי הטור כאן כעשן דבעי' ג"פ לבד מה
סרלחה מהחילה ע"ה והכריח וסס"ט תמהו עליו דהא הטור
והמחבר חיירי עבדוקה נס בלחיה ראשונה מיד בתוך שיעור דל"ה
וא"כ מה בך שאל"ה בדיקה ע"ל ה"ה בדיקה מיד ומלחה דס
ע"ה - והנה מ"ה הס"ם בדעה הראב"ד דס"ל דל שלא בדיקה
קודם תשמיש הנס שכתב מיד אחר תשמיש לא חסב' לה ללחוח
כיון דלחיר כהך קודם תשמיש ע"ה חס דברים המוחין
שהי' הר"ק סי' מ"ה רחב"ה משמחה בב' עדים הייט ח' לו וחי'
לה וכן עוה"ה חס תראה ג"פ תחיה מומוחה ללחוח מ"ה ועי'
כהך הראב"ד בשער הספירה ודנחה מדברי הכיז שאל"ה בדיקה
הלא לאחר תשמיש ואפי' שאין לה וסח דהב' עדים חס ספירה
אחר

ד ער שכתבוק - ע"ה - וכוונתו שלא נלחח דהכונה היא
שרואה רשאה לשמש עד שכתבוק ח"ה קודם תשמיש דומ'
הדינים המבוחרים בס"י קפ"ו חלל בבדיקה רשאה לשמש לזה
כהך דלחיו כן דלפי' בבדיקה חיה רשאה לשמש עד שכתבוק
בבדיקה שפותרה דוקא ועמ"ש בס"ם קפ"ז י"ד :

ה מבחול - ע"ה - מבוחר הוא דעיקר הבדיקה הוא המבחול
וברלחו מוך רק ששש שמה יתלכלך המוך בדם
שנלדדים ע"כ אמרו שהכנים המבחול חוך קנה השפופרה כבדי שלא
יגע המוך רק במקום שהשמש דס ולא בלדדי הרחם ועי' מנ"י סק"ח
שדקדק מדברי הר"ם שמהחילה חכנים השפופרה עד מקום שחולל
ואח"כ חכנים המבחול וברלחו מוך חוך השפופרה עד מקום שהשמש
דס ע"ה עמ"ה - והביאו בס"ם והכריח עמ"ה - ובהש' מחדת שלמה
להגאון מווארשא סי' ק"א דקדק מלשון הר"ם דהשפופרה
לא חולל להכנים עד לואר הרחם - וע"כ כהך הר"ם דהשפופרה
חכנים עד מקום שחולל רק המבחול כהך שכתבנו עד לואר הרחם
מקום שהשמש דס ע"ה - ולכאורה יראה דל"ה רק לדעת הר"ם דאס
הדס ממקור חין כ"מ בעובי' דכל דבר שיגע במקור יולא דס -
וכמ"ה בפסחיה - אולם לדעת הב"י דס חס הוא דס מקור תלי'
בדוחק האדדים ח"ה חס לא נמאל כלום חין כאן בדיקה דשמה עיקר
הדוחק הוא למעלה חלל לואר הרחם והאחר נוגע עד דס וע"כ
מוציא דס ממקור משא"כ השפופרה לא הביע לשט וע"כ לא נמאל כלום
וק חס' נמאל דס על לדדי השפופרה נס כן חין מזה רואה דס דס
בלדדי ד"ל דהשפופרה לא הוילאה כלום מפלח שלא ח' דוחק חלל
הרחם והדס הנמאל בלדדי הוא דס המקור שילא מעמנו
זולת השפופרה וכמ"ה בפסחיה מקירה ב' סוף חוה י' ע"ה ועמ"ש
בזה בס"ד :

ו מן האדדי - ע"ה דל"ה חך סברא דלחן כל חלבעוה שוח
לחומרל והוא מדברי הב"י וכבר הארכתי בזה בפסחיה
מקירה ח' ונ' ע"ה - ומ"ה מדברי הרב לקמן סעי' י' דעברה
ושימשה עדיף מבדיקה שפופרה כו' זהו חס נבדיקה בשפופרה
ולא מלחה כלום בזה עדיף עברה ושימשה - דבזה ליכא למימר
דילמא חין כל חלבעוה שוח משא"כ בבדיקה שפופרה - אהנס
חס נבדיקה בשפופרה ומלחה על לדדי השפופרה בזה י"ל בבדיקה
שפופרה עדיף דכיון שגמאל על לדדי השפופרה מזה ראי' ש"ס
דס בלדדי וע"כ חס חס' תשנן וסמאל ח"ה בדם שנלדדים
משא"כ בעברה ושימשה ולא מלחה דלחן לנו להחירה רק מפלח
דחמרי' שתרפליח ועקרה מה שהחזקה מקודם - ואס כן חס
אחר כך שימשה ורלחה י"ל דחורה ללחוחה - ועמ"ש בזה בס'
סוף מקירה ב' - חלס לפי מ"ה שס בס' סוף חוה י' נס בגמאל על
לדדי השפופרה חין ראי' ש"ס דס בלדדי - וכמ"ה בס"ם הקודם
אהנס כהך כתבנו בפסחיה שס דלדדנה הב"ה נס בלא נמאל
כלום בבדיקה שפופרה ג"כ מוכח דמה שרלחה בשעת תשמיש
הוא מן האדדים וע"כ לא נמאל עהה בבדיקה שפופרה מפלח
שלא ח"ל כל כך דוחק בלדדים דלח מן המקור לעולם תראה
דס בכל חלבעוה ע"ה בלחוך ועמ"ש בס"ם קפ"ז י"א ועמ"ש
בס"ם קפ"ז בס"ד סי' ק"ה ע"ה :

ז תחת הראשון - ע"ה דלא אמרי' דתחתה רק להקל עלי'
שמוהרה להנשא לב'ו' בלא בדיק חלל חס רואה לבדוק
החח הראשון הרשוח בידה - חלס דעם דס' היא דלא מהי'
בדיקה תחת בעל הא' - והר"ם מחמיר יותר דנס תחת בעל הב'
לא מהי' כהך להחירה לבעלה בבדיקה מוועיל לה שחולל
להנשא לבעל רביעי' - וכבר הארכנו בלחוח דברי הר"ם הג"ל
בס' סוף מקירה ב' ועמ"ש בס"ם קפ"ז י"ד - וראייתו בתשו' רדב"י
ח"ה סי' ה"ה כהך בעובדא דידה' שהי' מרגש נטר וכלח בשעה
תשמיש ורלחה לבדוק ח"ה תחת בעלה הא' והוא ז"ל לזה ללחן
בזה

ז'ה לטקל דברכ'ה כ"ע מודו דריולה לבדוק חמה בעלה הא' (וכמ"ס הרב בהג"ה) ועכ"ל לא נמלח לבו לפטור מעשה כ"ל על אופן זה שמקורס הפס' ח"ע ביקולות ואח"ל בדקוק ח"ע בדקיקה שפוטרה אס המלח על ראשו חין לה תקנה ואס אס המלח כלל ה"ה מותרה לבטלה ואס המלח חין הז' החזור לפטור ח"ע ותבדוק עוד הפסס בשפוטרה ח"ע החזור ותמלח מן הז' החזור ותתפל ח"ע פסס ג' ותבדוק ח"ע ואס נס בפסס ג' המלח מן הז' ה" מותרה דכיון שבדקה ח"ע ג' פעמים סמכין ע"ל נכ"ע ח"ע ויטנה מ"ס שקורס בדקיקה תחלה לפטור ח"ע בפרטות גיראה שחלח אס מלשון הר"מ ספ"ד וכמ"ס בפתיחה מקירה ב' חות ח' ע"ס ח"ע חלס בלחמ חין הכרע מדברי הר"מ גרין לז' שאין כוונה הר"ו רק לומר שאסורה נהגשא עד שחדע שנפסק ממנה ענין זה דרואה מומחה השמים ואס פסק מולו זה ממנה מעמלו ולא עסקה בפרטות מה לנו בכך בלל הפוסקים שחלוטס לא חאזינו כלל ענין זה בדקיקה שפוטרה ח"ע מועלת עד שחטסוק החילה בפרטות ח"ע וחלו הוי ס"ל הכי לא הוו מקורס להוריעט ח"ע כל חלה וגם הרב"ד גיראה שלא החמיר בזה רק אס בזה לבדוק ח"ע חמה בעלה הא' וכמבואר דבריו בהט' סס חלל אס כבד נאסח ל"ג חגשים נראה והאומן על דקיקה השפוטרה נס אס לא עסקה בפרטות לא הפסיד עור וזה נראה מדברי הרב"ד הנ"ל שלא החמיר לבדק ג' פעמים ח"ע בשמאל דס בלד"י השפוטרה חלל אס לא נמלח דס כלל הותרה בדקיקה הראשונה ואין צריך דקיקה עור יראה מזה דס"ל דהפוסקים המחמירין שלא לסמך על דקיקה שפוטרה בעלה הא' וזו דווקא בהס נמלח דס על גרדי השפוטרה דבכח ס"ל דלח דקיקה מענייניה הוי דחילה למיחש שמא ירד מן המקור לפגזותיו וע"כ ס"ל דחין לשמך על דקיקה ו כ"ל בשבד נאסח ל"ג חגשים ונאסחה נכ"ע ואסוק מקוס עיגון חלל בעלה הא' לא סמכין על דקיקה זו וכמ"ס בזה בפתיחה מקירה ב' חות ח' וז' ע"ס ח"ע חלל אס לא נמלח כלום על השפוטרה נכ"ע סמכין ע"ל להחירה ח"ע בעלה הא' שפוטרה דמיו לאצבע וחי חללו עברו שימשה ח"ע נראה דמיו עקירה לזחש שנתחזק מקורס ח"ע כחכ הרב"ד דלח לא מלח כלום כחי דקיקה פסס ח' רק אס נמלח על הז' בזה החמיר לבדק ג' פעמים וכמ"ס דבריו למעלה וחי ולא כמ"ס הנ"ב דלח נמלח על גרדי השפוטרה דמיו ודלי דקיקה יפה שחבד הרבד ש"ס ללחש זו דס בלד"ים ע"ס ובהלח דבריו ב"ס מקירה ב' חות ח' וכבר השנתי ענין סס ע"ס ח"ע ס"ס סק"ל שחבד בשס חת' ח"ע שכתב משוס חכס ח' שבדק ללחש שרלחה ג' פעמים מומחה חשמים מהחילה בדקה בלא שפוטרה רק עשה כיוס מבדד פקח ויגנל לחור מוכין שחי' בעובי' מנהה חבד ביטוי ואס לא ימלח על ראשו רק על הז' שוב חין צריך לבדוק בשפוטרה ח"ע ובחש שימלה על ראש המקור לא הועיל בדקיקה זו לחומרלח ותבדוק בשפוטרה והכסיס לז' בעל ח"ע והס"ט ובהט' חתמו' שומה ס' כ"ל הביח בשס הגלון מוהר"ע שהקשה ע"ל מ"ס הראשונים שצ"ל לא חוברה הבדקה חלל בעל הא' הוי לעוברת שלא חתקל ח"ע שחש המלח על ראש המוך היחבד מיד ח"ע והרי חתקל שבדקוק בחופן חלל שלא חתקל ח"ע והמבחר חת"ס הנ"ל כחכ מ"ס בזה ח"ע ללחש נמלח על ראש המוך לא הועיל בדקיקה זו לחומרלח ותבדוק בשפוטרה כוונתו הוי דבז ממייביה לבדוק דווקא בשפוטרה וח"ע נראה להנכח לחחר עד שבדקוק בשפוטרה דהנס ס"ל דמח שגמלח על ראש המוך ולא חתקל שגתלכל בלד"י עכ"ל דבר חוקק הוי ולטקל שפמלח זו שגמלח חתקל בלא דקיקה שפוטרה הוי דבר שאינו מסהבד וע"כ שפיר כחבו הראשונים ועלה טובה הוי בלא חבדוק ח"ע חמה בעלה הא' דלפי אס חבדוק ח"ע בבדקה הנ"ל עכ"ל אס המלח על ראש המוך שוב היחבד לכל עד שבדקוק בשפוטרה ופמלח נס בשפוטרה המלח על ראש המוך ויחבד נכ"ע ח"ע לפי זה נדחק בגמ' בהט' ח"ע ע"ל דבדקיקה זו טוב ויכר בעינינו כדי שלא היחבד הלכה מ"ס בדקיה השפוטרה לעולם ח"ע ולפי החמור חין כלן שוס טובה

זכמ"ש

רחוקה רשעים ועש' שם סקל - חולם לפי מ"ה ה"ז שם דהרצ
 חיי' חפ' ה' ביחול היתר ביחוס (היינו שלח מלאה דם) ע"ש
 ח"כ ח"ן רח' מדברי הרב הגל - גם מ"ה סקל שם דח"ל
 לחשבוה ג"ס רשעים כלל בעברה ושימשה לבחורה לפי מ"ה בסקל
 דגם היכל דלרעה בדיקה ח"ל ח"ל לבדוק הנדנים מיד לאור הכר
 חמר כל חשמים רק למחר בידקו וידקו ח"ל ח"ל לחסד לחסותי ג"ס
 רשעים בהיתר שימשה ג"ס בליה חסד וחמר כל החשמים בדיקה
 ח"ס בעד חמר ולמחר מלאה דם על ג' העדים ח"ך בליה
 דברייתא בש"ס והסופקים דוקא לפרש דחיי' בחופן הגל וע'
 במנ" סקל למ"ד כהנא כן בש"ס ח"ל ח"ל דמשתחא לה ג"ס
 רשעים בליה חסד וכמו"ס למעלה - חולם לרעה הכל מודים ג"ס
 בע" לילוח רשעים רק שלא יהיה חשמים היתר ביחוס מיקרי
 רשעים כמו"ס הסקל ח"ס וע' מ"ה בזה לקמן בסקל י"ד בזה"ה

וכמו"ס המנ" והס"ט לא השגי עליו רק דבדיר' הוי עובדה ולא
 נהלךך ע"ס - חולם הא ודל' דע"ס הרוב יתלךך בדם שגדיר'
 ע"ס גם חס נמאח על רחש המוך ח"ן לחסרה לבשל ב' ו' והרי
 דינה כמו שלא נבדקה כלל דלחתי הסקל מקומה עומד חס הוא
 מן המקור או מהנדרים לבשל ב' חיו"ס כמ"ס הסה"ח והסמ"ג
 או לדעת הב"ח לא אחרע רובה החשמים לה להסירא מפסח בדיק'
 ו' ח"ן ממנה שום הכרע לא סור - ולענין ק' הגלון מו"ה רע"א
 הגל' - הנה בחוס' לא חסר כלל לשון זה דעשה טובה רק דחיי'
 שאינה רואה לעשות בבדיקה כו' ע"ס וכן בחי' רמב"ן שם דרבוהא
 קמ"ל בברייתא דמותרת לבשל הב' בלא בדיקה ע"ס וכן הס דברי
 הרשב"א בחו"א קפ"ו ע"ב ע"ס - והר"ל שם - לשון זה דעשה
 טובה קמ"ל ב' הרי לא ביאר שהטובה הוא בכדי שלא חסר ע"י
 הבדיקה לכ"ו וי"ל דכוונתו היא שהטובה הוא שלא הנשךך בדיק'
 וכמו שבי"ס הר"ל שם דע"י הבדיק' אפשר שהתקלקל ביותר
 כמ"ס המנ" ע"ס רק בשמ"צ וס"ס ומדרכי ור"ן כהנא בבחור
 שטלה טובה היא בכדי שלא תיחסר ל"ע ע"ס בדיקה שפירח - ולפי
 דברייה יקרה ק' מו"ה רע"א ח"ל ח"ל חסד שגדיר' בלא
 שפירח דמועלת להיתר ולא לחסור וכל - חסד נראה דגם לפי
 דברי הסופקים הגל' לק' דמאחר דלפי הסברה בודל' יתלךך
 המוך בדם שגדיר' ומ"ס למעלה ח"ל בדיקה ו' קרוב להסגר
 ורחוקה משכר דח"ס ימ"ל דם על המוך הרי לא הוזהר לבשל זה
 ולשכר להסגר ובקו"ס המלא ח"ס ח"ס שירא ל"א חוה"ה זה
 יא הקול שכר בבדיקה ונ"ל על ח"ס המוך ונפרט שגדיר' חסד
 הבדיקה הארי' וה להסגר מבטלה וחסוק הקול ולא חסדא מי שירא
 ל"א חסד וה"ו דומה למ"ס בסוף יבמות ק"ס ב' נמאח חסד מאיכא
 כרו לבטלה ע"ס - וע"כ עדין לה יזהר שלא חסדוק ח"ע בבדיקה
 כו' - חסד בבדיקה שפירח ספיר הקשה להסופקים הגל' דמ"ס
 לא חסדוק ח"ע בבעל ח' דהיא בדיקה ברוחא וחס הדס ח"ס מן
 המקור בודל' לא ימאח הדס על המוך כי השפורה חן בעדו שלא
 יתלךך בדם שגדיר' - וע"י כהנא דמ"ס טוב ג"ה שלא חסדוק כי שח
 ימאח על המוך ונאמר לכ"ס משל"ס עשה מוה"ל לבשל הב' בלא בדיקה
 וח"ס - חולם ח"י מסהפק מלוד בעיקר הבדיקה שגדיר' החסרונ'
 הגל' ודעתי ח"ן לסמוך כלל על בדיקה כו' לא חסור ולא להיתר
 וכמ"ס בס"ד - והנה הס"ט כחב דבדיקה ו' ח"ה מועלת חס לא
 נמאח כלום משום דלר"ך להניסו למקום שהשם דם ודבר קשה
 הוא להכניס דבר כך כל כך בעומק משל"ס בנמאח הדס על האר
 הרי ידים מוכיחות שכן הנדרים הוא ע"כ שפיר סמנ"י על בדיקה
 להיתר בזה"ג - ח"ח חור והקשה על הר"מ דלמה הנדר' להכניס
 השפורה עד מקום שהשם דם ח"י לא חסני' כ"כ בעימק ג"כ
 סני דמנ"כ חסדא בראשו ודל' מן המקור הוא וחס חסדא מן
 הנדרים הלא ידים מוכיחות שכן הנדר' הוא - וחי' ע"י דלפי מ"ס
 לשעלה דהר"מ ר"ה להורות ברמזות לשון דגם חס לא נמאח
 כלום מותרת דאמר' שהרשעים ובהו בע' דוקא שהכניס עד מקום
 שהשם דם דל"כ י"ל דמה שלא נמאח כלום הוא משום שלא הכניסה
 עד מקום שהשם דם ח"ה הן חורף דכ"ס ח"ס ע"ס והטעמה
 דבריו כי רחוקו בו הרבה דברים שכן המוה"ן לעל"ד דמ"ס
 שהר"מ הנדר' להכניס השפורה למקום שהשם דם הא ליתא שלא
 כ' הר"מ רק שהכניס השפורה עד מקום שחולק רק המהול הנדר'
 להכניס עד מקום שהשם דם - וכבר נבדקו מזה למעלה בס"ו
 סק"ה ע"ס - גם מ"ס והר"ל לא הנדר' להכניס עד מק' שהשם דם
 רק בלא נמאח כלום - חלל בנמאח על האר ח"י לא הכניסו למקום
 שהשם דם מותרת דהא ידים מוכיחות כ"ל דם שגדיר' - נא זה
 ח"י וכבר נבאר בדברינו בפתיחה ולעיל בס"ו סק"ה ובשאר
 דוכתי טובא דמה שנמאח דם שגדיר' ח"ן שום רח"ה י"ל דם
 נדרים דכבר י"ל דדם מקור הוא שיר מקורם לפירוודור ועיקר
 הכוונה מהשפורה הוא דעשה לא הוליה השפורה דם מקור
 דח"ל ח"ל להמאח על האר ח"ל ח"ל חסדא דהשפורה בזה
 להוליה דם המקור - ח"ו דהשפורה לא הוליה כלום דם המקור
 וממילא דה"ה ח"ר ההשמים ג"כ ח"י מוליה דם מקור דשפורה
 דמ' לאנכא כנ"ל חלל מזה שנמאח דם שגדיר' השפורה ח"ן מזה
 שום רח"ה להחיר דכבר י"ל שהוא דם מקר ורד לפירוודור שלא
 מפסח גרם השפורה רק מקורם דם ע"כ לא נעב בראש המוך
 וכמ"ס בש"ס ושש"ך דלא חל נמאח על ראש בידים דם
 הדר"ד

ד על

עד שלו עש"ך דבזה חפ' מופלג מן החשמים הוי רוחא
 מ"ס ח"ס דהא חיוב חשמים על כלן בנמאח על שבו
 חפ' ח"י כמבואר במתני' י"ד ח' ופ"י ר"ח שם וע"ס שכתב
 בשם הפמ"ל דזכו דוקא בנמאח על עד שלו שאזן לקנח בו ח"ה
 וקינח בו ח"ה חלל חס כלל קינח נמאח דם על מהות שלו ח"ן
 דיו רק כמו כחם ולא מינו ששבו ח"ל להכמים שגדיר' בבד
 הא"ס ולפי"ו חפ' ו' וטבילה ח"ל ד"ל ח"ל על חשמים שגדיר'
 הא"ס וכן בש"ס ח"י ק"ך סק"ס ח"ל ח"ל כח הס"ט בשם
 הפמ"ל דגם חס נמאח על כחוסם שלה ח"ל ע"י בדיקה ח"ן דינה
 כרוחא מ"ס רק הוי כמו כחם הנמאח שגדיר' דמאחר מדרבנן
 ע"ס - ולפי"ו נראה דה"ה חס נמאח על עד שלו או שלה לא
 הוי רוחא מ"ס רק חס חסו העדים בידם ח"י הניחוח
 במקום מבוטא ח"י קופסא חלל חס הניחוח חסד הכר נא הוי
 רוחא מ"ס רק בנמאח מוך חלל חס הא עגול ח"י חס' חס' חס'
 עגרים ועוד ע"כ ח"ה טמאה רק מפסח כחם כמו"ס בס' ק"ך
 סל"ד וח"כ טוב לא הוי דינה כרוחא מ"ס דכל עיקרו ח"י רק
 משום וסח ח"ן מושגין בנמאח לוחה כמו"ס בס' ק"ך ע"ס:
ה אלא חסד' עש"ך ס' בזה"ע מילין בין חס' ח"ן בחי'
 גשולין דאל חסדוב וחס נתקלקלה ח"י י"ל כחוסה
 דנחשמה שדוה ע"ס - חסדן כחן לענין לחסור ח"ן חילוק בזה
 כמו"ס הרב בזה"ע ופי' דריש שכתב דלענין כחוסה בע' שגדיר'
 ח"ע גם קודם חשמים דל"כ יכולה לומר שח"ה' הדס קודם
 חשמים ע"ס והס"ט בסק"ב נתן טעם לזה דהבס דמ"ס סק"ה הוי
 חייב ליתן לה כחוסה כיון ששכר כחוסה בידה ושניהם טוענין
 שחל ודמי למ"ס בחו"ס ח"י פ"ב לענין שער ושיניהם טוענין שחל
 דרי' ללשם ובזה"ה כח הס"ט ד"ה חלוק בין ח"ל ובחלוק דחילוק
 רב י' ביניהם והב"ס בס' ק"ך סק"א כחב דכל היכא דחאורה
 לו ח"ל כחוסה והביא מס' ר"ב ס"ב בזה"ע וע"ס י"ו בשמ"ע
 ובש"ך סק"ס ע"ס וכבר נבדקו בס' קפ"ו דגם מדברי הרמב"ן
 במלחמות פרק חלמנה ניוזיה - מבוזר דל"ן דגם לענין כחוסה
 לא בעי בדיקה ח"י חשמים מותרת ח"ן ח"ן בבדיקה לפני
 חשמים רק לשעלה טובה לאח"ה שלא חסיד בכדי ע"ס:

ו תתגרש

וחנשה לג' - עש"ך והנה שם לענין קטליות קי"ל
 כרבי דבהי' וימי' הוי חוקה והוא מ"ס ביבמות
 ס"פ הבע' דנבטולין קי"ל כרבי - חולם כלן קי"ל כרשב"ג
 דבע' ג"ס והפוסק שהוא בכלל וסחוס שחזרי בש"ס שם דקדיל'
 כרשב"ג והפוסק בד' ס"ו כחב דרוב גס רבי מורי דבע' ג"ס
 ע"ס - חולם הרמב"ן בחי' ליבמות הביא ירו' דמבואר בזה"ד דגם
 בזה פליגי רבי ורשב"ג וכמ"ס רש"י וכן מדברי הרשב"א בזה"ה
 קפ"ו ב' וכן הר"ן בזה' לנהג שם והבס דלר"ן ליתא ל"מ
 לרינא דכבר פסקו כל הפוסקים דבע' כלן ג"ס כרשב"ג - חולם
 הרי נחמו טעמם בזה משום דביבמות פסק' בוסתיה כרשב"ג
 ו' מ' רשב"א ביבמות שם דהטעם הוא משום דסחוסה דרבנן ע"כ
 פסק' לקולא כרשב"ג ע"ס ומעשה לפי"ו ח"י ח"ה קולא חס נאמר
 כרבי י"ל דסמנ"י ע"י ועמ"ס לקמן בס"ך סק"ס ח"ס:

ז ונאסרת

עש"ך ונאמר' כחב דבזה"ה בבע"ה משמ' דח"ן
 חלוק בזה והס"ט כחב דח"ן ספר שגדיר' לשון - חולם חפ'
 ח' משמע כן בבע"ה ע"כ - שפיר כהנא הסקל מחלח דשאר
 הפוסקים נולם לא הוכיחו דבר זה רק הרשב"ר בשם י"א ח"י

וכמו"ס המנ" והס"ט לא השגי עליו רק דבדיר' הוי עובדה ולא
 נהלךך ע"ס - חולם הא ודל' דע"ס הרוב יתלךך בדם שגדיר'
 ע"ס גם חס נמאח על רחש המוך ח"ן לחסרה לבשל ב' ו' והרי
 דינה כמו שלא נבדקה כלל דלחתי הסקל מקומה עומד חס הוא
 מן המקור או מהנדרים לבשל ב' חיו"ס כמ"ס הסה"ח והסמ"ג
 או לדעת הב"ח לא אחרע רובה החשמים לה להסירא מפסח בדיק'
 ו' ח"ן ממנה שום הכרע לא סור - ולענין ק' הגלון מו"ה רע"א
 הגל' - הנה בחוס' לא חסר כלל לשון זה דעשה טובה רק דחיי'
 שאינה רואה לעשות בבדיקה כו' ע"ס וכן בחי' רמב"ן שם דרבוהא
 קמ"ל בברייתא דמותרת לבשל הב' בלא בדיקה ע"ס וכן הס דברי
 הרשב"א בחו"א קפ"ו ע"ב ע"ס - והר"ל שם - לשון זה דעשה
 טובה קמ"ל ב' הרי לא ביאר שהטובה הוא בכדי שלא חסר ע"י
 הבדיקה לכ"ו וי"ל דכוונתו היא שהטובה הוא שלא הנשךך בדיק'
 וכמו שבי"ס הר"ל שם דע"י הבדיק' אפשר שהתקלקל ביותר
 כמ"ס המנ" ע"ס רק בשמ"צ וס"ס ומדרכי ור"ן כהנא בבחור
 שטלה טובה היא בכדי שלא תיחסר ל"ע ע"ס בדיקה שפירח - ולפי
 דברייה יקרה ק' מו"ה רע"א ח"ל ח"ל חסד שגדיר' בלא
 שפירח דמועלת להיתר ולא לחסור וכל - חסד נראה דגם לפי
 דברי הסופקים הגל' לק' דמאחר דלפי הסברה בודל' יתלךך
 המוך בדם שגדיר' ומ"ס למעלה ח"ל בדיקה ו' קרוב להסגר
 ורחוקה משכר דח"ס ימ"ל דם על המוך הרי לא הוזהר לבשל זה
 ולשכר להסגר ובקו"ס המלא ח"ס ח"ס שירא ל"א חוה"ה זה
 יא הקול שכר בבדיקה ונ"ל על ח"ס המוך ונפרט שגדיר' חסד
 הבדיקה הארי' וה להסגר מבטלה וחסוק הקול ולא חסדא מי שירא
 ל"א חסד וה"ו דומה למ"ס בסוף יבמות ק"ס ב' נמאח חסד מאיכא
 כרו לבטלה ע"ס - וע"כ עדין לה יזהר שלא חסדוק ח"ע בבדיקה
 כו' - חסד בבדיקה שפירח ספיר הקשה להסופקים הגל' דמ"ס
 לא חסדוק ח"ע בבעל ח' דהיא בדיקה ברוחא וחס הדס ח"ס מן
 המקור בודל' לא ימאח הדס על המוך כי השפורה חן בעדו שלא
 יתלךך בדם שגדיר' - וע"י כהנא דמ"ס טוב ג"ה שלא חסדוק כי שח
 ימאח על המוך ונאמר לכ"ס משל"ס עשה מוה"ל לבשל הב' בלא בדיקה
 וח"ס - חולם ח"י מסהפק מלוד בעיקר הבדיקה שגדיר' החסרונ'
 הגל' ודעתי ח"ן לסמוך כלל על בדיקה כו' לא חסור ולא להיתר
 וכמ"ס בס"ד - והנה הס"ט כחב דבדיקה ו' ח"ה מועלת חס לא
 נמאח כלום משום דלר"ך להניסו למקום שהשם דם ודבר קשה
 הוא להכניס דבר כך כל כך בעומק משל"ס בנמאח הדס על האר
 הרי ידים מוכיחות שכן הנדרים הוא ע"כ שפיר סמנ"י על בדיקה
 להיתר בזה"ג - ח"ח חור והקשה על הר"מ דלמה הנדר' להכניס
 השפורה עד מקום שהשם דם ח"י לא חסני' כ"כ בעימק ג"כ
 סני דמנ"כ חסדא בראשו ודל' מן המקור הוא וחס חסדא מן
 הנדרים הלא ידים מוכיחות שכן הנדר' הוא - וחי' ע"י דלפי מ"ס
 לשעלה דהר"מ ר"ה להורות ברמזות לשון דגם חס לא נמאח
 כלום מותרת דאמר' שהרשעים ובהו בע' דוקא שהכניס עד מקום
 שהשם דם דל"כ י"ל דמה שלא נמאח כלום הוא משום שלא הכניסה
 עד מקום שהשם דם ח"ה הן חורף דכ"ס ח"ס ע"ס והטעמה
 דבריו כי רחוקו בו הרבה דברים שכן המוה"ן לעל"ד דמ"ס
 שהר"מ הנדר' להכניס השפורה למקום שהשם דם הא ליתא שלא
 כ' הר"מ רק שהכניס השפורה עד מקום שחולק רק המהול הנדר'
 להכניס עד מקום שהשם דם - וכבר נבדקו מזה למעלה בס"ו
 סק"ה ע"ס - גם מ"ס והר"ל לא הנדר' להכניס עד מק' שהשם דם
 רק בלא נמאח כלום - חלל בנמאח על האר ח"י לא הכניסו למקום
 שהשם דם מותרת דהא ידים מוכיחות כ"ל דם שגדיר' - נא זה
 ח"י וכבר נבאר בדברינו בפתיחה ולעיל בס"ו סק"ה ובשאר
 דוכתי טובא דמה שנמאח דם שגדיר' ח"ן שום רח"ה י"ל דם
 נדרים דכבר י"ל דדם מקור הוא שיר מקורם לפירוודור ועיקר
 הכוונה מהשפורה הוא דעשה לא הוליה השפורה דם מקור
 דח"ל ח"ל להמאח על האר ח"ל ח"ל חסדא דהשפורה בזה
 להוליה דם המקור - ח"ו דהשפורה לא הוליה כלום דם המקור
 וממילא דה"ה ח"ר ההשמים ג"כ ח"י מוליה דם מקור דשפורה
 דמ' לאנכא כנ"ל חלל מזה שנמאח דם שגדיר' השפורה ח"ן מזה
 שום רח"ה להחיר דכבר י"ל שהוא דם מקר ורד לפירוודור שלא
 מפסח גרם השפורה רק מקורם דם ע"כ לא נעב בראש המוך
 וכמ"ס בש"ס ושש"ך דלא חל נמאח על ראש בידים דם
 הדר"ד

ה'לד' הוא חין הטובה והצדק הוא מפלח שנמלא על
הלד דאם זה היה עיקר הצדק ה'ל' לשם לומר ואם נמלא
הלד' בידוע כי מאלו שזו עיקר הכוונה ולמה זה נסמך
ולמה הוא לאו כו' בידוע שהוא מן ה'לדים' וכן הוא ברי"ף
ור"ם ור"ח ושאר פוסקים הראשונים דמשמע דא"ל לא י"ל
כלום אמר' בידוע שהוא מן ה'לד' אמנם הוא הדבר אשר
דבנו' דמזה שנמלא על הלד חין מזה שום רחמים שיש לה דם
ב'לד' והרי אם דקה ומלאה דם ב'לד' משמחין לה דלמה'
שהוא חסד מקור' אולם עיקר הצדק הוא ממה שלא נמלא על
רצונו מזה מוכח לן דהשפופה לא גרמה להוליד דם ממקור
וכנ"ל וממילא גם האבר חינו מוליד ממקור ומשם מוכח לנו
דמה שרחה כ"ס ב'שה' הוא ממישור ה'לדים' ולא ממקור' דאם
נאמר דאבר החשמים גורם להוליד דם ממקור ח"כ גם השפופה
גורמה להוליד דם ממקור דדמי לאבר החשמים וא"כ ה"ל להמלא
על ראשו' ומשם ח"כ ב'שם' ופוסק' ואם לאו כו' בידוע
שהוא מן ה'לד' דעיקר הצדק ה'ל' מזה שלא נמלא על ראשו
מזה מוכח לן דמה שהיה רחמים ב'שה' הוא מן ה'לד' והי' שכתב
בר"מ ואם לא נמלא על המקור כלום בידוע שהדם שרחה מדמקור
ה'לד' כו' ודבריו מדוקדק' מאד ומכוונים למ"ס כמבואר למעין
דור' ואין לנו כ"מ בזה אם נמלא על לדי' השפופה או לא
נמלא כלל' דאם נאמר דמה שהיה רחמים ב'שה' הוא מפלח מישור
ה'לד' ח"כ י"ל דהשפופה חניה דומק' כ"כ ב'לד' כמו ד"ה השם
ב'לד' וע"כ לא נמלא דם כלל בשפופה (וכ"כ מוהר"ם למו"ר
בהש"ו נ"ב סי' מ"ה ע"ש) אבל ממה שנמלא על לדי' השם פרה
ח"כ שום רח' כלל שיש לאשה זו ב'לד' דכבר י"ל דדם מקור
הוא וכנ"ל ועוד זאת לומר דא"כ דדם זה שנמלא על לדי'
השפופה הוא דם לדי' עכ"ל ח"ל הוכחה שיש לאשה זו דם
ב'לדים' משא"כ בכל הנשים דהא כבר י"ל דדם ענ' הוא והי'
גם זוהא הבדיקה ידענו שיש לכל הנשים דם עליה רק דמ"מ
משמחין לדם הנמלא בפרוזדור מפני דדם מקור הוי רוב ומאי
וכמ"ס ב'ב"ב כ"ד ח' אמנם כבר אפשר שידען שירד ג"כ דם
עליה וע"כ מן הליל ולחון כהן הר"מ דאין שולפין עליה חרומה
וקדשים דמספק' דדם ענ' וכמ"ס למעלה ב'כמה דוכתי וא"כ כבר
י"ל דעשה מדמ' שירד דם ענ' וע"כ נמלא מן הדומק' לחדש
ב'לד' או לומר ש"ל דם ב'לד' הרי נגד דם ה'לד' הוי דם ענ'
מאי יורר שיעור בודאי שישנו בכל הנשים משא"כ דם ה'לדים' שאינו
בכל הנשים כ"ל ע"י מכה ולי' זה ח"ל החשם לדוכת' דבש"ה דא"
לנו אם הוא דם מקור או דם ענ' י"ס לנו לטמאה דדם מקור
הוי רוב ומאי נגד דם ענ' וע"י לקמן סי' ק"א בש"ך סק"ו
שיבתי בזה דברי הרב שם מה שהאריך לבדוק ג"ס ע"ש' ואחר
בדבריו כנ"ל עשה מאחר שהם"ס כתב בעלמ' דא"ל להכניס דבר
רק כ"כ בשומק עד מקום שהשם"ס ח"כ שוב ח"ל רח' ממה
שלא נמלא על ראש המקור כמ"ס הס"ס בעלמ' וא"כ שוב חין
הבדיקה מושלם כלום דכבר י"ל דאבר החשמים שמיני עד המקור
מוציא דם ממקור ובגד מלא מוד' זה שדקנו אזהרה בזה לא הגיע
עד המקום ההוא וע"כ לא הוליד דם כלל ודם זה שנמלא מן
הלד הוא כשאר דם שנמלא האשה בפרוזדור וי"ל שהוא דם
מקור או דם ענ' וכנ"ל' והנה לפי האופן הב' שכתבתי למעלה
ד"ל שהוא דם ענ' הי' אפ"ל דסמכ' על בדיקה כזו אם דקה
ג"ס ונמלא לנשים על הלד דהשם אפ"ה דהוא דם ענ' עכ"ס
החוקק האשה זו דדם ענ' ג"כ שכיחי בה דבג' פעמים ל"א
דמקרה הוא והי' דם ענ' ג"כ מואי ועד הרוב דדם המקור י"ס
לפי' משה הקורבא כמ"ס ב'ב"ב ס' וא"כ הו' ח"כ למימר דמוקמי'
לה בחוקק טהרה וכמ"ס לקמן כ"י ק"א בביאור דעה הרב כמה
שהאריך שם לבדוק ג"ס ע"ש' אמנם לפי האופן הא' שכתבתי
למעלה ד"ל שהוא דם מקור לא יושלף אפי' אם הבדוק ככה'
כ"ס דלעולם י"ל שמה הוא דם מקור וכמו דלמח' ב'לד' הבודקה
ח"ס ונמלאה דם בפרוזדור לנשים מספק' לה בדם מקור וע"כ
חין בדיקה זו מועילה לנשים' אמנם בהש"ו ח"ס י"ל שהכניס
בהוך הכיס קנה דק ומילא סביבותיו מוכין וע"י הקנה שפיר הוכל
להכניס בשומק עד מקום שהשם"ס דם' אמנם מהס"ס נראה
שדוק בים מלא מוכין לבד' וע"כ כתב דבר רק ח"ל להכניסו
בשומק

י"ל דל"ה לזה לענין לאשרה חכ"ע והנהגה דגם אם הי' ספק
ב'שה' לפני הס"ס הי' ג"כ חולק על המנ"ל דלא משמע מדי
שהרי ספר הב"י הי' לפני הס"ס והובאו שם דברי הראש"ד
מבואר הוא דלפי מה שהביאו הב"י לא רחא הס"ס שום משמעות
לפניו סמיקו של הס"ד רק בנחשק הס"ס שמה ב'שה' ע"מ
כתב בלבן אחר דמשמע מיני' כמ"ס המנ"ל והנה אחריו זכינו
לראות דברי הראש"ד ב'שה' ואין שום שינוי לבין ממה שהשקק
ב"י ומבואר דס"ל להס"ס דאין שום משמעות מדברי הראש"ד
נפשו עיקר של הס"ד ונחמה ח"כ ב'לד' דדיק מדברי הראש"ד
ח"כ למידק להיפך שהרי הביא דברי ה"א הנ"ל על מ"ס שנאשרה
לבעל הא' והמ"ו הביא מ"ס עוד בברייתא דהתנאים והנהגה לב'
וג' ע"ש ומ"ס לא נשר עוד שישלים כל מ"ס בברייתא ואח"כ ה"ל
להביא דעה ה"א הנ"ל ח"ו דס"ל דלענין לאשרה חכ"ע ח"כ לאחז
לזה ועוד י"ל לומר דאם לא מלאה רק ע"י דאברהם היטב ודאי
עבר השיעור דא"ל דהא זה מבואר בדברי הרשב"א לפי' הב"ה
והביאו בס"ס סק"ל דאין בין שיעורא דחוסים לשיעורא דא"ל רק
דזה העד בידה וזה כבר שחשבו ידה לנחם הכר הכל בשיעור
חינו רק קיומו ומה דמבואר ב'שם' דח"כ שיעור בדיקה בשיעורא
דחוסים היינו אם העד בידה לשיעור זה בדברי שחשבו לנחם
הכר מל"ס לשיעור בדיקה ע"ש' והנה שיעור זה דחוסים
משערי' ל' משה שה' האבר בקיבו' דאחר שמה האבר חין כלן
השמים וכ"כ חוס' בשבועות י"ח ח' ד"ה המשנה דבפרט בקושי
עסק' כו' ע"ש והנה שחשבו שם כתבו זה לענין קרבן והנהגה
מבואר דה"ה לענין רחא מ"ה משערי' ל' משה שה' בקיבו' דכל
השמים שנאמרו בזה לא שייכי אחר שמה האבר דשוב חינו נוגע
במקור גם חינו דומק ב'לד' גם חין כלן ליסור כרה אפי' רחא
או דמשמע מה פטור ואפי"ו בסתם ב'שה' מסתמא לא פירש הבעל
ממנה עד אחר שימות האבר ואולי השהה ח"ה ח"כ משה
ניצוה וא"כ אם לא מלאה רק אחר הבדיקה היטב חין כלן
ספק כלל דודאי כבר עבר השיעור דא"ל וזה ברור דלמח' ח"כ כ"ו
ב'לד' הרגישה ב'שה' אבל אם הרגישה ב'שה' ואחר כך בדיקה
ומלאה דם בזה י"ס לדון להחמיר בנמלאה סמוך לחשמים אבל אם
מלאה מופלג מן החשמים אפי' ארבעה לא דייני' לה כדין רחא
מ"ה דהא רק מהי' דנמלאה על שלה חוסים חייבים בקרבן
אוקאי' ב'שם' ר"פ הירואה כהם דליירי דלרגשה ועכ"ל חמ'
פשוטים מן הקרבן ואחר חמ' חין דיתו רק נמלע' שגורה דלמח'
הרגשה ששם הוא כמ"ס ב'שם' שם וע"י :

ח ואין חילוק עש"ך והנה דעה ר"ח הובא בהגש"ד דלא אסרי'
בדואה מ"ה כ"א כשרחשה מיד בנחילה שזויה ללא
חיחזוקה בציאות היסר אבל אם החזוקה בציאות היסר מקודם
הו' או מהסר לא בעלה אפי' רחא ח"כ כ"ס מ"ה ע"ש ולזה כתב
הרב כלן דלא קי"ל כוונ' ואין חילוק בזה' והנה אם נאמר דה"ה
ס"ל ג"כ דין זה דלקמן סי' ג' דכ"י שלא פסקה לראות חלי' בדם
בחולים ולדעה הב"י שם חלי' אפי' חניה מרגשה עבר וכאז כלל
ע"ש ב"י לא אדע היכי משתכח לר"ה דין זה דרואה מ"ה דכל אשה
היא בחולה מקודם ואם לאו ה"ל בציאות היסר משום הרי הלי'
בדם בחולים ואם ספק ממרגלה וי"ל בציאות היסר הוי החזוקה
בציאות היסר ושוב לא אסרי' לה משלח רחא מ"ה לדעה ר"ח
כנ"ל וי"ל דל"ה ב' דהחזוקה בציאות היסר ג"ס ולענין דם בחולים
גם אם פסקה פ"א ולא רחא שוב לא חלי' בדם בחולים כמ"ס
לקמן ב'ס"ג ע"ש' שוב עיינה בהגש"ד שם נראה מדבריו דל"ה
ב' דהחזוקה בציאות היסר כבעל זה דוקא אבל אם רחא ג"ס
מ"ה כבעל זה בנחילה כנ"ל אסרי' לה אפי' אם כבר החזוקה
בציאות היסר מקודם כבעל אחר ע"ש ואפי"ו לק"מ בפשיטות ועי'
מ"ס ב'ס"ו סק"מ בענין אם לייכה לחוס להארי וסבורה ע"ש גם אם
י"ל נאמנה בזה שהיא חומרה שמהלך דם ב'שה' כבר נכתבתי
בזה בפתיחה סוף מקרה ח' ע"ש :

ב של אבר עש"ך וצ"ב בנ"ל שכתב דגם כל ברזל אפשר
לשחוט חלק שלא יסרט ולא בלא למעט רק של
עץ דא"ל לעשות בשל עץ שיהיה פיו רחוק לחבו' וכ"ה במעש"מ שם
(אך מה שהשיג על הנוסח המשיין בלבד יראה שאפשר לכוון
דבריו ג"כ כיוון כמ"ס השע"מ ע"ש) ומ"מ לדיחא מסיק המנ"ל
לנחמיה

בעומק עד מקום שהשמש דש וזכ"ה ג' חין לסמוך כלל על דריקה
זו כדכתיבנא :

אם שמשא עיין ט"ו . הנה בצרייתא בש"ס חגי' אהאי
דינא דרואה מ"ח אש י"ל מכה בלחורו מקום חולה
במכהה ואש י"ל וסח הולה בוסתה . ומתקן הנופשים בפי' דבר
זה . רש"י ז"ל פי' אש י"ל וסח לקלקל זה שאינה רואה מ"ח בל
עם שמשאם אלא לפרקים חולה בוסתה ומשמה בלל דריקה בין
וסח לוסח עכ"ל רש"י והיינו אש חולה בלל עם שמשאם ברה
או בטי' זו אינה חסודה לשמש רק בזמן ההוא שהחזקה לרואה
זו ומוחלה לשמש בשאר הימים . והר"מ ז"ל פי' דלש שמשא
סמוך לוסתה ורואהה בש"ס חגי' אהאי . בוסתה ולא היו רואה
מ"ח . וכו"פ הרמב"ן והרשב"א ז"ל . וכמה בבי' דהני ב' פי' הלכא
גיטורא דלא פליגי רק בפי' הברייתא ולא לענין דיעא . ובמדרש
ריש שבעות כחז חז"ל ואש י"ל וסח זמן קצוב שהיא רואה דם
חולה בוסתה שיכולה לומר זה הדם שהיא רואה טהור שעדיין לא
הגיע וסחה וחולה במכהה שיכולה לומר מן מכהה הוא וטהורה
עכ"ל . והנה הבי' ס"ל דהמדרש מפרש בזה ש"ל וסח אפי'
חין לה מכה כלל דלמרי' שאור דם האדרים מחלחל שעדיין לא
הגיע וסחה . ומ"ס המרדכי חל"כ וחולה במכהה כו' הוא ענין אחר
וקאי עמ"ס בש"ס ואש י"ל מכה כו' דהולה במכהה וטהורה אפי' חיל
וסח עי' בבי' . והב"ח חלק ע"ו וכתב דמה שסיים המרדכי וחולה
במכהה כו' אינו ענין אחר רק קאי חלשיל והכל הוא ענין
אחד דלש י"ל וסח יכולה להלוח שלא בשעת וסחה במכהה ש"ל . וכמה
עוד שהמרדכי ה' גורס בש"ס עי' זה דלא וסח קורס דין זה
דלש י"ל מכה וכו' . ברי"ף ורמ"ס דין ע"ו . ועכ"ל . והכל הוא ענין
א' . ותרצי בפי' י"ל וסח וי"ל מכה והוכיח פי' זה מומ"ס המרדכי
אה"כ דלחמנה אשה לומר מכה י"ל כו' דדוקא שידועה שהדם
יולא מן המכה הולה בזה כו' . אבל בשעת וסחה אפי' יודעה
ודאי שדם יולא מן המכה אינה רואה בזה כו' ע"ס . הנה מדיסוס
אבל בשעת וסחה כו' . מכלל דמתחלה חייבי' בזה ש"ל וסח אפי'
בשעת וסחה ועכ"ל האריך שהדע שיש מכה המו"ד ואפי' ע"כ
ז"ל דמ"ס המרדכי מוקדם להקל ב"ל וסח שלא בשעת וסחה היינו
ב"ל מכה המו"ד . וכנ"ל . ועי' בבי' שם שחל"ה הקשה דברי המרדכי
אהדי דמתחילה כחז בסתיוהו דחולה במוכהה דמשמע דאפי'
ח' אש מכהה מו"ד הולה בזה . ואח"כ כחז דבעי' שהדע
שנכהה מו"ד הא לל"ה חין הולה במוכהה בזה . וכן ל"ל המרדכי הני
הררי ד"ל וסח וי"ל מכה דגם באל' וסח הולה במוכהה אש ידוע
לה פי' מכה המו"ד . וה' חדא קוש' בשבירתה דמתחלה חייבי'
במוכה שח"א אש מו"ד וע"כ האריך ש"ל וסחה וזו חגי' שלא
בשעת וסחה במוכה אפי' ח' אש מו"ד ואח"כ חייבי' באל' וסח
וע"כ האריך שהדע שמכהה מו"ד ע"ס בבי' . ולכאורה דבריו אלו
סותרין למ"ס מהזנה להוכיח מדרבי אהדי דלא כפי' הבי'
דלפי מ"ס אה"כ דמ"ס המרדכי חל"ה דבעי' שהדע שמכהה מו"ד
חייבי' באל' וסח ח"כ שוב שפיר י"ל דמ"ס מוקדם לטהר ב"ל וסח
חייבי' אפי' באל' מכה ידועה כפי' הבי' . וכנ"ל . ואפשר ליישב
דברי הבי' בדוחק דמ"ס מהחילה לסתור פי' הבי' ממ"ס המרדכי
חל"ה כיון ג"כ לקוש' זו . הקשה חל"כ והיינו דלפי פי' הבי' דמ"ס
המרדכי מוקדם וחולה במכהה הוא ענין אחר וקאי על חל'
וסח ח"כ יקשו דברי המרדכי אהדי דמתחילה כחז בסתם
וחולה במכהה דמשמע אפי' חין ידועה אש מכהה מו"ד .
ואח"כ כחז דבעי' שהדע שמכהה מו"ד . חל"ה לפי' הבי' ח"כ
דמ"ס המרדכי מוקדם וחולה במכהה קאי חלשיל מינה דלמרי'
ב"ל וסח שלא בשעת וסחה וע"כ כחז בסתם דחולה במכהה
אפי' ח' אש מו"ד . ואח"כ חייבי' באל' וסח באל' כחז דבעי'
שהדע שמכהה מו"ד וכמ"ס הבי' לתקן חל"כ דברי המרדכי
וכנ"ל . כן ה' אפשר ליישב דברי הבי' שלא יהיו דבריו סותרין
וח"כ הבי' . לחמס כל מעיין בדברי הבי' יראה שקשה לכוון
זה בלבדו כ"ל בדוחק גדול . גם בעיקר דבריו מ"ס שישב דברי
המרדכי דמ"ס חל"כ דבעי' שהדע שמכהה מו"ד חייבי' באל'
וסח ח"כ כלל לומר כן דלא בדהי' סיים המרדכי שם חל"כ אבל
בשעת וסחה כו' . מכלל דמתחלה חייבי' ב"ל וסח שלא בשעת וסחה
וכמ"ס לנעלה וכבר הרגיש שם הבי' בזה ולא כחז ע"ו שם ח' .
עיי"ש . חל"ה כבר הארכתי בזה בפת' הקורה ג' חות ח' ליישב ד'
המרדכי

למחמילה יעשה של אבר דווקא דלא לחנם נקצו הש"ס ופוסקים
של אבר דווקא ע"ס וכן כ"ל מכמה טעמים :

י ער מקום עש"ך . והא ודאי דבדיקה זו בעי' דווקא שחיה'
עד מקום שהשמש דש וכמ"ס בפי' בחקירה ב' וכן
בפי' סק"ה וסק"ה רק השפופה עמלה חל"ה להכניס עד מקום
שהשמש דש וע"כ כחז הר"מ שחכמים עד מקום שחולל והמכחול עם
המוך לריכה להכניס דווקא עד מקום שהשמש דש וחז"ל לא היו
בדיקה כלל וכמ"ס בפי' ס' . חל"ה המ"ב לא בא רק לחסוק
מדעת בעל הסמ"ע שכתב שהלכה המכנסת השפופה והיא תראה
שכבר הגיע המכחול עד מקום שהשמש דש וע"כ כחז המ"ב
דזה דבר שח"א להכניס האלצב ולהסחכל ברחיט הפין היקן
מקום האש מונחה וע"כ כחז שהאשה עמלה נלחמה ע"ו כשלאומה
שמרגשה שכבר הגיע המכחול למקום שהשמש דש ואין לחוש
שמה טעמה בזה דלא נהנה תורה למחליי השמש ע"ס דבריו :

יא ואם לאו . עש"ך . דחין חילוק בין נמאל על לרדי השפופה
או לא נמאל כלום וזין כך וזין כך מותרת . וכבר
הארכנו בזה בפתיחה חקירה ב' וסקננו על מה שנתקשה הס"ס
בזה ע"ס בלחור ט' . ואח"כ פס לנו בלחור מה שהשווה הש"ך דעת
הגמ' בשם ריב"א לדעת הר"מ ולפי' הגר"ה מוקים הם זה מזה
דטעמו של הבי' להחיר בלא נמאל כלום משום דמה מוכח דמה
שהיא רואה בש"ס הוא ממיטור האדרים . וע"כ לא תראה בשפופה
משום שלא היה דווקא כ"כ בלרדי' . אבל אש היה מן המקור חין
חילוק בזה בין עב לרק דגם האבר אינו דווקא במקור רק טעם
בלבד ואפי' הול' להמאל גם על המוך בשפופה . חל"ה בזה
מיימוני בשם ריב"א נקט טעמו להחיר בלא נמאל כלום משום
דלמרי' דנתרפלות ולא מטעם דחגי' שהוא דס לרדי' . וליכא כ"מ
דבהא בין ב' השעמיס . אש חל"כ שמשא ורואהה דלדעת הבי'
דלמרי' שהוא מהלרדים ה"ה נהורה . ולדעת ריב"א חורה לחיסורה
דלא חזין בלא נתרפלות . ומעשה יקשה על הבי' שכתב ע"ד
הבי' דזה נחב' מיימוני כו' . ולפי' האמור מרחק רב ביניהם
כל' . וכבר עמד ע"ז הס"ס בסק"ו ע"ס שכתב דלפי מ"ס בזה'
מיימוני דילמא נתרפלות כו' במעט דלא בריחא ליה אש נתרפלות
ואפי' אפי' חורה ורואהה בש"ס אפי' ס"ח . י"ל דלחורה דלחל'ה
מילחא דלא נתרפלות וכמ"ס בשע' ט' עיי"ש . והנה בלחורה
היה ג"ל לומר דבהא' ריב"א הג"ל היה ידוע לה שהוא מהמקור
וע"כ הולך להחיר משום דנתרפלות הא לל"ה שפיר י"ל כטעמו
של הבי' דלמרי' דהוא ממיטור האדרים . שוב ראינו דח"א דלא
כחז שם בריס החב' שפיר לו האוס שמכנסה אפי' ונאל בש"ס
ונראה קאי כי חזיו וכמה י"ל וע"כ יש לסמוך על הבדיקה אפי'
לפי' הקו' כו' עיי"ש . דלא מבוחר בלא היה ידוע להם שהוא מן
המקור חל"ה אחר היינו בזה נראה דלרדי דברי הבי' . דהנה ז"ל
הריב"א שם וסחה ג"ל דאפי' בדקה עמלה ע"י שפופה ולא נמאל
דס כלל הוכל לבטח חל"כ דלמא נתרפלות כהדי ע"י הנכנס
שפופה רגילה לרואה כמו ע"י אלצב דחל"כ מה הועילו חכמים
ז"ל בדיקה זו שמה לא תמלא כלל חו' ע"י שפופה רואה
חזיר כ"ז בלא נתרפלות עכ"ל . וכל דבריו בזה הם מקוים בהנהגה
ואריכס בלחור . דמ"ס מהחילה הוכל לבטח כו' שמה נתרפלות כו'
מוחל דלא בריחא ליה אש נתרפלות רק שמה נתרפלות ואפי'
מחיר חורה מספק והרי מהחילה כחז שם דאפי' עסקה בנרפלות
והדופא חורה שנתרפלות לחין לסמוך ע"ו והו דמאחר דמוחית
דשפופה דהי' נלחמה וזו נבדקה בשפופה ולא נמאל כלום וחל'
התרפלות דלא חל"ה סמכו על בדיקה זו ובמ"ס הוא בענין כלל
והו דלפי' דחל"כ מה הועילו חל"ה כו' שמה לא תמלא כו' חל'
בליחור כלל דלא כן עיקר הסקנא ופי' שלו אש דריקה בשפופה
סותרת בש"ס הוא דוקא כמאל על לרדי השפופה דלמרי'
דין האדרים הוא חל"ה אש לא נמאל כלל לא סתמי' אבדיקה זו
אפי' אפשר דמתחין חורה אפי' לא נמאל כלום ואפי' מה ראינו
הבוא לה חל"ה מה הועילו חל"ה כו' והיו ע"ס הועילו בזה
ינאל על האדרים דלא נחיר חורה ואש לא ינאל כלל בלחמה נחאור
חורה וכמו דלמרי' בנמאל על רחשו וכל מעיין יראה שהם דברים
המוחק מפור' . לחמס מה טיבה לא יבבאור דברי הריב"א הכל'
דכבר כהנו בסתיוהה בכ"ד ובחן בפי' סק"ו דלש נלחמ' דחין לה
היקר

היהר בלא נמלא כלום ח"כ כמו כן ח"ץ לההיר גם בנמלא על
הזל לחץ מזה הוכחה כלל ד"ס דם בלדדים דברר י"ל דהשפורה
לא הולאה דם כלל והדס הנמלא בלדד' הוא דם מקור שירד
משלום פרידורר ואו הוא דם עליה וכמובאר שם בלודר פ"ט וכן
הן הדברים שזון עליהם ח"כ הריב"א דבס"ל ל"ל דשיקר הבידור
ההשפורה הוא חם בלא נמלא דם רחשו דמזה מוכח דלחץ רחש
החשמים גורם להולוא דם ממקור דלח"כ ה"ל להנמלא על רחש
המוק ובח"ס ב"ר סק"י דלס נאחר דשיקר הבידור הוא מה
נמלא על לדדי השפורה ח"כ יקשה מה הוסיפו חז"ל בדיקוק וזו
דפ"י ח"כ נמלא בלדדי השפורה ח"כ לתימא שחל השפורה
לא הולאה דם כלום והדס הוא הנמלא מן הירד ח"כ ל"ל דלדדים
ש"א מפלח השפורה רק הוא דם מקור דם שרד מעלמו לפרידור
שלא מפלח השפורה וע"כ לא נמלא על רחש המוק ח"ז דשיקר
היהר הוא מה שלא נמלא על רחש המוק מזה מוכח דלחץ החשמים
גורם לה להולוא דם ממקור דלח"כ היה לה להנמלא על רחש
המוק דע' שפורה רביעל לרחוח כמו ע"כ חלבע' וזו משניין
בדיבורי שם במקומה ה"ל ובדבריו הריב"א ח"כ יקשה דלחץ המוק
שזון לדבריו ה"ל וא"ש ח"כ לפ"י ח"כ יקשה על הריב"א שזון
טעמו להחיר בלא נמלא כלום משום דבידור שזון מן הדדים ובר
ב"ס חמור להחיר בזה משום דבידור שזון מן הדדים ובר
הוכחו דשיקר הבידור מהשפורה הוא המוק בלא נמלא על
רחשו ולחץ מפלח מה שזנמלא על דלחץ מזה בידור כלל ובכל
וא"ש ח"כ נמלא על הכד דמי כלא נמלא כלום וא"ש מוכח מ"ה"ס
דגם בלא נמלא כלום היו הוכחה דמן הדדים הוא ולא ממקור
ובח"ס בפתיחה ובס"ל ש"ס ספרה הכח דבד"ס מקור ח"ן
בחק' בן אלכסנדר ע"ס וא"כ למח זה הכח הריב"א טעמו
משום דלמלא נהרפסיה ח"כ בן משניין בחב' הריב"א ש"ס
יראה דכל עיקרו לא נח רק לומר דבטובל דרייה מהני בדיקה
בצבאל' גס לנעה רש"י ובח"ס בחחילת הש' דכלן שזנמלא נער
ורבא גס רש"י מורי כ' וחז"ל כחז דכלן י"ס להחיר גס לנעה
ובח"ס מפלח שלא בדיק מיד לח"ס חשמים וא"ש ח"כ ח"ן כלן כ' ו
ע"ס ע"ס' ובזון כן כחז בדיק דבריו דכלן י"ס להחיר גס לנעה
רש"י מפלח ששקב ברפואה והיפוא ח"כ נהרפסיה ובס
שזון לשמוך ע"ד הרופא ח"כ שגבדיק בשפורה ח"כ לא הנמלא
כלום מזהה גס לנעה רש"י משום ד"ל חמור נהרפסיה
ההוכחה מהחיל מה"ס דגם בלא נמלא כלום היו בידור שזון
החשמים גורם להולוא דם וכמו שכתבתי למעלה ויהנס דבס"ל
ח"כ בצבאל ג' ולנעה רש"י לא סמיך' על בדיקה וזו בצבאל
ב"א וזו בצבאל טסקה ברפואה וא"ל להחיר רק מפלח דחמ"ר
דרדס לדדים הוא כח"ס ב"ס כזה חילוק רש"י ב"ן בעל
ג' לבצל ח' משא"כ בנ"ד ששקב ברפואה וא"כ לנעה
היו דלמלא נהרפסיה גס רש"י מורי דמזה בדיקה גס בצבאל' ח'
הולאה ה"י לדדים להחיר חמור גס לדס חמור נהרפסיה
היו ביחור דברי הריב"א וזו ל"מ כל מה שקשה"י למעלה וכל
משניין יראה שדבריו ברורים הם ומ"מ לא דבר חסד למח שדברי
הריב"א הם מזה דברי הכח ח"ן שזון חילוק ביינס ב"ר הש"ס
דק דב"ס ח"כ בצבאל ג' והריב"א ח"כ בצבאל ח' ע"כ הולך
לנעה ג' ה' דלמלא נהרפסיה וכלל דוק היפוא ב"ל ונחבירו
דברי הש"ס וטעמו כ"ד:

ב ומותר • ע"ד • מוכר לו לחסוק מדעה הר"מ דס"ל
דגם לבעל ג' אסורה ולא מהני בדיקה רק
מחול להנכח לבעל ד' וכבר נהפך דב"י בזה"ל סוף חקיקה ב' •
ע"ל ח' ה"ד דמדהם המחבר במצא דס"ל דמותרת גם לבעל ה'
מכאן נ"ס"ל המחבר כיצד שם מלפני הר"מ סה"מ כח' אחר
המורה ג' ד' דהמחבר ולא הכסף ע"ד שחברוק לא כנה
לבעל ג' דהמחבר רק ככה שאסורה לכל עד שחברוק משמע
הם בדיקה מותרת גם לבעל ה' וגם מדעת המחבר בס"ל דעת
אסורה בזה"ל דלפי' בבעל ח' מהני בדיק' והני' בזה"ל מוכח
ס"ל דעתה ח' כידוע מלפני הפוסקים בזה"ל פשיטא דמותרת
גם לבעל ה' •

ג. **הרשות** - ע"פ: והטעם בזה כהנ' בנ"י ב"ש
הס"ח וסמ"ד קדוש שנדקה מזהב לצלע ב'
והטעם ש"ס שמה מן המדדים וזה"ל מן המקור שמה אין כל אנשים
שחין

המדרכי דיוקא ברוחא מ"ה הדיא חפ"י ח"י חס מכת מור"ד חבל אלה
המולאח דס בדקיקה בש' דוקא שדעש שמכחה מור"ד ע"ש מלחא
בטעמ' ומעשה לפ"י ור ספיר י"ל בפ' המדרכי ה"ל כפ' הכ' דהא
והולא במכת' הוא ענין אחר וקאי על אשה שאל ובה רק דליירי
ברוחא כפ"י ופ"י הדיא להולא במכת' חפ"י ח"י חס מור"ד חבל
והנה הפ' הסכים להכ"ח בפ' דברי המדרכי דקאי על אשה והולא
במכת' חלעיל והביא רח"י לזה מפקקי מהר"ל מ"ו הובא
בצ"ל כולן סס' זה וכבר הבאנו לשונ' בפתיחה מקירה הג'
אוה' י' פ"ט' והס"ך בס"ק כ' כהנ' לנחום רח"י זו דמהר"ל
הביא דברי המדרכי בדרך כפ' דמלחא דהמדרכי מהיר חפ"י
ח"ן לה מכה כלל מכת' שיש לבחיר בעובדא דיר' ש"ל הכחה
שיש לה מכה ע"ש' אולם פשטא דלישנא דמהר"ל מורה
כפ' הב"ח והפ"ו שהרי ו"ל שס' עוד כהנ' במדרכי כו' ואם
יש לה וסח כו' סימלה לומר כו' והולא במכת' כו' אלמא
דס"ל כו' ולי כפ' הב"י והס"ך דמ"ס המדרכי והולא במכת'
הוא ענין אחר ומתיין על הגבריהא כמ"ס הס"ך ח"י למח' זה
העתיק מהר"ל ב' ה' אלו דהולא במכת' לגבי חפ"י דאם
יש לה וסח מאחר שהוא ענין אחר' גס סיים אלמא כו' דחזין
במכה כו' הכה מבוחר בהד"י דס"ל דמ"ס המדרכי והולא במכת'
קאי חלעיל מינה כפ' הב"ח והפ"ו אולם גנא' דחפ"ה דמ"ס המדרכי
והולא במכת' קאי חלעיל מינה כפ' הב"ח והפ"ו עכ"ל בעיקר הדיון
י"ל כמ"ס הב"י וס"י' וכוונת המדרכי לומר דאם יש לה וסח סמכ'
ע"ז לומר שהדס שהיה רוחא הוא דס שאור ומסתמא יש לה חייה
מכה שממנה הדס יוצא ולא שירוש' בודלי שיש לה מכה רק
שהיא אסחא צום שבודלי יש לה חייה מכה כיון שהוא אס
בשעת וסח' ומעשה שוב ח"ן לנו רח"י מפקקי מהר"ל לסתור
דעת הב"י וס"י' דשפיר י"ל דגם מהר"ל פ"י דברי המדרכי
דמלחא' וחלוצה לפי מ"ס בפתיחה מקירה ב' אוה' י' ו"ל להוביח
דמהר"ל חיירי בעובדא דיר' שלא היה לה מכה ידועה רק
שהיה לה הכחה שיש לה מכה ע"ש' לפי זה חס נלמד דמהר"ל
דברי המדרכי בש"ס לה מכה ידועה וכמ"ס הב"ח וס"י' ח"כ
ממה רח"י הביא לעובדא דיר' מדברי המדרכי ה"ל שס' היה לה
מכה ידועה וגם צום לא הקיל רק ברוחא ממחמ' השמים וכמ"ס
בפ"י שס' משא"כ בעובדא דמהר"ל שלא היה לה מכה ידועה
גס ה' מולאח עוד עד בדקיקה שלא בשעת השמים אלא
לדעת כפ' הב"י וס"י' דגם המדרכי חיירי בשלא היה לה מכה
ידועה ועכ"ל הקיל ב"ס לה וסח מפלח' כיון שחיה רוחא רק
בשעת השמים מסתבר לומר שהוא ממחמ' מן דרוז' נשים ח"ן
לרוחא בשעת השמים וכמ"ס בפתיחה שס' ח"כ ה"ה בעובדא
דיר' גס שאין לה מכה ידועה' אלא שס' ח"כ ה"ה בעובדא
שיש לה מכה דמי לא הקיל ברוחא דרוחא בשעת השמים דמקילין
ב"ס לה וסח שלא בשעת וסח וה"ס בעובדא דיר' ופ"י' וס' לה
לל האחרונים נדחקו בפ' דברי המדרכי ולא ינחא להו לפרש
נפשוט כמ"ס הב"י הוא משום דלא מוסתבר להו לומר דס"ל
למדרכי דתל' בדם נדרים בלשה שיש לה וסח שלא בשעת וסח
גסם שאין לה מכה ידועה כלל' והי' נראה בעיניהם לסבירא
דיוקא מחזר דלא אשכחן מאן דס"ל רח"י ופ"י נדחקו לפרש
דברי המדרכי בחלוטין אחרים ובכל' אלא שס' כן לעכ"ל מלחא
סבירא זו לרצ' מזהבן מן הראשונים דע"כ ס"ל כפ' מ"ס הב"י
בפ"י דברי המדרכי והוא הראשון בספר בפ"י' בשער הספירה
שס' סבב וז"ל ועוד חזיונותם כי לא נחבו אלי' (פ"י) ללשה
שאין לה מכה דליירי ב' שס' מקודם' לרוחא דס' ממחמ' השמים
עוד שירוש' בה ריעוהא ע"ז שרי שניט' ברוחא נראה ורלחא
ס' ממחמ' השמים משמחה פשט ראשונה ושינה ולישיח' מאן
ח"ל'ק לא השמע כו' וקאי סיפא ואם יש לה וסח הולא בוסחה
מ"מ' דרישא בלשה שאין לה וסח וספ' וחפ"ה קאי נלחא
דלחא דס' ממחמ' השמים משמחה פשט' ראשונה ובני' ולישיח'
משמחה דקמייחא ללו ממני' הוא אלא שס' ח"ל'ק ב' דקדוהא חיי'י'
חלח"פ' שאין לה וסח כו' ע"ש' והנה נ"ל נלמד שראשון פ"י
ע"ש ואם יש לה וסח כפיר' שיש לה וסח לקליל' הוא כו'
ע"ש ח"כ פשיטא שאל' הובאה כלל דרישא חיירי באלן לה
סח וספיר י' לומר דגם רישא חיירי ב"ס לה וסח רק שאין לה
סח לקליל' הוא לרוחא ממחמ' השמים בשמים ידועים וכן ח"ל'
דסבירא

סוף מלא' כשנבדקו והוצרכו שהיו מן המקור אין להחזיר משלם
 ספק זה דמחזיק אין כל חלופות שוין לבד . ולעשה הב"ח אם הוצרכו
 שהוא מן המקור אין חילוק בין האלצטות וכבר נהבחנו דבריו בפה'
 חזקת' ע"פ :

יד יישי לשמוך ע"ד . ומ"ס דהר"מור"ס חוסר' בו' אין
 דעת שניהם בזה דהר"מ חסר הבדיקה אש' לבצל
 הב' וכמ"ס בס"ק הקדוש ור"ס' לא חסרה רק בבצל ח' אבל לבצל
 ג' שרי בבדיקה לדעת רש"י אך משלם דבבצל ח' מיהו שניהם שוין
 לאסור בבדיקה ע"כ כללם יהי ומ"ס דבבדיק' י' ליישב מה שנתנו
 ההוס' בחימום בו' כבר דבו' רבי' בבדיק' דבריו ע"פ' והנהגה
 קו' הוס' ע"ס לריק ביחור רב' שהקצו דלס"ד דלא ידע מהך סברא
 דמחזיק יקשה דהבדוק עומה בבדיקה ב' של בצל ב' דלשנין אלצט
 בלו ח"ל אין כח"ס שהרי כבר ראהה פסח אחת ע"י בעילתו בו'
 ע"ס בחוס' והדברים המהיין דבשלמא בבצל ג' שפיר פריך דהבדוק
 בבדיקה ח' כל בצל ג' מבוס' שכבר הוחזקה ב' אלצטות וכו'
 בשפחה בנ"פ לא הלי' במקרה מחל"כ בבצל הב' שדריין לא הוחזקה
 אפי' רחשה החזיק פסח אחת י' לומר דמקרה הוא שרחשה
 בש"ח ולא ההשמיש גרס לה והבס' שכבר הוחזקה בבצל ח' ע"ז
 נאמר אין כל אלצטות שוות והב"ס כחב' בבדיק' קוש' הוס' דהקשו
 זה לשיטתם שבהב' דבו' בבצל ח' מהני בדיקה ומה דלא הני
 הבדיקה בבצל ח' הוא מבוס' עלה טובה דאם המלא על ראש המוך
 חיוסר לכ"ע' ולחלופה גם שם יקשה מ"ס חיוסר לכ"ע הרי
 עדיין לא ראהה רק בבצל ח' ובשפופרה דמי לאלצט וא"כ הרי
 לא ראהה רק בב' אלצטות ומהני הדבר במקרה ובש"כ ל"ל דלא
 הלי' במקרה וחל"כ כמור"כ חיוסר לבצל ב' אחר ביהא ח' ע"כ .
 והנה לא חלריך מה שיש לשנין דבריו אלא אחר דעיקר הדבר
 ליהא וטוב דבדוק דרין זה חס' בדקה בשפופרה החז' בצל ג'
 ונמצא על ראשו חסורה לכ"ע לא הוצרכו כלל בחוס' רק בשה"ח
 וסמ"ג והחוס' שם דב' ותנדוק בו' בבדיקה ג' בו' נהבו דהבדוק'
 חייבי כשלימה חולה לטווח לבדוק או שח' לבדוק ומעשה
 נחבטל כל בנינו . ע"כ אין מהאורז להאריך בזה . והחז"ד כבז
 דחוס' ס"ל דמה דפריך ותיבדוק עומה בבדיקה ח' של בצל ג' פ'
 שהבדוק קודם ביהא ח' שוב בצל ג' דריון שכבר נחזקה בב'
 אלצטות וכשהבדוק עומה בשפופרה דדמי ג"כ לאלצט חס'
 המלא על ראשו הרי הוחזקה ב' אלצטות ואסורה לכל' והבס'
 דמותרה לבצל ג' בלא בדיקה מבוס' דליכא ס"ס נמ"ס הב"י בשם
 הסמ"ג וסה"ח' אמנם היכא דלפטר דבכר ב' הספיקות חייב
 לבדוקי' וכו' קוש' הש"ס ומעשה מקשי חוס' שפיר דמחזיק
 הלי' לאקשויי דהבדוק עומה בבצל ב' אחר ביהא ח' למה דלא
 ידע שדריין מכתוה ח"כ כשהבדוק בשפופרה החזק ג"כ בב' אלצטות
 כנ"ל . אך כ"ז לדעת הוס' דשפופרה דמי לאלצט חולס לדעת רש"י
 דשפופרה לא דמי לאלצט וע"כ לא סמכ' עליה בבצל ח' והב"י
 כבז דיוהר מסתבר לומר דא' סברא דאין כח"ס להקל מלהחזיר
 וכוין דלש"י אפי' להקל לא הוי ביזור מהשפופרה כ"ס להחזיר
 לא הוי ביזור וע"כ סמכ' חס"ס' זה הוקף דברי החז"ר .
 והנה מ"ס לדעת רש"י אינו מחזור דהדברה רש"י ס"ל דלא סמכ'
 חבדיקה זו להקל בבצל ח' מבוס' דס"ל דשפופרה הוא קל שאלצטות
 כמ"ס הכוזב' וחל"כ לפי' חס' חלחא בשפופרה מב"ס שחזוק
 לאלצטות הבצל ומה שהביא רחיה מדברי הב"י אינה רחיה כל'
 עיקר דבריו כ"כ לדין דס"ל דשפופרה דמי לאלצט מחל"כ
 לדעת רש"י הוא להיפך . אך י"ל בדרך אחר דלדעת רש"י לא קשה
 דל"א דלריך לבכר בס"ס רק היכא שאלצט לעמוד על הביזור בב'
 הנדדים חס' לאיסור חס' ליחזר ודומי' דדברי הרשב"א בספק
 דחוס' שביא הב"ד לעיל ס' ק"י ס"ס ס"ז ע"ס מש"כ' שהביזור
 לא יהיה רק לז"ח והוא לז"ח האיסור חס' יבא על ראש המוך
 חולס חס' לא ימצא כלל אין כח' ביזור ליהיה לדעת רש"י ובש"כ
 נאשך להחזיר מחל"כ ס"ס ע"כ סמכ' נס עשה חס"ס ולא בדיק'
 כלל ודוק' . חולס חס"ס חקקה דהא הב"ד העלה לעיל סס' ק"י
 דא"כ לבכר בס"ס ח"כ בלא"ה לא ק"מ קוש' הוס' וקוש' הש"ס
 נקדם כמ"ס רש"י שהבדוק חס' אחר ביהא ח' של בצל ג' ואין כח'
 הב"ד דבבדיקה ח"א חל"כ קוש' הוס' וכו' דנס להפסק' דס"ל
 דלריך לבכר בס"ס נראה דקלן כ"ע מורו דא"כ לבכר כיון דליכא
 רוב המסייע להס"ס והוא דרוב נכ"ס ח"כ מ"ס' ועיין בנמ"י
 רש"י

הגהות

דסבירא לי' להראב"ד בפי' דחוס' י' לה וסח כפי' הר"מ וס"י'
 שמשנה סמוך לוסחה ע"ס' דלדבריו ל"ל דמ"ס בש"ס וחס' י' לה
 וסח פ"י הוא דלס בזמן הזה שמשנה פס' בעלה י' לה וסח
 זו חולה בוסחה . ומעשה י' לומר דרש"א חייבי שפיר גם כן
 בלשה שיש לה וסח רק דבזמן שמשנה פס' בעלה לא ה' בזמן
 וסחה גם ח"ל בדברי הראב"ד שפי' מזה שכתב וחס' י' לה
 וסח כפי' מ"ס הב"ח וס"י' בפי' דברי המרדכי דהיינו שיש לה
 וסח ויש לה מזה דהא הראב"ד לא הוציר כלל דבריו עיין זה
 דמנה ולא כתב רק דין זה לבד דלס י' לה וסח חולה בוסחה
 הנה מבואר הוא לכל מעיין במוסר שהראב"ד פ' לברייתא זו
 כשפופרה דלא חלוקין ברישא חס' רחשה דס' מחמת השמיש רק
 בלשה שאין לה וסח אבל חס' י' לה וסח הלי' שלא בשעה
 וסחה במוסר הנדדים וכמ"ס

הגהות
 *ורחמי' בהשגח' הר"ח שם חות
 ו' שכתב חז"ל ומ"ס הרב מדקתני
 סיכא חס' י' לה וסח פ"י לא יבא
 לן לפסוקי' הכי למחלל' דנכשעי
 עיקרן שפ' עליה סמוך לוסחה
 חל"כ ק' ל"ל פ"י בו' ע"ס' וס"י'
 בש"ח בו' ח"ל אין זה רח"י בו' ע"ס'
 חולס הראב"ד ע"כ ל"ל דמסר
 לה כמ"ס הב"י לדעת המרדכי
 ובג"ל . והנה המג"י והב"ס וסארי' אחרונים נהקשו הרבה לפי
 פ"י הב"י דבדברי המרדכי ע"ס' דבדבריהם' ופי' מ"ס בפי' חקירה
 ח' חות ז' לחלק בין רחשה פסח ח' או ב' פעמים ובין רחשה
 ג' פעמים נדחו כל הקבוצי' בלש"י . וסבירא ח"ס' כח"ס ס"ס
 יד דב' בש"ד סק"כ בו' שכתב ג"כ ליישב הקוש' הנ"ל ע"פ'
 החילוק הנ"ל ע"ס' וזה שהקצו הכוזב' מהא דמגן בש"ד דדה
 י"א ח' חש"י' שאלמו ד' עשה לריכה להיות בודקה בו' ומשמחה
 בעדים בו' . הרי מבואר דלש"י י' לה וסח לריכה לשמש בעדים
 ולדעת המרדכי הנ"ל בדיקה זו למה דלס חס' חוס' שפ' שחא
 חלחא מחמת השמיש הרי חלחא במוסר הנדדים ובג"ל וע"ס'
 שדקח' ביזור קוש' י' . ולדידו חז"ל לא לק"מ דהא שם חייב'
 שחא מחמת חיימוד השמיש חלחא כמ"ס חוס' ב' ס"ז וכלן
 ע"כ ל"ל דלא חיישינן לזה דלי' חיישינן לחימוד מזה מוטיל לנו
 בדיקה שפופרה הא ודלי' לריכה חיימוד בשפופרה כמו בהשמיש
 ח"כ ל"ל דדוקא למהרר חסבו חז"ל אפי' לחשש רחוקה וכמ"ס
 למעלה בנ"ל סק"כ ביזור קוש' החז"ר קוש' ב' ע"ס' ועי'
 עוד בנ"ס' בזה להלן בסעיף י' בהגהה' ועי' חז"ל כלן שאלריך
 ג"כ ביזור דברי המרדכי וכבר קדמו הס"ס ברוב דבריו . והנה
 רוב מהאחרונים הסכימו לדעת הב"י בפי' דברי המרדכי אך
 ח"מ הסכימו כולן שאין לשמוך ע"ד זו להקל בלשה שיש לה
 וסח שלא בשעה וסחה חס' חס' לה מכה ידועה ועמ"ס בזה
 בש"ד ס"ק כ' . ודע דלשה שרחשה פסח ח' דלס בשעה השמיש
 חס' חירע לה ב"חא שח' בלחור יוס' בחורס לריכה לפרס' דמיישינן
 לוסח החורס' וכו' מבואר בש"ד ס"ק ל"ה וזה נלמד בנמ"ס'
 יי"ט' המתבר' בסעיף י' דלריך לפרס' ליל טבילה . ומכ"ס'
 דלריכה לחוס' לוסח החורס' דעריך מוסח דטבילה כמו שיבאר
 שם וחס' רחשה ב' פעמים ולא ה' ביזור יוס' בחורס כל הביאה
 הראשונה לריכה לחוס' לוסח החורס' ביוס' שח' בביאה השני'
 וגם לריכה לחוס' לוסח ההפלה לפי מנין הימים שח' מביאה
 הראשונה עד הביאה השני' . וחס' לא מזהרה בזה וימנעה ג'
 ביזור בלחוס' שח' כולס ביוס' אחד בחורס' או בהפלה שוה
 נחלקו בזה האחרונים ח' הלי' בהשמיש וחס' חס' על בעלה או
 ח"ל' בוסח החורס' או וסח הפלה וסח נאשרה על בעלה ועי'
 בנ"ס' במה"ס ס' ל"ב ונ"ל ור"ל' להקל בבצל ח' נאריך בזה ע"ס'
 ועי' חז"ל שכתב דלפי פירש' שיש לה וסח לקולקול הזה שלימה
 רחשה בכל שעה מחמת השמיש חלחא לפרקים בו' אסורה בשעה
 וסחה וחס' בדיקה בשפופרה לא מהני ע"ס' . ומדברי הב"ס'
 סק"י' והס"ס ס"ק כ"ג נאמורה לא מחמת קן ע"ס' ועמ"ס בזה
 להקל בסעיף י' ח' בפי' דהא חז"ל ח"כ ס' ח"א שח' לפרס'
 פירוש דהס' בנ"ס' וחס' י' לה וסח בהחזיק הוא שח' אחר
 שרחשה ג' פעמים מחמת השמיש טוב נקבע לה וסח היומי
 טוב אין לריך לשם לוסח ההשמיש ועמ"ס בזה דוסח דמחמת השמיש
 ח"י

רש"י קפ"ה דהיכא דליכא חזקה המסייע לס"ס א"ל לברר ע"ס
 ויכ"ס כאל דליכא רובא וכן לפי מ"ס לעיל סי' קפ"ד בש"ך
 ס"ק ל"א דהיכא דליכא חזקה וסורא א"ל לברר ע"ס א"ל כאל
 דליכא טורח רב בבדיקה זו כמבואר בל משי"ן גס עיקר
 דברו של החו"ד לא מחזור שהח"ס יפרשו קושי' הש"ס בבטל
 ג' פ' ח"ש דלא כפרש"י וע"ז כתבו החימא שלהם וא"ך סתמו
 הדבר והי"ל לחוס' להביא חמילה פש"י ולדחותו ולפרש הפי'
 שלהם ואח"כ הי"ל לומר החימא שלהם וכל מעשין במימור יראה
 שהיו דרך חזקה מאלו וא"ך ר"ע"ד הפלפול - אולי מה שג"ל
 בביתור דברי' חוס' הג"ל דס"ל דהגס שלא רחצה עדין רק בב'
 חלצתו עכ"ל י"ס לחסרה לשני דכל עיקר מה דחמרי' דחמרי'
 זמני לא לחמזקה הוא משום דחמרי' דאפי' בחרי' זמני י"ל
 דמקרה הוא ואפשר למקרה שהזמן בחרי' זמני חל בב' פעמים
 לא חמרי' דמקרה הוא וחמרי' דחמזקה שיהיה קן לעולם וי"ז
 קודם שחמזקה לא' חל כל כבד נחמזקה לא' ואין חט ממזיקין
 חוזה לב' רק מטעם דחמרי' אין כאל' ח"כ כשרחצה פ"ל החת הב'
 או ליכא כאל' ס"ס לאיסורא חדא שמה הוא קביעו וסח ולעולם
 חרזה בש"ס ואפי"ה דמקרה הוא מ"ל לומר שחמזקה הוא מה
 שרחצה בש"ס ודילגא המקרה הוא כמזמן לא בעל שזה בחלצתו
 לבטל הא' והרי ע"כ חמרי' דלא נחמזקה רק בב' חלצתו
 דמשום דבב' חלצתו חמרי' שאפשר שיזדמן שיהיו שוין ויכין
 שהדבר קן נהי דמותרת לבטל הב' עכ"ל לבטל ב' חסורה באל
 נחמרי' שזמן לא ב' חלצתו שזה ויהי' כבטל הא' שאשרנו חוזה
 עליו והרי כל עיקר מה שחט ממזיקין חוזה לבטל ב' וג' הוא משום
 דליכא ס"ס להחריא כמ"ס הב' וכלן ליכא ס"ס לאיסורא וא"כ
 קושי' חוס' - ענה נבוא לבבך דברי' הש"ך ומה שג"ל בביתור דהנה
 לפי פרש"י ב' הקושיו' של רש"י אין ע"ס שנגזר ח' דקושי'
 רחמנה דפריך וחדקו בביתא ג' של בטל ח' הוא לקולא דפריך
 מ"ס לא חושי' בבדיקה בבטל הא' והקושי' הב' דפריך וחדקו
 בביתא ח' של בטל ג' הוא לחומרא דפריך שחמזק לבטל ג'
 מביאה ראשונה וליכ' - חמס' לפי' חוס' - הקושיו' הג"ל חל
 בסבון אחד לחומרא דמחמלה מקשה דחידוק בביתא ג' של בטל
 ח' היינו שחמזק לב' בלא בדיקה וכי משני לו אין כאל' הדל
 פריך דמ"מ חמזק לבטל ג' בלא בדיקה מביאה ראשונה וליכ'
 וב"ז הוא מנזר בחוס' שס דב"ה וחדקו עממה בביתא ג' כו'
 ע"ס במה שסיימו וא"כ לפי' ר"ח דפירכא קמייחא הוי כמו
 פירכא שני' ע"ס - ומעשה לפי' ח"כ דהחוס' לשיטת שרי' כקשו
 מ"ס לא פריך דחמזק לבטל ב' מביאה ראשונה וליכ' דכין דקו'
 קמייחא בלו ג' לב' לחומרא והוא שחמזק לבטל ב' גס ביאה ראשונה
 ובג"ל ח"כ כי משני לו אין כאל' למה זה דילג מן הב' אל הג'
 הי"ל להקשות בבטל ב' עלמנו דמ"מ חמזק לו מביאה ראשונה
 וליכ' משא"כ לפי' דקושי' קמייחא הקשה לקולא מ"ס לא
 חושי' בבדיקה לבטל ח' ובקושי' הב' החמיל להקשות לחומרא ח"כ
 ליכא להקשו' מ"ס החמיל להקשות מבטל ג' ולמה לא הקשה לו
 מבטל ג' דמחמרי' דחזין דבביתא מחרין אפי' לבטל ג' ב'
 ביחוס ח"כ מקשה לו קושי' יורה אלימחא דעכ"פ לבטל ג' ודאי
 י"ל נחמרה אחר שכבר נחמזק ג"ס וא"ך נחמרי' שני' קושי'
 אלימחא כו' ויקשה לו מה הב' מה שיש לפקפק בזה ובמבואר
 למעלה - וכו' ד"ל דמקשה לו חדא דמשמע מיני' חררי' דחש
 יקשה לו מן הב' ח"כ יחדן לו בזה אחי' חקש' לו מן הב' ע"כ
 מקשה לו על הב' ואם יחדן לו על הב' כ"ס שיתור לו על הב'
 ובכ"ז חמזק בנכסין למ"ד ב' ובחולין ג' ח' ע"ס היכא וחרזה
 דכלן עדיף מדרהס משא"כ לפי' חוס' ליכא לחמיר כלל דא"ל לא הי"ל
 להקשות מחמילה מן הב' והי"ל להקשות מיד מן הב' ויכין בלא חש
 נהי' טעמי' הג"ל והחמיל להקשות לו מן הב' שרי' הקשו' חוס'
 דלמה זה דילג ח"כ מן הב' אל הג' הי"ל לחזור ולהקשות מן
 הב' בביתא שני' - וכל מעשין היכא יראה שזה נכון מחזר בס"ד -
 ובפיקר מחלוקת הפוסקים בזה הנה הרא"ה חמזק ע"ז דממ"א חס
 י"ס חש בבדיקה זו ח' נחיר חוזה בבטל ג' וכי מבוס תקנה
 שחזי' חס נחיר חס היכא כרת ואם אין חש בבדיקה זו מ"ס
 לא נחיר חוזה בבטל ח' ע"ס וכ"כ הרמב"ן בחי' שס ח"ל ומי
 שסובר להחמיר בבטלים הראשונים אין ממס בדבריו דאם י"ס
 לחוס בראשונים כ"ס בחמירן שחמזקה ולא החירו ספק דבר

שדדגו

חיונו רק כוסה שאינה קבוע דמני' לוסה הקפידות כמ"ס הש"ך
 וזה ידוע דלמה שהשגה לוסה שאינו קבוע חס אח"כ נקבע לה וסח
 שוב ח"ל לחסוד לוסה שאינו קבוע כמבואר בס' קפ"ט ואל"כ
 ה"ה כאל' כיון שאח"כ נקבע לה וסח קבוע שוב ח"ל לחוס לוסה
 החששים שאינו קבוע כמ"ס ע"כ - ובחז"ל סק"ג כבד דחלילה
 לסמוך ע"ז חדא דכבר העלה לאלו מטעם וסח לחוד נחמרה רק
 מפאה חש חולי' הממלאה וטופלה - וע"כ אפי' בימי עיבור והנקה
 שאינה חוששת לוסה עכ"ל חסורה ברוחא מ"ה - וכו' דעיקר דין
 זה מ"ס דחש נקבע לה וסח קבוע ח"ל לחוס לוסה שאינו קבוע
 כבד בס' קפ"ט דליחא לדין זה וסח היסוד וגל הבנין ע"ס -
 ואלו חומר דלין לחרוז דברי' הנו"ב בב' ידים ודבריו לריכין
 לפנים דמ"ס דכבר העלה לאלו מטעם וסח לחוד נחמרה כו'
 כבד דחיה דבריו לעיל בס' סק"ג וגם לפי דבריו אין כאל' דחי'
 דאחרי' י"ס להחירה מפאה ס"ס שמה הוא וסח ח"ל לחוס לו
 אחר שנקבע לה וסח קבוע - ואפי"ה שהוא חולי' הממלאה וטופלה
 שמה הוא מלדרי' וכמ"ס החו"ד בפעולו להחירה לבטל ב' מטעם
 ס"ס כזה ובג"ל ע"ס - אולם כבד כחבתי למעלה דחולי' זה חידשה
 החו"ד מעלמו וח"ל לחדש כל חולי' אשר לא כחובה על ספר
 משפוסקים הראשונים וענין זה דממלאה וטופלה זהו ענין הוסה
 עלמנו כמ"ס שס - גס מ"ס דין חס נקבע לה וסח קבוע שהוא
 כבד בס' קפ"ט דליחא לדין זה כוונתו למ"ס שס בס"ק טו' ע"ד
 הרב בנה"ה ס"ג ע"ס - אולם מדברי' הש"ך שס סק"מ מבוואר
 היפך דברי' החו"ד הג"ל וכמ"ס החו"ד שס סק"י ח' - ועי' בנ"ב
 שס שניין לדברי' הש"ך הג"ל ועמ"ס בפ' לסקפ"ט ובש"ך סק"ג
 הג"ל שחמרי' שס לדברי' החו"ד הג"ל ע"ס - ועי' בנ"ב מה"ה
 סי' ג' שסמך למעשה על דיו הג"ל וסח בס' פ"ה הקל יוחר
 דאפי' נבדקה בשפופרת ונמאל על ראש הבוור עכ"ל סמך על
 דיו הג"ל להקל בחס נקבע לה אח"כ וסח קבוע ע"ס - והנה
 לפי דעתו ז"ל דחלי' בשיטת הש"ך דוסה דמ"ה דמני' לוסה הקפידות
 הא ודאי דיש מקום לדיו הג"ל - חמס' כבד הראשו' שיש חולקים
 בזה על הש"ך וס"ל דוסה דמ"ה הוי וסח קבוע וכמ"ס בזה בפ' בריס
 ח"ל ועוד יבואר דבר זה בס' זה להלן בס"ד וע"כ דיו של
 הנו"ב הג"ל ז"ע למעשה :

ט ואם דם מנחה - עט"ז הטור הביא מחמלה דברי' הרמב"ן
 שכבש דהחידנה אין חולין בדם מנחה שריכין חלו
 לבדוק חס דם מנחה משונה מדם רחייחא ועכשו ח"ל בקיחין
 במרואה לידע חס הוא משונה חס ללו וכבש ע"ז הטור דל"ג
 לא"ה הרא"ה ז"ל חלל חולין מן הסהס לומר שאינו משונה עד
 שיוודע לו עפי' חס שיראה שניהם חס יוכל כל חס
 לידע חס דומין זל"ז חשפי' שאין חס בקיחין במרואה דמיס
 טמאים בשני דמיס שכן לפנינו ויכל להבחין חס הם שונים או
 משונים עכ"ל הטור - וכבש ע"ז הב' דבריו נראה כסחורין
 דמחמלה כבד דמן הסהס חולין לומר שאינו משונה משמע שא"ל
 להראות דמי' לחס וממ"ס ח"כ ע"ד שיוודע לו שהוא משונה
 ע"ס חס שיראה שניהם משמע שריכיה להראות דמי' לחס
 וכבש הב' ע"ז שאלו ה' מעהיק הטור דברי' הרא"ה כהווייתן
 לא היינו מסתפקין בכך כי דבריו מבווארים היטב וכונתו כי
 ברא"ה מבוואר בבד' דכ"ל שלא נבדד לו שס משונים חולין
 לעולם בדם מנחה וח"ל שמה משונה הוא זה מה רק חס חרע
 שרחה לחס מקורם וטועל לו שהוא מנחה או לא ע"ס - והפרישה כבד נהרן
 חס דם זה חוזה דחס מנחה או לא ע"ס - והפרישה כבד נהרן
 דברי' הטור דחס שני דמיס לפנינו לריך החס לבדוק חס הם
 שוין דכל היכא דאפשר לבדור מנכרין חלל חס ח"כ דמיס
 לפנינו לפני החס ח"ל לחוס שמה הוא משונה וחולין מסהס בדם
 מנחה ע"ס ודאי' חוס' ח' דחש שמה לפנינו לריך לברר ולא סוכי'
 על הירוב והסג ד"ל דה"ה דחמזק בחזקה חיסור עומדה כמ"ס
 הט"ז שס בסק"ל מוש"כ כאל' חס בחזקה טורה עומדה כמ"ס
 הרשב"א הוכח בב' עכ"ל ס"ל לט"ז לדמות זל"ז דחש חרע
 חזקה חיסור דבדמנה שרי' וזוהי לפניך וכלן חרע חזקה
 טורה על האשה שרי' ע"כ לפניך והריא דגליל סימן קפ"ד
 ס"א דא"ל לברר משום דליכא ס"ס וחזקה כמ"ס המג"י רסי'
 קפ"ה וא"כ כמו קן ניווא כאל' דליכא רובא וחזקה דרוב נשים
 אין רובא בש"ס וחזקה טורה על האשה י"ל לדעת הט"ז דה"ה
 דלפי

שזוט כרה בשביל שחשבו או עביל דהא דעה זו עביל ידים וכ"כ
הרשב"א בחו"א קפ"ב ע"פ חולם אחר העין בזה ל' להמליך
בעד דעה רש"י ז"ל שאל לדמותה כל כך בשתי ידים והדבר לריך
לפנים ולפני ולפנים וכמו"ס בס"ד והנה אם נאמר דרש"י חייבי
בזה שאל ומה לא ידעתי כלל מה קול הרעש הזה והרי לדעה
ר"ח וס"י אשה שאל ומה בעי בדיקה לשלם אחר השמים וזה
שחוקקה לרלוה חתם בעלה לו יהיה שהוא דם לנדים עכ"פ
בטלה הבדיקה שחוקק חול ועיין לעיל בפ' ח"ב סוף חוה ט"ה
הבבא דפיקר הטעם דמחירין לאשה שאל ומה הוא משום דכיון
דחלל למיסק עלה דמילתא לא חשבי' לה חל"ט משום חסרון
בדיקה וזכרנו' הרשב"א גבי מכה ע"פ וז"ל כשכבר הוחזקה
לנ' אנשים דבטל לאסרה חל"ט משל"ט כשעדיין לא הוחזקה
רק בבטל ח' ח' הרי אפשר שבבטל האשר לא חללאה כלל דלחין
כח"ט ושכיר תקייס תקחול ח"כ ח"ל לבטלה מאשר דלויכא למיסק
עלה דמילתא וזה ידוע דהבס דבדיקה וזו הוא מתקחול עכ"ל
מאמר דעיקר הקנה זו הוא משום שחשבו למיעוט שמה חררה
בשעה השמים חל"ט עיקר התקנה מחשש חשור דחורייחא
בגוזה ודומה לולדו חשור תורה כמ"ס הסף בדיוני ס"ס חוה
י"ז וי"ח וי"ט ע"פ ולפ"י הדבר מובחר דודאי שפיר כהז רש"י
דמוטב דהתגרס והתקן ולא חתום לידו כרה ע"פ והבס דרש"י
חולק ע"ד ר"ח וס"ל דלפ"י ח"ל ומה לא בעי בדיקה עכ"ל הרי
כבר נבחר בסקס"ו דאם פ"ל לחמה מ"ה שוב לריכה בדיקה
לכ"פ לחחוקי שאינה רואה מ"ה וכלן בבטל זה שחוקקה לרלוה
חמיו שוב ח"ל לבדוק כ"ל והבס ד"ל דהא דמלכרי בדיקה
אמר שרחה פ"ל הוא משום דאחרת חוקקה דחיון בה ריעוטה
שרחה פ"ל בש"ה משל"ט אם היבדק בשפופרה ותמלא על
הז הובחר הדבר שהוא דם לנדי' וחין כן ריעוטה כלל חולם
חין וזכרנו מוכרחה וכבר י"ל דמאחר דחוקק דעכ"פ יחא אשה
זו מחוקק שאר נשים שאל כלל בש"ה לריכה בדיקה מתקחול גם
לדעה רש"י וחין מזה כדי הפיסה ע"ד רש"י ובפ"ט מאמר דחיון
דדעה ר"ח דלעולם בעי בדיקה ח"כ כלל והו דכבר נבחר
בדבריו למעלה בכ"ד דמה שחמלא דם על הז חין מזה רח"י
ש"ל לאשה זו דם בלנדים רק עיקר הרח"י הוא ממה שלא נמלא
על ראשו שחין השמים גורס לה להוליד דם ממקור וממילא
אמר' דמה שהיא רואה בש"ה ח"כ דם לנדים וכמו"ס כ"ז למעלה
בלרובה כ"ד ח"כ בשלמה בשאר כל הנשים דלא בעי לחחוקי
שאינה רואה מ"ה שפיר בני לן בבדיקה שפופרה פ"ל דאם לא
נמלא על ראשו מוכח לן שחין השמים גורס להוליד דם
ממקור ובפ"א בני כמ"ס הטעם בפתיחה ח"ב חוה ט"ז משל"ט
זו שאל ומה וכיון שרחה פ"ל מ"ה לריכה בדיקה ג' פעמים
לחחוקי שאר מ"ה כמ"ס כמ"ס בספ"ט ע"פ ח"כ חוה לא מהני לן
מה שחיבדק בשפופרה פ"ל כיון דבעי ג' פעמים דחוקק בכדי'
לחחוקי שאר מ"ה ואם נאמר דבאמה נבדק חוה בשפופרה
ג' פעמים הא ודאי דלויכא למיטע שחחוקקל בכדי ע"י הבדיקה
וכמ"ס המג"י ספ"ח ע"פ וזהו שכתב רש"י מוטב דהתגרס ותחוקקו'
והרי כ"ז בבור' ודאי גם הרמב"ן והרשב"א לא הפסו ע"ד רש"י רק
בזה ש"ל ומה חלל בא"ל ומה ודאי כל מה דאפשר להקן כלה לבטל
הבדיקה שחוקק חול טפי עדין ובאמור ובפרט לדעה הר"א וס"י
שחול לדעה ר"ח בזה שאל ומה כמ"ס בספ"ט ח"כ פשיטא שיש
למש כן לדעה רש"י ובאמור ועמ"ס בזה בס"ט סוף' ב"ס
הרדב"א ע"פ חמס גם כ"ל ומה ג"כ י"ל טעם נכון לדעה רש"י
שלא חוולי הבדיקה רק בבטל ח' ולא בבטל ח' וכן דעה
כבר נח"ט הרב' בבדיקה זו נמא חין כח"ט ונדחק לייבב דל"ה
סברא זו רק להקל ולא להחמיר והט"ב בס"י מ"ג כתב דקיי"י
הב"י הג"ל נק"מ על הש"ס דהא בש"ס חייבי שכבר הוחזקה לנ'
האבנעות וזכר ח"ל חין כח"ט וקושי' הב"י אינה רק על הפוסק'
שהחירו הבדיקה לבטל ח' וב' בזה מקשה שפיר דנימא חל"ט
ע"פ ונאמרו' בפ' ח"ב חוה' ונבחרה ע"ד דמדברי הב"י והב"מ
ספ"ד לז' משמע כן ונבחרה שם דל"ה לב"י דהבס דהוחזקה לכל
האבנעות חולם עקירה דשפופרה לא הוי עקירה לכל האבנעות
וכמ"ס בבב"א ל' ח' ובסוף חוה י"ל חבבתי דגם החוד' נסקפ"ט
כתב כן ע"פ חולם רחמי' בפ' בבב"ק שם שנסתפק בדין זה
וכתב דשפיר י"ל דכיון דלר"י אם היה מועד למינו הוי ג"כ מועד
לחיו

לפי מה דקיי"ל דחשוחו דרבנן ליכא ריעוטה לפניו משל"ט כן
דלויכא דם לפניו וכ"ל חו י"ל דס"ל להב"א כמ"ס שם בס"ט סוף'
ל"ה דהטעם הוא משום דלויכא עורה לבדורי ע"פ משל"ט כן
דאם ב' הדמים לפניו חין כן עורה כלל להבכח בין זל"ז וזו'
ס"ט שכתב מדברי רש"י ס"פ כה"י משום דלא סמכי' בזה על
האשה רק היכא שאני לפניו חלל אם שניהם לפניו נחוי חין ולא
סמכי' על נאמנות האשה בזה כ"ז מ"ס בזה בס"ט קפ"ח
ס"ב בס"ט וע"פ שם ורחמי' בחוד' שחוקקה דלפ"י חם משונה
דם מכהה נימא דמשע עכרן וכמו"ס בדם בחולים דב' י"א ב'
וח' דם ק"ל לחול דגם עכשיו מו"ד בתוך השיעור שחט לה
חול' משל"ט כן הגם ש"ל מכה המו"ד מ"מ חין ידוע אם
עכשיו מו"ד וע"פ חין חולין בעכירה השמם והוליד מזה דאם
מרגשה עתה שדם זה חוה חין בעכירה כחופן שכתב הס"ף בבב"ק
כ"ז חולין במכה ח"י נשחית מרחיח הדמים דה"ל בעכירה
השמם ע"פ וחין דבריו נראין לחדש דין מחודש כזה מה שלא
זכר בפוסקים ובפרט דעיקר ח' חיו מחזור דמ"ס דם ידוע
דגם עכשיו מו"ד בתוך השיעור שחט חול' הוא חתום דהא שם
חייבי בהיעוקה שלא הביע זמנה לרלוה ובה לא נחט חול' שיעור
קבוע רק אמרו ע"פ שחתי' המכה והיינו כ"ז שלא פסקה מלרלוה
ה"ל' בדם בחולים והרי יש מהן שפוסקות מלרלוה מיד ויש מהן
שחין פוסקות עד זמן מרובה וחין כן שיעור קבוע כלל וח"כ
חו דמ"י לרין מכה דכחל' חולם בעיקר הקושי' כבר קדמו הס"ט
וח' דאם המכה במקור ודאי דחל' חיומר שם עכרן שחין
השמם דומק במקור ודחוקק בדם בחולים שהוא מהלדדים ח"י
בעכירה שם שחוקקה השמם הוא בלדד' חמס ח"י חמס ח"י
בלדדים עכ"ל לא דמ"י לזכר בחולים דשם הוי פלגה דחוקק כמ"ס
הח"מ והב"ט בזה"ע ס' ס"ח ע"כ ח"כא למחלי בדחוקקה שם
משל"ט כן ע"פ ולפ"י ככחל' ח"י מרגשה עתה שדם זה הוא
מן המכה עכ"ל חם הוא משונה אמר' דודאי נחערב עמו ג"כ
דם מקור וע"כ נשחנה מרחיחו דכחל' ח"י כלל בעכירה שם
וכ"ל עוד נחוקקה בחוד' ח"כא לחמרי' כן דל"ה לבדוק אם
הוא משונה ובדם בחול' חמור דלריכה בדיקה שחריח וערביה
חיומר נשחט מרחיח הדמים ולחז ח' בחוס' ס"ה ע"כ גם
לבעלה לריכה בדיקה ע"פ וחי' דכחל' ח"ל לבדוק משלח דלויכא
ס"ס דלחל לא נשחט ואם נשחט חיומר שם עכרן וע"כ העלה
דבמולאה דם שלא בש"ה לריכה בדיקה חיומר נשחט מרחיח
הדמים ע"פ ולפ"י מ"ס למעלה גם בש"ה ליכא לחיחלי בעכירה
שם וכ"ל והדק"ל ח' מ"מ יש מקום לחחוקי הג"ל דבש"ה י"ל
רוב המסייע לומר שהוא דם מכה דרוב נשים ח"כ מ"ה משל"ט
שלא בש"ה דלויכא רוב חולם הרשב"א וס"ה כתב הטעם דל"ה
לבדוק משום דאשה בחוקה עומדה וכמ"ס בס"ט סוף' י"ט
ולפ"י חין לחלק בין רואה מ"ה חו מולאה בבדיקה כל שהיא בחוקה
טברה לבד ג' ימים הראשונים של ספירה הגוף' וכמ"ס החוד' בעלמ'
שם דלפ"י בספירה ז"ל היא בחוקה טברה ח"כ ג"י ע"פ ובפיקר ק'
החוד' מחוס' ס"ה ב' המעיין בדבריהם יראה דס"ל שעיקר כתי' הב'
ע"פ חולם ח"י לה"י ח"ה הוא דוקא ח"כ שערב זמן
הלייחא כגון ח"כ ד' לילוח וכדומה חלל חוה זמן תלייחא
מובחר להדיח דלויכא לריכה בדיקה ע"פ הטיב בחוספוס וכלן
כיון שידוע ש"ל מכה החוד' הוי כהן זמן תלייחא דל"ה בדיקה
לבעלה ולק"מ ודע דבעינן זה דגם מכהה משונה מדם רחיייה
מחוק בזה האחרונים הרב בעל ז"ל נחש' ס' פ"ז כתב ח"ל
חמס ל' שאלחך שידוע הוא שדם מכהה משונה מדם נדה
והיינו שדם מכהה ח"י חוה כ"ז חלל כשרייה מי כשר ח"כ
לריך דקדוק גדול בבחינה מרחיח דגם כו' כה"ה שיה כמרחיח
דם מכהה ולא דגם רחייח נדה ח"כ דמסתמא חמרי' שאינו
משונה ס"ה כ"כ ידוע שהוא משונה כו' ע"פ והבס בעל מ"ן כתב
ע"פ בחש' ס' ג' ח"ל הרב ז"ל הבין דמ"ס ח"ה דם מכהה
משונה מדם רחייחא ח"ה חולד דהוי דלויכא דקאמר היינו
נדה זו ודאי שגנה היא ח"ה רחייחא ח"כ רח' שהיא רואה
בש"ה קלי דהיינו הח"ה המוסקקה והאריך להב"א רח' ע"ז מדברי
הר"מ והרמב"ן והרשב"א ע"פ דבריו ובאמור ב"ה בס"ט מובחר
לדרי' דמ"ס משונה מדם רחייחא הוא מדם שהיא רואה בש"ה
ע"פ וס"ה בהלכות נדה להרמב"ן פ"ו ע"פ חולם בקיבור פסקי
הר"ה

הראש' בפי' היותה כחב ואל' היה דם נדה משונה מדם מכה
 אינה חולה ע"ש מבואר בדעה ה"ל' גם בראש' שם המדקק
 היטב בדבריו ימצא מבואר דס"ל כדעה ה"ל' אמנם באמרה לא
 נזכר ב"ל' כלל שפי' מ"ש בראש' דאם דם הכחה משונה מדם
 דהיינו דר"ל דם נדה ופסיר י"ל דגם ה"ל' ס"ל בפי' דהאי
 מלחא כמו' הר"מ והרמב"ן כ"ל ועב"ל ס"ל מסביר דכיון שידוע
 לנו שדם מכה' משונה במחלתו מדם נדה אי' אס מו"ד בבדיקה'
 מחוייב' להבחין אס הוא דומה לדם מכה' או לדם נדה והא
 ודאי דלדק' דבריו בזה דהא דעה כמה פוסקים דהאידינא לא תלי'
 במכה כלל וכמו דלא ה"ל' בדם בחולים וכמו' הרמב"ן והרא"ה
 בבב"ה יעוד ש"פול עיקר חילוק' של הרשב"א הוא דאם אחריו
 בדם בחולים ש"ל' שעה הנוצר כו' לא ברוחה מ"ה שאל' שעה
 הנוצר וגמלא אחת אוסרה לעולם כמבואר בדבריו בזה"ל קפ"ח
 ב' וכל' עוד שם לעיל מינה לענין תלי' בדם מכה דכיון דליכא
 למיקס פלה דמילתא אין דנין אפשר כו' שאל' אף אחת אוסרה
 על בעלה לעולם ע"ש וכל' אס דם מכה ודם נדה שווין דליכא
 למיקס עלה דמילתא אף הוא דם מכה או דם נדה משאל' אס
 נחביר דדם מכה משונה מדם נדה דליכא למיקס עלה דמילתא
 שפיר להבחין אס דם זה שהוא מולאה עמה הוא דם מכה או
 דם מכה' מאחר דא"ל' להבחין בזה ודאי כל עיקר התלי'
 הוא משום דאשה בחוקה טהרה עומדת והא קי"ל דאין סומכין
 על החוקה במקום דאפשר לברר וכו' למעלה בדם הפרישה
 וכן מבואר בב"ד דכל היכא דאפשר לברר אין סומכין על החוקה או
 על הרוב והביאו רמ"ל' דזה מ"מ' בפסחים ד"ר א' למאי נ"מ
 ליישיל' כו' ע"ש ובפרט כהן שידוע שדם מכה' הוא משונה מדם
 נדה איך נאמר שסתם הדם שמואל' ב"ה או בבדיקה' בדם
 מכה' ואין צריך לענין בזה כלל אס הוא דומה לדם מכה' או
 לא ומאין נמצא להקל כל כך בשם חיסור כ"ה והאריכות בזה
 אף למוחר' ולדעה' לא יסתפק בזה שום אדם וע"כ איני רואה שום
 שגגה בדברי ה"ל' ודבריו ברורים ונטונים' גם במה שהחזיר
 ה"ל' שהאשה לא תסמוך בזה על עמלה רק חביא אל המהם והוא
 יבחון בזה דבריו נכונים ולא ידעתי במה הביג עליו הח"ן בזה
 ובכך נחבתי' כן למעלה בדם הס"ט שדקדק בן מדברי רש"י ועמ"ס
 בזה בסי' קפ"ח ס"ב ע"ש - גם מ"ס הח"ן על ה"ל' שנגזר עוד בזה
 דכיון שלא החזיר לה כ"ל באופן שאינה מולאה רק במקום אחד
 בבדדים וכונן לה שם ח"כ אפי' אינו דומה דם זה לדם מכה
 שדלתה לחמול' עב"ל הרי מוכיחה קיים שדם מכה הוא ע"ש
 ואינו רואה שום הכרח לדברים אלו דאשו זה ח"ל' כלל שירד דם
 המקור לדברים הא קי"ל' הגמלא בפרידור' שז' רק סברה
 מהרא"ה בפסקיו דכיון דאינה מולאה לעולם רק בצד ח' מזה רמ"ל'
 ש"ל' מכה שם והדם הוא מהמכה ש"ל' שם אבל ודאי דבכר
 אפשר שימצא לפעמים שיה"ש גם דם מקור רק כיון דנחביר
 ש"ל' שם מכה ה"ל' להקל וכו' היכא דליכא למיקס עלה דמילתא
 ובכל' אבל היכא דדם מכה משונה מדם נדה ולעולם היא מולאה
 בצד זה כמחלה דם מכה' ונחמה מלאה שם דם שאינו דומה לדם
 מכה' רק לדם נדה מזה רמ"ל' דעתה הוא דם מקור שירד לשם
 ומאחר דליכא למיקס עלה דמילתא מחוייב' להבחין בזה תמיד
 בכדי שדגש ביור' הדברים מהי היא רוחה דם מכה ומתי היא
 רוחה דם נדה רק היכא דלא להבחין בזה כי ב' הדמים שווין
 במחלה בזה תלי' לעולם במכה דלא"ל' נאשרה על בעלה לעולם
 וכמו' הרשב"א כ"ל' כללו של דבר לא מלחא בכל דברי הח"ן
 שם שום הכרח לדמות דברי ה"ל' והנה הוא צד להקל באיסור
 כרה בבב"ה בעמלה בלי שום רמ"ל' מוכרחה מ"ס' ושפוסקים ע"כ
 לדמי' אין לזוז אף זי' כ"ס מדברי ה"ל' ועי' בגמ' שביא ג"כ
 דברי ה"ל' והסביר עמו רק ששקט בזה שלא נתן ה"ל' נחמדות
 לאשה עמלה וגם בזה ס"ס ב"ל' ע"ש ודבר זה יבואר לנו בסי'
 קפ"ח ב"ד:

הגהה

*מעתה יש לתמוה על השור' אה"ע
 סק"ל והחזיר שם ס"י א' ס"ד
 שסמו ופס"ף דאם גירס' בראש'ה
 ס"ה לא יחזיר ואלו מה שפסקו כהן
 דמתי בנזק' סתם בעלה הא'
 לא היה לאשר להחזירה כ"ל באומר
 דמאס זה הוא מנהג וכו' ע"כ:
 ובמ"ס בפי' ח"ל' דא"ר' דף מ"ח לענין אס אפשר
 לעשות כמ"ס הרדב"א הבאיתו בסי' סק"ל דאין לעשות כן
 ובפרט באשה שאל' ומה דודאי ראו' לבדוק ג"כ בבדי' לחחוקק
 בחוקק שאינה רוחה מ"ס' וכמ"ס למעלה גם ראו' להחזיר שסעסוק
 ברשאות מקודם' וכמו שכתב הרדב"א כ"ל ועמ"ס ב"ט' סק"ל
 ובפי' ח"ל' חות ח' :

ואם

הרגושה ע"כ' והנה מזה מבואר דכאז אינה
 כמכה דלא"ל' הא חולין במכה וא"ל' כלל בדיקה שפוסק'
 ובתנאי' שב' עקב כחב לחלק דכאז גדול דינו כמכה ובכר דמה
 זה

י' אפי' שאל' ע"כ' דבריו ז"ל לריכס ביאור רב והני
 לבאר כי אה חשיב יד' בע"כ' מ"ס דהמדרכי
 והנמי' כ"כ דבפי' שחזק שמתכה מו"ד ולא מוחר' שלא
 בשעה וסתה לא צ"ל למעט רק דבשעה וסתה לא מהני אפילו
 יודעת שמתכה מו"ד הרב בזה"ל' אבל ודאי דגם באל'
 וסת חולה במכה' אס יודעת שמו"ד רק דמלמ"ד יוס' ל' יוס'
 אינה

זה בס"ט דחששו הריב"ל מנזרח שה"ל כחב וצ"ר גדול וקשה לה
מאור וע"ז לא הוסיף בלא בדיקה שטופרת ש"ד כחב בשב"י
שם להרץ ודב"ל חייבי הרב בל"ל וסח דלא ה"ל במה ע"ד שחש
שמוציא דם וכמו שחבב הרב בס"ה ולמחרה דבריו תמוהין
והוא שם לא כחב דב"ל וסח בש"י שחש שמהנה מו"ד ר"ק
ביודעה שזהו מן המקור חל"ל שהוא מהמקור מנזרח בדיק
הרב שם דלא בש"י שחש שמהנה מו"ד חפ"י בל"ל וסח וכן ע"כ
חייבי שח"י אם הוא מהמקור דל"ל בדיקה שטופרת לפנה"ח
שיודעה שהוא מהמקור ר"ק חסרה ל"ע אם יודעה שהוא
המקור וכמ"ל למעלה ס"ק י"ג וכן מנזרח בחשו ריב"ל וכו' אם
למעלה בס"ק יח"ל ע"כ וי"ל דבריו ה"ש ע"פ דברי הנו"ב
שהכלתי בזה ח"נ חו"ב ב' דלא ח"ל הרב בל"ל אם מנח"י מו"ד חפ"י
בל"ל וסח רק אם המכה במקור דליכא ס"ס חל"ל אם המכה בלד"י
דליכא ס"ס בש"י שחש שמהנה מו"ד ע"כ וס"י חפ"י י"ל
כאן דחייבי בל"ל וסח וי"ל כחב וצו"ל בלד"י וע"כ לא ה"ל
במה חל"ל חסרה ע"ד הנו"ב חל"ל ופ"י מ"ש שם חו"ב
ל"ל חו"ב ב' וכן בש"י חל"ל חו"ב ב' עדיף שם כשהמכה בלד"י
דכיון שלא הריגה מה חל"ל שהוא מהמקור וס"י חפ"י י"ל
כשהמכה במקור דה"ל להריגה ביוד"ל בין אם הוא דם מה או
דם מקור ובע"כ ל"ל ששחמה בהרגשה וע"כ אין להחיר בזה
רק מפני ס"ס עי"ן ש"י וחל"ל עוד יבואר לנו שם בס"ה וביע"ק
הדבר אם כחב דינו כמכה כחב בש"י בשם הגאון מהר"ה ז"ל
מדינאי להורוח כח"ח"י ע"כ דכחב חו"ב כמכה ח"י מ"מ הכל
לפי העי"ן ובתנאים דרבנן וחיובא דל"ל להחיר י"ל לדרך ג"ס
הכאב ע"כ וצ"ח"י בזה בש"י ס"י ק"ל בס"ד :

סמוך - לוסחה - עש"ך - הנה כבר כתבתי בזה"ל ספ"ח דהר"ה הקשה על פי' זה דלדך אמרו ב"ם בסמימות ואם י"ל וזה הולך בסחה לחטו ברשיעי עסקי' שמיש סמוך לוסחה - והאחרוני' חטו קושי' זו ד"ל דלדריי' ביולא לדרך דמוהר לשגש סמוך לוסחה כמ"ל לעיל סי' קפ"ד אך אחי' חשבי' לדמור' לרעה דהא ברשמי' חטו' ביולא לדרך - ועי' סי' הפרסיה דלדריי' שמישה בצונה שלפני עונה הוסף בקוץ וסחה סחילה היום ושומה בליה שלפני דמוהר לשגש או כמ"ס בסי' קפ"ד - והעש"ך דחה זה - דהא ע"כ דמוהר לשגש בלי שלפני מושם שזו חטו עונה הוסף ולי"ה שחלה או ולי"כ כמ"כ שזו חטו חלול דבוסחה לקולא מחלה שזו חטו עונה הוסף - והמ"י ח' ע"ו קדכיון שאין דרך לרואה מ"ה ע"כ אמר' דפי' ההשמי' הקדמי' לוסחה קח ודני שלח ללחמה על בצלה חל' - להקל עמי' - ההסכים סוף הכו"פ סוף - והוסף' לומר דע"כ ז"ל כן - דלח"כ יקשה מאי קמ"ל דלי' שמה סמוך לוסחה דלא הוי רואה מחמה חמיש פשיטא דהי' הוא דהא לכך אמר' לשגש סמוך לוסחה מעטם דעולה לרואה או ח"ו כמ"ס הפרסיה ובה קמ"ל דלח"כ דלחנה עלולה לרואה בצונה שלפני' ע"ו חולה ב"ה ענין דלח"כ הוי רואה מ"ה ע"י - ולח"י רואה הכרח לזה דהא אם שמה ב"כ"פ שלח בצעה וסחה ורואה ב"ה ופ"פ שמישה סמוך לוסחה ע"כ לא מחלפי' רחיה זו לג' רחיות הרחמנות לא חשב' לה כלל וכמ"ס הס"ס ס"ק י' ע"ש ח"כ י"ל דזו אחי' לאשמועינן דלא רחיה זו אחי' שמי' מחלה עכבר רחיה ב"פ מ"ה שלח בצעה ופסדט לפי מ"ה הכו"פ בספ"ך דיוהר י"ה לחנה הרחיה וסחה ולי' שמי' מוקרי' זמן וז"ל הס"ך ב"כ ע"י' והנס דלא דמוהר לך דבריהם וזו וכו' שיתבאר לנו להלן בס"ד עכ"פ אין כחן קושי' על החלל ששמי' דין זה - ועוד י"ל דבצרייהא חירי' בגון שרחיה ב"פ ביום זה בתודע ובפ"פ ג' היה יולא לדרך ושומה עמו ביום זה ורחיה ב"ה וחל"כ שמה עוד ב"פ בימים אחרים ורחיה ג"כ ב"ה דהשח' שד"ל מאי חיות דשדית רחיה רחמנה ב"ה חוהה המודע לקמי' נדרי חוהה חוהה ד מ"ה דבהנה לזה קמ"ל דחלוקין לקולא והל' בוסחה לקמי' וסובה לשמועי' בזה הלא בב"ק ל"ז ב' איבע"ל בכה"י גונגה גבי שור המועד ואח"כ ביהיקו עיין שם - אך בזה י"ל כמ"ס הט"ב בזה"ס סי' ז"ג דליהא בלחם י"ל וסח מחנה שם לה וסח קבוע דוחק עיין שם - וח"כ ע"כ ז"ל דבעה שמישה בזה שילא לדרך כבר הי"ל וסח קבוע ביום זה והו ליכא למימר כח"ל - אך מ"מ חלל לחמי' כמ"ס

[illegible]

הרב טוהרין ז"ל דבס' ק"ל לא הוה חסיד אפי' ביש לה וסח ונחל
בשעה וסחה כ"א ע"י בדיקת מו"ר כו' והרי שפיר יש למרר דהרב
דליידי בלשה שאין לה וסח קבוע רק שהיה רוחה אפי' שלא
בשעה העלה מ"ר וכמ"ל הש"ך שם ח"ו דלמ' להט"ו כפי' הש"ך
שם והדק"ל ע"ד ה"ט' כאן דלמ' כחב דלמ"ד וסחור וסחור דלמ"ד
יש להמחיר וימר שלא בשעה וסחה וסח' דלמ"ד' היבטלה להמחיר
כל סבירותיו בזה הנה לא ח' רק מ"ס בשו' מהר"ל דבין
עונה לעונה יש להחיר למ"ד וסחור דרבנן' אמנם אהי לא
וסייבש מ"ס ה"ט' ע"ד הרב כאן דמ"כ סמך להקל ביש לה וסח
שלא בשעה וסחה מנשם דמ"ל להלכה דוסחור דרבנן כו' ובדברי
הרב כאן ור' ליכא למימר סברה חסוד' הג"ל כמנוול לכל
מוציין' ובס"ס כחב דלמ"ד וסחור דלורייחא ס"ל דחוקק טערה
לחו' חוקק מעלי' היא דפשייה להשקטו וע"כ חוקק אורח בזמנו
בא עדיף ומ"ד וסחור דרבנן ס"ל דחוקק טערה דיד' הוי חוקק
מוצייה' וע"כ מו"ס אפי' בשעה וסחה לא חיהרעי' חוקק
טערה דיד' וסחור מדרבנן חששו לחוקק אורח בזמנו בא' וא"כ
ודלי' דלית לנו למייל דהם חוקק טערה דיד' שלא בשעה וסחה
לחלה בזמנה אפי' ח"י אס מ"ד משא"כ אס נאמר וסחור דלורייחא
דלא חליט חוקק טערה דידה ע"ס' וחס כי דבריו אפטר
להאמר לחמש לעשה אין טורק לכל' כי דברי ה"ט' ח"ס כפסנן
דהנה בזה חסובה מהר"ל' הוחקק לרלווח בשעה עביית לרבי'
וא"כ הרי קצעה וסחה לרלווח אחר העלם מ"ד ועי' בשו'
מהר"ל ס"י כ"ה סנהב ומ"ס מר ודלוי' לאמר דקבעה לה וסחה
ודלי' ח' חס' דס מן המקור חיבה למימר הכי לכל האי דס
לא אהי' מן המקור רק ממקום הכהן כו' ע"ס וזה מבוחר
כמ"ס' והנם סנהב יש לה וסח קבוע לרלווח ביסוד ידוע בחדש
מה בנה הרי כבר אפטר בלשה שיה' לה ב' וסחור וכמ"ס
בשפ"ט וכו' וס' ש' לה ב' וסחור' וסח היומי שיהי' לה
בזמנה ובה' וסח הנוץ קצעה עחה לרלווח הגל העלם מ"ד'
והנה זה מבוחר בש"ס ד' ס"ו ח' דלס נאמר וסחור דלורייחא
לא חלי' בשעה וסחה בזמנה' ואס נאמר וסחור דרבנן חלי'
אפי' בשעה וסחה בזמנה כהסוס' וס"פ כהבו שס דמ"מ
בעינן שהרשיע עחה שזא דס זה מן המכה דלי' ח"א' לעולם
לא הנה נרה וכלא קודם מכה היה לה וסחה ע"ס' וכ"ס שפין
לה וסח אחר משא"כ כלן שהוסה שיהי' לה מקודם יש לה נה'
עחה רק שנתחדש לה וסח אחר לרלווח אחר העלם מ"ד וכל
שייך סברה הוס' הג"ל וספיר חלי' בזמנה אפי' חיה' מרגש
שזא מן המכה וסח' עמחה מה שהרסה ביסוד הוסס שהיה לה
מקודם שנתקלקלה בכל' ו' ומעחה א"ס דברי מהר"ל כפסנן דלמ"ד
וסחור דרבנן ס"ל עונה לעונה לחלווח בחדש דהנם
שעה קצעה לה וסחה לרלווח אחר העלם מ"ד והרי הוה לה
שעה וסחה עכ"ז כיון דוסחור דרבנן חלי' אפי' בשעה וסחה
בזמנה וסברה חוס' לא שייך כלן דחיה' עמחה ביסוד הוסס
הקבוע לה מכנה קודם שיהי' לה מנה זו משא"כ חס וסחור
דלורייחא ח"כ' כיון קצעה וסחה לרלווח אחר מ"ד ה"ט' שפין
וסחה וכלא חלי' בזמנה מעיקר דינ' ומעחה א"ס ב"כ דברי
ה"ט' ע"ד הרב כאן דליידי ב"כ בכה"כ שיש לה וסח היומי
הקבוע לה מכנה וסחה קצעה וסחה לרלווח בשעה ששמיס
וע"כ ח' הוי וסדל' לא היינו חולין בזמנה בשעה וסחה' אך
מאחר דקיי"ל וסד' ע"כ שפיר חולין בזמנה אפי' בשעה וסחה
והנה עמחה וסחה מן היומי שיהי' לה מקודם וכל' והרי
ל"ו בדרור ופסוק' ומ"ס ה"ט' על הרב מסעי' ח' יראה דס"ל
דדברי המחבר ב"א קאי על מ"ס בשט' זה דליידי ביש לה
מכה ידועה וס"ל להמחבר להלכה כדעת הסה"ח וס"י דענינן שדוע
שמתנה מו"ד וכל' ב"א' כאן כ"ס דס"ל להב"י כדעת הסה"ח וס"י
ע"י וע"כ כ"ס בשט' ח' דלס יש לה מכה ידועה ואינה מולאח רק
במקום ח' בלדד' הוי כידועת שו"מ' ובמ"ס מהר"ל' שפסין
וע"כ הקשה על הרב דכיון דהב"י העתיק דינו הג"ל מפסקי
מהר"ל' הג"ל וס' ה' עובדא דיד' שיהי' לה וסח קבוע מבוחר
הוא דעת המחבר דאפי' ביש לה וסח קבוע לא מוהי' חס יש
לה מנה ואינ' ידוע שמו"ד כ"א בלופן סנהב ב"א' והי"ל
להרב להניח שס דביס לא וסח אין לרר ללופן הג"ל וסח ח"א
אל המהדר שססס ב"א' להימר בלופן שלמיה מולאח זה ח"א

דעונה ביומיה או לא ע"ס - ולדידי מיפסע פשיטא לי' דהלי' דמאחר דאשרי' לה לשמע בשונה ביומיה מכלל דעלמה לראות ביום זה והגם דבוסח שאינו קבוע ג"כ אסורה למשע ועל"ז לא הלי' בשמחה סמוך לוסח שאינו קבוע כמ"ס בנ"ב מה"ס ה"י ז"ג ע"ס - אך מ"מ שנה ביומיה עדיפת מואח"ק ודינה כוסח קבוע כמ"ס בסקט"ס ס"ד ועש"ך סס ס"ק ז' ובמ"ס סס - גס דינו של הט"ב בוסח שאינו קבוע אינו מוכח וכמ"ס למעלה דהש"ך לית ליה הלי' דיוקא ע"ס בנ"ב ודו"ק . ח"כ פשיטא דלא חשבי' לה לראות מ"מ מה שראתה בש"ס בשונה זו - ומה ש' ה"פ' דאפשר לר"א מושגה לפונה ביומיה רק למאחר ולא לקולא חילי לטעמו בס"י קס"ו סק"א שמקם על הש"ך שסענין בדוקא מואח"ק סבדא הנ"ל אולם ככר דחיוי דבריו סס בש"ך סק"ב ע"ס :

יו באותו מקום - עש"ך - ועיין ב"ח כחן ובחשו' סי' פ"ד שבוים מנ"י הרי"ף וס"פ ונאמנה חשה לומר מכה י"ל במקור ולמה דקדוקו דקטע במקור דוקא חלל משום דקלי' חלמעה שנדקק בשפופרה ומלאה על ראש המזק דאסורה לכל - וע"ז אמרו דא"י לה מכה חולה במכה וע"כ אמרו דבכה"צ צני' שחדע ש"ל מכה במקור דוקא כיון דידוע שהדס הוא ממקור - אמנם אס ח"י אס הדס הוא ממקור או לא חלי' במכה ש"ל הגס שח"י ג"כ מקום המכה הכי הוא אס במקור או בלדדים - וע"ז מו"ד סק"ד ש' ד"ל דאס הכנה הוי בלדדים חין חולין בה אפי' ח"י אס הדס ממקור ומשום דחו ליכא ס"ס וע"כ צני' שחדע שמכה מו"ד וחל חולין בה אפי' אס המכה בורלי' בלדדי' ומאחר שלא הרגישו ורלחה שלא בש"ח וסאל ע"י בדיוקא דליכא אפי' ספק הרגשה ח"כ דמי לכחש דחולין בכל ענין וגס אס מלאה ע"י בדיוקא עכ"ז שנתעסקה בעד אלא מקום המכה הוי ובמ"ס ר"ס הרואה - וכולן במה שאפשר לחלוק כמ"ס ה"ס' בס' ק"ך בלחה שרגילה להוליא דס מציח הרעי ע"ס - והש"ך לא מליך שחדע שהמכה במקור רק בלח מרגשה ממש בשפחה מקורה ע"ס - ולפי מסקנתו דאפי' ע"י בדיוקא חולין כמור"א אס לרחה בש"ח חולין דכמו דבש"ח איכא ספק הרגשה ד"ל דעמעה בהרגשה שמש כמו קן איכא ספק הרגשה בבקדוק עד דעמעה בהרגשה עד ובמ"ס ר"ס הרואה - והגם מ"ס דהש"ך חייבי במרגשה שפחה מקורה ז"ל דחדא כיון שהרגישו בפה"מ ודלי טמאה וכמ"ס לקמן רס"י קפ"ח וק"ך - גס ככר נחבדל בפ"ח ח"ה חוח י"א וכלן בפ"ח חוח' חולין המקור נפחה לדס מכה וכיון שהרגישו בפה"מ ודלי דס נדה הוא וטמאה - וחו דאס דברי הש"ך דברי דברי בלח' שכתבן בש"ס הברייתא כנ"ל וס בורלי' חייבי בלח הרגשה כלל שהרי ח"י אס הוא ממקור או מלדדים וע"כ נבדקת בשפופרה וע"י בבדיוקא הוצרך שהוא ממקור וכמ"ס דבריו למעלה - אמנם כן ה"ל להוציא לומר דהש"ך חייבי בשנודע שהדס ודלי ממקור וע"כ לא חלי' במכה עד שחדע בורלי' שהמכה הוא במקור אלא אס ח"י אס הדס הוא ממקור או מלדדים חלי' במכה ביודעה שח"י אפי' הוא ודלי בלדדי' ובמ"ס החו"ד כיון דלא חרגשה - גס מ"ס דהיכא דליכא אפי' ספק הרגשה דמי לכחש דחולין בכל ענין כו' הוא תמוה בצני' דא"כ למה מליך שחדע שמכה מו"ד דוקא הרי בבחמים חולין חשי' ח"י אס מכה מו"ד ובמ"ס הרב בהגה"ה בש"ח וע"י מ"ס סס בש"ך ס"ק כ"ז - גס מ"ס דאפי' מלאה ע"י בדיוקא כיון שנתעסקה בעד אלא מקום המכה הוי כעד שאינו בדרך כו' - לנאורה מדברי הכ"ח בהג"י הנ"ל משמע היפך זה ככתב סס דגס במלאה ע"י בדיוקא אס מנכנס העד יורה בעומק ממקום המכה חין חולין במכה בבדדי' אס לא שחלחה האש ברי לי שהמכה מנעג עד מקום שהרגישו העד וגס בזה כהז דלח להחיר ח"י ב"ל וזה שלא בשעה וסאה או ביומיה שמכה מו"ד ע"ס - אמנם ליכא מסהבדים דברי החו"ד דכיון שידועה שנתנה מו"ד מה צרך שהרגישו העד יורה בעומק ממקום המכה הרי ככר י"ל שנתנה הדס על העד במקום הנכנס וכיון שנתעסקה בעד אלא מקום המכה דמי לעד שאינו בדרך ובכ"ז ובכ"ז דהש"ך חייבי ה"י ידוע לה שהיו מואח"ה סס על העד במקום שנתכנס העד סס בעומק בזה הרחם וע"כ הליך העד שנתכנס מנעג עד סס - אמנם מ"ס החו"ד דאס לרחה שלא ע"י בדיוקא שלא בש"ח ולא חרגשה חולין במכה בלדדים אס ידוע שמו"א דס דמי לכחש כו' ע"ס - הוא תמוה בצני' דאס דומה ככתב ח"כ דאפי' ח"י אס מו"ד חולין רק צני' שחדע שחשבה שיהיה

אחד לצד דמשמע דאפי' חין לה וסח ג"כ מואח"ה בכה"צ והרי מואח"ה לא החיר רק צני' לה וסח דיוקא ה"ל לק"מ דהא כל עיקר השקלא וערי' של מואח"ה סס הוא מעטס מ"ס בחתימה דבריו דחד עד לא מוהגי לדעת המוריד דצני' דוקא שחדע שמכה מו"ד מואח"ה דצני' ב' ללדים להחירא והוא שחדע ש"ל מכה וסמו"ד - ומעמיה ח"ס דעובדא דמוהר"ה סס לא ה"ל מכה ידוע וכמ"ס למעלה - וע"כ הולך להנמיך ב' ללדים אחרים והס שאינו מואח"ה רק בצומקס אחד וי"ל וסח קבוע - אולם הממחר בס"י קאי על מ"ס בס"ה ש"ל מכה ידוע ח"כ גס בל"ל וסח י"ל ב' ללדים להחירא ש"ל מכה ידועה ואינו מואח"ה רק בצומקס אחד לצד ובפרט לפי מ"ס בפתיחה מ"ג ועיקר הידיעה אס מואח"ה מו"ד ח"א לאשכחמי כ"א ע"י בדיוקא זו שכתב מואח"ה ע"ס בלורך וח"ס דברי הממחר - אך זה מוכח לנו מדברי מואח"ה סס דהני ב' ללדים ד"ל מכה וי"ל וסח חין מוועלין להחיר כל שא"י אס מכה מו"ד וכמ"ס למעלה - וחורף דברי הע"י שהקשה ג' קושיות על דקטע דוקא הרב ח' דמפסח מואח"ה מוכח דאפי' ב"ל וסח חין להקל לחלוק במכה שא"י מו"ד וכ"ז מדברי הממחר בס"י וליך כחז הרב כחן להיפך - ב' דמחשו' מהרי"ו ומהרי"ו מוכח ג"כ דאפי' ב"ל וסח חין להקל כ"א ע"י בדיוקא מוך כמ"ס בס"י ק"א וליך ניקול נגד דעתס - ג' דהרב עמנו ספק בס"י ק"א כדעת מהרי"ל ומהרי"ו דא"י דס"ה שאל מכה מבוררת משאל' כחן ד"ל מכה ידועה דהא כחז מהרי"ו דלוי שגלעמנה במ"ד עדיף מ"ל מכה מבוררת ועכ"ז לא ראה להקל כ"א ע"י בדיוקא מוך - וע"כ העלה דגס ב"ל וסח חין להקל אס ח"י שמו"ד כ"א בלורך שכתב הממחר בס"י - ומ"ס ה"ס' דאס בשעת הכחז מו"ד מוכחא מילתא דממנו הוא בל כו' - לנאורה קשה דהא בס"י ק"א מרגשה כחז ועכ"ז לא העלו מהרי"ו דלוי שגלעמנה כ"א ע"י בדיוקא מוך וכמו שהקשה ה"ס' עמנו מזה ע"י הרב וסבור הייתי לומר דס"ל להט"ז דאס י"ל מכה ידועה אס מרגשה כחז מזה חלי' שכתב מו"ד - משאל' בס"י ק"א דל"ל מכה ידועה רק כחז לחוד - וסוד רלוחי שג"כ החו"ד עיין סס - אולם המעיין בחשו' של הע"ז לקמן סי' ק"א יראה דס"ל דאס בשעת הרגשה הכחז היא רוחה דס חלי' במכה - ומה שהליך הרב סס בכה"ה בדיוקא מוך סס חייבי שאינו רואה דס בשעת הכחז שהיו מרגשה כחז צנח העלמ מ"ר והדס היא רוחה אחר העלמ מ"ר ובעה חלי' הדס חונה מרגשה כחז וע"כ צני' בדיוקא מוך משאל' אס היא רוחה בשעת הכחז ממש ע"ס היעב ותמלא כמ"ס ועיין מ"ס סס בביאורי מו"ד בס"י - ועיין בנה"ל שדחה דברי ה"ס' - והגם חו"ד דברי מואח"ה שנקול ע"ס וסח סס חולא חלוקן שכתב בהגלה ע"ס - וגס הט"ב כ"כ וכבר דחיוי דבריו בפתיחה ח"ג חוח' י' - ומהה רלוחי בהש"י וסב הכהן סס' ל"ג שכתב ג"כ ע"ד הנה"ל הנ"ל דכל מעיין בדברי מואח"ה יראה שלא החיר כ"א בהשטרפות כל העששים כו' ע"ס - והא ודלחין הוא לכל מעיין היסר חולין - ומ"ס בנה"ל לייבש קוש' ה"ס' מואח"ה מהרי"ל ומהרי"ו ודברי הרב בס"י ק"א דש"ה דאפשר בבדיוקא משאל' כחן דאפי' בדיוקא שפופרה לא שייך כחן כיון שהמכה במקור כו' ע"ס' הוא נגד דברי הרשב"א בחור"א שכתב דאפשר לעמוד ע"ז בבדיוקא שפופרה הגס שהמכה במקור - וכבר הארכנו בביאורי דברי הרשב"א בפתיחה ח"ג ועמ"ס סס בלוח' ו' - סוד רלוחי שכן הקשה עליו בחו"ד ע"ס - גס מ"ס הנה"ל בחשו' מהרי"ל לא ה"ל מכה מבוררת והגם דהמהרי"ו כהז דכיון שגלעמנה הרבה עדיף מוכה מהרי"ל לא ש"ל הרי כו' ע"ס הוא תמוה דהא גס מואח"ה לא החיר כ"א ע"י בדיוקא מוך כמ"ס מהרי"ל - והגם דס"ל דשדיק ממונה ובכ"ז וסן קן דברי ה"ס' שכתב ח"ל דהא ש"ל מכה עדיף ע"י ו' ו' דבדדי' כחז מהרי"ו כו' ומ"ס החו"ד דמ"ס מהרי"ו דלח עדיף ממונה קאי עמ"ס מקודס שהלחה הדוק בצומק ואס תמלא המוך נקי סוד שדורה לעומה אפי' בלי בדיוקא - ולנאורה יקשה ניה דעמה בשעה שנדקק לא ידד הדס ממקור בזה העד ח"כ ככתבא דס דס במ"ס שאין כחן מוס המקור והשדיק בדיוקא לעומה ח"כ אחר דכחן עדיף ממונה ור"ל דכיון שנדקק והמחר שאין זו דס המקור והמחר שהכחז הוא מו"ד ע"כ הוא עדיף ממונה - אבל קודם שמהדר ע"י בבדיוקא ודלי דכחז גרע ממונה כו' ע"ס בחו"ד - ממונה שלא עיין במהרי"ו דקין זה דא"ל לבדוק רק פ"ח

[illegible][illegible]

.....

מ"ו נזכר

יורה דס"ל כדעת הרשב"א וע"כ דעת הב"ח דהרב ההיר למרי
 צ"ב לה וסח' דח"ל לספור ז"ל ג"כ דהלי' במכה וע"כ בל' הב"ד
 להחזיר דברי הב"ח הג"ל דהב"ד לטעמי' חזיל הסעלה בספרו דבדון
 זה חי' בעי' שדעת שמכחה מו"ד ח"ן בזה שום מיעוט וגם הרשב"א
 מודה דבעי' שדעת שמכחה מו"ד וכמ"ס בס"ק כ"ד ע"ין שם ומה
 שהחזיר הרב כהן צ"ב לה וסח' דח"ל לטעמי' חזיל האם מכחה מו"ד חז"ט
 רק מפאת דעת המרדכי הג"ל וזהו כדעת הב"ד דלי' זה ח"ן להחזיר
 רק לבעלה חז"ל ספירה נקיים לריכה מאחר דעת המרדכי
 הוא דעת יחידיו וכל הפוסקים חולקים עליו וזהו שסיים הב"ד
 בסוף הס"ק ומדברי הב"ח נראה דמאמר בכ"ע ולפני"ד נראה
 נח"ס ע"ין שם וזהו כל עיקר ציטוט בספרו שם וכאן בס"ד לשהיר
 דברי הב"ח הג"ל ובספרו הליך בזה ובאן בקצרה : חולס כוונתו
 מבוחרת כמ"ס : ועל פי דבריו הג"ל ח"ס ג"כ מ"ס הב"ד וכן
 הרב לא הקיל חלף בלא להחזיקה ברוח מ"ס כ' הנה לטון זה
 ח"ל שום חיבור ומה שלמנהל גם לפי הנראה הוא מיותר לגמרי
 שהרי כבר נבא בח"ן להחזירה חלף לבעלה גם לריכא דוכן הרב
 כ' לא ידענא על מה קח' : וכל מעיין יראה בח"ן שום ביטור
 נדבריו חז"ה : אמנם למ"ס ח"ס דעת הרב עלמו מובחר דעמו
 גדמ' דס"ל דהרשב"א לא מליך שדעת שמכחה מו"ד וכמ"ס הב"ד
 רק הב"ד בספרו חולק עליהם וכמ"ס הב"ד בס"ק כ"ד ע"ין שם :
 מעשה הנה לפי דעת הב"ד חס ח"ה חס מכחה מו"ד ח"ל מקום
 להקל כ"ל שנסמך ע"ד המרדכי הג"ל וזה דלי' דעת יחידיו הוא
 ודי לנו חס נסמך עליו להחזירה לבעלה חז"ל לא לעיין ספירה
 ז"ל דבוח שפך הדין ע"י ים מקום להקל בזה ע"י : מ"ס כשהיה
 לקט"ס ח"ל חות' ו' דח"ס ים לה וסח' קבוע ח"ה לוסח בח"ק הגם
 שמשום לא עקרה הוסח הקבוע צעח שרחה הוסח שח"ק ע"ס
 ח"כ כהן בוסח דמ"ס דריו כוסח שחיה קבוע ח"ה לחוס לו
 כ"ס לה וסח' קבוע : אך כ"ל להחזירה לבעלה חז"ל לא לשהיר
 הדס כשהחלה לרעה ח"ה ז"ל ודוק' : אך כ"ל להחזירה חז"ל לדעת
 הרב עלמו מלבד דעת המרדכי י"ל מקום לשמך ע"ד הרשב"א
 דס"ל דלח' בעי' כלל שדעת חס מכחה מו"ד חש' בח"ל וסח'
 וה"כ עכ"ס צ"ב לה וסח' ד"ס לרף בזה גם דעת המרדכי שפיר
 ים מקום להקל בלא האריך גם ספירה ז"ל לזה כהב הב"ד וכן הרב
 לא הקיל כ' ר"ל דחש' לדעת הרב ג"כ ח"ן להקל רק בלא להחזיקה
 ברוח מ"ס ח"ה לבד ברוח בלא חז"ל ח"ן להקל חס ח"ה שמכחה
 מו"ד וע"י חש' כנ"י ס' : דברואה ב"ס דמחזירין חוזה לבעלה
 ממילא ח"ל ליכב ג"כ ז"ל דהלי' במכה ע"ין שם והס"ס כהן כהב
 ע"ד דשעוהא רבה היא ובהר"י כהב הב"ד לח"ן להחזירה רק
 לבעלה חז"ל לריכה ליכב ז"ל ע"י ע"ין שם ולפנ"ס נדקו דברי הכנ"י
 דחש' לא כהב דמ"ס לריכה ליכב ז"ל רק לפי דעתו דח"ן כהן מקום
 להקל רק בלא שמוח ע"ד המרדכי וזה דלי' דעתו דכל הפוסקים
 חולקים עליו : ועל כן כהב דמ"ס לריכה ליכב ז"ל : אמנם דעת
 הרב עלמו לא כהב דמ"ס לריכה ליכב ז"ל רק כהב כשהיה דגם
 הרב לא הקיל חלף בלא בלא להחזיקה ברוח מ"ס כ' וה"כ שפיר
 י"ל כמו שכתב הכנ"י דחס רוחא מ"ס ח"ן דמקלין בזה להחזירה
 לבעלה כ"כ ח"ל ליכב ז"ל ומוסר דבהא חיכה רובא דהסייע להחזירה
 דר"ג ח"ר מ"ס כ"ל וע"כ יוחר מסחבר להלוט בדס מכח דכ"ן
 שידוע לה ש"ס לה מכח חמרי' סחס מכח ים בזה דס חז"ל חס
 היא מולאה דס בדדיקה בלא ב"ס לריכה רובא דהסייע להחזירה
 חל' הג"ל במכה עד שדעת שמכחה מו"ד וע"י לקמן בס"ק ס"ק
 כ"ד חמלא סיוע מדברי הב"ד לפי' זה וכל הכו"ס כהן דלדעת
 הרב ח"ה ליכב ז"ל ע"י ע"י וכמ"ס דס ע"י קפ"ח בס"ד ס"ק
 ע"י ע"ין שם : חולס כנ"י שם כהב להקל עוד יוחר דח"ס היא
 רוחא ב"ס חו' חש' חס היא רוחא גם בלא ב"ס ח"ה הג"ל במכה
 דכ"ן דמה שהיא רוחא ב"ס ח"ה במכה וב"ס ח"ל דמחזירין
 דהמכה מו"ד ח"ה ח"ה כהחיות שהיא רוחא בלא ב"ס ח"ה
 במכה ולא מחמרי' רק בלא חיה רוחא דס כ"ל בלא ב"ס ח"ה
 לריכה ליכב ז"ל ע"י דבריו ובס"ס ח"ה ע"י ע"י ע"י ע"י ע"י ע"י
 ס"ק ח"ה דנראה להחזירה מדברי הרב סיוע לדעת הכנ"י חל' ע"י ע"י
 ובשיקך דברי הב"ד רחיה להנ"ב בס' מ"ס שהקשה ע"ד דלי'
 חיחה דהרב לא חז"י רק בלא להחזיקה ברוח מ"ס ח"ה למה
 כהב הרב וזה יכולין להלויט בלא ב"ס ח"ה במכה כ' כשהיה
 דכהן עסק' בלא ב"ס ח"ה ובה' דבשעת ובה' בלא ח"ה לחז"י י"ל

הרבה דבריו המאמר בנפיק ז"ן חז"י שפיר ג"כ דברי הרב בס"י
 ע"י : ולדעתו חז"י שפיר ע"י נכון : בפסוקים כמ"ס :
 זה דלמשהו חוזה בשעת העלה
 מ"ר עדיף מחבה ש"ס לה מכח כ' ע"י : הנה בזהו' מהר"ל
 ביאר הדבר יוחר בס' קפ"ז ח"ל ח"ק כ' ח"י רח"ו ח"ק צימי
 העונה להחזיר ע"י תקנהא דלע"ל (ר"ל ע"י) בדיקה מוך שכתב
 מוקדם) הוחלל שכתבה במוחור מוטעמה במו"ד דה"כ חז"י
 מהר"ל להר"ל חש' בשעת וסח' עבודה כ' ח"ל ח"ה
 במרגש שכל מן המכה ש"ס לה נער וכאב ומרגש דהמכה
 מוילוי דס ולא חז"י ע"י דגם מן המקור ילא ח"ן דוסהוה דרצון
 עכ"ל כ' מ"ס לא מלחלי לבי להקל כ' : וגם כל חוזה העונה
 על חש' שהיה לה שומא בפדוהוה ח"ה מוילוי דס חז"ל בידון
 זה ח"ן לה מכח מבוררת ומו"ל בין עונה לעונה נראה לשמוך
 על החירא דלע"ל דבחוזה העונה הקל בלא בשעת וסח' חש'
 חיה מרגש דמחמת מכה קח"ה ח"ן בדס מכח למ"ד וסח'ה
 דרצון כ' עכ"ל מהר"ל : הנה מובחר דגם מהר"ל כהב בשם
 חש' מהר"ל דע"ין זה דמרגש נער וכאב בשעת העלה מ"ר
 עדיף ממכה הידוע שמו"ד דס ח"ה רק שמהו כ' מו"ד חז"ל
 ח"ה חס עשה הוא דס מכח חז"ל חס מרגש נער וכאב בשעת
 רח"ה דס זה נקרא מרגש עשה שכל מן המכה דבכה"ל חש'
 בשעת וסח' חש' במכה וכמ"ס בס"ד בס"ק כ"ד ע"י : אך מ"ס
 סיים מהר"ל שלא מלחלי לבו להקל כ"ל בחש' ש"ס לה וסח'
 בלא בשעת וסח' ומוסר דדברי מהר"ל ח"ל ח"ן רק בידוע
 ש"ס לה מכח מבוררת ומו"ל בין עונה לעונה נראה לשמוך
 רח"ה דס מן מה שידוע לה כשהיה שומא זו מו"ד : מוסר דמה
 שמורגש נער וכאב מוכח לן שדס זה שידור עשה הוא מן
 המכה כ"ל חז"ל בידון דיר' שחיה במו"ד ח"ן לה מכח מבוררת
 ים מרתי לן דבר זה לבד מה שמורגש נער וכאב בידון חוזה חללו
 לא חס מבוררת וע"כ לא החזיר ירק צ"ב לה וסח' ובלא בשעת
 וסח' וגם זה ע"י בדיקה מוך דוק וחלו ח"ן ג"כ דברי הרב
 בס' קפ"ח ע"י ע"י משח"כ כהן ד"ס לה מכח מבוררת שפיר סמך
 הרב להקל צ"ב לה וסח' בלא בשעת וסח' חש' ח"ה חס מכחה
 מוילוי דס : ומוסר שזירק לזה דעת הרשב"א וס"י דס"ל דלח' בעיין
 כלל שדעת חס מכחה מו"ד וכל' : וח"ל לפי מ"ס למעלה דבס"י ז'
 חז"י בח"ן לה מכח מבוררת ועכ"ל החזיר חש' בח"ן לה וסח'
 מפאת טעם זה לבד כמה שאינה מולאה ח"ן במקום חז"ל בלד' :
 וזה דומה להך בדיקה מוך דלקמן ס' קפ"ח : ומה לא החזיר
 הרב שם כ"ל צ"ב לה וסח' ובלח' בשעת וסח' דוקא וז' במרגש
 כהב כמובחר דדברי הרב שם ובאן בס"ל לא כהב המאמר ע"ין
 הכהב רק בדרך דכ"ן ע"י משח"כ בלא כהב מחזירין חוזה
 וחש' בח"ן לה וסח' וכל' : חולס חז"ל ח"ן לק"מ מכחה טעמים
 חדא דע"ין זה דבדיקה מוך דלקמן ל"ד להך בדיקה דלח' ע"י
 ז' וכמ"ס ג"כ הב"ד בס' קפ"ח דלח' בדיקה מענייחא היא :
 והחילוק בין ז' ח"ה כהב דס שחיה בדיקה במוך רק פסס
 ח' חו' חש' ג' פעמים חיכה לימחא שחא ירד דס המקור בלוהו
 פסס דרך מור וסדק וכמ"ס חו"ד שם : ויבחר זה שם בס' הג"ל
 בלח"ה בעו"ה משח"כ כהן עכ"ל בדיקה דלח' חוזה מולאה
 רק בלד זה לבד מזה רח"ה דממחה שחמוה לז בל' דס דכ"ן
 דפחה המקור בחמח הפדוהוה ח"ן סכרה לומר דלעולם חז"ט
 יוחר רק בלד זה לבד ובמ"ס מהר"ל בפסקיו : ולפי"ז י"ל דה"כ
 בך בדיקה מוך דלקמן חס בדיקה כמה פעמים במוך ולעולם
 לא מלחלי דס על המקור דגם שם מחזירין בכה"כ חש' בח"ן לה
 וסח' אך ח"ן הכרה לז ד"ל דממחה דוקא חוזה דרבו על דס
 לעולם לירד דרך חז"ל וסדק וע"י מ"ס שם בס' הג"ל בס"ד : וזה
 י"ל דבר כהב דהגם דהר"ס ס"ל דב"ל וסח' בעי' שדעת שמכחה
 מו"ד וזו בידועה שהיא מן המקור חז"ל בס"ל לחז"י בלא חס
 הוא ממקור חס מלד' : נח' בעי' שדעת שמכחה מו"ד וסח'
 שגם בזה לא החזיר הרב רק מפאת ח"ס וס"ס ליכא ח"ס
 חולס במוכה שבלד"ס ים להקל גם חוזה חוזה דס"ס : והע"ס
 בזה דכ"ן דלח' חרגש ביד'ל ממוקרה יוחר מסחבר לומר
 שהדס הוא ממוכה שבלד"ס דהס מוכח י"ל דס ממוה שחז"ר
 שכל מן המקור וטעמה בהרגש עד חו' כהב דלח' שח' שהע"ס
 בהרגש וכו"מ כ"ל כשהיה ח"ה ע"י ע"י ע"י ע"י ע"י ע"י

572

יא ישרהם ע"פ"י כבר נחבאר שהספ"ח וס"י' הריכוז מלבן זה דמסיים בש"ס שהס"ח יולא ממנה דבטיקן שחדש הממנה מו"ד והרכב"ל צהור"ל חולק ע"ו ובהכ דבהוספת"ל יולא להאי שוימא וס"ח בש"ס לא כיוונו דבטי' שהע' בממנה מו"ד רק הוא דרך פ"י שאלמנה יולא מכה יולא ליהוי שהס"ח יולא ממנה ע"י צב"י וחספ"ל לומר ג"כ שהסוגיה הוא דע"ס"ל בטיקן שחדש שיכול להיות דס ממונה כזו וכח"ס צהור"ל דס"פ הירושא גבי כחמסי דבטי' שחדש חס יכולא להגזע ולהוילא

בס"ק כ"ז בס"ד :

בב וכן אה"ה. הגם מ"ס ליהוה הוב מדברי הכ"ד
מ"ס הכ"ד חס' מנגנה לא בלא רק אלא ק' ידמים נכח
בסוף דבריו כבר כתב הכ"ס דקדש לכו"ס פ' ב"ד א' אגס דליירו
מדברי הנמ"י ב"ס הכ"ס נכח ד"ס ב"ה"ה ע"י בדיקת עמדה
הא חס' נכחה מוד' רחיה בדרה ה"ה וכל הכ"ס חס'
א"ס כבר עמדה ע"י ב"ס נכח' ל"ס זה ח"ג א"ס ט' ביבוב דברי
הכ"ד ודברי הנמ"י וכנחתי לחלץ בין רואה לדבר' או ע"י קיטח
ומנחם וכן מלאה ע"י בדיקת ס"ן חס' א"ס דבר' הכ"ד א"ן
מה"ע"ן

ב אֶל זֶה • עַל • וְכֵן חֲבֵר בְּסֵף • דְּלֹעָה הָיָה לִי •
הַחֲבֵר כָּל שֵׁל מִכָּה מְבֹרָחָה • אֶךְ שֵׁל • אִם מוֹד
וְעוֹלָה הָיָה מִפָּנָיו חוֹפֵן זֶה שְׂלִיחָה מוֹלֵחַת רַק בְּמִקּוֹם א' וְמֵה
הַשְּׂמִימִים הַחֲבֵר מִ"ס בְּסִפְקוֹ מֵהָרָ"ל דְּבִנְיָ"ל שֵׁל וְסָח כִּכֵּר
וְהַגְּבִיחָלָר כֵּן בְּסִפְקוֹ הַגִּל • חֹלֶם לֹעָה הֵרֵב וְהִבִּחַ וְהִכּוֹס' וְסָל
לְהַחֲבֵר לִדְעוֹת כִּרְעֻבָא לֵאלֹהִים שִׁדְעָה שִׁמְכָה מוֹד' רַק כִּיּוֹן
שֵׁל וְסָח יְדוֹת תַּלְי' כֵּן א"ל בְּנִי' לְדוֹרֵי כֵּן בָּלָד בְּשִׁאלָה
וְכֵה יְדוֹעָה וְכִ"ל מִתְרִין חוֹחַ מִפָּנָיו חוֹפֵן זֶה בָּלָד מֵה שְׂלִיחָה
מוֹלֵחַת רַק בְּמִקּוֹם אֶחָד לִכְד • וְלַעֲנִין הִלְכָה הֵנָּה בְּלָ"ן ס' מִי
הַחֲמִיר הִרְבֵּה בֹהַ וְכֵה לְחִין לִקְסֵל כִּ"ל בְּשִׁשָּׁה שֵׁל וְסָח וְשִׁלָּה
בְּשִׁשָּׁה וְסָחָה וְכֵה שְׁחָרִים בְּמִקּוֹם הָיָה שֵׁיחַ מוֹלֵחַ דָּס חֲמִיר
בָּלָד שְׂמֹלֵל ב' שֵׁס • חֹלֶם לֹעָה א"ל רַח' מִדְּבָרָיו לְחִיּוֹת כִּכֵּר
כֵּן דְּבִנְיָ"ל וְסָח א"ל לְחִיּוֹת עַל • יְדוֹעָה שֵׁל מִכָּה הַבּוֹל • עַד
בְּהֵרֵב בְּדָס זֶה שְׂחָל חוֹחַ מִפָּנָיו חוֹפֵן הוּא מֵן הַמִּכָּה ע"ה וְהוּא הַמּוֹחַ
מִפָּנָיו • וּבְמַעַץ כֵּן הַפּוֹסְקִים כּוֹס לֹא הַחֲמִירוֹ שְׁחָרִים עַל
בְּדָס זֶה הוּא מֵן הַמִּכָּה רַק בִּ"ל וְסָח וְכֵשֶׁת וְסָחָה דּוּקָה • וְכֵה
וְעוֹמֵד ע"ה בְּסָ"ט סָ"ק י"ד וְהִנֵּה בִּזְעָ"ט ע"כ אֵין לֵנו לְמוֹד מִחֲבֵר
וְהַחֲמִירוֹ לְרִבִּים • וּמִ"ס הָסֵט דְּכִ"ל בְּסִפְקוֹ מֵהָרָ"ל שְׂכֵה בְּסוֹף
בִּירְחָ"ט ע"כ א' אִתְּחִיבָהּ לֵכַל הֵי לְדָד' כו' וְסָח הַחֲמִיר מִקְדָּשׁ
לֵכָּה

73

וכבר כתבנו דבר הנשגב מ"ר שכימי למיטע' ומה שהביא מהר"א
 רח"י מרואה מ"ח הוא דלא נאמר דגם זה ח"ן סברא לומר לעולם
 ה"ל טעוה בהרנשה בכתמים הללו אי בהרנשה עד או בהרנשה
 מ"ר וא"ך לא יודמן פ"א שחננים בהם וכמו שמרנשה בעה וסחה
 לה הביא רח"י מרואה ב"ס"ה הגם דמטעוה לא הרנישה ב"ס"ה
 ומה שהיה רואה בלא השמים היא מרנשה כדרך כל העשים עכ"ל
 חב"י לה ס"ד"א ולא ח"י להקל מפאה זה שלא הרנישה מטעוה
 ברא"י זו דבש"ח ור"ה כאל לא ח"י להקל מפאה זה שלא הרנישה
 מטעוה ברא"י הכתומ' ב"ל ופירי ח"י למינש שמה טעוה בהרנשה
 לפעמים בהרנשה עד ולפעמים בהרנשה מ"ר וכנ"ל וא"ס - אך
 כ"ל כשהיה בחזקת טמאה כעבודת דמהר"א הג"ל חל לא היה
 בחזקת טהורה ומאלה דם בבדיקה עד דכיון שהיה בחזקת טהורה
 ל"ח שמה העמידו כותלי' ביה"ר ואדרבה חמרי' השחח הוא
 דחזאי וחי חיחא דהוי דם מעיקרא מאן עכ"ל וכו' דלמרי' דהשחח
 הוא דחזאי הו ליכא למינש בהרנשה מ"ר כמ"ס חוס' כנ"ל וא"ל
 לומר רק שמה טעוה בהרנשה עד וכבר נחבאר דזה הוי מילחא דלא
 שמינש שחשבה בהרנשה עד ולחן חולין בטעוה כול רק היכא
 דליכא דם לפניו וליכא מידי למיחלי ב"י וכמ"ס הס"ט כנ"ל -
 ולפ"ז חס' י"ס לה מכה בדר"ד רק שח"י חס מו"ד לכ"ע ח"י יומר
 במכה דהוא מלחא דשיכחא ודחם מוכה י"ס בה דם מדגחלי בטעוה
 הרנשה עד דהוא מילחא דלא שמיחא - ואלה הם דברי הרב
 ק"ל ס"ל גבי בדיקה עד דהיכא דליכא מידי למיחלי ח"י
 בכל מה דהלין גבי כחם וכוהו מחדרי הב"י דכיון שלא
 הרנישה ח"י בכל מה דלפטר למחלי וכנ"ל - ולענין ח"ך הדין
 חס' היא בחזקת טמאה מחי חולין במכה הגה ג"י ראשונים
 לספירה הנקיים דעה הרב בסי' קל"ז דלפ"י מלחא כחם ח"ן
 חולין במכה שח"י חס מו"ד ולדעה הס"ך שם ח"ן חולין חפילו
 במכה שידוע שמו"ד ע"ס ופס"י ק"ל ס"א ופס"י שם ס"ק כ"ג -
 והט"ו בסי' מ"א כחב חלק בזה דלא י"ל וסח ונעטמאה בשעה וסחה
 ואח"כ מלחא דם על העד בימי ספירתה של בשעה וסחה הולא
 במכה ש"ל הידוע שמו"ד ומסוס דחולין במחי' והמקור ח"ן
 דרכו להוציא דם שלא בשעה וסחה והמכה דרכה תמיד להוציא
 דם ע"ס - וכעין זה כתב הס"ט בסי' קפ"ח בחש' לק"ך ליכא רק
 ההנה אשך לכל הפחות חפסיק בשטרה ויהי' לה יום ח' ח"י
 לגמרי וזולת זה לא חוכל לספור ז"ע ע"ס - וע' בט"ו ס' מ"ד
 בחש' הגאון מו"ר רי"ל הלי כחב שהדוק בדיקה ראשונה בנחה
 גס על המקום ההוא שמואלה דם בכדי שחולל להפסיק בשטרה -
 וכן תעשה בבדיקה יום הראשון ויום השניע' לספירה הנקיים וסח
 לא חדוק כלל על מקום שמואלה זו דם וגם בחזון ג'
 בדיקה חדוק בנחה ולא בכה בכדי שחולל להיות נקי לכל הפחות
 ג' בדיקות הללו והסכים עמו בזה הג"כ שם בסי' מ"ז ע"ס -
 ומעשה באשה שח"י ליתער כלל קשה הדבר מולד לחלוק במכה
 דמ"ח ח"ך חוכל לספור ז"ע מלאייה וסחה - וכבר התמרמר בזה
 הס"ט בחש' השני' לק' ליכא בסי' ואחמתי להפסיק בשטרה ויהי' לה יום ח'
 ימלט ממנה ע"ס - ואחמתי לבאר קלה מה קבלא מכה וחק' יודעת
 שמו"ד - חשה ש"ל חולי הסחורים שקורין (גילדני אדער) כחב בט"ב
 ס' מ"ט ששאל לדושא' וא"ל שח"ל כלל שיבוא דם הסחורים דרך
 אחור מקום וכ"כ עוד שם בשארי השבחות - ובחש' הגאון מו"ר רע"א
 ס' מ"א כחב ששאל לרפואה' והם מחולקים בזה כי י"ל שחשפר
 שיבוא דרך גידי המקור ע"ס - חשה ש"ל מכה השניע' בבני
 מניש כחב בס"ט ס' קפ"ח בשם השבחה מע"ס וסח' פ"י דמכה
 זו אינה ממוחזקת בדם - וזה דלכך ח"ן מחזיקין דם בבני מניש -
 אך רופא אחד חמר ל' שמואלה דם ממחזק קרישה הפרישה
 ואוריקין סומקא חיה ב"י ע"ס - ובט"ו ס' ג"ח כחב שא"ן שם
 סברא לומר שילא דם ממחזקת השבירה וא"ל חשפר שילא ח"ן
 מקום לר' רזה לבוא לחלוק' דהפסד דלדדי דופני הפסדוהו
 מפסיקין ביניהם ע"ס - חשה ש"ל מכה השניע' בחזקת עגמו
 שידע למינש שקורין (פאדשאל) בט"ב שם כחב ד"ל שא"ן זה דם
 מכה כנ"ל שמה שידע הים מן המקור מפאה חולשה שח"י
 להחזיק המוחזקה ה"ל דם גבה מניש - אך מ"מ סייס דמכה זו
 דינה כמכה שח"י חס מו"ד וזה נ"ל בחז"ל ס' קפ"ח בחיזוקים סק"ה
 ע"ס - ובס"ט ס' קפ"ח בחש' הראשונה לק"ך ליכא הביא בשם
 חס' שב' שאלה לרזן דלפ"י מה שידע מפאה חולשה האש שח"י
 להחזיק

בדין זה שידועה שמכחה מו"ד גס במולח על עד הבדיקה שלא
 בשעה השמים ג"כ חולה במכחה כיון שידועה שמו"ד לבד בשעה
 וסחה אינה חולה כמ"ס להלן בס"ד :

בר אה"ב יודעת - כוונתו דלא נאמר דמ"ס שחדע
 שמכחה מו"ד היינו שחדע שדס זה שהוא יורד
 עתה הוא מן המכה וקמ"ל דל"ח שמה מעורב בו ג"כ דם מקור -
 (וכן פ"י בחמה בחש' ושכ הכהן הבאחיו למעלה ס"ק כ"א ע"ס) -
 לזה כתב ד"ל דלא בעי' רק שחדע שמכחה זו י"ס בה דם וזה ח"י
 במכחה חס' ח"י חס' הדם שירד עתה הוא מן המכה ועמ"ס בס"ק
 כ"א - ומ"ס חש"ב דלענין רואה מ"ח כו' מ"מ שלא בשעה חסמים חס'
 בדקה כו' - לכוונה הוא תמוה דהא לעיל סק"ב כתב דלפ"י ברואה
 בש"ח ח"ן להחיר כ"א לבעלה חלל מ"מ לריכה לישב ז"ע ע"ס
 וא"ל למח הוצ"ך כאל לומר דמ"ס שלא בש"ח כו' והרי חש"י ברואה
 בש"ח איכא ל"ח בזה דכיון שידועה שדרכה של מכה להוציא דם
 חולה במכחה וא"ל לישב ז"ע - וכבר עמד ע"ז הס"ט ס"ק ע"ז -
 ונדחק לומר דהש"ך ל"ד נקט ע"ז דבר זה ח"ל להאמר דל"ל להש"ך
 להחיר ח"ל למינש בקיור חש"י דלענין רואה מ"ח כו' מ"מ לענין
 ז"ע דבעי' שחדע שמכחה מו"ד סגי כו' - חולס למ"ס למעלה בס"ק
 כ' בבירור דברי הש"ך דמ"ס שם מחמילה דלריכה לישב ז"ע זהו רק
 לדעתו דס"ל לריכה למ"ד דס"ל דלא בעי' שחדע חס' מכה מו"ד
 ח"ן לנו מקום להקל בזה חס' מו"ד כ"א לדעה המדרכי בלבד
 וע"ז דלענין ז"ע דהוי סד"ל לא סמכ' ע"ז - חלל לדעה הרב
 עגמו דס"ל לדעה דהש"ך לא בעי' שחדע חס' מכה מו"ד חש"י
 מולחא בבדיקה של בש"ח לא כתב הש"ך שם רק שלא הקיל
 הרב כ"א ברואה מ"ח חלל ברואה מ"ח חש"י ז"ע אינה לריכה
 לספור וכמ"ס למעל' ס"ק הג"ל ולפ"ז ח"ס כאל דברי הש"ך בפס"ט
 ש"כ ח"ן גס' לדעה הרב איכא ל"ח ברואה שלא בש"ח - וא"ל לפ"י
 ח"ל ח"ן כחב בדיקה חס' בדקה כו' וזה לדעה הש"ך ס"ל להרב
 דגם במולח ע"י בדיקה מוחרס היכא דליכא ס"ס ולא בעי' שחדע
 שמו"ד רק במרנשה שפול מהרסח וכמבואר בש"ך ס"ק כ"ב הא
 לק"מ דבזה חל חש' לדעה הרב דכבר השיג עליו שם בס"ק כ"ב
 והעלה דגם במולח ע"י בדיקה בעי' שחדע שמו"ד וכמ"ס בחגמ"י
 בשם הסה"ח - חולס בש"י דעה דהש"ך בזה לא החליט הש"ך דלא
 כדעה הרב וכמבואר בדבריו כלן סוף הס"ק שסיים והב"י ח"י
 הבינו דהש"ך פליג הרי מבואר שלא דחה דבריהם לגמרי וכן
 לעיל בס"ק כ' כתב וכן לדעה הרב כו' - ולפי מה שביארחי דבריו
 למעלה כיון בזה לדעה הרב דס"ל דהש"ך פליג וכנ"ל - וע"כ גס
 כאל כחב הג"מ אליבא דרע"ב וכו' וא"ס - ומ"ס הש"ך ח"י כשמרנשה
 שדחם טפל מן הרסח כו' וריינו כשמלחה שלא ע"י בדיקה דבזה
 בעי' שמרנשה שירד מהרסח מבואר מזה דא"ס היא חולה דם שלא
 ע"י בדיקה עד ואינה מרנשה שירד מהרסח לא בעי' שחדע שמכח'
 מו"ד וזה עולה כמ"ס למעלה בש"ך כ"ב בדברי הנו"ב ע"ס -
 וכידון מ"ס הש"ך דגם דהש"ך מו"ד כו' כבר הארכתי בזה בפ'
 ח"ב ע"ס :

בה וי"מ עש"ך - ולפי מ"ס לעיל בסק"ב בשם הנכ"י דלא
 היא רואה בש"ח ח"ן גס מה שהיה רואה שלא בש"ח
 ג"כ ח"י במכה דכיון דבש"ח ח"י במכה הרי חמרי' דהמכה מו"ד
 ח"י ממילא ח"י בזה גס מה שרואה שלא בש"ח ע"ס - לפי זה ח"ס
 כאל דברי הרב כפסקין - חולס גס בלא"ה ח"ס דברי הרב דהא
 ואלו דרין זה הולכה במכה הידועה שמו"ד ח"י גס' ברואה בלא
 בש"ח וכמ"ס למעלה ס"ק כ"ב ע"ס - גס לפי מ"ס לעיל ס"ק כ'
 לדעה הרב היכא דהלין ברואה בש"ח אינה לריכה לישב ז"ע
 ע"ס ח"ס ג"כ דברי הרב כאל דבשעה וסחה אינה חולה במכחה
 וריכה לישב ז"ע - אך מ"מ שפיר כ' הש"ך ד"ל דהרב לעלאח
 קחי דכאל סק"ר בסי' זה לענין להחירה לבעלה ברואה בש"ח
 ח"ל לא ה"ל להחוב לזון זה דלינה חולה במכחה דמשמע דלפ"י
 להחירה לבעלה אינה חולה במכחה וה"י ח"ל להרב להחוב מ"מ
 בשעה וסחה כו' היא טמאה דהשחח הוי ידע' דלא קחי על
 התחנה לבעלה רק על ספירה ז"ע - וזהו שהקפס' להש"ך ונדחק
 לפסרו ד"ל דכאל ח"י הרב בעלמ' היכא דמולח דם
 בבדיקה ודו"ק :

בו אינה חולה עש"ך דבמרנשה עתה שדס זה יורד מן המכה
 טהורה חס' בשעה וסחה ולא ח"י שמה מעורב בו
 ג"כ

יג **אין** מחזיקין עט"ו. הגה לפי פ' דרווקא אס כבד נחמרסה
לא סומכין על רפואה זו ח"כ ז"ל דליירי כאן בשכבד
נשאת לג' חששים ועשה נחמרסה מבעל הב' דאס לא נשאת רק
לבעל ח' או לב' חין כ"מ כלל בזה ללבעל ב' או לג' מותרת
זוהו אומר הרפואה הוזהו להכשל נחמרסה שגורסה מקדס
אגורה בלח"ה אפי' דסמכין על רפואה זו ובמ"ס בשו"ע אפי' ד
סי' י' ס"ד ע"ס ח' דליירי שכבד נחמרסה מבעלה הב' דהשחא
ספיר קאמר דלכתחילה לא סמכין על רפואה זו להחמיר שחמא
לבעל ד' רק אס נשאת חין מוילין אוהה נבעלה. חולם למ"ס
הש"ך קודם גורסה חין לעשות לה רפואה זו לכתחילה
ע"כ איכא כ"מ אס צבעה ח' קודם שגורסה זו וצפיקר דין זה
י' לעיין טובא שורש ענין זה להפסדה נאמר בש"ס ח' א'
חולם הרי"ף והרמ"ו והרשב"א ושאר פוסקים כולם השמיטו
דין זה ולא הוכיחוהו כלל לצד הרשב"ד צבעה"ו והרמב"ם צהלותיו
הביאו דין זה והכוז ע"ז דא"ל צפיקין עשה בזה דין חין מוילין
אוהה מבעלה וממ"ס בשו"ע והטור הביא החיל דברי הרמב"ם
הליכא חין מהיין אוהה ע רפואה זו והשמיט הסיוס דחין
מוילין אוהה מבעלה ונראה שעמו בזה דמין דכל גדולי הפוסקים
השמיטו לגמרי דין זה מכלל דס"ל דעשה ח"ל כ"מ כלל דמין זה
ואס נאמר דדיעבד חין מוילין אוהה מבעלה ח"ל להביא דין
זה מאחר דליכא כ"מ לענין דיעבד ח' דס"ל דאפי' דדיעבד לא
סמכין ע"ז ועוד נראה לומר דגם מדברי הרשב"ד והרמב"ם
ח"ל

חיל ראי' לדין זה דהראב"ד בצנע"ג הביא מקודם דין דבדיקה שפוסק המזכירם בש"ס וכחז ע"ו וז"ל והבדיקה הוחז חיל עבשו כו' גם הרשודה שחמרו חכמים שמעתיין אוחה ואם הפילה בהרה דם כבר נהפלה ח"ל בקיזין בהרה וזהו וזין הפילה וזין לא הפילה אסורה לכל אדם מיהו חזין מויליזין אוחה מבטלה אחר בדיקה זו ורשודה זו עד שהבטל תחזור לקלוקלה עכ"ל והרמב"ן הלכתינו ספ"י כחז בזמרי' חזין בודקין בשפסרה ולא מחזירין אוחה בהרה דם שהפילה ואם בדיקה בהם והרי היא טהורה חזין מויליזין אוחה מבטלה עכ"ל. והנראה דהטור מפרש דבריהם דמ"ט דל"מ אוחה מבטלה אוחה דוקא אחר שפסרה ב' הענינים הנ"ל רשואה ל' דיעבדוהו בודקין שפסרה זו חזין מויליזין אוחה מבטלה והוא ע"ד שכתבתי בפ' ל"ט ז' מקרה ב' אוח ח' בשם האחרונים ועמ"ס בזה בנ"י סק"י רק שהאחרונים הנ"ל כתבו דמדינא דש"ס ק הוא דלש' מועיל בדיקה שפסרה ב' אחר שחיל מקודם מקודם ברשואה וכמ"ס ש"י ומדברי הראב"ד והרמב"ן ח"ל הכרע בזה דש"ל הכי דני' שלא להחזיר בזה רק בזמרי' שח"ל בקיזין בזה ע"כ לא רצו להקל אפי' בדיבדור ח"ל אחר שהפילה ב' הענינים הנ"ל רשואה זו ובדיקה זו - ואם הדבר ק' מעשה ח"ל מה שהפסידו השו"י הרי סיוס שסיימו השוסק' הנ"ל דל"מ אוחה מבטלה דכיון דבבדיקה שפסרה קי"ל דגם בזמרי' שחזין מויליזין אוחה לבעלה בבדיקה זו לנבד אפי' אם לא עשה שום רשואה וכמ"ס סק"י עכ"ל. וז"ל ח"כ שוב ח"ל שום נ"מ ברשואה זו והפילה בהרה דם דל"מ חזי נבדקה אח"י בשפסרה גם לדעת הראב"ד והרמב"ן מויליזין אוחה מבטלה אוחה בבדיקה בשפסרה ב' אלה הוחזה לבעלה לדין ובז"ל זהו הנ"ל בדעת הטור ופי' דין זה שכתב המחבר דחזין מויליזין אוחה מבטלה אחר רשואה זו כו' לדעתו הוא נפ"י דנינא דלפי הכרחא הסמיכו הטור בכוחה ובז"ל ועי' תש"י גי' מ"ח ס' ל"ג לפי הנראה פסקה ג"כ על דין זה עי' :

[illegible]

וְעַשֶׂה הֵן בִּם כֵּלָן חָלִי אֲפִי חָיִי חַם מוֹדִי וְהִנֵּה בִּסְרָח וּמִדְרֵי
וְהִנֵּה מִצְוָר לְהִדִּי הִרְעַם דְּחִלִּי לְהִקֵּל בְּכַהֲמִים הוּא מִשִּׁים
דְּכַהֲמִים דְּרַבְנָן וְהֵא מִצְוָר כְּעַם הֵן הִלִּי אִלּוּם רִאשִׁים כְּהִנֵּי
הַגָּלוּן מוֹהֲרֵ עֲזֵרָה סִיחַ שְׂדִיקָדָן מִלֵּשׁן הַסֵּהֶם שְׂכַחַת כְּהִנֵּי
כְּכַבְדִּי כִּי דַמְשַׁם דְּרוּקָא כְּהִנֵּים שְׂכַבְדִּי וְזִכְרִי כְּכַחַת שְׂכַבְדִּי
דְּחִמְרִי טַיִל חִינִן לְהִקֵּל בְּחַם חָיִי חַם מוֹדִי וְהִנֵּה שְׂכַר שְׂכַבְדִּי
לִשְׁן זֶה וְכַחַת כְּהִנֵּם דְּכַהֲמִים חוּלִין לְהִקֵּל אִלּוּם כְּכַחַת שְׂכַבְדִּי
רִחֲמֵה מַעֲשֵׂה רַק לֹא אֲרַנְשֵׁה יִלְדֵם הִרְבֵּי מוֹדִי דְּחִין חוּלִין לְהִקֵּל
וְהִרְבֵּי לְהוֹרִיחַ דְּבַר זֶה מְדַבֵּר הִרְבֵּי עִיִּם בְּחֹרֶךְ וְעִיִּין לִקְמֵן סִי
קִין סִיחַ מִצְוָר כְּכַחַת דְּחִי עַל שְׂכַרֵּה חוּלִין כְּכַחַת הִרְבֵּי שִׁחַ
חַם מוֹדִי וְעַמְשִׁם שֶׁ בְּיָד סִיחַ לִצִּי אִלּוּם לֹא מַעֲיִין דְּכַבְדִּי כִּי
לִסִּי זֶה חִיזְ חוֹחַ טִיחַ וְלַעֲמִיל בְּיָד סִיחַ כִּיכְ בְּכִיחֹר דְּבַר הִרְבֵּי
וְהִשִּׁי וְהִנֵּה הִרְבֵּי עִיִּם בְּחֹרֶךְ יִרְחֵה דְבוּשֵׁי נִדְחוּ לֹא מֵה שְׂכַחַת
הַגָּלוּן הִלִּי בֹהֵר בִּם בְּעִיִּקֵּר הִדִּין כְּכַר מַבְחָר בְּיָד חִיחַ חוֹחַ יִלְ
וְנִסִּי לִסִּי זֶה חוֹחַ וְ חוֹחַ טִיחַ דְּכַל הִיכָא דְחוֹי בְּלֹא הִרְעַשֵׁה לִכְעַ
לֹא בְעִי שְׂחַדַּע שְׂמַחֲהֵה מוֹדִי וְכֹל עִיִּקֵּר מַחֲלֻקֵּה הִרְעַשֵׁה עַם
הַסֵּהֶם הִלִּי בֹהֵר חֵה כְּהִנֵּם שְׂכַבְדִּי בְּכַבְדִּי בְּכַבְדִּי הוּא מְדַבֵּר יִרְחֵה
לֹא חִיטֵּי רַק מְדַרְבֵּנָן כֹּל בְּלֹא הִרְעִישֵׁה כְּהִנֵּם וְכַמִּצְוָר שֶׁ בְּחֹרֶךְ
וְעַמְשִׁם בֹּהֵר לַעֲמִיל סִיחַ כִּיכְ כַּסּוּס וְכַסּוּס סִיחַ יִצִּי אִלּוּם הִנֵּם
דְּלֹא בְעִי בְּכַהֲמִים שְׂחַדַּע חַם מַמְכָּה מוֹדִי עִיִּין עִיִּי שְׂחַדַּע
דְּשִׁפְשֵׁר שִׁחַ דֵּם מַמְכָּה כּוֹ וְכּוֹסִים בְּכַהֲמִי דֵּם הִרְעַשֵׁה דְּבַר
שְׂחַדַּע חֵה יִכְלֹה לְהַגְלֵה וְלֹאִילֵךְ דֵּם וְהִנֵּה דֵּם חִיירִי בְּכַחַת
שְׂחִיחֵה כְּכַר בְּרַחֲרִי זֶה בְּ עִיִּין לֹא רִישׁ חִי דְּחִין לְהִקֵּל בְּכַחַת עִיִּם
וְעַמְשִׁם בְּיָד סִיחַ יִצִּי עוֹד וְזֶה אֲמַרְהִי לְבַחֵר דְּמֵה דְּכַהֲמִים חוּלִין
בְּכַחַת לֹא דּוּקָא בְּכַחַת כִּי לֹא מַבְחֹר אִלֵּא חָיִי יִלְ מַכָּה בְּמִקְרָא
וְחָיִי חַם מוֹדִי גִיחַ חוּלִין לְהִקֵּל בְּכַהֲמִים וְכַמִּצְוָר בְּכַחַת סִיחַ
קִין כְּכַחַת הַסֵּהֶם עִיִּם וְכִיכְ בְּכַסִּי כֵּלָן כְּכַחַת הַסֵּהֶם עִיִּין וְעַמְשִׁם
בְּיָד סִיחַ יִצִּי זֶה חֵה שְׂכַר דְּיִנִּים חֵה כְּכַסּוּס דְּכַבְדִּי הִרְבֵּי הִיכָא גַם
בְּחֹרֶךְ שֶׁ בְּקִלְרֵה דִּינִי מַכָּה וְחֹרֶךְ יוֹדַעַם שְׂחֹדִי אִלּוּם לְהוֹרִיחַ
כִּי דִינִים הִלְלוּ הֵם עַמּוּקִים מִחוּד וְרַחֲמִים מִנִּי יִם וְכֹל מֵה אֲשֶׁר
נַעֲשִׂין כְּכַחַת וְיִחַר נִחֲלֹל דִּינִים מַחֲדֵשִׁים לְמַחוּד יוֹדַעַם חֵה מִן עַרְכִּי
כִּי בְּכַחַת דְּרַחֲמֵם מִחוּד מִמִּנִּי עִיִּין מַחֲלֵה חֵה חֵה כֹּל מַעֲיִין דְּכַבְדִּי
כְּכַחַת שְׂכַחַת בֹּהֵר שֶׁלֵּי אֲשִׁיחֹךְ עִיִּין אֲשִׁיחֹךְ שְׂחֹם עִיִּין כִּי יוֹדַעַם
שְׂחִינֵי רַחֲמֵי לִדּוֹן בֹּהֵר וְלֹא בְּחֵלֵה רַק לְהִסִּיר עִיִּין מַעֲשִׂיִים וְהִמָּה
יִבְחֹר וְלֹא חֵה יִבְחֹר

ב'ח יצא מסהפ"י עש"י וכבר נזכר פ"ו כ"ע בבי מדרש דמח"א
 דהאשה לא נחזקה עדיין לחולה מהיכן יתחנן זה לרופא
 וע"י חו"ד שמעור ג"כ פ"ו והינה בקוש"י ע"ש וכדי שלא
 יהיה דברי ה"ח והפ"ק מוקשים כל כך שמתו אל לנו לעיין
 בזה ומה שעלה במעורר להמליץ בעדס הוא כמ"ס בס"ד הגה כבר
 נהבאר למעלה ס"ק ופ"ו דלרבי נחזקה בברי יומי חולס א"ן
 קי"ל כרשב"ג דבעי' ג"ס משום דבוחסות קי"ל כרשב"ג כמ"ס
 בש"ס ס"פ הכה"ע פ"ו ובתי' רשב"א דס' כהנ' הטעם משום דקי"ל
 וסחור דרבנן ע"כ חל"י לקולא ע"ש ממנה לפ"ו חס יהיה לנו
 בזה עד לקולא חס נסחור כרבי שס"ר יצ"ל דפסקי' בהא כרבי
 מטעם ה"ל דסחור דרבנן וקולא' נ"ל למיזל לקולא כו' ולפי"ז חס
 אשה אחת לרחה ב"ס מ"ה וחל"י נהן לה הרופא רפואה זו והנה
 היא יהיה מותרת לשמש עם בעלה פ"ג גם וזוה הרפואה
 לקולא קי"ל כרשב"ג כ"ל אך חס שגשה חל"י ולא לרחה ש"ב
 יבוא חס' אחרת לרחה כבר ג"ס לסמוך על רפואה זו שגשה
 דמותרת ה"ס שמתירה"ל לרחה רק ב' פעמים לקולא קי"ל
 דהלכתא כרבי כ"ל וחל"י כבר נחזקה בזה"י בברי יומי
 וממילא נחזקה רפואה זו שתרפא לחול' זה ויבואה האשה
 האחרת שנתחזקה ב"ס לסמוך בזה ע"ד רבי והגם דמהחילה
 עשה כרשב"ג ובחשה ג"ס לא מיקרי חרי קולי דסהרי אהדרי
 אחר שז"ק בזה אח"י וע' ב"פ"ה דטהרות ובר"נ פ"ה מ"ה אבות
 שנתחזקה לעי"ן ב' בבב"ל ועדכ"ה פ"ק דברכות ד"ה ט"ה דדוקא
 בב"א ח"ן לעשות בני דברים דסהרי אהדרי ע"ש והגם דב'ס
 הפילה הכה"ר בפלוגתא דר"ם ורבנן בזמן הפילה המנחה כה"ב
 דלפ"י בברי יומי לא עבדי' חרי קולי דסחור אהדרי חולס
 וס' לכתחילה חל' בדיעבד חו' בשעה הדקא חילקו הפוסק' גם
 בש"ס בין החי' יומי לחי' יומא ע"י ס' רל"ג בת"א ופ"ו דס' בש"ס
 תש"ו דמ"ע ע"ש והגם ד"ל דס' בפסילה הקילו מפני שהוא
 מדרבנן

מדרבנא וממא' חס' ורש"א ריש ברכות' הכי נס כחן כל עיקר
 ליסורו הוא מטעם וסא וק"ל דוסחור דרבנן' ובפרט לדפח
 כש"ל דוסח דמ"ה גרע משאר' וסאח דמ"ה לוסח הקפילות וכל'
 כ"ל נסח לייבב דברי הב"ה והס"ך' חמסס לפי דבריו הנ"ל פס'
 דוקא שחשש שפסחה מחילה רשואה ו' כבר נחמקה ב"ב
 פסחים אבל אם פסחה רשואה ו' ארס שרשאה פ"ח מ"ה לא מצינ' ולא
 מידי וכמבואר למעלה ופמ"ש בזה להלן ס' ק"ה כש"ך ס"ק
 י"א כס"ד :

בב' א"ן מחירין' עש"ך' כחב' כס"י' הפ' ה"ה הוא שא"ן מורין
 לה לכחילה שפסחה רשואה ו' וסא' יתבס' לבטלה
 ת"ך אם בעלמה פסחה רשואה ו' מחירין' אומה להבטל עוד הפעם
 אחר רשואה ו' ולפ"ל אפי' אם עדיין לא נאגרסה מוילין' אומה
 מבטלה וז"ל מחירין' לה שפסחה רשואה ו' וסא' הכי' הוא כמ"ס
 כס"ז דאם לא נאגרסה עדיין מורין' לה כחששה רשואה ו' ת"ך אם
 כבר נאגרסה אין מחירין' לה להבטל פ"ס רשואה ו' ופמ"ש בזה
 כס"ז מה שיש לפסקס בזה והבטס' דא"ן מחירין' פסח פ"ס רשואה
 ו' כהנז' הפסקס משם בזה בקי"ל' כחברה ו' פ"י' כ"ח"ל' ורמב"ם
 וס"י' ולכאורה יקשה פ"ז מ"ס' בספ"ד ס"ח דמדה מלוקח
 הדמים' ופמ"ל ס' ג' ס"ק' י"ד שחב' דהנכס דפסח' אין אלו
 בקי"ל' בביטולא פס"ז בוססוח דרבנן הקילו פ"ס' וס"ז כמו
 ק' נימא כחן' דג"כ אינרס מחשש וסחור דרבנן ואדרכה פס"ך
 מדולס' ס' קס"ד' וממ"ס' כס"י' הקדוש דוסח דמ"ה גרע משאר'
 בוססוח וכל' ו"ל דסס' בספ"ד איכא חו' דח' סברא דמחלל
 אגרסה מסחמח לא רחשה משכ"ל כחן וס' בזה וע' במנ"י שבי'
 לפנינו נוסחא כש"ך' אין מחירין' אומה ליבטל' וכחב' דהוא פ"ס
 דכח"ה אומה לחזור לבטלה שגירסה כמ"ס בזה"ע ס' י' ועל
 ק' כחב' דל"ל אין מחירין' אומה ליבטל' פ"ין סס' ופמ"ש כס"ז
 כחן וס' י' לש"ל כש"ך' ס"ק' י"ד מ"ס ש" בזה :

ב' באר'ך רחשה' כש"ך' לפי המכנס פ"י דברי הרב דלוי'ר
 שלח ה' ביאור היסד ביחיים' כי בביאה א' שאחר
 טבילה רחשה וספירה לה ז'ל וטבילה וסר בביאה ראשונה שאחר
 טבילה וכן היה כס"ז ומ"ס הרב כחילו רחשה ג"ס רלו"ף' הכוונה
 הוא כחילו רחשה ג"ס ב' ללות רלו"ף' וז"ל בלל הפסק בביחיים
 ובזון שערסר וסימנה וס' ששמיטט הרב כחן לאל בנ"י'
 ללות רלו"ף' וכמ"ס' הש"ך' לפי ס"ק' ג' פ"ין סס' וסס' כחבט
 דליכא לאשכוחי ג"כ ג' ביאור רלו"ף' בלי הפסק בביחיים כביהר
 פ"ין סס' ורש"י בחו"ד ס"ק' י"ז שחב' דמ"ס' הש"ך' כלו' כחלו
 שברה ורשאה כו' כוונתו בזה דהרב בל להשמיעט דלח' רחשה
 כל ג"פ בלי טבילה וס' מנפ"י' השבילה להבטל וסאחמ
 דהסבילה ג"כ גרמה לה וכו' וסס' המורכב ומחיר לה לשמט בלי ב'
 של טבילה לזה אחר דל"ל וסר' כחילו שברה ורשאה בלל טבילה
 לאל חב"י' הטבילה לגרס כלל רק חל' כחשמים לחד ופ"ל אומה
 לשולס פ"ס' ולדפח' השמים כוונתו הש"ך' מה שלח פלה ע"ד משולס
 ודרכ' מדליין'הס"ך' פמ"ס' הרב כחילו רחשה ג"ס רלו"ף' כו' וס' פ"ז
 כלומר כחלו שברה ורשאה כו' אחר' בלל"ה ח"ל למחול ג"ס רלו"ף'
 כו' מבואר הוא דדוקא פ"ין זה דכחשה ג"ס רלו"ף' ח"ל למחול כ"ל
 בחיסור אבל עיקר' הדין' של הרב שרשאה ג"ס בביאה ראשונה כו'
 שיר משכחה לה בחיסור' ולפי פ"י' החו"ד דלוי'ר' שכל הב"ס היה
 בלי טבילה וסר דקמ"ל' הרב דל"ל דטבילה קא גרמה הכי נס
 עיקר' דין' של הרב של שכתח לה כ"ל בחיסור דהא כיון שרשאה
 כס"ל בלי טבילה שוב אינה רשאה לשמט בלי טבילה השניה
 כמ"ס' המחבר' נס להלן הרב שחב' רחשה ג"ס כ"ס בביאה ראשונ'
 שאחר טבילה ולא כחב' בקרס' שרשאה ג"ס בלי טבילה שרבי
 וס' עיקר' דין' לפי' החו"ד הנ"ל מבואר' הוא דהרב לא ח"ירי
 שרשאה בלי טבילה דוקא וסא' ה' כמס' מ"ס אחר השבילה כל
 שרשאה ג"ס בביאה ראשונה שאחר טבילה וסא' חסרה לבטלה וכמ"ס
 כס"ז ופמ"ס' שס וס"ז חו' ליכא למימר דהרב קמ"ל דל"ה דהוי
 וסס' המורכב' וסמ"ס' החו"ד' ומהחיתא על החו"ד שהוא בעלזו
 כחב' שס דפ"ל לא רש' הש"ך' לפרס דברי הרב דלוי'ר' שבי'
 ביאור ביחיים' כמ"ס' הט"י' דלל ס"ל לאר' הטבילה לחשמים
 שיהי' וסס' המורכב כיון שהי' מופלג מהטבילה וטבילה כפסלה
 דמ' ולא חו' חו' לאסרו' פ"ס' לפי ס"ק' פ"ו' פ"ס' וסומו
 נמ"ס' שס ס"ק' הנ"ל דכמו דק"ל דל"ל דקשיה דחמול' גרמה
 כמו

ולא רחשה וכו' בדה' בשא' מהר"מ שכתב' כרש"ל האבא כב"י
 כחן שפ"י' וסא' י"ל וסס' מ' דהייט שמישה בכל האודס ולא רחשה
 רק ביו"ד כו' פ"ס' מחשש' דדוקא ככה"ג שנאמר לו דמיס' קא
 גרמו ולא השמים הא לא"ה הלי' יוסר במקרה השמים ולא
 במקרה הטבילה לא במקרה האמן דיוסר שכיח שחיתוד השמים
 גורס להוליא דס' פ"ס' בדבריהם כחור'ך' אומס' ק' אחר הפ"ין
 היסב בזה נראה שכתבס' דח' האחרונים הנ"ל חב' דברי המנ"י
 הנ"ל כב' ידים' וסא'ר' ששקטו דכבר היה לדפח' הוא חור
 ונראה וכמו שחב'ר' בלל היסב כס"ד' ומקודס' אומה על דברי
 האחרונים הנ"ל מחן פס"י' להס' כל ק' להעדיף' כמ' וסס' דמ"ה
 יוסר מכל הוסחוח ולפי' האגדה הוא צריך' דוסס' דמ"ה גרע
 משאר' הוסחוח דלל מיבט' לדפח' הש"ך' כס"ק' ל"ה דוסס' דמ"ה
 דמי לוסס' הקפילות מבואר' הוא דגרע משאר' הוסחוח' אולם חס'י
 לדפח' חס'י' דוסס' דמ"ה דמי לוסס' דלכלל' שוס' ופ"ל'ין' והבאחי'
 דבריהם כפ' ל"ס' זה ח"ל' פכ"ז מבואר' הוא כחב"ס' שס דגרע
 מוסס' הימים' לו וסס' הנוף וכמ"ס' כד' ס"ג' ב' דלימים שים
 ולוססוח' אומה וססוח' דלכלל' שוס' כס' ג"ס' חס'י' לרבי וכן כוסס'
 דמ"ס' וכמ"ס' חס'י' כד' ס"ז' וס' חס'י' ס"ג' ב' דהטעם דבט'
 ג"ס' לכ"ס' כוסס' דלכלל' שוס' משוס' שח"ט וסס' גמור פ"ס' הנה
 מבואר' דוסס' דלכלל' שוס' לו וסס' דמ"ה גרעי' מוסס' הימים' לו
 וסס' הנוף ואחר שדרכ' ק' מפסחה חס' בוסס' הימים' לו וסס' הנוף
 אחר' שח"ה' הרח' צריך' דבר אחר דלינה מרשח' לזה בלל
 זה כמ"ס' בספ"ס' ס"ה וס"ס' כו' מ"ס' שחלח' ק' כוסס' דמ"ה
 דלס' בל' כעסוח' שוטח' שח"ט לזה בלל' וסוד' יס' להמיה פמ"ס'
 האחרונים הנ"ל דיוסר' חל' כוסס' דמ"ה משוס' דמחמח' חיתוד
 וחיתוס' השמים' נבילה ללוח' דלפ"ל' יקשה מה חב"י' לן בדקיקה
 ששפרס' חל' ודל' בבדיקה ששפרס' ליכא חיתוד' וחיתוס' כלל
 וכבר נחקשה בזה החו"ד ופמ"ס' לפי כס"ז סק"ב כסוד ק"ש' ו'
 דלחן' ל"ח כלל' שחל' רחשה מחמח' חיתוד' רק עיקר' החשש' הוא
 דשחל' זה טכסה ללוח' דס' כשיגיע' אומה דבר במקרה פ"ס'
 אומס' לפי דברי האחרונים הנ"ל דח"יטין' לחיתוד' דק"ל' מה חב"י'
 לזה בבדיקה ששפרס' ככ"ל' וסוד' יס' למחול' על דברי האחרונים
 הנ"ל דלפ"ל' דוסס' דמ"ה שכיח' יוסר' מוסס' הימים' לו וסס' הנוף
 פכ"ז מידי ספיקא' לא נפקא' ולא פדיף' מרס' המקור' דשכיח' יוסר'
 מרס' הלאדיס' דלל' שכיח' כלל' ופכ"ל' חסר' הרב כח"ל' וסס' וסס' לה
 מכה שח"י' חס' מו"ד' מטעס' ס"ס' ופמ"ס' שס כטעמו' של הרב
 משוס' דרוב' שים' ח"י' מ"ה פ"ז משפ"י' לה כדס' לרדיס' ע"ס'
 וכמו' ק' י"ל כחן' דכס' ס"ס' שחל' מן הלאדיס' וסח"ל' שהוא מן המקור'
 שחל' הוא וסס' המורכב' וסנה הכוס' בעלזו' סח' ככר' ע"ס'
 ס"ס' וס"ך' שחל' חס' רחשה בביאה ראשונה' אחר' טבילה
 הגס' שח"ל' השמים' היסר' ביחיים' וכחב' הכוס' פ"ז שחחמ"יו' על
 כטוח' שח"ל' יוסר' מח"ל' וסח"ל' הקילו' בזה מואר' לחלוח' ככל' מה
 דלפסר' לחלוח' כחלכטוח' וכחוח' וכדומה' פ"ס' דבריו' כחור'ך'
 והנה כחן' החמיר' הוא פלמו' כוסס' דמ"ה יוסר' מכלל' הוסחוח'
 בזון' וכנ"ל' ואך' שח' דברי' פלמו' ובחמח' רח"ט כמה קולוח'
 שחילו' השוסק' כחוחה' מ"ה' הרב ככה"ג' פסח' ספק' שחל' מן
 הלאדיס' דפח' ר"ח' יוסר' דלס' נחלקל' אחר' נישוא' חל' לשולס'
 בלאדיס' פמ"ס' כש"ך' ס"ק' מ"ה' וס"ל' וס"ל' הוא מטעס' אחר' דרוב'
 שים' אין דרכ' ללוח' שח"י' ופ"ל' חל' להקל' ככל' מה דלפסר'
 לחלוח' וסמכו' בזה' על' הפיקר' מ"ס' כס"ס' דח"י' להקל' כחלכטוח'
 וכחוח' וס"ל' הוא היסר' דפח' האחרונים הנ"ל שחב"ס' על"ט' חל'
 השמוסח' והחמירו' כוסס' דמ"ה יוסר' מכלל' הוסחוח' לפי'
 ליי' ורש"י' כנו"ד' מה"ס' ס' ז"ל' כשחל' כחשה' שרשאה' ג"ס' מ"ה'
 כהפלגות' שחוח' ורש' השחול' להקל' דח"י' כוסס' ההפלגה' והוא' ז"ל'
 כחב' כסוף' חס'י' שס דלחן' לחלוח' כחן' כוסס' ההפלגה' כיון' שחל'ר'
 עברו' ימי' ההפלגה' בלל' השמים' ולא רחשה אחר' אגל"י' מלחל'
 למסר' והחשמים' גורס' וס' מציאר' מדבריו' דלס' עדיין' לא שברה
 ימי' ההפלגה' ה' נס' הוא מודה' דח"י' כהפלגה' ולא החמיר' רק
 משוס' דכבר' עברו' ימי' ההפלגה' ולא רחשה וסס' בזה' יס' לחון' וכמ"ס'
 להלן' כס"ד' כוב' רחיה' כנו"ד' שס' ס"ז' כסוף' ההשוכה' שחב'ר' ש"ל'
 כחשה' שרשאה' ג"ס' בלי' טבילה' אחר' מפלח' ס"ס' ספק' מן
 הלאדיס' חל' מן המקור' שחל' טבילה' גרמ' לו הוא וסס' המורכב' וסר'
 וסס' זה' דל"ל' חס' לא חרשה' בלי' ב' של טבילה' שוב נחיר'
 לה

כמו כן לא טבילה דלחמול גרמה ע"ש מבואר מזה שגם הוא מודי דהרב לא חיירי ברחאה בליל טבילה רק בליל אחר וא"כ חיך כחב מקורס דהרב משמיטע דלפ"י כל הג'ם בליל טבילה לא מלפ"י הסבילה בו' וכנ"ל . חולס הפי' הפשוט בדברי הש"ך הוא כמ"ס למעלה . דהרב בל להשמענו דלא בעי' רק שיהיו ג' ביאות רלפ"י . והיטע שלא יהיה ביאות היחר בינתיים אבל לא בעי' שיהיו ג' לילות רלפ"י . והוא מבואר בהד"י בש"ך סק"ג אורה כוונתו בפ"י הרב וכנ"ל . אך כ"ו לפמ"ס הש"ך כהן . חולס המנ"י והר"ם כחבו שהש"ך בעלמו בדפוס קראקע הגיה בבאן ודעתו לפרש דבין הרב כמו שכתב הס"ד דלחירי ש"ה ביאות היחר בינתיים וכנ"ל כיון שהחוקק לא רלווח בציורה רלשונה שחבר טבילה שוב ח"א לה לשמש עם בעלה ע"ש ע"ש ומהו צנח"ה בנדה"י שפי' אף עיקר צעיניו ע"ש וכן הסכים לזה בחשו' ח"ש ובמנ"י . אך הכו"פ והס"ט דע דבר זה בשפי' ידים ע"ש וכבר סתרתיו אח כל דבריהם בט"ז כהן סק"ג ע"ש . והעליתי דהעיקר בזה כדעת הפ"י והש"ך בחזקתו וצנח"ה דלפ"י ה"י ביאות היחר בינתיים עכ"ז כיון שרלחה כ"י בציורה רלשונה שחבר טבילה שוב ח"א לה לשמש עם בעלה כ"י החוקק לא רלווח בציורה רלשונה . שם נחבתי שם דרכב"ג יש לדון דלפ"י בדיקת שפופרת חונה מועלת בזה ע"ש :

לא נאם חירע לה • עש"ך • חורף פ' • דבדרי הרב דמ"ס הרב מחזילה שראחה גפ"ך צביאה ראשונה שאלח לירעה היינו שאלח לירעה ראשונה ראחה גפ"ס רטפ' אחר ג' השמיטין ואח"ז עברה ושמה השמיט' ד' ולא ראחה ואחר לירעה הב' ראחה גפ"ס אחר ג' השמיטין ושוב לא שישעה עוד ובהחה לשאלח מן המורה מה דינה • ועז' כתב הרב דיש להחירה לבעלה אחר לירעה הב' • הגם שלא היה לו הישר הירע עכ"ל חלי' בחולשה הלידה משום דהא חזינן דבלידה הא' גפ"ס ראחה גפ"ס אחר לירעה ואח"ז בחשמיש הד' לא ראחה וזה מוכיח דמה שראחה מוקדם הי' משאלח חולשה הלידה ועז' אחר' • גם עתה בלידה הב' הגם שראחה גפ"ס מ"ח כוב לא ראחה עוד וכמו שה' בלידה הא' כנ"ל • ודין הב' שכתב הרב לו ראחה אחר כל לירעה גפ"ס הכונה הוא שהיה ג' לידות ובכל לירעה ראחה גפ"ס רטפ' • הי' רק דבלידה הא' ובג' שישעה אחר הג"ס השמיט' ד' ולא בראחה ובלידה הג' אחר שראחה גפ"ס לא ששעה עוד ובהחה לשאלח ועז' אחר' דהי' בלידה משום דהא חזינן דבלידה ח' וב' ראחה גפ"ס ואח"כ הי' השמיט' של הישר בינתיים והיינו מה שלא ראחה דם בימה שעברה ושמה השמיט' הד' קרי ל' • השמיט' של הישר • וע"כ חלי' • גם מה שראחה בלידה הג' גפ"ס בחולשה הלידה • ועז' כתב דכ"ז עברה ושמה בין לידות בראשונה לחזקתן בימה הישר בינתיים כנ"ל • אבל אם בנחה לשאלח פי המורה בלידה הא' ואחר שראחה גפ"ס מ"ח לא חלי' משמאל בלידה ואח"כ על בעלה אחר שראחה גפ"ס רטפ' • ומ"ס הרב מיהו ג"מ שגרייה בדיקה כו' ששמיטת בזה דהיכא דעברה ושמה ולא ראחה מחזיקה אוהא לבעלה חפ' אחר ראחה מחזיקה • גם מ"ח שלא בעת יירעה עכ"ל • ומה ששמה אחר' ולא ראחה עדיין מבדיקת שפופרת רק ה"מ בין האם הי' הג"ס סמוך ללידה ובין שראחה גפ"ס מ"ח שלא בעת לירעה הוא אם אחר ששעה פעם ד' ולא ראחה אח"ז חזרה ושמה וראחה דמ"ס דהא הי' הכל בלא עת לירעה חזרה לאישיבה הראשון וכמ"ס בצפח' לסי' זה סוף חקירה ז' • ולישל בסי' סק"ן • משאל' אם מחזיק' ראחה סמוך ללידה גפ"ס ואח"כ שמה ולא ראחה ח' • חפ' • ראחה לירעה אחר גפ"ס חלי' בלידה ובר' לבעלה כנ"ל • • והביא העש"ך רח"ל לפי' דבדרי הרב מנח"ס בהג"ד שממנו מקור דבדרי הרב שהי' כל הלידות שוות רק שלא בא השאל לנאול כ"א אחר לירעה הב' ודין דבלידה הב' הי' רטפ' בודאי דאלי' כפישאל דבדרי' • משמאל כמו כן הי' גפ"ס בלידות הדאשטונות שראחה רטפ' גפ"ס וסב"ס פ' • דמ"ס הרב שראחה אחר כל לירעה גפ"ס שלא הי' רטפ' ע"כ • ודענו בזה הוא דנדה ה"ל כקן ועמ"ס שם בסי' ב' • בודאי דעת זו והע"ך חק' עליו ויבואר ח"ה • גע"ז • אולם גם פי' הע"ך דבדרי הרב הוא דווקא עמוד דלפי פי' מ"ס הרב הי' ב' דיינים בראחה גפ"ס צביאה ראשונה שאלח לירעה • או ראחה אחר כל לירעה גפ"ס כו' • הכונה הוא שבדין הא' ראחה אחר לירעה ח' • ובלידה הב' בנחה לשאלח ובדין הב' ראחה בב' או בב' לידות ואחר כך בנחה לשאלח

דבזה יתנה מחזקה הראשונה לקבוע וסחה כל י' ימים ולא
התשנים גרס לזה: ומעשה ח"ש דברי מהר"מ על כן מנלי
שם לנח דוחק כלל ומי יכריחו לסבול כל הדמוקים שדחקו
האחרונים בפי' דברי מהר"מ הנ"ל אחר שיש לפטיו דרך מרווח
מנלי שם דוחק כלל: ומעשה נחבדר לו שפי' מהר"מ בש"ס
היו ממש כדברי ה"ה הנ"ל וזו"ל מ"ס האחרונים הנ"ל דלא
אשחמתי שם פוסק קדמון או אחרון שיאמר כן האמת חסם
בזה: אך גדולה מזה מלחתי רחמי' לא' קדוש מדבר מגדולי
קדמוניו ה"ה הר"ה ז"ל בהשגותיו על הראש"ד בבעה"נ שער
הספירה אות ו' כתב שם וז"ל ומ"ס הרב מדקחני סיפא חס"י
לה וסח' כ' לא יחל' לן לפרו' הכי למימרה דברשיעי עסקין שזה
עליה סמוך לוסחה (עמ"ש לפי' ב"ר סק"מ ליישב דברי הראש"ד
בזה ע"ש) אלא כך נ"ל פי' חס"י לא וסח' בוסחיה דנופה
כיון שפיהקה או עישה כו' ה"ל חולה בפיהקה כו' ולא בתשמיש
ואין זו רוחה מחמת תשמיש עד שיחבדר לה שוסח פיהקה או
שיטפסה מורכבת בתשמיש כן נ"ל פי' דבר זה והוא כיון
עכ"ל הר"ה: ה"ה רוחה כמה רחוק ונבדלו דרכיו ז"ל מדברי
האחרונים הנ"ל הם תמיהו עמ"ש המנ"י דחס רחמה בעתה שווח
דחל' לומר שהוא וסח' המורכב וכחצו ע"ז דחלילה לומר כן דלא
תלי' בהרכבה רק בוסח' דמ"ח לומר ודעת הר"ה הנ"ל הוא
ממש להיפך דחל' בהרכבה לא תלי' רק בוסח' האחר: ולא
בתשמיש עד שידע' כך שהוא וסח' המורכב בתשמיש וכנ"ל: ואני
לא אחפל' על האחרונים הנ"ל כמה שנעסם מהם דברי הר"ה
הנ"ל כי חולי לא ראו אותו כלל: חולם על הס"ט אחפל' מאוד
שראה דברי הר"ה הנ"ל והביאו בסק"מ וסחמה על האחרונים שלא
הביאורו ע"ש ואין נסכה ממנו חל"כ בסי' זה והסקיע דברי
המנ"י שכתב דחל' בהרכבה ולא בוסח' דמ"ח לומר וכחצו ע"ז
שפיהקה עד שידע' כך שהוא וסח' המורכב עד שידע' לומר ע"ז
והרי ה' לפניו דברי הר"ה דמקיל עוד יותר וס"ל דלא תלי'
בוסח' דמ"ח חל' בהרכבה רק תלי' בוסח' האחר ומבואר למעלה:
והגרסה דמה שפי' הר"ה דמ"ס בש"ס חס"י לא וסח' כו' דהיינו
שהיא רוחה בוסח' הנוף כיון ע"ז פיהקה כו' ולא פי' שהיא רוחה
שעושה שווח בוסח' המורכב או בהפלגה הוא מטעם שכתבתי למעלה
דכיון שאסור לשמש בפ"ג בציורו יוס' במוסד או בהפלגה ח"כ חס' נחל'
שראה ג"ס בש"ס בעתה שווח בע"כ נלמדך לומר ששימשה בציור
זה לא מחבדר להר"ה לפי' שה"ס בוסח' דחל' וכו' שדחה פי'
הראש"ד מטעם זה דאשכ' דברשיעי עסקין: וע"כ פי' דאיידי שהיא
רוחה בהרכבה ע"ז וסח' הנוף דהשח' שפיר מכמה לה ששימשה
בציורו ומבואר למעין: וז"ל להוריה ג"כ מדברי המחבר בש"ס
זה דע"כ ס"ל כדעת הר"ה הנ"ל ולכאורה מ"ס המחבר כן
דחל' לפרש ליל טבילה ג' דכל מידי דלא קביעה וסח' מיעקר
בחדא זימנא וכ"ה בדברי מהר"ס שמענו מקור דין זה: והוא תמיהו
מאוד שחרי כתב מוקדם שצריכה לפרש ליל טבילה ב' וחל'כ
הרי לא שימשה בליל טבילה ב' ואין עקרה וסחה בזה שלא רחמה
או ודילמא הוא וסח' המורכב מטבילה וסח' השמים וע"כ לא רחמה
או ואין נחיר לה לשמש בליל טבילה ג': וכבר עמד החו"ד
ע"ז בס"ק ט' וכבר דמ"ס חל"כ דחין צריכה לפרש ליל טבילה
ג' דאיידי בשעברה ושמשה בליל טבילה ב' ולא רחמה דעקרה
לוסחה בהרכבה ע"ש: וכל מעיין הישר יראה דדברים אלו
לא נחתו לכתוב דמחל' שכה מהל' שצריכה לפרש ל"ט
חל' כתב חל"כ בסח'ו' דחל' לפרש ליל טבילה ג' והרי לפי'
פסקיו הנ"ל אסורה לשמש בש"ט עד שחצור והשמש ולא
רחמה: וכמ"ס בחו"ד וחל'כ ק' ה"ל לכתוב אסורה לשמש בל"ט
לפולס עד שחצור והשמש ולא רחמה: והרי גם בזהו מ"ה
ג"ס ג"כ דין כך דלא עברה ושמשה ולא רחמה מותרת כמ"ס
הרב כן: בהנה"מ וע"כ סתמו וכתבו דחס רחמה ג"ס מ"ס
אסורה לשמש מותר שכן לה היה רק בחס עברה ושימשה
ואין כתב כן בזהם דחל' לפרש ל"ט ג' וע"כ פי' החו"ד הנ"ל
אינו מתקבל על הדעת כלל: חולם כ"ז גרס לו שלא רחמה דברי הר"ה
הנ"ל ע"כ הולך לדחוק בדברי מהר"מ והמחבר הנ"ל חולם לשיטה
הר"ה הנ"ל חל"כ בפשיטתו שכתבו לא תלי' רחל' בתשמיש
חל' בהרכבה עד שיחבדר לנו שהוא וסח' המורכב כנ"ל וכ"כ
שלא נחבדר לנו שהוא וסח' המורכב תלי' הוסח' במידי דחל'כ
למיחל'

לשאל ולכאורה דין הראשון נכלל בדין הב' ואין שום טעם נכון
לחלק ביניהם: גם מ"ס הרב שראחה ג"ס בציור ראשונה שחל'כ
לידה כו' אינו מדקדק לפי' הש"ך דה"ל לכתוב בציור ראשונה
וכבר עמד ע"ז הש"ך בענינו בנה"ך לחומר מה שהכריחו להש"ך לנו
לכל הדמוקים הנ"ל הוא לפי שיתנו בס"ק הקודם דמה שאמר
הרב בציור ראשונה שחל' טבילה חס"י רק בבלא ה' ביאות
היחר בינתיים כמ"ס שם: חולם לפי מה שחזר בו הש"ך חל"כ בדפוס
קראקא וכן בנה"ך ופי' דברי הרב למעלה דאיידי חל'כ
ביאות היחר בינתיים וע"ז אסורה לנעלה דכיון שהחזקה ב"ס
לראות בציור ראשונה שחל' טבילה חס"י לא לה לנעלה ולשמש עס
בעלה וכמ"ס בס"ק הקודם ובס"ל כן סק"ד ע"פ פי' הש"ך
בנה"ך דברי הרב כן דמ"ס מחמילה שראחה ג"ס בציור ראשונה
שחל' לידה הכונה הוא שה' ג' לידות דבכל לידה רחמה פי"ח
בציור ראשונה שחל' לידה והיחר הרב בזה משום דחל' במח
הלידה ה' לא"ה היחר אסורה לנעלה והגם שהיה לה ביאות
היחר בינתיים ע"כ חל'כ למימר שקבעה וסחה לראות בכל פסס
בציור ראשונה שחל' לידה: וחל'כ נהי דמוחצת לנעלה עד
לידה ה' חל'כ מלידה ה' ואין אסורה לנעלה שהרי החזקה
לראות בציור ראשונה שחל' הלידה וכמו דלמרי' בציור ראשונה
שחל' טבילה וע"כ כתב דמ"ס מותרת כן משום דחל' בחולשה
לידה וכמו דחל' במחמה משל"כ בציור ראשונה שחל' טבילה
חל"כ לומר כן ע"כ אסורה לנעלה זהו העולה מדברי הש"ך
בנה"ך ע"ש: הנה נ"ל פי' חס"י נדמות ההוכחה שהוכיח
הש"ך מחל' מהר"י דלא כפי' הב"ס בדין הב' של הרב שג"פ
שחל' כל הלידה לא היו רשפים דחל' בתשו' מהר"י משמע שכל
הלידות היו שוות ובלידה ה' ודחי היו רשפים דחל"כ פשיטא
דש"י לנעלה כו' ולפי האמור חין זה הכרח דחל"כ דבלידה
ה' לא רחמה רק פי"ח נהי דמוחצת לשמש בין לידה ללידה חל'כ
אחר לידה ה' אסורה לשמש כעבר החזקה ג"ס לראות בציור
ראשונה שחל' לידה וכנ"ל בדין הא' של הרב וע"כ הולך מהר"י
להחירה משעם דלמרי' שהוכיח האדדים מחמת הלידה: וכן פי'
באמה ה"ט' בס"ק ט' עמ"ש שם: וע"כ הביא הש"ך בנה"ך
רחל' אחרת לדחוף פי' הב"ס וה"ט' ולא הזכיר שם רחל' זו
שהביאה בש"ך משום דלי מ' שחל' שם מ"ס בס"ק הקודם שוב
חין רחל' זו מוכרחה כנ"ל וע"כ סק"מ י"א שחל' ע"ד הש"ך
וסי' בזה: וס"ל דחס לא רחמה אחר כל לידה ובינתיים היו ביאות
היחר חל' לאסור' מחל' כן היו רשפים ולשעמ' חול' דגם ברוחה
ג"ס ברה"י ראשון' שחל' טבילה חקן ג"כ על ה"ט' והש"ך וס"ל
דחס ה' ביאות היחר בינתיים חין לאסור' וכמ"ס בס"ק הקודם
וע"כ הסכים כן למ"ס בתשו' חל"כ דה"ט' הוא בהנה"מ הרב בתי"א
רחמה וז"ל ורחמה כו' ואין כן ב' דייס בדברי הרב רק דין ח'
שרחמה אחר כל לידה ג"ס וכמו שכתב בהנה"מ ש"ט וכן כ"ס ב' -
חולם כבר דמיו דבריה בש"ר סק"ד והעליתי דהעיקר כדעת
ה"ט' והש"ך דחל' ה' ביאות היחר בינתיים ע"כ אסורה מחל'כ
שהחזקה לראות בציור ראשונה שחל' טבילה חס"י: וגם כן
בדברי הרב כבר הביא הש"ך בנה"ך רחל' לפי' מ"ס הרב שראחה
ג"ס בציור ראשונה שחל' לידה כו' ולפי האחרונים הנ"ל ז"ל
בציור ראשונה לכן רבים ע"ש בנה"ך: ומתהימו על האחרונים
הנ"ל שהעלימו עין מרחל' זו וע"כ נלמדך לומר לדבריהם שגם זה
ט"ס וז"ל הוא חקן מאוד: וחל'כ להביא כל ק' וע"כ הדבר
ברור שפי' דברי הרב הוא כמ"ס ה"ט' והש"ך והמנ"י וכבר חוקתי
דבריהם בש"ר ע"ש בחו"ד: עוד כתב הנה"מ סק"ד דמ"ס הרב דחל'כ
בלידה אינו רק לענין דלא תשבי' לה לראות מ"ס ומותרת לנעלה חל'כ
הדס טמא וצריכה ז' וטבילה ובורס רחל' דחל' בהנה"מ ש"ד
לא היחר מחמה חולשה הלידה לבד רק שצריך לו דעת הר"ה
דחל' דלא רחל' ברוחה מ"ס רק ברחמה חקן אחר הנכוחין ולא
חל"כ (ע' מ"ס לפי' סק"מ) ואין חן: אינו מוטיל רק להחריב
לנעלה ולא לטהר הדס ע"ש וכן בש"ט והוסף בזה דזהו מדקדק
הרב וכחצו י' בהנה"מ להחריב לנעלה כו' דחוקא להחריב לנעלה
ולא לטהר הדס ע"ש: ובורס דבריהם דחל' דמ"ס לא היחר חל'כ
שרחמה שלא מחמילה נחל' רק לנעלה ולא לטהר הדס: וע"כ
הנב"ד שלא היחר בעוה"ל דיד' רק צריך דעת ר"ח ג"כ לא היחר
רק לנעלה וכלל: חולם כל מעיין בהנב"ד שם יראה נבואר שר"ח
טיהר

למלא' ולא בתשמיש אפי' בהרבה ולפי' צטודל דהמחבר לא
הא' רק בלי טבילה למד ולא בהרבה עד התשמיש ועי' הוא
נעקר בחד זימנא הגם שלא שימשה אז ואפי' אך לכאורה יקשה
לפי' מ"ס לריכא לחוש לטוב זה דליל טבילה הא וסת דמחמה
טבילה הוא וסת שפי' מעשה דומי לטוב הקפידות בחד זימנא
אין לריד לטוב לו כלל רק אם תראה ג' פעמים או לריכא לחוש
לו וכמחבר בס' קפ"ט עי"ד שם ס"ק מ"א ולמה ספק כאן
לדריכא לחוש לו בחד זימנא ועי' ס"ס רס' קפ"ט שהביא רח"י
לדון זה מהי הרענן פ' היסקה ס"ז א' וסור ודחה רח"י דס'
הי' ר"ס אבל בחדל זימנא י"ל דאפי' לחוש פעי"ט ובז"ל אין רח"י
משס דהמחבר ס"ז דין י"ב פ"ט ובחז"ל ס"ק י"ד עמד פ"ז וכבש
כמ"ס בהמחבר ס"ז דין י"ב פ"ט בלשון תשמיש א"ל לחוש לו בחדל
דבאחא אס תראה בנ"ט שלא בשעת תשמיש א"ל לחוש לו בחדל
זימנא אך אם תראה בש"ה וסת דמ"ה עדיף מוסס הקפידות
דומי לטוב דלכלה שום ופלפלין כמ"ס הו"ס גדה ס"ז א' ונקבע
בנ"ט ופי' א"ל תראה בל"ט דמי לטוב המורכב לקפידות ולמ"י דמי'י'
בחדל זימנא כמ"ס בסקפ"ט וז"ל וז"ל כאן דהוי וסת המורכב לטביל'
ותשמיש ועי' כתב דמזה מוכח דלא כמ"ס הפ"ד בנ"ט ל"ה
דוסס דתשמיש דמי לקפידות דא"ל א"ל לחוש לו בחדל זימנא מחבר
דגם בנ"ט אינו נקבע לטוב דהוי כמו וסת הנקבע לב' זונסין דלא
מחבי ולא מידי א"ל דוסס דמחמה תשמיש דמי לטוב דלכלה שום
ופלפלין נקבע בנ"ט ובנ"ל פ"ט דבריו א' חמס למ"ס לנעול
דהמחבר לא משס לטוב המורכב רק לטוב דליל טבילה למד
הדק' דא"ל לחוש לטוב זה בפ"ל דמי לטוב הקפידות כנ"ל
הן חמס דכל"ה דברי המו"ד הנ"ל א"ל לקיימס דמ"ס דוסס דמ"ה
דמי לטוב דלכלה שום ופלפלין נקבע בנ"ט ובנ"ל הגה לא מוכר
באורו פעם דלקמן ס' קפ"ט תשמיש המחבר וסת דלכלה שום
ופלפלין וז"ל הוצרכו כלל רק הרב הוצרכו שם בספי' כ"ג בהנה"ה
עי"ס ועי' ס' קפ"ט שמהם על הרשכ"א תשמיש וסת דלכלה
פלפלין וחי' דס"ל דוסס דפלפלין דמי י"ל לטוב דקפידות וכמו
דלמרי' בוסס דקפידה שאינו נקבע אפי' בנ"ט כמו ק' וסת
דפלפלין אינו נקבע אפי' בנ"ט דכולן פ"י מעשה הן בחין וסוד
מלאן ק' דבריו הרשכ"א בחיור נכתב בהדיא ק' ומעשה מבוחר
אין דעת המחבר שכלל הוא הרשכ"א ועי' תשמיש שם
וסת זה דלכלה פלפלין וסס בס' י"ז סחס וכבש לו וסת
נקבע מחמה זונסין אינו וסת ודלוט בזה לכלול כל השמירה
נקבעות פ"י מעשה אינו וסת וכמ"ס בנ"י לדעת הרשכ"א
והרב צהנ"ה שם נכתב כגון שקבלה ודחה חול לנעמי' שהביא
בספי' כ"ג שם חוק' דעוה בוסס דפלפלין אולס דעת המחבר בחר
כמ"ס ולפי' אפי' דמי דמ"ה דמי דלכלה שום ופלפלין עי"ד אינו
נקבע לדעת המחבר וה"ה כשאר וסתו שפי' אינו וכל' ומעשה
וסתו דברי המו"ד הנ"ל בישוב דברי המחבר דאפי' שהוא וסת
המורכב מטבילה ותשמיש עי"ד אין לחוש להם בחד זימנא דלסו'
סחס נקבע מחמה ב' זונסין עדיף לקבוע וסת פ"י וכמ"ס המו"ד
אין נקבע כנ"ל וסחס לכאורה י"ל לומר בישוב דברי המחבר שנלמך
עד כאן לא קלמרי דביסח שאינו נקבע בנ"ט א"ל לחוש לו בחד
זימנא מלא היכא דאס תראה בזונסין זה ק"ל לא יהיה לה שום ספק
וסת הוא כמו בקבלה ודחה או אכלה שום ופלפלין וכדומה דס'
אראה עי"ד ג"ל לא יהיה לו בזה שום ספק משא"ל כאן שאס תראה
טבילה או תשמיש וז"ל וז"ל דמספק יהיו להקל ונאמר דהטבילה
ורמח וכמ"ס הר"ה כנ"ל ומסעס דמחמה דרבנן וגם רוב גוסי'
י"ב בשעת תשמיש חולס הא ודאי דכל היכא דלמפר למיקס עלה
מילאחא טפי עדיף (פמ"ס לקמן פ"י ק"ן צט"ו ס"ק י"ח) ועי' אמרי'
דאחא שחמח תראה פעם או פעמים בלי טבילה תחשוב בלי טבילה
חול וסת תשמע לו לילי שלאח"ה ועי"ד נדע מי העורס אס הטבילה
התשמיש ובהו ממוקד מ"ס בהגמ' המחבר פסס או פעמי' אחר
בילה בו' ולכאורה מחבר שריכיה לחוש בחד זימנא א"ל אין
בזה או פעמים אולס למ"ס א"ל דכיון דכל עיקר מה שהלריכוה
אדוס בלי טבילה אינו רק בדין לבדך הדבר מהו הגורס לרחייה
לא ל"ה מסורה דיון א"ל לפרוש ובנ"ל א"ל הרשום בידה לבדך
ר' זה אימח שכלה או בלי טבילה ב"א בלי טבילה ג' ואפי'
א' אחי היקפי לפי' מה שסיים המחבר וא"ל לפרוש לו דכל מידי

טיור גס הדס בנאשע שטאקקלע אה"כ וראשע פ"ח וז"ל הנשי' ש' ל"ח אפי' בלא חילוק שטעס חל' אחרע רק שאלע ריון שוואק ב"ה כח הישר בשב"ה דס אה"כ ב"ה מן האדרים ולא מן המקור וכו' הכא ש"ס לחנוח במחשבת הולדות ונחלשו והוטו האדר' כ' ואלו דס טמא הוא דהא חזו' שג"מ חולע הלקל אל יל מכה כו' פ"ח בכל החשובה חלאל מבורא שטיור גס - דס - ודעא ר"ח הוא דלא בעי' בדיקה לידע אם הוא מאדר' או ממקור כ"י בנאשע שאלהה מ"ח מיד בנחילה נאז' - אצל אם נחמקה מקדס בנאיוח הישר חל' לעולם דס האדרים ולא בעי' בדיקה כלל וכו' דלא קי"ל כ"ח אולם כח שנתחקה בנאיוח הישר בינתיים וגם י' מקסס להוטם שואח מכה מכה הלידה סמכ' בזה ארשע ר"ח דהל' בהוא מן האדר' וח"כ גס הדס סבור וכל מעשין אישכ בגוף החשובה יראה שדבריו נכ"ס - גם בנוף הענין אל ידעתי מקסס להחמיר בזה דהא פ"כ חייבי דלא ארשע דלא"כ הרי ידוע שכן הא מקור ח"י דלא ארשע וכבר חקרו בזה הדי"ס והס"י לפיל רס' קפ"ז אם י' בזה איסור אורה והס"י העלה ש' דכל היכא דליכא ספק אחר מפרש' לזה מיעוט דליין מרגישות וזה' טעורה ע"ש - ועמ"ס בזה בפ"י מקירה נו"ד ע"ש - מרגישות כחן דליכא ספק שמה מן האדר' והוא ספק נמור כמ"ס בנשי' בהגש' ש' בהלכותך לזה המיעוט דליין מרגישות ה"ה טעורה דה"ל רובא להחמיר וכמ"ס הס"י כ"ל פ"כ לדעתו ח"ן מקסס להחמיר - אך מאלה שאלה ח"הו"סס הכל החמירו בזה גם לז"ן הרב משי"ע לדעתם שכלה דעתי ויש להחמיר למעשה ועמ"ס לפיל בש"ך ס"ק ב' וכו' וכו' ע"ש -

לב אכל' את רחל' עש' · דאס רחל' בימי טוהר לא אסר' לנעלה ע"ס · וכבר חזרה ע"ה האחרונים דקוין דקיי"ל ברב דמה שרואה בחוד ל"ג לומר וס' לנקבה ומה שרואה אח"כ מעין א' הוא והחור' טימאחו ההורה שפירשו ח"כ אס במוחקה לרואה מ"ה חוד ל"ג לומר כו' ממילא נחזקה שפירשו ג"כ אח"כ כיון דמעין א' הוא וחל' הרי אסורה בשמ' · ועי' ברי"ם וס"ט ונ"ב מ"ה ס"י · ל"ה שפירשו לחוד זה פ"ס מ"ס ב"ס י"ב דלפ' לרב עכ"ל מימי טוהר לימי טומאה לא קבעה וסח ע"ס · אולם הכי"ס חזר ודחה ח' · זה דפ"כ וסח דרואה מ"ה חזר לימי טוהר לגמרי לדין פרישה כוסת דל"כ נחיר ביוזא לדרך כמו דשרי בפרישה הוסח · וכן אס נחשברה בבואה רב' · נחיר בימי טוהר דל"כ לוסח · ח"ו דהמחיר בדרואה מ"ה יסח מפרישה הוסח · וחזר דלמי מ"ס הרשב"א בכוה"א ח' סוג' · לדרה לא קלי בשפוקא לפני האמה ח"ל הכרח בזה לומר הך סברא דמייני טוהר לימי טומאה לא קבעה וסח · וחזר דהב"י כהנ' בס' קפ"ס דעכשיו שנהגין יאסור בדם טוהר אף וסח קובעת בך ע"ס · ויהי בלן · והא קשה על הש"ך דכמו שפירשו דבימי טוהר לא קבעה וסח כמ"כ חמור דבימי מניקה לא קבעה וסח · והלא אף הש"ך מורי דאס רחל' ג"כ אחר ימי טוהר בזה נאסרה על צנעה וברי' היא עדיין בימי מניקה · ופ"כ דחה לדברי הש"ך הג"ל · והע"ב בנח"א הג"ל דחה מקלח דברי הכי"ס הג"ל · ואין דבריו מחוירין · דמ"ס שס דביוזא לדרך ג"כ לא החירו רק סמוך לוסתה אבל בשעת וסחה לא שפוטו כו' · אלאוט שפוטו וסחירו דברי הראב"ד · והרשב"א דמחירין אף בשעת וסחה שפוטו ובמ"ס בספ"ד בנ"י סק"ד ע"ס · גס מ"ס דבלא"ה לק"מ דביוזא לדרך העפס כיון שהיא משחוקקת או פ"כ מחייב למלכות רצונה משל"כ על אסורה לו נלה לנז' להגדיל האהבה אדרבה חזרי לה חיבה כו' ע"ס · דבריו ז"ל תמוזין מחלו בזה ודא וכו' שהוסקה להכרי"ס אס נאמר דרואה מ"ה דמי לבאר פרישה הוסח מ"ס אסר' לה לנעלה אס החירו שפח וסחה ליוזא לדרך מפאה שהיא משחוקקת או על צנעה מ"ס · אס להחירה בתקוס פנינ' ולא נאסרה על צנעה · ח"ו שהמחיר בדרואה מ"ה יסח מדין פרישה כוסת · אולם בעיקר קוש' · הכי"ס מיוזא לדרך עמ"ס בזה לעיל בש"ך סס"ק ח' ע"ס · וס מ"ס מימי עיטור והפנה ונב"א שס כהנ' דבלאמה מותרת בימי עיטור ע"ס · ועמ"ס בזה לעיל בט"ז סק"ב בנ"י קוש"א ח' · כל החו"ד ע"ס · אולם מ"ס הכי"ס מפרש · הרשב"א בכוה"א לכוורה היא רחיה בדרורה וסחיר דאס כהנ' ע"ה ח' המה עליו הרשב"א בכוה"א כהנ' זה וסחיר דלפ'

כל ימי מניקה לא קבעה וסח אכל שיאמר הרשב"א שגם בימי טהרה מ"ש בפי' בגמ' שלא קבעה ח"ו שיאמר כן ולא אמרה כו' ע"ש. ואחר המחילה כדלוי' כחב כן אבד רהיט' אולם הכענין הסיב יראה שדברי הכ"ס בדברים. והנה לנעת הע"ד כלן דבימי טהרה ח"ו לחוש לרא' שראשה מ"ס ואחר ימי טהרה חושש' מבוחר מזה שיש חילוק בין ימי טהרה לימי מניקה. ועס"ס שביאר טעם החילוק בזה דבימי מניקה הגם דלא קבעה וסח טכ"ז מיהא חייב לטוסה כמ"ס ספ"י קפ"ס משא"כ בימי טהרה ח"ו לחוש לל ע"ש. וע"י חבב הכ"ס ח"ו להרשב"א בחוב"א העלה דהא שקלא וטרי' בגמ' לא קאי במסקנא כו' וא"כ הך דינא דמימי טהרה כו' לא קבעה לא קאי דבנא"ה קי"ל דאין אשה קובעת וסחה בימי מניקה טכ"ל. ור"ל דמדברי הרשב"א מבוחר דאין חילוק כלל בין ימי טהרה לימי מניקה והא ודאי ק' הוא למענין דדברי הרשב"א שס' שהביא מקודם דברי הרמב"ן שכתב דאשה קובעת וסחה בימי מניקה. והוכיח זה המ"ס ב"ש דמימי טהרה לימי טומאה לא קבעה משמע דבימי מניקה קבעה וסח. וכל מהמח' דלא הני רק היוצא על דם טהרה ולא הני המניקה. והרשב"א שם בד' קפ"א ב' דמה דברי הרמב"ן הנ"ל וכתב דגם כלל ימי מניקה לא קבעה וסח. והא דלא הני במח' מן המניקה כחב בזה כמה טעמים וצריך כחב דכ"ל לא ח"אטעך ב"ש רק בזה נאמר דיוצא קנני ואשמועי' דלא קבעה וסח בימי טהרה אכל אס נאמר דמח' הני מבקש לישב הו' ח"ו לומר הך סברה דמימי טהרה לא קבעה אלא קבעה ח"ו לחוש לל ימי מניקה לא קבעה כו' עיין שם. ואם נאמר דס"ל להרשב"א דים חילוק בין ימי טהרה לימי מניקה. וכמ"ס לדע"ה ספ"י ח"ב ח"ד כחב דהו' לא ח"אטעך לומר דמימי טהרה לא קבעה אלא ח"אטעך ימי מניקה כו' והרי חלוקים הם זה מזה. גם לפי"ל לא היה צריך הרשב"א לדחוק ח"ע לדחוק רא' הרמב"ן הנ"ל דבשטות ח"ס דנאמח גם בימי מניקה לא קבעה. וע"ש ב"ש מימי טהרה כו' לא קבעה היינו דבימי טהרה ח"ו לחוש ל' כלל וכלל. ח"ו דס"ל להרשב"א דאין שום חילוק בין ז"ל. וכל פנין דדברי הרשב"א יראה שדברי הכ"ס נכונים לדעת הרשב"א. אולם בנאמח דברי הרשב"א שם בסוף דבריו חמוסין מאוד שכתב שם ח"ל מיהא נמי משמע דאפי' מיהא נמי לא חייב משא"כ בשאר ימי מניקה אכל הר"א כחב דמקבע הוא דלא קבעה הא מיהא חייב' כו'. הנה מה שחילק מקודם בין ימי טהרה לימי מניקה לענין ימי מיהא חייב' לא ידענא ח"אטעך דמח' דלהרמב"ן ח"אטעך קבעה בימי מניקה ולדידיה ודאי דאין חילוק כלל בין ימי טהרה לימי מניקה וכמו שהוכחתי למעלה. גם מ"ס ע"י אכל הר"א כחב כו' לא ידענא דהא הרשב"א בבער' בשער הוסחחו לא כחב רק דבימי טהרה ומניקה חושש לטוסה ואם נאמר דים חילוק בין ימי טהרה לימי מניקה כחב הרשב"א כנ"ל ח"ב כבד י"ל דגם הר"א ס"ל חילוק זה ומנ"ל להרשב"א שהר"א חילק ע"ז. וחו דלפי"ל לא הוכרז בארוך שום דיעה דס"ל דאפי' בימי מניקה אינה חוששת כלל שהרי לא הוציר בארוך רק דעה הרמב"ן דס"ל קובעת וסח בימי מניקה ודעתו לפי האמור למעלה דאינה קובעת אכל מיהא חייב' ובימי טהרה ח"ו לחוש לל דעת הר"א לעולם חוששת לטוסה וכלאמור. ובק"ר שם הביא מחילה בסחם דאינה חוששת כלל לטוסה כל ימי מניקה וח"ו. הביא גם דים מגדולי הראשונים שאמרו שחוששת לטוסה והוא דעה הר"א שהביא בארוך. הנה מבוחר מדבריו שנק"ר יס חילוק דיעות אס לריכה לחוש לטוסה בימי מניקה. ולפי האמור לא הוכרז מה בארוך כלל וכלאמור. וכבר ידוע שבספרו קבלר הוא מלוקט מדבריו בארוך אשר נאמח דברי הרשב"א בארוך הם נע"ל לדעת. וידועק י"ל דהי' אולא שיטת' דלישנא דהרשב"א שנה' מחילה דהא דאמרי' דמח' קמ"ל דלא קבעה וסח בימי טהרה הוא לפי מה דלחמינ' דיוצא ממש קנני אכל אס נאמר דמבקש לישב קנני דלא ח"אטעך למח' לאשמועי' מענין קביעת וסח דאפי' בימי מניקה לא קבעה וסח. וע"י ח"ו והקדק דא"כ היא ח"אטעך ח"ו הניחא ללוי' כו' אלא לרב כו' מח' איכא למימר כו' דמשמע לכאורה דאפי' לרב דוקא בימי טהרה לא קבעה הא בשאר ימי מניקה קבעה. וע"י ח"ו דה"ק לכשתמלא לומר דמח' יושב דוקא קאמר ולא ח"אטעך אלא לאשמועי' דלא קבעה וסח לרב בימי טהרה הא בשאר ימי טהרה

דלא קבעה וסח לא חייב' אלא חדא זימנא דמשמע דאס היו קבעה וסחה לטוסה ב"ש ה' לריכה לעקור אורה ב"ש ח"ו"א דהא וסח דביבילת דמי לטוסה הקפילו ונעקב כמד זימנא וכמו"ל וסח דמח' ב"ש נעקב כמד זימנא ח"ו נקבע ג"ס ע"כ לל לייבב דברי המחבר בדרך אחר דהנה אס שימשה בליל טבילה ח' ורשאה ב"ש לפי מ"ס המחבר בפי' קפ"י ס"א לריכה להמחין ד' ימים ואח"כ הספור ז"ל וטבול והרי י"א יום מטבילה רחשונה עד טבילה הב' ואס חזרה ורשאה בליל טבילה הב' הרי רשאה ב' ראיה בהפלגה י"א יום ועסה אחר טבילה הב' כשרשאה ב"ש לריכה עוד להמחין י"א יום וטבול פעם ג' וא"כ הרי לריכה לחוש אז לטוסה ההפלגה שהרי כבר רשאה בהפלגה י"א יום ועסה בליל טבילה הב' הוא ג"כ י"א יום מטבילה הב' וזה מבוחר ב"ש דבספ"ט ס"ק מ"ח דבוסח הקפילו אס הוא להפלגה שזה חו לימי החודש לריכה לחוש ח"ו כמד זימנא ע"ש. ומעשה ח"ס ג"כ מ"ס המחבר אס רשאה פעם ח' פעמים אחר טבילה אשר מלבד מה שהקטנו ע"ז למעלה גם הלשון ח"ו מדוקדק כלל והו"ל למימר בקצרה דאס רשאה פעם אחד בליל טבילה לריכה לפרוש ליל טבילה הב'. חמס לפי האמור ח"ו דהמחבר ח"ו לטעמו דס"ל לקמן בפי' קפ"י דאס לא שימשה עם בעלה ח"ו להמחין ד' ימים וחובל כספור ג"כ מיד אחר רחישוה ע"ז ב"ש ספ"י. מעשה לפי"ל ליל טבילה הב' ח"ל הכרח שה' לטוח י"א יום מרחישה דכבר אפשר שלא שימשה אז עם בעלה קודם רחישוה וטבילה לסוף זי"ן ימים מרחישה ולי' טבילה הב' בע"כ היה אחר י"א יום מרחישה שהרי שימשה עם בעלה בליל טבילה הב' וע"כ ח"ו לפרוש מבעלה בליל טבילה הב' רק בל"ט ה' לריכה לפרוש שהוא ג"כ אחר י"א יום מטבילה הב' ח"ו אף גס ליל טבילה הב' ה' אחר י"א מרחישה אז לריכה לפרוש גם בליל טבילה הב' שהוא ג"כ יום י"א מטבילה הב' והיו הפלגות שוות והיו שכתב פעם ח' פעמים דל"ט ה' ודאי לריכה לפרוש מפאה וסח ההפלגה ול"ט הב' לא פסיקא ל' דלפעמים לריכה לפרוש ופעמים ח"ו לפרוש וכל"הוא נכון מאוד לעני' הי"א מדבריו דאשה שרשאה מ"ס בעתה וסח להפלגה לא לימי החודש או לטוסה השעוה כמו אחר הטבילה וכדומה וה' כן ג"פ לא נאסרה לבעלה ומזהרה לשטח בזמן אחר רק לפי מ"ס למעלה בביאור חס' מהר"מ שכתב' הרשב"א לריכה שחמחק מקודם בא"ר מ"ס וכמו"ס טעמו בזה למעלה וכיון שחמחק שא"ר מ"ס ח"ו שוב רשאה מ"ס ג"פ בעתה שוות ח"ו הוסח בהרכבה עם וסח ההפלגה או החודש ודומה וכמו"ס המנ"י ודיון זה פשוט ונלמד במכ"ס מהא דאמרי' ב"ש דה"ל באלצעות או בנחוח ומכ"ס דח"ל בוסח המורכב וכמו"ס בכל הוסחחו כולן וכמ"ס למעלה. ומה שהקבו האחרונים הנ"ל ע"ז ח"ו למה לא הוצירו הפוסקים דלא אסרי' בדוחה מ"ס ג"פ ח"ל כשלא היו כולס בליל טבילה ומסחמיות הדברים משמע דאפי' היו כולס בליל טבילה אסרי' לבעלה עס"ס שהאריך בזה ודברי חמח' הן דמאחר שפסק המחבר כאן דכיון שרשאה פ"א לריכה לפרוש בליל טבילה ב' או בליל טבילה ג' וכמו"ס למעלה ח"ל אדרבה סחמח דמילחא לא היו כולן בליל טבילה גם בודאי לא היו כולן בעתה שוות ח"ו להפלגה או ליום החודש דהא אס רשאה פ"א ביום ח' כולס בליל טבילה או להפלגה זו ל"ט לריכה לפרוש פעם ב' שלא לשטח ביום זה או בהפלגה זו וכמו"ס דבספ"ט ס"ג בהנהיג דאשה שרשאה לריכה לחוש לכל הוסחחו שאפשר לחוש עליהם ע"ש וא"כ אדרבה סחמח דמילחא לא היו כולן בעתה שוות. גם הפי' שכתב' הס"ס והח"ד דדברי הס"ס כולן עינין היסב יראה שם דברים בטלים אן כדאי להאריך בהם. והדבר ברור שפי' דברי הס"ס הוא כמו"ס בנחש' ח"ס והמנ"י והכ"ס וכבר נחבאר בדבריו כמה טעמים וראו' נכונות לדעת הס"ס והמנ"י וגדולה מזו מבוחר דברי הר"ז דאס רשאה בעתה שוות לא ח"ל כלל בהרכבה רק בוסח האחר ולא ח"ל הר"א בנחש' ח"ס דרך הרכבה עד שהכרז לטוסה וסח המורכב בנחש' ח"ס וכבר נחבאר ח"ל לדבריו מדברי מהר"מ והמחבר בספ"י זה דס"ל ג"כ הכי ועמ"ס עוד בזה לקמן ספ"י י"א בחיזוק דפה הר"ז הנ"ל ע"ש. ובענין מ"ס הס"ס דהרב חיי"י בשה"י ביאור ה"ר צינח"ס ועכ"ל אסורה לבעלה כבר כתבתי ב"ש שכן הסכימו לזה בנחש' ח"ס והמנ"י גם הש"ך פנמו הנס שכתב' כחב

מי' אחר חור בו חל' בד' קרלש וכתב כמ"ס הט"ו וכ"כ בזה"כ
 שפי' זה עיקר . אולם הכו"ס והס"ט דמו פי' זה בשתי ידים
 וכתבו דמחין לנו לבדות מלבט חומרות כאלו לאשור אשה על
 בעלה וכל הפוסקים סתמו וכתבו דבעי' רלופים דווקא וכן הרי
 הומוקס בביתו הישר בינתיים ומה ענין לומר דביאה ראשונה
 אחר ביאה מים יחי' קרוב או רחוק מביאה מים גורם הולא
 דמים ממקורה דבר זה לא שמענו מעולם . וזה עולה מאלו חול'
 להקל בדברים הללו ולומר חין אלצטום וכמות שוויה וחזו על תקניה
 עיון יקו' אכן לבדות סברות להחמיר על כמות ישראל בפני
 בווסתו דרבנן והאחרון הכבד דלשיטה זו ל"ל דאם דלחה מ"ה
 בביאה ה' לא מהני בדיקה שפסרת מיד דהא אפי' ביאה הישר
 וכל השומע יתכן לה להלך עטילה קודם בדיקה שפסרת ולא
 נמאל דבר זה בשום מחבר ע"ש דבריהם בלורד . ואמנם כן אחרי
 כל הדברים האלה אומר אני לדקו דברי הט"ו והס"ט ופי' והאם
 רואה אני שכו"ס והס"ט סברו דטעמם של הס"ט והס"ט הוא
 דלחמיר' כיון שדלחה ג"פ בביאה ראשונה שאחר טבילה אחרי'
 שהוא וסם המורכב שביאה מים וחשמים גורמים לזה והאם
 שביאה ראשונה היא רחוקה מליל טבילה כמ"ס הט"ו עכ"ל
 חייש' שמה ביאות מים גורם לזה וע"כ הריב לשמך סוללה ע"ז
 ודמו דבר זה בשתי ידים ואולי ראו כן מבואר בספ' ח"ש כי
 אינו תח" . אולם אנכי הרואה בדברי הס"ט והס"ט לא הלו כלל
 דבר זה בביאה מים רק בביאה ראשונה אחר טבילה והוא דהא
 ודאי דל"ה שמה הטבילה דלחזול או שלום גרמה לר"ה' הדס
 כמבואר בס' קט"ט ס"א דל"א דקפלה דלחזול גרמה לר"ה' הדס .
 ועי' חו"ד כאל ס"ק ס"א שכתב דע"כ השמים המהמר כאל מ"ס
 בהגמ"ל ליל שני שאחר טבילה פאוס דלא חלי' דטבילה דלחזול
 גרמה והגמ"ל חפזר שסבר דנעת הפוסקים שהביא הס"ט
 בקפ"ס דלחמיר' דקפלה דלחזול גרמה ע"ש . וח"כ כאל דביתו של
 הכר דלחמיר' דקפלה דלחזול גרמה ע"ש . וח"כ כאל דביתו של
 בקפ"ט לא חלי' שמשא כלל טבילה הא ודאי דלדעת המהמר
 שם דעת החולקים ע"ז ועי"ש . אולם מ"ס הט"ו והס"ט דכיון
 שדלחה ג"פ בביאה ראשונה אחר טבילה אחרי' לה לבעלה הוא
 נועטם אחר דהנה כבר הבחינו למעלה בפ"ק סק"ד בשם החו"ד
 שפסקה דמה חלכי לן בדיקה שפסרת ודילמא קבעה לה וסם
 לרלוה ממחמה חומוד חשמים ובשפסרת ליכא חומוד חשמים
 וכהבחי שם לתרץ קוש' זו דל"ה חול' שמה ראה ממחמה חומוד
 רק לטרתו אבל לבעלה לא חייש' לזה דרוב גשם חין רלוה
 ממחמה חומוד חשמים ולחמיר' דמה שהיו רואה בשעת חשמים
 הוא מפלח נעימה האלצע במקור וע"כ הראה גם ע"ש שפסרת
 וסם לא ראה ע"ש שפסרת יוחר מסהבר לן לומר שהוא מודחק
 האדדים ממה שנלחם שהוא מפלח חומוד חשמים דזה חשך רחוק
 מאוד ולא שכיח כלל ע"ש . ולפי"ז בלשה שדלחה ג"פ בביאה ראשונה
 שאחר טבילה ובינתיים לא ראה ח"ל לומר שהוא מודחק
 האדדים דל"כ מ"ט לא ראה בביאות דביתו וביני . וכמו כן ח"ל
 שהוא מפלח נעימה האלצע במקור דג"כ יקשה מ"ט לא ראה
 בביאות דביתו ביני כלי' . ובכ"ז ל"ל דלחמיר' הוא משלח חומוד
 החשמים וע"כ אינה רואה רק בביאה ראשונה שאחר טבילה
 ומפלח שלא שימשה עס בעלה זה שבו ויותר גבר עלי'
 חומוד החשמים עד שדלחה דס ממחמה חומוד וע"כ בביאה
 שני' שלא היה לה חומוד כל כך לא ראה ומכל שכן לפי החלוקה
 ש"כ בהשו" ח"ש דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י
 לעיל בש"ך סק"ד ח"ש דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י
 חומוד החשמים כ"ל בביאה ראשונה ולא בשני' . ופליגי' ומעשה
 לפי"ז מ"ס הכו"ס והס"ט דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י דל"י
 שפסרת עד שהטבול מקודם וכל השומע יתכן לזה כו' ע"ש . לחקו
 ללא דבר דסדא גשם הרלוה מ"ה ולא ה' ביאה הישר בינתיים
 ל"כ כלל לחומוד וכמ"ס למעלה ובלשה שדלחה ג"פ בביאה ראשונה
 שאחר טבילה ובינתיים לא ראה כידון הכר כהנה"ה עדיפה
 מיני' קא חמיה ולא מהני כלל בדיקה שפסרת בזה מלחם שדלחה
 הכר שהוא ממחמה חומוד חשמים ובשפסרת ליכא חומוד חשמים
 כלל . ומה שדמו הכו"ס והס"ט רח"ה תח" ח"ש מדברי הרב לקמן
 ברואה שמך לנדחה ע"ש דבריהם הוא לפי מה שהביאו הס
 דבדי

הקק קבעה מאי חלכא למימר דמאי שנה . ועי' משני דיש לחלק
 בין ימי טוהר לימי טומאה . ולפוס סברא זו סיים הרשב"א דמיהא
 נמי משמע דבימי טוהר אפי' מיתלה חייש' משל"כ בשאר ימי
 מניקה דלפי' מקבע נמי קבעה כלל . אך כ"ז אינו רק בדרך
 חל"ל דגם לרב יושבה דוקא קחני . אבל בלחמ חין הכרה לזה
 דלרב ספיר י"ל דמקבעה לישב חני וקמ"ל דמטעין אחד הוא אבל
 ממנין קביעות וסם לא חיירי כלל דבזה חין שום חילוק בין ימי
 טוהר לשאר ימי מניקה ולפוסל אינה חוששה כלל לנשה ועי'
 סיים אבל הכ"ל כתב דבימי מניקה חוששה לנשה . ולפי"ז לדעת
 הר"א ספיר י"ל דגם בלחמ אחרי' דיושבה ממם קחני והחילוק בין
 ימי טוהר לימי מניקה הוא לענין אם לריבה לחושש לנשה כלל
 ביאור דברי הרשב"א הני"ל . אולם בחי' הרשב"א למס' נדה שם
 מבואר להיפך דגם לדעת הרשב"א ל"ל דבש"כ לא אחרי' כך סברא
 דמימי טוהר כו' רק להך סברא דיושבה ממם קחני אבל חליבה
 דלחמ אחרי' חליבה דרב דמקבעה לישב קחני ע"ש מבואר דס"ל
 דחין שום חילוק בין ימי טוהר לשאר ימי מניקה גם לדעת
 הרשב"א ומ"ס הרשב"א דמיהא מיהא חייש' ה"ה בימי טוהר
 מיתש חייש' . ולפי"ז ס"ל דלא כמ"ס הס"ט כאל לחלק בין ימי
 טוהר לימי מניקה וכמ"ס הכו"ס כלל . ועי' חו"ד ש"כ ביוצב דברי
 הס"ט כאל דבלח"ה יש לענין ממלח דכל עיקר חיסור רואה מ"ה
 חינו רק מטעם וסם וכיון דקיי"ל וסחמו דרבנן ח"כ הרי כאל
 הדבר ספק אם הוא מן המקור או מלדדים הר"ל למימר ספק
 דרבנן לקולא ובכ"ז ל"ל דהא דלחמיר' לה לבעלה הוא משום דכיון
 דעיקר הספק הוא בדבר חורה אם הדס מן המקור או מלדדים
 ועי' גלגול כאל לידי חיסור דרבנן ל"א בזה סד"ר לקולא (וכ"כ כאל
 בפתי' מ"ה חוה ה') וח"כ כאל דבס טוהר ליכא שום ס' בדחורי'
 ועי' אחרי' סד"ר להקל ע"ש והוא נכון . ובגוף הדיון הסכימו
 האחרונים לדברי הס"ט וכ"כ הכו"ס בס' הני"ל שהוא מורה וכל
 כדברי הס"ט . ועי' ס"ט שכתב דה"ה להיפך בלשה שדלחה ג"פ
 מ"ה ובפס"ג נחעברה וילדה דמותרת לבעלה בימי טוהר שלה
 מלחם דמן הריוהדס טוה' ובכמה מקומות נהגין גם פחה לבעול על
 דס טוהר רק דלחן נהגין להחמיר ובכ"ז שאיט רק חששה דוסחמו
 דרבנן לא החמירו ע"ש . ותמיהני על דבריו דל"כ אחרי' לא חמירה
 ג"כ בימי עיבור והנה דל"כ קיי"ל דבימי עיבורה ומניקה ח"ל
 לוסם הקודם . ובלחמ הני"ל הרי בימי עיבור והנהק בהשגהו
 ע"ד הכו"ס וכמ"ס למעלה . אולם לדעת י"ל לאשור בזה ובה דחייש'
 דלחמ מקלני' לי' בשאר יומי וכמ"ס בש"ס ל"ט ח' חליבה דר"מ דס"ל
 דלשה שח"ל וסם ויל"א דלפי' בימי יובה חסורה דנחמ מקלני' ליה
 בשאר יומי ע"ש וה"ה כאל כיון דקיי"ל דיו"ל חסורה לו ח"ל' בימי
 עיבור והנהק יומי טוהר מטעם הני"ל . ועמ"ס בזה לעיל בפ"ק סק"ד .
 עוד כ' בס"ט דלש שמשא בימי טוהר ולא ראה יכולה לסמוך ע"ז
 ולשמש חל"כ ג"כ דמה שלא ראה בימי טוהר חסוב כמו בדיקה
 שפסרת לרב דס"ל דמטעין אחד הוא ע"ש וכ"כ בט"פ . ובכ"ז
 מה"ס ס' הני"ל חלק ע"ז וכתב דבימי טוהר וכן בימי עיבור
 והנהק כשם שאינה קובעת כך אינה עוקרת וכ"כ בס' ל"ג
 ולין למ"ס בט"פ מה"ס ס' מ"ז וכתב טעמו שהו"ל זה מדברי
 חוס' י"ח ב' ד"ה חל"ה עי"ש . ותמיהני עליו הרי במה"ס ס' ל"ה
 כבר ראה דברי הכו"ס ואין לא ראה שהכו"ס הביא דברי חוס'
 הני"ל וגם מה שחמה עליהם מהרש"ל שם וחרה יסוב דבריהם
 העלה דבמה"ס ספיר חסיד עקירה ח"ל' בימי טוהר שלה
 עי"ש ככו"ס בלורד ועי' ג"ל דהסומך בזה על הכו"ס והס"ט
 לא הפסיד :

לג מידו כ"מ עש"ך . עי' בחשו' נ"ב מה"ס ס' מ"ז שנתן
 טעם לדברי בעל חל"ל דס"ל דנעת הטור בקפ"ט
 דגם לקטיות קבעה וסם חל"כ כמ"ס ביסח דמ"ה נקבע בנ"ס ועי'
 בני עקירה ג"פ חן בדיקה שפסרת ח"ל מלגה על דלדי המוך
 עיקר ההירה מפלח שדלחה בשתי דס מקור חל"ל דס ל"י וע"כ בני
 כס"ל משל"כ בעברה ובימשה דעיקר ההירה הוא מפלח עקירה
 ע"כ בני' ג"פ וכו' שם בהנה' הוסף לומר דלפי"ה דהפ"ר
 ס"ל דלקטיות קבעה וסם עכ"ל י"ל דס"ל כמ"ס הר"ה בהשגות
 על בעה"ל דלא מיקרי וסם ממחמה חוסם רק שאינה עושה זאת
 מדעתה חל"ל מה שפסרת' להלחם נטון חללה שום וכלל וכדומה הנס
 דלענין זה מיקרי הכל חוסם לענין וסם לא מיקרי חוסם מה
 שפסרת

שעשה להנחה ע"ש. וא"כ ה"ה השמים כיון שעשה להנחה לא מיקרי אונס ושקיר נקבע הוסה בזה ע"ש. אמנם לפי"ש בפסחיה ח"ב חות י' ולגיל בטי"ו ס"ק ו' ועוד בכל דמוה שנמלא על לדי השפופרת חין מזה שום דלי' ט"ל לנשה זו דם בלדרי' וכבר חש' שהוא דם מקור וכמ"ס שם בלחוכה וכל עיקר הבדיקה בשפופרת הוא ממה שלא נמלא על ראש המוך ע"ש. לפי"ה לכאורה נסחרו דברי ה"ט"ב ה"ל במה שחילץ בין בדיקה שפופרת לעברה ושימשה וכמובאר. אך מ"מ יש מקום לקיים דברי ה"ט"ב ה"ל לשיטת הב"ח וכמ"ס בפסחיה ח"ב חות י' וי"ל דגם בלא נמלא כלום על השפופרת מזה דלי' דם ללדי' הוא וכמ"ס שם שם מלחא בטעמא. מא"כ בעברה ושימשה דע"כ ל"ל דהוא משעם עקירה וכמ"ס שם בלא חות י"א ע"ש ועמ"ס בפ' חות ט"ו בעטס הדבר דמהני עקירה בפ"א משום דלא ידוע לנו בודאי שראחה מן המקור רק פ"א ע"ש בארוך. אך לפי"ה אם ראחה מ"ה ה' פעמים ח"כ הרי הוזהרה ג"פ לראות מן המקור ולריכה לעקור בג"פ לדעה האומרים דוחה דמ"ה הוא וסח גמור וכמ"ס שם בפ' חות מסתימוה דברי הפוסק' נראה דבכל גווני הוא נעקר בפ"א בעברה ושימשה ופעמו של דבר נ"ל דלפי' לדעה הסוברים דוחה דמ"ה דמי' לוסח דלכלה שום ופלגין וסח גמור דלעה כמה פוסקי' וכן הוא דעה המחבר וכמ"ס כחן בטי"ו ס"ק י"ד. גם הרב בהגה"ה הביא ב' דיעות בזה בקצ"ט ס"ק נ' ע"ש. צרעם וסח זה דמ"ה דלעולם חיכה לאיסתפוקי ביה שמה מן הלדדים וכמ"ס בפסחיה ריש ח"א ועוד בכל' . ועמ"ס בס"ק הקודם בשם החו"ד דכל עיקר איסורו הוא משום דעיקר הספק הוא בלדורייאל וע"י לגול נעשה דרבנן ע"ש פ"כ חין להחמיר בזה יותר מבוסח שליט קבוע ונעקר בפ"א כנ"ל טעמו בזה וע"י :

לד מותרת לבעלה. ע"כ. כחז דלפי' בשעם הוסה מותרת לשמש אם הביע הני כנה ולא ראחה דכל שלא נקבע ג"פ נעקר בפ"א ועוד ס"ק כ"א שכתב שהש"ך לא היה לרי"ך לשעם זה דבכל"ה כיון דלא ראחה בחלי' שנה בעלה הפלגה כמ"ס הש"ך בקצ"ט ס"ק מ"ה ע"ש. וזה חומא דהא דברי הש"ך כלן הן המה דברי מהר"מ שכתבו' הרשב"א וכמובאר בב"י והעתיקו הש"ך כלן. אמנם בלחמא אי לאו האי טעמא אם בפעם הב' ראחה לטוף ח' חדשים אם היה הוסה של ח' שנה קבוע הי' לריכה לחוס לטוף ח' חדשים אם היה הוסה של ח' שנה כמובאר בקצ"ט משא"כ עתה שלא נקבע עדיין נעקר במה שלא ראחה בסוף ח' שנה. ומעשה ח"ל לחוס רק לטוף ח' חדשים מרא' או שראחה עתה ודוק. גם מ"ס החו"ד דלעצמו כל הש"ך לא נחשק הוסה רק כשימשה סוף ח' שנה ולא ראחה דלא נחשק בהרבה אבל כשה' שימשה אז לא נחשק הוסה ע"י שם ח"ל לטעמיה דג"פ ע"כ לא ה"ל בהרבה עד שימשה ח' חדשים ופ"כ בס"ט ס"ק נ"ו. ולפי' ח"ס שיתקבץ בהרבה מטעם דכל שלא הוזהרה בזה ל"ח לזיוף שניהם רק חלי' הראיה בעציה או בימים לחוד וקרה המקרה בש"ה אבל אם לא שימשה אז היה רואה ג"כ ע"ש. וכחן כן מסבירא דנפשיה. אמנם כבר כתבתי בפ"א ס"ק ה"ל שכל מובאר בבדי' בדברי הרא"ה בהשגות דלפי' הוזהרה ג"פ ע"כ לא ה"ל בהרבה עד שיהי' נעקר לטו' שהשמים מורכב בהוסה ע"י שם. ולפי' ח"ס דברי הש"ך כלן כפשטן דנחשק הוסה סוף ח' שנה חלי' אם לא שימשה אז דלחמ"ה שהוסה הי' מימים לחוד ולא בליוף השמים. ולפי' זה מוכח גם מדברי מהר"מ שכתבן דס"ל כדעה הרא"ה ה"ל דהא דברי הש"ך כלן הן המה דברי חסו' מהר"מ כמובאר בב"י ובש"ך כלן וזה דלפי' דוחק לפרש דכיוס מהר"מ הוא בעברה ושימשה אז דכל כ"י הא ה"ל לפרש ולא לסחוס מחלח שאליו נעקר כ"א באיסור ח"ל כדכתיבנא. וע"י מ"ס בזה בקצ"ט בש"ך ס"ק נ"ו. אך לפי' ח"כ בפ"א ל"ל דכלן חייבי' שלא ראחה כלל בחוד הח' שנה דלח"כ הרי ביטלה הפלגה. וכבר עמד ע"ה החו"ד בקצ"ט ס"ק כ"ד וכחן דכיון שהוא וסח המורכב מהפלגה וסחמה ע"כ לא ביטלה הפלגה במה שראחה במיך זה שלא בשם ע"ש. ואח"ל לטעמיה כנ"ל. אמנם למ"ס למעלה דלא חשב' ל"י לוסח המורכב רק לוסח הפלגה לחוד כנ"ל ח"כ אם ראחה בחוד משך הח' שנה הרי ביטלה

בדברי הרב שם. חולם בלחמא חין לזכך להניח כלל בדברי הרב וכמ"ס בש"ך ס"ק ל"א ועמ"ס בזה בטי"ו בס"ק שחמ"ו. גם מ"ס האחרונים ה"ל לחזק קושי' הס"ד דמאי קמ"ל הרב בזה כו'. דהרב קמ"ל דלא חמיר' דכיו' וסח המורכב וכמו שגלה ע"ה המה"י ע"ש כבר הארכתי בזה למעלה בלחז דדברי המה"י נכונים וחין בהם שום פקפוק כלל. גם המעיין בכתו' הרשב"א שהוא בב"י יראה שדקדק לכבוש כ"ס שראחה בכל השמים ראשון שאחר טבילה ע"ש וחין ראשון חלל שיש שני אחריו כעין מ"ס הפ"ו בלא"ה ס"ה חקפ"א ע"ש. גם אריה העטס כתב הרב בזה שהרי ח"ל לא נטבול כו' שהרי הוא רואה כל פעם אחר טבילה כו'. כל זה מורה באצבע לכל מעיין בלדק כפי' הס"ד והש"ך בנה"ך שה"ל ביחוס היסר ביניהם ועכ"ל כיון שהוא רואה בביאה ראשונה שאחר טבילה שוב ח"ל לא לשמש עם בעל' ובכל' וע"י לקמן בדין רואה אחר לידה אחר עוד בזה בס"ד. עכ"ס היו"א מדבריו דלשה שהוזהרה לראות בביאה ראשונה שאחר טבילה חס' הי' הביאה מרוחקת מטיבילתה באופן שא"ל לחמיר דמי' קא גרמי' וגם הי' ביחוס היסר ביניהם עכ"ל כיון שראחה ג"פ בביאה ראשונה שאחר טבילה הוזהרה או לראות לעולם בביאה ראשונה שאחר טבילה וע"כ חסורה לבעלה וכן הוא דעה הס"ד והש"ך וחסו' ח"ס ומנ"י. ודלא כהכו"פ ובס"ס שדח דבר זה מהכלל וכבר נחבאר דכנה"ג י"ל דלא מהני כלל בדיקה שפופרת וכעין זה כתב החו"ד בס"ק ט"ו ע"ש רק דלחיה מטעם אחר אחא עליה ע"ש דבריו וכבר דחינו דבריו לפי' בטי"ו ס"ק ב'. חולם כלן כניחון של הרב מראה דלדקו דבריו וכמו"ס למעלה :

פ"ו ראחה ע"י. המוכן מדבריו שפי' דברי הגה"ד שראחה בלידה ח' בביאה ראשונה שאחר לידה ואח"כ שימשה ולא ראחה וכן ה' בלידה ב' ובלידה ג' אחר שראחה בביאה ראשונה בלחמא לשלול וע"י פסק בהגה"ד דכיון שהי' בין הביחוס של איסור ביחוס של היסר חלי' דמה שראחה בביאה ח' שאחר לידה במכה הלידה הא חל' לא הי' ביחוס היסר ביניהם הי' חסורה לבעלה ולא חלי' בלידה. ולכאורה יש לעיין בזה לפי מ"ס למעלה דאם ראחה ג"פ אחר טבילה חלי' הרא"ה בטבילה ולא בשמים ולמה לא נמא' גם כלן דניהלי' הרא"ה בלידה ולא בשמים ואח"כ לה לשמש עכ"פ עד לידה הד'. וכבר עמד ע"ה הס"ס בס"ק כ"ה והוכיח מזה דהס"ד חולק ע"ה המנ"י בזה ע"ש. אמנם כבר בדבריו בס"ק הקודם דהס"ד מסכים בזה עם המנ"י והראיה לדעה דדברי המה"י בדורים ע"ש. ועוד קושי' הס"ס ה"ל כנה לכאורה הי' חפ"ל דזה לא כתב הס"ד כלל דאם לא הי' ביחוס היסר ביניהם דלא חלי' בלידה ולא הוזהר מזה בטי"ו כלל רק הס"ד כתב דאם לא הי' ביחוס היסר ביניהם דלא חלי' בלידה במכה הלידה וכל' שנלחם שהדס הוא מנה שהוכו הלדדים מן הלידה ולי' מזה להחריב את אחר לידה ד' דזהו כל עיקר השקלא וטרי' בהגה"ד להחמיר אחר לידה ד' כמ"ס בד"מ ע"ש. וע"י כתב הס"ד דלא חסיר' לחלוט במכה הלידה רק בשהי' ביחוס היסר ביניהם אבל אם לא הי' ביחוס היסר ביניהם לא חלי' במכה הלידה ואסורה אחר לידה ד' ונשום דמכה הלידה חלי' מכה בדורה ויש כלן ס"ס לחיסורא שמו' חלי' זו לא חלי' בלידה כלל רק בשמים ואח"ל דהלי' בלידה שמו' חלי' זו מוכח הלידה רק הוא קביעות וסח לראות אחר לידה. משא"כ אם הי' ביחוס היסר ביניהם דמנה נחביר לט' עכ"ס הספק הא' דחין דרכה לראות מפלח החשמים ובע"כ חלי' הרא"ה בלידה וחין כלן רק ספק אחד אם הוא קביעות וסח אחר לידה או הוא מכה מכה הלידה וכיון דחוסה דרבנן חלי' להקל וע"כ חסיר' גם אחר לידה הד'. אבל לעולם י"ל דאם ראחה ג' פעמים בביאה ראשונה שאחר לידה דהלי' הוסה בלידה וכמ"ס בלי טבילה ומותרת לשמש אחר לידה ה' עד לידה הד' ובכל' כן הי' נראה לכאורה. אמנם בלחמא בלא"ה לק"מ דמ"ס הס"ס דהא דחלי' דעפי' מסביר למוחל בלחמא הלידה מלחמיה בטיבילה כו' ע"ש האי ק"ו הוא ק"ו פריכא דל"ל לידה לטבילה מכהו טעמים חדא דגם בעציה לא' דחלי' בה רק כשימשה בלי טבילה דוקא אבל אם הי' הביאה וכן ממוחק מטיבילה לא חלי' הרא"ה בטבילה דלחמול או שלום וכמ"ס בס"ק הקודם. וא"כ כלן שלא שימשה בחוד לוסה שהרי הי' לריכה לטבול מקודם ולספור ז"ג ספיר י"ל דלא חלי' בלידה כ"א

ביטלה הפלגה. אך לכאורה הוא דוחק לומר דאירי שלא רחצה כלל בכל משך חצי כנה. ועמ"ס בזה בס"ק שח"ו:

לה מיהו חוששה לאחריו. ע"ש. דחוששה ג"כ לוסה החודש שחם היה זה בט"ו בניסן חוששה לש"ו חזיר וחס לא רחצה בט"ו חזיר טוב א"ח לש"ו סיון וע' ח"ד ע"ד דהיינו כשנחשק בהרכבה שצברה ושמה בט"ו צה"י ולא רחצה ע"ש. וכבר נחנתי בס"ק הקודם בנפקר הוסח חפי' לא שמה בו ונכ"ל. אך מ"מ י' לעיין בדברי הס"ד בדמחש עסק' ח' צאשה שח"ל וסח קבוע ח"כ פשיטא דלריכה לחוס לוסה החודש מפשה עונה בינוית דלריכה לחוס לו כל אשה שח"ל וסח כמ"ס ברי' קט"ו ולדעה הש"ך שס בס"א וספ"ל היא וסח החודש. ולפי"ל לא ח"ש מ"ס הש"ך דחס לא רחצה בט"ו חזיר טוב א"ח לו ודאי לעולם לריכה לחוס לעונה בינוית וע' בספ"ט ש"ך ס"א ד שמה בירחה דעונה בינוית אינה נעקרה כלל וכל אשה שח"ל וסח לעולם חוששה לעונה בינוית ע"ש. וחס נאמר דכח חזירי צ"ל וסח קבוע ח"כ טוב ח"ל לחוס כל"ל וסח שח"ה קבוע חס רחצה בוסה הקבוע והמבואר בספ"ט ס"ד ובדברי הרב בהג"ה שס"ג ע"ש. וח"כ כחן ברחצה בט"ו בניסן מ"ח וחח"כ עד חצרי רחצה בוסה כהרנגלה וחזרה ורחצה בט"ו חצרי מ"ח וחח"כ כל ימי החורף רחצה בוסה הקבוע לה ח"ל לחוס טוב לט"ו ניסן שהוא וסח שח"ק. ועמ"ס בזה בפתיחה לקט' במילוקי הדיונים שגין וסח קבוע לח"ק דין הד' ע"ש ובס"ק קט"ו ש"ך ס"ק מ' ע"ש. ולפי מ"ס בפתיחה שס ובפ"ט בט"ו ס"ק מ"ו דחס הי"ל מחחילה וסח קבוע וחח"כ רחצה בוסה שח"ו קבוע. וגם בוסה הקבוע רחצה בזה נספיק בנו"כ סי' ס"א חס לריכה לחוס חסח שח"ו קבוע ח"ל לא ע"ש. מעשה חס נאמר דכנה"ג לריכה לחוס וסח קבוע וסח ח"ל דלגה לרחוח בוסה דפסיק י"ל צ"ל וסח קבוע לחוס. לוסה שח"ו קבוע ח"ש כחן הקבוע רק שרחצה ג"כ בכל חצי כנה בט"ו דלריכה לחוס ג"כ לוסה שח"ק חפי' חס רחצה ביני וביני בוסה הקבוע ונכ"ל. חלום גם בלח"ה ח"ל לומר דאירי כחן צ"ל וסח קבוע דחא מקור דין זה הוא מחש' מהר"ם כמבואר בב' ובחש' הרשב"א שס ומהר"ם ח"ל דלשה שח"ל וסח ח"ה כלל לנה שח"ה בט"ו דחמרי' שהוא ממיעור הדיונים וכמ"ס ש"ך לעיל סק"ד ע"ש. ובפ"ט צ"ל דאירי צאשה שח"ל וסח חמנס מ"ס הש"ך דחס לא רחצה בט"ו חזיר ח"ה לו היינו שח"ל לחוס ליוס ט"ו בחודש ח"ך מ"מ לריכה לחוס לעונה בינוית מיוס רח"הה שח"ה הרחא טוב ב"ח ח"ו ביוס חחר לריכה לחוס בחודש הב' ביוס זה ח"ו. ומ"ס המחבר כחושב לט"ו חצי כנה ע"כ צ"ל דאירי שח"ל רחצה כלל בינה"ס כמ"ס בס"ק הקודם דח"כ נחשבה הפלגה והיו כחלו רחצה בט"ו ח"ה דח"ל לחוס לו עד ג"פ כח"ל ועמ"ס בפתיחה לקט' ובש"ך שס ס"ק מ"ט ע"ש ומ"ס הש"ך דוסח דמ"ח דמי לוסה הקפ"ה ככר נחבתי צפ' ח"ל דהחוס' חולק"ס ע"ו וס"ל דמי לוסה דחכ"ה פלפלין וכו' הרב מהר"ם מברל דבש"ו ט"ז ס"ו מ"ו והבאחיו בפ' ח"כ חוס ח"ה ע"ש. חמנס חפי' נימח כדעת חוס' הג"ל עכ"ו לדעה המחבר גם וסח דחכ"ה פלפלין ח"ן חוסה נקבע בזה כמו בוסה הקפ"ה וכמ"ס למעלה בט"ו ס"ק י"ד. חלום לדעה הרב בהג"ה בקפ"ט סעי' כ"ג שהביא ב' דיעוה בזה ח"כ לדעה חוס' גם בוסה דמ"ח ח"ל במחלוקה הפוסקים הג"ל. ועוד י"ל דחוס' לטעמיהו הוכרחו לומר דוסח דמ"ח דמי לוסה דחכ"ה שוס דהנה לפי מה דק"ל בקפ"ט בוסה הקפ"ה שח"ס נקבע לעולם עכ"ו מיחא חיי"ס ליה בב' זימני ח"כ כמו כן נאמר גל"ב דרבי דס"ל בברי' זימני הוי חוקה דוסה הקפ"ה חיי"ס ליה בברי' זימני מאחר דבהג"ה הוי חוקה לרבי בכל"י דוכתי ח"כ דמי לדידי' חרי זימני כמו לדין תלחא זימני. מפשה חס נאמר דוסה דמ"ח דמי לוסה הקפ"ה לחוס נקבע לעולם ומה דחסרי' לה על בעלה בג"פ הוא מטעם דמ"מ מיחא חיי"ס ל' לפ"ו לרבי נחשבה בברי' זימני כח"ל וסח ח"ה' הך ברייתא דחא כרבי ופי' הולינו החוס' לומר דכ"ו שח"ל נקבע לה וסח לא חסרי' לה על בעלה מטעם חשש דוסה שח"ק וסח דחסרי' לה ברחצה מ"מ ג"פ הוא מטעם נקבע לה וסח בג"פ דמי דחכ"ה שוס וכדומה. ומעשה ח"ש הך ברייתא חפי' כרבי דבוסה דחכ"ה שוס גם רבי מודי שח"ל נקבע בפחות מג"פ. אך כ"ז לשיטת חוס' דס"ל דהך ברייתא ברוחא מ"ח חתי' גם לרבי. חלום לפי מה שהסכימו

כ"ח צ"ל הוכחה לזה וכטון שה"ל ביחוס היחר בינתיים הא לא"ה ח"ל בלידה הא חדר. ושוד קאמינה דנשלח הך ח"ל דטבילה נרמה ח"ל דבר הסותר לזה חלום הך ח"ל. ללידה נרמה לח"ה הנה לפנינו דבר הסותר שהרי מסתמא קודם שטבילה לבעלה ספרה לה ו' נקיים ובדקה ח"ע דין הדיוקה המבוארת לקמן סק"ו ולא מאלה כלום וחס נאמר דלידה נרמה שח"ה דס"ל להמלא על עד הדיוקה וזה מורה לנו שהחשמים הוא הגורם להלידה אך חס הי"ל אח"כ ביחוס היחר הוכרח הדבר כחן החשמים גורם ובפ"ט נאמר שהוא מכה מכה הלידה בלדדים ובטעם בדיוקה ח"ל דוחק כל כך רק בש"ס מפלח מיעור החשמים בלדדים ואלא דס כן צ"ל בדברי הג"ל הג"ל. ובפיקר דין זה של הרב. הנה דעה הג"ל דחס רחצה ג' פעמים רלופים אחר כל לידה וחי' כן בב' לידות דגם שח"ה ג' פעמים הי' ביחוס היחר בינתיים היינו שמישה חח"כ ולא רחצה עכ"ו ח"ן ח"ה היחר רק לשמ' עם בעלה עד לידה הד' חלל אחר לידה הד' טוב חסורה לשמ' עם בעלה שהרי הוחזקה בג' לידות לרחוח מ"ח אחר לידהה ואחרי' שקבעה וסחה לרחוח אחר כל לידה וכמ"ס ברוחא בליל טבילה. וטעמו בזה נראה דס"ל דחס רחצה ג' פעמים רלופים אחר לידה ח' לא ח"ל. במכה הלידה כמ"ס הרב בהג"ה והסם דהרב חזירי שערין לא שימשה בפעם הד' חלל חס שימשה פעם ד' ולא רחצה הוחרה לבענה כמ"ס בהגהה הרב ס"ל להט"ו דהוי דווקא כשלא רחצה רק אחר לידה חסח חלל חס רחצה בג' לידות בכל לידה ג' פעמים רלופים הוחזקה ג' פעמים בביוחא אחר כל לידה וע"כ ח"ל וסח בקביעות וסח אחר כל לידה ולא במכה הלידה ודוקא שח"ה חלל רחצה אחר כל לידה רק פעם ח' ח"ה ח"ה. במכה הלידה משום דין הביחוח של חיסור הי' ביחוס היחר משח"כ ברחצה אחר כל לידה ג' פעמים רלופים שח"ה הי' ביחוס היחר בין ח"ה ביחוח של חיסור והוחזקה לרחוח מ"ח וזה דעה הג"ל וע"כ כהב דמ"ס הרב מחחילה ח"ו וכו' חס כבר עברה ושימשה כו' חיבה ועברה הוא ט"ס וזה חוק' דברי הג"ל וע' בהג"ה הרבה להשיג עליו. וחס חמנס כי מקלח קושי' הנה"ך חפשי' להחוח חלום בעיקר דין הסכימו כל האחרונים לדעה הנה"ך דגם ברחצה ג' פעמים רלופים חס חח"כ הי' השמים היחר היינו שח"ה חלל רחצה בו ח"ל במכה הלידה וס"ל לבעלה ע' עליהם. והנה מדברי ט"ו כחן נראה דבג"ס דחס רחצה ג' פעמים אחר כל לידה חמרי' דקבעה וסח לרחוח אחר לידהה וחסורה לבעלה אחר לידה הד' עכ"ו חס אחר לידה ד' עברה ושימשה ח"ו נדקה בשפופרת ולא מאלה הוחרה לבעלה וכו' מדברי האחרונים דמהיו כחן דיוקה שפופרת. והח"ו בס"ק י"ט חמה על הג"ל בזה בחמיו דכל שהוא מטעם וסח לא מהני דיוקה שפופרת רק בעיני עקירה ג' פעמים דווקא ע"כ דבריו וחז"ל לטעמיה' לעיל בסק"ג חמנס כבר דמיח כל דבריו בזה לעיל בט"ו סק"ב ע"ש ועמ"ס בט"ו סק"ח ע"ש:

מז מיהו חוששה לאחריו. ע"ש. כחב לחלק מנחן לדינו של הרב לעיל בהג"ה ס"י ועס"ט ס"ק כ"ח שהוכיח מדברי הג"ל ח"ל כחן דחא ס"ל מ"ס הש"ך בס"ק ל"ה דוסה דחשמים דמי לוסה הקפ"ה דלדברי הש"ך בלח"ה לק"מ דש"ה דהוא ליוס ידוע ע"כ חיישינן לפחות מג' פעמים משח"כ חוס ח"ו דס"ל להט"ו דוסה דמ"ח ל"ד לוסה דמחמה חונס דמחמה חמוד חשמים רחצה ע"ש. ודבריו תמוהין מאוד דלדבריה חס נאמר דהט"ו ס"ל דוסה דמ"ח לא מקרי וסח דמחמה חונס לא הקשה מנוף למה זה הקשה הט"ו מדברי הרב בהג"ה ולמה לא הקשה מנוף הדין דרוחא מ"ח שמוכר בש"ס ופוסקים דכ"ו שח"ה רחצה ג' פעמים מותרת לבעלה ולמה לא חחוס לזה בפעם ח' כמו דחיי"ס לוסה שח"ו קבוע ח"ו דס"ל להט"ו כמ"ס הש"ך דוסה דמ"ח דמי לוסה הקפ"ה דל"ח בפחות מג' פעמים וע"כ לא הקשה מעיקר הדין דרוחא מ"ח רק מדברי הרב בהג"ה משום דוסה זה בקבעה לרחוח בביוחא ראשונה שח"ה טבילה לא מקרי וסח מחמה חונס דמחמה חמוד חשמים רחצה וכמ"ס למעלה ס"ק י"ד ע"ש ומנחן רח"ה למ"ס שס בפ"י דברי הג"ל ודלא כמ"ס שס בהר"ם וס"ט ע"ש. חלום מ"ס הש"ט דחס רחצה מחמה חמוד חשמים הוי שח"ה מחמה חונס לכאורה דברי הר"ם בפר"ם שח"חן לזה

37 ת"ס

וסוף הקפילו ומצוה ל' דבר
 הרב ב'ה' ב'פ'ט סוף כ' ע"ש י"ל דמודי הכא דש מ"מ
 הוא ב' ע"י מעשה להחליט וסוף ופסליו משל' כן דש' כלן
 מעשה לה' רק ע"י חימוד השמים 'ומעשה יסא' לדון דמ"ס
 כלן בוסתה דכל וס' שנקצ' ע"י 'אונס אינו וס' לא ילפי' זה
 מאונסין שחזרו ג' ו' דש' הלי' ב'אונס' לחוד משל' בוסתה
 בעינן שיהיו תרה' ע"י 'אונס' וע"י מעשה חל מה ש'ב' ממילא
 הנס' דהוי 'אונס' בזה עכ"ל שפיר קובעת וס' ב'ן כנ"ל ג'ס' אלא
 נהבאל לנו דוסה דנ"ח ח'ז' 'ה' תרי גווי' ח' ש'ך נעט'ה
 לר'ח' ע"י ג'עית' השמש ב'מקור' וכמ"ס ה'ב"ח הנבא'יו למעלה
 ב'כ"ד וס' מוקרי ע"י 'אונס' וע"י מעשה וע"כ הוא דומה בזה
 לוסה הקפילו לדון הוסה נקצ' ע"י רק דמס' מיישין 'י'
 ח' ה' ק' ג' פעמים 'ב' שהיה רואה ע"י חימוד התשמים
 וכההיא הרב ב'ה'ג' סע' 'י' ובכ"ל שפיר קובעת וס' ב'ן
 פעמים דהנס דמחזק רח' 'אונס' ע"י כיון ש'ינו ע"י מעשה
 רק ממילא הוי וס' קבוע ב'ן פעמים וכל' 'ומעשה נהבדרו
 דברי ה'ט' על נון' של' חקשה מעיקר דין דרואה מ"ח דש'
 הוי וס' ע"י 'אונס' ולא נקצ' הוסה ח'פ' ב'ן פעמים משל'כ'
 ב'ך דהרב ב'ה'ג' שהיה' היא משל' חימוד וכמ"ס למעלה
 בס"ק י"ד והוסה נקצ' ב'ן פעמים שפיר חקשה ה'ט' מ"ח לא
 הוסה י"ד בס"ל ואל' 'ובדבריו ה'ג'ל' מייש'ן ב'ן שיש לעיין
 בדברי ה'ט' ב'ח"ס ב'קושי'יו ע"ד הרב ב'ה'ג' שכתב ג' פעמים
 אחר טבילה והלא ב'ן פעמים לריכה ג'ל' לפרוש בצטילה כמו
 הבא כו' ולחלוקה מ"ס ב'ן פעמים הוא תמורה דב'שלמ' כלן
 בדברי המחבר יליירי בוסה הפלגה ע"כ בעינן ג' רחיו' דזול'ג'
 ליכ' הפלגה כידוע משל'כ' בדברי ה'ג'ל' לעיין לחוש בציה'ה
 ראשונה שאחר טבילה' ח'ס' לחמר דלריכה לחוש בפחות מנ"ס
 ח'פ' בפעם ח' לריכה לחוש ולמה זה כתב ב'ן פעמים 'אונס'
 לפי האמור למעלה ח"ס' דבפעם ח' ש'ראשה צביה' שאחר טבילה'
 לא הלי' לומר ש'ראשה' נמחמה חימוד דבסתמא ל"ח לחימוד
 וכמ"ס ב'ט' ס"ק' וס"ק' וי"ד ע"ש' ושמרין ש'ההשמים גרס' לה'
 ואל' ח' ע"י מעשה ידן לרדן לחוש ל' בפעם ח' כיון דרח'ה'
 ב'ן פעמים אינו נקצ' דדמי' לוסה הקפילו כנ"ל מושל'כ' ח'ס'
 ש'משה בינתיים' ולא ר'ראה וס'ז' חזרה ור'ראה צביה' ראשונה
 שאחר טבילה' בפ"ב הדברים מרחין שחימוד השמים גוים לרח'ה'
 ולא התשמים ע'תמו מדלג' צביחות דביני ביני וע"כ שפיר
 חקשה דחלסר שוב לשמש בפעם ח' ציה' ראשונה ש'טבילה'
 דהר"ל דמחמה חימוד הוי וס' נמור וכל' 'ה' ע"י ח' דמ"ס
 לענין לחלוקה ע"כ ב'ה'ה' לעולם לא חסרין לה בפחות מנ'
 פעמים ואל' ומה שסיים ה'ט' דעיין זה זכר בסמוך ב'ח"ס'
 רמ"א גס' ב'ה"ד כתב ע"ד ה'ט' כלן נמשך אחר דבריו שלפני
 זה וכבר נהבאל דלתיהיו לדבריו עכ"ל' ולא זכיה' להבין
 כוננה' בזה דלחלוקה דברי ה'ט' כלן חין בזה שום ענין למ"ס
 בס"ק

בס"ק הקודם כמבואר לכל מעיין - והנה דברי הע"ז ה' חפשי
 לי לומר שכוון למ"ס בס"ק י"ד ע"ד הרב שם זה אינו דומה
 למ"ס הש"ע כו' דשם הלוי התקש בזהוה לילה דוקא ולא"כ
 מותרת כו' עי"ש והלאה דכוונתו בזה ה' לתקן מה שהשקש
 לנו עמ"ס הרב ב"ס כו' ובדברי המחבר מבואר שלריכה לכתוב
 בפעם ח' הוא ב' פעמים ועי"ז ה' דלוי דומה למ"ס הש"ע
 דשם חין השקש רק בזהוה לילה ולא"כ שהי' מותרת ע"כ
 לריכה לחוש חפ' בפעם ח' משא"כ בדברי הרב שאלו בזין
 להאסרה על בעלה לעולם ע"כ לא אסרינן בפתוח מג' פעמים
 וחש וז ה' כוונתו שם בס"ק י"ד ח"ס מ"ס כאל דכנין זכר
 בסמוך כו' וחש אך דברי ההד"ץ הנ"ל תמוהין בעיני ר' יצחק :

יו הבועל

ודעתי כי הנהגתו עמו: הסכים לדברי הרב בהגיה
 דבעינן שיהי' לה לער וכחל בשעת השמים הא
 לילה לא חלי' בדם בחולים וכן בחשו' מ"ב האריך להשיג ע"ד הכי
 ובסוף העלה כדברי הרב בהגיה וכן בחשו' ט"ז סי' ל"ד במה"ס
 האריך בזה ובסוף דבריו ליקח ג"כ מה שיש לה לער וכחל עיי"ש
 והוא כדברי הרב בהגיה וכן הסכימו כל האחרונים ועממ'ס
 לפיל בש"ך סק"ה ליישב דין זה לדעת ר"ח ועשה רחמי ברו"ס
 כחל שנקשה בזה עיי"ש וכבר נחבאר דלקמ' שוב רחמי ברו"ס
 במה"ס ה' הניל שכתב ג"כ לדעת ר"ח כמ"ס למעלה ועיי"ש
 שראה להעמיס כן בדברי ר"י סי' ב' דיה הראוה דס עיי"ש
 והמ"ס כתב דלפ"י בזמן הש"ס שהיו חולין בקטנה עד שחמ'
 המכה עכ"ל ה' שיעור לדבר והיינו שאין חולין בדם בחולים
 ר"ח עד מתוך שנה ולא יותר והולאה מדברי הר"מ בפה
 שכתב עוד קטנה שחמין לה עד שחמ' המכה חמ' לא חיהה
 שנה ה"א בועל כל השנה כו' ומתכבד חמ' לא חיהה שנה
 מכלל דיותר משנה חין חולין בבחולים חמ' לא חיהה חודשיק'
 בברכות ט"ז ה' בזה לאמרין שס חמ' מיל חמי חודש עיי"ש
 וכן דייק הריב"ש סי' ל' במ"ס הר"מ בה' ס"ה חמ' שלש חסור
 מכלל דלפי' לא וכפ' הרב בהגיה לקמן סי' ר"ס עיי"ש חלום
 לפיל בסי' לא כפ"ס סי' י"ד משמע ליה ל' הוי כלל וכו'
 בספר בית חפרים להגאון מוה"ר"ז בנחמד בביתורו לפ"י שס
 ובקול' הרא' שלו חות ל' שהאריך הרבה בענין זה חי ליטא
 דלפ"י הוא דוקא או ל"ד והביא כמה לשונות מש"ס ופוסקים
 מענין זה ובסוף העלה שאין לבעור יסוד על דקדוק זה דזמנין
 הוא בדוקא וזמנין הוא לאו דוקא כל חד לפי ענינו עיי"ש ע"כ
 נראה שכן כחו ל' שאל שפקה מלרואה בשה' ובכל עה משמעתה
 מרנשה לער וכחל ומתחממין חלי' לעולם בדם בחולים ענין
 זה שלא חסור לבעלה וכמו שהעלה האחרונים כפריהם חלום
 הדס ודחי עמא ולריכה לספור ז' נקיים וכמבואר לקמן בסי'
 קצ"ד דלענין טהרה הדס לא חלי' בדם בחולים חמ' בביתה
 ראשונה ועיי'נן במנ"י שכתב ע"ד כחו ומבואר בש"ס פ'
 חינוקה דיש חילוק בין קטנה או נכרה ובוגרה ובין הגיע
 זמנה לרואה או לא הגיע זמנה לרואה כו' עיי"ש מבואר מדבריו
 דס"ל דמ"ס הרב דאם ח"ל לער כלל ה"ה ככל הנשים כו'
 היינו דבזה לא חלי' בדם בחולים לעולם חל מ"מ חמ' בחל
 לער מוקמינן לה חליה דש"ס דבקטנה חלי' בדם בחולים עד
 שחמ' המכה ואם בחוץ כן הגיעה לימי נעוריה מימין לה ג'
 לילוח בימי נעוריה ולא יותר וצריה שלא רחשה עדיין נוחנין
 לה ד' לילוח ואם בחוץ כך הגיעה לימי נעוריה חין נוחנין
 בימי נעוריה רק לילה אחת ולא יותר ובוגרה חס לא רחשה
 עדיין נוחנין כל לילה אחת ואם רחשה חין לה רק בילה ראשונה
 ולא יותר עיי"ש בסוגי' ועי' חמ' מ"ב סי' מ"ו נחבאר דייט'
 חלו בחורבה מוטב סוגי' הש"ס דפ' תעוקה ו' ועיי'נן סוגי' ג"כ
 בנ"ח סי' הג"ל דלחבורה יראה מדבריו דלית ל' כל הני
 חילוקי דייט' הניל עיי"ש היטב"י אך מ"מ חין לדחות דברי
 המ"ס והמ"ס נפלה דברי המ"ס כס עיי"ש ורחמי בחו"ד שכתב
 דלפ"י ח"י ח"י שפקה מלרואה בש"ח רק שלא בדקדק פסח ח'
 אחר החמשים שוב חיהה חוה ב"ב ורחמינו מולא ערנין בש"ס
 ח"ב דהיבדוק ח"ע עמא שפקה מלרואה דשוב חיהה חוה ח'
 חלפ' חס לא תבדוק ג"כ חיהה חוה עיי"ש ו' ופי' דבריו גם בחוץ
 בזמן שלמנו חז"ל כמו בקטנה עד שחמ' המכה ובנערה ד' לילוח

דבאיסור דלורי' כו' אסורה לדור אף במבוי כו' דמשמע חזן למבוי מותר אפי' הוא בשכונה אחת ואפי' חזין מזהרים שיהיו אחרים עמהם והא ליחא שלא החירו אפי' בשכונה אחת עד שיהיו אחרים עמהם כמ"ס כאן ואם בס' ק"י וע"כ דברי הח"מ ל"ס וע' במל"מ פכ"א מה' ח"ב דין ק"י דהאריך בפרטי ע"ז זה ע"כ - עוד כח' הש"ך דאם לא קיים פו"ר נופין חתוה לולא הוראה לסי' קי"ד ס"י וכוונתו למ"ס שם הרב בצנה"ה דבזה"ל חזן טהנין לכוף כלל ובמ"י ס'ק"ל ל"ס כתב דכבר מבוחר בכו"ס אה"ע ס' ח' דבזה"ל נהגו שלא לכוף כו' ע"כ - חולם הש"ך בכוונה לזין לסי' קי"ד דבס"א י"ל דשם חזירי שלא קיים פו"ר היינו שאלו זכר ונקבה חבל מ"מ י"ל ש"ל ורע דמ"מ קיים חתוה דשבת - חולם בס' קי"ד הביא שם הרב תחילה דברי הרב"ש שחילקו בזה בין חזן ורע קיימו או שאלו ורע כלל - וע"ז כתב הרב וע"ל כו' דבזמנ"ז נהגו שלא לכוף כלל מבוחר בוונתו דאפי' חזן להם ורע כלל עכ"ז נהגו שלא לכוף ע"כ - ורחמי' להבטח כהן דברים אשר לא יזכיר להבינים שבת הרוחה ממחמת השמים אסור להסאוחה אלאו כו' דחיישי' אסור יבוא עלי' כיון שאלסור לו עולמית חיישין שמהלל יתחשק ויבוא עלי' דחיישי' לזה אפי' באיסור דלורייתא ב"ש אכח שאינו אסור אלא מדרבנן דוסתיה דרבנן דקילא בעיניו ויעבור ויבוא עלי' עכ"ל ומקור דבריו הן מדברי חסו' מהר"מ שב"י וז"ל חסו' מהר"מ ואסור להסאוחה כו' דכיון דכשעסובל ליכא חלל ליסאור דרבנן דק"ל וסאוחה דרבנן יוליא דחיישין משום ליסור דרבנן קילא כו' וסוד כיון דסאורה לו עולמית לפירש"י איכא למיחש טפי דאפי' באיסורא דלורייתא חיישין כדלמחנין ספ"ב דכחיצות כו' ע"כ - והנה מ"ס דאסורה לו עולמית לפירש"י ידוע הוא שכוון לרעה רש"י דס"ל דלכבש ח' לא סמכ' הבדיקה דשפוטרה והובאה דעה זו לעיל ס"ג - ולפי זה לדידן דלא ק"ל כדעה זו וכמ"ס שם הרב בצנה"ה וז"ל בלבוש שם הרי י"ל חקנה צדיקה ולא מיקרי אסורה עולמית ואפי' לא לאסרה רק משמע דליסור דרבנן קיל בעיניו ונ"ל ולמה זה כתב בלבוש גם העט"ס הב' דאפי' בדלורייתא חיישין כו' וכל' - גם מה דמשמע מהסו' מהר"מ דבאיסור קיל י"ס להחמיר יותר בספ"ב דכחצות נמלקו הפוסקים בזה ולפי מה דק"ל בזה"ע ס' קי"ט ס"ז באיסור חמור י"ס להחמיר יותר וכבר עמד ע"ז הב"ש קי"ט ס' קי"ז - חמור מה אסורית להס"כ צנ"ו - דשענה אחת חזי מבין דאח מבוחר בחסו' מהר"מ דאם הי' ליסור תורה ולינה אסורה לו עולמית לא היינו חוששים שמה יעבור ע"ז וכמו שהעסקתי לשוננו לעשה רק משום ליסור דרבנן הוא אחר שסעסובל ע"כ חיישין שמה יבוא עלי' וא"כ בפ"כ ל"ב מתמחמין באיסור קיל יותר מבאיסור חמור והוא היקף ממה דק"ל בס' קי"ט - חמור מה שאל בזה דהגם דשם בס' קי"ט מתמחמין באיסור חמור יותר מבאיסור קיל זהו בשארי ליסורין חולם ליסור גדה חלוק בזה בשארי ליסורין וכדלשכתן לענין יחוד שאסרו אפי' יחוד פנויה ועל יחוד גדה לא גזרו ומשעם שאסרו בסנהדרין ל"ו ח' ההורה העידה עלינו כמ"ס סוגה בשבועים ועיין חוס' שם ד"ה ההורה הא קצן דבאיסור גדה הקילה ההורה נגעיין יחוד יותר משארי עריות שבהורה וע"כ ספיר כתב מהר"מ דאם הי' ליסור תורה לא היינו חוששין שמה יעבור ע"ז דסוגה בשבועים כתיב' חולם אחר שסעסובל דבזבז חזן כאן רק ליסור דרבנן משום וסאוחה חיישין שמה יעבור ע"ז וע' בזה"ע ס' קי"ט שאלריך בפרטי דין זה - חמור בסוגה ז' ח' מבוחר דבאיסור קיל י"ס להחמיר יותר ע"כ - וכן אשכחתינן ב"ס שאלרו דרבני פוסקים לייכין קיוון יותר מד"ה ע' ברה"י ע"ה ובעירובין ע"ז ח' וסוד בכ"ד טובא - ורחמי' להחיד' שפקק בעיקר דינו של מהר"מ הג"ל דמאחר דמהני לה רפואה כמ"ס בס' ופי"ה ח"כ תחמי לא התי' בשבט חולה דהוי פה בשבט ע"כ - וחזן בזה שום פקדון דשאר חולה היא גדה דלורי' וע"כ לא חיישי' שמה יבוא עלי' כיון דלינה אסורה לו עולמית כנ"ל משא"כ כאן דמאחר העבילה חזן כהן רק ליסור דרבנן ונ"ל - עוד רחמי' בלבוש שכזה מיהו אס רוצ' להסאוחה ע"י שלים שלא יק' עלי' חלל בעדים מותר להסאוחה כו' ע"כ - מדבריו נראה דמ"ס מהר"מ והסו"ע להסאוחה ע"י שלים הוא אחד עם מ"ס חמ"כ שלא יקר חלל חלל בעדים וז"ל ובמבואר דבריו מהר"מ פה"ב ענינים נפרדים זה מזה - וע"כ ע"י שלים היינו ששליש יתן

לה מונוח' ושאר האטרותה וכל הב' ס' ק"ז סק' וחסר לדמוק בדברי הלבוש שנס הוא כוון בן ועי' :

לז ואפילו לא פסקה ע"ד . הסכים לדברי הרב בנה"ה דאם ח"ל צד בנ"ה ה"ה ככל הנשים . וכן הסכימו כל האחרונים ופמ"ס בזה בס' סק"ז ע"ש :

דחוק וכן זה אפשר שיה' הכל דם בחולים ח"כ כ"ז שלא נחבר לה שפסקה מלרואו חל' הכל בד"ב . והר"ה' שהביא המו"ד מ"ס הנ"ל ח"נה רח' . כל עיקר ונעלם ממנו דברי המהרש"א שם שנתקשה מ"ס בביאור דברי המהרש"א הנ"ל וכלן בס"ק כ"ט כחב לתרן קוש' המהרש"א הנ"ל בדחוק הזמן שחננו חול' ל"ח שמה הפסיק דשייפה מאי תוך זמן זה כמ"ס בד' י' ב' ע"ס וזה עולה כמ"ס למעלה ודלא כהמו"ד כנעלם ממנו כ"ז וע' :

אם לא בדקה פ"ח אחר השמים שוב ח"נה חולה בבחול' וכדמוכח מהר"ה' שהביא מ"ס הנ"ל . ודין חדש כזה הי"ל להראשונים לבאר דבר זה . חמנס בלחמ חין דיט מחור כלל ולפי דבריו למח אחר שחולל י"א ב' חבל פסקה מ"ח כו' הו"ל למימר רבנא יוחר דחפ' ח"י חס פסקה כל שלא בדקה ח"ע אחר השמים אחד ה"ה טמאה . ועוד יס להקשות כמה קושיו' ע"ד המו"ד . וחין לטני להחריך בזה . כי לדעתו הדין פסוק דכיון ששיערו חול' דחוק וכן זה אפשר שיה' הכל דם בחולים ח"כ כ"ז שלא נחבר לה שפסקה מלרואו חל' הכל בד"ב . והר"ה' שהביא המו"ד מ"ס הנ"ל ח"נה רח' . כל עיקר ונעלם ממנו דברי המהרש"א שם שנתקשה מ"ס בביאור דברי המהרש"א הנ"ל וכלן בס"ק כ"ט כחב לתרן קוש' המהרש"א הנ"ל בדחוק הזמן שחננו חול' ל"ח שמה הפסיק דשייפה מאי תוך זמן זה כמ"ס בד' י' ב' ע"ס וזה עולה כמ"ס למעלה ודלא כהמו"ד כנעלם ממנו כ"ז וע' :

הה"ה טמאה . ועוד יס להקשות כמה קושיו' ע"ד המו"ד . וחין לטני להחריך בזה . כי לדעתו הדין פסוק דכיון ששיערו חול' דחוק וכן זה אפשר שיה' הכל דם בחולים ח"כ כ"ז שלא נחבר לה שפסקה מלרואו חל' הכל בד"ב . והר"ה' שהביא המו"ד מ"ס הנ"ל ח"נה רח' . כל עיקר ונעלם ממנו דברי המהרש"א שם שנתקשה מ"ס בביאור דברי המהרש"א הנ"ל וכלן בס"ק כ"ט כחב לתרן קוש' המהרש"א הנ"ל בדחוק הזמן שחננו חול' ל"ח שמה הפסיק דשייפה מאי תוך זמן זה כמ"ס בד' י' ב' ע"ס וזה עולה כמ"ס למעלה ודלא כהמו"ד כנעלם ממנו כ"ז וע' :

סימן קפ"ח

שפתי חכם

מקשה והב

א כל מראה אדום . ע"ד . דמה"ח חינו טמא רק ה' מיני מראות בו . והוא מ"ס י"ט ח' דה' מיני דמים טמאים והם אדום ושחור וכקין כרכוס וכמימי אדמה וכמזוג ע"ס . ודרך כלל ח"ל מראות טמאות רק ב' מיני מראות והוא האדום והשחור רק בדאדום בופח יס בו ד' מיני מראות אדום כדס המכה או כקין כרכוס או כמימי אדמה או כמזוג . ומפאה דחין חנו בקיחין במראה אדומות הנ"ל המחמיר לאסור כל מראה הנוטה למראה חד' ולא החמיר רק מראה לבן וירוק וע' לקמן ע' ס"ט שמ"כ דמראה ברו"ן דומה למשקה הקאווט טבור דחין זה נוטה לאדומות רק נוטה לשחור וגיטו דשחור חינו טמא רק שחור כדיו דיהה מקטבור ע"ש . אולם ההב"ס ס' ל"ח כחב דצנדה כל מראה שחור טמא חפ' דיהה ח"ל בקיחין במראה דמים ע"ש . והב"ס כאן בס"ס' זה הביא דברי ההב"ס הנ"ל ומוק פליח' . אולם בס' ק"ך סס"ק כ"ג נראה דגם הס"ס לא סמך בזה על דעתו להקל כ"א בכתמיו דרבנן אכל ברה' גמורה או ע"י דיקה עד נטה להחמיר כדעת ההב"ס עיין שם . ובאמת הר"ה' שהביא המ"כ הנ"ל ממה שביטו דיהה מן טבור . הוא לכוונת חמור דהא הפוסק' נחבו בסחימות דכל מראה שחור טמא ולא חילקו בו בין עמוק לריבה ומכוס דהבחה לא בקיחין במראה הדמים . ואיך הביא רח' ממחני' שחיו חא בקיחין במראה דמים . ואולי ס"ל להמ"כ הנ"ל שלא נחבו הפוסק' שאין לחלק בין עמוק לכהה כ"א במראה אדום . ומכוס דחיו' שיש באדום כמה מינים שהם ממראה השמא כדחמן במחני' וגם בדיהה מהס איכא מחלוקת בש"ס כ' ח' . ואיכא מ"ד דל' דגם דיהה מהס טמא . וזה דהנן במחני' דיהה ממנו טבור לו חס' רק לשחור ע"ש בש"ס משכ"כ כחור דליכא פלוגתא בזה כלל ולכ"ע דיהה מן טבור . וע"כ סוהר במראה ברו"ן כו' וקנה סמך יס לזה מדקדוק לשון הטע"ע ע"ס . שוב רח"ו בספר בית אפרים להגאון מוהר"י מבראד ס' ל"ח סק' י"ד הביא דברי הס"ס הנ"ל . ולפי הנראה מדבריו הבין שש"ס חולק על ההב"ס להחמיר סק"ל דגם ברוחא מחמיר' בכל מראה הנוטה לשחור כמו בנדה ונעלם ממנו דברי הס"ס כאן ובס' ק"ך דמבואר בדבריו להיפך דדעתו להקל חפ' בנדה במראה כחור כהה וכל' . אולם לירנה חמייני על הס"ס שהביא כאן בפשיטות דברי המ"כ ובאמת הוא דעת יחידה ודברי הפוסק' הראשונים מבואר להיפך דחין חילוק בין מראה אדום שחור וכמו דחמיר' בלחוס דחין חילוק בין עמוק לכהה וכל מראה אדום טמא כמו כן חמיר' במראה שחור . וכלה מבואר להדי' בצנעה"ל להראש"ד כשער הפרישה ע"ש כחב חול' ודס השחור טמא מדר"ח כו' הלכך כל מראה שחור מני טמא לפי שח"א בקיחין עכשיו בין שחור לדיהה ממנו עכ"ל . וכ"כ בחי' הרמב"ן לנדה י"ט ב' חול' ואלו עכשיו שבעלו רוחי דמים כל שיש בו מראה אדומות כו' וכן בכל מראה שחור ואפי' כיה דיהה ממנו ואפי' דיהה מן הדיהה כו' ע"ס וכן הוא בחי' הר"ן בנדה סס' ובחי' הר"ן על הרי"ף שבעשותו ולירדן כל מראה שחור טמא ואפי' דיהה מן הדיהה ע"ס . וע' בספר בית אפרים הנ"ל בקוין הראשונים שלו בס' ל"ח חוה' ח' ט' שהחריך בזה ע"ס . עכ"ס העיקר בזה דלירדן כל מראה שחור טמא ואפי' דיהה מן הדיהה ודלא כהמ"כ

א וביש' הימך . ע"ד דכ"ש לבן דכשר . ולכוונתו הוא חמור דמה בל' למדש הא מבואר הוא בדברי המחבר דלבן כשר והגהלה בכוונתו דהנה לפי מ"ס המחבר מחילה דמראה לבן כשר וחל' כחב וכן ירוק כחב ועל ירוק ככרתי כחב דכ"ש הוא דכשר משמע מזה דמראה לבן דומה לירוק כחב וירוק ככרתי עדיף מכניהס . חמנס בלחמ זה חינו וכמבואר בש"ס ובכ"י דירוק כחב נמלקו בו עקביא ורבנ' . חמנס במראה לבן וירוק ככרתי טבור לכ"ע ע' בב"י ולפי"ז כך הו"ל להמחבר לומר דאין קי"ל דירוק כחב כשר וכ"ש מראה לבן או ירוק ככרתי דהי' ב' מראות בני חדא בקתא הן דוודא טבוריס הם לכ"ע . וחור שכתב הפ"ו עמ"ס המחבר וכ"ס הירוק כו' דמראה כ"ס לא קאי רק נגד ירוק כחב ולא נגד מראה לבן דהאי לבן כ"ס דכשר וכל' . ושרט כוונת הפ"ו בזה להורות דבמראה לבן חין בו שוס פקטוק דוודא טבור לכ"ע וחיו דומה לירוק כחב שמתקן בו עקב' ורבנן וכוונתו לחק בזה מ"ס חמ"כ להשיב על הב"ה דחין להחמיר כלל המראה לבן וכמ"ס חל' וע' . ומה שחלק הפ"ו על הב"ה במה שהחמיר במראה לבן שיש בו פמימות ועב ונמאל אחר יליאחה ממרתח הנה הב"ה כחב זה בשם כמה זקנים שקבלה בידם שדרך הדס להחלבן אחר הרחילה במרתח ע"ס והפ"ו חלק ע"ז דח"כ חין לא אשתמיס בש"ס או בל' משפסוקס הראשונים להחיר דבר זה וכן בחי' הב"ה שלא יורה במראה לבן ירוק עד שיחייבם שלפעמים ימאל אדום אחר שחייבם חלק ע"ז הפ"ו מפאה ד' קושיו' ח' מ"ס ע"ס קפ"ז דלשם שאין חין וסח לריכה בדיקה לפי השעשע ומה חופיל הבדיקה בעודו לח ושמאל חמ"כ יהי' אדום ב' מהא דחני' ס"ס כל הדי לא יאחר חילו ה' לח ה' טמא דחין לדון חלל מה שעיניו רואות וכמו כן נאמר להיפך שלא יאחר חלו ה' יבש ה' טמא דחין לדון כו' . ג' מהא דחמירין שם דרבי רחא דס בעודו לח כו' ולמה לא חמירין מלרואו עד אחר שחייבם וח"ל דבאמת לא רחא חורו רק לחמורא שח' יהי' אדום יטמאנו דמ"ס ופירש' שמענו להדי' דהוי דיקה מעליחא חפ' לקולא . ד' מ"ס בס' ג"ב כנעלה לאור דח"ל שלקש שמח יטהנו מרחיין ע"י שיקה דחמורין ריעותא לא מחוקין ע"ס . והב"ן בס' מ"ו חלק ג' ע"ד הב"ה וכחב ע"יו דדבריו חין רק דברי נביאות וחס ה"ה דבר כן לא הוו שחקי רבנן בעלי התגמוד להודיענו דבר גדול כזה והבוסף עוד דחפ' חס רוחין שאחר שחייבם נעשה אדום עכ"ל ה"ה טבורה דחל' דשיני האויר עם הבגד גרמו לו להחלסו ע"ס . ובחור' דהה רח' חל' כל הפ"ו מס' קפ"ז דס ח"ל בדוק לאור הכר ע"ס וחול' לטעמי' בס' קפ"ו . אולם למ"ס שם לדעה הראש' וס"י לריכה לבדוק לאור הכר ע"ס לנאמרו דברי הגמ' כאן' . אך לפי מ"ס המו"ד בס' קפ"ז בדדיקה דלפני ההשמים חינו רק קיטח במחור יס לדחור רח' . הפ"ו הנ"ל דס חיייר שאינה מואלח שוס דבר על העד וה"ה נקי כמו שהי' בחמלה דליכא לחיטת למידי וע' מ"ס עוד

ע"י מ"ס ס' קפ"ד בס"ז ס"ק י"ב וב"ק י"ג ובס"ד ח"ד לזה ג' ופ"ח ופ"י ע"ס :

ב לבן · עש"ד · דאפי' חינו לבן לגמרי וכו' כהה ש
בל"א עכ"ל הוי מראה מבור ודלא רבה"ד

ב **לבן** • עש"ד • דלפי' חינו לבן לגמרי וכו' כהה שקורין שונקיל
בלי עכו' חז' מראה טהור ודלא כחז"ל שפסקו בזה
והנה במראה לבן הכרימו כל האחרונים להכשיר חליט טטה
כלל לאדמימותו חלוט בירוק שקורין געל פסקו בו קאם
מהאחרונים ויבחר להלן בסק"ד בס"ד • ועי' מנ"י סק"א שכתב
דמה שהשמיטו הפוסקים' הנהגה החכס לראות ע"י גדה אם מותר
לראות בלילה ואם לאו לפעול כל בידו כשרואה ענד החמה
וכמבואר כח' בס"י ס"פ כה"י הוא מטעם דלגידן חינו טהור
חלף מראה לבן וירוק וזה ח"צ עיין כ"כ כי בקל יוכל להבחין בזה •
ע"כ יוכל החכס לראות בלילה עיין שילת' אם לטהרה או לשמחה
וכי' הראג"ד בפ"ה מה' ח"כ עכ"ל המנ"י והביאו בס"ט כלן •
ובסי' ק"ד סק"ט ל"ג כתב ע"י המנ"י הכל דמ"כ בשם הראג"ד
ליחס הראג"ד שכל לא קליר עמ"ס הרמ"ב ע"כ דאם נסתפק לו
כו' לר"ד להקיק ולערוך לדיו או לדס הקוס ע"כ הראג"ד שאל'
עכשו דס טהור דכל מראה חרוט טמא' • אבל בזה דאם רוח"ן דס
בלילה היתדלא לא חירי בזה הראג"ד כלל עי"ש • ואחר המהילה
דבריו בזה הל' דקדוקו ודברי המנ"י נכונים • כי הרמ"ב שס
בהלכה כ"ז כתב דאין קורין דס ח"כ בחמה וטוב לא בידו וע"ג
מטלים לבנה וכו' דין הש"ס • ועי' הרמ"ב דלא כלל ע"כ עמ' בזה רוחה
דס לר"ד לכל האחרות הנ"ל רק מהחילה יכול לראות המראה גם
זולת האחרות הנ"ל ואם יסתבר לו לפי הט"ע שזוהו מראה
טהור או להיפך יוכל נפסוק כפי הט"ע שזו רק אם יסתפק
בחיוב המראה ויטען להקפו לדס הקוס ודומה ע"כ נלמד לכל
האחרות הנ"ל עי"ש ברמ"י • ועי' כתב הראג"ד בטענות דכל מ"כ
בזה ח"ן בלא הלקה למעשה בזמנא' שאל' עכשו דס טהור חלף כל
מראה אדמומית טמא עכ"ל • וכוונתו מבוארת דכיון דעכשו
מטמא' כל הטור למראה חרוט ולא מטמא' רק אם ח"ן בזה
הוס נט' לאדמומית ח"כ לפי' מחילה ח"ל לכל האחרות הנ"ל
דמנ"י אם לפי הט"ע שזו ח"ן בלא שום נט' לאדמומית הרי ח"כ
להאחרות הנ"ל גם לדעת מנ"י כ"ל ואם יס ח"ן חיזה נט'
לאדמומית ורוח' להקפו לדס הקוס או דומה לא יועילו
לו עמה כל האחרות הנ"ל כי בזמנא' ח"ן מקיפין כלל וכל שיש
בו חיזה נט' לאדמומית מטמא' לה זהו כוונת הראג"ד וכן הנה
ג"כ דברי המנ"י הנ"ל • וממילא דבר אחר נלמד דגם בדברי הרמ"ב
עלמו מבואר דעמה בזמנא' ח"ן מקיפין בדמים ח"ן טורד לכל
האחרות הנ"ל ונכל' • ומ"כ הרב בס' קל"ו ס"ד שהדיקת חס'
לאור היום לכתחילה כתב בס"ט ס' ק"ד שם דזוהו בדדיקת ז"ל
שהיא בחזק טומאה אבל כשהיא בחזק טהרה רצוי לראות חפ'
בלילה עי"ש • והגם דדברי הרב שם הוא ממנ"י בס"ט י"ז ח"ל
ביום מונב' היו בודקים ביום עי"ש ושם חירי בטעוריהם כלל
הש"ס היו בקיחן במראה הדס ולא היו משתמשים כל הטור
למראה אדמומית וע"כ ודאי דבצי דדיקת ביום • משא"כ הרב
הג"ה דחירי בזמנא' בעי' ל"ל שלא החמיר רק כשהיא בחזק
טומאה כמ"ס הנ"ל • אך לפי' ח"ל בלא לפני החכס חיזה שלה
בטלה הסופרת ח"כ לר"ד לראות ביום לכתחילה ולא רחמי' נלמדי
בזה • גם לפי' ח"ל להסמק' להוכיח דין או כיון דחייבין ח"ן גם
בזמנא' כ"ל לן כ"ל דהרב לא החמיר לכתחילה רק בדדיקת החשה
דלכל מסורה ולא בדיקת החכס וכמ"ס בעלמ' יצמח כ"ג עידות
לב"ד מסורה • והחכס יראה לעמלו אם יסתפק בהמראה ימננה
ג' דאור היום • ועמ"ס דברי ספי' קל"ו בס"ט ועי' לקמן סק"ה •
ג **ירוק** • עש"ד • הרי' דבר כח' חמק עליו מההיא דלעיל
ס' כ"ב דלחזקו' ריעושה לא מחזקין • מבואר מזה
דאי חיתרמי שהיישג חס"כ ועשה חרוט מודי להב"ח דמטמא'
לה ואינו חולק ע"י הב"ח רק דא"ל להפוש לזה ולהחזיק עד
סיחייב דלחזקו' ריעושה לא מחזקין וכמ"ס בס"י ל"ג ודלא כחז"ן
שכתב לטהר חפ' מאלף חרוט חס"כ ויבקר דחיק' דבריו
בט"ז סק"ה ע"ש • גם בעיקר מחלוקת הב"ח עם הרמ"י והס"ד
עמ"ס בזה בט"ז מה שגראה לפני' להלכה •

ד השועה פש"ד הוסיף מראה אחרון או לעומן ביזה וע' לעיל סי' י"א דה"ל ממראה כרכוס שקורין ואשרען צל"ח ובין כמראה הדברים הנלכטים ממנו (ע') לקטן סי' ק"ד ענדברי המחבר סעי' כ"ד ומ"ט (שם) הו' כמראה כישות שקורין האשין

—

המקור י"ל דכ"ע מודו להב"ח דאם מלאה ירוק כזהב של
הסמך עליו בעודו לח והמחין עד שיחייב וכן אם מלאה
מראה לבן ורחל' במחין מקודם לריכה להמחין עד שיחייב
דבאן לא שייך דך סבא דלחמין רישותא כו' ולדבריה היא
בחוקה טמאה ולריך אהה לחמין בטהרה וכלל כן נל :

ב סמיכות ע"ז דאפי' (ס') דאסור בדפוס ויין הוא
ט"ס חיו לבן לגמרי ג"כ טהור ודלא כהר"ד
שפקק בזה ע"ש ועי' בהר"ד שם שכלה לרוב מהמלה שפ'
מלאה מראות טהורות עכ"ל יש לטמאה כיון שהרביעה בפתיחה
המקור ואח"כ חור ודמה דכיון לזבן וירוק ג"כ אחת ממקור
ח"כ טבל למחלי ההרביעה במראות הטהורות וכל מה דטבל
למחלי ההרביעה במידה חלי' וכדאמרין ר"פ הירואה כחם חמור
הרביעה עד ואחור הרביעה שם ע"ש דבריו וכ"פ המחבר
בפשיטות דאם הרביעה ומלאה מראה טהורה ה"ל טהורה
ורחיקי בס' חפ"מ שעמד על מ"ס המחבר ואפי' הרביעה שנפחה
מקורה כו' והא ח"ל לפה"ק בלא דם כמ"ס ס"ג וחי' דהכא
היו כחסיכה קטנה לחמין' דלא נפחה רק מעט ע"ש ודבריו
תמוהין דבחו"ס ור"מ מוצא דחין הקבר נפחה בשביל דברים
קטנים וכ"כ ב"ב כחן ע"ש אולם כחן הרביעה שנפחה
מקורה והדק"ל דנימא ח"ל לפה"ק בלא דם אולם נעלם ממנו
דברי ההר"ד הנ"ל שכתב דליכא למימר דההרביעה ה' בשביל
המראות הטהורות וכל' אמנם עיקר דין זה חלי' בחש"י דבריו
מגדולי הראשונים וכמ"ס בס"ד הנה הראב"ד בשער הבסות
הוכיח דרוב דמים בלשה הם טמאין וסמכין ע"ז אפי' לקולא
ורחיקו הוא מהא דהני' בהפסלה כ"א ב' ר"ה אומר מביאה
קרנן וגאלל דח"ל לפה"ק בלא דם והא הכא לא חזי' לדמא
ולא ידעינן אם דם טהור או דם טמא הוא ואחלי מביאה
קרנן וגאלל דלמא דם טהור הוא אלמא כיון דרוב דמים במקור
טמאים הם בודלי' משוויין לי' עכ"ל לשון הראב"ד בצערה"ג
והר"ה בהשגות שם הקשה ע"ז ח"מ מ"ס לא מלאה (בד'
י"ח ח') בלוחן מקומות שיהיו חכמים אחר הרוב ועליוס כוודלי'
ח"ז דכי אמרינן ח"ל לפה"ק בלא דם בלא דם טמא קאמרין
ולא משום דעל רובא סמכין ע"ש ופי"ל לדעת הר"ה אם
הרביעה שנפחה מקורה ומלאה מראות טהורות מטמא' לה
דחא לדידי' אמרינן ח"ל לפה"ק בלא דם טמא וכו' ליכא למחלי
שנפחה המקור בשביל מראות טהורות לבד אלא לדעת הראב"ד
דס"ל דאפשר שיפחה המקור למראות טהורות לבד ומ"ס ר"י מביאה
קרנן וגאלל הוא משום דחזינן בזה רובא ורוב דמים בלשה
טמאין ח"כ י"ל דרוב דווקא היכא דלא חזינן לדמא דלא שזיר
אמרין דמסתמא נפחה המקור לדם טמא דרובא ה"ל אחת
משא"ל היכא דמלאה מראות טהורות וכו' דבריו לא בשעת
ההרביעה יאלו מנוחה מראות הללו רק דלחן מספק' שחא יאל
גם מראה טמא וא"כ טוב ח"ל רח"ל לזה ממה שהרביעה דהא
גם למראה הטהור היא מרגשת כ"ל והיו כאלו לא הרביעה
כלל דח"ל לשמאה מספק ובע"ז ל"ל דההר"ד והמחבר אולי
בשיטה הראב"ד הנ"ל :

ג אר ירק ע"ז שפי' אורח שחברה והוא תמיה דהא אורח
שחברה חיו לפיט ומ"ס המחבר ואם היא מראה לבן
או ירוק קלי על אורח דם שמיאה לפיט ולאו רואין שהיו
לבן או ירוק נאמנת לומר באורח שחברה ה' כזה וע"כ נראה
ש"ס נפל בלין הס"ז ולין הס"ק ל"ל עמ"ס המחבר טהור
וע"ז שפי' דאורח שחברה הוא טהור אם לא דם שלפניו הוא
מראה טהור ואחמיוס לה טהור שפי' כזה כן נל :

ד אין סומכין עלי' ע"ז עי' רש"י שכתב דמן הסהס
חין מחזיקין אותה במסקנת שהמורה האמיתית אכל
היכא דלחמין דם לפיטו והוא נוספק לו חיזה מראה הוא
חין סומכין על דבר' דיל' כמו דלדיק לא חיבור ק' ולא
יכלי' לניקס עלי' חזי' נמי לא קים לה וספרה כזה ה' ואולי
ק' כו' ע"ש והובא ב"ב כחן ואלו הן דברי הס"ז כחן מוצא
מזה דווקא היכא דליכא רישותא שהדס לפיט ואין אמתו
יכולים לעמוד על הדיבור אם הוא מראה טהור או לא בזה
לא סמכין עלי' הא לא"ה סמכ' על דמיונה ואין אמת מחזיק'
אורח

מ"ס לשון בדקיה בחור שיעור וסח ע"ש ומשום דלחמין נריך
לפרש דבריו ומל"ס דבריו הפוסק' (ועי' מ"ס צפ"כ ח"ד לוח ב')
וי"ל שהניסיה העד בנים חור שיעור וסח והנס שהיה בדקיה
יותר משיעור הנ"ל עכ"ל וליחא דהיו דם היה נכנס על הפד'
ורחיקי בכו"ס סי' ק"ץ סק"ז שכתב שם עמ"ס המחבר שם ואם
הרביעה כו' ובדקא אח"כ ולא מלאה כלום כו' דהיינו כשיעור וסח
המוצא לעיל סי' קפ"ז ס"ח עכ"ל והנה שם מוצא השיעור
בכדי בחש"ס ידה לחתה הכר' והוא השיעור דאם חלו והוא
יותר משיעור וסח ומצוואר צפ"פ כה"כ אמנם מ"ס הכ"ס
דבריו הנ"ל ע"ד המחבר שם בס' ק"ץ לא ידעתי כוונתו דאם
הכוונה לומר דמ"ס המחבר ובדקא אח"כ ולא מלאה כו' היינו
דוקא שבדקא בחור השיעור הנ"ל אכל אח"כ היא טהורה זה
דבר שא"ל לאמרו והוא תמיה ואפי' שזין שמה שמטמא' אותה
הוא דוקא שבדקא בחור השיעור לעיל סי' קפ"ז אכל ח"כ
בדקא בחור שיעור וסח ה"ל טהורה ולפי' הוא חולק ע"ד הנו"ב
במה"ס ח' ק"ט שכתב דלהר"ד אפי' בדקא חור שיעור וסח ולא
מלאה כלום עכ"ל טמאה ע"ש אמנם יותר נראה שכונתו הוא
במ"ס המחבר שם ולא מלאה כלום כו' הא אם מלאה מראות
טהורות ה"ל טהורה וכמ"ס כחן בדה"י וע"כ כתב הכ"ס דהיינו
שיהיה בחור השיעור לעיל רס' קפ"ז הא אחר השיעור הוא
מטמא' לה אפי' מלאה מראות טהורות ואפי' דהול' להכו"ס
לכתוב דבריו הנ"ל כחן עמ"ס המחבר דין זה בדה"י אולם כחן
כתב המחבר ובדקא מיד כו' וע"כ לא הו' קשה להכו"ס רק שם
בס' ק"ץ כתב המחבר ובדקא אח"כ כו' דלחמין משמע שהיה
משך זמן מן הרגשה לבדקיה ואם הדבר כן ח"כ קשה למה
כתב המחבר ולא מלאה כלום אפי' מלאה מראות טהורות ג"כ טמא'
בכה"ע וע"כ סי' שם הכ"ס דמ"ס המחבר ובדקא אח"כ פי' הוא
בחור השיעור לעיל רס' קפ"ז כ"ל ולדינא ג"כ מסתברין דברי
הכו"ס דכיון דבה"י שיעור דאם חזי' חסרי' אשה על בעלה
ומשום דלחמין דודלי' היה מקודם בשעת השמ"ס כמו כן
נחמר להקל שדלמא מראה זו נעה בהרביעה כ"ל נכון ועמ"ס עוד
בזה להקל בריס' ק"ץ בס"ד :

ז אין סומכין ע"ש ה"ב פרט' לדינא דאם היא מסופקת
א"ל לסמוך על חזירה באומנת כזה טיבה לי' פ' הכס' ובכר'
בחרהי בס' מנהיגה הפוסקים בזה ע"ש אולם גם לה"י י"ל
דדוקא על חזירה ח"ל לסמוך ומשום כיון דלדידה הו' ספק
במראה זו חיזה נראה לסמוך על חזירה אכל בדירה עלמה
אם כבר שאלה על מראה כזו למכס וטיבה לה שפיר י"ל דיכולה
לסמוך לטהר כל חימה שחראה מראה כזו וא"ל לטבול כל פעם
למכס ועי' בס"ז כחן סק"ד שכתבתי דחין לנו להורות לעצמה
בשום ענין רק הכל הביא אל החכם פ"ש בצורך ומ"ס הס"ד מיהו
משמע כו' ללחורה הוא דין פשוט ואין טרד לכתבו דודלי' נאמנת
הוא בזה והחורה האמיתית כמ"ס וספרה לה לשמאה ואפי'
בכוונת הס"ד דנא לאחמיוס' דלא נימא דדוקא היכא דלא לחמין
שמיאה כהם או דלמא דם כ"ל ע"פ דברה בזה נאמנת לומר כפי'ר
לה החכם מפאה הפה שאמר כו' וגם הרי לא לחמין חיסורא
אכל היכא דא חמין שמיאה כהם או דם שלא ע"פ דברה חיזה
נאמנת דלחמין חיסורא ועי' חוס' בימות פ"ח ח' ד"ה ברי'
ובריש גי' ב' ב' ד"ה ע"א ע"ש לזה כתב הס"ד דחין ק' ולעולם
נאמנת בזה והוא"ל זה ממה דחזיב"ל על חזירה לפרש"י וסרי'
כחן ליכא הטעם דהפה שאמר כו' ועכ"ז לא חיביע"ל רק אם
יכולה על דמיונה הכל אם אומרת בזה הדס טיבה ההכס
נאמנת והוא שפי' ג"כ וכתב בס' ק"ט כו' ומ"ס שם בס"ד סק"ז
דע"כ חזייר' שם בלחמין חיסורא ובה א"ל החכם נאמנת סק"ז
נאמן ע"ש בצורך מוצא דהס' חין כחן הכמה מהחכם
מחמיוס לה ח"ל דלחמין חיסורא וכן המנהג שזין לחש"ס שאלות
בעלזם רק שאלות ע"י הנשים המנוונות ע"ז וסומכין עליהם בכל
אשר יאמרו הן אחת דים לחזק בזה דש"ה דיש לה חוקה דח"ל
מוטא כו' וגם כיון דממונות וכו' לא נאמנת ודוקה"הו מלא'
בדירה עלמה שהיו נוגעו בדבר י"ל דח"ל בלחמין חיסורא אולם בלמא
חין מילוק בזה ולעולם י"ל נאמנת בזה וכמ"ס להקל בס"ד עוד כ'
הס"ד בשם חוס' דיכול ללחמין דמי אמתו וכ"כ במ' הרשב"א והר"ן
ס"פ כה"כ ועי' לעיל ס"פ י"ח דבריו האחרונים שכתבו דהיכא
שהוא

דלת'י כו' וממנה מכה כו' ע"ך דברי מהר"ם לובלין
הבאחי צפ"ס שם חות' דס"ל דלח חלי' במכה רק
בשהוא צבטר המקור משא"כ כחן המקור הדם עלמז שבפנימית
הדמם נצחה ועשה ממקור דם הדמז מכה במכה כז לא חלי'
והואו דם דהו דם נדה צעלמו ויבצ זה דברי רב"י כחן יו"ט
במה שפסיה על דבריו לה ע"ס והכו פ' כחב דהנס דהני' במכה
חלי' הוא במקור הייט זה צבטר וערוקס כל המקור חלי' וטמא
מזה יולא דם וחלי' בל ממקור רק הוא דם מכה חל כחן צעלט
דקבון ברחם חלי' דם בל מרקבון ההוא רק מפלח שחלש ונכסד
הדמם חין בו להחיות בו דם הדמז וע"י יולית דם ממקור וחלי' זה
המח' ברחם נטעה דם צעצורו והכו ש"ל רב"י מכה שבמקור עלמו לא
המח' ברחם דהדמס והדמס צל מנוט מבלי מעלר ע"ס דבריו י'
גם עליו יקשה מה שפסיה צפ"ס ע"ד מהרמ"ל הליל וכמבואר
למעין שן ועי"ס בלוח ז' מה שרעלתי ביטוב דברי רב"י בזה

אוחה לשועה דמיונות וכמ"ס המהבר בריש סעיף זה - ולפי' אשה שרחלה חייה מראה או כחם והרחלה לחכם וטויהר אס' אח"כ מאלה עוד חייה מראה אבר לפי דמיונה הוא שווה ממנו למראה ששאלה כבר מה החכם שוב אין ליריד לשלול עוד הפעם כי ההכנס ויכולה לסמוך על עמלה לטויהר מראה או - אך כ"ז לפי מה שפי' הפוסק' דמה דחיביע"ל בש"ס ס"פ כה" כ"ה טויהר לי פ' חכם מהו היינו שהדס לפנינו ואמננו מסופקין בו אס' הוא מראה טויהר וכמ"ס המהבר - חולס רש"י שם פ"ה החיצוני' הג"ל דמור שחמקון חצירהה עלי' שהרחלה דמה לזו ואמרה לה כדס זה עשה דחיביע"ל ב"כ לפ' חכם וטויהר - ורמה לפשוט אז מראה דהנני' נאמנה אשה לומר כזה רחיתי ואבדתי אלמא דסמכין עליה דלמרינן דקיס לה במראה דמיס ודמה דש"ה דליחא קמן אכל היכא דליחא קמן נחוי אקן עי"ש - מבורר לפי פ' זה דכ"ה דליחא שוק ריטוחא עכ"ל לא סמכין על דמיונה במראה' ר"ל היכא דלח"ל לברר אכל היכא דלפטר לברר לפני החכם לה סמכ' עליה בזה - ולפי' ח"ה ב"ה דבס של עמלה ל"ל לסמוך על דמיונה בזה שכבר שאלה על כיוולא בזה לחכם דכיון דהדס לפנינו לריכה להביאו להחכם ולא חמקון על דמיונה - וכבר עמד ע"ז במהרש"א שם דלמה פירש"י החיצוני' על דס בפרחה ולא על דס של עמלה - והי' דלפטר אין אדס רואה דס עמלו ע"ש - ולדבריו ל"ל דקבס דחי' נאמנה אשה לומר כזה רחיתי כו' אלמא דסמכ' עליה של עמלה י"ל דבזה ה"י פשוט לו דהדס של עמלה י"ש חילוק בין היכא דליחא קמן להיכא דליחא קמן דלזו אינה רואה דס עמלה ולריכה להביאו לחכם - וע"כ לא חייביע"ל רק בדין שחמקון עלי' גס בזה מחלק' ככל' לו אס' - חולס עכ"ל דבריו דתוהינן ולפי' - י"ש חמי אס' דהפשטן שאלה לפשוט החיצוני' מהך ברייתא דנאמנה אשה כו' הרי בדין של עמלה ע"כ ל"ל דיש חילוק בין ליחא קמן לליחא קמן דבליחא קמן אינה רואה דס עמלה ככל' ותמילא חו ליכא פשיטות להאיביע"ל ואס נאמנה דבאמנה הפשטן טעה בזה וסבר דחיביע"ל ה"י גס בדין של עמלה ולא יעל עדיין משום חילוק בין ליחא קמן לליחא קמן דלח"ל דהק"ל י"ל רש"י מג"ל לפרש החיצוני' על דס של בפרחה ודילמא בנאמנה ה"י החיצוני' על דס של עמלה מאחר דחזין דהפשטן ע"כ הוי סבר קן וככל' - אהמס מה שגראה לומר כיסוד דברי רש"י הג"ל עפ"י מ"ס התומים דיניי מינו חוה סמך - דהגס דקיי"ל דלח' מינו דדמי ומטעם דלח"ל מחזיקים אורו למשקך רק טענה דמיונות זה דוקא בשאר מינו אכל מינו אז דהפס שאמר הוא הפס שחזיר אמר' אפי' בנינו בדימי דלמרי' דודאי דייק שפיר דלח"ל הו"ל לשחוק ומי הכריחו לברר בזה כלל ח"ו שברור לו למאור בלי ספק כלל עי"ש - ולפי' ח"ה ב"ה בדין של עמלה אס רחשה חייה מראה ואמרה שמהרה כזה שאלה ממכר מה החכם וטויהר לה ודחי' דנאמנה ממעס דהפס שאמר וזי הכריחה לומר שרחלה חייה מראה הו"ל לשחוק ולא לומר כלל ח"ו שברור לה הדבר למאור בלי ספק כלל וככל' משא"כ בדין של בפרחה דליכא י"ד סברה דהפס שאמר כו' ע"ז חייביע"ל ח"י סמכ' על דמיונה בנאמנה או לא - ורמה לפשוט חיצוני' זו מהה דהנני' נאמנה אשה לומר כזה רחיתי ואבדתי והרי כן לומר אכל סבר' דהפס כו' שהרי גס במראה חיצונה מראה לפי החכם ח"ה אס היכא מראה טויהר או לא וא"כ בע"כ הו"ל לריכה לבא אל החכם ולשאלו מומנו על המראה זו שלפנינו ומטעמה אס נאמנה דהיכא דליכא למימר הפס שאמר כו' לא סמכין על דמיונה ח"ה גס בברייתא ינחום שמה המראה אינה דומה למראה זו שלפנינו ח"ו דסמכין על מראה וא"כ ה"ה דומה ל"ל חצירהה ויכולה לסמוך על דמיונה דחי' ש"ה דליחא קמן אכל היכא דליחא קמן לא סמכין עליה ונחוי אקן עי"ש - ורחיית' בנחיצות שס דיניי מינו חוה י"ל שדחה לדברי התומים בלי טעם ודחי' עי"ש - אהמס תפיס"ה הג"ל לנאמנה רחי' בפרחה לדברי התומים דלדיר' ח"ה שיש"ה על נכון בלי שום פסקוק ונאמור - ולפי' דרך דניחא באלה שרחלה חייה מראה והוא יודעה שכבר שאלה על מראה כזו לחכם וטויהר לה שוב אין ליריד לשלול עוד הפעם אל החכם ויכולה לסמוך על דמיונה בזה אס ברור לה בודאי שמהרה זו דומה להמראה ששאלה כבר ואפי' רש"י יודה בזה דע"כ לא חילק בש"ס בין ליחא קמן לליחא קמן רק בדין של בפרחה דליכא י"ד סברה דהפס

[illegible][illegible][illegible]

גם וזלח הבדיקה בלח"ה לרד"ק לידע דווקא שם מנוף המקור
עלמו דלח"ב ח"ן להחיר ברוחא דם להד"י אס לא היכל יודע'
בוודאי שנעקד המקור והסח' מנוף המקור עלמו וממילא שוב
ח"ן מקום להלרד"ק בדיקה ומה שסיים הרב ד"מ ולא הולך
הסחיר בו' לנאורה לאו דהא נלעהו הסחיר הר"ש אפי'
ברוחא דם להד"י ובמ"ס בנאורה כלן בזה ודאי דח"ן זה פשוט
להסחיר ובבר ראיתו כמה מהפסוסין שחולקין ע"ז' חולס יחבארו
דבריו ע"פ מ"ס ב"כ הוא ו' דה"ל ובלרי תחרוים חמהו על
הב"י דלרד"ק דהר"ש ח"ירי במפתח חס' הא גם לפירש'
שטורה וגם הדם שבצנעס שטורה דמח"ס שאין זה ד"ל א"ל
דס חס' ו' נבסח' גם נחסן זה ב"ס הרב הכולל בשב"ס
דח"ן כיון שבה"י ממקור עלמו ח"ל היו ודאי דס נדה הדם
שבצנעס החס' וה"ס טמאה נדעס רש"י ע"פ' ואלה הם דברי
הרב כלן להוכיח פ' דע"כ עובדל דהר"ש הוא בידוע שסח'ו
הן ממקור עלמו וע"כ הולך שטח שלל נחמ"ס דזה היו דרך
ר"א וכיון שאול ודאי ד"ל ה"ס טמאה דלס א"ל לנו שך
ממקור עלמו ח"ן לרד"ק הר"ש בזה דגם לרש"י היא שטורה
ובקש' הג"ח בל' ובהנה לפי המבואר למעלה הנה לפי מ"ס
המחבר כחן בשו"ע והוא מהפסול החס' במ"ס פוסקין בו' מכלל
דח"ירי בש"ס ח"ס הכה"י ממקור עלמו ח"ן לא ובכ"ה גם לדעת
הרב ח"ן להחיר ברוחא דם להד"י ובמ"ס למעלה ח"ס הסחיר
ברוחא דם להד"י דק הי"ב שידוע לנו בוודאי שסח'ו ח"ן מנוף
המקור ובמ"ס הרב בעצמו בבג"ה הוה"ל יודע' ודאי שנעקד מקורה
בו' ובכ"ה ממיילא שוב לא ב"י דירק' במ"ס פוסקין ובחמור' אך מה
שהג"ס דרשו דבריו שבה"ס בחוק דברי המחבר הוא מבוטל דכל
הי"ב שאינו מבוחר בזה"י בדבריו המחבר היסד דבריו דרשו
הרב להכניס דברי הגהותיו שחוק דברי המחבר הגם שידוע
דעת המחבר ח"ן כן ובמ"ס הס"ע והס"ך ב"ד' ודמו כן כלן
הגם שידוע דעת המחבר ח"ן כן עכ"ל לא כחב הרב דבריו
דרך פלוגתא על המחבר מטוס שבדבריו בשו"ע ח"ן מבוחר להד"י
הי"ק זה דכבר י"ל דמ"ס המחבר דן א"ס שנעקד מקור שלה בו'
היינו שידוע לנו בוודאי שסח'ו ח"ס מנוף המקור כמ"ה הרב
בב"ה יומ"ס המחבר חס"כ והוא שסח'ול בו' זה קאי על דירק' שבה"ס
המחבר ממקור ח"ס רחשה דס בבח"י אפי' היא מבוטעת בו' וכלן
ודאי דבפ' בדיקה דילמא חס'ו' הוא מדס קפוי' וכיון שאין
כ"כ הכרע בדברי המחבר ע"כ לא כחב הרב דבריו בלשון פלוגתא
שידוע דרבו ז"ל מ"ס ח"ס דהיכא ידועס בהס'ו ח"ס מנוף המקור
עידוק טפי להקל ח"ן רק לדעת הרב ובמו שבלח"ה שטמו ב"כ ח"ס
ח' והוא ח"ס חולס נדעס הב"י ח"ן ק' אחרכ"ה נעדר נרע ובמו
שנחבאר שם הוא ז"ל ח"ס ע"ש ואין מהלוקך להכפיל הדברים :

יב דומי דשפּוּרֶת: עשׂר ועמ"ש בזה בנ"ל סק"ו והנה הב"י הקשה ע"ז מדברי הראש"ל ר"פ המפלת במלחמה מדבריו שח"ן למלח בזה ע"פ. והנה דברי הראש"ל ה"ל כן המה ג"כ דברי הרשב"ם בחוה"מ עשר ו' ע"פ. וכבר הארכתי בזה בנ"ל מז' מלח"ה כ' עד ח"ט ו' וטעמו: ויש מ"מ משם דנפמלת חת' לא מטהר' רק בחת' קטנה ובשלא הגישה בפמל"ק דחוקה ובשפּוּרֶת לדעת הר"מ והרמ"א חיי"ר בש"ס שלא הכניסה השפּוּרֶת בחור המקור רק בפירוודור עד המקור ובה ח"ן מקום לחלק בין שפּוּרֶת דקא נעבה אחר שלא הכניסה השפּוּרֶת למקור והמטהר' לא ח"י' ארבעה פס"מ. דלמ"ה היה הפסקה בין דס לבשר והמטהר' חתמה דח"י ארבע בנפמלת דחוקה וגם ח"ל לא חתמו ע"ז. ואם הכניסה השפּוּרֶת בחור המקור לא מזהר דין זה בש"ס לפי ט' דר"מ והרמ"א: חלש לפי הפסד דהפסקה ה"ל לבחירה וזוהו דדין ח' להם ומבואר: חזק ה"ז פ"י דהן דשפּוּרֶת הכניסה בחור המקור וע"ה הכבו דע"י טה"י דקא חלש שלא נפמלת המקור ע"ז וע"פ ל"ל לדעתם דלחיי"ב בשלא הכניסה הרביעיה בפמל"ק חלש הם הרביעיה בש"מ מטעמ' נה לדידן דקיי"ל דח"ל לפס"ק בלא דס ע"ש בחורך. גם מהה"ש שס על ה"ז ח"ך לא הוכיחו דעת הר"מ והרמ"א ה"ל. והנה נעלה דק בחת' דבזה ודלי ח"י חת' חת' גדולה בלא חילין בין דקא נפמלת רק בחת' דבזה ודלי ח"י חת' חת' גדולה נפמלת הקרב ע"י טעמ' חלש' דלח"י נחמ' ה"ט דהפסקה בין דס לבשר כיון דלחיי"ב בחת' מנפמלת והדס בנפמלת החת' הכי

חמור - חמס הגס שהלכנו לצלל דבדס של עצמה נלחמה
 ונזכר כזה טיבר לי הכסס וה"ל לשלול כל פעם מן הכסס וכמו
 הוכחנו מדברי הפוסקי' הכל - ועל"י לבי מנחם ע"י הלך
 לסמוך עלי' בדברים כללו וכדי חפי' בספק ליסור חמרי' דלון
 נכסיהם נלחמה ע"י דעתן קלוח ומכונול חפ"י סי' קכ"ט
 והנה"ה - וע"י שם ס"ק ל' וכל' כזה שלרץ דקדוקה היבד
 הדמות מלה למלה ולחך נאסור דבר כזה לגמרי וחפי' נחמתי'
 וביקלי' נכח הרח"ס ב' הנוקם דמי דמיס שלמינו וכל להבחיין
 אלאם הם שוין ע"י וכלן הכי ח"ו ב' הדמים לפני ע"י נראה הלא
 ולהלכה נראה כח"ס נמשלה עכ"ל ח"ן לסמוך ע"י למעשה הלא
 אלאשה להורוח לעצמה כסוס ענין כסוס קח חס הכל חפ"י
 אלא הכסס כח"ס והוא יורה לי חס הדרך אשר הלך
 כזה - ובפרט שמדברי הרמב"ם בח' ב"ב נראה דס"ל לדינא שאינה
 נלחמה ע"י וכח"ס דבריו למעלה - הן אחס להמורה יד לעיין
 דכסס כזה דלביעי' למיכ"ס והרמב"ם ח"י נלחמה על חברה מה
 דהנ"י בד' י"ב ב' חדשה אחס ח' חלל בחדרי' ודלוח ומלוחה
 ח"י ופ' רש"י שהא בקיאה במלחם דס דמי דלביעי' יכונה
 לסמוך ח"י חפי' היכל דלוחה קמן ויש להזכר דסס הוחזק
 ע"י חסס לבקיה וע"י - עיין במ"ל שסספק דביו כל המהבר
 כהסס אלהנו מסופקים דסס הוא חס הוא טבור דל"ל נומר כזה
 טיבר לי הכסס בו ח"ך דיון ח' מביאה דסס הא' לפנינו נומר כזה
 ודלוח ח"י דסס שפיר וז' ומומחה על דסס הא' מטיבר לה חסס
 דסס זה חס הוא נלחמה כל לא ומוזל הסברה נראה שגלמה -
 אחר מהס"ס מוכח דל"ל דל"ל ח"י נח מהר"ך חס"ס דעובד
 דלוחה ח"י כסס"ס ח"י דסס הא' בידה - גם מנכסו רש"י משמע
 דכל כהסס לפנינו ח"ן סומרי' כלל על נלחמה חסס ואי"ס ב"ב
 והנה רח"י מהס"ס ח"י מדרשה כל עיקר דל"ל חסס הא' ח"י בידה
 ומהר"ך להורכב לין לחס חסס ח"י נלחמה דסס הא' ח"י בידה
 עצמו שיראה שטיבר לה מנכס דסס ח"י גם מדברי רש"י לא מוכח
 כלל דרש"י לא ח"י רק דבט' למסחר על דמיונה משא כ דביו של
 ההנ"י שח"ן אלהנו סומרי' על דמיונה רק שגלמה מסופקי' דביו
 והוא מביאה כסס חסס אחד שטיבר וברי ח"ן אלהנו מסופקי'
 ומהנה למסקנה והמורה אלהנה וססר חשקן כס"ס ב"ב
 שסמנו על גמ"ס - וכמ"ס רב חפי' במס' בילה כ"ט ב' הא דידן
 ברת' דרמב"ם בו ע"י לבחורה ויכלה דביא מלחמה כזה רק
 חס ההקטירו בודלי במלחם ומה כזה ח"ל מלחמיניס לא במלח
 במעידה כסס חס ח' ליסר - וע"י השו' מהר"י סס"ס חסס
 והגמ"ס שח"ן אלהנו סומרי' על דמיונה רק שגלמה מסופקי' דביו
 שח"ן נוהגים לבקן דקדוקה בביאה דרך החיור בו - והא דלמריני
 דלחמה נומר כזה החור לי רבי היינו דווקא לעצמה דלחמה
 על עצמה דדרשקן וספירה לה בו ע"י ורמזו הש"ך לעיל סי' קכ"
 ס"ק כ"ט ע"י - הנה חילק בין חבירה לעצמה ולפסד חפ"י חילוק
 חילוק זה לפי' הרשב"א והס"י ופ"י חלוק ח"י רש"י ח"י חלוק
 כזה לא ח"י מה כססו כס"ס לפסד חפ"י חילוק ח"י חלוק
 חסס בו דלחמ ח"י דלעצמה נלחמה חס לא שגלמה דסס לעצמה
 ח"י כ"ל היכל דלוחה רק כססו דהסס שח"ר בו וע"י ביבמוח
 ע"י ח' דכססה מעשה ח"ן שומעין לו היכל שהוא נוגע בדבר
 חס לא היכל שהכסס קיים עדיין ע"י וכל' בקידושין ד' ע'
 ב' ע"י :

ה' אפי' ראהה דס · עט"ז הביא דברי הכ"י ודברי הרב
 גד"מ והסכים לדינא כדעת הרב דלפי' רואה דס
 להדי' טעורא דף לא מטעמו כהנה' דלפי' במהה רק מטעם
 שאין דרך רה"י בפק שלא אסרה רק אם המקור נתקנומו והסד
 יואל מטעמו מנמי ע"י שטבו ולא כהמקור מוליד עמו הסד
 וכיון דכאן ידוע שהנה' הוא מנוף המקור והחסיכה
 הולידה מהם את הסד כבנון זה לא אסרה הורה' ובלאוה' אקשה
 ע"י מהא דהיא המפנה חה' אם י"י עמיה דס טעמיה וגמיה לא
 נאזה נס דס דלפי דרך רה"י בפק שהנה' הולידה עמיה את הסד
 וכנ"ל חולט כבר בלהדי' דבר זה בלמוד בפ"ט ח"ו בזהו ח'
 ובזהו ח"א דמ"ט בפ"ט ח' אין דרכה' לזהות דס בזה' אין הכוונה
 דהא כהי' סיבה' דס בזה' דו"א דכין שהנה' הי' בזהה' המקור
 והמקור נשולט מאל' דס כבר אסרה סיבה' דס המקור בפקיהם
 בזה' ח' חולט הכוונה הוא להזהרה' לא אסרה רק הסד היורה

הנהי'

יִתְּ וְסִתְּ פִּסְפִּירִי עֶשֶׂךְ - וְכִיָּה לְעִיל סִי' לְיוֹ סִקִּי - וְהַסְרִי' מִסְּסִקִּי כַחַד לְחִיכָה מוֹסְרִין בִּשְׁס' דְּחֻמִּין יוֹסֵר מִחֲמִימוֹת הַרְקוֹ - וְכַתְּבֵה שֶׁסְּסִקִּי כַחַד דְּוֹדֵהי חִיכָה מוֹסְרִין בִּשְׁס' דְּחֻמִּין יוֹסֵר מִרְקוֹ - אִלּוּס הֵי מוֹסְרִין שְׁהוֹדְרוּ בִּשְׁס' אֵלַל בְּדִיקָה בְּעִי' דְּוֹקָא שָׁלָה יִהְיוּ חֻמִּין יוֹסֵר מִרְקוֹ דִּהְיִי וְדִלִּי מוֹסְרִין דְּעִי' - אִלּוּס נִרְאֶה דִּלְמָה אֵם קָלָה קָרִים יוֹסֵר מִרְקוֹ בִּלְב' מִהֵי - וְרִחִי' מִמֶּנִּי הַפּוֹסֵק' בְּקִין מוֹחֲבִי' בְּמִים מִשְׁבָּחוֹ מִן מַעֲיִיטוֹת וּשְׁמֵדוֹ קָלָה בְּנִית ס' - וְהִדְבֵּר יוֹדֻעַ שְׁהִים הִלְלוּ קָרִים יוֹסֵר מִחֲמִימוֹת הַרְקוֹ הַיּוֹלֵא מִסְפֵּה וְכֵן אֲחֵרֵי בְּחֻרְף יִיחָס בְּמִים מוֹסְרִין כֻּלֵּי שְׁלֵין הַמִּים מִתְקַרְרִין מִמֶּנּוּ וְיֹדֻעַ דְּבִשְׁמֵךְ מַעֲלֵעַ חֵיד סִי' - תִּתְקַרְבוּ יוֹסֵר מִרְקוֹ וְחֵק בְּעִי' שְׁהִיֹּס מוֹסְרִין כֹּל מַעֲלֵעַ וְכִמ' מִשְׁלֹן הַפּוֹסֵק' וְהִרְבֵּה בְּהִי' כֵּן שְׁכַחַד דִּסְהַס מוֹסְרִין חִינִן חֻמִּין יוֹסֵר כֹּ' מִשְׁמַע דְּעִיקֵר הַקְּסִידָה שָׁלָה יִהְיוּ חֻמִּין יוֹסֵר מִרְקוֹ אֵלַל אִם קָרִים קָלָה יוֹסֵר מִרְקוֹ לִיחֵן בִּי' - וְכַפִּירֵי הוֹדֵר בִּשְׁס' לְיוֹ סִקִּי כַחַד דְּמַשְׁמַע מִהֲרִיף דְּוֹקָא קִרְבִּי טוֹבֵה וְחֻמִּיִּי טוֹבֵה לֹא מִהֵי - אֵלַל כֹּל שְׁלֵילָה מִכָּל קִרְיִי קִרְיִי וְלֹא - נִכְנָסוּ עֲדִין לְגֵדֵר חֲמִיִּי חֲמִיִּי שִׁפֵּר דִּמִּי וְיִשָּׁן בְּזֵלֵן מוֹסְרִין לֵשׁ שְׁתֵּן יוֹלֵא לְבָחִית אֵלַל - עִי' דִּהֲקָה וְחֵק אֲשֹׁרִי' - אֵלַל חֻמִּין הַכּוֹזִין בֵּין בְּשִׁמְחִית חֲפִי' - וְכַפִּירֵי דִּלְמָה כֹּ' כֹּל וְרִשִׁי' ס' בְּד' לִבִּי ב' דִּי' - וְכַפִּירֵין דִּלִּי בְּדֵק בְּזֻלֹן וְלֹא יִנְיֻחַ לֹא מַעֲהִי' לֵה בְּהִי' דִּילְמָחֵה אִם הִי' - בְּפּוֹסְרִין הִי' יִנְיֻחַ עֲבִיל' - מַשְׁמַעוֹ דְּכַרְבִּי דְּעִיקֵר הַקְּסִידָה הוּא שָׁלָה יִהְיֶה קוֹץ כִּי בְּזֻלֹן חֵין דִּרְטוֹ לְהַחֲשֹׁךְ אֵלַל בְּחֻמִּין לֹא חִיכָה כֵן לְדַלְדֵּלָה כֹּל מִה שְׁהִים חֻמִּין יוֹסֵר - שׁוֹעֲלִין יוֹסֵר מִשְׁמַעוֹ הַדְּרֵי הִיכָּה - וְכַתְּבֵה מִסְבָּרָה - וְכִמ' מִשְׁס' ד' לִבִּי ב' דִּי' - בְּפּוֹסְרִין שְׁכַחַד דִּלִּי בְּעִי' - עִי' מִים הַמִּים ס' - יִבְשִׁים הֵם עִיִּים - מְבֹחֵר לְעֻשִׁין זֶה לְהַחֲזִיר מִיבֵשׁ לֵלָה כֹּל מִה שְׁהוֹס חֵם יוֹסֵר שׁוֹעֵל יוֹסֵר - וְיִשְׁס' בִּשְׁס' בְּפּוֹסְרִין בְּרוּחָה אֲשִׁמּוֹ - דִּלְמָה לֹא יִנְיֻחַ חוֹ לֹא מַשְׁבָּח' אֲשִׁי' אִם יִנְיֻחַ בְּחֻמִּין - בִּשְׁלֵין הִרְעִיט' אֲבִי' - שְׁכַחַד מִחָה מַעֲה' - דְּפּוֹסְרִין דִּי סִי' - כֵּעִין חֲמִימוֹת הַרְקוֹ עֲבִיל' - מְבֹחֵר דְּבֵל לְהִקֵּי דִלְמָה בְּעִי' - חֻמִּין יוֹסֵר מִחֲמִימוֹת

החמי' בתוך מטהרין לה ולא מטמא' לה ר'ק חס יאל הדס
 עם החמי' כפסס ח' ע"ש דבריו חמס לישנא דחס יס עמה
 דס ח' משמע יס הוא קסח המליחות דכיון שיוצא ממקום
 חסו גס חס יואל הדס עם החמי' הוא נדבק לחמי' וקסח
 לחק בזה כמבואר לכל מעיין ובע"כ ל' לפי פי' הר"ם דמ"ס
 חין דרכה לרלוס בחמי' שאין הכוונה שאין דרך שיהי' דס נדה
 בחמי' דהא אפשר ואפשר שיהי' כן מותר שהמקור לעולם מלא
 דס והחמי' הי' במקור חלוס הכוונה הוא דרמי' זו אינה מדרכה
 ע"פ טענה בדרך הנשים רק חמי' רמי' הכרחיים מפלה החמי'
 שהוליתו למוך וזהו שאמרו בחמין חין זה דס נדה שמימא
 הכחוב אלא דס חמי' היינו שהכחוב לא טימא רק דס היורד
 מפלה דרך נשים טפ' טעמו וכלן הוליתו החמי' וחין זה דרך
 רמי' כל הנשים ולפי' בנעקר המקור והחמי' הוא מצוף המקור
 ידוע שהחמי' מוליכה עמה הדס שעלי' והיו רמי' הכרחיים
 ולא טימא הכחוב בזה ול' לרלוס ממנה חלוס כמו קפילא
 וכדומה דס רמי' בעלמה הוא כדרכה רק שהלוגס גרס שיופסח
 המקור ע' ובו רחשה כדרכה ע' פה"מ בדרך כל הנשים משא"כ כלן
 הא עסקי' גלה הניגש כפ"מ כלל והוא חמי' קטנה שלא נפסח
 המקור ע' כמ"ס הט"ו ונהי דחס רחשה דס בלא חמי' היינו
 מטמאים חוזה חפי' לא הניגש לחמי' דילמא חרשה ולאו חלדע
 וזקק דס לבוא בהרשעה ח' ע"ש שרחה בחמי' יורר יס דס
 לומר שהחמי' גרמה להוליתו הדס הזה קודם זמנו משנאמר שטענה
 בהרשעה וכבר נבחר כ"ז כפ"ל חות י"ב וט"ו ע"ש ומו"ס הט"ו
 בשם הב"ח הנה בזה גס הב"ח מסכים לדברי הט"ו דעיקר
 ההיתר של הר"ם הוא מטעם שאין דרך רמי' בך ח' ע"כ
 כח דבטי' טענה זו חמי' לא חרשה ונעקר מקור טלה בין וסח
 לוסח שלא בשעה וסחה ובעה שפלה החמי' לבח"ח בדרק ח"ע
 מיד ולא מלאה דס כלל רק דחמי' לא ח' פוסקת מלרלוס כ"ז
 שח' החמי' בבח"ח ובוה טיבה חוזה הר"ם וטעמו של הב"ח
 שהלריך לכל ההגחים הנ"ל הוא משום דלחיו ס"ל דמ"ס חין
 דרך רמי' בך היינו שאין דרכה לרלוס בחמי' וכמ"ס בש"ס
 וח"ל חס יס עמה דס עומה וכו"ס בש"ס במפלה חמי' .
 וה"ה בעובדא דהר"ם בנעקר מקורה וע"כ כח דבטי' שחזוק
 ח"ע בשעה נפילה ולא מלאה שוס דס דהשחא ידוע גלה
 היה דס על החמי' מבחון ומעשה נהדרר לנו דכל מה שהיה
 רוחה טחא הכל הוא מהדס שבחך החמי' או בנצקע' טעה
 וכיון שאין דרכה לרלוס דס בחמי' ע"כ ה"ה טעורה ומה
 שהחנה שלא יחי' בשעה וסחה דבשעה וסחה מיישין גס לדס
 שבצקעי' החמי' שחא הוא דס וסחה כיון דלא רגילה לרלוס
 דס נדה ורלוסי' בש"ס שחב בשם הט"ו טענה על הב"ח
 שחב לערר מטעם שאין דרכה לרלוס בחמי' וע"כ כח שאין
 לערר חל' בין וסח לוסח ורוא דבר שאין לו שחר והס"ט
 כח ע"ל דל"מ דבח"ח ס"ל דחין היסר רק בדרס היואל מזהחמי'
 אחר נפילתן לבח"ח חל' דס הבא מן המקור חפי' כ"ז שהחמי'
 בבח"ח לא טיבה הר"ם וע"כ בשעה וסחה מיישין שחא הוא
 דס המקור כיון דלא ידעיין בודלי שדס זה הוא מן החמי'
 ודמי לחשה שיש לה מכה במקור דבשעה וסחה בעיין שחדע
 שדס זה הוא מן המכהב' ע"ש הנה רוחה חמי' שח"ט הבין
 דמה שחב הב"ח לאסור שעה וסחה חייירי אחר שחב נעקר
 המקור דמטהרי' חוזה כ"ז שהחמי' בבח"ח וע"כ כח הב"ח
 דמ"מ בשעה וסחה הוא עומה וסח הדבר כן הא ודלי' דלדקו
 בזה דברי הס"ט הנ"ל ולדעתי הוא פסוק מאוד ולא ימלא חולק
 ע"ז חלוס שחב מבוחר בב"ח שהלריך דעקירה המקור יחי'
 גלה בשעה וסחה דווקא חל' חס נעקר המקור בשעה וסחה
 טמאה וע"כ ספיר החפלה בחמי' שבי' הנ"ל דמאחר שהב"ח
 הלריך לבדוק בשעה נפילה מיד וכיון שבדרק מיד ולא מלאה שוס דס
 מה בך שח' בשעה וסחה הרי בדרק ח"ע ולא מלאה והדס שבחך
 החמי' ה"ה טעור חפי' בשעה וסחה שאין דרך רמי' בך ולדקו דברי
 הב"ח הנ"ל ובע"כ ל' לדעת הב"ח כמ"ס למעלה דבשעה
 וסחה כיון שהזמקת לרלוס חו' חיישי' חפי' לדס שבצקעי' החמי'
 שחא יאל מן המקור כפ"ט וחל"כ נכנס לבקעי' החמי' וכל' .
 אך כ"ז לדעת הב"ח חלוס הט"ו חלק עליו ע"כ הדינים שלו
 דבשעה נפילה ח"ל לבדוק ומשום דלחיו לעשמי' דס"ל כמ"ס
 הרב

החמי' בתוך מטהרין לה ולא מטמא' לה ר'ק חס יאל הדס
 עם החמי' כפסס ח' ע"ש דבריו חמס לישנא דחס יס עמה
 דס ח' משמע יס הוא קסח המליחות דכיון שיוצא ממקום
 חסו גס חס יואל הדס עם החמי' הוא נדבק לחמי' וקסח
 לחק בזה כמבואר לכל מעיין ובע"כ ל' לפי פי' הר"ם דמ"ס
 חין דרכה לרלוס בחמי' שאין הכוונה שאין דרך שיהי' דס נדה
 בחמי' דהא אפשר ואפשר שיהי' כן מותר שהמקור לעולם מלא
 דס והחמי' הי' במקור חלוס הכוונה הוא דרמי' זו אינה מדרכה
 ע"פ טענה בדרך הנשים רק חמי' רמי' הכרחיים מפלה החמי'
 שהוליתו למוך וזהו שאמרו בחמין חין זה דס נדה שמימא
 הכחוב אלא דס חמי' היינו שהכחוב לא טימא רק דס היורד
 מפלה דרך נשים טפ' טעמו וכלן הוליתו החמי' וחין זה דרך
 רמי' כל הנשים ולפי' בנעקר המקור והחמי' הוא מצוף המקור
 ידוע שהחמי' מוליכה עמה הדס שעלי' והיו רמי' הכרחיים
 ולא טימא הכחוב בזה ול' לרלוס ממנה חלוס כמו קפילא
 וכדומה דס רמי' בעלמה הוא כדרכה רק שהלוגס גרס שיופסח
 המקור ע' ובו רחשה כדרכה ע' פה"מ בדרך כל הנשים משא"כ כלן
 הא עסקי' גלה הניגש כפ"מ כלל והוא חמי' קטנה שלא נפסח
 המקור ע' כמ"ס הט"ו ונהי דחס רחשה דס בלא חמי' היינו
 מטמאים חוזה חפי' לא הניגש לחמי' דילמא חרשה ולאו חלדע
 וזקק דס לבוא בהרשעה ח' ע"ש שרחה בחמי' יורר יס דס
 לומר שהחמי' גרמה להוליתו הדס הזה קודם זמנו משנאמר שטענה
 בהרשעה וכבר נבחר כ"ז כפ"ל חות י"ב וט"ו ע"ש ומו"ס הט"ו
 בשם הב"ח הנה בזה גס הב"ח מסכים לדברי הט"ו דעיקר
 ההיתר של הר"ם הוא מטעם שאין דרך רמי' בך ח' ע"כ
 כח דבטי' טענה זו חמי' לא חרשה ונעקר מקור טלה בין וסח
 לוסח שלא בשעה וסחה ובעה שפלה החמי' לבח"ח בדרק ח"ע
 מיד ולא מלאה דס כלל רק דחמי' לא ח' פוסקת מלרלוס כ"ז
 שח' החמי' בבח"ח ובוה טיבה חוזה הר"ם וטעמו של הב"ח
 שהלריך לכל ההגחים הנ"ל הוא משום דלחיו ס"ל דמ"ס חין
 דרך רמי' בך היינו שאין דרכה לרלוס בחמי' וכמ"ס בש"ס
 וח"ל חס יס עמה דס עומה וכו"ס בש"ס במפלה חמי' .
 וה"ה בעובדא דהר"ם בנעקר מקורה וע"כ כח דבטי' שחזוק
 ח"ע בשעה נפילה ולא מלאה שוס דס דהשחא ידוע גלה
 היה דס על החמי' מבחון ומעשה נהדרר לנו דכל מה שהיה
 רוחה טחא הכל הוא מהדס שבחך החמי' או בנצקע' טעה
 וכיון שאין דרכה לרלוס דס בחמי' ע"כ ה"ה טעורה ומה
 שהחנה שלא יחי' בשעה וסחה דבשעה וסחה מיישין גס לדס
 שבצקעי' החמי' שחא הוא דס וסחה כיון דלא רגילה לרלוס
 דס נדה ורלוסי' בש"ס שחב בשם הט"ו טענה על הב"ח
 שחב לערר מטעם שאין דרכה לרלוס בחמי' וע"כ כח שאין
 לערר חל' בין וסח לוסח ורוא דבר שאין לו שחר והס"ט
 כח ע"ל דל"מ דבח"ח ס"ל דחין היסר רק בדרס היואל מזהחמי'
 אחר נפילתן לבח"ח חל' דס הבא מן המקור חפי' כ"ז שהחמי'
 בבח"ח לא טיבה הר"ם וע"כ בשעה וסחה מיישין שחא הוא
 דס המקור כיון דלא ידעיין בודלי שדס זה הוא מן החמי'
 ודמי לחשה שיש לה מכה במקור דבשעה וסחה בעיין שחדע
 שדס זה הוא מן המכהב' ע"ש הנה רוחה חמי' שח"ט הבין
 דמה שחב הב"ח לאסור שעה וסחה חייירי אחר שחב נעקר
 המקור דמטהרי' חוזה כ"ז שהחמי' בבח"ח וע"כ כח הב"ח
 דמ"מ בשעה וסחה הוא עומה וסח הדבר כן הא ודלי' דלדקו
 בזה דברי הס"ט הנ"ל ולדעתי הוא פסוק מאוד ולא ימלא חולק
 ע"ז חלוס שחב מבוחר בב"ח שהלריך דעקירה המקור יחי'
 גלה בשעה וסחה דווקא חל' חס נעקר המקור בשעה וסחה
 טמאה וע"כ ספיר החפלה בחמי' שבי' הנ"ל דמאחר שהב"ח
 הלריך לבדוק בשעה נפילה מיד וכיון שבדרק מיד ולא מלאה שוס דס
 מה בך שח' בשעה וסחה הרי בדרק ח"ע ולא מלאה והדס שבחך
 החמי' ה"ה טעור חפי' בשעה וסחה שאין דרך רמי' בך ולדקו דברי
 הב"ח הנ"ל ובע"כ ל' לדעת הב"ח כמ"ס למעלה דבשעה
 וסחה כיון שהזמקת לרלוס חו' חיישי' חפי' לדס שבצקעי' החמי'
 שחא יאל מן המקור כפ"ט וחל"כ נכנס לבקעי' החמי' וכל' .
 אך כ"ז לדעת הב"ח חלוס הט"ו חלק עליו ע"כ הדינים שלו
 דבשעה נפילה ח"ל לבדוק ומשום דלחיו לעשמי' דס"ל כמ"ס
 הרב

אבל חס ע"כ ח"ה חס הל' לחלק בין חס הדס
 בצקעי' שחמי' או על החמי' מבחון והוא מש"ס
 ר"פ המפלה דחס יס עמה יס עומה לב"ט וכבר נבחר כ"ז
 כפ"כ ח"ו ולעיל בא"צ בטי' ופ"ד ע"ש :

והדוקא ע"כ חלק על הדב דכיון דחמי' דלע דס
 רק

רק ברי' טעורא חפ' בשעת וסחה ופי' בחמור' שהסמינו כולם ודחיל' גם הרב מורה דאס נבדקו ולא נימוחו טעורא חפילו בשעת וסחה ולא כחב הרב ודוקא כו' רק על דין שח' למעלה דאס בדקא ג' שוב חין לרד' בדיקה כלל' ע"ו כחב דרוקא בלא בשעת וסחה חב בשעת וסחה או שאל' וסחה לא סמח' להקל בלא בדיקה בשגיל זה שהחזקה כבר ג' ע"ס בדברייס' חולס בספר חפ"מ נתקשה גם בזה למחבר שהחזקה שיל' מכה המזלחה דברים כליל' הו"ו כמכה הידועה כמור' דחיל' בה חפ' בחשה שאל' וסחה וכמ"ס הרב לעיל סי' קפ"ו והניח בקוביא' גם כמ"ס הקשה על דין זה דשעת וסחה דהא כל עיקר מה שכתבתי הרב לעיל סי' קפ"ו בשעת וסחה הוא מטעם דח"ל לא חטמה לעולם וזה לא שייך כלן שחשה כשתראה דס ממע כדרך כל הנשים' וע"כ נח' בישוב דברי הרב דגם בס' קפ"ו לא סמך הרב להקל ולהלות במה כ"ל בלירוף סברה המדרכי דבחקר וסחה מסתמא חיו ד"ג דחוקה לוח במונו בא' וכמ"ס ה"ד שם סק"ו' וע"כ ה"ה כלן לא ר"ה לסמוך להקל על מה שכבר החזקה ג' כ"ה בלירוף סברה המדרכי הנל' דהייט סי' ה' שאל' בשעת וסחה דוקא ע"ס' חולס היח גופה היקב' מחבר שהחזקה ג' הא היו כמכה הידועה כמור' שהקיל הרב בזה בקפ"ו גם בחשה שאל' וסחה דליכא סברה המדרכי שם' וכבר הקשה זה בהפ"מ וכל' וגם בשעת וסחה לא חסר שם רק מטעם דח"ל לא חטמה לעולם וזה לא שייך כלן' וכמ"ס הכר"ס בעלמו כל' חולס למה שביארחי למעלה בסח' נסקפ' ובסקפ' בע"ו סס"ק ויד' וס"ק יג' דענה הרב הוא דאס המכה במקור בעי' ב' הוכחות להחיר או סיכס למה מבוררה וידועה כמור' או שאל' מכה מבוררה רק הוכחה שיל' מכה סי' ה' לא וסחה ובלא בשעת וסחה ונשובדל' מהכרח' בפסקיו שהובא בב' שם בסקפ' ומה שלא הגיע הרב שם בסקפ' ס' דבעי' ג' וסחה הוא מטעם דאס הי' המכה במקור רק נלדדים וחיל' הוכחה מדלח' חלגה ומה שהכרח' לא סמך ע"ו הוא מטעם דאס הי' בחזקת טומאה וחיל' למיחס לזמן רב וכוה' ביה"ר העמידה ע"ס בחורך בכל המקומות הנל' ואל' גם דברי הרב כלן דה"ל כלן היא מפלה ודמי במקור וה"ל מכה מבוררה רק הוכחה שיל' מכה מהשערות הנל' שלא נימוחו' ומבואר בשם שחמור' הרושלים ע"ו שהיה ממנה וחסן קן חין כ'ן רק חד עד ולחן בעי' הרי לדידיס להיחר כמ"ס מהמ"י כנסקיו וע"כ לא כהיר הרב רק בלירוף שיל' וסחה ובלא בשעת וסחה וכמ"ס בפסקיו מהמ"י הנל' והגם דמהמ"י שם לא נלח' לשמור על הוכחה שערות ולירוף הוכח' אחרת מה שחיה מולח' לעולם כ"ל בלא ח' ע"ס ש"ס שאל' בלא כלן כולם דרך שערות וכמ"ס מהמ"י שם להבואל מה העשה במה שאל' בלא דרך שערות וגם השערות שם נימוחו קתח' וכמ"ס לקמן בס"ד' מנח"כ כלן שחיה מפלה רק שערות ונבדקו ולא נימוחו הא ודחיל' דליכא הוכחה שיל' מכה במקור וכמ"ס בשם בשם הרושלים רק דחד עד לא מהי' ובכל' ע"כ בעי' שיל' וסחה ובלא בשעת וסחה דהכח' חיל' חרי לדידיס להחיר' ובמו קן לקמן סי' קל"א שאל' מכה מבוררה רק הוכחה שיל' מכה במה שדקא ג' וגולח' המוך נקי ע"כ גם שם לא הקיל הרב כ"ל ב"ל וסחה ואלח' בשעת וסחה' ומשהה נחבחר לו מחין חיל' הרב דיו חסר להחירה לא נמלח בשם שושן שחוק בזה וכמ"ס ה"ד' ובכל' מה שכתבו החמוריס בזה לא בדיו מחורו כל הרב ומכל' הרב' חלס לדרביו דברי בקפ"ו קן הנה דברי מהמ"י הנל' וכל' מעיין היטב בדבריו שם בסקפ' בכל המקומות הנל' יראה שח"ה בדור ונכון בדעת הרב' ע"ס ע' שחק' שם בדק מקתח' ולא נימוחו והכח' לא בדק ח' סמח' ע"ו להקל ונחבר מהמ"י גרי' ה"ה לאחין מהמ"י הרב וס' חס נהמטבו עמל' חל' חס קתח' לא נחמטבו ומקתח' לא נבדקו כלל' יל' דעבורה' ובסקפ' מהמ"י סי' נו' כחב וצור' דהא נראה כלל' דחשיל' חס לא נימוחו כולן עכ"ל וכזה הס"ס דלסונו מנומס וע"כ כ' דע"ס הוא וכל' דחשיל' חס לא נבדקו כולן ומבואר מה דבעי' שייך קולן דוקא וע"כ סי' ב"ע דין דקתח' לא נימוחו הרי נהבחר בלא ממנה שגופה ח' חמיל' לא נחיל' גם השלח דמעהה הנל' חיל' ע"ס' וחמיהי דין דמיהי לשק' מהמ"י' נלח' נלח' הגיע דל' חס לא נימוחו קתח' דע"כ כוונתו ממע לדין זה שהביא

הרב בד"מ דל"ח בש"ס חס י' עמ"ה דס טמאה רק במעלה חמ' מנח"כ הכל שנקר מקורה והכח' הוא מנוף המקור ה"ה טעורא חפיל' י' עמ"ה דס שחין ו דרך רחיה שחמה החורה וביון שחן חפ' בשעת וסחה טעורא חפיל' זה דרך רח' שהמקור יולך עמו דס נדה וכמ"ס בחשו' שפ' הנל' חולס גם נדעת הרב וסחה ה"ה דמעהה' חמ"כ חפ' חולח דס נלדי' כ"ו שהחמ' מונחה בביה"ח ומסוס דחיל' הדס בחמ' כמ"ס הרב הא ודחיל' דאס הניע טעורא חפיל' לא חיל' הדס בחמ' וחי' שחל' עמ"ה היא חולח' דס מן המקור כדרכה וכמו דלח' חיל' במנה' בשעת וסחה וכמ"ס הס"ס כלל' ועיין זה בשעת וסחה עמ"ס בזה לעיל בקפ"ו' בק"ך ס"ק כ' ע"ס' ונ"ס הס"ס וכו' דמה שיעור י' ליתן בזה כו' כוונתו דבשעת נפילה החמ' ממע דחיל' חל' לה לבדוק שהחמ' מתכבחה מלבדוק ואחר שהונחה החמ' בביה"ח ה"ה אחר נפילה ושחל' יד' הדס היקף חסר החמ' ודוק' ודחיל' בהשכות מעי"ל הנל' בסוף דבריו שהיה לפרש דברי הר"ס דשובדל' דיד' הוי שנקר המקור לגמרי ונפל לשחזור כמו שחירע זה לנשים שיל' חיל' הסבירה ונקדח' בל"ח (שפירש) ויחר' הר"ס כל מה שהיה חולח' אחר נפילה המקור מטעם שחין זה דרך רח' כיון שחין המקור במקומו כ"ל בפירושו ע"ס דבריו וכ"כ הכו"ס כלן לפרש דברי הר"ס הנל' ובס"ס כחב ע"ו דחיל' הדברים נמיס מלוד כפי' דברי הר"ס הנל' חל' חן מלן ספון לחלוק על הסוד ור"ו שאל' הביט קן וכמ"ס המעי"ל בעלמו שם וסייס דטוב לעיל לסייס מלגט בזה' חל' במקום עינין חין בריה וקשין גירושין וכעין זה כחב ג' כ' הכ"ס ע"ס' ויכח' מ"ס הס"ס מלן ספון לחלוק על הטוב ור"ו כו' כחב כל מעיין ברי' נכ"ו ח"ל יראה דהין שוס הכרח ממנו דלח' ס"ל כפי' המעי"ל הנל' רק מ"ס שם ובמין החיוב כל בשר ה' טפל לה בביה"ח לרד' להגיע ובמין חסירה כל בשר ללון יחיד וכבר הגיע קן המעי"ל הנל' דברי הר"ס ודלדכב ברי' עמ' ויחר' להגיע כלל' דהכח' ח"ס מ"ס חמ"כ ולא ה' פוסקת מלרלוח כ"ל בלוחה חסירה בביה"ח כו' הרי כחב כלן חלוח חסירה לשון יחיד ושוב חין מרי' שוס רח' שאל' סי' כנל' וכמו שפ' המעי"ל סי' דבריו הר"ס כמו קן י' לפרש דבריו ר"ו וכמבואר לכל מעיין בדבריו' חל' בשור ח"ל לפרש כנל' חלח' שטור כחב ולא ה' פוסקת כו' זה בלוחן החסירות כו' ללון רביס וכו' דהשור כחב על זה ודוקה חסירות קטנות כו' חלל חמ' גדולה כו' וכ"ו חיל' לפי סי' המעי"ל הנל' חלסנו לפי מה שביארחי דברייס עפ"י שיטת הרב וס"ו שפיר י"ל דכנס שאל' פי' דבריו הר"ס כפי' המעי"ל הנל' חולס בנוף דהין ס"ל ג' כמ"ס המעי"ל הנל' דמאחר דלדידו בעיין שהכרח' רח' טעניה דווקא הייט שהמקור יח' במקומו והדס יח' זה ממנו מעלמו דרך טעני חלל חס' רחלח' רח' הכרחייה שדכ' אחר חיל' הדס מהמקור או שחמ' מהמקור חיל' הכה' דס עמ"ה חין ו' רח' שטימח הכחב וכמ"ס הס"ו והלכנו בביאור דבר זה למעלה ובס"ס חלח' ח' וסחה י"ל ע"ס ח"כ כ"ס היבא שהמקור בעלמו חיל' חל' הדס עמו לביה"ח כמו חיל' (השפירש) הנל' דחיל' חין דרך רח' ככך ולא שטימח הכחב רח' כו' ומ"ס החמוריס הנל' בשם חס' ד"ס דאס רחלח' ע"י שיתק' חלח' ממקומה דומה לרואה ממנה חולס ע"ס' ככר נחבחר למעלה שחין דמיון כלל' וז"ל דרואה ממנה חולס הרח' הוא כדרכה רק שהחולס גרס שופחה המקור ע"י ודמי להפילה חמ' גדולה שנקטה הקבר ע"י דמטמח' לה מטעם דח"ל לפי"ק בלא דס שחמ"כ כלן שהחיל' בעלמו חיל' כדרכה כהרי' הדס לא זה ממקור לביה"ח רק המקור בעלמו חיל' עמו חל' הדס עד ביה"ח ומביה"ח זה הדס לחוק והנה עד ביה"ח לא ה' לה שוס טומאה דס ח"כ ולא חסירה ומביה"ח חיל' שוב חין לחסר' לה טומאה דכל מה שהיא בביה"ח ה"ה כחיל' ילח' חלח' וכמ"ס בש"ס ח' ח' ע"ס' ולפי מה שחיל' חולח' במע"ל הביא שם בקצה דברי חמ' ד"ס הנל' ה"ה שם ששובדל' שהמקור ה' במקומו רק שנתחשף לה רפיון במקור שאל' ה' יכל' להחיק שוס דס כחביו וחי' מולח' חוק' לחוק ופי' שפיר כחב בחשו' ד"ס שם שחיל' חולח' שוס קולח בזה שהרי מן המקור הוא בל' דמי לרואה ממנה חולס כו' ע"ס' וזוה' ודחיל' דבריו בדרים ונכונים' מנח"כ בחיל' (השפירש) שהמקור חיל'

היו במקומו רק נפל צביה"ה והלך עמו דם נדות שפיר יס
 תיקום להקל דם ח"ר ולא חת"ה וכת"ס למעלה ומ"ס הב"ס
 דמי יחזר צביה"ה חמור דנדה לסמוך ח"ר"ס במקום דרש"י
 והוא' חולקים ע"ש וכן המה דברי הב"ח הביאו בש"ך סק"ה
 וראיהו בחו"ד סק"ג שהקשה ע"ד הב"ח הג"ל דמאחר דהרב
 בה"ה מהיר אפי' ברוחא דם להר"י דה"ל במכה מ"ס שיש
 להחזיר כשהדם צבוק' שכתבתי' וע"כ כהב דגם הב"ח לא התמיר
 רק בשעת וסחה דלא לא חת"ה במכה רק להר"ס מ"מ מטעמי
 לה כת"ס הב"ס מטעם דלוי דרך רח"י בןך וע"כ כהב הב"ח
 דכיון דרש"י והוא' חולקים יס להחזיר בשעת וסחה ע"ש דבריו
 ואחר המחילה כל דבריו אלה הם בלא בהשגחה כלל ולא עיין
 אפי' בנ"ח עצמו דבנ"ח מבוחר בדה"י דבשעת וסחה ח"ן להחזיר
 אפי' לדעת הר"ס ומה שהחזיר הר"ס ח"ו רק שלא בשעת וסחה
 וע"כ סיים דמ"מ למעשה ח"ן להקל דמי ערס לו דפי' הר"ס
 הוא האמה ולא פי' חוס' בו' ע"ש גם מה שהקשה מודברי
 הרב בה"ה שכתב דח"ה במכה תמימי ח"ן לא ראה כל מה
 שכתבו האחרונים בזה דכאן לא חת"ה במכה ואחרונה תמכו על
 הרב בזה במ"ס דה"ל במכה וכבר נהבאר כ"ו בדבריו למעלה
 בפ"כ חו"ה ו' ו' והוא י"א וכס בזה"ה שם הרב ס"ל דעיקר
 המעט איס מפאה דה"ל במכה רק מפאה דח"ן דרך רח"י בןך
 ע"ש בלורך ועמ"ש בש"ך כאן סק"י אולם בגוף הענין מ"ס
 הב"ח דרש"י והוא' חולקים כבר כתבתי בש"ך סק"ה דבדעת
 רש"י ח"ן הכרח דחולק רק דפי' ח"ן הכרח מש"ס לסברה הר"ס
 אהמס שפיר י"א ב"כ דלוי חולק על סברה הר"ס דכיון דהנעיקה
 חת"ה מנוף המקור' אולם לדעת הוס' נראה דלוי כלל הך
 סברה דלוי דרך רח"י בןך וכמו שבלחרי דבריהם בפ"כ חו"ה
 ה' ע"ש אולם נראה דזהו דווקא כשהמקור במקומו ונעיקה
 ממנו חת"ה עס דם דלוי להחזיר בזה רק מופאה סברה הר"ס
 דלוי דרך רח"י בןך בזה שפיר י"א דהוא' חולקים ע"ז אולם
 צידוק (הפארפאל) שהביאו האחרונים הג"ל בהשו' דהיינו כנפל
 המקור כולו לביה"ה לדעתו קולא אובא מנידון של הר"ס הג"ל
 דכאן לא רחשה דם כלל עד ביה"ה רק חת"ה ומביה"ה יורד דם
 וכבר בארנו בכ"ד דבביה"ה ח"ו מוהדש שום שומאה דכיון
 שהוא צביה"ה תשוב כ"א לחוץ וכמ"ס בפ"כ וכל' וליביה"ה לא
 נפל דם רק חת"ה וע"ז אמרו בש"ס לקמן נו"א ב' דם ח"ר ולא
 חת"ה זהו הג"ל לעז"ה ח"ך מה ח"ו להקל ח"ו בדבר שכתבנו
 כמה גדולים מדורות שלמינו וראיהו בהשו' הגאון מוהרש"א
 סי' ס"ב שכתב ע"ד המעי"ש והב"ס הג"ל די לנו חס נקיל
 היבא ש"א הדם ממנה בני דביקה ובלי הרגשה אכל היבא
 דמא"ד ע"י דביקה עד כמעט כל הפוסקי' ס"ל דטמאה מה"ה
 דאמריק' הרגבה עד כהב (עמ"ס ע"ז בפ"כ בח"ג דין דביקה
 עד ע"ש בלורך) עוד כתב שם הגאון הג"ל דחס האשה הזאת
 י"ל טבעה בלוחו מקום כדי להחזיק האם למעלה גם לדברי
 המעי"ש והב"ס ח"ן להקל דלוי פשוט הטבעה שהאם היא במקומה
 ממש למעלה מפרוזדור במקומו הראוי לה וסיים שם דיש להורות
 להאשה הג"ל שלא תרבה צבדיות רק דביקה אחת בעת הפסק
 טהרה וצדיקה ח' ביום ח' וימי ספירתה וצאלי הימים
 לא חבדוק כלל ואם הראה והתאל בלא דביקה י"ל לדדים הרבה
 להקל אכל דביקה יום ח' ויום ז' בע"י דבעי בירור בטערה
 ואם תמלא ע"י דביקה חסר עכ"פ ספירה דהחילה או סופה
 עכ"ל וכענין זה כהב הגאון מוהרש"א בספרו מחדת שלמה סי'
 כ"ד דעכ"פ דביקה הפסק טהרה וראשון ושבועי י"ה נקי לגמרי
 והבס שכתב מנ"ל שח"ה להטעה חס נלך"ך לה דביקה ראשון
 ושבועי מ"מ ח"ל להקל בלי זה ותראה נמשט צהילך בלוחן
 הימים מה דלפטר ואולי טוב לה יומר ששאר מושבב במטה
 בלא יניד המקור ממקומו וצאלי הימים לא חבדוק ואלה כשהרגיש
 קץ בו ע"ש דבריו ונכ"ס כהב גם מעיל דקק דעבר כל
 בני מעיים ח"ו ענין לפילה המקור גם אינה מוחזקת בדם רק
 רופא ח' ח"ל שגם כ"י מויליאה דם מוחזקת קריעה הפנימה י גם
 ח"ל ששאר להבחין בין שבר כל בני מעי' לפילה המקור שקורין
 (שאר פלה) שברר כל בני מעי' הם מהלדדי ופילה המקור
 הוא בחלוצ צביה"ה גם הבני מעיים הם ידוק' והמקור שהוא
 האם

שהביא הרב - אולם בלחמ ח"ל להניה כלל דשם היה העובדה
 דקאמס נימוחו וקאמס לא נימוחו ורעה השואל לדון דכיון שקאמס
 לא נימוחו י"ל הוכחה מזה ש"ל מכה במקור (וכמ"ס בפתי' לסי'
 קפ"ו ח"ג סוף חו"ה דזהו ה"י הוכחה השואל על המכה ע"ס)
 ח"כ חת"ה גם לוחס שנימוחו במכה וכמ"ס הב"ס בסק"ה להקשות
 עמ"ס הרשב"א והס"י דחס יס עליהם ליחלוח דם דטמאה דכיון
 כשהברר ש"ל מכה למה לא חת"ה גם ליחלוח דם במכה ע"ש דבריו
 וזהו דעת השואל ומהר"א השיב לו דלא נראה כלל סברה זו דחשיל
 לטערה במה שלא נימוחו כולן דכיון שקאמס נימוחו ה"ה סמאה
 והוא הדין שהביא הרב כהן משמו ח"פ לדעתו ומעשה לא
 חוזר כלל בדברי מהר"א דין זה דלא נבדקו כולן וכמו שלא
 חזר בדברי הרב כמ"ס הב"ס כ"ל אולם כל עיקר הספק של
 הב"ס לא הבנתי וכיון שכ' הרב דבעי' שחבדוק ג"פ דוקא ואח"כ
 סמכי' להקל בלא דביקה אכל כ"ו שלא נבדקו ג"פ ח"ן להקל בלא
 דביקה ח"כ חס לא בדיקה בפעם ראשון רק מקלה ולא כולן מי עדיף
 זה מאלו רחשה העצמות בב' פעמים דל"א כיון שבדיקה בפ"כ בלא
 נימוחו מסתמא גם ח"ו לא נימוחו ומלכרי' לה שחבדוק עוד בפ"כ
 ו' והוא הדין חס רחשה כולן בפ"כ ולא נבדקו כולן גם כן
 לא סמכי' להקל בלא דביקה וח"ן בזה שום ספק לדעתו ואי'
 חיירי שבדיקה ג' פעמים ולא נימוחו ח"כ הרי מסהרי' לוחה אח"כ
 חס' לא בדיקה כול ומה שחס בדיקה קאמס ולא נימוחו וא"ל מקום
 להספק בזה כ"ח על חו"ה זה שאל דביקה ג"פ ולא נימוחו ובפ"כ
 דביקה קאמס ולא נימוחו והספק לא בדיקה בזה יס להספק חס נחית
 דלוחן קאמס בלא נבדקו לא גרע מאלו רחשה לוחן בפ"כ שלא ה"י
 לריבה דביקה כלל וכי מבוט שרחשה לוחן בפ"כ בפ"כ מנרע גרע חו'
 נחית דל ע"ה שרחשה בג"פ לריבה למבדק לנלוהו וזו"ל לא נבדק
 חזקה לגמרי וכמו"כ יחלח לחספוקי' חס לא בדיקה כול הב"ס רק
 מקאמס דנהי דפ"כ ו' לא ח"ה מושיל לה דביקה זו כיון שלא בדיקה
 כיון וכמ"ס למעלה חלס אחר שבדיקה מקאמס ג"פ ולא נימוחו
 י"ל דעתה בפ"כ שברר הוחזקה ג"פ שהיא רואה שערות ח"ן נימוחו
 שוב ח"ל נבדוק בפ"כ והבס בלא נבדקו כולן בחוקן הב"ס חמס
 מלשין הרב שכתב דחס בדיקה ג"פ כל מה שרחשה בו משמע
 דבעי' שחבדוק בלוחן ג"פ כל מה שרחשה אכל חס בדיקה מקאמס
 לא מהרי' וע"י בזה

ז' ו"א עש"ך ויהנה ספר היר' על נדה ח"ו לפני אולם
 רחמי צב"ס שהביאו וזה נוסחו דם יבס ר"א מסמח
 ריב"ח לומר טהורה מהני פליגה עלי' דריב"ח דח"ה מעשה
 בהשה חתה שה' מפלה כמין קליפות כו' ושאלו להרופאים ואמרו
 מכה י"ל בו' שומא י"ל בו' שומא דמכה וטומא הוא ח"ן בה מכה
 ושומא לא עכ"ל והנה ממלוקת ר"א וריב"ח עכ"ל חיירי בלא נימוחו
 דח"כ הרי מבוחר בדה"י בהני צרייתו הג"ל דחס נימוחו סמאה
 ולמה זה הולך הירושלמי להוכיח טעמא דמכה ושומא חלל ודאי
 דחיירי בלא נימוחו ועכ"ל ר"א מסמח מאחר דח"ה חס י"ל מכה
 במע"י והנה מבוחר כשברר הראשונה ובט"פ רלה לדחם
 דברי היר' דל"ק על ריב"ח מהך צרייתא הג"ל שהארבו שם למכה
 ושומא בדי שחשיל לה דביקה ג"פ ושוב ח"ל דביקה כמ"ס הרב
 בהנה"ה דחס לא הפדחת הרופאים על מכה ושומא והיינו מחוק'
 חו"ה בחוק דם רק שהוא יבס ח"כ מאחר שהיה מהחילה דם
 רק שנתייבש ברחס כבר י"ל שזה נתייבש היטב וזה לא נתייבש כ"כ
 ולר"ך לעולם דביקה במים משל"כ כחלון חומרי' בחיט דם רק
 ממכה וטומא הוא בל שפיר מהני לן מה שבדיקה ג"פ דשוב ח"ל
 לבדוק וה"ל במכה ושומא ואע"י דבריו הנימו בקוש' עכ"ל לא
 סליק בחיובה וא"כ י"ל דהר"ה והר"ס פסקו כריב"ח ומיזבז
 קוש' הש"ך ח"ך מ"מ חתה גם הב"ס על מה שלא הזכירו כלל
 דברי היר' בזה ע"ש והנה שום דבר הב"ס ציבז קוש'
 היר' לא מחזור כלל לעז"ה דבצרייתא לא עסק' כלל מענין
 הבדיקה ח' לריבה לבדוק בכל פעם או בני' בג"ס וכל עיקר הסקלה
 וטרי' בך צרייתא הג"ל לא היה רק בגוף הדין עמה חס לטהרה
 או לטמאה כמבואר לכל מעיין בצרייתא בש"ס דין והרב הוא
 שחידש לנו דין זה דבנ"ס בני' ונפלתא היא צביט ע"ס הב"ס וכי'
 בדברים כללו נכח לדחם דברי הירושלמי ובי צידיו הוא
 לחוק על היר' במקום שלא חזר בש"ס היפך זה ומ"ס דלא
 סליק

האם הוא אדומה ע"ס ופיין מ"ס בס"ס ס" קפ"ס ספ"ק
י"ב ע"ס :

ו רומי דשפורה • עט"ו • ורולי' בספר הפל"מ שחב
דשפופר ח"ס שהיה דק שבדקין דל"א ח"ס לפה"מ
בלל דס רק חס נפחה מבפנים חבל חס נפחה מבחוץ ע"י חס
או כלי ל"א ח"ס לפה"ק בלל דס • ורולי' לזה דהא השמש דס עד
וואר הרחם והוא פחה המקור וכן בדיקה שפורה דלעיל ס" קפ"ו
וכל הבדיקות דלקמן ס" קל"ו הוא עד מקום שהשמש דס ממל
דל"ן הקבר נפחה ע"י' ודלא ככ"י שהקשה משפורה כ"י ע"ס
דכ"י • ובחש"ו נ"ב מ"ס סס"י ק"ב כחב בפשיטות להיפך
שמה שלחמו ח"ס לפה"ק בלל דס פשוט דל"ן חילוק בין גרס
הפתיחה הוא מבפנים ובין גרס הפתיחה הוא מבחוץ שהרש"א
הכניס לאצטו או חזיה כלי ונפחה פי המקור • גם כחב שס דל"ן
חילוק בין ל"א או זקנה או מעוברת ומליקה חמדי ח"ן פה"ק
בלל דס ע"ס • ורולי' דרבי' ה"ג מסחברי' דמה סברה יס
לחלק חס נפחה מבפנים או מבחוץ סוף סוף הכי נפחה המקור
וח"ס לפה"ק בלל דס • ורולי' שהביא בעל הפל"מ מדישה
האבר וכל הבדיקות שהן עד מקום שהשמש דס יראה מדבריו
שהבין שהשמש מניע בשעת חשיש בחור המקור והא
ודלי ליחא דל"כ ח"ך חמרו ב"ד מ"א ב' דהא דחנן ומשמחו'
בביה"א הוא עד מקום דיש • ולדעת הפל"מ הג"ל ה"א בחור
המקור וכ"א בחוס' שס ד"ה וסבר דמקום שהשמש דס ה"א בה"א
וכ"א ב"ר"מ ב"ה הלכה ב' ובהלכה ד' ביאר ביה"ד דבשעת גמר
האבר נכנס בפיו דודור וחלו מניע עד ראשו שמבפנים הכי שהאבר
הוא רחוק הרבה מן המקור וע"י חש"ו מ"ב ס"י מ"ס שלחב
ההסמ"ע הכי סבור דה"ה"ס פ"י האם והוא ז"ל חלק עליו
והאריך לבאר דדישה האבר מוחזק מפי האם ע"י"ס • ומעשה
נפחד היסוד ונפל הבנין של הפל"מ הג"ל וח"ס כחן דלחיי' שהנניסה
השפורה לחור המקור שפיר הקשה הכ"י דנימא ח"ס לפה"ק בלל
דס • חמנ"ס מה שהקשה הפל"מ ח"ס דבל"א לא ק"מ משפורה
דסודרה מטעם שהי' הפסקה בין דס לבשר ובע"י כבשרה דוקא
ע"ס וכן הקשה בחו"ד ע"ס • כבר הארכנו בזה בפ"ק ח"ו הוא
י"ג ויד' חדרשט מס' • גם בלחרי' שס דהר"מ והר"ס מפש"ל שלל
הכניסה השפורה לחור המקור רק עד המקור ובלחרי' שס טעם
מחלקות בזה ע"ס בלוח י"ד ובלוח כ' וכ"ב והזכרה קל"ח מה
בש"ך כפ"ק י"ב ע"ס :

ז שום ליחמו • עט"ו • דכ"י ז"ל לריכין ביחור דמה
שהקשה למה לא נחמר ח"ן דרכה על חס ללחור דס
בך • הוא חמוה דלעיל בס"ס ל"א סברה זו רק כשהרס בבקעי
החח' חבל חס הרס ע"ג החח' מבחוץ ל"א ח"ן דרכה כ'י
וכמו"ס המער"מ הביאו בש"ך ס"ק ס"ו והוא מ"ס ר"ס המפתח
דח"ס יס עמה דס עמה לכ"ס והיכא דפלי פלוג' חסלינו בביריחא
ח"ק ורבין • וז"ל רמיהו להקשות ע"ד הרב שהזיר לעיל בס"ס
חפ"י הרס ע"ג החח' וחפ"י רואה להדי' כ"ל דהא הרב צטננו
ביאר דג"מ החילוק בזה דבש"ס חיי"ר במפתח חח' משח"ל כחן
שידוע ששקד המקור טלמו ע"ס • ובפרט לפי מ"ס ה"א שס
בטעם דל"ן זה דרך רחיה שהמקור צטננו מוליך עמו דס דנה
ע"ס • ובפ"י בלחרי' שס דמה הרב כן הוא ח"ס פשיטא דכחן
לא שייך טעם זה כמבואר • גם ה"ה ח"א שח"י דכ"ן שהזכר
ספק נט שח"ו כולו דס וע"כ בפי' שרי' במ"ס ע"כ חס יס עליהם
ליחמו דס חמרי' דהזכר דכולו דס הנס שלא נימוחו במ"ס הנס
ה"י זה ח"ס לדעה הר"מ הובא בש"ך ס"ק י"א דבס"ס לא בפי'
שרי' במ"ס שידוע שהוא חח' המקור משח"ל לדעת המחבר שס
שחב דבפי' שהטול החח' במ"ס שושבין כ'י ח"ס הכי גם שס
הדבר בספק שח"ו כולו דס ועכ"ל הכי המחבר שס חפ"י ראה
דס בחה"י ע"ס ובס"ך לרי"ן הוא לחלק בין הרס בבקעי' שבה"י
או חס הרס ע"ג חח' וכ"ל • וח"ס לא קשה מדי • וז"ל כיונה
דשיקד קש"י הוא לדעת הרב דמחיר למעלה חפ"י רואה להדי'
דס והס דס כחב ה"א דהטעם הוא דל"ן דרך רח"י בך
המקור יול"ך עמו ד"ג וטעם זה לא שייך כחן • חלום הגס
שחן דומין ז"ל עכ"ל מקשה מחלח דחוקין דהיכא שחן דרך רח"י
בך משהר"י חפ"י הרס ע"ג החח' או רואה להדי' כ"ל ח"ס כמו כן
נחמר כחן שחן דרך רח"י בך שחלח קליפות וכדומה וח"ס

סליק בחיובחא לדעתו כיון שחמרו בירו' בפשיטו' מחנ"י פליג
עלי' דריב"א ה"ו כחן דסליק בחיובחא ובדרכים רחוקים כחלו
ח"ן דהס כ"י יסב דכ"י הפוסק' המטהר' בדס יבש • ומ"ס הפ"ך
דגס לישאל דש"ס ח"ה כ'י נמי משמע הכי כוונה פשוטה דש"ס
ח"בני' לריב"א מר"ל בדס יבש מהו כ'י ופשיט ל'י ר"ל מהא דהן
המפתח כמין קליפות כ'י חס נימוחו עמאח ופריך ח"ה כי לא
נימוחו נמי • ולדעת הר"ה וס"י דס יבש ח"ו משמח ח"ס
נימוחו ע"י שרי' ח"ס ח"י פריך כי לא נימוחו נמי הא בלחמה לא
פשיט ליה ר"ל רק חס נימוחו בשרי' עמא • חולם לדעת הקאב"ד
וס"י ח"ס דריב"א בני מיהי דר"ל בדס יבש לגמרי שח"ו נימוחו
ע"י שרי' ופשיט ליה ר"ל דטמא מהא דהן חס נימוחו עמאח
והכוונה בזה כמ"ס חוס' שס בד"א חס נימוחו שהוכיח מזה דל"א
דפי' מיד דייב דוקא ומחיל' דגס יבש לגמרי טעמה וע"י
פריך שפיר ח"ה כי לא נימוחו נמי וכמו דחמרי' בדס יבש • וע"י
מח"י שח"י קליפין ושערות דכי לא נימוחו ח"ן דס כלל רק ברי'
בפי' הן משח"ל דס יבש • וכמו שחילוק הרב"ד והרשב"א ע"ס
דבריהם • שוב רחמי' במה"ל להרשב"א בשער ח' הביא ג"כ רחיה
זו ע"ס • חמנ"ס רחמי' שס בדכ"י הר"ה ב"ה' שחב דהא ודלי
דמטיק' הדין דס יבש עמא חפ"י ח"ו חור ע"י שרי' וליכא מ"ד
שיחוק ע"י • חמנ"ס חחר שהדבר ספק לנו חס הוא דס ח"ו ברי'
וכבר רחמי' במח"י דלפי' במידי דליח בה לורה כמו עפר עכ"ל
י"ל דהוא בריה בפ"ע ע"כ לשולס בפי' שרי' לסימנא דח"ס נימוחו
ע"י שריה ח"ה דס ואח' לא נימוחו ח"ה ברי' בפ"ס כמו דחמרי'
במפתח עפר • והר"ה שהביא הרשב"א בזה"ל שס מהא דחמר
שחולל בש"ס דר"ה ורבין פליג במפתח חח' • של ד' מיני דמי
דר"ה סבר דס הוא שנקרש ונעשה חח' כ'י ולמה לחבדקנה
ע"י שרי' ואח' לא נימוחו חסרה לכ"ס • כחב ע"י הר"ה שס דכ"ן
שנקרש כ"י עד שנעשה חח' שוב לא יופיל לו ברי' חפ"י ה"ה
חמילור דס ע"ס דכ"י • ולדעתו דבר גדול דבר האדון והס
דברים נכונים מחור וכל דכ"י הרשב"א במה"ל שס לא מלח"א
דח' ברוכה לדכ"י הר"ה הג"ל דמה שהקשה לדכ"י הר"ה
דמחלק בין חח' גדולה לקטנה ה"ל לש"ס לפ"ס מה נקרא מישוט
דמח"י ל' שרי' ומה נקרא מרובה דלח מח"י ליה שרי' ובמח"י במפתח
חח' לא חקן בזה שיעור ומ' לא עסק' חפ"י חח' קטנה כ'י ע"ס
דכ"י חמיהני מחור על דכ"י ח"ה וברי' גם הוא ז"ל צטננו
ימסך למח חילוק זה לפי חס דמחוק' בש"ס דפליגי חס חפ"י
לפ"ק בלל דס וכחב הוא ז"ל צטננו בזה"ל שס דל"ס ח"ה ורבין
רק בחח' גדולה חבל חח' קטנה גם ר"ה מודי דחפ"י בלל דס
וע"כ לא פליג ר"ה בקליפין ושערות דכ"י קטנים הן וח"ל
פ"ק ע"י"ס • וכ"כ חוס' ד"ר כ"ב ב' ע"ס • וכ"ה ברה"ל
שס בש"ס הר"ה ע"ס • מנחה יקס' ליה לדידה הא במח"י לא
חגי שיעורא בחח' ומ' לא עסק' חפ"י בחח' קטנ' וכ"ל ובס"ך ז"ל
דמח"ל מנחה הכי מדלח פליג ר"ה בקליפין ושערות מכלל דלח
פליג רק בחח' גדולה וכמו כן נחמר ח"ן לדעת הר"ה חלילה
דשחולל דפליגי בחח' • של ד' מיני דמי • חק"מ • גם הר"ה
שהביא במה"ל מהא דפריך בש"ס ח"ה כ'י וכמ"ס למעלה לפי
מ"ס הר"ה ח"ה ח"ה כל פיקד דהא ודלי דריב"א בני' דגס
יבש לגמרי שלא נימוחו ע"י שרי' ור"ל פשיט ליה דס יבש עמא
חפ"י ח"ו נימוחו • ח"ך כ"ז היכא דרש"י בודלי שהוא דס בזה
חמרי' שחמלו הכחב חפ"י נחייב כל כך שח"ו נימוחו ע"י שרי' •
חבל היכא דלח ידע' חס הוא דס ח"ו ברי' בפ"ס בזה דבד"ק ל' ע"י
שרי' דל"א ח"ס נימוחו חמרי' דמפתח לאו דס הוא חלל ברי' בפ"ס
דלפי' במידי דליח ב'י לורה חמרי' דכ"י בפ"ס וכמ"ס במפתח
עפר וכ"ל • גם מה שהחפ"א הרשב"א במה"ל עמ"ס הר"ה ד"פ
דס יבש עמא חפ"י ח"ו חור ע"י שרי' וליכא למ"ד שיחוק
ע"י וכחב ע"י במה"ל האה הבטל העמור של ידע בכל ח"ה
וקשה הטענה הגדולה ה"ו לפי דעתו כ'י שהוא חח"י כל דס יבש
שהחילוח למ"ס ולא נימוחו כ'י ע"ס • גם בזה לא זכ"י להבין דכ"י
הקדושים שהרי הר"ה צטננו על הרב"ד בזה ס"ס בדכ"י וז"ל
ח"ס לא נימוחו חמין היינו יודעים שהיה דס מטיקרו חלל זה הוא
המפתח כמין עפר חלום שח"ס לא נימוחו ח"י חמרי' ברי' הוא
עכ"ל הר"ה שס • וכן הובא ברה"ל בפ' המפתח ע"ס • הנה מבואר
בדלי' מדכ"י הג"ל דדעתו כדעת נכדו הר"ה דח"ס היינו יודע'

בודלי

נעשה ג"כ חט' יס עליהן דס והנס דבחה' ג"כ חמרי' דחין דרך רח' בכך כמ"ס בס"ג ועכ"ל חמרי' ב"ש דלס יס עמה דס סמח' כנ"ל חלס היו גופא קא קס' ל' מ"ס בנעקר מה' ממקור עלמו מטהר' מטעם זה דחין דרך רח' בכך חט' בדס ע"ג חמ' ומ"ס כלן לא מטהרין ע"ג חמ' וע"ל ח' דס"ה דמספקין שמה טולו דס ופ"ל בפין שר' במים וע"כ כש"ע ע"ג דס חמרי' דטולו הוי דס ובמין כ"ס במפלה חמ' ג"כ חיכה ספק שמה כולה דס ובפ"ל בדוקה במים כמ"ס המסבר בס"ג וע"כ מסמח' בדס ע"ג חמ' או על הקליפין משה"כ בנעקר המקור שידע שמה' וזה הוא מנוף המקור ופ"ל שס"ז כיון לומר שמה' הרב דרמ' ופ"ל דקחמרי' בנמ' כ"ל חס יס עמה דס סמח' כ"ל גרסה דשלי' זו כה' ידוע בנעקר מקורה כ"ל ע"כ טון לטעם זה דס חיכה ספק שמה כולו דס משה"כ כלן וכל' והח' הב' של הס"ז הוא ד"ל דע"ג חמ' דרכה לרחות משה"כ שהמקור יולין פתח ד"ל ודלי חין דרכו בכך ובעד נהבחר חלליט בפ"ל ח' ופ"ל ח' ופ"ל ח' סמח' של דבר כזה למק בין חוך החמ' לפ"ל חמ' ונס למק בין ח' חמ' או פ"ל חמ' מנוף המקור עלמו ע"כ מלחא בנעמח וזה עולה ע"כ ח' הב' של הס"ז ע"כ: רחית' בס"ס כלן בס"ס שהביא מחלוקת הראש' והר"ה בדיון מ"ס ח"ל לפה"ק בלא דס וטקיל ופ"ל קלח כזה ולהיות כי ענין זה טובע לכמה מקומות פ"ל חמרי' לעיין קלח כזה ולבאר כזה כפי אשר חלה במחלוקת בנעמח דעם הראש' בדס כנע"ג בנעקר חיקין האסורין דס חמרי' ח"ל לפה"ק בלא דס חין הכרה שיה' דוקא דס סמח' ובכך אפשר שיה' דס טבור רק מ"מ מסמח' לה מוס' דרוב דמים בנשח' הס טמאים ע"כ: והר"ה בהשגות ס"ס חס י' כהב דכי חמרי' ח"ל לפה"ק בלא דס בלא דס סמח' קחמרי' ור"ל לזה מדלח מנחה ר"י (ח"ה) מחלוקת הקדמות שכלי חמרי' חמרי' הרובעטאלו כולו' מכלל דהא דחמרי' ח"ל לפה"ק בלא דס בלא דס סמח' קחמרי' ולא מטעם דעל רובא סתמי' ע"כ: והס"ס כהב ליישב קושא זו דהראש' ס"ל חמ' הב' שחוס' י"ח ב' ד"ה למעושי' דלח חשיב ר"י רק מה דלח הוי רוב גמור ע"כ ופ"ל דע"ל לא חש' ר"י רוב זה דרוב דמים טמאים דזה הוי רוב גמור לדעת הראש' ד' חס' ע"כ דברי חוס' הג"ל חמרי' מלוד דלדבריהם חמ' פריך כש"ס שס דלחשוב ס' חמיוח ופ"ל לפדעיס' ושמעיה דריב"ל הא שס הוי רוב גמור וכבר עמד פ"ל במהרש"א שס והניה קוש' ע"כ: משה' חין נהר' דברי הראש' פ"ל דברי חוס' אשר הס חמיוח יוחר וכוונתם נעלמה מחלוקת' והנה ה' אפשר ליישב קוש' מהרש"א הג"ל דפ' חמיוח ולפדעיס' ל"ח רוב גמור ומ"ס בנעמח מקובלת לכ"מ ו' ב' דהך רובא דכל דפריש מרובא פריש לא הוי רוב גמור ואיטו עמה ודלי' כ"ל ספק רק ההורה החירה ספק זה ע"כ והביאו בס"ס ס' ק"י ס"ק י"ג ע"כ ופ"ל פרישין שפיר דליחשוב נמי רוב זה דלח רוב גמור ועשאו כולו' וכן בכך דריב"ל י"ל דס"ל לש"ס דלח רוב גמור דמה נגמר רוב גמיר ולד מעלי' ילקח הרי רוב גמיר ילקח ואינן מפילות וכדחמרי' ב"ש במה דוכח' דמיטוט מפילות וזו שפילה הא חו' שחינה מהרוב רק ממיטוט ופ"ל כמו כן י"ל טלח הפילה ולד כלל רק רוח בעלמח וע"כ ל"ח ל"י הש"ס לרוב גמור ופ"ל חוס' חלס זוהי שיקשה לנו לפי דבריו הג"ל דהא חוס' כהבו כס בכך דע"ל דלח נגמר דרוב חין ימוקין חוט רוב גמור חונה מביאה קרבן ונחלל וע"כ הולך לומר לפי ח' זה שמה שחמרו מביאה קרבן ונחלל הוא מטעם דס"ל דאפי' נימוק סמח' לידה ור"י דחש' ש"ל לא חשיב רק הסיפח דש"ל בבית ולא הרישא דמפלה שלי' ע"כ בדבריהם ח"כ לפי' ע"כ י"ל דכרך דריב"ל הוי רוב גמור דהאשר מביאה קרבן ונחלל וא"כ דהק"ל חמ' פריך כש"ס דליחשוב דריב"ל הא רוב גמור לא קחשיב כמ"ס חוס' וביהר קשה במה שחשב ר"י חמ' ח"כ ע"כ י"ל דרוב זה דלח גוף חלס חוט רוב גמור ופ"ל חונה מביאה קרבן ונחלל ובש"ס ד' כ"ח ח' מוציא דכל כה"ג מביאה קרבן ונחלל ע"כ ופ"ל חוס' בד' י"ח ח' ד"ה המפלה דרך מהני' דלקמן כ"ח ח' חיי"ר במפלה חמ' והרי שס מביאה קרבן ונחלל כמ"ס כש"ס דף כ"ח הג"ל וזה יקשה לפי' מעלי' דרשח' בנך כ"ד ב' דתקן חשב לומר

בדלי' סה' דס מעיקרו הייטעטמאים חוטו חט' לא נימוח חך כיון דלח ידע' חס ה' דס ונחייבס' או ברי' בפ"ע דק"ל ליה פ"ל ברי' בחיס דלס לא נימוח חמרי' דברי' הוא דלח' במידי דלח' ב' לורה חמרי' ברי' הוא וכל' ומהפנה גס מהירושלמי הג"ל חין רחיה כלל נגד דעם הר"ה דהא ודלי' חיכה ידוע שחול דס מסמח' לה חט' הוא יבש מעיקרו חוטו חט' ע"כ: חלס הרי פ"ל חמיוח דנין חס הוא דס או ברי' בפ"ע וע"כ בעי' שרי' לבכר דבר זה וכמ"ס הראש' כנ"ל ופ"ל לפ"ל ח"כ במה נמלקו ר"ל וריב"ח בירושלמי בדס יבש ח' מטמא לו לא נמח' חס הוא חוזר פ"ל שרי' מעלי' הרי חוטו יבש כלל וטמא חט' לריב"ח וחלס חוטו חוזר ע"כ שרי' מעלי' ה"ה ספור חט' לר"ל דחמרי' דלח' דס כלל רק ברי' בפ"ע ומה נ"מ חמרי' לה מפלה חט' יבש או מפלה חט' בפ"ס בין כך ובין כך ה"ה טבור הא לק"מ דהנה לקמן ברי' דס הנהה חס' דרוב ופ"ל חמרי' חט' חלס חס יבליס לחזור ע"כ שרי' מעלי' לא מקרי יבש ומטמא: וע' ברי' פ"ל דספרה מ"ד דלח חין חוזרין ללחוח' כ"ל פ"ל שרי' מרובה כזה כ"ל חלס חמרי' יבש ולא מטמא ובחמיוח מטמא ע"כ: וכ"כ חוס' בנחיס' ע"כ ע"כ ד"ה חף דרובטו ע"כ: והנה כלן שפילה דס יבש או כמין קליפין ושפירות חמרי' שחבוק בשר' מעלי' שחל לא חזר בחוך מעלי' חמרי' דמסמח' חוטו דס רק ברי' בפ"ע דחין דרכו של דס להחייבס' כ"כ עד שלא יחזור בחוך סמח' מעלי' חלס חס חוזרן שפירה חוטו שרי' מרובה ב' או ב' מעלי' חוזר לדס כזה חל' במחלוקת ר"ל וריב"ח לריב"ח דדס יבש טבור גס כלן מטהר' לה דמה בכך שחזר לדס אחר שרי' מרובה כל שלח חזר בחוך מעלי' יבש מיקרי וטבור ולר"ל דלס יבש סמח' רק חס לא חזר בחוך מעלי' חמרי' דלח' דס כלל כ"ל ברי' בפ"ע ח"כ חס חוזרן שחזר לדס אחר שרי' מרובה הא חוין דין הוא ולא ברי' בפ"ע רק דס יבש מיקרי וטמא: חך מ"מ חין חמיוח לריב"ח לחוס לזה וכל שפירה חוטו מעלי' ולא חזר לדס חמרי' דברי' בפ"ע דרכו של דס יבש לחזור ללחוח' חוך מעלי' וע"כ מטהר' לה כשר' מעלי' חלס: ופ"ל ח' חוטו חזר דכאשר ענין שפיר יראה ד"ס להוביח מן היד' הג"ל דעם הר"ה וס"י: דהנה הראש' בנשח' קשה כיון דלחוח' הרפואיס ד"ס לה מכה בנשח' למה הולכין חמרי' לשרי' במים בלא ח' ניחל' בנשח' וכלח קושא זו להרשב"ל ולא מלחט דבריהם ישוב לזה: ובנשח' מהר"מ לובלין כח' שלח ר"ל חל' לשחור ע"ל הרפואיס ובחמיוח דבריהם ע"כ שרי' במים: והח"כ בס"ס מ"ז ח' ע"ל ח"כ למה חוזרין כלל דברי הרפואיס מחלח שלח סמח' פניה: וע"כ ח' הוא ז"ל דהרפואיס לא חמרו ש"ל חונה כזה או חמרה רק לחללח הרחם ש"ל לבשל כס כחיו קרין הרפואיס מכה וקמ"ל כש"ס דהנס שהחמח דבריו הרפואיס דמכה מכה ורישח' ש"ל במקור הוא קליטח הללו פכ"ל חס נימוחו סמח' סהרי' מ"מ הוא דס מקור רק שחיו מטבול כל האורז ע"כ: [ובכך כלן לא עיין היטב בח"ל ע"כ נחקה בדבריו וע"כ] ונס דבריו דמקיס מלוד דלח' חין חמרי' כש"ס בנשח' חמיוח שהרפואיס חמרו מכה י"ל מה שלח חמרו הרפואיס כלל וא"כ לא ביארו כש"ס בדידיו דין גדול כזה גס חין ענינו לכלן רק דיני' מכה לש"ל בנך פ"ל ולקמן דף ס"ז שס ח"ל לש"ל לבאר דין זה לחלח בין מכה למכה גס מהירו' הג"ל מוכח דלח כפי' הח"ל וכמ"ס הר"ה ע"כ: ובכ"ס רחית' כה' דק"ל הראש' היא מוצאחם בירי' הג"ל ע"כ: והוא חמרה נגד' דחין ענין ופ"ל כלל מוצאחם הקשו למ"ל מכה בדוקה במים לחוד כפי' וע"כ לא הקשו זה בירי' רק לריב"ח דמטהר' כדס יבש חלל לר"ל דמטמא כדס יבש ח"כ דלח' לחו חמרה חוטו מוטיל בדוקה במים דלח' לא נימוחו חמרי' דדס יבש הוא וטמא: חמיוח קוש' הראש' הוא להיפך דל"ל בדוקה במים מחלח שידע ש"ל מכה המפלה דבריו כללו חל' חל' מכה ואפי' חס נימוחו במים ג"כ חל' במכה דלח חט' רוחה דס גמור חל' במכה וכמ"ס לש"ל ט"ל ח' וקוש' זו קשה גס לר"ח כמובאר: ובחז"ל כלן ס"ק ח' כ' לתקן קו' הראש' ע"כ מ"ס ר"ס המפלה דרי' ורבין פליגי במפלה חמ' דרי' סבר חין מקור מגדל חמ' ורבין סברי' דמקור מגדל חמ' וכמ"ס חוס' כס ברי' הג"ל: והנה חף לרבין עכ"ל כש"ס דהנהגה חמרי' כמ' וכמ"ס בס"ג שפירה כמון חמרי' קליפין ושפירות דהרפואיס חמרו שפירה להמכה לגדל דבריו כחל' חלס חס נימוחו לא חל' בניהול

הגדה"ה

וא"ל דגד זה איכא חוקא עימא' של הלכה שפרי היה עומה לידה ודאי כנ"ל הא ליתא דשומעת לידה למד ושומעת מה לחד ולא מחזיקין

המכה ועמו דלה חלי' בחמי' שימושה צנידול המקור כו' פ"ה
דבריו ולא ידענא מאי קאמר דאפי' אי היצנא לי' להחזי' סבריה
זזה דהני תרתי דמיין להדי' במה ה' בזה קו' הראש' והלא
דין זה של המהבר בל' דבעי' חשכול הכח' במים לא הוזכר
בש"ס רק המהבר הולא וז' מדין וז' דקליפין ושערוה וזה דלי
וליקו דברי המהבר בזה של' מה שמהבר בש"ס בקליפין ושערוה
אזנא הרי הראש' נחשקה בדברי הש"ס עלמו בקליפין ושערוה
ולמה הוצרכו חז"ל בדיקה במכה למוד שני ומה זה הביא המור'
רמ"י ממנהל מה' נלמד דין זה מדין קליפין ושערוה וז' כשערכה
על הדגש חלום בלחמה גם הדמיון שלו חזי' עולה יפה בדמפתח מה'
ועיקר הדיבור חזי' מפתח דלג' במכה רק ההיזק הוא מפתח דלג'
דרכה כל אלה בלחמה בחמי' כמבואר בש"ס וזה' אם שימושה במים
הרי חזי' מה' כלל רק דם יבש מן המקור וזיין שימושה בהוד מעלג'
לא מיקריבש כלל וטמא לכי' . מכל' במפתח קליפין ושערוה
שמהבר בש"ס שהרופא' לחזרו בזה ממכה במצי' שפיר הק' הראש'
חז"ל כל דיק' צו' אפי' אם שימושה טמור' דלג' בל' כמ' הרופא'
וחל' אם לו חז' לשפוח על הרופא' חז"ל למע' שמה' מהתהל' מרופא'
המחזיר דלין סומה' עליה' וזכיר המור' דם חסורין מחז' . חלום
המחזיר מכל מה' שנלמדו בזה הוא מה שיראה מל' הרב' בסקל' א'
(וב' הש"ס כחן סקל' גסס חמ' ב') שלא ה' לרופאים הוכחה
בדירה שיל' מכה רק שסם הוצרכו שפוח הסימני' בזה שמפתח
קליפין ושערוה ע"ז לחזר נכראה מזה שפ"ס במכה הוצרכו
המכה לשפוח על סקל' בדריש כללו וע"כ שפיר הוצרכו לבדוק
במים דמח' חזי' קליפין ושערוה כלל רק הוא דם יבש וממילה
בזב בטלה הוכחה הרופא' שיל' מכה . אמנם אם לא שימושה הוברר
שפוח קליפות ושערוה ובודלי' בן מנחם המכה במחזר הרופא'
ובכל' ואפי' חז' לא ז' יקשה מאי פ"ך בירו' על ריב"ח טעמא
דלמה וטמא ה' . אפי' ידוע לנו שצרכו שיל' מכה ה' ידוע לנו
הקליפין ושערוה אמנו ובודלי' שיל' מכה ואפי' ה' ידוע לנו
הצרכו שיל' מכה לא ה' לייך בדיקה כלל וכלל' ועכ"כ זל'
היה' חלוא ריהי' הירו' למע' הוצרכו חז"ל לחזקו חלל רופאים חס'
המכה שפוח בדריש כללו מפתח מכה אפי' וחז' דרכה
שיל' מכה לגדל דברים חללו . ומן המקור הם בחזין
שפוח' ה' טמורה לריב"ח חמ' הדריקה במים דלה גרישי'
ומד' יבש דמטר' ריב"ח אם לא שימושה במים חז' דכל שכל מן
המקור טמא אפי' לא שימושה במים כר"א . ועיקר הדיקה בקליפין
ושערוה הוא משום דלחמי' כיון שלא שימושה במים מזה הלאה שמיין
מן המקור רק ממנה' הם בחזין וע"כ הוצרכו חז"ל לחזקו הקדוש
ה' הרופאים ח' אפס' לחלול דברים כללו במכה ואחר שחזרו
הרופאים שדרכה כל מכה לגדל דברים כללו ע"כ סיבה' כשלא
שימושה במים דלג' במכה ומוכח שפיר מזה דלי' לאו דלג'
מכה ה' טמאה אפי' ביגס לגמרי שלא שימושה במים ודלה כריב"ח
אפי' ומענה לפ"ז הנה נוצר' בירו' שחזין שום חילוק בין דם
יבש ובין קליפין ושערוה חלל' ידוע לנו שכל מן המקור גם
קליפין ושערוה טמאה ובזל' לנו חס' בל' מן המקור או ממנה'
דקלי' כל' במה חס' לא שימושה חמ' דממכה בן בחזין ובזו' מן
דמ' יבש חס' ידוע לנו שהוא מן המקור אפי' לא שימושה טמאה
אפי' חז' לנו דבר זה דקרי' במה ואפי' לא שימושה חמ' . דהוא
חלל' מכה שיל' במצי' וטמורה . ואפי' חלל' מכה דגם בש"ס יבש
שיל' חז' מפה הוא חלל' בש"ס חל' הוצרכו מאחר הרופא' בזה
ק בקליפין ושערוה ובד' יבש לא חשכין בזה מחזר הרופא'
כבר יל' דלין דרכו לבא מן המכה ה' ליהא דהא במפתח כמין
שפ"כ לא הוצרכו מאחר הרופא' בזה וע"כ הן במחמי' דלג'
א שימושה טמורה וע"כ ליל דקיון שחזרו הרופא' שפסג' שחיבש
המכה וחפיל קליפין או חזרי' חז' . מכל' דכחו מן
שפ"כ שחפיל' המכה כמין שפ"כ מטר' חל' חס' לא שימושה
חז' מן לחזר חז' קדוש יבש דלפס' שחיבש הגלגל בעל המכה
חז' נקלף הגלגל מן המכה וזהו הדם יבש שהפילה וע"כ
ה' הול' והראש' הביאו עיקר רחיוס' על דם יבש ממפתח
מין שפ"כ ע"ג בדברי' חז' וזה מוצר' כמ' ובחמח שיש להעזה
ה' ה' שחששו בש"ד דין זה דלפס' כמין שפ"כ ולא
ה' ה' שחששו כלל ובזב עמד ע"ז הש"ס סק' והכח דלג' המור'
חז' שחזין שחזר' חז' דעה הד' והסכמה הראש' דלג'

ההרומה מפלה דהוי ס"ט
 ברה"י והנס דבהך דחיוק בלד
 הפוסה נ"כ הוי ס"ט ברה"י
 ועל"ן חין שורפין ע"ז לח החרומ'
 ש"ה דחיוק הוי חין בו דעה
 לשלול וכו' חוס' דנה'

פשוטא לסימאה וכמ"ס במד' ס"ט
 ח' ועיין חוס' שם ד"ה כיד דה"ה
 שמוקע ובלח"מ ס"ז מה' כידות הלב
 ס"ז ולפי' פשוטא ח' מנגע לנגע
 נחלקו ר"ח והר"ם בספ"ד מנגעים ע"ס
 והרבה יש להלך בדעה ולכת'.

דס' יבש מהני דביקה כ"ס כמין פטר וע"כ לא הולך להוכירו
 אולם על המחבר קשה שהוא כחב צמ"ל דעה הראש"ל בסחם
 ודעה הר"ה צמ"ס י"א מבוחר דס"ל לעיקר דעתה הראש"ל (וכ"ז
 מדבריו צמ"ס) שבהך דדעה הר"מ הוא דדעה הראש"ל (ול"כ לא הי"ל
 להשמיט דין זה דכמין עפר מהני דביקה דרמנן בממתי' והיה
 צדק"ס ע"ס' ואני אומר דגם בחמילת דין זה כחב הסור דין זה
 דדס' יבש שרי החמיל וכתב כל דס' היואל דס' האשה בין לא ובין יבש
 טמא ולא עוד ללא אפי' יאל ממנה דס' בלורח ברי' נחין קליטין
 כו' טמאה והוא שיהיו נימוח"ס כו' הכה החמיל וכחב דדס' יבש
 טמא והוסיף דלפי' צדוקה ברי' טמא ואח"כ כחב והוא שיהיו
 נימוחין כו' מבוחר דקאי על כל מה שזכיר למעלה למעלה
 דדע"י שיהיו נימוחין וע"כ שוב לא ה' צדק להוכיר כמין עפר
 דגדולה מזו לשמוע' דלפי' דס' יבש מהני דביקה רק אח"כ הביא
 הראש"ל והר"ה דלפניו דס' יבש ושהראש"ל הסכים לדברי הר"ה
 וכו' צדק"ס נכ"ל ח"כ שבהחמיל וכחב הרומה דס' יבש או מפלה
 עיין קליטות כו' יבגס צמ"ס פושטין כו' ואח"כ כחב ושהראש"ל
 כחב דס' יבש חס' לא נימוח טמא כו' והוס' כחבו כסבא
 הראשונה וכו' כחב הר"ה כו' ע"ס' וזה עולה כמ"ס דדעה הסור' אך
 לפי' יקשה על המחבר צדוקה שצמ"ד כחב כלשון הסור' ומשמע

הנהגה

* והגם שיעקר כוונתה הוא נהפך בלא
 יקשה ממ"ס צמ"ס על ס' נדרתיו
 ט' פשוטא דלפני קאמ"ט ט' אולם
 י' לבין דנדרתיה שבונו גס למ"ס
 צמ"ס והלא ידוע שדבריהם קאמ"ט
 ובח"ה ח' טוטו הכרה פנינים

מיושט' מחל"כ כאן עשאו כאלו י' בו דעה לשלול והספס
 בזה כיון דהספס נולד ע"י האשה הגם דעיקר הספס הוא בולד
 עכ"ל חס"ב כאלו י' בו דעה לשלול וכמ"ס ר"י לעיל ד' ה' ב'
 ס"ט הבאה ע"י אדם נשאלין פני' חס"ב בכלי מומה ע"ז קרקע
 כו' ע"ס' וזהו שכתבו חוס' כאן ושל' נמי כו' משום שפ"י אשה
 שומאה בלא לבית כו' * ומעשה
 חו לק"מ כל מה שהקשינו למעל'
 גס ח"ס מה דפרכי' דלחשיב נמי
 דריב"ל דגם זה הוי רוב שאינו
 גמור משום שכתבתי למעלה
 חך עכ"ל מביאה קרבן ונאכל
 מהספס שכתבתי למעלה נבי
 מקור ומחילה ואל' הכל על נכון

צמ"ד * עשה כאשר דברתי דברי חוס' צמ"ה נחזור לפנינו נידון
 מתוקן הראש"ל והר"ה והנה כבר כתבתי צמ"ס שבהך להחין
 קפח"ס הראש"ל דהראש"ל ס"ל כחי' הב' של חוס' דר"י לא חס"ב
 רק רוב שאינו גמור ורוב זה דל"ה לפי' בלא דס' טמא הוי רוב
 גמור ולא לשמוע' שום חידוש בזה וכמ"ס חוס' בתי' הב' ע"ס' *
 אולם לפי' מ"ס למעלה בביאור דברי חוס' לכאורה ח"ל הכרה
 בזה דכמו ק' י"ל להיך דהראש"ל ס"ל כחי' הא' של חוס' דר"י
 ל"ה רק מה דהוי רוב גמור ורוב זה דפרכי' דס' טמא ח"ט
 רוב גמור והגם דהראש"ל כחב שם על רוב זה דמביאה קרבן
 ונאכל חין קוש' מזה לפי' מ"ס למעלה דכיון דגם החוקק שגדו
 הרוב הוי חוקק טהרה של האשה נ"כ ח"נה חוקק גמורה הדור
 הוי כאלו שנין גמורין ורובא עדיף וכל' * אגסם בלחמ' ז"ל
 דל"כ יקשה חר"י למה זה הולך לומר בתי' הלה דחשיב דהוי
 רוב גמור הרי במקור וחסי' חס"ה דלא הוי רוב גמור עכ"ז הוי
 כודאי כיון דגם החוקק שגדו הרוב נ"כ ח"נה גמורה וכמו שכתבתי
 למעלה חס"כ ל"ל לפי' הכי' הא' של הוהו' דדוקא משום דהוי
 רוב גמור ע"כ עשאו כודאי חס"ב ח"ל לא הוי רוב גמור לא חס"ב
 כודאי וחין שורפין פני' לח ההרומה * ולפי' ע"כ צדק לומר בתי'
 רובא דפרכי' לדעה הראש"ל הוי רוב גמור דל"כ לא ה' מביאה
 קרבן ונאכל והדקל' מ"ס ל"ה לרוב זה ח"ה ע"כ ל"ל דהראש"ל
 ס"ל כחי' הב' של חוס' וכמ"ס הס"ס ככל' * אולם מה נקרא חס"ב
 גמור ומה נקרא ח"ט גמור * הכה מדברי חוס' י"ח ב' ד"ה
 מיושט' ובקידושין פ' ח' ד"ה סמוך מבוחר מדבריהם דמ"ס
 רוב חיוקוק ח"ט בלחמ' רוב רק נראה לעולם כמו רוב ע"ס' *
 לפי' נל דין זה צדוקה דמאן מפסי' ח"ה רוב הוא רוב בלחמ'
 וח"ה ח"ט רוב בלחמ' רק נראה כמו רוב ונ"מ דבתי' בזה היכה
 דלחמ' חוקק גמורה כגדו דרבינו גמור ל"ה סמוך מיושט' לחוקק
 ואחרי' רובה וחוקק רובא עדיף וצדוק שאינו גמור ח"ט חס"ב
 רק כמו חוקק ואחרי' סמוך מיושט' וכל' * ולח"ה להרשב"ל
 צמ"כ ד"ז ב' של עמ"ס רוב מלויין חלל שחיטה מומחין הן ח"ה
 סמוך לחוקק ח"ט ח"ה כהנהגה דל"ה סמוך רק היכה שהמיושט'
 הוא מיושט' גמור משל"כ האי מיושט' דלחין מומחין לא הוי
 מיושט' גמור דגם למיושט' זה דלחין מומחין חין הכרה שקלקלו
 בשחיטתן וי' מהן שאין מקלקלין בשחיטתן וח"כ הוי המקלקלין
 מיושט' דמיושט' עיין שם * לפי' דבריו ח"ל טבל לגדור הדבר
 הזה והוא שגמור דל' היכה דלפי' המיושט' הדבר מוכרח
 נגד הכוונ' הוי מיושט' גמור ומחילה הוי הרוב ח"ט גמור ח"ה
 היכה דגם לפי' המיושט' חין הכרה שיה' נגד הרוב הוי מיושט'
 ח"ט גמור ומחילה הוי הרוב רוב גמור' * ופי' זה ח"ס דק' סוגי'
 בשחיטות דכלל הוי דחשיב ר"מ מקור פני' חרי' וכן בזה דפרכיין
 צמ"ס מה' חטיות ופסדדים כריב"ל בכולהו הוי המיושט' גמור
 כמבואר למעין ומחילה הוי הרוב ח"ט גמור וכל' * אך לפי' *
 חקיק' קפח"ס הראש"ל מ"ס ל"ה רוב זה דל"ה לפי' *
 בלא דס' טמא דגם כאן לפי' המיושט' שהוא דס' טמא חין ספס

דל' חס"ב כאלו י' בו דעה לשלול וכמ"ס ר"י לעיל ד' ה' ב'
 ס"ט הבאה ע"י אדם נשאלין פני' חס"ב בכלי מומה ע"ז קרקע
 כו' ע"ס' וזהו שכתבו חוס' כאן ושל' נמי כו' משום שפ"י אשה
 שומאה בלא לבית כו' * ומעשה
 חו לק"מ כל מה שהקשינו למעל'
 גס ח"ס מה דפרכי' דלחשיב נמי
 דריב"ל דגם זה הוי רוב שאינו
 גמור משום שכתבתי למעלה
 חך עכ"ל מביאה קרבן ונאכל
 מהספס שכתבתי למעלה נבי
 מקור ומחילה ואל' הכל על נכון
 צמ"ד * עשה כאשר דברתי דברי חוס' צמ"ה נחזור לפנינו נידון
 מתוקן הראש"ל והר"ה והנה כבר כתבתי צמ"ס שבהך להחין
 קפח"ס הראש"ל דהראש"ל ס"ל כחי' הב' של חוס' דר"י לא חס"ב
 רק רוב שאינו גמור ורוב זה דל"ה לפי' בלא דס' טמא הוי רוב
 גמור ולא לשמוע' שום חידוש בזה וכמ"ס חוס' בתי' הב' ע"ס' *
 אולם לפי' מ"ס למעלה בביאור דברי חוס' לכאורה ח"ל הכרה
 בזה דכמו ק' י"ל להיך דהראש"ל ס"ל כחי' הא' של חוס' דר"י
 ל"ה רק מה דהוי רוב גמור ורוב זה דפרכי' דס' טמא ח"ט
 רוב גמור והגם דהראש"ל כחב שם על רוב זה דמביאה קרבן
 ונאכל חין קוש' מזה לפי' מ"ס למעלה דכיון דגם החוקק שגדו
 הרוב הוי חוקק טהרה של האשה נ"כ ח"נה חוקק גמורה הדור
 הוי כאלו שנין גמורין ורובא עדיף וכל' * אגסם בלחמ' ז"ל
 דל"כ יקשה חר"י למה זה הולך לומר בתי' הלה דחשיב דהוי
 רוב גמור הרי במקור וחסי' חס"ה דלא הוי רוב גמור עכ"ז הוי
 כודאי כיון דגם החוקק שגדו הרוב נ"כ ח"נה גמורה וכמו שכתבתי
 למעלה חס"כ ל"ל לפי' הכי' הא' של הוהו' דדוקא משום דהוי
 רוב גמור ע"כ עשאו כודאי חס"ב ח"ל לא הוי רוב גמור לא חס"ב
 כודאי וחין שורפין פני' לח ההרומה * ולפי' ע"כ צדק לומר בתי'
 רובא דפרכי' לדעה הראש"ל הוי רוב גמור דל"כ לא ה' מביאה
 קרבן ונאכל והדקל' מ"ס ל"ה לרוב זה ח"ה ע"כ ל"ל דהראש"ל
 ס"ל כחי' הב' של חוס' וכמ"ס הס"ס ככל' * אולם מה נקרא חס"ב
 גמור ומה נקרא ח"ט גמור * הכה מדברי חוס' י"ח ב' ד"ה
 מיושט' ובקידושין פ' ח' ד"ה סמוך מבוחר מדבריהם דמ"ס
 רוב חיוקוק ח"ט בלחמ' רוב רק נראה לעולם כמו רוב ע"ס' *
 לפי' נל דין זה צדוקה דמאן מפסי' ח"ה רוב הוא רוב בלחמ'
 וח"ה ח"ט רוב בלחמ' רק נראה כמו רוב ונ"מ דבתי' בזה היכה
 דלחמ' חוקק גמורה כגדו דרבינו גמור ל"ה סמוך מיושט' לחוקק
 ואחרי' רובה וחוקק רובא עדיף וצדוק שאינו גמור ח"ט חס"ב
 רק כמו חוקק ואחרי' סמוך מיושט' וכל' * ולח"ה להרשב"ל
 צמ"כ ד"ז ב' של עמ"ס רוב מלויין חלל שחיטה מומחין הן ח"ה
 סמוך לחוקק ח"ט ח"ה כהנהגה דל"ה סמוך רק היכה שהמיושט'
 הוא מיושט' גמור משל"כ האי מיושט' דלחין מומחין לא הוי
 מיושט' גמור דגם למיושט' זה דלחין מומחין חין הכרה שקלקלו
 בשחיטתן וי' מהן שאין מקלקלין בשחיטתן וח"כ הוי המקלקלין
 מיושט' דמיושט' עיין שם * לפי' דבריו ח"ל טבל לגדור הדבר
 הזה והוא שגמור דל' היכה דלפי' המיושט' הדבר מוכרח
 נגד הכוונ' הוי מיושט' גמור ומחילה הוי הרוב ח"ט גמור ח"ה
 היכה דגם לפי' המיושט' חין הכרה שיה' נגד הרוב הוי מיושט'
 ח"ט גמור ומחילה הוי הרוב רוב גמור' * ופי' זה ח"ס דק' סוגי'
 בשחיטות דכלל הוי דחשיב ר"מ מקור פני' חרי' וכן בזה דפרכיין
 צמ"ס מה' חטיות ופסדדים כריב"ל בכולהו הוי המיושט' גמור
 כמבואר למעין ומחילה הוי הרוב ח"ט גמור וכל' * אך לפי' *
 חקיק' קפח"ס הראש"ל מ"ס ל"ה רוב זה דל"ה לפי' *
 בלא דס' טמא דגם כאן לפי' המיושט' שהוא דס' טמא חין ספס

כס שפי' דעיקר קושי' דהא חזי' דליכא דס שאלי' נימוח חוך מפלג' חפג' דרביך פי' ופי' ס'ל לחוס' דנפח הראב"ד מה ה' חוס' שיה שנהיבש על הבגד כו' וסרתי חקשי הא חזי' בזה' דס דמטמא' להראב"ד אפי' איט' נימוח וברי' איכא דס שאלי' נימוח חוך מפלג' ובע"כ ז"ל דס'ה דחזי' שהוא דס פ"כ מטמא' ליה אפי' איט' נימוח מטמא' במפלה נורה כרי' דלא ידע' אס הוא דס או לא ע"כ סמכ' חבדיקה בזה ומשום דרוב פשמים דס נימוח חוך מפלג' ומדלא נימוח אמר' דודאי לאו דס הוא' וכיון שכן ח"כ חו לק"מ מרס הגדה דגס שס י"ל כחי' הנ"ל ח"ו דס"ל כהר"ה דאפי' היכא דחזי' שהוא דס פ"כ כל שאל נימוח חוך מפלג' אמר' דלאו דס הוא פ"כ' אמנס למ' למפלה לדעה הראב"ה דגס לדעה הר"ה היכא ידענ' בודאי שהוא דס טמא אפי' לא נימוח וד' דריב"ח ור"א בש"ס דילן ובידיו' לפנין דס יבש חיירי אפי' לא נימוח' ובידענ' שהוא דס וכנ"ל איכ' גס לדעה הר"ה יקשה על החוס' הנ"ל כמו שהקשה ה"ס' בשס נאחר דס"ל לחוס' כר"א ד' וכמבואר למענין' אמנס גס וז"ל דברי חוס' הנ"ל לריכין ביאור רב' דלפי פי' מהרש"ל הנ"ל דעיקר קושיהס הוא דחזי' דליכא דס שאלי' נימוח כבר הקשה המהרש"ל פי' דא"כ למה נטרו ער הכא הו"ל להקשות מיד אמנא' דר"ס המפלה דחק המפלה כפין קליפין כו' חסיל למיס כו' והרי בר"פ דס הגדה משאש דליכא דס דחזי' נימוח אפי' במעל'ס' ופי"ס המהרש"ל להרן קושיא זו דמכחו קושיהס הכא משום חידך קושי' שהקשו מרוב חז כו' מלבד הדוחק שיש בזה אין מהלךך לבחור כי הוא מבורר לכל מעיין' עוד זאת יקשה דהו"ל להקשות קושיא זו דביבור הקודם ד"ה אס נימוחו דלקושיהס ופי' הא' דס'ס דס דך דריב"ח ור"א חיירי בדס יבש שאלי' נימוח במיס אפי' במעל'ס' דו"ל לא מיקרי יבש' וא"כ הא חזיון דליכא דס יבש שאלי' נמוח במעל'ס' מעשה יקשה אמנא' דחק הט"ל למיס כו' מה מושיל בדיקא זו וכמו שהקשו כחן לפי' המהרש"ל הנ"ל ושס ח"א להרן כמו שחי' כחן לחלק בין נהיבש על הבגד' דהא חזי' חיבש' דריב"ח לרי"א חיירי ג"כ בדס גדה בפ"ס וענ"כ איכא דס יבש שאלי' נימוח במיס ופי' ס'ל לחלק בין דס לקליפין וכמ"ס הראב"ד ח"כ גס כחן לא מקשי מידי וכמ"ס הס"ט כנ"ל' אולם מה שג"ל בביאור דברי חוס' הנ"ל דהנה הראב"ס ס"פ המפלה הניח בשס הראב"ס שפי' לחנני' בר"פ דס הגדה דחיירי ביבש מעיקרו' והוא ז"ל כבש לפרס מחני' דס דחיירי בלא ונעשה בשס פי"ס' אולם בחוס' שס ר"פ דס הגדה ד"ה וכו' נכתב ב' ח' בזה לחי' הא' חיירי מחני' בלא ונעשה יבש כפי' הראב"ס ולחי' הב' חיירי מחני' ביבש מעיקרו כפי' הראב"ס פי"ס' והנה הראב"ס לפי פי' הנ"ל הוכיח דלא כהר"ה הנ"ל דהא ע"כ חיירי בשלא נימוח בחוך מפלג' דבכה"ג גס גזב וסך סטור וד' טמא ולדעה הר"ה יקשה גס בד' הי"ל לטבר דכיון שכל נימוח בחוך מפלג' אמר' דגרי' בפ"ס היא כנ"ל פי"ס' והנה לעיל נכתב כי בשבז זה לדעה הראב"ה דליכא שידוע בודאי שהוא דס גס הר"ה מורה דמטמא' לה אפי' לא נימוחו רק היכא דלא ידע' בביבור שהוא דס אמר' מדלא נימוח ברי' בפ"ס הוא דלפי' במידי דליח ב' טרה אמר' ברי' הוא וליכ' בזה חוסרני כנגדה במיס ב' מעל'ס' או יוחר נימוחו וחי' שהוא דס מטמא' לה הגס בלא נימוח בחוך מפלג' רק אס לא נימוח בחוך מפלג' אין חננו לריכין לחוס' כמח יח' נימוח אמר' דסחס דס נימוח בחוך מפלג' ואמר' דודאי ברי' בפ"ס הוא וכבר נחבאר כ"ל לעיל' אולם בראב"ס ס"פ המפלה נכתב לדעה הר"ה דמחני' דר"פ דס הגדה דלא חיירי ביבש מעיקרו רק בלא מעיקרו פי"ס' והגרדס דהא ודאי דלא יתלוק בזה הראב"ס עמ"ס הראב"ה דהיכא שידוע שהוא דס טמא אפי' לא נימוח ולכאורה יראה דהוא מלחא דפשיטא וליח בזה מילחא שוס ספק כלל בדס הגדה ודאי טמא אפי' לא נימוח והא היינו דחקן דדס הגדה משאש יבש ומה סברא יס לחלק בזה בין היה לא נימוחו ואחר כך נחייב או שנהיבש מהחילה ופי' לא חיבש"ל לריב"ח מר"א בך כ"כ ח' רק דדינחא בפי' מידב דייב דוקא חבל כיון דפשיטא לי' דלא בעיין מידב דייב דוקא שוב אין סברא לחלק בזה לענין לא מעיקרו ליבש מעיקרו רק עיקר החילוק בזה דבלא מעיקרו ידע'

שהיה

בזה שהשקש טעורה והיו מיעוט גמור וממילא היו הרוב חזי' גמור ואמר' סמון מיעוטא כו' וכנ"ל וה"ל לרי' למחשב' לומר דעכ"ז עשו אותו כודאי וסורכתי עניו ואלו הכרומה דהא אמרינן ב' דמביאה קרבן ונאכל' אולם שוב ראינו ברשב"א במה"כ שס בד' ח' ח' נהנן כלל אחר בזה דהיכא דחזי' מיעוט' זרע הרוב ממש ומן הרוב אחה ממלךין ודומי' דך דר"ס האשה בחרח דאמרין רוב גסס מחעברות ומיעוט חזין מחעברות ובחזרו חלק המרובה שמחעברות מיעוטן מפילות מיעוט כזה חשוב לעמוד נגד הרוב בלידוף החזקה משא"כ בשאר מיעוטין שאין מנגעין כמו של הרוב רק עומד לגמרי נגד הרוב מיעוט כזה אינו חשוב להטערף לחזקה כו' פי"ס' וכ"כ הראב"א בחי' ליבמוח ר"פ האשה בחרח ובבזלו בנמק' שס פי"ס' ולפי"ל כל הני רובי דשמעתיין כוליהו היו רוב גמור וכו' הא' של חוס' הנ"ל וזה ודאי דלא ח"ש לדעה הראב"ד הנ"ל וכמ"ס למעלה דהא' להראב"ד כחי' הא' של חוס' הנ"ל וכנ"ל נאמרך לומר לדעה הראב"ד הנ"ל דס"ל כדעה חוס' הנ"ל דלא מופת מותר בזה יס מהן שכן רוב בלחמא והיו רוב גמור דעדיף מחזקה ויס מהן שאלי' רוב גמור רק נראה כמו רוב ודמי לחזקה וכנ"ל' ובחמא הוא מהלכות עקורות ואל' בו רק מה שאמר חממי חיהו היו רוב גמור וזהוהו היו רוב שאלי' גמור' ג"ס ויחר נראה לומר בישוב קושיה הר"ה הנ"ל ע"פ מ"ס בש"ס יח"ב דרי' אחי למעוטי רובא דרי"ה ועי' חוס' שס ד"ה למעוטי שכתב דהוי' לומר הניחא לל"ק חבל לליב דרי"ה ורבינן פליגי אס אפשר לפה"ק בלא דס למעוטי מחי' דליכא למימר דה"ק רוב פה"ק אינו בלא דס דהא קאלמר ההס דמביאה קרבן ונאכל פי"ס' ובחי' הרמב"ן והראב"ס שס כתבו בשס רש"י להרן כנ"ל דרי' ס"ל חליבא דרי"ה דמ"ס ח"א לפה"ק בלא דס היינו דרובא הכי חיחא' ור' יהושע דאחר ההס מביאה קרבן ונאכל ס"ל דהיו רוב גמור ורי"ה לא ס"ל בזה כרי' וס"ל דלא היו רוב גמור ור' כחן חיירי חליבא דרי"ה וכן למעט רוב זה דאין שורפין פליגי אס התרומה פי"ס' בדבריהס' אף לכאורה הו"ל דוחק לומר דך דלא לפה"ק כו' אינו רק רוב דהא ח"א קלמתי' משמע דכל שנפחה הקבר ח"א כלל בלא דס וע"כ פי' הראב"ד דודאי דמ"ס ח"א לפה"ק הוי כל ולא רוב רק הרוב הוא על דס טמא ומיעוטן הוי דס טהור ורוב זה אחא ר"י למעוטי חליבא דרי"ה ולק"מ קושי' הר"ה הנ"ל' ולדינא נמי ח"ש דך דרי' הנ"ל אינו רק חליבא דרי"ה וכנ"ל' אולם חן קייל' כר' יהושע דהיו רוב גמור ומביאה קרבן ונאכל ופי' שוב ראינו בלשון רש"י שהביא בחי' הרמב"ן שס שכתב וז"ל אפי' לליב דרי' כו' אפי"ס טעמי' דרי"ה משום רוב דברוב פה"ק איכא דס ולא עשו ברוב זה כוודאי דכיון דאין עמה דס חיירע לה עכ"ל' ולפי' לשון זה אינו רואה שוס הכרח לומר כמ"ס הרמב"ן שס ע"ז דרי"ה פליגי על ר' יהושע וסבר לה כר' יהושע לחלוט ולא לשדוף פי"ס' דשפיר י"ל דרי"ה ס"ל לגמרי כר' יהושע אך בך דר' יהושע שהפילה ופי' מה הפילה ליכא ריעותא כלל להרוב דהא כבר י"ל דבאמנא ה' דס וע"כ שפיר אמר' דמביאה קרבן ונאכל דברוב פה"ק איכא דס משא"כ בך דמחני' שהפילה חזי' וזה' לפיטו ואלו דחזין שאין עמה דס חיירע לה רובא וכמ"ס רש"י כנ"ל וע"כ לא סמכין על הרוב הנ"ל רק לחלטה ולא לשדוף ופי"ס' אך כ"ל לפי מ"ס רש"י דהרוב הוא דברוב פה"ק יס דס ומיעוטן אין בזה דס דהשקש שפיר י"ל כנ"ל' אולם לפי מ"ס למעלה דעה הראב"ד דזה ודאי דלא לפה"ק בלא דס ואינו רוב כלל רק כו"ק הכי רק דרובן הוא דס טמא ומיעוטן הוא דס טהור וזהו חזי' כנ"ל דהא בזה חן עמה דס כלל לא דס טמא ולא דס טהור וזה ודאי ח"א לפה"ק בלא דס כלל' ובע"כ ז"ל שילא עמה דס ומיעוט או נאכד והדר חו דהדין לרובא דהיו דס טמא וכנ"ל' ובע"כ ז"ל לדעה הראב"ד דפליגי אדר' יהושע וכמ"ס הרמב"ן כנ"ל' ואל' לדעה הראב"ד נוקמין למחני' דחיירי ביש עמה דס סטור רק שלא נחאל דס טמא דהשקש שפיר י"ל דלחציהל דהא דס טמא כמ"ס רש"י כנ"ל הא ליחא דמלבד הדוחק בזה דהא רי"ה סמחא קאלמר בין כך ובין כך טמאה מושמא אפי' לא נשאל דס כלל' אמנס גס וז"ל ח"א כלל לחוקמין דחיירי ביש עמה

דס

דמ'ל אין פה'ק בלא דס אפי' הפילה חת' לבינה וירוקק דודלי
 היו ממרחות טבורות עכ"ל ממחל' לה מפלח דל"ח לפה'ק
 בלא דס והרי שס מחי' זו מוחרה בלא בדיקק דלח' אס התי'
 נימוחית במים ה'ה מרחא טבורה וכו לינח למינח כטעס שסחתי
 למעלה בקליפין וסעפרות וזכ' יקשה מ"ס מהרגישה שפנחה מקורה
 ומלחא מרחא שפנחה דלמחינ' שפנחה המקור בשביל מרחא זו
 בלבר וממכ' נחלור בחה' לבנה שפנחה המקור בשביל מחי' זו
 בלא ובע"ל ז"ל גיט מילוק חחר בזה . ופי' הנדחא עיקר החילוק
 בזה בין אס מלחא מרחא טבורה לחא דלמחינ' דאפשר שפנחה
 הקבר בשבילה לבדה ובין אס מלחא יבשה כמו מחי' וכדומה
 לא שפנחה הקבר בשבילה לבד דלמחינ' ח"ל לפה'ק בלא דס .
 רק לכאורה אין טעם וסברא לחילוק זה ומלחא טעם נחלק
 בזה . אולם מה שג'ל ליתן טעם לחילוק הנ"ל הנה כבר נחבנו
 בפ"כ מקורה ה' אוח' ו' בשס המ"ד וחסו' מ"ד דהמקור לעולם
 מלח דס פי"ט . גס זלח ידוע דירוקק ולבן זכ' ממקור קלחי' וכמ"ס
 בטה"ד כדומח בש"ס בנ"ד . ולכאורה יקשה אין אפשר שיהי'
 דמקור מרחא אדום ולבן וירוקק ולח' וסעפרות מרחא זו בזה ובע"ל
 ז"ל דאס זמנים מחולקס בזה שזמן אס הדמים שפנחה בזה
 אדומים ובזמן אחר הם לבנים ולו יריקוס וזה חת' . לפי הפס'
 והזמן רק דפ"פ הרוב הוא אדום . ואס הדבר כן א"ש דודלי
 ח"ל לפה'ק בלא דס אולם כשדקק ומלחא מרחא טבורה מה
 רח' דמחא הדס שפנחה הוא ממרחות הטהורות אך כ"ז כשהחל
 מרחא לחוח חלל אס הפילה דבר יבש כמו קליפין וסעפרות וזכ'
 מחי' אין מה שזס רח' דמחא יבש במקור מרחא הטהורות
 דכבר י"ל שסחח' לבנה ולו ירוקק נחבונה במקור בזמן שהיו
 בו מרחות טבורות חלל עתה י"ס בו מרחות טמאות כפי הירוב
 דרוב דמים שפנחים הם ובין דל"ח לפה'ק בלא דס ה' גמ'
 שפנחה וע"כ הוכרחו הפוסקים לחמ' דלירי' בחה' קטנה דזכ'
 שדקין בזמן שזין הקבר נפחה פי"ו ולפי' אס מלחא מרחא
 טבורות ממרחות י"ס מרחות טמאות ואינן מעורבין זה בזה
 ואפשר לחות ששפנחות הוא מעלמח דלמחינ' דודלי שפנחות
 מעלמח דכיון דהטהורות ודלי מנפחא הו חזין דשפנחה ליכא
 במקור מרחות טמאות דל"כ היו הטהורות מעורבות עם השפנחות
 וכמ"ס למעלה ופי' לקחן ס' ק' בנ"ד ס"ק ג' שס בשבילה
 דמח' נפחה שזול פי"ט . ולפי' המלח נסעפרות דה' הנ"ל
 גס הירוחת בזה דל"ק מה שדקקה בנ"ד סס' ק"ך על שזו
 הרב דלירי' גס אס מרחא האדום רחוק ממרחא הטהור נחמ'
 גס כן דכולו מן המקור כו' פי"ט . ולפי' המלח זה אינו ודוקק
 אס המרחות מעורבות יחד כחב הרב דלמחינ' דכולו מן המקור
 חלל אס אינן מעורבות יחד דלדברא י"ס כלן הנכחה דל"ל
 המרחות טמאות מן המקור וכנ"ל . אך לפי מילוק זה אס כס
 דקו דברי המ"ס דב' הספיקות הם משס אחד דלחס הרגישה
 שפנחה' ה'ה שפנחה אפי' לספק ה' דמחא הוא דס טבורה
 דכיון שאינה מרחא לחא רק יבש כמין קרטינ' ספיר י"ס לוחמ'
 דמחא הדמים שפנחים במקור וכנ"ל . אך מ"ל ז"ל דב' הספיקות
 הנ"ל אינן משס אחד דהא לספק חל' דמחא הוא דס טבורה אפי'
 אס ה' נימוח' ה'ה טבור . ולספק הב' דמחא ברי' הן אס
 היו נימוחין היו שפנחים רק דמחא נחבדו ואינן לפינח ואס
 מרחא עוד הפסס חלילו ונימוח' במים התי' שפנחה וככה"ל
 מיקרי' שס אחד . ועי' ש"ס בדניי ס"ס אוח' י"ב מ"ס בשס התי'
 מהר"ל ובענין מ"ס משס חליל' שס ע"כ אינן ז"ל . ונראה
 דכלן נלמד במכ"ס משס גמ' מלח משס אחד . אך מ"ל נ"ל
 דזה לא משב' ס"ס דלח לא כן יקשה הרי גס במפלח ממי'
 ברי' חלחא ס"ס הנ"ל לדיון דלח בקליפין בדמים דמחא הוא
 דס טמח וסמח הוא ברי' פי"ט . ואס כן יקשה לפי מה דקיי'
 לעיל סס' ק"י דבס"ס שרינ' אפי' היכא דאפשר לבדר אין לרי'
 לבדר . וענ"ש דס שביח רח' מהא דלמחינ' אוחה לבנה ז"ל וג'
 בלא בדיקה לעיל דס' קפ"ד רק אס אפשר בקל לבדר ובבדיקין פי"
 וכו' ובדיקה אינה בקל דבעי' מוס שפנח' מעל"ג וגס מעל"ג
 אסרינן לה לבעלה וזכ' אפי' היכא דאפשר לבדוק וז"ל להחריב כלל
 בדיק' מפלחא ה"ס הנ"ל ואפשר לדח' זה לפי מ"ס בנתיב בנתיב
 ויבחר'

מעל'ס רק פיקר האט בזה דלרענן אס דנקו פ"י זיך
מעל'ס אין זיך לנדקו צמישן הייזשן וכמו שאין זיך
לנדקו שחא יידיה נימוח צומה מעל'ס . ולענד'ג זיך דוקא
לנדקו צמישן הייזשן ומד'ס רש"י והסודיס דלרענן אפילו
נחמטש פ"י הייזשן אהר' דללו דס הוא כלל מבורא דס'ל
דא'ס און לא נימוח צמישן אהר' נימוח אהר דס
אהר' דללו דס הוא כלל וסאדור' ולפי דא אס נדא
לסכרס גס דעם הרד"ה לדעסס דאס לא נימוח חוד מעל'ס
אהר' דללו דס הוא אפי' נימוח אהר' . לפי' יקשה לדרייה
אן מהניחין דריש פרק דס הנדס דמטמא יבש אס נאמר
לחייב ציבס מעיקרו יקשה צומח' אס נימוח חוד מעל'ס
צערן וסאדור' הויז מעל'ס . להו דנחנא דהם צומח' ואס
לא נימוח חוד מעל'ס אהר' דללו דס הוא כלל אפילו
נימוח אהר כן . ובעז' נאטךד לומר שצמח' דסס לא חייב
ציבס מעיקרו רק צלה מעיקרו וכמ"ס הרא"ש ס"פ המפלט
או נאמר כמ"ס הרא"ש דאס נשחטה זמן מרובס נחשקה צמיר
וסו לא מהי ליה דיקא וכמ"ס למעלה . אן אהר' יקשה
מה' פלוגתא דריב"ה ור"ל צירושלמי דסס יבש דצמח' עסקין
אן ציינוח חוד מעל'ס הרי איז יבש ולה מיקרי . ולי בשלל
נימוח צמל'ס מ"ס דר"א הא אהר' דללו דס הוא . ור"ל
דבא גופא פליגי דריב"ה ס"ל דבס יבש לא צמי דיקא
כלל ור"ל ס"ל דבסי דיקא דאס כן למח הולך צירושלמי
למידק כר"ל מנ"ס צברייחא מכה י"ל כו' הו"ל לאהוי
ממח' דתן חטול למיס אס נימוח טמאס דעשיסא דלל
עדיק דס יבש מעקלין וסערוס . וכ"ס מבורא צס"ס זיין דר"ל
פסיס ליה דס יבש ממח' . ובעז' ז"ל דהירושלמי חייב צבדק
ולא נימוח ובהא ריב"ה מטהר ור"ל מטמא . ועז' שפיר
היבא רחיש צברייחא דגס צקלין וסערוס לא מטמא' צלל
נימוח רק משוס דאהר' דליקן מן המקור רק מן מכה
אבל דס מן המקור מטמא' לה אפי' לא נימוח וכמ"ס למעלה .
ומטמא לפי' יקשה לדעסס הרד"ה דס'ל דגס דבסי דיקא ליה
צמיס ואס לא נימוח אהר' דהוא מן המכה ולא מן המקור
ובירושלמי מבורא היסך זה דבסס לא חלי' לומר דהוא מן
המכה וכו' . ומה שג"ל ציבוס דעם הרד"ה צמאמר דפלוגת'
דריב"ה ור"ל הוא על אופן זה דריב"ה ס"ל דאס היז
יבש מעיקרו אפי' טבור אפי' הוא דס מן מעל'ס ומטעם שארס
ריב"ה צס"ס דלין שאלמך יז יוזב או דמה צמי' מיד דייב
דוקא ודא דתן חטול למיס הוא משוס דחייש' שחא כיו
לחין מעיקרל צעה דדא מן המקור ומחייב' אהר' צברייח'
(וכמ"ס למעלה צסס הרשב"א צמח"כ פ"ס) ועז' האריסו הבדיק'
דאס נימוח מטמאס היו לחין מעיקרל וטמאס ואס לא נימוח
בחוד מעל'ס מטמאס היז מעל'ס מעיקרו וטמא ור"ל ס"ל דגס
ציבס מעיקרו אס הוא דס מכה א"ה טמאס דהדיקא הוא
לברר אס הוא דס או ברי' צפ"פ . ור"ה אהר' חקשי' מוא'
צינייו מואר דלמרווייו צמי' דיקא למר לברר אס היז
יבש מעיקרו ולמר לברר אס הוא ברי' צפ"פ לוא י"ל דלריב"ה
דעיקר הבדיקא הוא לברר אס היז יבש מעיקרו לפי'
מארש דיון ח"י דדיקא כלל דיון שחא סעס פליגי
מוקמי' לחוקק דהסחא דה' יבש אס מקורס ובראחריין
צמחלין דף י"א דכל הטומאחוס כסעס מליחין ומח"ס נימוס
לוא שחא היז לא מעיקרו ובעז' ז"ל דדיקא זו אינה רק
מטעם דיון דלפשר לברר דבר זה אין סומכין על החוקק בנאק'
דלפשר ובלעיל ס' ח' . לפי' היבא דל"א לברר כגון
שנאבד ונדרום מטמא' לא . חאנעס לר"א עיקר הבדיקא הוא
לידע דאס הוא דס ברי' צפ"פ ובהא אין כלן חוקק כלל .
ואדרבה לפי הרצינוח יוצר י"ל שהוא דס מנימא שחא ברי'
צפ"פ ועז' דדיקא זו מעכבה אפי' דיעבד . וזהו דפליגי
ריב"ה ור"ל צירושלמי דגס יבש היבא דל"א למיבדק' דריב"ה
מטהר משוס דס'ל דהדיקא אינה רק לברר אס הוא יבש
מעיקרו או היז לא ואח"כ נחייב'ס ויבא דל"א למיבדק' מוקמי'
ליה לחוקק' וה"ה יבש לפעמי . ור"ל ס"ל דגס ציבס מעיקרו

כפי' ל' שם ובדיני ס'ם במדושים שלו חות ד' ע"ס. לנדרו
שפיר יקשה ככל האיכא ס'ם. והו' דכאן גם לדעת הפ"מ י'
לפסק דהא הכא איכא ס'ם וזה האיצע' רק דממיר' משום
דאפשר לברר. וה"ל אחר יוס' או לילה דאיכא ספק גם אם
אפשר לברר י"ל דבהא גם ספ"מ מודה דיש להחיר מפלח ס'ם
הראשון ובע"כ ל' דהבדיקה שיקרה היא ומעכבה אפי' בדיעבד
והי' ספיקה לא חשבי' כלל לספק דהספק הא' שמה הוא ד"ס
אית' ספק דרוב דמים טמאים בלשון וגמ' הס'ט בסס' ק"ל דבדס
משונה ליכא להאי רובא והביא רמ' לזה מדלל אחר' רוב
חמ' מד' מיני דמים הן אינה רח' כלל מכמה טעמי מדה
דשם חין החמ' לפנינו וע"כ שפיר מספק' לה במראה סבורה
משא"כ כאן שהוא לפנינו ולפי מראה עינינו הוא אדום רק שהספק
הוא שמה חין אלו בקיחין במראה אדום שפיר י"ל כיון דרוב דמים
טמאים וגם למראה עינינו הוא אדום הו"ל כמיטוט דמיטוט
דלא מלרפי' ל' אפי' לספק אחר. והו' דהא להאי ליטוט דס'ל
דרי"ה ורובן פליגי בזה אם רוב חמ' מד' מיני דמים הם
ע"כ ל' דכ"ס ס'ל דאפשר לפה"ק בלא דס. וה"ל שפיר י"ל
לפוס הא' ליטוט לא ס'ל דרוב מיני דמים טמאי' בלשון.
אולם למה דמסק' דרי"ה מטמא משום דח"ל לפה"ק בלא דס
ולפי"ו לדעת הראב"ד ל' דס'ל ג"ל דרוב דמים טמאים בלשון.
וה"ל שפיר י"ל דלפי"ו לעולם אחר' הא' רובא אפי' בדס משונה.
וגם הספק הב' דשמה הוא ברי' בפ"ט ג"כ לא הו' ספק שקול
דל"ל דבר' בפ"ט רק אם
נאמר ש"ל מכה במע' וכמ"ס
בבב"חא והרי אינה מרגשה
במכה כלל. וע"כ יוחר מסתבר
לומר שהוא דס מן המקור.

דגה"ה
*ועי' מ"ס בפ"ד כאן בסוף הס"ק
בביאור דברי הירושלמי לדעת הח"ה
ע"ס ודוק:

רק אם נבדקה ולא נימוחו מוכח לט מזה דע"כ אינו דס מקור
רק הוא ברי' בפ"ט ומן מכה הוא בלא ח"כ הרי ב' הספיקות
אינן שקלין וע"כ הדבר ברור דבדיקה זו מעכבה אפי' בדיעבד
וכן הענינה בפ"ד כאן בביאור דעת הראב"ד והר"ז ע"ס.
ומה שכתב בס"ט בפ"ט ק"ל שיש להקל מפלח ס'ם היכא
דלחית בלא הרגשה ע"ס. שם חיידי ש"ל עוד ספק שמה

מן הנדדים וה"ל שפיר יש ללרף לזה מה שרמזה בלא הרגשה משא"כ כאן דלחירי שידוע שהוא מן המקור רק הספק אם
הוא דס או ברי' בפ"ט וכמ"ס לקמן בסס' ק"ל ב' בביאור חס' הס"ו שם ע"ס ח"כ הרי טודאי ארגשה בעה ירדו
מן המקור בין אם הוא דס או ברי' בפ"ט ואין לנו לך קולא בזה דלא ארגשה לומר דהוא ברי' בפ"ט דמ"ה הו"ל להרגיש וכנ"ל.
ורחיקי' בעט'ו' כאן שכתב דאם מיעבן בלפנינו ונימוחו לא עשה כלום דשמה ע"ס. שרי' לא היו נימוחין וה"ה סבורה ויכול להיות
שם ע"ס שרי' היו נימוחין וטעמה ולפיכך טמאה מספק ע"ס. והנה כאן הרי שוב ח"ל לברר. ועל"ז מסמח"ל לה מספק
מבואר דהבדיקה מעכבה אפי' בדיעבד וכנ"ל זה הנ"ל בדינים אלו. ועיין מ"ס הס"ט כן, בפ"ט זה מדברי החב"ט סימן
ל"ח. ע"ס מ"ס בזה לעיל בפ"ט סק"ד ובפ"ד סק"ה ע"ס:

באשר זכני' ה' לנזמר חלק מהדפסה ביום ה'א"ל של חמי' ה'יקרה ז"ע והחוב מוטל עלי' לכבדה ולהחיר חת
שמהה ביום הזה, אמרתי משה להחזיק מוכה לאמי ולהזכיר גם חת שמה על כל המצב אשר נמלחתי,
לכבוד מר אבי וז', ה"ה אמי הרבנית החסודה הנדקיה מרת שיינה אחר' בה הרב הגאון מו"ה יהודה לייב
וה"ה, שה' אב"ד בק"ק מאה ל"ב ובק"ק מ"נסק, יזכר נא ה' אלהי אשתו חת אמי היקרה למונה,
ולחזר בלחור החיים חת נשמה, ונזמר על משכבה בשלום חתן:

לוח המעות

דף	צד	שורה	מעות	תיקון	דף	צד	שורה	מעות	תיקון
ח	א	כב	דרי"א חינו	דרי"א י"ב כו'	ח	א	ד	חשילו רגלים כו'	חשילו רגלים כו'
	ב	יג	לראב"ע בשימור	לראב"ע חייבי כו'		ב	הא	ודלי	ודלי
ח	ב	יד	מ"מ	מ"מ	ח	ב	ז	ג"כ קושי' הכל	ג"כ לק"מ קושי' הכל
	ג	יז	וכדפרש"י	וכדפרש"י		ג	יז	קרי"ב	קרי"ב
	ד	יח	ומה"ח	ומה"ח		ד	יח	קושי' סהס ממנהי'	קושי' ממנהיזן
	ה	יט	לחרווייכו	לחרווייכו		ה	יט	חשילו ילא מנופה	חשילו ודלי ילא כו'
	ו	כ	דאפילו	דאפילו		ו	כ	וא"ל	וא"ל
ב	ו	כא	חול	חול	ב	ו	כא	חיו רק	חיו טהורה רק כו'
	ז	כב	דס"ל לחלק	דס"ל דאין כו'		ז	כב	דח"ס הוא	דח"ס טהורה הוא
	ח	כג	ע"ז דר"פ	ע"ז מהא דר"פ		ח	כג	דח"כ	דח"כ
ג	ח	כד	וכל דבריו	וכל דבריו	ג	ח	כד	גזירה מחשש	גזירה זו מחשש
ד	ח	כה	דכל דס	דכל דס	ד	ח	כה	ח"ו	ח"ו
	ט	כו	י"ג	י"ג		ט	כו	וכמו חס	וכמו חס
	י	כז	י"ג	י"ג		י	כז	הס"י	הס"י
ה	י	כח	ג"כ	ג"כ	ה	י	כח	בשבו יעקב	בשבו יעקב וכן להלן
	יא	כט	עיקרו	עיקרו		יא	כט	סס"ק י"ח וסס"ק כ"ג	סס"ק י"ח וסס"ק כ"ג
	יב	ל	חין הכוונה	חין הכוונה		יב	ל	דף י"ג	דף י"ג
	יג	לא	והר"מ	והר"מ		יג	לא	עד הפלגא דאיו חבתי	עד הפלגא דאיו חבתי
ו	יג	לב	וא"כ	וא"כ	ו	יג	לב	כ' ח	כ' ח
	יד	לג	וא"ס כנ"ל חסר	כנ"ל בדעה רש"י		יד	לג	חא	חא
ז	יד	לד	הר"מ	הר"מ	ז	יד	לד	וא"כ	וא"כ
	טו	לה	נאמן במה	נאמן לה כו'		טו	לה	אפילו	אפילו
	טז	לו	דכ"ז	דכ"ע		טז	לו	וא"ל	וא"ל
	יז	לז	לא מהני	מהני כו'		יז	לז	כפ"ד דין מ"ה כחב	כפ"ד דין מ"ה כחב
ח	יז	לח	כחב מן חו"ל בפנים	מן חו"ל עד אח"ז	ח	יז	לח	ס"ק מ"ה	ס"ק מ"ה
	יח	לט	עד ח' אח"ז	שייך להנה"ה		יח	לט	וכנ"ל	וכנ"ל
	יט		ביבמות	ביבמות		יט		לכא	לכא
	כ	ל	וסד"ר	וסד"ר		כ	ל	כפ"י	כפ"י
	כא	לא	ס"ב	ס"ב		כא	לא	מסכת	מסכת
	כב	לב	ויפרוש	ויפרוש		כב	לב	שהקשו	שהקשו
	כג	לג	חיו"ד	חיו"ד		כג	לג	כנ"ל	כנ"ל
י	כג	לד	כפ"ז ס"ק ג' כו'	כפ"ז ס"ק ג' כו'	י	כג	לד	שבו	שבו
	כד	לה	וק"ז וכן ככ"מ נכחב	וק"ז וכן ככ"מ נכחב		כד	לה	ועכ"ז אמר'	ועכ"ז אמרין
	כה	לו	ק או ל' זיל ק"ז	ק או ל' זיל ק"ז		כה	לו	ואין	ואין
	כו	לז	ר"ג	ר"ג		כו	לז	מח מצב"ל	מח מצב"ל
	כז	לח	נ"ח	נ"ח		כז	לח	ודלי דבשיעור	ודלי דבשיעור
	כח	לט	מודה	מודה		כח	לט	דבשיעור	דבשיעור
	כט		קכ"ב	קכ"ב		כט		דמחכה	דמחכה
	ל	ל	ח"ס	ח"ס		ל	ל		